

THU KIỂM GIANG HỒ

Thư kiếm giang hồ

Nhất Giang

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44 \(Chương Kết\)](#)

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 1
Bỏ Văn Theo Võ Gặp Kỳ Duyên

Tĩnh viện đang tĩnh mịch vì không phải là giờ tập luyện võ hằng ngày. Sau bữa cơm trưa đạm bạc, lão võ sư Xung Thiên Pháo Ngô Năng tản bộ ra sân sau cho tiêu cơm nước trước lúc nghỉ trưa. Khi bước ra qua dãy non bộ bằng đá tảng chồng chất bỗng nghe những tiếng thành thạch rung rinh mặt đất, lão võ sư ghé mắt qua phía tả nhìn thấy một thiếu niên tuổi nhũ ước độ mười tám đang cố sức luyện Bảo Thạch Công quên cả nắng gay gắt trên đầu. Lão chắc lưỡi:

- Tiểu Lăng nhi, con không nghỉ sao?

Mặt thiếu niên được gọi là Tiểu Lăng nhi ướt đầm mồ hôi, vội ngừng đầu kính cẩn thưa:

- Bạch sư phụ, con đã lớn đâu dám bỏ phí quang âm?

Chàng mới mười bảy, mười tám tuổi mà tự nhận mình đã lớn có lẽ hơi quá lời, nhưng nhìn nét mặt thanh thản của chàng không ai dám nghĩ chàng

khoa đại, nhất là đang đứng trước mặt sư phụ của chàng. Lão võ sư Ngô Năng hơi lắc đầu ậm ừ một tiếng vô nghĩa đang định quay vào, bỗng ngang hông cổng sau trang viện có tiếng nói lớn:

- Tiểu tử có học cả đời cái nghề này cũng không khá được đâu, uống sức làm chi cho phí?

Không biết từ bao giờ thân ảnh một lão đạo sĩ áo xanh gầy ốm đã lướt tới. Linh cảm có điều gì bất thường, Ngô Năng thi lễ:

- Dám hỏi các hạ đường đột đến có điều chi chỉ giáo?

Đạo nhân gầy ốm ấy hừ một tiếng ngạo mạn:

- Chỉ giáo thì không dám, nhưng thấy tiểu tử này uống quang âm tháng ngày vào cái công phu tiểu xảo này ta lấy làm tiếc nên có lời cảnh tỉnh vậy thôi.

Xung Thiên Pháo Ngô Năng gần như bị chửi xéo, vì Bảo Thạch Công là công phu đã làm lão nổi tiếng giang hồ, tự nhiên lại bị gọi là "tiểu xảo" một cách vô cớ, lão gầm lên:

- Nếu các hạ không nói rõ ý định đừng trách lão phu thất lễ.

Lão đạo nhân gầy ốm quả là tay ngang ngược hơn người, hần cười mũi:

- Ối! Các hạ hãy nói lại ta nghe, cái gì là thất lễ? Loại trâu dê mà có lẽ đâu để thất? Hôm nay như quả không cho ta thấy rõ chân tướng bản lãnh, ta đây chẳng có ý định gì cũng xin thử chơi.

Ngô Năng nộ hoả đã bốc, nhất là trước mặt đồ đệ Tiểu Lăng nhi, lão chỉ vào mặt đối phương:

- Đồ trâu ngốc! Người nói lời do ai dạy thế? Hôm nay nếu không nói rõ cho, Xung Thiên Pháo Ngô Năng ta không lấy hết hàm răng người không thể được.

Thiếu niên tuần tú nọ thấy chuyện đôi co lạ kỳ, vội bỏ tảng đá chàng đang dùng luyện công xuống, mở to hai con mắt đen trắng rất phân minh ra nhìn rồi chuyển thân đến gần quan sát. Gương mặt thanh tú của chàng hơi hiện lên vẻ bất bình như lấy làm lạ, sao lại có người đến quấy nhiễu lúc chàng đang luyện công?

Nhưng lão đạo nhân kia bình thản như chẳng thèm để ý gì đến chàng,

hắn hơi liếc nhìn Ngô Năng, diện sắc trầm xuống, giọng nói khinh miệt:

- Cái gì là nói rõ với không nói rõ? Lão người như con trâu già, đứa bé ba tuổi cũng có thể xỏ mũi dẫn đi, huống gì là ta đây?

Vừa nói hắn vừa vượt thân lên bức tường thấp, thân ảnh lắt lư vài cái đã đến gần Ngô Năng, lại thốt lời mắng:

- Đồ ngốc! Thử xem cái gì là Xung Thiên Pháo, hôm nay có đánh nổi lão nhân gia ta không?

Xưa nay Xung Thiên Pháo Ngô Năng rất ít muốn gây sự với ai, chỉ lo yên thân kiếm ăn chẳng làm mất lòng nam phụ lão ấu, nhưng tình thế bây giờ đã ép lão tới chỗ không thể không nổi giận, nhưng lão vẫn cẩn trọng suy tính thâm:

"Rằng vào bản lãnh của ta, xưa nay ai có nghe tiếng mà không xa chạy?"

Lão đứng yên tại chỗ bất động chứng minh mình không hề có ý định xuất thủ.

Nhưng lão đạo nhân nọ như cố ý kiếm cớ gây sự, mặt hắn lộ vẻ khinh thường khiến lão bất giác nổi lửa giận. Lão tức thì gầm lên:

- Đồ trâu chết, vào nhà khinh người, đại gia sẽ dạy cho người một bài học.

Lập tức tay áo lão phấp phới, hai mắt mở lớn, cước bộ đập tới trung cung, tả thủ lướt ngoặt qua, hữu quyền lập tức xuất chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm đâm tới. Chiêu này của lão trong giang hồ kể về lực cũng có chút tên tuổi, không ngờ đạo nhân gầy yếu nọ vẫn không hề động dung, phong cách nhàn nhã nhìn thiếu niên đang đứng bàng quan gần đó mỉm cười nói:

- Tiểu tử kia, người hãy nhìn ta sử dụng loại võ thuật "xảo" cho phải, xem nhé?

Lập tức thân hình hắn theo hướng tả hoành qua, trọng tâm quyền của Ngô Năng nghiêng đà, cước bộ không vững, quyền đâm vào khoảng không, chưa kịp biến chiêu người nọ đã thuận tay đập ngược lại một quyền. Thân hình cao lớn của Ngô Năng lập tức không tự chủ được nữa, bay thẳng ra xa hơn mười trượng đưa bốn vó lên trời.

Đạo nhân già ha hả cười lớn:

- Võ thuật không linh xảo làm sao buộc con trâu nước ấy ngã ngựa thế được? Thật không nghe lời lão gia ta ắt ăn đòn trước mắt liền! Ngu thật! Ngốc thật!

Kết quả ấy thật ra ngoài sức tưởng tượng của thiếu niên. Xem thần sắc chàng hình như lòng tin đối với sư phụ đã có dao động. Bất quá Xung Thiên Pháo Ngô Năng là người xương cốt thân thể to lớn, ngã một cái tuy không hề tổn thương gì nhưng cũng vội cấp tốc xuất thế Đảo Phản Dương Liễu phiên thân đứng lên. Hai mắt lão như phát ra lửa giận rống lên một tiếng:

- Đạo sĩ cầu tặc! Hãy tiếp đại gia vài chiêu đây!

Đồng thời tay tả chân động, hai thiết đảm trong tay vung ra, một trên một dưới lấp lánh biến thành hai vòng khí lạnh đập tới chớp nhoáng tấn công hai yếu huyệt đạo nhân vừa chuẩn xác vừa hung mãnh thập phần lợi hại, có lẽ là chiêu sát thủ tối hậu của lão.

Nào ngờ đạo nhân vẫn như không cần để ý, mắt nhìn thiết đảm rít gió đập tới, chỉ hơi xoay thân một cái nhẹ tay áo rộng bung ra nhẹ nhàng chẳng khác nào ngư ông tung lưới ập trúng vòng thiết đảm. Hắn chẳng thèm chú ý vào trận đấu, liếc mắt nhìn thiếu niên tên Tiểu Lăng nhi, quỷ quyết nói:

- Lão nhân gia ta dùng xảo chiêu Bồ Đại Tróc Ngốc Lao xem có được không?

Đương nhiên, hai tay của đạo nhân khinh linh nhẹ nhàng dị thường không chỉ là "xảo" (khéo léo) mà còn mười phần thần diệu. Thiếu niên đã lộ vẻ khâm phục tim đập thành thịch, chàng để ý đến nét mặt ngưỡng ngùng của Ngô Năng nên không tiện buột miệng khen đạo nhân hỏi ý kiến chàng phải chăng là có ý gì? Chàng lo lắng không biết trả lời sao cho tiện.

Đột nhiên ngoài tường lại có tiếng quát ngân lên như chuông reo:

- Khéo thì khéo đấy nhưng xem ra chưa phải là chân công phu. Có thể khéo quá thành vụng đấy! Không bỏ khiến thiên hạ cười cho!

Tiếng gió khê động, trong sân đột nhiên xuất hiện thêm một lão nhân áo vàng mập tròn râu tóc bạc phơ. Nghe khẩu khí dường như lão nhân không phục đạo nhân.

Lúc ấy Ngô Năng lửa giận đã bốc lên tới cực điểm nhưng trong bụng

tự biết hôm nay đã gặp hai cao thủ, nếu tiếp tục gây sự động thủ thì càng mang thêm nhục nên cứ im lặng chờ đợi diễn biến.

Nào ngờ lão nhân áo vàng rất là cổ quái, lão chẳng cần để ý tới ai đi thẳng tới mấy tảng đá chỗ thiếu niên vừa luyện công lúc này, một chân lão giơ lên vừa đá vừa ngoặt tới, tảng đá nặng có tới hơn trăm cân bị đá văng lên cao hơn ba trượng.

Lão nhân liên tiếp xuất vừa thủ vừa cước như người chơi cầu, không cho tảng đá rơi xuống đất. Thầy trò Ngô Năng mặt cứ ngẩn ra không biết nói gì. Một lúc sau lão quái nhân áo vàng mặt không hề đỏ, hơi thở vẫn bình thường đá một cước cho tảng đá bắn ra hơn mười trượng rồi chuyển thân quay về thiếu niên, cười đắc ý.

- Tiểu tử, người thấy bản lãnh của lão phu so với xảo chiêu kia thì sao?

Thật là chuyện dị kỳ, họ mỗi người biểu lộ bản lãnh đều cho thiếu niên Tiểu Lăng nhi thưởng ngoạn. Vừa lúc đó, mặt trời ngả về hướng tây, gió mát hiu hiu, đạo nhân đứng yên lặng đã lâu liền hướng về lão nhân áo vàng, quát lớn:

- Vạn lão nhi! Chúng ta đã mỗi năm gặp nhau một lần mà chưa phân được thấp cao. Canh hai đêm nay xin hẹn lên Đồi Sơn cho thấy bản lãnh thực. Bây giờ phí lời có ích gì?

Chỉ thấy quái nhân áo vàng tiếp lời cười ha hả:

- Cũng được! Lão nhân ta muốn gặp con trâu người trước xem một năm nay có tiến bộ chút nào không?

Liền đó lão nghiêng thân quay lại thiếu niên vẫn đứng gần đó, gật gật đầu nói tiếp:

- Tiểu tử! Nếu có hứng khởi chớ ngại, đêm nay cứ lên núi xem náo nhiệt chơi!

Đồng thời lão đạo nhân gầy ốm cũng quay về phía thiếu niên nhìn một cái, rồi cả hai lão quái một đông một tây vọt thân đi. Bấy giờ Xung Thiên Pháo Ngô Năng rất khó chịu, mắt nhìn người bỏ đi không biết sao hơn, nhất thời vừa ngưỡng vừa hận quay đầu nhìn thiếu niên một cái đi luôn thẳng vào trong trang viện.

Thời gian gần đây lão họ Ngô đến đây dạy võ nghệ cho thiếu niên, giữa ban ngày bị hai lão quái vật một đạo một tục làm cho bề mặt với đồ đệ không còn mặt mũi gì nữa không đáng giận sao được?

Nhưng thiếu niên lại khác hẳn, chàng chẳng có gì hậm hực cả, chẳng những thế còn mừng thầm. Việc kỳ ngộ hôm nay mới tỉnh ngộ ra xưa nay chàng bị Xung Thiên Pháo Ngô Năng dùng lời ngon ngọt lừa bịp, chàng đang thầm tính đêm nay tìm cách làm sao sẽ đến chỗ hẹn cầu xin hai vị cao nhân thu mình làm đồ đệ.

Nguyên thiếu niên này họ Yến tự là Lăng Vân quê ở huyện Hoài Viễn tỉnh An Huy vốn là dòng dõi thư hương, đèn sách đã trải qua mười năm học hỏi chữ nghĩa thánh hiền, gian khổ rất nhiều. Chỉ vì cha mẹ đều chết, bơ vơ một thân, thêm lều chõng mấy lần đi thi đều rớt, có một thân từ thời để chòm, năm trước mới bị cường đạo cướp mất, do đó chàng lập chí bỏ học văn sang học võ, hy vọng tương lai hành hiệp giang hồ có thể trực tiếp trừ bất bình cho nhân gian lưu lại chút chính khí của trời đất.

Nhưng văn và võ khác đường nhau, không tìm được cao nhân thụ giáo, vả chăng chàng còn trẻ tuổi đời, thế đạo nhân tình chẳng có chút kinh nghiệm nào. Nhân đó lão Xung Thiên Pháo Ngô Năng chỉ là một lão làm nghề mãi võ kiếm ăn, ngày nọ tình cờ gặp chàng bèn ba hoa về bản lãnh xin đến tận nhà chàng dạy võ, chỉ cho chàng khổ luyện Bảo Thạch Công mà lão gọi là tuyệt nghệ.

Cho đến hôm nay mới được song quái lão nhân làm cho tỉnh ngộ, chàng mới nhận ra đạo võ thuật mênh mông, quyết chẳng giống như lời Xung Thiên Pháo Ngô Năng ba hoa chút nào, nếu không học cho cùng lý cứ nhắm mắt tập làm sao đạt được vô địch trên đời?

Tâm ý chàng đã quyết liền điềm nhiên như vô sự, đình chỉ việc luyện công quay vào trang đợi đến đêm không báo cho Ngô Năng, một mình chàng lặng lẽ lên Đồ Sơn. Nhắc đến ngọn núi này tuy không có to lớn gì nhưng trong lịch sử lại rất có tiếng. Thời cổ xưa vua Vũ đã hội họp chư hầu ở phía tây nhìn xuống sông Hoài, bên kia bờ sông là ngọn Kinh Sơn, cảnh sắc thanh u giữa bình nguyên sông Hoàng và sông Hoài thập phần hiếm có và cũng rất gần với huyện thành Hoài Viễn chỉ cách nơi tổ cư của nhà họ

Yến có năm dậm.

Nhân đó chỉ trong chốc lát chàng đã lên tới đỉnh núi, ngồi tĩnh toạ trên một tảng đá chờ đợi. Bấy giờ trăng sáng sao thưa gió mát hiu hiu, thêm tiếng lá tùng xao động hoà cùng tiếng suối chảy hợp thành một bức tranh tuyệt đẹp. Đương nhiên người thư sinh đọc sách nào đại đa số đều thích ngâm phong vịnh nguyệt và rất nhiều cảm khái, vị tiểu thư sinh Yến Lăng Vân này cũng thế, trong lòng cảm xúc, chàng nhìn xuống dòng nước sông Hoài chảy xa xa, ngâm vang bốn câu tuyệt cú đời Đường:

Độc toạ giang lâu tư tiểu nhiều,
Nguyệt quang như thuỷ, thuỷ như thiên.
Đồng lai ngoạ nguyệt nhân hà tại?
Phong cảnh y hy tự khứ niên?
(Một mình buồn bã trên cao,
Sáng trăng như nước, nước ào tới mây.
Bạn thân ngắm nguyệt đâu này?
Cảnh y như cũ người rày thấy đâu?)

Ngờ đâu tiếng ngâm của chàng chưa dứt ngẫu nhiên chàng chuyển thân, đột nhiên chàng nhận ra bên cạnh đã có thêm một người, nhìn kỹ mới nhận ra chính là lão nhân áo vàng không biết đã đến từ lúc nào? Yến Lăng Vân kinh ngạc định đứng dậy làm lễ bái kiến. Nào ngờ thân hình chưa kịp động, lại đột nhiên cảm giác hai bên cổ tay tả hữu nhất tề đều bị người bầu vào, bên tai có tiếng cười âm trầm, lão đạo sĩ gầy ốm không biết từ lúc nào cũng hiện ra trước mắt. Hai tay chàng chính bị hai lão ấy nắm mỗi người một tay, giống như hai gọng kìm siết chặt muốn động dậy một tí cũng không được.

Đồng thời, trước mặt chàng, một đạo nhân một tục nhân diện sắc đều không lương thiện, nhất là dưới ánh trăng càng đáng sợ đặc biệt. Thế rồi Yến Lăng Vân trong nhất thời bình dị không biết nên làm gì cho phải, đến đưa mắt nhìn kỹ chàng cũng không dám.

Một lúc, bỗng thấy lão đạo nhân gầy ốm đảo mắt bắn ra hai đạo sáng hướng về quái nhân áo vàng, quát to:

- Tiền Luân, ta xưa nay chỉ biết có mình chứ không cần biết người,

hôm nay ta nhất định thu nạp tiểu tử này, nếu lão người xen vào thì chớ hòng!

Lão nhân áo vàng bật ra tiếng cười lạnh lẽo:

- Không dám, không dám! Người muốn ngọc đá đều tan ư? Nếu như tương nhượng, trận đấu năm nay không cần phải giao thủ, ta cho người thắng đó, được không?

Theo như lời hai lão mà đoán hình như cả hai cùng một lúc nhận ra tiểu tử này là người có căn cơ cực tốt nên muốn tranh đoạt làm truyền môn nhân, chẳng ai chịu nhường cho ai. Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân đang ngồi bị khống chế trên tảng đá liền tỉnh ngộ ra mình chính là mục tiêu cho người ta tranh đoạt, bất giác cảm thấy trù trừ nghĩ bụng:

"Trước mắt mình là hai lão quái nhân đều cứng cỏi quyết tâm, chẳng có chút gì thông hiểu đạo lý. Hà huống bọn tập võ này xem ra gian ác quá, dù có võ công cao cường đến mấy cũng không thể làm bạn với ta đã là người đọc sách thánh hiền."

Vì đó trong lúc hai lão tranh giành, chàng vẫn ngồi im bất động chẳng buồn lên tiếng. Chàng đã có chủ ý thoát thân, nhưng thân đã lọt vào tay người, nào phải dễ thoát thân? Đừng nói chàng chỉ là một tiểu thư sinh mới học qua chút ít võ học, ở trong hoàn cảnh này dù là hảo hán đệ nhất võ lâm bây giờ cũng đành thuận theo mạng trời mà thôi.

Trên giang hồ có câu truyền ngôn "Bắc Âm Nam Dương thần quỷ khó lường", lão đạo nhân gầy ốm chính là người được gọi là Bắc Âm Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân, còn lão nhân áo vàng có hiệu xưng Lục Dương, hai lão này hợp lại xưng là Âm Dương Nhị Lão, hoặc giả có người gọi là Nam Bắc Nhị Quái. Hai người này, mỗi người đều có độc môn võ công hơn người nhưng tính tình lại khác biệt nhau. Nam Dương chủ về cương sở trường pháp môn Lục Dương Ly Hoả huyền công tính nóng như lửa, uy lực cực lớn. Còn Bắc Âm lại chuyên về nhu, luyện Tam Âm Quý Thủy chân khí, khí lạnh thấu xương, tâm động liền phát, đả thương người một cách vô hình. Khắp trong thiên hạ chỉ có hai người họ là có khả năng tương sinh tương khắc xứng là địch thủ của nhau.

Nhưng Nhị Quái ấy, trời sinh ra tính tình như một, tỳ khí giống nhau

cứ làm theo ý thích của riêng mình, thuận mình là sống, nghịch với họ ắt chết. Vô luận hắc đạo hay bạch đạo trên giang hồ, ai cũng kính cần họ và tránh xa chưa hề có ai dám gây hiềm khích với họ. Cũng vì tập tính họ quen như thế nên không ai chịu thua ai, năm nào cũng phải quyết đấu với nhau một lần ở núi Đồ Sơn này để quyết phân hơn thua. Sở học của hai người bất đồng, công phu ắt có sở đoản, sở trường lẽ ra phải phân được cao thấp. Ngờ đâu việc đời việc đời vừa bất công vừa khéo léo, hai người tương tranh với nhau đã qua ba, bốn chục năm, hai người đều đã tới tuổi cổ lai hy (bảy mươi tuổi) mà vẫn chưa phân ai cao ai thấp.

Đồng thời cũng vì năm nào cũng phải chuẩn bị cho trận quyết đấu nên họ rất ít đi lại giang hồ, ít giao thiệp với ai nên chẳng ai tìm được người truyền môn nhân. Vì đó trưa hôm nay cả hai phát hiện ra Yến Lăng Vân có cốt cách thanh kỳ xưa nay hiếm có, họ đều có ý quyết tâm thu phục chàng làm đồ đệ.

Đang lúc Lục Dương Lão Nhân Vạn Phương mở lời xin chịu thế thua để trao đổi điều kiện, bỗng nghe Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân cười nhạt một tiếng:

- Thế thì còn gì là công bình? Cứ như lời người, lão đạo ta lấy gì làm sướng?

Hai người cùng quyết đạt được mục đích, không ai nhường ai, nhất là lão đạo nhân gây ốm Tiền Luân không chịu thương lượng chút nào. Lục Dương Lão Nhân Vạn Phương không đủ mồm miệng để đốp chát, then quá hoá giận gầm rú lên:

- Đã đến như thế, chúng ta không ngại mượn thân tiểu tử này thi thố chân lực cách thế xem ai hơn thua, nếu chưa phân cao thấp quyết chưa ngừng nghỉ được không?

Không đợi câu trả lời, lão ngồi liền xuống. Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân buột miệng "được" tức thì ngồi theo xuống luôn bắt đầu vận hành công lực. Bấy giờ tiểu thư sinh Yến Lăng Vân hai tay đã bị giữ chặt không hiểu họ có ý định làm gì, đột nhiên có cảm giác hai luồng khí một lạnh một nóng đã theo cánh tay chàng tràn vào nội tạng. Lập tức toàn thân bị hai khí nóng lạnh tương giao gân cốt run bắn lên, tâm thần chấn động. Hai khí ấy một

lạnh như băng, một nóng như lửa giống như xông thẳng vào nội tạng chàng khiến trăm đốt xương như muốn tan ra, tức thì chàng không hiểu gì hôn mê bất tỉnh liền.

Không biết qua đã bao lâu chàng mới từ từ tỉnh dậy. Tuy hai khí nóng lạnh không còn mãnh liệt như lúc đầu nhưng kinh mạch huyết đạo toàn thân chàng lúc lạnh lúc nóng như bị hàng vạn con kiến bò cắn bên trong từ trong huyết Dũng Tuyền dưới chân lên đến huyết Bách Hội trên đầu, không có chỗ nào chịu đựng nổi, thêm khí nặng bốn phương tám hướng như đều ép lên người chàng, tự nhiên chàng không thể động đậy được chút nào.

Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân nghĩ rằng mình ắt chết không biết làm sao, chỉ nghĩ hai hàm răng thành ý chính tâm thực hành Định Tĩnh công phu tâm pháp của Nho gia để may ra giảm thiểu được đau đớn trong người. Nào ngờ thật là kỳ quái, chàng vừa chính định tinh thần tức thì hai luồng khí nóng lạnh lập tức hỗn hợp lại thành một luồng khí ấm tùy theo hô hấp của chàng mà thăng giáng lưu chuyển khắp tứ chi, bách cốt dịu dàng như được vuốt ve, chẳng những bao nhiêu đau đớn đều tan biến mà lòng chàng còn thấy rộng không cực là thư sướng.

Chàng thử mở mắt nhìn hai lão quái vật bên cạnh: một người toàn thân tím bầm nóng rực, một người từ đỉnh đầu bốc lên một luồng hắc khí, hai cánh tay chàng như hai con rồng hút nước, hút cuồn cuộn hai luồng khí một tím một đen ấy. Chàng chỉ là một thư sinh văn nhược mười tám mười chín tuổi có bao giờ thấy chuyện kỳ quái như thế, liền đó toàn thân lại thấy hai luồng khí nóng lạnh tương tranh.

Kinh hoảng, chàng vội nhắm mắt lại, thu nhiếp tâm thần định tĩnh theo công phu Nho gia giống như một lão tăng ngồi thiền định. Cứ như thế qua không biết bao lâu bỗng thấy máu huyết trong người bỗng bột tinh lực sung mãn khác thường, thân thể nhẹ nhàng, tay chân cũng tự do cử động.

Chàng lại mở mắt, trời cũng vừa rạng sáng, nhìn lại một đạo nhân một tục nhân không hiểu tại sao đều nằm co dưới đất không nghe tiếng hơi thở nào. Đương nhiên đó là cơ hội tốt cho chàng thoát thân. Lập tức chàng không cần suy nghĩ, lạng lẽ đứng dậy chỉ sợ làm động tới Nhị Quái nên nhẹ nhàng bước đi xa hơn mười trượng mới dám cất bước chạy cuồng.

Không dè chàng mới dùng sức, lập tức chính chàng cũng kinh hoảng ngẩn người. Vì trước đây một bước chân của chàng dài lắm cũng chỉ được ba thước nhưng bây giờ cước bộ vừa nhấc lên chẳng khác gì chim bay vọt lên không xa đến bảy tám trượng. Đó thực là một điều không thể tưởng tượng được khiến chàng ngỡ mình đang nằm mộng. Nhất thời chàng kinh ngạc đến mắt trừng miệng há đến quên cả đường hạ sơn.

Kỳ thực, điều ấy chẳng có gì lạ, chỉ vì chàng chưa hiểu gì về đạo võ học, được phúc mà không tự biết, chàng chính là đã gặp kỳ ngộ mà xưa nay chưa hề ai gặp. Nguyên vì hai công lực của Bắc Âm Nam Dương vốn là tương khắc tương thành, hôm nay tuôn hết chân khí quyết đấu, lấy thân thể chàng làm vật ngăn cách, may thay thân thể chàng thuỷ hoả chưa đủ, long hổ điều hợp chẳng những giải khai toàn bộ kỳ kinh bát mạch trong người chàng, khiến một văn nhân yếu đuối chỉ trong một đêm đã đạt tới cảnh giới mà người học võ luyện một trăm năm chưa được. Nhân vì chàng có phúc phận gặp kỳ duyên, thêm vào đó thích hợp với tâm pháp Định Tĩnh công phu của Nho gia cho nên bao nhiêu huyền công khổ luyện sáu chục năm của Nhị Quái biến thành khí trung hoà hút vào thể nội chàng, vô hình chàng coi như đã được thay da đổi thịt, tổng hợp được sở trường của hai lão Bắc Âm Nam Dương sản sinh ra một kỳ tích diệu cực trong trời đất và cũng có thể nói đó là quả báo của hai lão quái nhân cả đời chỉ đem võ công ra thi hành những điều quái ác bạo nghiệt.

Không lâu, thần trí Yến Lăng Vân dần dần tỉnh táo, chàng thử đi thử lại thân pháp nhẹ tựa chim én của chàng. Rõ ràng không phải là giả, cũng chẳng phải là mộng, chàng vui như cuồng tự nghĩ:

"Việc này tuyệt không phải là không có nguyên nhân, phải chăng hai lão quái nhân ám trợ mình? Nếu thế, hai người cũng chỉ là loại người mặt ác tâm thiện, kỳ nhân du hý phong trần! Ta không nên thất lễ với họ!"

Tâm ý chàng liền chuyển tức thì quay về chốn cũ. Đâu ngờ khi đã đến gần thấy hai vị lão nhân vẫn nằm co chẳng có gì khác trước, hoàn toàn bất động. Chàng cẩn thận kiểm tra mới phát giác họ đều đã tắt thở tựa hồ chết đã lâu. Chàng kinh hoảng không sao tả xiết, lông tóc dựng ngược đưa mắt nhìn quanh vì sợ lại có cao nhân ẩn thân đâu đây đã giết chết họ.

Rất lâu, chỉ thấy núi non tịch mịch, ánh nắng rọi xa xa, trừ mấy thân cổ tùng không còn gì khác, tất nhiên không kể hai xác chết của nhị lão vẫn nằm yên dưới đất hoàn toàn không một vết thương, chẳng hiểu nguyên nhân vì đâu lại chết?

Nhất là chàng gặp sự cố này là lần đầu không biết nên làm sao cho phải, nhân đó chỉ còn cách gấp rút trở về trang viện hỏi ý kiến Ngô Năng. Có ngờ đâu chỉ cách đó có mấy canh trường trong nhà lại cũng xảy ra một chuyện phi thường. Cứ theo lời vợ chồng lão bộc Yến Trang kể lại, lúc giữa canh ba, võ sư Xung Thiên Pháo Ngô Năng đột nhiên cất tiếng rên rồi ói ra máu đen chết tức thì.

Đó là việc khó tưởng tượng nổi khiến Yến Lăng Vân càng thêm hoang mang mơ hồ kinh dị khôn xiết như rơi vào giữa đám mây mù. Ba người cùng chết trong một đêm và cùng là kẻ tha hương đất khách, thêm Đồ Sơn chẳng có gia cư nào trú ngụ rất bất lợi cho nhà họ Yến, do đó chàng cho lão bộc Yến Trang chủ trì lo việc chôn cất mai táng.

Tục ngữ có câu "không trải việc đời không dễ trưởng thành", Yến Lăng Vân nhờ phúc căn thâm hậu là người đọc sách thánh hiền, trong một đêm tai nghe mắt thấy như được bao lời dạy dỗ. Tức thì tỉnh ngộ ra đạo võ học cũng như văn chương "ngọc bất trác bất thành khí" (ngọc mà không mài giũa không thể thành khí cụ) nếu không được minh sư chỉ giáo huấn đào là không thể thành tựu.

Nhưng minh sư ở nơi nào? Chàng nghe bậc chân nhân thường không để lộ chân tướng, làm sao mà tìm biết? Huống gì trước đây vì Ngô Năng kém tài khiến chàng khổ luyện như người mù, uống phí không ít tháng ngày thật là cái gương nên tránh. Chàng cứ khổ não một thời gian dài không làm sao tìm được câu trả lời.

Cho đến một hôm hốt nhiên nhớ lại lời Xung Thiên Pháo Ngô Năng đã từng nói qua, người trong võ lâm thường hay mặc áo bào vàng làm dấu hiệu. Chuyện ra đi tìm thầy kết bạn, sao chàng không thử một phen? Huống hồ người xưa có nói "đọc hàng vạn quyển sách không bằng đi một dặm đường", nên du sơn du thủy cho rộng mở kiến văn cho bổ kiếp nhân sinh.

Tâm ý đã quyết, hôm sau chàng liền giao vườn ruộng nhà cửa cho lão

bộch chăm sóc đem theo vài lạng bạc, bái lạy mộ phần cha mẹ, thân mặc hoàng bào nghĩ bụng:

"Ta phải tìm cho ra các bậc hào kiệt ẩn cư", rồi đó đơn thương độc mã đi lên hướng bắc.

Lúc ấy đang vào cuối mùa hạ, nắng vẫn như đổ lửa nên chỉ người nào có việc cần lắm mới lặn lội trên đường, hầu hết đều ở trong nhà tránh nắng. Chàng đi rồi lại đi, đã lâu ngày mới đến địa vực tỉnh Từ Châu.

Chàng đã lấy làm thất vọng vì mỗi lần hỏi thăm người trên đường về tung tích các anh hùng hào kiệt, bất kể nam phụ lão ấu đều ngẩn mặt ra cười chẳng ai biết gì. Chàng đâu biết rằng bản thân chàng chỉ là một đại hài tử thêm áo trong là áo nho sinh, chỉ khoác hoàng bào bên ngoài chả ra sao cả. Và lại các người chàng hỏi thăm đều là bọn thương nhân an phận thủ thường, đâu ai muốn mua phiến chuốc luy vào người?

Ngày nọ chàng từ Từ Châu tiến vào Lỗ Cảnh liền gặp một chuyện. Nguyên vì chàng được cùng đường với một bọn bảo tiêu khuân vác hàng hoá rất nhiều. Đường nhiên đoàn người ấy đều là các võ sư thành danh lấy đao kiếm độ nhật, quen thuộc giang hồ đối với các anh hùng hào sĩ trong thiên hạ rất quen thuộc. Nhân đó Yến Lăng Vân vừa thấy liền giục ngựa đuổi theo đoàn bảo tiêu, sau đó mới buông cương từ từ đi theo chuẩn bị mượn cơ để kết bạn cùng đường. Nhưng có đâu ngờ hành động của chàng lại quá giống bọn lục lâm thảo khấu hay chặn cướp các đoàn bảo tiêu, chàng liền bị các tiêu khách đi trước sinh lòng nghi kỵ. Lúc ấy chỉ còn cách Vi Sơn hồ không xa mấy, địa thế rất hoang tịch bốn bề vắng lặng không một khói nhà ở.

Do đó không đợi chàng mở lời, tức thì có một vị tướng mạo khôi ngô kỳ vĩ đầu báo mắt ưng ghè cương ngựa quay đầu đứng lại bên đường, ôm quyền cất tiếng sang sảng:

- Đệ là Lục Chí ở Tứ Hải tiêu cục Tế Nam, hiệu xưng Thiết Chương Ngân Tiêu. Hôm nay đường vượt qua quý địa đây nhưng vì hạn kỳ quá gấp không thể lên bái sơn được, kính xin Trại chủ dung tha, tương lai nhất định nếu có dịp sẽ báo lễ đáp tình.

Có lẽ người ta tưởng chàng là bọn cướp đường cướp tài sản hàng hoá?

Thư sinh chưa hề từng trải giang hồ như chàng chỉ biết buồn bã ú ớ chẳng biết trả lời ra sao. Cũng ngay vào lúc đó, bên hữu khu rừng cạnh đường đột nhiên phi ra hơn mười người ngựa bày thành hình chữ nhất ngang đường. Vị Thiết Ngân Tiêu Lục tiêu đầu kia cho rằng người chủ chốt đã đến, lập tức không đợi chàng trả lời vội vàng chuyển ngựa nghênh đón.

Bấy giờ, Yến Lăng Vân nhìn thấy khá nhiều cường nhân xuất hiện cũng lấy làm hoảng. Nhưng rồi chàng lại thấy trong thân chàng chẳng có vật gì đáng là quý, thêm chàng có khinh công cực mau, đâu có ngại gì? Rồi đó chàng nổi hùng tâm, an nhàn thung dung dừng ngựa bên đường bàng quan.

Bọn người ngựa mới đến, trừ khá nhiều tên bao đầu bằng khăn xanh đeo binh khí ra, còn có hai nam một nữ đứng ở hàng đầu khí độ kiêu ngạo có vẻ như người thủ não. Nữ nhân ấy ngồi trên con ngựa đốm hoa, lưng đeo trường kiếm thế thái phong lưu, diện mục tuyệt đẹp, tuổi không quá hai mươi mốt, hai mươi hai mặc một áo đỏ tuyền, dưới ánh mặt trời xa nhìn như suốt người là lửa. Hai nam nhân phi ra hai bên tả hữu, thân thể cao lớn như hai chiếc tháp đen, mắt lớn mày rậm tướng mạo hung dữ, có lẽ là hai anh em song sinh tuổi cũng còn tráng niên.

Bấy giờ Thiết Chương Ngân Tiêu đã vẫy tay ra hiệu cho đoàn tiêu xa dừng lại, rồi phi thân xuống ngựa ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ Lục Chí ở Tế Nam chưa kịp báo sơn quả là thất lễ, thỉnh các vị rộng lượng được chăng?

Đương nhiên bất cứ đoàn bảo tiêu nào cũng chỉ có bảy phần tình người, còn ba phần là phải nhẫn nại, bất luận có lý hay vô lý cũng nên dùng lễ trước. Nhưng thường bọn hắc đạo phần nhiều cũng nắm được tin tức, chỉ cần báo hiệu cho nhau là có thể cho qua đường hay không. Nhất là Tứ Hải tiêu cục ở Tế Nam có Tổng Tiêu đầu là Hạo Thủ Thần Long Vu Lượng giao du rất rộng, uy danh xa gần đều biết, chỉ cần một lá Bạch Long kỳ là vượt hết mọi đường nam bắc, xưa nay cực ít khi bị ai ngăn cản, huống gì như nay đã đến địa giới Sơn Đông?

Do đó vị tiêu đầu Thiết Chương Ngân Tiêu Lục Chí dù thấy bọn đạo tặc, chẳng có gì kinh sợ, bình tĩnh nhã nhặn xin nhường đường tin chắc là

sẽ được.

Ai ngờ sự việc khác hẳn như thế.

Chẳng những người ta không trả lễ, bên tai lại còn nghe tiếng cười lạnh lùng của nữ đạo tặc áo đỏ:

- Tên họ Lục khỏi cần phải phí lời, ngày mai là ngày vu quy của con gái Thiết lão Bảo chủ ở Vi Sơn hồ, các người có bao nhiêu tơ lụa ngọc ngà để lại đây sử dụng, rồi về báo lại cho Vu lão đầu biết, cứ nói ta Hồng Lăng Nữ thay các người đưa lễ vật chúc mừng, miễn cho cô nương động thủ!

Lời nàng vừa thốt khiến Thiết Chương Ngân Tiêu cả kinh thất sắc, bụng nghĩ:

"Ta cứ tưởng đây là thuộc hạ của nhà họ Tiết, đâu ngờ lại gặp nữ sát tinh này! Không cần nói cũng biết hai tên hán tử đen kia là Đông Hải Ma thị như lời đồn rồi!"

Nhưng hăn chưa kịp đáp lời liền nghe hắc hán tử đứng đầu quát lên một tiếng lớn như sấm:

- Chủ nhân Đông Hải Song Long chúng ta nói lời như vàng đá, chỉ một không hai, sao chưa chạy mau?

Nghe câu ấy Thiết Chương Ngân Tiêu Lục Tiêu đầu phừng phừng lửa giận, nhưng tự biết với một mình tuyệt chưa thể đối địch với họ, nhất là vị Hồng Lăng Nữ Cát Phi Huynh kia xuất đạo chưa lâu mà đã tiêu diệt không ít anh hùng hai phái hắc bạch, thu phục được Đông Hải Nhị Ma như hổ thêm vây, võ công kỳ dị cao khó lường.

Nhưng thân làm Tiêu đầu chức trách trên vai, hà huống Tứ Hải tiêu cục có tiếng tăm lâu năm, thà chết chứ không để mất hàng hoá vào tay người khác. Hăn tiếp lời quát:

- Lục mỗ có trách nhiệm bảo vệ hàng hoá khó tuân lệnh chư vị. Hôm nay hạnh ngộ cao nhân, nếu quả ba vị có ý chỉ giáo, ta xin xả mệnh bồi tiếp.

Hăn phát lời không cao không thấp, từng chữ gần từng chữ đầy uy mãnh khiến tiểu thư sinh Yến Lăng Vân phải gật đầu khen thầm:

"Hai bên tất sắp xảy ra cuộc ác đấu."

Ý chàng chưa chuyển hết, đột nhiên bên tai nghe tiếng chuông nhỏ reo

như tiếng cười, hai mắt chàng hoa lên một cái như có một đạo mây hồng lướt qua. Định thần nhìn lại chẳng những các người bảo tiêu mà tất cả đều ngây người há miệng kinh ngạc nhìn vị cô nương áo đỏ đã đứng trước mặt chàng lúc nào. Hai con mắt đen trắng phân minh như nước hồ thu nhìn chàng thăm dò.

Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân hơi hoảng, bị nàng ta nhìn đến độ đỏ bừng hai má, vội vàng giục ngựa định bỏ đi. Nào ngờ chàng vừa chuyển ngựa chưa kịp động thân, nhân ảnh đã bám theo như bóng theo hình chặn ngay đầu ngựa chàng lại, đồng thời chợt thấy hai ánh mắt như dao nhìn chàng hơi cười nói:

- Tiểu tướng công bất tất sợ hãi, chúng ta đâu phải là bọn cướp dọc đường đâu mà sợ?

Nhưng sự thực ở ngay trước mắt ai dám tin lời nàng? Yến Lăng Vân nổi máu anh hùng kéo ngựa dừng lại quát hỏi:

- Chỉ nói hoang đường, chẳng lẽ chặn đường cướp tiêu chưa phải là hành vi đạo tặc?

Theo lẽ thường vị cô nương áo đỏ ấy phải nổi giận giết hết đoàn bảo tiêu, và chàng thư sinh dám đối chất như thế tự nhiên là rước lấy họa vào thân. Nào ngờ chuyện trên đời hầu hết đều ra ngoài dự liệu của người ta, chẳng những nàng không có chút sắc giận mà lại còn bật cười:

- Hừ! Ta tưởng người khoác áo hoàng bào thế kia ắt là người trong võ lâm, thì ra chỉ là một tên si ngốc chẳng biết quy củ giang hồ gì cả phải không?

Đương nhiên đây lần đầu tiên Yến Lăng Vân xa nhà đâu có biết gì quy củ giang hồ là cái gì. Nhân vậy lúc đầu hơi kinh ngạc, sau đó hiểu kỳ buột miệng:

- Cái gì gọi là quy củ?

Vị nữ tử áo đỏ Cát Phi Quỳnh nghe chàng buột hỏi, lập tức không thể không bật cười, mở to mắt nhìn vào mặt Yến Lăng Vân hỏi ngược lại:

- Tướng công chẳng lẽ không cùng bọn bảo tiêu này ư? Khoác áo hoàng bào là cố ý hay vô ý vậy?

Lúc ấy tiểu thư sinh vì câu hỏi mình chưa được trả lời, đối phương lại

hỏi ngược lại do đó không vui vẻ chỉ khẽ lắc đầu rồi lại gật đầu không có ý đáp. Nhưng biểu thị ấy vị cô nương kia lại tưởng chàng mãi ý liền cười rất mỹ lệ cất tiếng:

- Bảo cho người biết quy củ là không ai phạm vào địa giới của ai. Thí dụ như hôm nay ta nổi giận vì cha con Hạo Thủ Thần Long trong cả năm đui mù lớn lối, do đó ta chặn đoàn tiêu lại dẫn chúng đến Vi Sơn hồ phân tài cao thấp, đâu có gì gọi là đạo tặc?

Tiếp đó đảo mắt nói tiếp:

- Học võ cần nhất phải có đảm lượng, như nay Thiết Gia Bảo ở Vi Sơn hồ các vị anh hùng muôn nơi đều kết tập, chính là cơ hội mà người võ lâm thiết tha muốn chứng kiến, người dám tới không?

Cô nương Hồng Lăng Nữ này tuy có tiếng là ác độc nhẫn tâm nhưng ngữ khí nói với chàng hết sức ôn nhu chẳng có chút gì lang độc, khiến huynh đệ Đông Hải Ma thị cũng lấy làm lạ và coi là một chuyện rất kỳ dị. Lời thường có câu "dê non không sợ cọp", đại phàm các người còn trẻ, bất luận nam hay nữ huyết khí đang còn phương cương rất dễ bị khích động. Như Yến Lăng Vân bây giờ là một minh chứng. Chàng vốn đang ngăm bất mãn với cuộc đánh cướp tiêu cục này, hận rằng võ công chưa cao không thể giúp yếu trừ cường bạo nhưng nghe một cô nương xinh đẹp hỏi câu ấy bất giác chàng đưa tay gãi đầu. Lần ra đi này mục đích lớn nhất của chàng là tầm sư học đạo, nên chàng cho rằng biết đâu đây là cơ duyên, sau nữa không lẽ chàng lại tỏ vẻ khiếp sợ trước mặt nữ nhân? Do đó chàng tiếp lời đáp:

- Dù chư vị có dã tâm đến đâu, trong người tiểu sinh cũng chẳng có gì quý giá, sao lại không dám? Chỉ vì nơi ấy đâu có ai quen biết, không lẽ lại đường đột?

Có lẽ lời đáp của chàng quá đúng với tâm ý Cát Phi Quỳnh, nàng cười khanh khách:

- Trong giang hồ chuyện tìm nhau chỉ vì hâm mộ tiếng tăm là lẽ thường, cần gì phải quen biết? Còn cái gì đường đột với không đường đột, thật là nỗi sợ của kẻ hủ nho! Nói rồi má hơi đỏ hồng, tiếp lời:

- Ta dẫn người đến thay người giới thiệu, được chăng?

Dứt lời nàng chỉ hơi xoay thân, chẳng hiểu động tác ra sao đã thấy nàng vọt tới hơn bốn năm trượng. Bấy giờ tiêu cục chúng nhân đã lấy lại bình tĩnh, thấy người chủ chốt đã ra đi, đoàn bảo xa lại lục tục lên đường, không lý gì đến hai hắc đại hán ngơ ngẩn đứng trông theo.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 2

Vấy Bút Quét Quần Hung

Hâm Rượu Luận Anh Hùng

Bấy giờ, Yến Lăng Vân ngẩn ngẩn ngơ ngơ đưa mắt nhìn theo đoàn người ngựa mỗi lúc một xa, hốt nhiên bên tai có tiếng thánh thót:

- Thư sinh ngốc nghếch đi chưa?

Thì ra Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh không hiểu từ lúc nào đã nhảy lên lưng con ngựa đốm hoa tới sau lưng chàng. Chàng thúc ngựa lên đường nhắm hướng Vi Sơn hồ.

Trên đường hai người cho nhau biết quê quán niên kỷ nhưng tiểu thư sinh trước sau vẫn lạnh lùng. Còn Hồng Lăng Nữ già dặn kinh nghiệm như một đại tỷ tỷ vừa đi vừa ôn thuận nói cười đề cập tới khá nhiều quy củ trên giang hồ. Khoảnh khắc mục đích đã hiện ra trong tầm mắt, Thiết Gia Bảo kiến trúc trên một hòn đảo lớn giữa hồ bốn bề là nước biếc, cây cối xanh tươi, cảnh trí mười phần u nhã.

Cát Phi Quỳnh đã quen đường, đến gần bờ hồ, nàng khẽ huýt một hơi sáo miệng, liền xuất hiện hai chiếc thuyền nhỏ từ đám lau sậy rậm rạp. Rất khéo là một chiếc dùng để chờ người, một chiếc dùng chở ngựa thuận lợi. Ngồi xuống thuyền rồi, Yến Lăng Vân mới lắc đầu tự than:

- Không xong, không xong, hôm nay là ngày vui của chủ nhân, tiểu thư đường đột đến đã đành, lại chẳng có chút quà chúc mừng như thế còn ra thể thống gì?

Chàng nói đúng sự thật, phàm đến dự lễ là phải có quà mừng, tay trắng vào nhà quả là có thất lễ. Hồng Lăng Nữ bật cười:

- Thư sinh ngốc! Yên tâm, ta đã sớm thay người tính toán cả rồi. Thiết lão tiên bối bình sinh rất thích được kẻ sĩ tán tụng. Trong Bảo, giấy bút không thiếu gì, chỉ cần người hạ bút viết một câu đối liền thì còn hơn bất cứ lễ vật quý báu nào khác.

Câu nói ấy khiến cho Yến Lăng Vân bán tín bán nghi, nghiêng đầu

nhìn tới mặt nước mênh mông tựa đáp mà không phải đáp:

- Tình cảnh như thế phải chăng phù hợp với câu thường nói "Tú tài nhân tình chỉ bán trường?" (Lòng người học trò nửa trang giấy?)

Bất ngờ lời chàng vừa dứt Cát Phi Quỳnh hào hứng đáp:

- Vàng lụa ngọc ngà là điều dễ có, chữ viết đời này mấy người biết cái hay cái quý của nó. Chỉ cần người đừng quá tự khiêm, cô nương ta bảo đảm chủ nhân sẽ rất thích người đó.

- Thịnh ý của Cát cô nương, tiểu sinh xin tâm lãnh.

Nàng kể cho chàng nghe, chủ nhân Thiết Gia Bảo họ Thiết tên Anh, người thường gọi là Thiết Bá Phương, xưa kia là Minh chủ của bọn hắc đạo bảy tỉnh miền nam, sau khi rửa tay gác kiếm liền về ẩn cư ở Vi Sơn hồ vui thú điền viên trở thành một người chính trực ngay thẳng rất trọng tín nghĩa. Văn niên lại quay ra học Phật, tự lấy hiệu là Vi Sơn cư sĩ, có hai người con, trai tên Hồ Thần, nữ tên Ngọc Lan, nhờ gia học uyên nguyên nên võ công đều cao. Ngày mai là ngày lành tháng tốt chính là ngày hôn lễ của cả hai anh em cử hành một lúc.

Lúc ấy trong thuyền chỉ có hai người, Cát Phi Quỳnh diễm lệ ôn nhu, còn Yến Lăng Vân tuy là thân nam tử đại trượng phu lại rụt rè bất an, ngần ngừ không dám nói gì, ngồi nghiêm trang chỉ biết nhìn thẳng vào mặt nàng. May mà thuyền đi rất mau, đã vượt qua mười mấy dặm thủy lộ.

Trang viện của Thiết Gia Bảo khá rộng lớn quay ra hồ lưng dựa thế núi ba bên đều trồng trúc biếc từng xanh, còn trước cửa liễu rủ xuống hàng hàng thực là cảnh thanh u tuyệt tục đẹp khôn tả xiết. Họ vừa lên bờ trong Bảo đã cho người ra nghênh tiếp, nhưng Hồng Lăng Nữ vốn là khách thường tới đây nên rất tự nhiên dẫn Yến Lăng Vân vào trang, thái độ rất là thân thiết. Hai người, một là thiếu niên nho nhã mặt mũi tuấn tú phi phàm, một lại là thiếu nữ mặt hoa da phấn, yếu điệu phong lưu xuất hiện trước mặt quần hào, ai cũng cho rằng nếu không là vị hôn phu phụ cũng ắt phải là bạn tình.

Ấy vậy khi cả hai tiến vào bảo rất nhiều người chú mục vừa có vẻ kinh ngạc vừa có vẻ tán thưởng về sự đẹp đôi. Vừa lúc cha con chủ nhân được báo đã ra nghênh đón, từ xa Hồng Lăng Nữ vừa nhìn thấy một vị lão nhân

da mặt tươi nhuận, râu tóc trắng xoá thân thể kỳ vĩ thần thái khoan hoà, nàng đã vội kêu lên:

- Thiết bá bá! Đây là một vị tài tử ở Hoài Nam tên Yến Lăng Vân hâm mộ thanh danh bá bá đến xin chúc mừng, diệt nữ thay bá bá mời tới cùng vui được chăng?

Đồng thời chàng cũng ôm quyền thi lễ:

- Vãn bối Yến Lăng Vân từ lâu ngưỡng mộ lòng nhân nghĩa của Thiết lão anh hùng may nhờ sự giới thiệu của Cát cô nương nên mới được hân hạnh ra mắt xin nhờ học hỏi, xin lão tiền bối tha cho tội đường đột.

Thiết lão vội vàng ôm quyền trả lễ, đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân cười ha hả:

- Lão hủ chỉ là một tên vũ phu, may được tiểu tướng công quá lời khen tặng, thực lấy làm thoả bình sinh. Chúng ta muốn mời tướng công đến chung vui còn e không được, có gì là đường đột với không đường đột?

Liền đó đem con trai con gái ra giới thiệu, rồi mời vào đại sảnh, vừa đi vừa nói với Hồng Lăng Nữ:

- Hiền diệt nữ chặn đường cướp tiêu của cha con Vu lão, tuy cũng chỉ là sự thường vô lâm, nhưng nếu như cha con họ bất bình sẽ gây phiền phức cho diệt nữ đó!

Nàng hơi cau đôi mày liễu:

- Sự đã đến thế, nói cũng vô ích, chúng ta cứ chờ đợi xem sao.

Bấy giờ chủ khách đã vào tới đại sảnh, khách khứa bốn phương tụ tập không ít người. Có tăng sĩ, có đạo sĩ, có già có trẻ, đại đa số đều là anh hùng hảo, bạch như Lao Sơn Khổng Linh Tử, Ung Du Vô Danh đại sư, Đông Thai Ngũ Kiệt, Trường Giang Thất Hùng, Hà Sóc Tam Anh, Tiết Gia Bảo Sơn chủ v.v... Tất cả bọn người đều có vẻ trân trọng với Hồng Lăng Nữ nhưng nàng chẳng nhìn tới họ, lúc thì ghé tai nói nhỏ với Thiết lão, lúc thì đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân, nói to:

- Tạm thời xin thất lễ.

Nói rồi như một con chim én, nàng lướt thân vào trong hậu đường. Thiết Anh lão chủ nhân quả là yêu chuộng kẻ có học, tuần trà vừa xong, lão liền xoay về Yến Lăng Vân cười nói:

- Lão hủ nghe thế diệt nữ báo lại tiểu tướng công có ý ban cho lão hủ một đôi đối liên để lão hủ thêm phần vinh dự. Bây giờ giấy mực đã chuẩn bị xong, xin cho lão hủ đây được mở mắt được chăng?

Yến Lăng Vân đỏ bừng hai má vì ngượng, vội vàng chỉnh đốn y thường cung kính đáp:

- Xin theo tôn ý.

Theo một đại hán dẫn đường, chàng đến một hoa sảnh phía đông. Cả nhà họ Thiết đều là người học võ, thế mà văn phòng tứ bảo thực là đầy đủ và toàn là thứ thượng hảo hạng. Chỉ thấy gian phòng vừa lớn vừa dài bày sẵn một chiếc bàn cẩn vàng, trên ấy đã trải một tờ giấy hoa tiên lớn, bên cạnh đặt một cây bút đại tự chưa dùng qua lần nào và một nghiên mực loại đại quý thơm nức mùi xạ. Nhân đó Yến Lăng Vân mười phần hoan hỷ lập tức cầm bút dầm vào nghiên mực trầm tư tìm ý lạ.

Bất ngờ chính đang lúc ấy, đột nhiên một trong Đông Thai Ngũ Kiệt là Sa Nguyên Lượng bước vào mắt tung hào quang, vừa vào liền cất giọng lớn:

- Tiểu cùng đồ! Nha đầu họ Cát với ngươi là gì? Mau mau báo tự cho thái gia gia ta biết!

Đúng là một việc ngoài ý tưởng, Yến Lăng Vân nghe lời kinh ngạc đáp một cách an nhiên:

- Ngươi không thể tự hỏi nàng được sao? Tất cả đều là khách ở đây, sao lại vô lễ thế?

Tên Sa lão ấy tựa như cố ý gây sự lập tức biến sắc cười hăng hắc:

- Đồ chó! Để ta thử xương đầu ngươi cứng tới đâu!

Đồng thời hần bắn thân tới, chỉ vờn ra rất độc điểm vào Kiên Tinh huyết của Yến Lăng Vân. Tình hình đột biến chàng phát hoảng mà không loạn, chàng chớp nhoáng lướt thân qua tránh, đồng thời thuận tay vung lên theo bản năng múa bút đang cầm ở tay phải lên đỡ. Cứ theo lẽ thường, đối phương là lục lâm có tiếng, chàng đâu phải là địch thủ? Nào ngờ sự thực rất kỳ quái, Sa Nguyên Lượng bị cái đỡ vô ý của chàng đập trúng, lập tức bị một kinh khí cực mạnh chấn động văng ra ngoài sảnh mới thấy hai mắt đau đớn, huyết khí trong người lộn lác bất tỉnh nhân sự.

Chuyện ấy quả là ly kỳ lên tới cực điểm, đến Yến Lăng Vân cũng phải kinh ngạc ngẩn người. Nói thì chậm, sự thực rất mau, ngay lúc ấy hai huynh đệ lão nhị và lão tam họ Sa lại song song tiến tới, không nói một lời thân tới là chưởng phát, hai luồng kinh lực một tả một hữu đập tới Yến Lăng Vân.

Yến Lăng Vân hoảng loạn không còn đường trốn thoát liền đành cứ như cũ vung bút lên chống đỡ. Ngờ đâu, lại thêm một chuyện quái dị nữa. Hai huynh đệ họ Sa bị bút chàng vung lên phản chấn văng ngược lại, đập thân vào tường hai tiếng rung chuyển rơi xuống đất bò lồm cồm không cất đầu lên nổi.

Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân kinh ngạc cúi xuống nhìn cây bút quý trên tay, lòng hết sức nghi hoặc ngờ rằng cây bút này có lẽ là một bảo vật nên mới sinh ra sức mạnh khắc địch như thế. Rồi đó chàng phẫn chấn đảm tâm, cúi đầu nhìn kỹ.

Đương nhiên biến cố xảy ra trong hoa sảnh ai nấy đều hay, nhất là bọn Đông Thai Ngũ Kiệt là Sa lão tứ, Sa lão ngũ đang hốt hoảng hô hoán, đến cả bọn bằng hữu chúng là Trường Giang Thất Hùng cũng đại nộ quát chửi:

- Tiểu cùng nho! Có dám ra ngoài Luyện Công Trường cho chúng ta xem bản lãnh người có gì khác không?

Bấy giờ, kinh dị nhất là mấy cha con chủ nhân và Hồng Lăng Nữ, nghe tin vội chạy đến. Một thiếu niên thư sinh trẻ tuổi lại là một cao nhân giấu không lộ bản lãnh ư?

Nhất là Cát cô nương vừa kinh ngạc vừa vui mừng tự hỏi:

"Yến Lăng Vân có võ công cao đến thế, sao ta nhận ra?"

Vừa đến nơi, nàng đã giận dữ hướng về phía Sa thị huynh đệ và Trường Giang Thất Hùng quát to:

- Bọn cậu tặc kia, ta sớm biết bọn bây toàn là đồ ác ý nhưng vì nể tình chủ nhân chưa tiện trừng phạt chúng bây. Hôm nay đến bằng hữu của cô nương mà bây còn dám khinh nhờn thì thật là giỏi. Hãy đến Luyện Công Trường, tất cả mọi chuyện là do ta trách nhiệm.

Bọn Đông Thai và Trường Giang đến đây vốn không có thiện ý, ngầm ngầm theo dõi hành vi của Hồng Lăng Nữ, chủ nhân Thiết Anh cũng biết

trước điều đó nhưng vì chúng lấy lễ tìm tới chúc mừng nên lão không tiện cự tuyệt đó thôi.

Bây giờ mọi sự đã dĩ lỡ nên Thiết lão chủ nhân bước tới lớn giọng:

- Chúng ta đều là người võ lâm, có ân báo ân, có oán báo oán, chính đại quang minh một đao một kiếm đấu tranh là lẽ thường nhưng nên giữ quy củ giang hồ. Lão hủ không bênh không bỏ ai, chỉ có tiểu tướng công đây là người ngoài, hiện tại là khách của lão hủ, lão hủ lẽ nào để người khác động đến khách mình?

Nào ngờ lão vừa dứt lời, Yến Lăng Vân đã định thần, nhàn nhã cầm bút bước ra hoa sảnh, mắt quét nhìn Cát Phi Quỳnh ngang nhiên nói lớn:

- Thiết lão anh hùng và Cát nữ hiệp không nên động nộ, tiểu sinh một mình làm một mình chịu, tiểu sinh đang trên đường tìm sư kết bạn, rất muốn gặp gỡ cao nhân.

Tiếp đó không đợi ai trả lời, chàng ngửa đầu tiến tới trước mặt Trường Giang Thất Hùng và Đông Thai Sa huynh đệ, cùng họ tiến tới Luyện Công Trường. Kể ra cũng buồn cười, lúc này chàng thấy sự việc kỳ lạ, liền thử ấn bút xuống bàn, chiếc bàn bằng gỗ lê cứng như đá liền bị thủng một lỗ, chàng càng tin bút này có thần nên càng tự tin không có tư hào sợ hãi nữa.

Bấy giờ chàng đã đứng giữa khoảng đất dùng làm nơi tập võ của Thiết Gia Bảo, thần thái rất an tường sừng sững như toà núi không có gì vội vàng, đưa mắt nhìn chín tên đối phương:

- Chư vị muốn tiến lên từng người một, hay cùng tiến lên một lượt? Xin mời.

Câu nói ấy đối với chàng là lời thực, nhưng đối với người võ lâm hàm chứa đầy vẻ khinh miệt. Tên Trại Nguyên Bá là Sa lão tứ lập tức gầm lên:

- Đồ cầu tiểu tử, tứ thái gia của ngươi một mình đủ rồi!

Chưởng theo tiếng "đánh" liền chớp nhoáng như gió cuốn tới thành hai đạo kinh khí ập thẳng tới trước ngực Yến Lăng Vân vừa lợi hại vừa uy mãnh, quả thực danh bất hư truyền. Yến Lăng Vân nhìn chiêu tới không thèm tránh, tay phải hơi dùng sức múa bút lên đỡ.

Thực là kỳ quái, lập tức Trại Nguyên Bá Sa lão tứ bỗng như con diều đứt dây bị chấn động văng ra xa hơn bảy tám trượng! Điều kỳ lạ ấy chẳng

những khiến cho Trường Giang Thất Hùng thất sắc mà bất cứ ai có mặt đều kinh dị đến trợn mắt há miệng. Đồng thời tín tâm của chàng càng tăng, ngó đối phương gật đầu:

- Để khỏi tổn thì giờ, đại khái chư vị đều có bản lãnh suýt soát như nhau, nên cùng nhất tề tiến lên cho tiện!

Thiết tưởng bọn lục lâm đạo tặc ở đây đều là những tên có tiếng tăm trên giang hồ, tai nghe lời như vậy còn mặt mũi thể diện gì nữa? Nhưng cái gương trước mắt, nếu chỉ đơn đấu chắc chắn không thể thắng, do đó toàn bộ nghiêng răng cùng gầm lên:

- Ấy là đồ chó người tự nguyện, đừng trách chúng ta không giữ quy củ giang hồ!

Lập tức các loại đao kiếm như một trận cuồng phong, hàn quang vây bọc bốn tên, kinh lực như sóng nhất tề đánh tới tấn công tiểu thư sinh cực kỳ ác hiểm.

Tám tên bọn chúng, tám chương đều phát, tám loại binh khí vũ lộng, không cần phải kể là kinh dị đến độ nào.

Nhân vậy, Hồng Lăng Nữ ở ngoài xem cũng phát hoảng mặt hoa biến sắc, vội vàng phi thân đến cạnh Yến Lăng Vân chuẩn bị hợp lực với chàng đối địch.

Ngờ đâu sự quan tâm của nàng không được tiểu thư sinh chú ý, chàng múa bút tiếp quần tặc, chỉ thấy bút vừa múa vừa đẩy vừa quét một lúc tám tên võ lâm đạo tặc văng ra ngã hỗn loạn đè lên nhau xa đến ba bốn trượng, đâu cần gì nàng phải giúp sức.

Trong tình hình ấy bọn Ngũ Kiệt, Thất Hùng bao nhiêu can đảm tan biến, lòng ác vỡ tan lập tức biến thành run sợ. Cũng trong lúc đó Thiết Anh lão tiền bối không cần khách sáo với chúng nữa, lập tức ra lệnh tiễn khách, sai người chuẩn bị thuyền đưa hết cả bọn vào bờ. Sau đó toàn bộ khách bất kể già trẻ lớn bé nam phụ lão ấu đối với tiểu thư sinh Yến Lăng Vân đã hoàn toàn thay đổi, tiếp đãi vừa kính phục vừa hâm mộ.

Nhưng họ vẫn không tài nào hiểu được chàng đến đây vì nguyên nhân nào và võ công của chàng là loại võ công nào? Cả bọn về lại đại sảnh, vị niên trưởng cao nhất còn lại là đạo sĩ Lao Sơn Khổng Linh Tử rất làm nghi

hoặc muốn tự thân kiểm chứng, nên cười ha hả:

- Đúng là sóng sau đè sóng trước, anh hùng xuất thiếu niên, bần đạo đối với công phu hơn người của Yến tiểu hiệp mười phần kính phục.

Lão đưa tay ra nắm lấy tay Yến Lăng Vân tỏ ý thân mật nhưng thực sự lão ngầm vận nội công thử xem bản lĩnh chàng. Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân cứ tưởng người ta có ý tốt với mình nên vội chuyển cây bút qua tay tả, thân thiết nắm tay Khổng Linh Tử. Ngờ đâu vừa chạm vào tay lão như chạm vào một lò lửa, giống y như khi bị lão quái nhân nắm lấy tay trên núi Đồ Sơn.

Trong nháy mắt, chàng động niệm thu nhiếp tâm thần khẽ kéo tay một cái. Ngờ đâu cái kéo tay nhẹ nhàng của chàng lập tức khiến hồ khẩu của lão đạo sĩ Lao Sơn bị chấn động phải thối lui liên tiếp bốn năm bước mới ổn định cước bộ, lão kinh ngạc đến độ không phát nên lời. Vì lão vốn là cao thủ đệ nhất của Lao Sơn phái, đã luyện qua nội ngoại công phu mười phần tinh nhuần. Nhất là lão đã luyện được tuyệt kỹ Kim Cương Chưởng có thể đập đá thành cát, biến sắt thành bùn thế mà thất thủ dưới tay một thiếu niên mười tám mười chín, điều ấy đâu thể không kinh dị.

Ai nấy đều nhìn rõ và chấn động! Nhất là Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh thấy cục diện căng thẳng liền khiêm nhượng xoay qua Khổng Linh Tử:

- Xin Khổng đạo trưởng chớ lưu tâm, vị huynh đệ của tiểu điệt đây thực sự chưa biết gì về quy củ giang hồ cả!

Tiếp đó lại dịu dàng xoay qua Yến Lăng Vân:

- Trong hoa sảnh phía đông người chưa viết xong câu đối chúc mừng phải không? Hãy đi theo ta!

Bấy giờ đối với cô nương có vẻ quan thiết đến chàng đã sanh lòng hảo cảm, bất giác mặt chàng đỏ gay, bắt chước lễ mạo giang hồ ôm quyền hướng Khổng Linh Tử:

- Văn bối thực không có ý ấy, kính xin được thứ tội.

Rồi đó, chàng xoay thân theo chân Hồng Lăng Nữ vào hoa sảnh. Hai người vừa vào hoa sảnh, Cát Phi Quỳnh đã chu miệng hờn trách:

- Ta vẫn tưởng tiểu huynh đệ là một người quân tử thành thật, thì ra

người chỉ giả si giả ngốc chuyên môn nói dối thôi! Sự thực chứng minh, người định lừa dối ta phải không?

Khuôn mặt đẹp u oán lại càng đẹp thêm, Yến Lăng Vân thực sự bối rối cứ mân mê mãi cây bút trên tay không biết trả lời ra sao, mãi sau chàng mới cố cưỡng phân giải:

- Xin Cát nữ hiệp chớ nghi ngờ, tiểu đệ quả thực không dám nói dối nửa lời.

Không ngờ Hồng Lăng Nữ càng đỏ mặt chầu môi ra:

- Không nói dối nửa lời! Thế ta hỏi người, người bảo không biết một chút võ công, thế công lực thần kỳ vừa mới rồi là ở đâu ra?

Câu hỏi ấy lập tức khiến thư sinh giật mình nghĩ bụng:

"Thân ta nào có công phu gì? Bất quá chuyện thắng địch vừa rồi là đúng thật hay giả?"

Chàng cúi xuống nhìn cây bút quý trong tay, bất giác hoảng nhiên tỉnh ngộ, đưa bút cho nàng cười nói:

- Tiểu đệ sự thật chẳng có công phu gì, có lẽ cây bút này có ẩn chứa công lực gì chăng?

Thần sắc chàng cực kỳ thành khẩn hoàn toàn không có chút gì định lừa dối nàng. Cát Phi Quỳnh nửa tin nửa ngờ đưa tay nhận lấy cây bút cúi đầu xem xét rồi vạch lên bàn vài vạch chẳng thấy có gì khác tất cả các cây bút thường. Nàng chợt nhớ lại tình hình lúc tiểu thư sinh giao thủ cùng Khổng lão đạo sĩ hình như chàng không cầm bút, nàng nghi hoặc có lẽ chàng không tự biết trong thân chàng có dị bẩm gì đó mà chàng không tự biết. Nhân đó nàng buông cây bút xuống bàn lắc đầu hỏi:

- Lúc nãy người vừa chấn thương Khổng Linh Tử, chẳng lẽ cũng là do tác dụng của cây bút ư?

Yến Lăng Vân lại giật mình. Nàng hỏi câu ấy thật khó trả lời vì lúc ấy chàng đâu có cầm bút. Chẳng lẽ chàng lại có công lực thật. Chàng lắc đầu:

- Tiểu đệ chính không hiểu tại sao. Hôm nay quả nhiên gặp nhiều chuyện kỳ dị quá.

Chàng sức nhớ đến cảnh tượng mà chàng đã gặp trên núi Đồ Sơn nhưng nói ra chuyện này quả là bất tiện, vì Đồ Sơn cách nhà chàng không

xa, hai cái chết của hai lão tiền bối kia lại không lấy gì làm minh bạch, có thể người ngoài biết chuyện nghi cả chàng thì sao?

Yến Lăng Vân ngẩn ngơ, chàng giơ tay đập mạnh xuống bàn, mong tìm lời đáp chàng có công phu gì thực hay không có?

Lẽ ra chiếc bàn phải gãy vụn vì công lực của chàng, không ngờ nó vẫn nguyên như không có chút gì khác. Điều ấy càng làm chàng và Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh hoang mang. Kỳ thực, hiện tượng ấy chẳng có gì quái lạ, sở dĩ như vậy vì do hai người, một bản thân may gặp kỳ ngộ nhưng lại chưa biết gì về nguyên lý võ học nên không tự biết, còn một người thì hiểu rất rõ nguyên lý võ học nhưng lại không thể ngờ đối phương đã gặp kỳ ngộ. Vì bất cứ công lực nội ngoại gia nào cũng phải cần tập trung tinh, khí, và thần tạo thành một thể rồi mới có thể phát huy, do đó các môn các phái đều có một phương pháp bí truyền dùng để hành công vận khí gọi là "tâm pháp". Riêng Yến Lăng Vân tuy các huyết đạo trong người đã được đả thông đạt tới nội lực cực cao nhưng chàng lại khiếm khuyết một điều duy nhất là chẳng biết gì về tâm pháp để hành công vận khí, nên nội lực chàng cực cao cũng không thể tự do thu phát theo ý muốn. Thế thì tại sao vừa rồi chàng phát huy được uy lực? Điều ấy rất đơn giản, đại phàm là một người bị đẩy tới chỗ sống chết tự nhiên phản ứng liền lên đến điểm cực mạnh hoặc có một tín tâm mạnh vào một sự việc gì, vô hình trung tập trung hết tinh thần tự nhiên tinh, khí, thần liền hợp nhất, khí động tất công hành, do đó khi Yến Lăng Vân múa bút đối địch, nội lực chấn động Khổng Linh Tử đều nằm trong lý ấy. Còn bây giờ chàng không cần thiết tập trung tinh khí tinh thần, và cũng không biết phương pháp tập trung nên không thể phát huy công lực. Một lúc, hốt nhiên Cát Phi Quỳnh tươi cười nói:

- Yến huynh đệ, bất kể lời người nói là thật hay giả, ta vẫn rất tin người. Đừng hoang mang nữa, mau viết tấu liền chúc mừng Thiết gia đi! Ngoài kia Bảo chủ và các tân khách đang đợi chúng ta đó!

Chàng miễn cưỡng đáp:

- Dù Cát nữ hiệp có không tin, tiểu sinh cũng không có cách nào giải thích.

Chàng cầm quản bút lên, nhúng xuống nghiên mực thơm, tập trung

ting thần viết như bay lượn xuống mảnh giấy hoa tiên trải rộng bốn chữ "Hoa hảo nguyệt viên" rồi ghi tên họ ngày tháng.

Mấy chữ của chàng như rồng bay phụng múa, nét mác như những đường kiếm, chữ nào cũng xương kính đầy gân cốt. Cát Phi Quỳnh không ngừng gật đầu tán thưởng. Đồng thời chủ khách ở bên ngoài sảnh chính đang phân vân bàn luận về trường hợp kỳ quái của tiểu thư sinh. Nhất là Khổng Linh Tử đã có thanh danh mấy chục năm nay tự nhiên bị thất thủ dưới tay một tiểu thư sinh chẳng có tên tuổi gì cả, trong bụng lão rất lấy làm buồn phiền ân hận nhưng ngoài miệng cũng phải khen Yến Lăng Vân hết lời.

Sau khi ngồi yên vị, lão đạo sĩ Lao Sơn liền đổi giọng nói thầm với Thiết Anh và Vô Danh đại sư:

- Nhị vị nên lưu tâm cẩn thận, tên tiểu tử kia không biết đến đây với mục đích gì, bản đạo rất khả nghi có thể y là môn hạ của tên Ma Vương mà năm xưa ai cũng đều nghe tên táng đảm kinh hồn là tên Miêu Cương Ma Vương đã từng hoả thiêu Thiếu Lâm tự và tàn phá Võ Đang Sơn, nếu không sao y còn quá trẻ mà công lực đã tinh thuần đến độ ấy được?

Sau đó lại ra vẻ bi phần nói tiếp:

- Nếu như bản đạo nghĩ không sai, chẳng bao lâu nữa giang hồ sẽ gặp thêm kiếp nạn!

Mấy câu ấy nguyên chỉ thuận miệng nói càn cố ý đề cao giá trị Yến Lăng Vân để che đậy chuyện thất thủ đáng thẹn của lão vừa rồi, chẳng khác nào lão nói:

"Lão đạo ta tuyệt không phải thua sức một tên tầm thường, năm xưa đến Võ Đang, Thiếu Lâm cũng đâu có ai chống lại chúng?"

Nhưng chủ nhân Thiết Anh vẫn vuốt râu lắc đầu:

- Sở kiến của Khổng đạo trưởng tuy cũng có phần hữu lý, nhưng theo lão hủ thấy, tiểu tử ấy khí độ khiêm hoà, ôn văn nho nhã, chẳng có chút kinh nghiệm giang hồ nào, tuyệt không thể là môn nhân thủ hạ của lão Ma Vương kia được!

Nhưng lão lại cau mày:

- Nhưng vì công lực của tiểu tướng công ấy thần kỳ như thế so với lời

kể về thân thế y của Cát Phi Quỳnh diệt nữ chẳng hợp chút nào, thực khiến ta không hiểu!

Đương nhiên mấy hiện tượng ly kỳ cổ quái của Yến Lăng Vân đến bản thân chàng còn không hiểu, người khác làm sao tránh khỏi hiềm nghi?

Khổng Linh Tử bồi thêm:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người là biết mặt chứ đâu có thể biết lòng người) lời xưa ấy chẳng lẽ Thiết đại ca quên chẳng? Đạo nhân ta cũng nhắc đại ca vậy thôi, lão Ma Vương kia năm xưa xuất thần xuất quỷ không một ai lường được, đó là điều ai ai đều biết!

Vô Danh đại sư ngồi một bên đột nhiên đảo lia hai con mắt hình tam giác quét nhìn chúng nhân rồi tiếp lời nhỏ giọng:

- Khổng đạo huynh nói cũng có lý. Tiểu tử kia quả là có điều kỳ bí. Cái gì không cần nói chi nói tới điểm lão hủ vừa rồi có quan sát vết thương của huynh đệ Sa thị, tất cả huyết đạo chúng đều bị mực bắn trúng vào, chẳng những nội công hoá hầu của tiểu tử đã cực hiểm có, mà còn rất giống chiêu số của Miêu Cương Ma Vương khi xưa, điều ấy chẳng đáng gọi là một minh chứng ư?

Hai lão một xướng một theo giống như rất lo cho đại sự võ lâm, thêm nữa Thiết lão không lâu trước từng là lãnh tụ lục lâm, hiện nay tuy đã rửa tay gác kiếm nhưng phàm đã là người giang hồ khó mà tránh được ân cừ hận oán. Thường ngôn vẫn nói "Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô" (Không nên có ý hại người nhưng cũng nên có ý đề phòng người) nên nghe mấy lời ấy Thiết lão không khỏi bàng hoàng không hiểu tiểu thư sinh chưa rõ lai lịch ấy đến đây là đem hoạ hay đem phúc đến?

Lão đạo sĩ Lao Sơn nhận thấy chủ nhân có ý băn khoăn liền bồi thêm:

- Ngày mai quý trang tổ chức cuộc vui, Thiết đại ca cũng nên có sự đề phòng là hơn.

Câu này chẳng khác nào có ý đe dọa:

"Người ta sẽ lợi dụng dịp vui này để làm loạn đấy!"

Bất quá Vi Sơn cư sĩ Thiết lão tuy trong bụng cũng có hoài nghi nhưng gần đây lão chuyên tâm học Phật, tâm tình cũng có trầm lắng nhiều,

vả chẳng lão rất tin tưởng Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh không bao giờ đem hoạ tới đây. Vừa lúc ấy Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh từ hoa sảnh đã mang tấm liễn do chàng vừa viết ra. Thiết lão chủ nhân ngắm bốn chữ đại tự như rồng bay phụng múa hết lời tán tụng mãi. Toàn bộ khách mời bấy giờ trân trọng chàng ra mặt, lão đạo sĩ Khổng Linh Tử không biết tán thưởng giả hay thật, lão đưa ngón tay cái lên:

- Yến tiểu hiệp văn võ song toàn thực khiến võ lâm chúng ta được thom lây, không hổ là thiếu niên anh hùng!

Chúng nhân phụ hoạ theo, xưng tụng chàng không dứt. Nhưng tất cả những lời khen tặng ấy đối với chàng chẳng có mấy ý nghĩa, vì chàng học chữ không xong mới bỏ đi học võ, tìm kiếm đến nay vẫn chưa tìm ra mình sư làm sao đáng gọi là anh hùng?

Mấy việc xảy ra liên tiếp vừa rồi giúp chàng tỉnh ngộ trong giang hồ cũng có nhiều người bất tài chẳng có chút thực học nào chỉ là dối người lừa đời vậy thôi!

Ngày trước Xung Thiên Pháo Ngô Năng đã là thế, vừa rồi bọn Đông Thai Ngũ Kiệt, Trường Giang Thất Hùng cũng là thế, thậm chí lão đạo nhân nổi tiếng Lao Sơn kia cũng không ngoại lệ? Chàng tự nghĩ:

"Ta phiêu bạt ngàn dặm mong cầu thầy kết bạn, thành bại cả đời lần này đây, thực phải cẩn thận."

Liền đó là yến tiệc của Vi Sơn hồ chủ nhân, Cát Phi Quỳnh ngồi ngay bên cạnh chàng thần thái rất là thân thiết, tuy nàng là khuê nữ giang hồ rất hào sảng không bị câu thúc bởi tiểu tiết, nhưng dù sao một nam một nữ mới quen nhau nửa ngày mà thân thiết quá đáng như nàng cũng có khác thường tình. Nhất là Yến Lăng Vân sinh trưởng trong một nhà thi lễ, tuổi còn quá trẻ nên chàng lúc nào cũng đỏ mặt không yên.

Khi khai yến, cả hai đều bị mời kéo tới bàn chủ nhân ngồi chỗ trân trọng nhất khiến Yến Lăng Vân càng cảm thấy khó chịu. Lại thêm hai khách mới đến, một là Xích Phát Linh Quan Hàn Mạnh và một là con gái yêu của lão hiệu xưng Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương.

Hai cha con này, một tóc đỏ râu vàng mắt lớn mày rậm thân thể cao lớn như một toà tháp đen rất uy mãnh hung dữ, còn một tóc mây óng ả, mặt

như trứng non, lưng đi như rắn lượn thân thể kiều my, mắt thu đưa đây, thể thái uyển chuyển rất là diễm lệ đa tình mặc toàn một màu áo xanh biếc khác hẳn với vẻ hung bạo xấu xí của người cha.

Chủ nhân mời hai cha con nhập tiệc. Thật khéo, hai cha con ấy ngồi đúng vào bàn Yến Lăng Vân. Xích Phát Linh Quan Hàn Mãnh nhìn thấy một người quá trẻ như chàng mà được ngồi chung bàn toàn là cao nhân lớn tuổi địa vị võ lâm, bất giác lão có ý khinh thường, đưa mắt nhìn một lượt liền cười ha hả nói với Khổng Linh Tử và Vô Danh đại sư:

- Đã lâu huynh đệ chúng ta không gặp nhau, hào khí nhị vị có sút giảm chăng?

Hiển nhiên câu nói ấy lão có ngầm ý không hay, Khổng Linh Tử là kẻ lão luyện giang hồ, sao lại không hiểu ý châm biếm ấy? Do đó lão nhìn Yến Lăng Vân một cái rồi đáp lời Hàn Mãnh:

- Sóng sau đè sóng trước, bây giờ là thời của những thiếu niên anh hùng, bần đạo đâu dám như lời Hàn huynh so sánh!

Liền đó chỉ vào tiểu thư sinh giới thiệu:

- Vị Yến tướng công đây hiện đang cầu sư học đạo, Hàn huynh là người quảng bác, có thể chỉ điểm cho ít nhiều không?

Mục đích ngầm của câu này là có ý khiêu khích. Nhưng Hàn Mãnh là một người đứng đầu lục lâm, đâu phải là kẻ không biết gì, lão nhìn Yến Lăng Vân gật đầu cười:

- Nói đến văn lão hủ không rành, còn nói về thiên hạ anh hùng, lão hủ đây cũng có thể nhận là biết ít nhiều.

Sau đó, tự lão rót một chén rượu ngửa đầu uống cạn rồi nói tiếp:

- Năm xưa trên giang hồ có một bài từ rằng: "Nam Cung Liễu, Giang Nam Bạch nhất kiếm, Hồn Toả Địch Lãnh Khuyết, Tam Âm Lục Dương xưng nhị tuyệt, Ngũ Quỷ hưng ba Tứ Hải Sầu, Thất Lão Bát Quái Cứu Tiên Khách". Trong bài từ toàn là hõn danh tên của các bậc kỳ nhân dị sĩ, chỉ cần làm môn hạ bất cứ người nào trong ấy đã có thể xưng hùng thiên hạ, Yến tướng công nên đi tìm họ chăng?

Vừa nói hai mắt lão vừa nhìn thẳng vào mặt chàng giống như muốn nhìn rõ tận đáy lòng chàng vậy. Tiếp đó lão lại tự gật đầu:

- Trên kia toàn là những nhân vật hải nội ngoại cao nhân nhưng đều đã già lão cả rồi. Ngoài ra lão hủ còn nghe nói rất gần đây giữa vùng Giang Hoài xuất hiện một vị thiếu niên quái hiệp, nghe đồn hình dạng cũng tương đồng với Yến tướng công đây, có công lực thần kỳ cao khôn lường. Cứ lời đồn thì người xưng là Giang Nam Bạch, Kim Lăng Bạch lão thái công và Nam Bắc Nhị Tuyệt là Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân, Lục Dương Lão Nhân Vạn Phương đều bị y đả thương! Kỳ nhân loại ấy, chính là đối tượng tuyệt hảo của người học võ, sao tiểu tướng công không tìm đến vùng Giang Hoài một lần?

Vị Hàn đại Trại chủ ấy kể một mạch tên mấy dị nhân giang hồ khiến Yến Lăng Vân động tâm ý muốn tìm gặp họ cầu học, nhưng nghe đến tên hai lão quái nhân Tiền Luân và Vạn Phương chàng hơi biến sắc không dám hỏi tiếp, vội vàng cung tay cảm tạ:

- Đa tạ chỉ giáo! Tiểu sinh xin ghi nhớ các cao nhân võ lâm này, để may có duyên cơ tìm gặp.

Đồng thời toàn bộ tân khách đều kinh dị liếc mắt nhìn chàng, trong bọn chúng nhân chẳng còn ngờ gì, vị quái thiếu hiệp ở Giang Hoài mà Hàn Mãnh nhắc đến ắt là chàng chứ không sai. Lúc ấy Hàn Mãnh đã chuyển sang đề tài khác, cười ha hả:

- Chúng ta không nên phụ lòng chủ nhân có sẵn rượu ngon nhắm tốt, chuyện võ lâm còn dài xin để sau hẵng nói!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 3

Giữa Tiệc Đấu Trí, Hai Gái Tranh Tình

Dưới Nguyệt Thương Ai, Một Người Thất Vọng

Trong những người chú ý tới Yến Lăng Vân có cả Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương. Khi mới đến nàng cũng nghĩ như cha, lại thấy Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh không có chút giữ lễ ngồi sát bên tiểu thư sinh rất thân mật, bất giác liền sinh lòng đổ kỵ. Nàng ta nghĩ bụng:

"Ta nghe tên Hồng Lăng Nữ nổi tiếng võ lâm, hôm nay Cửu Vĩ Hồ ta không thể không náo động nha đầu này chơi."

Tự nhiên đó cũng chỉ là thông bệnh của nữ nhân, nhất là tính tình Hàn Hương vốn dâm đẳng, từ bé đã được cha mẹ nuông chiều thành thói quen, thêm nữa xuất thân lục lâm, suốt ngày thân cận cùng bọn không phải là chính nhân quân tử nên cũng có hơi khác người.

Nàng ta cũng là nữ nhân phong vận, nghĩ thế liếc mắt tổng tình Yến Lăng Vân mỉm cười, tai nghe phụ thân cao luận, không nói với Cát Phi Quỳnh một lời. Giữa lúc quần hùng đang yến ẩm, nàng ta uyển chuyển đứng dậy hướng về Yến Lăng Vân và Hồng Lăng Nữ, nâng cao chén rượu:

- Tiểu muội xin mượn hoa hiến phật, cung thỉnh nhị vị hai chén rượu được chăng?

Rồi giả hơi trầm tư nhìn Cát Phi Quỳnh ngồi cạnh chàng cười khanh khách:

- Cát tỷ tỷ! Tỷ tỷ hãy cho tiểu muội biết phải gọi Yến tướng công thế nào cho đúng? Phải chăng nên gọi là chồng...

Tất nhiên câu sau nàng bỏ ngang ấy là chữ "... chồng của tỷ tỷ". Với nàng ta, một là chưa rõ quan hệ giữa hai người nên cố ý thăm dò, hai là cố ý trêu chọc Hồng Lăng Nữ, chẳng khác gì nói:

"Nha đầu, ở giữa mắt chúng nhân mà cùng ngồi sát một tướng công trẻ tuổi là quan hệ thế nào? Là tình hay là dâm?"

Thử tưởng Cát Phi Quỳnh từng đọc thi thư, hiểu rõ lẽ nghĩa, tuy bên

tầu giang hồ không câu nệ tiểu tiết nhưng trong tình hình này nàng thực vốn ái mộ Yến Lăng Vân, biết chàng mới vào giang hồ sợ chàng ứng phó vụng về nên có ý lưu tâm đến chàng, không nghĩ gì đến chuyện vi phạm lễ giáo. Nghe lời đối phương bất giác nàng đỏ mặt nhưng nhờ nàng cơ trí hơn người tức thì định thần, không thềm để ý tới Hàn Hương quay sang hỏi Hàn Mạnh:

- Quy củ của quý trại có lẽ không cho nam nữ ngồi chung bàn chăng?

Hàn Mạnh cũng cơ trí hơn người, lão có nghe về bản lĩnh siêu tuyệt của Hồng Lăng Nữ, vả chăng còn ngại Yến Lăng Vân nên lão không đáp vào chính diện, lập tức cười ha hả:

- Năm nay Cát cô nương đương danh nam bắc, lão hủ quên cả hỏi thăm sức khỏe của lệnh sư có tốt không? Lần này dẫn tiểu nữ đến đây là có ý nhờ cô nương chỉ dạy thêm!

Câu nói ấy của lão là có ý trước quần hùng xác định thân phận của lão là ngang hàng với sư phụ của Cát Phi Quỳnh chứ không phải ngang hàng với nàng. Nhưng Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương chưa chịu tâm phục, nàng ta vẫn đưa cao chén rượu cười tươi:

- Ủa! Tiểu muội lỡ lời, thì ra Cát tỷ tỷ cũng mới quen Yến tướng công đây thôi ư?

Nàng ta nhắc hồ rượu lên, ngầm vận chân khí, hai con mắt mê hồn nhìn Yến Lăng Vân:

- Tiểu muội kính mời tướng công trước.

Trong tình hình này Yến Lăng Vân cực kỳ bất an nhưng ngôn từ Hàn Hương vẫn lễ độ tuy có hơi khinh bạc, chàng lấy làm chán nhưng trước mặt quần hùng đâu dám lộ liễu, liền tiếp nhận chén rượu của nàng ấy bằng hai tay đáp lễ:

- Đa tạ, đa tạ.

Không ngờ chàng vô ý không biết Hàn Hương cố ý thử công lực của chàng. Vừa chạm tay vào bình rượu, chàng có cảm giác một luồng kinh lực đè ép hai tay chàng thấp xuống, đồng thời rượu cũng vãi ra tung tóe giữa bàn. Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cười khanh khách:

-Ồ! Tiểu muội nhất thời lỡ tay, xin Yến tướng công thứ lỗi.

Toàn bộ thực khách quần hào nhìn lấy làm kinh ngạc. Vừa rồi chính mắt họ chứng kiến Yến Lăng Vân chỉ cần giơ tay đã trấn áp bọn Đông Thai Ngũ Kiệt và Trường Giang Thất Hùng, thế mà bây giờ không đỡ nổi một chén rượu có vận công của một nữ nhi, nhưng Yến Lăng Vân hoàn toàn không lưu ý, vội đáp mấy lời khiêm nhượng rồi ngồi xuống.

Sự thực chẳng có gì lạ, chàng mới vào giang hồ chẳng có một chút kinh nghiệm nào, thêm tấm lòng thuần khiết không quen ứng đối, việc gì cũng lấy đức đãi người, huống gì đối phương lại là một nữ lang yếu điệu không cần thận lỗ tay cũng là sự thường, đâu có gì lạ?

Nhưng Cát Phi Quỳnh bên cạnh đã nhìn rõ sự việc, nàng nổi giận chửi thề trong bụng:

"Cầu nha đầu! Dám phóng tứ trước mặt cô nương, nếu không cho người nếm mùi cay đắng người chưa biết sự lợi hại của Cát Phi Quỳnh cô nương."

Định bụng thế nên trước khi Hàn Hương rót rượu mời nàng đã vận công lên tay phải sức toát ra năm ngón tay đưa tay nhận rượu mà mặt không hề đổi sắc, ngạo nhiên tiếp nhận.

Đương nhiên Hàn Hương lúc ấy cũng biết đối phương không phải kẻ tầm thường, nên đã nạp sẵn khí vào Đan Điền vận đủ mười thành công lực miệng mỉm cười:

- Còn chén này xin kính Cát tỷ tỷ.

Trong ý nàng ta nhận ra hai bên niên kỷ tương đương tất nhiên công lực sai kém không bao nhiêu, chỉ cần vận công cố một chút dù sao cũng có thể thủ thắng. Đâu ngờ sự thực khác hẳn, chỉ thấy bình rượu vừa nghiêng vào chén, mặc cho nàng ta cố vận hết công lực đối phương vẫn ngồi vững như đồng không động mảy may. Càng thêm kỳ quái rượu trong bình không chảy ra được một giọt nào giống như bị nút chặn lại. Tiếng của Cát Phi Quỳnh lạnh lẽo cười nói:

- Có lẽ Hàn cô nương tiệc rượu cho chủ nhân nên chậm quá không cho ta một giọt?

Hiển nhiên, Cát Phi Quỳnh cao tay hơn một bậc. Chính đang lúc Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương toát mồ hôi đang định xuất chiêu tối hậu, bực một tiếng,

miệng bình như bị vỡ ra, rượu tuôn ào ạt xuống người như một dòng thác bắn tung tóe.

Lúc ấy toàn bộ chúng nhân đều chú mục xuất thần nhìn tình hình ấy, cả đến tiểu thư sinh Yển Lăng Vân cũng kịp nhận ra lúc này Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cố ý thử mình, chàng không khỏi lo lắng. Đồng thời lại lo Hồng Lăng Nữ thua nội công mua lấy tiếng cười.

Đang chuyển niệm, bỗng thấy sau khi rượu đổ ra đầy chén, số rượu còn lại như có linh tính không đổ vào chén rượu nữa mà bắn ra bốn bên như mưa ướt đầm cả tay Hàn Hương. Cát Phi Quỳnh, lập tức kéo chén rượu về giống như không có gì lạ, khẽ cười:

- Đa tạ muội muội!

Tình hình như vậy người thắng rõ ràng là Cát Phi Quỳnh. Lập tức cả đại sảnh nổi lên tiếng trầm trồ khen ngợi. Mặt của Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương đỏ gay tới tai, lại thấy hai tay ngấm ngấm đau nhưng đành ép lửa giận trong lòng không nói một lời ngồi xuống. Riêng Xích Phát Linh Quan sẵn biết còn gái mình công lực còn kém xa Cát Phi Quỳnh nên chẳng lấy gì làm nhục, trái lại còn cười ha hả khen tặng Cát Phi Quỳnh:

- Quả nhiên Cát cô nương danh bất hư truyền, hôm nay biến rượu thành hoa, tuyệt kỹ ấy khiến lão hủ khai nhãn. Khó gặp! Khó gặp!

Cát Phi Quỳnh khiêm nhượng:

- Ngoài người có người, ngoài trời có trời, tiện kỹ thực chỉ có giá trị hiển một trận cười, đâu dám nhận lời quá khen.

Dĩ nhiên, nàng còn có ý ngấm ngầm phúng thích Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương. Tâm địa nữ nhân thường hẹp hòi, huống gì Hàn Hương là con gái của kẻ đứng đầu lục lâm, phóng túng đã thành quán tính đâu chịu cúi đầu nuốt phục?

Nàng ta tuy im lặng nhưng đã định bụng tìm cơ hội báo thù.

Bấy giờ trời đã vào đêm nhưng toàn bảo vẫn thấp rực đèn sáng hừng cảm chưa có gì giảm, nhân ngày mai là ngày vui, sự nhiệt náo càng khác thường. Dù sao ai nấy cũng đã no say, tự phân thành từng nhóm cao đàm khoát luận. Chỉ có một mình Yển Lăng Vân cảm thấy lạc lõng giữa đa số lục lâm anh hùng hắc đạo này, vì dù sao chàng cũng là thư sinh rất khó hoà

hợp với bọn giang hồ hắc đạo, huống gì bụng chàng vốn sẵn thành kiến là trong đám lục lâm rất ít người tốt. Vả chẳng, chàng đến đây cũng là cố cường theo lời yêu cầu của Cát Phi Quỳnh mà thôi. Nhìn khách sảnh đường, ngoài chủ nhân và Cát Phi Quỳnh ra toàn là bọn thô bỉ dung tục, nên chàng lẻ loi đơn độc cũng là hợp lý.

Còn chủ nhân Vi Sơn cư sĩ vì khách khứa đông đảo, không thể tiếp đãi một mình chàng chu tất hết được. Chỉ có một mình Cát Phi Quỳnh là hiểu rõ tâm trạng chàng nên cứ ngồi mãi làm bạn bên chàng, nàng cần làm như thế không có gì đáng trách nhưng dưới mắt Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương rất lấy làm khó chịu.

Thời gian thấm thoát càng khuya. Yến Lăng Vân tuy chẳng quen biết gì với chủ nhân nhưng mới lần đầu chàng đã được chiếu cố, đặc biệt dọn cho chàng một thư phòng tinh khiết bên cạnh hoa sảnh để làm phòng ngủ cho chàng. Chăn chiếu mềm gối rất hoa lệ. Ngoài song cửa trắng sáng lên cao, hoa cười dưới đất thành một cảnh trí mỹ lệ lại hết sức thanh u. Nhất là Yến Lăng Vân lần đầu xa nhà, đường dài mệt mỏi vừa đặt lưng xuống nệm êm là tức thì say ngủ thẳng một giấc, đến tảng sáng hôm sau vẫn chưa thấy chàng xuất hiện.

Tỳ nữ trong bảo vì có lệnh của chủ nhân không ai dám tự tiện kinh động Yến Lăng Vân. Riêng Cát Phi Quỳnh sáng sớm đến thăm, nghe trong phòng không một tiếng động cũng không dám gọi. Đại ước qua khá lâu, tân khách đã tụ tập cả ở khách sảnh, cơm sáng đã dọn chỉ còn đợi một mình tiểu thư sinh nữa thôi.

Cát Phi Quỳnh cô nương sợ chàng thất lễ lại quay lại phòng chàng một lần nữa gõ cửa gọi:

- Yến huynh đệ! Trời sáng lâu rồi! Dậy đi thôi chứ.

Vừa gọi vừa nghĩ:

"Một người bôn tẩu giang hồ mà ngủ say đến thế thực là hiếm có. Chắc là niên kỷ quá trẻ nên chưa hiểu việc đời chăng?"

Nhưng gọi đã lâu mà trong phòng vẫn tịch nhiên không hề động tĩnh, bất giác khiến Cát Phi Quỳnh sinh nghi. Lập tức nàng dùng thủ pháp mở khoá xô cửa vào.

Không ngờ vừa vào nàng có cảm tưởng như bị dội gáo nước lạnh lên đầu, kinh ngạc đến ngẩn người không thốt nên lời. Trong phòng chẵn gối vẫn y nguyên, nhưng không thấy bóng tiểu thư sinh mà nàng yêu thầm đâu cả. Chuyện này không ai có thể tưởng tượng và lại càng ra ngoài dự liệu của nàng.

Lúc ấy tân khách và chủ nhân cũng vội vàng chạy đến. Nguyên bản thân thể hành vi của Yến Lăng Vân vốn đã khiến mọi người mơ hồ ngờ vực. Hiện tại xảy ra chuyện này càng khiến mọi người khó nghĩ kinh ngạc hoảng hốt bất an tranh luận phân vân. Chỉ có Cát Phi Quỳnh vì yêu chàng quá nên càng nôn nóng kiểm tra toàn bộ thư phòng, hình như thoang thoảng có mùi thơm khác thường, nàng càng sinh nghi, thêm chẵn gối tán loạn chứng tỏ người đi cực kỳ vội vã, phải chăng chàng bị bắt cóc? Nếu thế cần đuổi theo ngay, vì nếu chàng biết trước sao không hề cáo từ nàng một lời?

Cát Phi Quỳnh vừa gặp tiểu thư sinh đã đem lòng yêu do đó nghĩ đến việc rắc rối này càng thêm phần quan thiết lo thầm:

"Điều gì chưa nói, chàng do ta dẫn đến đây, nếu xảy ra điều gì bất trắc, ta sao yên tâm?"

Nàng tuy có ngờ Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương nhưng trước mắt nàng, hai cha con ấy vẫn điềm nhiên không lộ sắc lạ gì.

Lập tức nàng hạ quyết tâm bèn sai gia nhân chia lên miền tây bắc truy tìm, riêng nàng thừa với Vi Sơn cư sĩ Thiết Anh:

- Thiết bá bá, việc này có nhiều bất thường, tám phần mười Yến tướng công đã bị người ám toán, diệt nữ không thể ngồi yên, tất phải tra cho ra lẽ. Chuyện vui ngày hôm nay xin được cáo biệt, bá bá tha lỗi thất lễ chăng?

Tình hình như thế Thiết lão cũng lấy làm kỳ dị. Theo lão suy luận, với uy vọng của lão, khách đang tại bảo tuyết không ai dám cả gan động tới, hà huống họ Yến còn có bản lãnh thần kỳ là chuyện quần hùng ai cũng biết, ai làm gì được? Lão nghe lời diệt nữ cau đôi mày bạc chầm chậm đáp:

- Hiền diệt nữ lo cũng phải. Trong bảo mật khách trách nhiệm là ở chủ nhân, ngờ đâu hôm nay bá bá không thể phân thân, chỉ nhờ cậy vào một mình diệt nữ.

Tiếp đó lắc đầu:

- Yến tướng công kỳ nhân kỳ hành, chắc cũng không đến nỗi nào, hiền diệt nữ không nên lo lắng thái quá, với thân thủ của tướng công còn ai dám vuốt râu hùm?

Nàng ghé sát vào tai Thiết lão nói câu gì đó, rồi vội vàng chia tay đi thu xếp hành lý. Cứ theo lý bốn mặt Thiết Gia Bảo đều là hồ, khách nhân muốn ra đi không thể chắp cánh mà bay. Do đó, trước tiên Cát Phi Quỳnh tra xét các bến thuyền trên hồ. Nàng vẫn thường đến đây không xa lạ gì với chủ nhân và rất được lòng các cư dân trên đảo nên chẳng bao lâu đã tra xét trong toàn hồ, không hề tìm ra một dấu vết lạ.

Nhân vì hôm nay là ngày vui của Thiết Gia Bảo nên thuyền bè qua lại trên hồ như mắc cửi, nhất là có rất nhiều khách từ Vận Hà đến đây chúc mừng, hơn phân nửa có mang theo thuyền riêng, đi về qua lại rất đông cực khó tra cứu. Chỉ tra xét một điều là thuyền trên đảo từ chiều qua đến sáng nay tuyệt không hề đưa Yến tiểu tướng công rời đảo.

Hiển nhiên cũng có thể do khách nhân từ Vận Hà đến đem Yến Lăng Vân ra đi, Cát Phi Quỳnh vội vàng vượt qua hồ đi thẳng đến Hàn Trang, chuẩn bị ven theo Vận Hà xuống phía nam tìm kiếm.

Nửa ngày sau nàng đến Hàn Trang. Toà trang viện này vốn ở ngay ngạn khẩu của Vận Hà cách Vi Sơn hồ không xa, chỉ hơn mười dặm đường và vẫn trong phạm vi thế lực của Thiết lão hưởng gì hầu hết khách thương gia qua lại trên Vận Hà đều là có quen biết Thiết Gia Bảo. Theo nàng dù Yến Lăng Vân bị ai bắt đi nữa tất nhiên cũng phải đi qua vùng này không thể qua tai mắt dân bản địa nên nàng hỏi thăm khắp cả.

Nhưng sự thực lại khác. Từ giờ ngọ đến tối mịt, nàng đã tra xét khắp Hàn Trang, tất cả các thuyền đều không tìm được một đầu mối nào. Suốt hôm ấy nàng không ăn uống, đến tối người mệt rũ rời vừa đói vừa khát. Nhưng nàng vẫn không chán nản, hy vọng sẽ tìm ra đầu mối ở đây.

Khi mặt trời vừa lặn nàng vào một khách lâu nhìn ra sông ăn một chút cơm cho no bụng, rồi gọi một ấm trà dựa vào lan can nhìn ngắm các thuyền qua lại trên sông.

Bấy giờ trăng thanh gió mát nhưng khách rất ít. Phóng mắt ra Vận Hà nước trong như kính, trời mây liền một màu trên dưới tiếp nhau, bất kỳ một

vật nào trên mặt nước đều soi ngược bóng thành hai khiến người càng cảm thấy cô độc.

Xúc cảnh sinh tình, Cát Phi Quỳnh thương cảm tuổi xuân không trở lại càng thêm nhớ người tình. Không ngờ ngay lúc ấy nàng chợt nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ phá nước chạy rất mau xuống hạ lưu. Dưới ánh trăng nàng nhìn thấy rõ trên đầu thuyền có ngồi một người áo xanh xinh đẹp, rõ ràng là Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương. Nữ lang dâm đãng ấy mắt nhìn xa vời dường như không cố ý hay vô ý khẽ ngâm chậm chạp một bài từ:

*Tạc nhật song song kim nhật đơn
Bằng lan dễ sự độc bi thương
Trường đoạn tình lang
Nguyệt sắc loan loan, lưu thủy dĩ trường
Y nhân dĩ khứ Thái Hồ hương
Uống phí tư lường...
Uống phí tư lường...
(Hôm qua hai bóng song song
Hôm nay chỉ một mình không bên mình
Dựa song thảm thiết vì tình
Nào ai dứt ruột nhớ hình lang quân
Ánh trăng chiếu sáng xa gần
Nước trôi man mác muôn lần dài xa
Người đi đã đến Thái Hồ
Để ai uống phí tâm cơ đợi hoài...)*

Bài từ ấy có ngụ ý cực hiển nhiên, rõ ràng là Cửu Vĩ Hồ đối với cảnh này lúc này lo lắng bàng hoàng của Cát Phi Quỳnh chẳng khác nào nói:

"Tên tiểu thư sinh họ Yến đã bị cô nương đây mang đến Thái Hồ, đừng uống phí tâm cơ nữa? Nha đầu nguời không thể đặc ý như ngày hôm qua nữa đâu?"

Trong ấy còn ngầm thái độ thị uy vì thắng lợi của nàng ta.

Cát Phi Quỳnh lập tức trả tiền trà cơm vội vã xuống lầu, lên ngựa theo Vận Hà đuổi theo xuống phương nam, chuẩn bị bắt Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương.

Bấy giờ có lẽ đã đến canh hai và cách Hàn Trang không bao xa, đột

nhiên mây đen kéo tới, trời đất tối lặt ngựa bàn tay không nhìn rõ ngón, mưa lớn sắp đổ xuống.

Tiểu thuyền của Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương chạy mau như bay đã tách ra khá xa, hướng hồ sông nước rộng dài, đất nước cách vời khó mà đuổi theo cho kịp.

Cát Phi Quỳnh đổi ý nghĩ bụng:

"Gấp cũng không thể được, chỉ mong chàng thực bị bắt tới Thái Hồ thì cũng không lấy gì nguy hiểm, dù cho tiện tỳ Hàn Hương có thâm độc đến đâu cũng không thoát khỏi tay ta. Ta cứ báo cho Ma gia huynh đệ và Thiết lão một tiếng, sau đó sẽ tùy cơ hội chính đại quang minh đến bãi sơn đòi lại chàng làm mất mặt tám trại Thái Hồ bọn bây chơi!"

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 4

Lâm Đến Lạc Mã Hồ Gặp Bạo

Thực Bái Võ Đang Sơn Chịu Nguy

Hãy nói đến tiểu thư sinh Yến Lăng Vân vì sao thất tung?

Nguyên vì chàng không quen uống rượu, đêm tiệc hôm qua quả có hơi quá lượng, do đó vừa trở về phòng liền ngủ say như chết. Không ngờ tỉnh dậy đã nghe bên tai nước chảy róc rách, tuy bị trời gô cứng, hơi mở mắt ra phát hiện thân đang nằm trên một chiếc thuyền nhỏ chạy mau. Lại thấy hai tên đại hán diện mạo hung ác cỡi trần trùng trục ngồi ở cuối thuyền, hiển nhiên không phải là người lương thiện gì. Chàng nghe một trong hai tên ấy nói:

- Bữa rượu chúng ta chưa kịp uống xong lại phải làm việc khổ sai này, thực là khổ hơn con chó!

Lại nghe tên kia cười ha hả tiếp lời:

- Lão bằng hữu nghĩ sai mất rồi! Ta dám hứa nếu đưa tên tiểu tử kia bình an về tới đại trại, cô nương sẽ thưởng cho chúng ta không ít...

Tiếp đó hăn thở dài:

- Nhưng nên bớt lời thôi, việc này rất khẩn cấp, giờ này chắc tiểu tử kia cũng sắp tỉnh dậy, cẩn thận một chút cũng hay.

Có lẽ Yến Lăng Vân đã bị Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương dùng mê hương cướp đi rồi.

Yến Lăng Vân nhìn thực trạng hoảng sợ khôn tả. Lập tức bản năng sinh tồn nổi dậy, chàng giãy giụa mong thoát ra dây buộc, tứ chi chàng cực mạnh vươn ra như thần long vươn mình.

Thực là kỳ quái, chẳng những dây trời chàng bật ra như đậu hủ rơi rơi tả xuống mà ầm một tiếng, mấy tấm ván thuyền đều nhất tề bị chấn động bung ra tứ tán.

Thuyền mất trọng tâm, tấm buồm nghiêng qua nước tràn vào, lập tức chiếc thuyền lật ngang. Nhất là hai tên đại hán đột nhiên xảy ra biến cố

không kịp nhảy ra bị một tấm ván thuyền đập trúng rớt xuống nước trọng thương không tài nào bơi được.

May thay Yến Lăng Vân sinh trưởng bên bờ sông Hoài nên rất thông thạo thủy tính, tuy hoảng sợ phi hồn phách tán nhưng chưa bị chìm hẳn, chàng vươn lên mặt nước bơi vào bờ. Kết quả ấy thực ra ngoài sở liệu của chàng. Bấy giờ mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, nắng nóng bỏng, hai bên Vận Hà chẳng có một bóng người. Chỉ một mình Yến Lăng Vân toàn thân ướt sũng leo lên trên bờ đứng xuất thần.

Lâu lắm chàng nhìn sững dòng nước lắc đầu gượng cười tự bảo:

"Thực là xui xẻo, lần tầm sư này chẳng những thất bại mà bao nhiêu hành lý đều mất hết!

Tuy thoát thân khỏi tay đạo tặc nhưng trên người chàng chỉ còn bộ quần áo độc nhất, không còn vật gì trong thân. May mà đang mùa nóng, y phục đơn giản cũng đủ ấm thân, chàng phơi mình cho quần áo tạm khô. May mà thoát thân nhưng thân không còn một đồng bạc vụn, vấn đề ăn ngủ làm sao giải quyết?

Đồng thời đây là nơi đâu? Sự thực đã quá xa Vi Sơn hồ, trong tình hình ấy Yến Lăng Vân đành cất bước đi không có mục tiêu cứ cất bước theo hướng tả lên đường, dự định tìm một nhà dân nào đó hỏi thăm rồi sẽ liệu sau.

Qua một lát chàng đã chuyển đến một khúc quanh núi, liền nhìn thấy một toà đại trang viện ở cuối tầm mắt. Cửa lớn cao đại phòng ốc chập chùng trúc vây quanh thành tường ngoài, chung quanh cây mọc rậm như rừng hiển nhiên là nơi ở của một nhà hào phú.

Ngoài cổng có hai đại hán đứng yên, thần sắc căng thẳng như có sự cố gì phát sinh bên trong. Yến Lăng Vân đã trải qua chút ít kinh lịch, tăng trưởng phần nào kiến thức, biết rõ nếu muốn bốn tẩu giang hồ càng sợ sự lại càng đa sự, không thể không có đảm lượng tráng khí. Trái lại nếu mình không phải phi đồ đạo tặc, quang minh chính đại chỉ cần hỏi thăm đường thì đâu có gì đáng ngại.

Rồi đó chàng chinh đồn y phục ngang nhiên bước vào trang. Hai đại hán nhìn thấy khách đến chỉ đưa mắt ra hiệu cho nhau, không đợi chàng hỏi

liền cùng bước tới ôm quyền cất tiếng:

- Kính mời tôn giá vào.

Bấy giờ chàng vừa đói vừa khát, nghe lời nghĩ bụng:

"Thế này càng tốt! Hãy gặp chủ nhân họ, ít nhất cũng được một chén trà nhặt chứ!"

Chàng liền ôm quyền trả lễ cất bước vào luôn trong trang viện. Ngờ đâu việc đời sao mà khéo gặp, khi chàng sắp bước vào tiền sảnh ngẩng đầu nhìn vào nội điện phát hiện ra liền trong ấy có hơn mười chủ khách đang tranh luận với nhau gì đó.

Ngồi bên khách có ba người, trừ một thiếu niên đeo kiếm ra, còn lại hai trung niên hán đều có dáng tiêu sư. Còn lại bên chủ nhân đông hơn chính là bọn Sa lão nhị, Sa lão tam trong Đông Thai Ngũ Kiệt và cả bọn Trường Giang Thất Hùng đều ngồi ở đó. Thật là oan gia gặp nhau, rõ ràng nơi đây không phải là nơi lương thiện!

Yến Lăng Vân kinh ngạc tự nghĩ:

"Trận đánh lâm kia chắc đã đồn tới đây rồi, bây giờ biết làm sao?"

Lúc chủ ý chàng chưa biết quyết định ra sao đột nhiên thấy đại sảnh xảy ra một cuộc hoảng loạn. Bọn Đông Thai và Trường Giang diếng hoảng sợ bỏ chạy về phía sau.

Có lẽ mấy tên ác đồ này vẫn còn thất kinh táng đảm về việc ở Vi Sơn hồ, nay thấy chàng là khắc tinh đột hiện nên vội vàng tranh nhau chạy trốn.

Đồng thời người ngồi chủ vị là một trung niên nhân mặc áo trắng như nguyệt bạch, đầu trọc bóng lưỡng vội đứng dậy cổ trần tỉnh sắc diện bước ra thêm từ xa đã ôm quyền xá Yến Lăng Vân sát đất:

- Tại hạ Lạc Mã hồ Phân Thuỷ Văn Hoàng Long không biết Yến tướng công đại giá quang lâm không đón từ xa, xin thứ tội ấy.

Liền mời khách vào sảnh. Tình hình như thế càng khiến Yến Lăng Vân phóng tâm ôm quyền định đáp lễ bước lên thêm. Có ba vị khách sẵn ở trong sảnh nhìn thấy hiện trạng không biết tiểu thư sinh là cao nhân phương nào mà khiến chủ nhân sợ hãi tôn kính đến thế và khiến bọn Đông Thai, Trường Giang vừa thấy bóng đã chạy dài. Cả ba đều đứng dậy thi lễ. Nhất là chủ nhân Phân Thuỷ Văn Hoàng Long khúm na khúm núp mời chàng

lên chỗ ngồi trân trọng.

Chủ nhân rất thành khẩn hầu tiếp kẻ cận chàng, rồi nói vắn tắt để kết thúc câu chuyện đang dở dang với một thiếu niên đeo kiếm là một trong ba người khách cũ:

- Hiện tại hạ phải tiếp Yến tướng công nên câu chuyện về điều kiện của chúng ta xin tạm ngừng. Số tiền bảo tiêu sẽ được phát hoàn lập tức, xin thiếu hiệp rộng lòng thứ lỗi.

Hiển nhiên hãn vừa làm chuyện bất lương gì đó, sợ tiểu thư sinh xen vào nên vội giải quyết một cách mau lẹ thất lợi cho hãn để xong việc. Trà thơm được mang lên, hãn tươi cười quay lại phía chàng:

- Chư vị Trại chủ Đông Thai và Trường Giang trước đây đã từng quen biết với tại hạ, hôm qua đến đây xin tạm ở trị thương không thể chối từ, kính mong tướng công nguyên lượng cho.

Nghe khẩu khí có lẽ hãn vẫn định ninh Yến Lăng Vân đến đây là vì đuổi theo bọn đạo tặc nên hãn phải trách nhiệm ngay từ đầu, hãn lại cung thân làm lễ:

- Hôm nay Yến tướng công quang lâm tiểu trại thực là vạn hạnh. Nếu có dạy bảo gì, tiểu nhân nhất thiết xin nghe.

Đối với Yến Lăng Vân tình hình này quả là có lợi, chàng thầm nghĩ:

"Như vậy càng hay, ta cứ đòi hãn sửa chữa cho ít hành lý giải quyết quần bách trước mắt, tiền bọn hãn cũng là tiền của thiên hạ chẳng có gì đáng áy náy."

Chàng cố làm sắc diện ngạo mạn khê gật đầu:

- Tiểu sinh đi qua đây không kịp mang theo hành lý, cảm thấy có phần bất tiện, xin Trại chủ cho mượn ít tiện nghi, nếu Trại chủ không có gì ngại.

Chàng bắt chước giọng điệu giang hồ, giọng nói khá chói tai làm như mình cũng là một người có thân phận khá giống nhân vật võ lâm. Còn Phân Thủy Văn Hoàng Long vốn sẵn nghe Trường Giang Thất Hùng kể lại mọi chuyện ở Vi Sơn hồ, chính mắt thấy Đông Thai Sa thị huynh đệ mang thương tích, hãn sợ nhất là vạ lây nên tuy xưng hùng xưng bá ở Lạc Mã hồ nhưng đối với tiểu thư sinh mà hãn tưởng là nhân vật thành danh võ công khôn lường, vội vội vàng vàng vâng dạ liên hồi:

- Không dám, không dám. Điều ấy là vinh dự cho tiểu trại đây.

Lập tức dặn dò tả hữu chọn một con tuần mã và chuẩn bị một số tiền kha khá dâng tặng Yến Lăng Vân. Sau đó hân còn bày tiệc khoản đãi. Yến Lăng Vân cũng ngại ở đây lâu bất tiện nên đợi tiệc tan vội từ giả lên đường.

Bấy giờ mặt trời đang ngả về tây, ra khỏi trang trại rồi chàng quất ngựa theo đường ven theo con sông nhằm hướng nam đi thẳng hy vọng sớm đến một trấn điểm nào đó hỏi thăm tiếp đường sá. Trong túi đã có sẵn tiền, tâm đảm liên phần chấn không còn sợ điều gì nữa. Không ngờ chàng đi không bao lâu bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa sải mau, quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn người ngựa đang chạy như bay đến và bên tai có tiếng gọi:

- Yến tướng công, xin hãy chậm bước, tiểu nhân được ân giải vây chưa có lời cảm tạ tướng công đó.

Thì ra đó là thiếu niên đeo kiếm mà chàng nhìn thấy trong khách sảnh ở Hoàng Trang đã chạy tới nơi. Chàng nghĩ thầm:

"Xem ra thiếu niên này là đối địch với bọn tặc đảng, không phải là kẻ xấu, nếu ta hỏi y đường sá có lẽ tiện hơn."

Lập tức ghì cương chờ đợi, chờ cho thiếu niên đến gần chàng đáp:

- Đó là việc nhỏ đâu dám nhận lời cảm tạ. Lúc này có thất lễ vì không kịp hỏi đại danh huynh đài?

Thiếu niên vội vã cung tay ôm quyền cười đáp:

- Tiểu đệ người ở Nam Dương tên Địch Tiểu Diêu là tặc gia đệ tử của Võ Đang, được người gọi thường bằng hiệu Phi Thiên Diêu đó.

Tiếp đó y chỉ tay về hướng nam:

- Gần đây là Túc Biên thành, tại hạ định tới đó nghỉ ngơi, dám mời tướng công đến đó được chăng?

Đến đây Yến Lăng Vân mới biết đã xa Vi Sơn hồ hằng trăm dặm. Mắt nhìn Địch Tiểu Diêu thiếu niên anh tuấn, ngôn ngữ cũng có phần nho nhã thật là cơ duyên tốt, lại nghe đối phương là môn hạ Võ Đang, không thể tự động tâm:

"Từ lâu ta đã nghe Võ Đang là nơi phát nguồn của võ thuật nội gia, danh môn chính phái cực kỳ nổi danh, việc gì ta không kết bạn với người

này, biết đâu chẳng có cơ duyên?"

Nghĩ rồi vội vã ôm quyền đáp lễ:

- Không dám, không dám, tiểu đệ cũng có chút tiền phi nghĩa đây, xin được làm mời huynh đài lần đầu. Còn nhị vị cùng đi với huynh đài đâu rồi?

Địch Tiểu Diêu thúc ngựa đến gần Yến Lăng Vân tiếp lời đáp:

- Đa tạ Yến huynh quan tâm, nhân vì họ đến hạn kỳ nên không tới cảm tạ Yến huynh được, đã theo tiêu xa lên bắc rồi!

Rồi đó hai người vừa đi vừa nói chuyện ý hợp tâm đầu, không bao lâu đã tới Túc Biên huyện, tự nhiên đã trở thành bạn cũ. Té ra là lần này Địch Tiểu Diêu trở lại núi Võ Đang, nhân tâm đầu ý hợp nên mời luôn Yến Lăng Vân theo, điều đó chính hợp tâm ý chàng, hai bên lại càng thêm thân thiết.

Nhân đó, hai người chỉ lưu lại Túc Biên một đêm, sáng sớm hôm sau liền nhắm núi Võ Đang tiến phát. Đường thiên lý xa xôi, trời nắng đổ lửa, vượt qua bình nguyên hai sông Hoàng, Hoài chỉ thấy núi non trùng điệp ngút mắt. May có bạn đồng hành nên Yến Lăng Vân chẳng thấy khổ vì đường xa gió bụi chút nào, mỗi ngày tinh thần càng phấn chấn, dọc đường thăm nhiều thắng cảnh, hứng thú càng cao, so với lúc vừa mới rời nhà đi, bấy giờ tinh thần già dặn khác xưa. Thêm nữa hai người chẳng có việc gì gấp, hai ngựa cứ chậm vó mà đi. Nhìn hai thiếu niên một văn một võ chẳng khác nào anh em cùng cha khác mẹ. Ngày đi đêm nghỉ qua hơn nửa tháng trường, đến lúc gió thu hiu hiu thổi, họ đã đến cảnh giới Võ Đang Sơn.

Xa xa đã nhìn thấy thế núi hùng vĩ, các đỉnh nhô cao liên tiếp kéo dài trùng trùng điệp điệp đâm thẳng tới mây, quả nhiên không hổ thẹn là nơi thắng địa của đạo gia.

Nhất là Địch Tiểu Diêu năm xưa đã theo sư phụ đến đây có biết rõ về bảy mươi hai ngọn núi này nên vừa đi vừa dẫn giải cho chàng nghe.

Yến Lăng Vân lần đầu được chiêm ngưỡng cảnh núi non trùng điệp hùng vĩ chẳng khác nào tranh vẽ càng thêm phấn khích cảm khái.

Hai người gởi ngựa dưới chân núi, theo đường chính lên đến ngọn Ô Nha Lãnh, vượt qua Xả Thân Nhai, Nam Thiên Môn, sắp leo lên ngọn Thiên Trụ Phong mà người ta còn gọi là Kim Đỉnh. Theo quy định của Võ Đang từ xưa, trừ những khách du lãm hành hương, còn bất luận là người

môn phái nào hoặc là người muốn đến bái sơn phải đến Bạch Hạc Quán ghi lại danh thiếp đợi trả lời, nếu không được chấp thuận, không được lên Tổ Sư Điện trên Kim Đỉnh. Đương nhiên Địch Tiểu Diêu đã biết điều ấy.

Không ngờ thiếu niên họ Địch hôm nay vì hưng phấn quá độ, quên hẳn quy định của Võ Đang. Vì vậy khi đã lên tới Tổ Sư Điện, cùng Yến Lăng Vân bẩm báo tính danh lai lịch xin cầu kiến Chưởng môn mới bị người thường trực ở đó báo lại quy củ nhưng đã lỡ rồi tiến thoái lưỡng nan.

May nhờ thái độ văn nhã của Yến Lăng Vân, lễ mạo rất chu đáo tận lực phân giải mới được người trực ở đó vào thông báo với Chưởng môn. Không bao lâu hai người được dẫn vào một tĩnh thất. Tĩnh thất trần thiết cổ nhả, lư hương thơm lừng.

Trên chiếc giường vân sàng là một lão đạo sĩ ngồi khoanh chân nhắm mắt râu tóc buông dài, thân thể kỳ vĩ, thần thái uy mãnh mặc đạo bào màu xanh. Hiển nhiên lão nhân này là Chưởng môn nhân Võ Đang.

Địch Tiểu Diêu vội vàng làm lễ bái kiến:

- Đệ tử Huyền Diệu quê quán ở Nam Dương là Địch Tiểu Diêu xin tham kiến tổ sư.

Yến Lăng Vân cũng theo y cung thân làm lễ tỏ lòng ngưỡng mộ. Nhưng thực là kỳ quái, họ đã dụng lễ như thế mà vị lão đạo ngồi trên giường vẫn không thèm nhìn nửa mắt, chỉ cứ lấp bắp như tự nói một mình:

- Tiểu Diêu chi hữu... Tiểu Diêu chi hữu...

Như thế một lúc đột nhiên mở choàng mắt, mục quang lạnh lùng như điện nhìn thẳng Yến Lăng Vân quát to:

- Tiểu tử ngươi tự mang thân đến đây thật miễn cho chân nhân phải nhọc công đi tìm! Mau nói tại sao lại dùng độc hại Ngoại Vân sư huynh của ta? Là do người nào sai khiến?

Tiếng quát và sắc mặt của lão đều dữ dội chẳng giữ chút lễ mạo nào hỏi luôn hai câu. Địch Tiểu Diêu cả kinh ngờ rằng tai mình nghe lầm nghĩ bụng:

"Việc này ở đâu ra? Chẳng lẽ trên núi lại tiếp khách thế ư? Hay là trước thử xem đảm lượng của khách tìm tới? Ồ, hay là xảy ra chuyện gì không hay? Năm năm trước ta đến đây rõ ràng Chưởng môn nhân là Ngoại

Vân tố sư chứ đâu có phải là Phi Vân chân nhân như hôm nay. Chẳng lẽ thực đã xảy ra bất trắc?"

Bấy giờ Yến Lăng Vân bị hỏi thực như rơi vào đám mây mù, thêm nữa chàng thấy thần thái của Phi Vân lão đạo cực kỳ kiêu ngạo, vô hình trung đã làm chàng lạnh hết lòng kính mộ. Huống hồ kẻ thư sinh đọc sách nào cũng có quan niệm "kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục", tự nhiên chưa hề quen biết lại bị đổ cho tội giết người làm sao nhẫn nhục được? Lập tức chàng đổi nét mặt ngang nhiên cất cao giọng đáp:

- Đạo trưởng niên cao đức trọng xin xuất lời cẩn thận! Tiểu sinh và lệnh sư huynh chưa hề có duyên kiến diện, tội oan uổng ấy đừng khinh suất gán cho tiểu sinh.

Lời chàng hoàn toàn là sự thật, chàng mới rời khỏi nhà, chỉ nghe tiếng tăm của Võ Đang chứ còn Ngọc Vân đạo trưởng chàng nào có cơ duyên gặp bao giờ, làm sao dùng độc hại người được? Chắc chắn đây là một việc lầm lẫn. Đương nhiên Địch Tiểu Diêu cũng tin như vậy và chắc rằng Phi Vân đạo trưởng phải á khẩu vô ngôn.

Nhưng sự thực lại khác, chỉ thấy lão gương cặp lông mày rậm cười hăng hắc lạnh lùng:

- Tiểu tử đừng chối tội!

Tiếp đó vươn thân xuống giường, chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát:

- Chân nhân ta đã được báo, tiểu tử ngươi từng xưng cuồng ở một dải Giang Hoài, tại Kim Lăng đã thương Bạch lão, trên Đồ Sơn hại chết nhị quái, ở Vi Sơn hồ chướng chặn Ngũ Kiệt, Thất Hùng, chẳng lẽ không đúng sự thật ư?

Lão nói rất rõ ràng mạch lạc như chính mắt nhìn thấy sự việc và cũng đủ biết tin tức giang hồ quá linh thông, chưa tới một tháng mà việc của Lao Sơn Không Linh Tử đã truyền khắp giang hồ xa đến ngàn dặm.

Điều ấy khiến Yến Lăng Vân không thể phủ nhận, nhất thời tâm trạng chàng trầm trọng không biết trả lời ra sao. Và như thế Phi Vân lão đạo càng cho lời lão không sai, lập tức lộ đầy sát khí gầm lên:

- Tiểu tử còn chưa ra chiêu ư?

Đồng thời thân ảnh vụt đến trao pháp vươn ra ngũ chỉ cong như móc

câu chớp nhoáng như gió xuất chiêu Phi Ứng Tróc Thố trong Đại Cầm Nã chụp vào vai chàng. Chuyện xảy ra như thế không ai có thể ngờ được, đường đường một vị Võ Đang trưởng lão tự nhiên vô duyên vô cớ đối với một thư sinh văn nhược vì mộ danh tìm đến, lại xuất độc chiêu liên tức khắc.

Theo lý thì Phi Vân Tử là một trong Võ Đang Tam Lão, công lực chưởng kiếm chẳng có môn gì không đạt tới cực cao là một trong vài nhân vật đứng đầu võ lâm hiện nay, thêm nữa lão đột ngột xuất thủ chẳng khác gì đánh lén, tất nhiên tin chỉ một chiêu là đắc thủ ngay tức khắc. Nhưng sự thực lại khác hẳn.

Chỉ thấy chỉ pháp của lão đạo Phi Vân chạm vào sau gáy Yến Lăng Vân, đột nhiên thân hình chàng nghiêng qua, thấp xuống vừa lướt tới phiên thân vung hai tay ra như phản đòn lại như chặn thế đối phương lại. Đối với chàng chỉ là nhất thời quá gấp, bản năng phản ứng như thế chứ hoàn toàn không có ý gì chống đỡ. Không ngờ cử động ấy của chàng dưới mắt của cao thủ đại hành gia rất giống hai chiêu Thoát Bào Nhượng Vị và Hoàng Long Đại Chuyển Thân và rất trúng lúc.

Nhất là khi hai chưởng của chàng múa lên lập tức có hai luồng kinh lực một lạnh một nóng cực kỳ hùng mạnh phát ra phản chấn đẩy Phi Vân lão đạo lão đảo lùi lại liên tiếp. Hiển nhiên đó là tiềm năng nội tại của chàng trong lúc khẩn trương vì sinh tồn phát xuất ra uy lực, nhưng với chàng chẳng tự biết một chút gì, nhìn Phi Vân lão đạo lùi bước mặt xám ngoét, chàng càng tự tin nghĩ bụng:

"Thì ra phái Võ Đang cũng chỉ có hư danh thôi ư? Tự ta ngàn dặm tìm lại đây sao mà vô lý đến thế?"

Điều ấy xảy ra trong nháy mắt. Nào ngờ trong lúc chàng chưa chuyển hết ý nghĩ đột nhiên lại thấy Phi Vân lão đạo dùng Cầm Nã Thủ chụp trúng Địch Tiểu Diêu nhảy phóc lên giường. Rồi tai chàng nghe tiếng chấn động lớn, hai chân chàng mềm nhũn như đập trúng khoảng không, thân hình rơi mau xuống dưới. Rõ ràng đối phương đã có mai phục cơ quan ngầm quyết bắt sống cho được tiểu thư sinh.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 5

Trong Quán Gặp Kiếp Nạn
Cổ Động Được Kỳ Duyên

Sự việc xảy ra vì duyên cớ nào?

Nguyên vì Võ Đang phái truyền từ đời nọ tới đời kia đã qua mười lăm đời, môn đồ khắp hải nội, kẻ kiệt xuất không ít, nhất là ba sư huynh đệ Ngoại Vân chân nhân Bùi Ngọc Hoàng, Phi Vân Tử Kỳ Hàm Tu, Bạch Vân Vũ Sĩ Đồng Huyền Phong được gọi là Võ Đang Tam Lão, ai nấy võ công siêu tuyệt thâm hậu huyền công nối tiếp được chân truyền đời trước, nổi tiếng võ lâm uy chấn giang hồ.

Luận về phẩm hạnh trừ sự cuồng ngạo và tự tôn tự đại của họ, xưa nay họ cũng chưa hề làm gì ác và không làm hổ danh môn chính phái. Nhưng Chưởng môn Ngoại Vân chân nhân có tính yêu non xanh nước biếc lại thích vân du đây đó, cuối đời rất ít có mặt tại sơn môn.

Đại ước một buổi chiều tối hơn một tháng trước đây vị lão chân nhân Chưởng môn này vội vàng quay về, tuy cũng có tí chút khí sắc phong trần nhưng vẫn cười nói an nhiên y như ngày cũ, chẳng có dấu hiệu gì lạ. Không ngờ vừa hết một đêm, mới sáng hôm ngày thứ hai các đệ tử thị hầu vừa vào đan phòng liền thấy Chưởng môn nằm cứng trên vân sàng cả thân hình hiện lên sắc tím, hơi thở yếu nhược thần trí mơ hồ.

Tình hình ấy hiển nhiên đã bị người ám toán thân trúng cực độc, mới ra như thế.

Nhất thời toàn thân chấn động, lớn bé đều tụ tập lại cả, nhưng dù đã dùng hết các phương thuốc quý nhất và cả dùng huyền công trị liệu, tất cả vô hiệu. Duy chỉ có lúc đang hấp hối nhờ Phi Vân Tử dùng chân khí trợ lực hỏi tên kẻ thù mới nghe Chưởng môn nhân ấp úm mơ hồ giống như là ba chữ:

- Tiêu Diêu... Du...

Nhưng ba chữ này chỉ là tên một chương trong Nam Hoa Kinh (Trang

Tử) mà tất cả vẫn thường tụng học chứ đâu phải tên kẻ thù đã hãm hại Chương môn? Nhân có nhị lão Bạch Vân và Phi Vân suy luận tất đó là ba chữ hài âm của ý nghĩa "bạn của Tiêu Diêu", sau đó Bạch Vân Vũ Sĩ lại nhờ từng nghe giang hồ truyền tụng ở Lãnh Nam có ba vị võ lâm tự xưng Tiêu Diêu Tam Hữu tính tình cổ quái rất tinh thâm các loại độc dược ám khí nên nghi tám phần đó là hung thủ. Rồi đó hai sư huynh đệ bàn luận lập tức tẩm liệm Ngoại Vân chân nhân rồi trao quyền Chương môn cho Phi Vân Tử trấn toạ Võ Đang, còn Bạch Vân Vũ Sĩ xuất lãnh môn hạ bản lãnh tinh nhuệ xuất sơn tìm thù, đồng thời lưu ý tới mọi động tĩnh trong giang hồ.

Chuyện Yến Lăng Vân có hành động kỳ lạ ở Vi Sơn hồ, bọn hắc đạo đã truyền ngôn khắp giang hồ, tất nhiên Võ Đang Sơn có biết. Đúng lúc chàng và Địch Tiểu Diêu cùng đến nơi. Khi người thông báo vào bẩm lại vô ý nói thêm câu "Địch Tiểu Diêu chi hữu" (bằng hữu của Địch Tiểu Diêu). Mấy tiếng đơn giản ấy lọt vào tai Phi Vân Tử hơi giống với âm của ba tiếng "Tiêu Diêu Du" của sư huynh khi lâm chung, lão liền có sẵn thành kiến. Lại thêm ba sư huynh đệ lão đều có chữ "Vân" (mây), tiểu thư sinh kia lại có tên là Lăng Vân (lướt mây) hiển nhiên là có ý lăng mạ Võ Đang Tam Vân vậy. Xét mấy phương diện ấy, lão quyết định Yến Lăng Vân là người khả nghi, tất đến đây với âm mưu gì đó.

Do vậy khi mới nhập thất, lão mới có ngôn từ thần thái như thế, nhất là khi nhìn tận mắt tiểu thư sinh chương phát kinh lực có một luồng kỳ hàn thuần âm khiến lão càng tin chắc, chỉ sợ vạn nhất đối phương đào thoát thì phí uổng tâm cơ, liền bấm cơ quan bí mật để chiếm phần thắng. Trên đỉnh núi này từ các đời tổ sư trước đã vốn dụng thế núi và các hang động kiến tạo một địa huyết nằm sâu trong lòng núi, người rơi xuống đó dù có chấp cánh cũng khó bay ra. Dù cho chủ nhân không hại thêm, nhưng trong động một cọng cỏ không có, chỉ cần đói khát thì người sắt cũng chỉ sống được vài ngày là cùng.

Thêm nữa động ở trong ruột núi, cửa vào đã phong bế bất cứ ai có tâm kế cao tới đâu nhưng anh hùng không có chỗ dùng chỉ còn cách ngồi mà đợi chết hoặc tùy người xử trí. Nhưng lần này lại là ngoại lệ.

Ước khoảng bảy ngày sau khi Yến Lăng Vân bị rơi xuống huyết động,

khi Phi Vân lão đạo mở cửa động sai người hạ dây xuống định bắt chàng lên mới phát hiện trong động trống không chẳng có một người. Điều đó thực mới là kỳ quái. Chẳng những thế môn hạ Địch Tiểu Diêu bị cầm tù trong Tàng Kinh Các cũng đột nhiên thất tung mấy hôm sau.

Hiển nhiên hai thiếu niên cùng đến đây một lượt đã được cao nhân nào đó cứu thoát. Thiết tưởng Võ Đang phái là một môn phái đứng đầu võ lâm, ngạo nghễ giang hồ, nay ở ngay trọng địa mà bị mấy sự việc bất ý liên tiếp thì sự chấn kinh đến độ nào không nói cũng biết. Vì lý do ấy toàn sơn kinh dị như kẻ địch đã tới bên lưng suốt ngày đêm cần mật chuẩn bị.

Mười mấy ngày trôi qua rất yên tĩnh, tra xét khắp nơi không hề đạt được chút kết quả. Vô hình trung tình hình căng thẳng giảm bớt, sự canh phòng tự nhiên có phần lơ lửng. Thêm nữa đang mùa Trung Thu trời cao mây trắng, các khách du hành hương đến ngày càng nhiều nên mọi nơi quán vũ đèn miếu thêm phần bận rộn. Phần đông cao thủ Võ Đang đã theo Bạch Vân Vũ Sĩ xuống núi tìm thù chưa về, thực sự việc canh phòng cũng không thể nào chu tất hết được.

Đang là trước đêm Trung Thu một ngày lại có chuyện lạ phát sinh. Đêm ấy, trăng đẹp như tranh, trời xanh muôn dặm, có hai dạ hành nhân cùng tìm đến Võ Đang Sơn.

Một người tránh con đường chính theo lối Xả Thân Nhai lên núi lén lút phóng hoả Tam Nguyên Quán, rồi mới lên thẳng ngọn Thiên Trụ Phong, xem ra tuổi tác mới khoảng trên dưới hai mươi mặc một áo xanh, đầu đội khăn nho sĩ thân hình nhanh lẹ như gió, cử động chỉ thấy một luồng ánh đạm bạc rõ ràng khinh công tạo chỉ cực cao. Còn một người mặt đẹp như ngọc cũng ăn mặc lối nho sĩ toàn thân trắng bạch, sau lưng có đeo trường kiếm từ phía tả ngọn núi lên tới tận Kim Đỉnh.

Mục đích của cả hai tựa hồ như đều nhằm Tổ Sư Điện. Bấy giờ chính đã đến canh ba, khoá kinh cuối cùng trong các miếu vũ đã xong, toàn bộ đã ngủ say. Nhân vì tiếng chuông báo lửa ở Tam Nguyên Quán nổi lên rộn rã, tất cả kinh tỉnh vội vàng khoác áo chạy đến cứu hoả. Phi Vân lão đạo liền rời đan phòng ra tận Tổ Sư Điện quan sát. Lão cảm giác chuyện này bất thường, có người cố ý lên núi quấy rối. Liền hạ lệnh một mặt canh phòng

cẩn mật, một mặt tự tin Võ Đang là đất thánh địa, phát nguồn của võ học bất luận bạch hay hắc đạo không ai dám mạo phạm đốt cháy miếu điện. Vì Tam Nguyên Điện là nơi cất giữ tiền bạc lương thực, rất trọng yếu đối với tất cả mọi người trên núi. Lão đạo nhân nhìn thấy lửa bốc lên cao đang lúc gió tây bắc thổi mạnh bất giác lão thất kinh vội vàng thân tự phi hành đến.

Không ngờ chính lúc ấy, hai dạ hành nhân trẻ tuổi không hẹn mà cùng tới nơi, một đông, một tây phi thân nhập Tổ Sư Điện. Đang là đêm sâu trời tối mù không nhìn rõ cảnh vật và đang trong lúc hỗn loạn không ai có thể ngờ kẻ địch dám mạo hiểm đến thế.

Thực là kỳ lạ, hai dạ hành nhân ấy dường như rất quen đường lối, thẳng đường phi hành tới đan phòng của Phi Vân Tử. Người đi đầu là thiếu niên áo bào xanh. Sau khi vào thất, cước bộ thập phần cẩn thận đưa mắt nhìn quanh, dưới ánh sáng trăng lọt qua song cửa sổ, y tra xét kỹ lưỡng như tìm vật gì đó trong phòng vậy.

Chính vào lúc ấy, thiếu niên áo trắng cũng phi thân tới. Họ dường như không hề quen biết, nhất là thiếu niên áo trắng vừa thấy trong phòng có người liền hạ thủ trước, song chưởng phân tách, tả thủ đặt ngang ngực, hữu thủ vươn chỉ như kiếm chớp nhoáng đánh tới yếu huyệt đối phương. Hiển nhiên y sợ phải kéo dài sinh biến nên hạ thủ liền xuất độc chiêu quyết hạ địch thủ.

Cứ theo lý thì trong đêm tối thân y nhẹ như chim én, vào phòng không một tiếng động, tấn công đối phương khi chưa kịp phòng bị thực là khéo dễ đoạt thắng lợi. Nào ngờ thiếu niên áo xanh uyển chuyển như có mắt sau lưng. Chỉ thấy y không đợi địch nhân đến gần liền xoay thân, hữu thủ vung múa lên, bốn luồng sáng rít lên cuốn tới.

Thiếu niên áo trắng đương nhiên không phải là kẻ yếu, lâm nguy không loạn, lập tức thân hình thu lại biến thể Thiên Kim Truy vừa thoái vừa tiến, xuất luân Toàn Phong Cước quét tới.

Chiêu thức vượt ra ngoài bình thường giống như liều mạng, khiến nhất thời thiếu niên áo xanh không biết phản ứng ra sao, vì y không thể buông binh khí, thế tấn công của đối phương lợi hại lại bức bách gần tới thân không tránh không thể được. Và chẳng, y lại không có ý dả thương địch

thủ, do đó vì bản năng, y lập tức thu thân cấp tốc di hình hoán vị. Mấy chiêu ác đấu nếu không ở nơi này, giờ này tất sẽ có người buộc phải bại rồi. Nếu trong phòng không bố trí cơ quan mai phục thì có lẽ thân pháp xoay xở sẽ linh động hơn.

Bỗng nhiên có tiếng động lớn, cả hai người đều rơi xuống đất, đúng là cục diện lưỡng bại câu thương (cả hai đều bại) tự nhiên hai người đâm đầu vào lưới Võ Đang phái. Động huyết không lấy gì làm rộng, chu vi chỉ khoảng vài thước, áo hai người quấn vào nhau rất khó gỡ ra.

Thực ra huyết động này của Võ Đang tuy sâu lắm nhưng chỉ cách cửa động trên dưới mười trượng, rơi xuống không đến nỗi tan xương nát thịt. Hai thiếu niên lại có khinh công cực cao nên tạm thời không bị tổn thương. Dưới đáy động, nước đọng thành ao nên khi rơi xuống cả hai đều ướt đầm. Tất cả người nào nếu chỉ đứng trên Thiên Trụ Đình nhìn xuống đáy huyết chỉ tưởng đến ao nước này là tận đáy rồi, không ai biết dưới đáy ao còn có một đường hầm kín âm u. Hai thiếu niên vì cùng chung số phận hãm nhập huyết động Võ Đang nên rồi giảm dần ý đối địch.

Đại đa số người học võ đều luyện mắt nhìn trong đêm tối, lúc này từ từ lấy lại bình tĩnh cả hai đều phát hiện nhau là thiếu niên anh tuấn. Thiếu niên áo xanh sau một lúc nghỉ ngơi liền quay xuống đáy hồ thám hiểm, miệng luôn kêu tên Yến huynh đệ.

Thiếu niên áo trắng nghe tên ấy mặt liền biến sắc, nổi giận quát:

- Tôn giá và quái thư sinh Lăng Vân Yến tiểu tặc quan hệ thế nào, xin nói thực cho biết?

Rõ ràng y hỏi đó là Yến Lăng Vân bị người đời ngoa truyền là "thư sinh quái dị".

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp:

- Bằng hữu của tại hạ chỉ có họ Yến tên Lăng Vân chứ không có tên "quái thư sinh" lẽ nào lại gọi là Lăng Vân Yến?

Tiếp đó lại nói:

- Huynh đài không tra xét cho rõ ràng, vạn dặm xa xôi đến nơi này lụy cho tại hạ quá lắm.

Nếu không có thiếu niên áo trắng vào phòng liền xuất độc thủ, họ nào

bị kết quả thế này? Cả hai đột nhiên im lặng, không khí trầm lắng ngột ngạt. Cuối cùng thiếu niên áo trắng nhẹ thở dài nửa tựa như nói nửa tựa như hỏi đối phương.

- Chẳng lẽ Yến Lăng Vân bị tù khốn ở Võ Đang không phải là kẻ thù nhà ta? Thế sao giang hồ lại có lời đồn ấy?

Thiếu niên áo xanh tiếp đáp:

- Bằng hữu tại hạ Yến Lăng Vân tuổi còn quá trẻ lại là một thư sinh mới ra khỏi nhà lần đầu, chẳng những chưa tới Kim Lăng mà đến uy danh giang hồ còn chưa có, đâu lẽ kết thù oán với ai, có lẽ có oan uổng gì chăng?

Mấy lời ấy có lực mười phần khiến thiếu niên áo trắng vội hỏi:

- Sao huynh đài biết rõ hành tung của tiểu đệ đến thế? Huynh đài có thể cho tiểu đệ biết tôn danh và môn phái được chăng?

Thiếu niên áo xanh đáp không chút phân vân:

- Tiểu đệ Đông Hải môn hạ Cát Quỳnh, đối với hành động của huynh đài, bất quá chỉ nghe thoáng qua ngẫu nhiên nghe rằng quý đồng bạn đã bị lệnh thúc cứu lầm là họ Địch môn hạ Võ Đang, kỳ thực đại danh của tôn giá cũng chưa hề biết. Thiếu niên áo trắng liền đáp:

- Tiểu đệ Kim Lăng Bạch Phụng Tiên năm xưa từng bái kiến qua Đông Hải Thanh Liên đạo trưởng, tính ra hai bên cũng có một nguồn gốc, xin nguyên lượng cho tội lỗi mãng vừa qua.

Họ càng nói càng thân thiết, thiếu niên áo xanh lắc đầu:

- Đâu ai dám trách huynh đài, coi như ta hiểu lầm nhau vậy thôi.

Tiếp đó tức giận nói:

- Võ Đang phái thực khinh người! Chúng ta tuyệt không thể ngồi đợi chết, sao không leo lên trên thử xem sao?

Đồng thời Bạch Phụng Tiên cũng hoà theo:

- Sở kiến Cát huynh cực đúng! Đi! Giả như nắp đóng cửa động không quá dày thì bảo kiếm tùy thân của tiểu đệ cũng đủ sức phá.

Tiếp liền lật tay rút kiếm, mượn ánh sáng sáng rực của lưỡi thép dẫn đường, hai người một sau một trước leo lên bên trên. Quả có kỳ quái, họ leo lên một lúc chợt đến một mặt phẳng khá rộng không nhìn thấy tận cùng và rất bằng phẳng và cứ thế họ đi miết không biết đâu là chỗ dừng.

Thêm nữa trong động không trăng sao, chỉ biết cứ cúi đầu đi tới trước không biết qua bao nhiêu lâu. Chính khi họ đang ngờ ngờ vực vực bất định hốt nhiên cảm thấy gió mát thổi vào mặt, không khí dần dần trong lành. Lại hốt nghe một âm thanh già lão mơ hồ vọng lại:

- Tiểu huynh đệ! Không sai, không sai, đúng là là như thế ấy!

Nhân đó lập tức hai thiếu niên phấn chấn tinh thần song song cảnh giác hơi dừng chân, đề khí rồi gia tốc tiến mau hơn. Không ngờ đi chẳng bao lâu, chuyển qua mấy lần quanh co bỗng thấy thế động rộng hẳn ra nhìn xa được hơn trăm bước có một thạch thất lớn.

Nhìn vào trong ấy thấy một già một trẻ đang ngồi đối diện trao đổi chiêu thức với nhau. Nhất là vị thiếu niên áo xanh kia nhận ra ngay người trẻ là Yến Lăng Vân.

Thiếu niên tên Cát Quỳnh tươi hẳn sắc diện phi thân lướt tới trước, có lẽ y quá mừng nên quên tất cả, tiếng chân kinh động cả người trong thạch thất. Do đó vị lão nhân nhận ra tức thì dừng tay, tung thân ra ngoài cửa chuyển thân quay vào trong quát:

- Người đến là ai? Mau mau báo tên để lão nghe xem có đủ tư cách mời vào Bách Linh động này không?

Thân hình lão gầy ốm, tóc tai rối bù mặc áo lam ngắn tới gối, mũi ngửa lên trời râu trắng mọc rậm loạn đầy mặt, hai con mắt kỳ quái vừa hoạt kê vừa dễ sợ, khẩu khí rất ngông cuồng. Thiếu niên áo xanh không đáp thẳng mà cứ lớn tiếng gọi:

- Yến huynh đệ! Ta tìm người thật là khổ sở!

Theo lời chậm bước vào trong thạch thất. Quả nhiên người trẻ tuổi ấy là Yến Lăng Vân, chàng nghe tiếng gọi rất quen thuộc đang định trả lời, bỗng nghe lão quái nhân cất tiếng cười ha hả:

- Thì ra nhị vị là Cung chủ Hải Long Vương! Ha... ha... ha...

Lão chuyển nhìn Yến Lăng Vân:

- Tiểu huynh đệ! Mau tiếp đón khách quý của người đi!

Bấy giờ hai thiếu niên đã từ chỗ tối đi vào vùng có ánh sáng, hai má đỏ hồng cùng nhìn nhau kinh ngạc, rồi lại cùng bật cười. Thì ra cả hai đều là gái cải nam trang giả thư sinh! Lúc ấy cả hai đều cười bỏ khăn nho sinh,

mái tóc dài óng mượt buông xoã nhưng y phục chưa khô hẳn, hai bộ ngực nhô cao uyển chuyển chỉ vì lúc này ở trong hoàn cảnh hiểm nguy cả hai đều kinh hoảng không ai tự biết.

Rõ ràng người tự xưng là Cát Quỳnh là Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh. Yến Lăng Vân vừa nhìn là nhận ra liền, lập tức chàng bước ra nghênh đón kinh ngạc:

- Cát nữ hiệp sao lại đến đây? Mời vào mau! Mời.

Câu nói của chàng tuy cũng thân thiết nhưng không có lời nào an ủi. Hồng Lăng Nữ thê thảm gượng cười:

- Nói còn dài lắm, đợi có dịp sẽ phụng cáo.

Tiếp đó nghiêng thân chỉ Bạch Phụng Tiên:

- Vị này là Kim Lăng nữ hiệp Phụng Tiên, người gọi là Ngọc Quan Âm.

Nàng cười dịu dàng tiếp:

- Người ta từ thiên lý đến đây đâu chỉ phải tìm người?

Chàng vội cung thủ lễ với Ngọc Quan Âm:

- Tại hạ nghe từ lâu Kim Lăng địa linh nhân kiệt, tự hận vô duyên chưa có dịp tới lăng du và không biết Bạch nữ hiệp do đâu nghe được tiện danh, vì sao lại xa xôi cực khổ? Xin cho được biết?

Chàng ôn văn nho nhã khiêm nhường đầy lễ nghi, sắc mặt thành khẩn nhìn qua đã biết ngay là một thiếu niên đôn hậu trung thực quyết không thể là người tàn ác, do đó Bạch Phụng Tiên lập tức đỏ ửng mặt uyển chuyển đáp:

- Gia tổ vì bị ác đồ đả thương, giang hồ có người giá họa vu oan cho thiếu hiệp. Cát tử tử đã thay mặt thiếu hiệp nói rõ, xin cầu thiếu hiệp hải hàm lượng thứ!

Yến Lăng Vân không hề để ý, dẫn nhị nữ vào thất và giới thiệu quái lão nhân:

- Vị này là chủ nhân ở đây Công Tôn lão nhân, cũng có tên Bách Linh Tẩu.

Đồng thời vị lão nhân ấy nghe hai nữ nhân gọi hai tiếng Công Tôn, diện sắc có ý không vui tay chỉ vào mình cười ha hả:

- Nhị vị nữ hiệp xin đừng gọi thế, cứ gọi lão phu là Quỷ Ảnh Lang Quân là hồn danh năm xưa của lão phu, không nghe dễ sợ hơn sao?

Vừa nghe lời ấy Yến Lăng Vân chẳng lấy gì làm lạ nhưng hai nữ nhân tức thì kinh hoảng quỳ xuống làm lễ bái kiến. Nhân vì vị Công Tôn lão nhân này năm xưa được gọi là Vô Lâm Nhất Quái võ công tuyệt kỹ, hành bối cực cao là người vừa thiện vừa ác, lúc chính lúc tà hành tung nhập thần xuất quỷ không một ai biết lai lịch của lão và cũng chẳng ai biết nơi trú thân, bất luận hắc đạo hay bạch đạo nghe tên là sợ hãi không dám bất kính, không ngờ nay lại ở nơi này.

Nhất là hai nữ nhân càng lấy làm kỳ, bằng ấy niên kỷ mà vẫn xưng huynh gọi đệ với Yến Lăng Vân rất ư thân thiết. Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh vừa thấy hai cô nương quỳ xuống bái lạy lập tức đưa đơn chưởng lên một luồng kinh lực bức bách hai nàng dừng chân, rồi lão cười lớn:

- Xin miễn, xin miễn, nhị vị là bằng hữu của tiểu huynh đệ lão phu, chúng ta kết bạn xa không bằng người thân cận, lão nhân gia ta đâu dám nhận là trưởng bối!

Quét mắt nhìn hai cô nương, lão quay sang nói với Yến Lăng Vân:

- Ta nói cho tiểu huynh đệ nghe này, hai vị khách đẹp này đường xa tìm đến đây, chúng ta nên tiếp đón thế nào cho phải?

Không đợi chàng đáp, lão tiếp luôn:

- Nhị vị giai nhân quần áo còn ướt quá, hang động này lại không có quần áo để thay, ta làm chủ nhân không biết sao được. Bây giờ xin mời ngồi dụng công theo phương pháp sư truyền để cho người huynh đệ của ta thi triển Lục Dương Thần Công quạt khô quần áo nhị vị và biết đâu nhị vị chẳng sở đắc được thêm phần công lực chút nào chăng?

Quay qua Yến Lăng Vân, lão gật gật đầu:

- Lão ca sẽ đi gọi một con vượn nhỏ kiếm cái gì ăn, tiểu huynh đệ hãy đem công phu ta truyền thuần dương chân khí giúp nhị vị khách đẹp một phen nhé!

Lão vừa dứt lời, nhị nữ chỉ thấy trước mắt hoa lên, chẳng còn nhìn thấy quái nhân Công Tôn Minh đâu nữa, quả là danh bất hư truyền. Bấy giờ

trong bụng Cát Phi Quỳnh rất vui vẻ vì chàng gặp được kỳ duyên, tâm trạng nàng sôi nổi như có muôn ngàn lời nhưng không tiện nói cùng chàng, nàng kéo Ngọc Quan Âm ngồi xuống một tảng đá, Yến Lăng Vân mỉm cười:

- Xin nhị vị nữ hiệp hãy tự hành dụng công, tiểu đệ xin thi triển chút tài mọn.

Tiếp đó mắt chàng hơi nhắm lại, lui lại vài bước đơn chương cách không giơ lên.

Thật không thể tin, hai vị cô nương lập tức cảm thấy một khí dương hoà phủ xuống toàn thân mềm mại từ đầu bao bọc toàn thân đầy sáng khoái. Mỗi nàng tự vận hành khí, trong nội tạng tức thì có một luồng nhiệt lực lưu chuyển khiến tứ chi bách cốt đều thấy thư sướng. Thêm nữa cả hai nàng đều xuất thân từ võ học thế gia, kiến văn quảng bác hiểu ngay tình hình này chẳng khác gì cách không truyền công tiếp sức cho hai nàng sẽ tiến bộ rất nhiều và đó là ý thành toàn của lão quái nhân kia. Hai nàng lập tức tĩnh tâm theo phương pháp riêng của mình hành công thêm.

Không biết qua bao lâu, cả hai nàng chỉ biết toàn thân tinh lực sung mãn, chân khí đầy đủ hơn thường khi. Đột nhiên bên tai nghe có tiếng lão quái nhân:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Tiểu huynh đệ ta lấy lễ ấy dâng khách quý thực khó gặp, khó gặp. Hôm nay lão ca ta đặc biệt hoan hỷ, chúng ta hãy uống với nhau một bữa đi!

Nhị nữ mở mắt nhìn, chẳng những y phục trên thân đã khô hằn mà trên bàn đã bày từ lúc nào rất nhiều trái cây lạ và có cả rượu nữa. Lại có bốn con vượn nhỏ đứng hầu cận xung quanh đưa tám con mắt nhỏ như hạt châu lấp lánh chuyển động nhìn tất cả.

Thực là việc không thể tưởng tượng, qua một lúc nguy hiểm lại gặp kỳ ngộ này, nhất là Ngọc Quan Âm vội vàng đứng dậy, nghiêng thân:

- Bạch Phụng Tiên được nhị vị ban ân lớn thế này, suốt đời xin không dám quên.

Bốn người ngồi quây quần, vừa ăn vừa kể lại những chuyện mình đã trải qua.

Hãy nói về Yến Lăng Vân trước. Nguyên sau khi chàng rơi xuống liền bất tỉnh hôn mê, nhưng đó lại là điều may lớn cho chàng vì nước hồ dưới đáy chính là một thứ nước tinh chất đọng lại lâu năm được các kỳ hoa dị thảo dung hoá có thể lọc sạch nội tạng, làm mắt sáng hơn. Sau cùng được vị Công Tôn lão nhân này phát hiện, vị lão nhân này mười năm trước về ẩn cư ở đây, vừa nhìn thấy Yến Lăng Vân mi thanh mục tú, lão liền có hảo cảm, lão cứu chàng tỉnh dậy, khi lão vừa chạm vào người chàng lão nhận ra có một lực phản chấn lại, như trong người chàng có một cương khí hộ thân rất thâm hậu.

Đến khi lão thu hết chân khí áp chưởng vào Mệnh Môn của Yến Lăng Vân, lão cảm thấy chân lực càng tăng, và kéo theo luồng khí nóng trong người chàng chạy hừng hực như muốn thoát ra ngoài.

Sức phản chấn ấy mãnh liệt đến độ khai giải hết kinh kỳ bát mạch trong người lão. Lão tỉnh ngộ hiểu ra trong người tiểu thư sinh này có sẵn chân khí thuần dương là điều lão rất cần để trị liệu thương thể bản thân vì khi xưa lão đã bị tẩu hoả trong lúc bồn tẩu giang hồ. Lão lấy làm vui mừng khôn xiết và thầm cảm tạ trời đất giúp lão, cứu người tức là tự cứu mình, lão thi triển hết công lực bình sanh cứu tỉnh tiểu thư sinh.

Bị chân khí dồn dập của lão quái nhân tuôn vào người, Yến Lăng Vân tỉnh dậy, chàng mở choàng mắt phiến thân ngồi lên vừa nhìn thấy lão nhân xung quanh có mấy con vượn, chàng tưởng mình đã bị Võ Đang giam giữ chờ giờ xử trí. Lập tức chàng phản nộ quát to:

- Võ Đang Sơn các người tự xưng danh môn chính phái mà ngậm máu phun người hoành hành vô lễ chẳng khác nào bọn lục lâm cường bạo, tiểu sinh thực lấy làm thẹn cho các người.

Nhờ câu ấy quái nhân Công Tôn Minh đã hiểu sự việc, hơn nữa lão liền cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ, lão hủ không phải là người của Võ Đang phái đâu! Bọn lão trâu dê kia thật là khả ố!

Sau đó lão cho biết tính danh và kể sơ qua tình trạng hiện nay của chàng. Yến Lăng Vân vội vàng quỳ xuống bái tạ, lão quái nhân cười đáp:

- Kỳ thực trong thân thể huynh đệ đã có sẵn huyền công vô thượng,

bất quá chỉ là hôn mê nhất thời chẳng cần lão hủ đây cứu cũng sẽ tự tỉnh. Không biết tôn sư là bị kỳ nhân nào mà có công lực thông thiên đạt địa đến mức ấy, xin cho lão hủ biết được chăng?

Bị hỏi câu ấy chàng hoang mang gãi tai rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu sinh là Yến Lăng Vân ở Hoài Nam, tuyệt không có sư phụ, lần này chính vì muốn tìm sư phụ mà đến đây và bị Võ Đang Phi Vân lão đạo hãm hại.

Lời chàng tuy rất thành thật không hề giả nhưng lão nhân vẫn chưa hiểu, lão vặn hỏi:

- Thế thuần dương thần công trong thân tiểu huynh đệ do đâu mà có?

Câu hỏi ấy khiến chàng giật mình tự nghĩ:

"Phải rồi, thời gian gần đây xảy ra bao nhiêu việc lạ có lẽ trong thân ta có gì đó khác thường mà ta không biết chăng?"

Bất quá chàng chỉ nghi ngờ như thế không dám đoán định. Nhìn thấy Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh tuy diện mạo cổ quái nhưng ánh mắt ôn hoà, định cư nơi đây sai khiến cả bọn vượn nhỏ rõ ràng phải là một cao nhân tinh thông võ học, tại sao không bái vị này làm sư phụ học võ?

Nhân vậy, chàng cung thân nói:

- Tiểu sinh thực không tự biết. Như được lão tiền bối gia ân, kính xin thu tiểu sinh dạy dỗ cho chút nào được chăng?

Sắc mặt chàng nghiêm trang thành khẩn xác thực lời phát tự tấm lòng chân thật.

Như vậy khiến Công Tôn Minh xúc động, lão nghĩ thầm:

"Nếu được một người có kỳ tài thiên hạ này để ta truyền thụ y bát phải chẳng tu tập mấy kiếp mới được phúc duyên lớn ấy? Nhưng tiểu tử này kỳ môn bát mạch đã thông, đã đạt tới cảnh giới tối cao của người võ học, ta dám mạo muội xưng làm thầy, chẳng là mai một kỳ tài của trời đất lắm ư?"

Nghĩ vậy lão bật cười:

- Lão hủ nguyên ở Thiên Sơn tuy cũng có chút tên mọn trong võ lâm nhưng không dám nhận phúc lớn ấy. Nếu các hạ không chê, chúng ta chỉ nên kết làm bạn vong niên là đủ lắm rồi, hay là có bao nhiêu tài mọn, lão hủ xin truyền thụ hết cho tiểu huynh đệ như một lễ ra mắt nhau được

chăng?

Hai người cùng hoan hỷ làm lễ lão huynh, tiểu đệ mặc dù tuổi tác sai biệt nhau rất nhiều. Sau đó Yến Lăng Vân kể lại tường tận gia thế chàng và chuyện gặp gỡ lạ lùng trên núi Đồ Sơn cho Công Tôn Minh nghe, lão quái nhân bất giác cả kinh:

- Nam Bắc Âm Dương Nhị Tuyệt Tiên Luân, Vạn Phương nhị lão tuy hành vi bất chính vô ý diệt thân nhưng như đã truyền hết công lực lại cho tiểu đệ cũng đâu phải không để lại công đức gì?

Đồng thời lão lại giải thích cặn kẽ cho chàng nghe:

- Tiểu huynh đệ đã vì ngẫu nhiên mà được hai loại huyền công vô thượng Lục Dương Ly Hoả và Tam Âm Quý Thủy chưa hề có trường hợp ấy trên đời, cũng nhờ bản chất tiểu đệ thuần hậu nên được trời ban công lực tương đương với sự tu luyện trăm năm mới đạt được tới cảnh giới tối cao của võ học ấy. Còn về phương diện ứng dụng, tâm pháp của bản môn, ta e rằng bác tạp khó giúp tiểu đệ đạt đại thành. Theo lão ngu huynh, tiểu đệ cứ theo tình hình trên Đồ Sơn khi ấy dùng tâm pháp của Nho gia tham chiếu trong tám chữ: Định, Tĩnh, An, Lự, Đắc, Nguy, Vi, Tinh rồi dần sẽ tự phát huy được chân lực, mai đây ngu huynh sẽ tìm kỳ nhân thiên hạ cho tiểu đệ bá sư để khỏi phụ trời cao ban cho đệ kỳ năng này và ngu huynh cũng được hưởng chút thơm lây.

Từ đó tiểu thư sinh Yến Lăng Vân tạm ở Bách Linh động. Công Tôn lão nhân quả đã đem hết tuyệt kỹ bản thân truyền thụ lại cho chàng các chiêu pháp đã giúp lão thành danh giang hồ từ Quỷ Ảnh Thân Pháp, Bách Linh Chưởng, cho đến độc môn Ngân Hà Kiếm Quyết của phái Thiên Sơn. Yến Lăng Vân, tựa hồ sinh ra đã túc căn lại thêm trí tuệ cực linh mẫn, bất cứ gì chàng chỉ cần nhìn qua là không thể quên, nghe một hiểu mười, vừa học là đã đạt tới chỗ tinh diệu nên tiến bộ hơn người thường rất nhiều. Ấy là chưa nói tới chàng vốn tinh thông tâm pháp Nho gia đem ra vận dụng với thần công bản thân đêm ngày tham luyện, tuy vậy vì thời gian quá ngắn chàng cũng chưa phát huy được hết chỗ diệu dụng của Lục Dương, Tam Âm nhưng có chút thành tựu đủ để đứng vào hàng cao nhân hiện thời.

Điều thiếu sót lớn nhất của chàng chính là kinh nghiệm lâm chiến. Bởi

vậy ngày nào Công Tôn lão nhân cũng giao thủ cùng chàng, giúp chàng luyện tập phản ứng đối phó với địch thủ. Thấm thoát đã qua vài tháng, chàng vốn là người thuần khiết nhân hậu, đối với sự hiểu lầm của Võ Đang chàng đã hầu quên sạch. Vừa lúc ấy hai cô nương này tìm đến.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 7

Oan Tình Theo Mãi

Thế Thượng Hiềm Nghi

Trưa hôm ấy Yến Lăng Vân ghé vào một tửu điểm bên đường quan đạo nằm cạnh dòng Trường Giang bát ngát. Vừa ngồi xuống ghế chàng kêu vài cái bánh bao ăn để đỡ bụng và một ấm trà. Trời mùa hạ vẫn còn nắng gắt và đường xa mệt mỏi khiến chàng không cảm thấy đói bụng cho lắm nhưng sợ chiều nay lỡ đường không gặp tửu lâu phạn điểm bên đường nên cố cưỡng ăn chút gì cho chắc dạ. Lòng chàng đang hết sức buồn bã vì Cát Phi Quỳnh đột nhiên bị người ta bắt cóc. Cạnh bàn chàng có một lão nhân ăn mặc cổ quái ngồi một mình với vò rượu ấm độc, nhìn chàng chỉ kêu trà chứ không kêu rượu, lão châm biếm trống không:

- Thiếu niên giang hồ mà không biết uống rượu làm sao ra kẻ trượng phu? Hừ! Hay là không đủ tiền?

Tuy lão đầu ấy chỉ nói trống không nhưng chàng vẫn buột miệng đáp vì sợ vô lễ với người lớn tuổi:

- Lão trượng, tiểu sinh có người đại ca là Công Tôn lão nhân từng có lời khuyên là nên hạn chế uống rượu chỗ đông người chứ đâu phải không có tiền?

Ấy là chàng cũng thuận miệng nói thực tình chứ hoàn toàn không có ý khiêu khích, nhưng hại thay lão đầu kia đổi sắc mặt liền, lão quát:

- Uống rượu chỗ đông người thì sao? Cái lão Công Tôn Minh biết gì mà khuyên ai?

Lão quát chàng cũng chẳng sao, vì tuổi tác chàng sẵn sàng nhịn, nhưng vì lão nhắc đến tên Công Tôn lão nhân một cách vô lễ khiến chàng động tâm, chàng tức giận lắc đầu tiếp lời:

- Sao không khuyên được? Tiểu sinh tự mình đâu có để ra đã biết hết? Lão trượng đã có quen biết với đại ca Công Tôn của tiểu sinh tất cũng phải là một kỳ nhân phong trần, xin đừng chấp trách tiểu sinh.

Chàng nói lời ấy muốn chấm dứt câu chuyện, nào ngờ vị quái lão kia nghe lời thêm giận dữ lập tức cười ha hả:

- Tiểu tử ngôn ngữ cuồng ngông thật, ngươi năm nay được mấy tí tuổi đầu? Lão Công Tôn Minh chí ít cũng đã gần tám mươi, dám xưng huynh đệ phải chăng là lão lếu khinh người chẳng?

Nguyên chàng và Công Tôn lão nhân kết nghĩa huynh đệ quả cũng có chênh lệch vì niên kỷ, nhưng đó vẫn là sự thật và tất nhiên câu nói của quái lão nhân đối với lòng tự tôn của chàng cũng có phần xúc phạm. Vì đó chàng cau mày lớn tiếng đáp:

- Đó là Công Tôn đại ca của tiểu sinh tự nguyện, tiểu sinh có khinh người hay không, tương lai tôn giá cứ gặp hỏi ắt biết, hà huống tiểu sinh có mượn tên người để lừa dối ai có lợi gì?

Đương nhiên lão quái ấy cũng là một vị lão giang hồ, quan sát sắc diện ngôn ngữ chàng rất tự nhiên không thể không tin, lão gật đầu cười:

- Tiểu tử chớ gấp! Người đã giao du với Quỷ Ảnh Lang Quân chắc cũng có nghe qua Vu Sơn Thiết Lão Lão La Cô Bà? Bà ta gặp ai ưng mắt liền muốn thu làm đồ đệ liền... Còn lão nhân ta họ Kỷ tên Linh, được người gọi là Độc Hành Tẩu, có lẽ người đại khái cũng có nghe qua tên chứ? Không sao, chúng ta có nên kết làm bằng hữu được chẳng?

Vừa nghe câu ấy Yến Lăng Vân vừa kinh ngạc vừa hoan hỷ. Nguyên vì khi còn ở với Công Tôn lão nhân, chàng từng được nghe kể khá nhiều về cổ sự trong giang hồ và biết Vu Sơn Thiết Lão Lão và vị lão nhân trước mắt đây đều có tên trong Vũ Nội Thất Lão, võ công kỳ dị, công lực cao khó lường. Nhất là Độc Hành Tẩu Kỷ Linh, tính tình cổ quái thời thường du hý phong trần như con rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi, không có sở trú nhất định ít để cho người nhìn thấy chân diện mục, thường nhân rất khó gặp. Thêm Yến Lăng Vân đang trên đường tìm cầu minh sư, tự nhiên gặp được cao nhân nổi tiếng võ lâm nào để mất cơ duyên như hôm nay. Chàng vội vàng thi lễ:

- Tiểu sinh Yến Lăng Vân lập chí tập võ, tìm minh sư trong giang hồ, hôm nay may được gặp lão nhân gia, xin đừng chê ngu độn thu làm đồ đệ nên chăng?

Đó là lời phát tự đáy lòng chàng và thái độ biểu hiện cũng mười phần thành kính. Không ngờ lão nhân Độc Hành Tẩu phát tay áo cũ kỹ, lập tức một luồng kinh lực vô hình phát ra đỡ lấy chàng, lão cười ha hả:

- Tiểu tử, lão nhân ta không thích sự khách sáo, thu đồ đệ hay không lão nhân cũng không tự chủ được, mau đứng dậy, chúng ta lên thuyền kia từ từ nói chuyện.

Ngoài bến khách điểm có mấy chục chiếc thuyền đậu sẵn sàng, dùng cho khách tùy ý uống rượu thưởng gió mát trăng thanh. Đường nhiên Yển Lăng Vân tuân theo lời lão và tự biết hầu hết kỳ nhân trên đời, cứ lấy lòng chân thành đối đãi ắt được họ để mắt xanh tới. Chàng vội cung thân vâng dạ mấy tiếng theo lão nhân lên thuyền.

Thuyền phu đã dọn rượu thịt theo. Trong lúc uống rượu, Yển Lăng Vân liền thừa cơ đem tất cả chuyện trải qua nửa năm nay tìm thầy kết bạn nhất nhất kể lại. Độc Hành Tẩu Kỷ Linh vừa nghe chuyện chàng, vừa uống liên tu bất tận. Cuối cùng lão sờ nắn xương cốt toàn thân chàng, thở dài đáp khẳng khái:

- Tiểu tử, cứ theo căn cốt trên thân người và phúc duyên kỳ tuyệt người đã gặp, người trong võ lâm được đồ đệ như người sẽ là vinh hạnh rất lớn còn cần gì cầu ở đâu?

Nhưng rồi lão lại lắc đầu:

- Chỉ vì lão hủ nhân trước đây thu nạp đồ đệ không cẩn thận nên từng có lời thề kiếp này nhất định không thu nạp đồ đệ nữa, thêm phần với bầm phú của người và chiêu số của ta khác biệt, nếu cứ cố cưỡng thu nạp là làm ngược lại ý trời, mai một tài năng đó thôi!

Thái độ của lão khẳng khái như là một việc bất đắc dĩ và lão cũng lấy làm rất tiếc. Riêng Yển Lăng Vân rất thất vọng đang định cáo từ, bỗng thấy Độc Hành Tẩu trầm ngâm nói tiếp:

- Tuy là như thế, nhưng chúng ta gặp nhau cũng có duyên số, nếu lão hủ ta mai kia có chết đi chút tài mọn cũng chôn dưới lòng đất, sao bằng có người kế tiếp lưu truyền? Tiểu tử đừng gập, hay là chúng ta cũng bắt chước lão Công Tôn Minh kết làm bằng hữu vong niên được chăng?

Chuyện ấy đối với Yển Lăng Vân cố nhiên càng có ích. Nhưng chàng

vẫn biết tuổi chàng với lão nhân cách biệt quá xa, không thể không giữ thái độ luôn luôn kính trọng:

- Mong ân lão tiền bối quá yêu, tiểu sinh nào dám trái lệnh, chỉ lo tuổi trẻ ít biết như thế có làm tổn thương danh vọng lão nhân gia chăng? Kính xin...

Đó chính là lời thực của chàng chứ không phải hư ngôn khiêm nhượng. Nào ngờ Độc Hành Tẩu Kỷ Linh không đợi chàng nói hết, lão bật cười ha hả:

- Tiểu đệ! Khỏi cần câu thúc tiểu tiết, người trẻ tuổi biết khiêm nhượng là chuyện tốt nhưng cũng đừng nên thái quá, hưởng gì theo tư chất của người, chỉ cần nhất tâm cầu học, tương lai sẽ làm vô lâm thêm chấn động. Điều đó người dư khả năng, nên biết chút tên tuổi mọn của lão ca ta đây đâu đáng gì so với người?

Liền đó uống cạn chén rượu còn lại:

- Hôm nay chúng ta một lời đã định, lấy chén rượu luân giao, trời cao đất dày chứng giám cho lòng này!

Tựa hồ như lão rất phấn khích không thể như vậy không được. Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân đành cạn chén mình, rồi rót rượu thêm chén mời kính cần:

- Tiểu đệ tuân lệnh, đa tạ đại ca quá yêu.

Rồi đó một già một trẻ đã thành tri kỷ tiếp tục tiệc rượu cực kỳ hoan hỷ. Độc Hành Tẩu kể lại cuộc đời lão. Thì ra xưa kia lão và Thiết Lão Lão La Cô Bà năm xưa là đôi tình nhân, giữa đường nhân vì đồ đệ hai người câu kết làm điều bất chính phạm tới quy môn gây hoạ cho giang hồ bị họ hạ quyết tâm thanh trừ hết thảy, đến đổi chính họ cũng muốn gây sự với nhau nên đương thời lão thề không thu đồ đệ. Họ hạn cho nhau nếu trong vòng mười năm không thu được một đồ đệ có tư chất tốt đẹp thì vĩnh viễn sẽ không được thu đồ đệ nữa. Nhưng nhân tài khó gặp và cũng là chuyện không thể muốn mà được. Nhiều năm nay chẳng tìm được ai, vừa rồi hốt nhiên vô ý nhìn thấy Yến Lăng Vân và Hồng Lăng Nữ đang mua thuyền ở bến Tương Dương, thấy cốt cách ôn nhu nhã đạm của Cát Phi Quỳnh, lão liền cho người thông báo với La Cô Bà ám phục dưới sông cướp mất Cát

Phi Quỳnh. Riêng Yến Lăng Vân vì lo cho an nguy của nàng nên dùng dằng mãi ở bến sông này chưa muốn rời đi. Té ra vô tình gặp Độc Hành Tẩu biết nàng có duyên nguyên với La Cô Bà, càng tin chắc ngày gặp lại nàng chắc cũng không xa.

Bấy giờ trời đã quá ngọ, gió chuyển càng thuận buồm. Trong lúc lênh đênh giữa trời nước, Độc Hành Tẩu đem hết tuyệt kỹ bản thân như Lục Hợp Tiềm Tung Bộ, Vạn Tượng Quy Nguyên truyền khẩu cho chàng và giải thích cặn kẽ dặn chàng lấy tâm làm chủ hình, lấy hình nhiếp thu khí, lấy khí vận động thần, lấy thần đẩy vào giữa không linh chế ngự khí tụ tập.

Chỉ cần tập lâu, mãi cho đến lúc tâm và thần hợp nhất, khí và tuyệt kỹ hợp làm một là có thể tùy tâm phát lực chế ngự địch thủ dễ dàng. Kỳ thực những phương pháp này là bí quyết của phái nội gia hành công luyện khí rất quý. Thêm nữa Yến Lăng Vân trí tuệ hơn người, mới đây lại gặp được cao nhân Công Tôn lão nhân đạt nhiều tiến bộ, vì đó chỉ cần nghe qua là hiểu bất giác tâm lãnh thần hội, dung hợp quán thông cùng với các tuyệt kỹ đã học được của Quỷ Ảnh Lang Quân.

Chỉ trong vài ngày thuyền đến Võ Hán, chàng đã thuộc lòng các khẩu quyết, Độc Hành Tẩu thấy chàng thông minh đỉnh ngộ càng lấy làm cao hứng, lão đã ba bốn lần tấm tắc ra miệng:

- Lời xưa nói "minh sư xuất cao đồ" thật là chí lý. Như căn cốt cơ duyên của tiểu huynh đệ mà lâm vào môn phái tầm thường hoặc gặp kẻ dung tục tức là phụ lòng trời.

Theo lão ca ca nghĩ cuộc đời rộng lớn, cao nhân dị sĩ chẳng hiếm, nhưng để làm sư phụ xứng đáng của tiểu đệ hình như chỉ có một vị khi xưa là lãnh tụ võ lâm vọng trọng giang hồ được người ta gọi bằng tên Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử lão tiền bối mà thôi. Nhưng vị kỳ nhân này từ lâu đã tuyệt tích giang hồ, gót tiên phiêu diêu, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nếu tiểu đệ có phúc phận may gặp được người ấy, sợ gì không đạt được đại thành?

Rồi lại trầm tư tiếp:

- Ngoài ra, trong dòng thác giữa ngọn Ngũ Lão Phong núi Lư Sơn có một toà Thiên Toàn Tiên Phủ, trước đây vài trăm năm có một đệ nhất kỳ

nhân là Đại Hoang chân nhân tu luyện ở đó. Tương truyền trong đó còn cất giữ một tuyệt thế bí kíp, đoạt được sẽ trở thành thiên hạ vô địch. Bảy ngày trước ngu huynh có đến nơi đó, tuy cũng thu thập được chút ít, nhưng đối với kỳ thư ấy vì vô duyên nên chưa gặp, xem ra tiểu huynh đệ phúc trạch dồi dào, chúng ta ngại gì không du ngoạn một phen hoặc có thể biết đâu...

Không ngờ lão nhân đang nói tới đó bỗng hai mắt đảo lộn, sắc mặt trắng dã ngã vật xuống hôn mê. Chuyện xảy ra rất đột ngột và là hiện tượng bất thường và chung quanh không có dấu hiệu gì có người ám toán. Yển Lăng Vân kinh hoàng vội vàng liên tiếp gọi to Kỳ đại ca và đỡ lão dựa lưng vào thành giường. Rồi đó chàng vội vàng nhờ điểm chủ đi mời thầy thuốc cứu chữa cho đến trời sáng vẫn không có gì công hiệu.

Nhất là Độc Hành Tẩu trước khi khí tuyệt cũng giống hệt như lời thuật của Ngọc Quan Âm kể về cái chết của Giang Nam Bạch miệng thêu thảo ba tiếng "Tiêu Diêu...Du", sau đó lão đại hiệp ấy nhắm mắt tắt thở. Tự nhiên Yển Lăng Vân liên tưởng đến kẻ ám toán nghĩa huynh chính là quái thư sinh, nhưng trừ khóc than ra trong bụng chàng phần nộ quyết tâm phục thù cho nghĩa huynh.

Hiện thời họ đang trú chân trong một khách điểm cạnh bờ sông thuộc tỉnh Võ Xương. Một là chủ nhân khách điểm rất nhiệt tâm, ngoài ra trong túi Yển Lăng Vân đang có khá nhiều tiền nên chỉ nửa ngày sau đã chôn cất xong lão nhân Độc Hành Tẩu Kỳ Linh. Nơi an táng bên cạnh hồ Liên Hoa, chàng ghi vào bia mộ "Cố đại hiệp Kỳ Linh chi mộ" bên cạnh thêm mấy chữ nhỏ: "Nghĩa đệ Yển Lăng Vân kính lập". Tình hình như thế khiến chàng vô cùng cảm khái, biết rõ giang hồ hiểm ác nhưng đến thế này thì quá tàn nhẫn, chàng bồi hồi mãi bên mộ bia bi thương than khóc.

Bấy giờ, trời đã tối dần, gió thổi hiu hiu trên mặt nước lạnh, ráng mặt trời phía tây ửng đỏ lên nền trời trước mắt chàng hiện ra cảnh tượng thê lương, chàng cúi lạy trước mộ định quay gót trở về. Hốt nhiên tai chàng nghe có tiếng cười lạnh lẽo:

- Mèo giả khóc chuột từ bi, tiểu tử này làm giống đấy chứ?

Đồng thời chàng ngẩng đầu nhìn thấy ngoài xa bảy tám trượng có ba người đứng sừng sững. Hai người niên trưởng, một râu dài quá ngực thân

hơi gầy, mặt đanh ác hai mắt tròn trắng nhiều hơn tròn đen, một cao lớn hơn mày rậm mắt sâu, râu mọc xồm xoàm lưng đeo trường kiếm thần thái rất uy mãnh. Ngoài ra còn một thiếu niên mập tròn toàn thân mặc võ phục đứng ở sau cùng.

Cả ba người thấy Yến Lăng Vân đang định chuyển thân, lập tức lão nhân gầy ốm chỉ tay quát:

- Tiểu tử họ Yến! Lão phu tìm người đã lâu, cuối cùng hôm nay chúng ta đã gặp người, nợ máu trả bằng máu, người muốn nói gì không?

Lão nói trơn tru và nói thẳng là tìm thù, thái độ mườì phần hung hăng vô lễ. Bấy giờ trong lòng Yến Lăng Vân cũng sẵn phần uất, tuy biết bọn người này có lẽ lắm lẩn nhưng vốn còn trẻ tuổi chàng không dẫn được ngạo nhiên đáp:

- Tôn giá là ai, bao giờ từng gặp tiểu sinh sao mở lời hung hăng là nghĩa lý gì?

Kể ra chàng nói vậy cũng không có gì quá đáng. Nhưng đối phương dường như đã có sẵn thành kiến, lập tức lão hán kia tiếp lời:

- Nếu muốn người không biết trừ khi tự mình đừng làm. Tiểu tử người cố làm về nguy bí, người ta đâu phải là trẻ con ba tuổi, chẳng lẽ người giết chết Tam Tương Vân Mộng Khách Tiêu đại hiệp mà còn chối nữa ư?

Lão chỉ tay vào mộ bia Độc Hành Tẩu nói tiếp:

- Trên bia chẳng khắc rõ ràng tên họ của người đó sao? Võ Đang phái đã gởi thiệp khắp nơi truy tầm hung thủ, Nam Nhạc Nhị Lão ta mắt chưa đến nổi mờ, lẽ nào không biết?

Lời lão vừa nói, lập tức Yến Lăng Vân hiểu ra tất cả. Rõ ràng hung thủ là quái thư sinh ở Tam Tương sinh chuyện bây giờ đổ tội cho chàng. Nhân vậy chàng cười lớn lạnh lùng:

- Các vị lầm rồi, tiểu sinh họ Yến tên Lăng Vân với quái thư sinh Lăng Vân Yến chẳng có quan hệ gì, vả chẳng, tiểu sinh chưa hề đặt chân đến Tam Tương làm sao có lý kết thù giết chết Vân Mộng Khách Tiêu đại hiệp, đó chỉ là vu oan giá hoạ phải chăng?

Chàng vốn có nghe nghĩa huynh nhắc qua Nam Nhạc Nhị Nghĩa: Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt và Mai Hoa Kiếm Vi Lôi này biết rằng công lực

của hai anh em họ cực cao, tại giang hồ cũng có danh vọng nên không muốn tự nhiên gây thù chuốc oán nên ngôn ngữ rất ôn hoà. Nhưng không ngờ chàng có thái độ như thế mà Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt vẫn cười hăng hắc:

- Lão phu đã gần sáu mươi, bốn tẩu giang hồ hơn mười năm đâu phải là đứa trẻ con còn hôi sữa mà người định che mắt?

Vừa nói là vừa chuyển động tung thân đến gần Yến Lăng Vân, con mắt trắng dã long lên quát:

- Hãy im miệng đi! Mau mau đưa tay tự chịu trói, miễn cho lão phu ta khỏi phải động thủ.

Lão không thèm nghe chàng biện bạch, Yến Lăng Vân không thể nhịn được nữa, chàng biến sắc đứng sừng quét mắt nhìn ba người lạnh lẽo nói:

- Nếu chư vị đã cố ý vu hãm thì chẳng còn gì để nói. Tiểu sinh nghe chư vị có chút tuyệt học, hôm nay được lãnh giáo cũng là việc tốt, bây giờ trời đã muộn, xin mời xuất chiêu!

Lời chàng khẳng khái không chút sợ hãi, khác hẳn tánh cách của chàng thư sinh văn nhược năm trước. Chàng vừa dứt lời, hốt nhiên thiếu niên võ phục mập tròn lướt thân tới trước mặt, gã giương đôi mắt tròn hoe chỉ Yến Lăng Vân lớn giọng mắng:

- Cầu tiểu tử! Ta Náo Hồ Văn Cung Thắng hôm nay không phan tay xẻ thịt người không nguôi hận!

Đồng thời gã rút hai thanh nga my kiếm sáng loé mắt, hai tay rung động thành chiêu Biện Trang Thích Hồ như một trận gió cuốn tới. Nghe khẩu khí, gã thiếu niên tất phải là môn hạ của Tam Tương Vân Mộng Kiếm Khách Tiêu Ngự vì sắc mặt gã rất bi phẫn, cặp song kiếm nga my chiêu nào cũng hiểm, thức nào cũng ác, rít gió vùn vụt biến thành một phiến bạch lợi hại cực điểm. Nhưng dù như thế gã vẫn không hề động tới đối phương được, chỉ thấy đối phương thân hình như một tờ giấy mỏng phiêu phiêu dang dang hốt trước hốt sau, hốt tả hốt hữu, thần xuất quỷ nhập. Có lúc thấy rõ mũi kiếm như đã đâm trúng nhưng định thần nhìn lại kiếm vẫn chỉ đâm vào khoảng không, hao phí khí lực.

Bên tay vẫn còn nghe tiếng tiểu thư sinh:

- Mùi quáng tìm thù là điều bậc trí giả không thêm làm, đúng hay sai tương lai tất sẽ rõ, tiểu sinh nể tình tận nghĩa với sư phụ của huynh đài tạm thời không trách, hãy coi ta lấy công đạo hỏi tội "ngâm máu phun người" của Nam Nhạc Nhị Nghĩa đây.

Đặc biệt là vừa nghe xong hai tiếng cười bỗng thấy một luồng khí nóng kỳ đại chấn động ép tới khiến gã vắng ra xa hơn trượng. Rõ ràng công lực khác biệt nhau quá xa có liều chết cũng là uống phí mà thôi. Trong tình hình ấy chẳng những riêng Náo Hồ Văn Cung Thăng lập tức mặt ngây miệng há không biết làm sao, mà đến hai huynh đệ họ Vi đang nhìn cuộc chiến cũng kinh hoảng không dám có ý khinh địch nữa.

Chúng chợt hiểu ra, tuy Yến Lăng Vân mới học võ không lâu nhưng võ công nào cũng là độc bộ kỳ môn trong thiên hạ. Chưa cần nói gì khác, chỉ cần nói Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp đủ không ai lường được sự độc hại đến đâu và chỉ cần hai tuyệt kỹ ấy chàng đã không thể thua bất kỳ địch thủ nào.

Thêm nữa, Yến Lăng Vân trong vài chiêu trao đổi với Cung Thăng chàng thử xuất sở học của mình chấn lui gã, quả nhiên công lực chàng rất huyền diệu, tin tâm chàng càng tâm. Chàng thêm hứng thú đối đầu cùng Nam Nhạc Nhị Nghĩa để ấn chứng bản lãnh chàng. Sắc mặt chàng không hề đổi, hơi thở bình thường, thần thái rất an tường, sau khi chấn lui Cung Thăng lập tức chỉ vào mặt Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt, cao giọng nói:

- Tôn giá từng nói bốn tẩu giang hồ mười năm, chẳng lẽ trong võ lâm tìm thù báo oán mà chẳng có bằng có cứ vu hãm cho người trống không vậy sao? Tuy mọi việc đều có nguyên nhân nhưng tình và lý của tôn giá khó nghe quá, tiểu sinh mong được hai vị thành danh đại hiệp khách chỉ giáo cho một phen.

Nguyên Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt thấy chàng chỉ là một thư sinh văn nhược lại một mình cô thế tuy bị giang hồ truyền ngôn thành kiến nhưng lão quá tin ở sức mình, thoát đầu rất khinh thường chàng và nhận định đây là cơ may của huynh đệ lão. Nếu may bắt sống được đối phương dẫn về Kim Lăng tất đạt được sự tôn sùng của anh hùng thiên hạ và làm cho Hành Sơn phái tăng thêm vinh dự.

Bây giờ trước mắt đã thấy võ công Yến Lăng Vân không cần trả chiêu, nói năng vẫn ôn tồn đột nhiên đẩy lùi địch thủ ra hơn trượng, lão đã chấn kinh nhưng lại tiếc công tìm tới đây không lẽ lại bỏ qua? Nghe lời thách thức của chàng, lão cười hăng hắc:

- Tiểu bối người xảo hoạt thật, dám ăn nói huyên thuyên, lão phu quyết không thể tha cho người. Cũng được, ta sẽ cho mi mở mắt.

Dứt lời lão lướt thân vào đấu trường miệng liên tiếp quát:

- Đến đây, đến đây, dám tiếp một ngạnh chương của lão phu xem thử.

Lão Bạch Diện Vô Thường này thực ra người với tên là một, chẳng những rất độc ác mà còn rất giỏi mưu kế, nguy trá đa đoan. Vừa rồi lão thấy thân pháp quái dị của chàng sinh lòng sợ kỵ nhưng lại tưởng dùng nội công chân khí thủ thắng nên nói khích chàng như thế. Đường nhiên về kinh nghiệm giang hồ chàng không nhiều bằng lão, đâu hiểu được tâm ý địch nhân nhưng chàng lại có tự tin vào thần công của bản thân.

Nhân thế chàng đề khí ngạo nhiên đáp:

- Thời giờ không còn sớm nữa, muốn đánh thì đánh đi, hãy bớt nói đi!

Lão Vi Đạt bật ra chuỗi cười khàn khặc quái dị:

- Hay, tiểu tử tiếp chiêu!

Theo tiếng thân hình lão hơi thấp xuống, song chương bật lên đánh ra một chiêu Thôi Sơn Điền Hải cực mạnh dùng đến mười thành công lực mang theo một luồng cuồng phong sắc nhọn nặng tựa ngàn cân đè xuống trước ngực Yến Lăng Vân. Trong bản ý của lão sợ kéo dài sinh biến nên chiêu đầu tiên đã hạ sát thủ vì lão rất tin bằng nội công hoả hầu tập luyện hơn mười mấy năm nay tất phải thắng. Lão nhìn đối phương cũng đưa chương lực lên trực diện nghênh tiếp lòng lấy làm mừng coi như chắc thắng. Đột nhiên lão cảm thấy một luồng nóng như thiêu quật lại nổ ùm một tiếng chấn động, chưa kịp nhận ra đầu óc đã choáng váng không tự chủ được nữa, thân lão văng ra xa hơn một trượng phun máu tươi hôn mê tức khắc.

Tình hình như thế không chỉ khiến Mai Hoa Kiếm Vi Lôi kinh hoảng mà Cung Thăng cũng tiêu tan ý chí, cả hai song song phi thân đến bên Vi Đạt cứu viện. Yến Lăng Vân cũng không ngờ, thầm nghĩ:

"Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt này thấy mặt không bằng nghe tên, sao mà yếu thế?"

Đột nhiên chàng nghe sau lưng có tiếng cười ha ha rất lớn:

- Trẻ con dễ dạy! Lần này Hành Sơn Cốc lão hồng rồi!

Bấy giờ Yến Lăng Vân theo bản năng nghiêng thân nhìn lại sau, chỉ thấy xa vài trượng một trung niên nhân quần áo hoa lệ mặt trắng râu lửa thừa hai mắt sâu hút đang đứng nhàn nhã chỉ tay vào chàng gật đầu dường như tán thưởng. Chàng có hơi kinh hoàng vì người ấy đến lúc nào mà chàng không hề biết và tự nhiên chàng có cảm giác không hợp với trung niên nhân ấy. Lúc ấy Mai Hoa Kiếm Vi Lôi đang đỡ đại huynh Vi Đạt dậy đẩy vào miệng lão một viên thần dược trị thương của bản môn, bỗng nghe có tiếng chào lộng ngôn lập tức đưa mắt nhìn tới, vừa thấy trung niên áo hoa ấy lão quát:

- Cuồng đồ nơi nào dám đến đây quấy nhiễu việc của các lão gia?

Trường kiếm soẹt một tiếng rút ra khỏi vỏ, tay trái bắt ấn quyết chỉ Yến Lăng Vân gầm lên:

- Tiểu tử họ Yến! Gia huynh không cần thận thất thủ, mau rút võ khí để nhị thái gia ta xem ngươi còn bản lĩnh gì nữa?

Hiển nhiên lão cũng có ý sợ vì thấy gia huynh chỉ một chiêu đã thua, không dám khinh địch nữa. Vị trung niên áo hoa kia không để cho Yến Lăng Vân kịp đáp, thân hình lướt tới chặn trước mặt chàng, quét mắt nhìn Mai Hoa Kiếm và Náo Hồ Văn rồi lạnh lẽo buông lời:

- Hôm nay lão nhân gia ta cần thu tên đồ đệ này nên phá lệ không muốn làm khó các người. Các người mau rút đi, về báo với Cốc Linh Quang lão đầu rằng hành động hôm nay nếu có gan cứ tìm Miêu Lãnh ta mà báo thù, được chưa?

Thực là kỳ quái! Trung niên chỉ nhìn đối phương bằng một mắt và nói một câu lạnh nhạt, thế mà hai tên Vi Lôi và Cung Thắng vừa nhìn chạm vào ánh mắt ấy liền không tự chủ nổi sợ run lên lập tức đầu óc mơ hồ, thần sắc tái nhợt như con gà vừa đá thua vôi vàng thu hồi võ khí, không nói một lời ôm đỡ lấy Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt vội chạy liền theo lệnh. Tình hình ấy khiến Yến Lăng Vân càng khó hiểu, chàng nghĩ:

"Hai bên bọn họ hình như không quen biết, sao bọn Nam Nhạc cũng kính sợ hãi vâng lời đến thế?"

Chàng đang nghĩ đã thấy trung niên nhân xoay thân lại chàng ôn hoà cười nói:

- Tiểu tử, sao chưa làm lễ bái sư phụ còn đợi bao giờ?

Chàng tưởng mình nghe lầm nên vội nghiêm mặt:

- Tôn giá là ai? Ai là lệnh đồ?

Nguyên hai bên chưa hề biết tính danh nhau sao lại buộc chàng làm lễ bái sư, thiên hạ làm gì có lý lẽ ấy? Không ngờ trung niên nhân kia nghe lời chàng, diện sắc tức thì trầm xuống, chậm chạp đáp:

- Tiểu tử người đã từng bôn tẩu tìm sư phụ, chẳng lẽ không có mắt sao? Hà huống Độc Hành Tẩu Kỳ lão đã có dặn người tìm ta là Hồn Toả Miêu Lãnh Khuyết mà người không nhớ?

Có lẽ trung niên nhân chính là nhân vật tên tuổi chấn động thiên hạ là Miêu Cương lão ma được người gọi là Nhất Kiếm Hồn Tiêu Địch Khuyết Thiên Tinh chẳng?

Yến Lăng Vân kinh ngạc thầm:

"Thì ra vị lão ma đầu này! Thảo nào Mai Hoa Kiếm Vi Lôi lại sợ đến thế? Nhưng không phải, nghe nói người tuổi đã gần trăm, sao lại trẻ đến thế này?"

Chàng nghĩ vậy lập tức lắc đầu ngang nhiên đáp:

- Không sai, tại hạ quả có chỉ tìm sư kết bạn như lời tôn giá vừa nói, nhưng chỉ cầu chính nhân làm thầy và kết bạn với những kẻ sĩ hào kiệt chứ không phải ai cũng có thể là thầy, nhất là kẻ mạo xưng Miêu Lãnh Khuyết lão tiền bối. Xin đừng đùa nữa, xin cảm tạ tôn giá có thiện ý giải vây.

Dứt lời chàng chuyển thân định rời khỏi. Bấy giờ trung niên nhân tự xưng là Miêu Lãnh Khuyết mặt đã lộ vẻ hơi bất mãn khi tai nghe mấy câu tối hậu, hốt nhiên cười ha hả lướt thân ảnh chặn đường đi của chàng, gật đầu lớn tiếng:

- Tiểu tử quay lại! Người học võ đâu cần gì tranh luận về thường lý. Chúng ta dùng công lực tham dự cùng tạo hoá, tuyệt kỹ hơn người, lão phu có thuật Trú Nhan không bao giờ già, ngoài ra có ai dám mạo xưng tên lão

phu mà đáng nghi? Trên giang hồ hẳn có truyền ngôn đều nói rằng tiểu tử người là người của bản môn ta, lòng kiếm các cao thủ võ lâm Trung Nguyên để lắng nhục đâu có sai, do đó lão phu đặc biệt hạ sơn tra xét, hôm nay gặp đây, quả nhiên rất hợp ý lão phu. Huống gì danh chính ngôn thuận lão phu sẽ truyền võ công cho người, khắp thiên hạ còn ai dám khinh thường người nữa và bao nhiêu lỗi lầm của người với mấy môn phái Võ Đang, Giang Nam cũng sẽ do bản môn đảm nhận. Chúng ta sẽ quét sạch chính tà các phái làm lãnh tụ giang hồ đối với người là phúc duyên rất lớn, trăm điều lợi không điều nào hại, nào ai dám cầu được như người?

Nói cho đúng, lời đề nghị của hắn rất hấp dẫn và là một cơ hội hiếm có đối với người đi tầm sư học đạo, nhưng Yến Lăng Vân vẫn cười lạnh nhạt:

- Mỗi người có một chí hướng riêng, đa tạ mỹ ý của lão tiên bối. Người khác đồn đãi lầm lẫn tiểu sinh không biết làm sao, chuyện đúng sai ngày sau sẽ rõ, kính thỉnh lão tiên bối thứ lỗi.

Chàng quyết liệt cự tuyệt, thực ra chàng hoàn toàn không có ác cảm riêng với võ công bản lãnh của Miêu Lãnh mà vì chàng dù sao cũng là kẻ đọc sách thánh hiền hiểu rõ đạo lý ở đời, trong lòng sẵn có chủ trương rất nghiêm minh trong sự phân biệt chính tà, quyết không bao giờ vì lợi nhỏ mà theo tà ác nhập tà đạo. Đồng thời lời Độc Hành Tẩu dặn chàng "không nên lầm nhập bàng môn" vẫn còn vang vọng bên tai.

Miêu Lãnh Khuyết nghe chàng từ chối sắc mặt biến đổi cười hăng hắc:

- Lời lão phu đã nói là phải được thực hiện, xưa nay lão phu không dung thứ bất cứ ai trái lệnh! Bất kể tiểu tử người thích cũng vậy mà không thích cũng vậy, từ nay về sau người phải là người của bản môn!

Tức thì mắt hắn mở to, hai luồng ánh sáng lạnh như thép nhìn thẳng vào mặt chàng quát to:

- Đồ nhi mau ngưng thần tiếp nhận, ta dùng tâm linh truyền thụ võ công!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 8

Núi Hoang Gặp Quái Khách Thu Đồ Đồ

Huyền Cảnh Vọng Chuông Thần Truyền Võ Công

Nói về Miêu Lãnh lão ma, chẳng những toàn thân tuyệt kỹ mà nội ngoại công phu đều lên tới chỗ xuất thần nhập hoá, nhất là từ thuở bé được di nhân truyền thụ, lớn lên lại học thêm công phu Du Già thuật, chỉ cần đối phương bị ma lực của hắn chiếm đoạt, tất hắn sai làm gì đều do tâm linh hắn sai xử không ai cưỡng lại nổi.

Vừa rồi Mai Hoa Kiếm Vi Lô và Náo Hồ Văn Cung Thăng bị hắn mê hoặc tâm trí và cũng vì chúng bị ám ảnh bởi thần công Nhất Biến Hồn Tiêu (vừa thấy là mất hồn) nên không thể cưỡng lại lệnh hắn. Miêu Lãnh lão ma có thuật Nhiếp Hồn chẳng khác gì thôi miên đối phương nhưng thần khí của hắn còn cao hơn cả thuật thôi miên nữa.

Yến Lăng Vân là một người cố chấp về việc thiện, ý chí kiên cường thế mà vừa chạm mắt vào hai luồng nhân lực của lão ma đầu lập tức lạnh run, tâm hồn mê man không thể tự chủ, chàng vội định tâm nghe lời lão chỉ thị trong lòng liền ghi nhớ, tay chân tự nhiên khởi động.

Bấy giờ đêm đã sâu lắm, xa nhìn chỉ thấy trấn Võ Hán xa tít mù nhấp nháy ánh đèn mọi nhà và gió lạnh thổi trên sông dưới bóng trăng vắng vặc còn chung quanh im lặng tịch mịch. Một già, một trẻ trên sườn núi Quy Sơn mãi mê truyền pháp môn cho nhau.

Không biết qua đã bao nhiêu thời gian. Chính đang lúc Yến Lăng Vân luyện tập thu nhận bản lãnh của Miêu Lãnh Khuyết, đột nhiên xa xa vọng lại một tiếng chuông rền chấn động, tâm thần chàng tỉnh lại. Đồng thời bên tai chàng nghe vo ve một âm thanh già lão:

- Pháp không có tà không có chính, tuyệt kỹ do lão ma kia truyền rất có hữu dụng, bây giờ ta hãy truyền cho người Chính Tâm Đường Khí chế ngự ma ngôn bảo vệ chính đạo và khẩu quyết để người tự tập Âm Dương nhị khí trong thân người đây!

Lúc ấy tiểu thư sinh gặp phúc đến, tâm liền sáng, lập tức không động thanh sắc, cứ theo lời thụ giáo. Lại qua một thời gian dài nữa, chẳng biết vị cao nhân vô danh truyền lời kia là ai, mỗi lời đều là tâm pháp của Nho gia rất tinh vi ảo diệu mà rất giản dị dễ thực hành, chính giống như trước đây chàng mơ hồ cảm thấy khi trên núi Đồ Sơn, nên bây giờ tiếp thu rất mau, lập tức thần khí hợp nhất không bị lão ma chế phục nữa.

Chàng hơi mở hé mắt nhìn Miêu Lãnh lão ma tựa hồ không hề hay biết chuyện gì. Điều đấy đủ thấy công lực của hãh không cao bằng cao nhân đang truyền âm cho chàng. Cuối cùng chàng nghe bên tai có tiếng nói rất nhỏ:

- Trẻ nhỏ dễ dạy, tương lai có duyên sẽ gặp nhau, đừng quên thiện căn, tự mình hãy cố lên!

Tiếp đó tịch nhiên không còn nghe gì nữa. Đồng thời Yến Lăng Vân thấy bản lãnh của lão rất thâm ảo lại thêm luyện được huyền công vô thượng chế ngự ma ngôn, định lực gia tăng vô kể, không còn gì có thể xâm phạm nổi chàng. Chàng ngờ người truyền âm chắc là ở bên cạnh, lập tức chàng mở mắt nhìn Miêu Lãnh lão ma mỉm cười.

- Tuyệt học của tôn giá quả nhiên phi phàm, được ân truyền thụ tiểu sinh mai này lập được thiện công sẽ ghi nhớ tôn giá, còn như đặt thân vào quý phái môn trường xin tha cho không dám.

Công lực của Miêu Lãnh Khuyết vốn có tên là Thanh Quang Nhiếp Hồn Đại Pháp, có khi dùng nhãn lực ám thị khiến đối phương hôn mê, có khi lại dùng âm thanh khiến đối phương bị mê hoặc. Cuối cùng nếu dùng cả hai phương pháp uy lực càng lớn, nhất là nếu không được chính tay hãh có môn giải cứu đặc thù, đối phương quyết không thể tự tỉnh lại được.

Lần này hãh quyết tâm thu đồ đệ, tiêu hao chân khí rất nhiều, dốc hết toàn lực thi triển để nhiếp hồn Yến Lăng Vân, không ngờ chưa giải mê hoặc, chàng đã đột nhiên mở lời trước, là việc xưa nay hãh chưa hề nghĩ tới. Hãh giật mình kinh ngạc một lúc lâu đưa hai ánh mắt như điện nhìn Yến Lăng Vân rồi bật ra một chuỗi cười ghê rợn kinh tâm động phách. Hiển nhiên hãh không thể nào tin được tình trạng trước mắt, lại thi triển toàn lực hy vọng sẽ được chứng thực. Nhưng mặc dù thế, Yến Lăng Vân

vẫn an tường đứng thẳng thản nhiên như không hề thấy, không hề nghe, không bị tiếng cười ma quái nhiếp phục chút nào. Chàng còn gật đầu cười nói:

- Đại pháp Nhiếp Hồn tại hạ lãnh giáo đã xong cả, nếu quả đã hết rồi thì đêm lạnh núi hoang thế này, xin tha cho tội không thể ở lâu được.

Tình hình đến thế, nhất thời khiến lão ma đầu tâm nghi bất định, hẳn đoán không ra tên tiểu thư sinh kia trong thân có loại khả năng kỳ dị gì mà có thể kháng cự được độc môn thần công của hắn? Nghe lời gần như từ biệt của chàng, hắn không đành lòng, lập tức tiếp lời hỏi:

- Tiểu tử người thân sao rồi không thể, sự thực là môn hạ của ai mau mau nói thực, nếu không lão phu không thể dung tha.

Thực ra công lực của Yến Lăng Vân hiện thời, nếu nói là tuyệt chẳng có sư phụ, ai là người tin cho được? Chàng sức nhớ đến cao nhân vừa truyền ngôn tự nhiên lòng vô cùng ngưỡng phục, bất giác đưa mắt nhìn lên núi tùy miệng đáp:

- Tên tuổi gia sư, tại hạ chưa có dịp biết nhưng nói xa thì như góc trời, mà nói gần thì như trước mắt, vừa rồi tiếng chuông vọng tới, chẳng lẽ tôn giá không nghe gì sao?

Kỳ thực mấy lời của chàng là do cảm vì ân giải cứu của cao nhân truyền âm nhập mật truyền tuyệt học nên đáp mơ hồ vậy thôi, nhưng Miêu Lãnh Khuyết vừa nghe liền tỉnh ngộ theo cách khác, nghĩ bụng:

"Đúng rồi, vừa rồi có tiếng chuông rất kỳ lạ đã làm tâm thần ta chấn động, lúc ấy tưởng là tiếng chuông chùa trên núi Quy Sơn trong buổi tụng kinh văn khoá. Thì ra có người quấy phá ta."

Hắn cố suy nghĩ truy tìm trong thiên hạ võ lâm ai là người đạt được thần thông như thế, có thể ký tâm khí vào tiếng chuông truyền âm khắc định. Nhất thời không thể không nhớ tới một người, tâm lại càng kinh:

"Tám phần là kẻ khắc tinh đối đầu của ta nghe tin đã đến, ta phải cẩn thận mới được!"

Rồi đó hắn quát Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử đừng giấu đầu lòi đuôi! Có lẽ ngươi ắt là môn nhân của Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử lão quỷ phải chăng? Cũng được,

món nợ hôm nay tương lai sẽ tính, lão phu đi đây!

Hai tiếng "đi đây" vừa dứt, Yến Lăng Vân chỉ thấy hai mắt hơi hoa lên, thân ảnh lão ma đầu biến mất, quả là danh bất hư truyền. Bấy giờ đã tương đương nửa đêm, trăng sáng sao thưa. Hôm nay nhân hoá được phúc, Yến Lăng Vân trong một đêm học được khá nhiều tuyệt học ít có, bất giác vừa kinh vừa mừng. Nhìn ra chung quanh, miệng chàng lẩm bẩm hy vọng cao nhân truyền âm hiện thân trở lại. Đồng thời nhớ lại Miêu Lãnh lão ma nhắc tới tên Thiên Đô Tiên Khách, chàng cũng khả nghi hoặc là người ấy giá lâm, càng thêm phần ngưỡng mộ khôn xiết.

Không ngờ chuyện trên đời thường không như ý muốn, chàng đứng đợi đã lâu vẫn chỉ thấy núi hoang lạnh lẽo u tịch nước sông chảy thao thao, chẳng những cao nhân không xuất hiện mà nửa dấu hiệu cũng không hề có. Do đó, chàng buồn bã lắc đầu chuyển thân bước chậm tìm đường quay về nơi cư ngụ. Đương nhiên bây giờ đang là nửa đêm không thể tìm ra thuyền qua sông.

Chàng mới đi được khoảng hai ba dặm sắp tới bến sông. Đột nhiên có tiếng chuông vang lên "bong... bong" mấy tiếng thánh thót thâm trầm vọng lại. Tiếng chuông khiến tinh thần chàng phấn chấn, trong trức giác chàng phảng phất như nghe tiếng chuông có ẩn tiếng gọi của cao nhân truyền âm lúc này. Rồi đó phấn hứng càng lúc càng tăng, chàng xoay thân lần theo tiếng chuông đi về phía tây.

Bấy giờ đang là đêm, không ngại ai nhòm ngó, chàng triển khai thân ảnh vọt đi như ngôi sao xẹt chớp mắt đã hơn mười trượng. Xa trông trong cảnh mông lung, xa xa quả có một mái chùa dựa lưng vào núi nhìn xuống hồ cảnh trí cực thanh u. Nhân đó đủ cho chàng biết dự liệu không sai. Nhưng không dám đến gần vì đó chỉ là một ni am (chùa của sư nữ) trong ấy còn tiếng mõ tụng kinh lóc cóc bất tuyệt. Hiện thời có lẽ đã là canh năm, người tu hành đã sớm dậy tụng khoá kinh ban sớm. Nhưng lão nhân truyền âm là giọng nam sao lại ở trong ni am? Chàng lấy làm thất vọng nhưng lại không dám bỏ về.

Tức thì phi thân qua tường thấp, mượn bóng cây nội cỏ chàng lén vào bên trong. Bên trong phật đường đang có một vị nữ ni mặc áo nâu sồng

ngồi trên tấm bồ đoàn đối diện tượng Phật miệng đọc kinh văn, bên cạnh quỳ một thiếu phụ áo xanh miệng không ngớt tuyên đọc lăm băm phật hiệu. Ngoài ra không có một ai. Rõ ràng trong ấy tuyệt không có cao nhân nào.

Thật khéo đang lúc chàng dự định quay ra bỗng nghe thiếu phụ áo xanh u oán thở dài nói với nữ ni:

- Chuyện của Thất Sát Bang, lão nhân gia quả thật không quản gì tới ư?

Ba tiếng Thất Sát Bang này thực là kỳ quái! Nhất thời hấp dẫn Yến Lăng Vân đứng lại nghe lén tiếp phần dưới.

Chỉ thấy vị nữ ni kia dừng tiếng đọc kinh chuyển đầu nhìn thiếu phụ, đáp nhỏ:

- A di đà phật! Đó là điều quả báo cả!

Rồi lại lắc đầu:

- Sư phụ quy y cửa phật đã dứt sát nghiệp, huống gì thế lực Thất Sát Bang rất lớn lại có Bát Quái Giáo trợ lực tàn ngược, ta chỉ có hai sư đồ làm sao đủ sức?

Tiếp đó một mắt tròng lên mặt lạnh như băng nói thêm:

- Gần đây Từ hiền diệt tuy đã biết lỗi quay đầu, bỏ ác làm thiện mong làm một lương dân an phận không vào lăm nẻo tà, nào ngờ tối nay sẽ bị người ta giết thảm ở bãi Anh Vũ! Tất cả đều là nhân quả tuần hoàn, gieo nhân ác tất gặt quả ác, báo oán trùng trùng bất tận, sư phụ nào có sức kéo trời! Tốt nhất là con hãy tụng mấy quyển siêu kinh tịnh độ, còn như không tự biết tự lượng chắc là lao thân vào lửa, đến ta cũng không có cách nào che chở cho con được nữa!

Nghe khẩu khí ấy, phần lớn lão ni này là người trong giang hồ nhưng chỉ vì quá minh triết bảo thần không muốn dây vào chuyện người. Nhân vậy tâm chàng máy động tự nghĩ:

"Ta lập chí hành hiệp, nay bản lãnh đã hơn người, sao đêm nay ta không đến bãi Anh Vũ thăm dò một phen có thể nào cứu được một người hối hận quay đầu về nẻo chánh, chẳng cũng là điều tốt đó sao?"

Lúc ấy thiếu phụ áo xanh bắt đầu tấm tức khóc, chàng biết chẳng có gì đáng nghe nữa.

Rồi đó chàng tung thân ra khỏi ni viện phi hành về đường cũ. Bấy giờ phương đông đã có ánh sáng, thân pháp chàng như gió cuốn, trong am không hề hay biết, không lâu chàng đã tìm đến bến sông thuê thuyền vượt sông về chỗ ngụ cư.

Kể ra phúc duyên Yến Lăng Vân quá thâm hậu, chỉ trong một đêm chàng đã qua mấy kỳ ngộ, chẳng những được truyền âm lão nhân truyền thụ cho chàng Chính Tâm Dưỡng Khí công phu là cái tuyệt thể vô thượng chính là tâm pháp cần thiết để quán thông Tam Âm Lục Dương, từ nay sự tu tập chàng đã có căn cứ chẳng khó gì thu hút phát diệu dụng nội công. Chuyện tới kỳ lạ là được Miêu Lãnh lão ma dùng tâm linh mật truyền bản lãnh, tuy chỉ trong vòng vài giờ nhưng đã in sâu vào óc chàng tùy tâm phát huy chẳng khác gì học tập đã lâu, thật quái lạ khó nói.

Khi về tới khách trọ ở Vũ Xương, chàng ăn qua loa cho chắc bụng rồi vào phòng đóng cửa điều tức hành công, cứ ôn lại các khẩu quyết luyện tập càng lúc càng kỳ quái tự lấy làm may mắn. Suốt ngày hôm đó chàng không ra khỏi cửa nỗ lực tu tập không ngừng.

Hãy nói tới Thất Sát Bang vốn là một tổ chức hắc đạo ở thượng nguồn sông Trường Giang, Tổng đà đặt tại bến sông, thủ lãnh là bảy tên kết nghĩa với nhau xưng là Phong Đô Thất Sát, long đầu Bang chủ là Lịch Đông Dương hỗn danh Bích Nhân Nhân Ma. Bọn chúng thiết lập phân đà ở khắp nơi, bên ngoài thì giao du với quan phủ để giả buôn bán đứng đắn nhưng bên trong ngầm cướp bóc tà dâm không có gì ác không làm.

Ở trấn Võ Hán có một vị võ sư có chút ít tên tuổi là Hoàn Giang Bạch Luyện Từ Phương bị chúng dụ dỗ mê hoặc thu nạp cho cai quản một phân đà ở bãi Anh Vũ. Bao nhiêu tài sản cướp bóc các miền và các tin tức trao đổi đều phải thông qua phân đà này, thế cho nên địa vị của họ Từ cũng hơi quan trọng.

Nhưng Từ Phương bản tính không phải là người quá ác, năm xưa chỉ vì lầm bước đường cùng nhất thời bị Thất Sát Bang mê hoặc nên lọt vào đường tà, nhất là có vợ tên Cam Ngọc Nương cũng là một danh môn võ nữ thiết tha với đạo nghĩa thà chết đói chứ không chịu làm đạo tặc đã nhiều lần

khuyên bảo chồng không đạt kết quả, nàng phần nộ quy y cửa phật nhận Lam Nhân sư thái ở Bạch Long am làm sư phụ, ý muốn lấy lòng thành kính phật tiêu trừ tai nghiệt cho phu quân.

Quả nhiên gần một năm nay Hoành Giang Bạch Luyện Từ Phương dần dần hối cải lỗi lầm chẳng những bản thân không dám làm điều ác, mà còn lợi dụng chức Phân đà chủ thường ngầm báo tin trước cho các người bị hại để họ lần tránh mong chuộc chút tội lỗi khi xưa. Cứ như vậy trong mấy tháng các cuộc đánh cướp tài vật của Thất Sát Bang đều thất bại liên tiếp.

Tất nhiên, nếu muốn người ta không biết trừ phi tự mình không làm, hành vi phản bội bang của họ Từ không lâu bị Tổng đà phát hiện. Ba ngày trước đây Phó Bang chủ Thất Sát Bang là Phong Đô Nhị Sát Hắc Tâm Điều Khách Quản Nhân Long thân xuất cao thủ Nội Tam Đường hơn mười ngàn người ngầm tới Võ Hán mời Bát Quái Giáo Hương chủ ở bản địa hợp lực tấn công bất ngờ bắt sống Hoành Giang Bạch Luyện Từ Phương và tất cả tâm phúc thuộc hạ. Chúng định đêm nay sẽ khai hương đường theo bang quy mang họ Từ ra xử tử.

Tuy tình hình ấy là thuộc nội bộ Thất Sát Bang, người ngoài vô can, nhưng đối với Cam Ngọc Nương vợ chồng gần bó, đâu có thể nào không bi thương. Huống gì nàng là người tình thâm nghĩa trọng, nên cố van nài xin sư phụ xuất diện cứu viện. Chỉ vì Lam Nhân sư thái tự biết mình không phải là đối thủ, thêm với tính tình bảo thủ, không muốn mang họa liên lụy tới bản môn Nga My nên cương quyết chối từ. Mặc cho đồ đệ kêu nài thống thiết, sư thái nhất nhất không chấp thuận.

Cam Ngọc Nương tuyệt vọng, tự quyết định một mình sẽ liều mạng cùng chết theo chồng. Suốt ngày đó nàng không động thanh sắc vẫn lễ phật tụng kinh như ngày thường. Đợi đến trời tối, vừa mới đầu canh nàng liền thu dọn giường chiếu lưng đeo thanh trường kiếm khi xưa vẫn sử dụng vượt qua thành.

Bấy giờ ánh trăng mờ lung, trừ những ánh đèn xa xa ở phía Hán Khẩu ra, là cả một vùng hoang vu tịch mịch. May Cam Ngọc Nương rất quen đường, nên dù tối tăm nàng vẫn vượt sông tiến vào địa giới bãi Anh Vũ. Đi chưa được một dặm, đột nhiên cạnh đường vụt ra hai tên đại hán

chận đường hạ giọng quát:

- Nhị Đường gia chúng tôi đoán việc như thần, thừa sức biết xú nữ người sẽ qua đây. Khởi nói nhiều, hãy hiểu biết một chút buông kiếm xuống về với phản đồ Từ Phương cùng xuống suối vàng làm phu thê với nhau.

Hiển nhiên Thất Sát Bang cắt cỏ tận gốc đã sớm lưu ý tới nàng. Trong cục diện thế này rõ ràng có van xin hay lý luận cũng là vô ích, nhân đó Cam Ngọc Nương lập tức trợn tròn hai mắt quát một tiếng giận dữ rút luôn trường kiếm định động thủ liều mạng. Chuyện xảy ra bất quá chỉ trong nháy mắt. Đang lúc nàng đang tiến thân tới vượt qua, bỗng thấy hai tên đại hán cùng một lúc song song ngã ngửa ra, rất lâu không thấy động đậy gì.

Thật là kỳ quái, tám phần là có người tương trợ ngầm nàng rồi. Lập tức Cam Ngọc Nương nghĩ tới sư phụ:

"Ân sư cuối cùng cũng vì sư đồ tình thâm. Thì ra ngoài mặt người cự tuyệt, thực sự làm sao người bỏ ta được?"

Vì thế đảm khí nàng thêm cao, tinh thần phấn chấn tung thân phi hành tới trước.

Nói thật không tin, nàng vượt qua năm nút chặn của Thất Sát Bang đều giống hệt như việc xảy ra vừa rồi, chỉ cần có người xuất hiện ngăn trở là lập tức bỗng không ngã vật xuống đất. Cam Ngọc Nương càng tin đó là do sư phụ làm, đầy lòng hưng phấn, nàng phóng nhanh tới Long Vương miếu là nơi đóng của Phân đà Thất Sát Bang. Tới canh hai, nàng đã tới nơi cũng vừa đúng lúc.

Cam Ngọc Nương phi thân lên một cành cây cao trước cửa Phân đà ẩn thân vào những cành lá rậm rạp nhìn vào trong. Chỉ thấy trong đại điện mờ mờ có một mặt không dưới trăm người tựa hồ vừa ăn uống xong, có bảy tám tên đại hán đang vội vàng xếp đặt lại bàn ghế, có lẽ để sửa soạn bố trí hương đường.

Qua khoảnh khắc, quần tặc đang im lặng bỗng nghe một tiếng quát:

- Cung thỉnh Phó Bang chủ tới trước đàn.

Từ sau điện đi ra một người mày rậm như kiếm hai mắt đầy lòng trắng, dưới cằm lơ thơ mấy cọng râu chuột, thân thể gầy gò khoác một áo

hồ cừu mới nhìn giống như một thầy lang trong nha môn, lại giống như một lão tiểu quan già. Lão ngẩng đầu bước nhanh, theo sau là một trung niên thân thể cao lớn mặc áo nho sinh thái dương huyệt nhô cao dần, lão già gầy đi thẳng đến công án ngồi xuống.

Hiển nhiên lão già râu chuột ấy tất là đệ nhị lãnh tụ Thất Sát Bang, Hắc Tâm Điều Khách Quản Nhân Long, lão vừa an vị diện sắc liền trầm giọng quát to:

- Hình đường ở đâu, không đem phản đồ ra xét xử?

Tiếp đó bên hành lang có mấy tiếng "vâng" lập tức nhiều phi đồ đao kiếm dẫn ra bảy tám người bị trói ra đứng một hàng dưới bậc thềm. Bấy giờ Cam Ngọc Nương đã nhận ra phu quân đứng trong số người ấy, hình dung tiều tụy cúi đầu im lặng. Nhiệt huyết nàng sôi lên, nghiến răng tìm cách hạ thủ.

[mất hai trang]

thiếu niên trẻ tuổi đơn thương độc mã, lập tức liền yên dạ ngồi yên bất động, cười âm hiểm:

- Trẻ con là môn hạ người nào, người có biết lão phu là ai không?

Trợn đôi mắt, lão quát:

- Tiểu tử ngươi bôn tẩu giang hồ cần biết vào quấy hương đường khác là có tội gì không?

Tiếp đó liền gọi thuộc hạ:

- Bắt tên tiểu tử ngu muội kia trị tội chung với phản đồ!

Giọng nói lão chói tai, mắt long lên ác độc không coi chàng vào đâu. Tuy lão như thế nhưng thiếu niên thư sinh vẫn đứng ngang nhiên không hề tỏ vẻ gì sợ, chàng mỉm cười ngang nhiên:

- Cầu tặc đại ngôn không biết thẹn, trong mắt thiếu gia đây đâu thềm để ý gì đến bọn Thất Sát Bang bọn bây? Cái gì hương đường với chẳng hương đường, hôm nay mọi sự ta quyết định giùm cho.

Đồng thời lúc ấy hai tên đại hán cầm quý đầu đao lướt tới định bắt chàng. Thân hình chàng vẫn đứng chỗ cũ chỉ hơi cuốn thân, tay áo phải phất tới đã chấn động địch thủ lùi bước không kịp. Chàng an nhiên như không có chuyện gì xảy ra quay lại nói với Hắc Tâm Điều Khách:

- Muốn thử thì thử nhưng mấy tên ngu muội này sao đáng cho thiếu gia động thủ?

Hiển nhiên không là rỗng không xuất đầu, nhìn thân thủ của thiếu niên thư sinh bất phàm không thể là bọn bình thường. Lúc ấy Cam Ngọc Nương thấy có người ra tay tương trợ tức thời khí thể hưng phấn và cũng hiểu ra những chuyện xảy ra dọc đường tất do người này làm ra. Rồi đó nàng phi thân vào trong miếu đi thẳng đến bên đỡ chồng dậy, ý muốn thừa cơ cứu thoát thân. Nhưng quần tặc ở đây đông đảo đâu dễ cho nàng đắc thủ. Và thiếu niên thư sinh kia cũng quay về nàng xưa tay:

- Từ đại tẩu xin đừng nóng vội, tôn phu sẽ an toàn, tiểu sinh bảo đảm điều ấy, đại tẩu cứ yên tâm.

Thái độ chàng rất thung dung giống như trong lòng đã tính toán sẵn, chẳng coi quần tặc vào đâu. Trong lúc Hắc Tâm Điều Khách Quản Nhân Long chưa kịp đáp, bỗng trong sảnh phi vọt ra một hắc hán tử thân thể to mập khôi ngô mắt lộ hung quang tiếng gầm như sấm:

- Tiểu bối ngươi có lẽ cũng là môn hạ Nga My, để Tái Phi Hùng Dư Mạnh ta thử xem xương đầu ngươi cứng tới đâu mà dám tới đây phóng tử? Tiếp chiêu!

Lập tức chân đạp Trung Cung di bộ Hồng Môn tay phải quay lên một vòng thành chưởng thế Tiêu Vân Tà Nguyệt đánh tới. Chưởng lực mười phần hùng hậu, tiếng gió rít lên mau lẹ vô tỷ, thực đáng sợ. Dù thế, chỉ thấy tiểu thư sinh không hoảng không loạn miệng cười lớn:

- Điều ấy hay lắm, tiểu sinh xin đùa với con gấu con này tí chơi.

Tùy tiếng chàng di hình hoán vị hai vai hơi động, liền phi đến sau lưng Dư Mạnh chỉ pháp như kiếm điểm thẳng tới Bách Lao huyết của đối phương, chẳng những xuất thủ chiêu pháp kỳ nguy mà còn lợi hại phi thường, nhất là thân hình giống như ma quỷ mau lẹ đến nỗi không ai nhìn rõ, tránh chiêu trả chiêu nhanh nhẹn cực độ.

Tái Phi Hùng Dư Mạnh đã đầy kinh nghiệm đối địch chợt thấy sau gáy khác thường vội vàng xuất chiêu Hoàng Long Đại Chuyển Thân vọt ra mấy thước mới may thoát nguy. Nhưng chính vì vậy mà hắn càng sợ lập tức không dám khinh địch nữa, vội vàng triển khai bản lãnh thành danh, song

chương dao lộn, kinh lực toát ra bốn phương rít gió cuốn tới như cuồng phong bạo vũ tấn công đối phương. Bấy giờ trong điện hơn trăm con mắt đổ dồn về phía đấu trường. Nhất là Hắc Tâm Điều Khách Quản Nhân Long trong lòng cảm thấy thác dị, chẳng những lão nhận không ra, suy không thấu đối phương đến đây với ý gì. Điều duy nhất lão biết là đối phương võ công cực cao cường, Tái Phi Hùng quyết không phải là đối thủ. Lão đang định gọi thêm các cao thủ đến hợp lực bắt đối phương.

Chợt nghe thiếu niên thư sinh nọ lại cười to:

- Tái Phi Hùng Dư Mãnh làm ác đa đoan, tội bất dung thứ, hôm nay phải đền tội!

Ý nghĩ của lão chưa chuyển kịp, mắt đã thấy đơn chương đối phương giơ cao, lập tức Tái Phi Hùng rú lên thê thảm một tiếng văng qua một bên ngã xuống không gượng dậy nữa. Rõ ràng hắn đã bị ác báo. Kết quả ấy khiến nhất thời cả bọn quần tặc ồn ào hân lên chửi mắng như sắp xảy ra trận loạn đả. Hắc Tâm Điều Khách nổi sát cơ lập tức bật dậy như muốn động thân xuất thủ. Bấy giờ thiếu niên thư sinh tuyệt không chút sắc sợ ngang nhiên đứng thẳng.

Đồng thời một tên trung niên mặc áo nho sĩ đưa mắt ra hiệu cho Quản Nhân Long rồi đứng dậy lớn tiếng:

- Các vị tạm thời im lặng.

Tiếp đó hắn cung tay với thiếu niên thư sinh:

- Tại hạ Nữ Xung hiệu xưng Thông Thiên Chương. Như quả tại hạ đoán không sai, tôn giá là người chấn động giang hồ, gọi là quái thư sinh Yến Lăng Vân phải chăng?

Lời hắn vừa dứt, lập tức quần tặc im bật, ai nấy kinh dị. Thiếu niên thư sinh kia cũng không thèm trả lễ chỉ đưa mắt nhìn Nữ Xung hơi cười đáp:

- Nếu người đã nhận đoán không sai, hà tất phải hỏi?

Lông mày chàng giương lên mặt lạnh như tiền tiếp:

- Ngược lại hôm nay toàn bộ các người không thoát khỏi công đạo đâu!

Chàng không thừa nhận cũng không phủ nhận và thái độ không coi Nữ Xung vào đâu, khiến hắn nổi giận ngửa mặt cười dài:

- Giấu đầu lòi đuôi đầu phải là anh hùng! Tại hạ xin được lãnh giáo tuyệt học của tôn giá xem có đúng như lời đồn chẳng?

Hắn nhảy ra khỏi chỗ bước xuống bậc thềm ôm quyền:

- Các hạ đến đây là khách, xin mời tiến chiêu.

Nói đến Thông Thiên Chưởng Nữ Xung cũng là một nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, bản lãnh có nguồn gốc ở Nam Hải, nhất thân tuyệt học, nhất là nội công thâm hậu có thể dùng đơn chưởng chém vỡ đá và Thông Thiên Chưởng xuất thần nhập hoá hơn mười năm nay chưa hề gặp địch thủ. Chẳng những như thế, hắn còn là một người cực kỳ cuồng ngạo, hà huống hôm nay hắn đến đây vì muốn trợ uy cho bằng hữu lẽ nào giữa đám đông chúng mục hắn không giữ thể diện? Nhưng thiếu niên thư sinh không cần để ý, tiếp lời liền:

- Chúng ta thử xem cang tốt, xem chưởng đây.

Tiếng vừa dứt chưởng liền phát xuất thủ ra chiêu Nhị Long Hỷ Châu một phiến chỉ ảnh điểm thẳng tới hai mắt Thông Thiên Chưởng, chiêu thức mau như điện quang, vừa độc vừa hiểm cực lợi hại.

Đương nhiên Nữ Xung lúc này xem xét chiêu thế chàng đã lâu trong bụng tính sẵn bây giờ không dám sơ hốt, lập tức vận công lên hai tay, nạp khí vào Đan Điền tay tả ra chiêu Mãnh Hổ Tây Kiềm đỡ chiêu, chân bước chéo qua, tay phải ra chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh thế đi nghiêng đập xuống. Một chiêu mà hai thức, vừa thủ vừa công, chẳng những ổn định mà kinh phong như sóng lớn sức nặng ngàn cân quả nhiên danh bất hư truyền.

Hai người vừa giao thủ vừa thi triển toàn bộ sức lực, chỉ thấy bốn chưởng tung hoành, nhân ảnh đan chéo như sao bay gió chạy, căn bản không thể phân biệt ai là ai nữa. Một người chưởng thế như sơn, sức trầm uy mãnh, một người thân như gió nhẹ khi phiêu hốt tuyệt mỹ, chỉ trong thoáng chốc đã giao hoán hơn mười chiêu mà chưa phân thắng bại khiến Cam Ngọc Nương càng thêm hoảng hốt.

Ngay lúc ấy, Hắc Tâm Điều Khách Quán Nhân Long chợt nổi ác niệm, tự nghĩ thiếu niên thư sinh kia không thể phân thân ra làm hai được. Lập tức lão vẫy tay ra hiệu cho đồng đảng:

- Các người chưa xử tử phản đồ còn đợi đến bao giờ?

Bọn quái tặc rút đao kiếm xông tới phía Hoàn Giang Bạch Luyện chém tới, bọn khác nhào tới bắt sống Cam Ngọc Nương. Thiếu niên thư sinh kia tuy đang ác đấu nhưng vẫn nhìn thấy tình hình ấy, chàng tức giận hai mắt như muốn bật máu, nhưng Thông Thiên Chương Nữ Xung lúc ấy càng bám chặt lấy chàng không cho chàng có dịp rảnh tay. Thêm vào đó Quân Nhân Long cũng đã bước ra chuẩn bị tham chiến.

Nhất thời nguy cấp, cái chết đã kề cổ Từ Phương, không ngờ chính đang lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy bỗng có một tiếng quát lạnh lạnh:

- Dừng tay!

Âm điệu tiếng quát như có ma lực khiến ai nấy đều run lên, nhất là những tên công lực kém lập tức hôn mê liền. Hai đấu thủ Thông Thiên Chương Nữ Xung và thiếu niên thư sinh cũng vội thu chiêu nhảy ra ngoài vòng chiến. Trên mấy bậc thềm, không biết từ bao giờ xuất hiện một thiếu niên thư sinh nữa dung mạo tuấn tú quét mắt nhìn chung quanh.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 9

Hành Hiệp Thử Ngưu Đạo

Trừ Gian Biết Đồng Điều

Thiếu niên thư sinh mới đầu với Thông Thiên Chưởng và thiếu niên thư sinh xuất hiện sau hình như không hề quen biết, thư sinh đến sau mặc áo bào xanh hướng về thư sinh trước ôm quyền:

- Đa tạ huynh đài đã có lòng trợ thủ đêm nay... tiểu đệ là Hoài Nam Yến Lăng Vân, không biết đại danh quý tánh của huynh đài là gì, xin ban cho biết được chăng?

Thì ra hai người chưa biết ai là thư sinh Yến Lăng Vân thật? Nguyên vì tiểu thư sinh Yến Lăng Vân có ý trợ giúp thiếu phụ trên chùa núi, đêm ấy sau khi luyện công xong chàng ra đi rất sớm. Tiếc thay vì không quen thuộc đường lối, lạc nẻo mấy lần nên khi tìm đến chỗ Long Vương miếu này chàng đã thấy cuộc chiến đang hồi kịch liệt, ẩn thân ngoài sân miếu chàng thấy thân thủ thiếu niên thư sinh cũng hơn người nên cố ý bàng quan xem cục diện diễn tiến đến đâu. Khi xảy ra việc bọn ác đảng sắp giết chết Từ Phương, vì thiếu niên đang bận giao thủ với Thông Thiên Chưởng Nữ Xung, bất đắc dĩ chàng phải xuất hiện tiếp cứu.

Thiếu niên thư sinh kia nghe tiếng Yến Lăng Vân hỏi câu ấy liền vội đáp:

- Tại hạ thực chẳng có tên tuổi gì trong giang hồ nên chẳng đáng gì trả lời gấp, đợi chút nữa chúng ta hàn huyên, hãy giải quyết việc ở đây trước đã!

Nhận định của thiếu niên quả là chí lý, Yến Lăng Vân gật đầu:

- Tiểu đệ tuân lệnh.

Tiếp đó chàng chuyển mình quét mắt phát ra ánh thần quang nhìn quần tặc quát lạnh lạnh:

- Mau mở trói cho tất cả người này, rồi đứng ra đó đợi ta phát lạc.

Thực không tin nổi, âm thanh ra lệnh của chàng cực kỳ hữu hiệu. Tức

thì quần tặc như nghe lệnh từ trên thiên đình, đến độ Hắc Tâm Điều Khách cũng không thể ngăn cản, vội vàng ra hiệu cho quần tặc mở trời cho bọn Từ Phương bảy tám người.

Thiếu niên thư sinh kia thần sắc dao động nhìn Yến Lăng Vân ngạc nhiên vì công lực thần uy của lời nói Yến Lăng Vân, trong lúc Thông Thiên Chương Nữ Xung cất tiếng cười ha hả:

- Đúng là gặp mặt không bằng nghe danh, ta cứ nghĩ quái thư sinh chấn động giang hồ là nhân vật anh hùng, thì ra chỉ là một thuật sĩ chuyên dùng tà pháp mà thôi!

Thực ra câu nói ấy của lão nửa khôi hài, một nửa khích tướng. Yến Lăng Vân quay lại nhìn hắt chột nhận ra bên lưng hắn có đeo cái hình Thái Cực Đồ nhỏ màu vàng, chàng từ tốn nói:

- Sao gọi là tà pháp? Dùng vào việc chính thì là chính. Các hạ mặc áo nho sinh tức là môn đệ thánh hiền thế mà hành động hôm nay trái nhân trái nghĩa, xin được nghe lời giải thích. Quý giáo có tám điều giáo quy, sáu mươi bốn điều có lẽ các hạ vẫn thuộc lòng mới phải. Hãy đọc lại cho tại hạ nghe, các hạ phạm vào tội nào trong các giáo quy ấy?

Vừa nghe câu ấy Thông Thiên Chương Nữ Xung biến liền sắc mặt chưa kịp đáp thì Yến Lăng Vân đã xoay qua Hắc Tâm Điều Khách Quán Nhân Long, quát to:

- Có lẽ lão này là lão tặc đầu đảng, hôm nay ta không thể tha. Đến đây, đến đây, chỉ cần lão tiếp được ba chương của ta coi như hôm nay lão thoát chết.

Câu nói ấy của chàng nhiều người cho rằng quá ngông cuồng. Kỳ thực, chàng vừa trải qua suốt một ngày hành công phát giác ra khẩu quyết của lão nhân truyền âm kỳ diệu không thể nghĩ bàn, cứ theo cách ấy mà vận hành đủ chuyển dụng hai loại chân khí Tam Âm Lục Dương, uy lực rất lớn. Thêm vào đó là Miêu Lãnh tuyệt học mà chàng vừa thử lúc nãy cũng hết sức tự tin. Riêng Hắc Tâm Điều Khách trong giang hồ nổi tiếng nhiều mưu kế xảo trá, lão tính toán thầm chàng chỉ có tà pháp là lợi hại như đã thấy trước mắt còn nếu như nói về nội công hoả hầu thực lực, với tuổi trẻ như chàng không thể nào so với lão được. Lão nghe câu thách của chàng, tình

thần liền phẫn chấn, đảo mắt đáp:

- Như quả sử dụng pháp thuật, bản nhân cam bái hạ phong nhưng thực tình không phục. Nhưng nếu bằng chân tài thực học thì dù chết lão cũng không ân hận, nếu lão thua xin tùy người xử trí lão quyết không dám nói một lời.

Yến Lăng Vân cười đáp:

- Vậy thì hay lắm! Xét đi lão đã biết phận mình, ta xin nhường trước một chiêu hãy lên!

Bấy giờ Từ Phương đã được tự do, tự biết cả hai vị thiếu niên thư sinh đều là ân nhân cứu mạng mình, hẳn biết rất rõ bản lĩnh của Hắc Tâm Điều Khách, nên nghe lời thất kinh vội vàng chen lời can ngăn:

- Ân nhân tướng công! Việc này không nên đâu, lão tặc ấy luyện được Cương Thi Công, trong chương có độc đó!

Cả thiếu niên thư sinh kể bên cũng lo lắng can ngăn:

- Huynh đài không nên nhường chiêu người không xứng đáng, sợ rằng hối hận không kịp.

Nhưng Yến Lăng Vân vẫn rất tự tin, chàng cảm động vì lòng tốt của cả hai, nghiêng đầu mỉm cười:

- Đa tạ nhị vị chỉ giáo, tiểu đệ một lời đã nói, chẳng có gì phải ân hận cả!

Không ngờ trong khi họ đối đáp, Quân Nhân Long đã thừa cơ quát lên một tiếng, song chương múa lên độc hiểm đánh ra một luồng hắc khí mau lẹ phủ xuống người hai tiểu thư sinh. Có lẽ lão ác tặc nhân cơ hội đối phương chưa chuẩn bị, đánh một đòn bất ngờ tiêu diệt. Theo lẽ thường hai bên đứng rất gần nhau, đối phương lại đang phân thần, không thể nào không trúng đòn được.

Nào ngờ tiếng quát của lão vừa phát, tức thì chỉ thấy hai mắt hoa lên, trước mắt hai thư sinh đã biến mất. Sau lưng lão có tiếng nói sang sảng:

- Đó là chiêu thứ nhất chẳng?

Tình hình như thế khiến lão tặc bất giác thất kinh, hốt hoảng xoay thân lại. Hai tiểu thư sinh an nhiên đứng đó như không hề có chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy Yến Lăng Vân quát nhỏ:

- Lão tặc chuẩn bị, chỉ còn hai chiêu tối hậu, coi thiếu gia đây!

Chàng từ từ vẩy tay ra phía trước như không hề vận lực. Lập tức có một luồng kinh phong màu tía cuốn tới như một con thần long nóng như thiêu đốt quét vòng một chu vi mười trượng. Chưa nói luồng chân khí thuần dương này đã là khắc tinh của người luyện Cương Thi Công, mà đến muốn đào thoát cũng không phải dễ gì.

Trong đấu trường lão tặc Quân Nhân Long không kịp kêu một tiếng đột nhiên ngã vật xuống đất, quả là ác báo. Kết quả ấy đến Yến Lăng Vân cũng bất ngờ, chàng không nghĩ Lục Dương Ly Hoả Thần Công của chàng hôm nay lại có uy lực lớn đến thế, vừa xuất thủ đã giết chết đối phương liền. Đương nhiên tất cả quần tặc ai nấy đều kinh dị bỏ chạy xô nhau tán loạn. Phút chốc trong sân Long Vương miếu chỉ còn hai thiếu niên thư sinh và vợ chồng Từ Phương, Cam Ngọc Nương.

Sau khi cố từ chối lời mời về nhà để tiếp đãi tạ ân của phu thê họ Từ, Yến Lăng Vân quay sang hỏi thiếu niên thư sinh:

- Huynh đài bây giờ định vân du nơi đâu?

Chàng rất có hảo cảm với thư sinh này và có cảm giác đây chính là người đồng điệu với chàng. Thư sinh ấy mỉm cười hoà nhã:

- Tiểu đệ có ước hẹn ở Kim Lăng núi Chung Sơn tất phải đến tương hội... Tiểu đệ Lâm Anh, nhân có việc ở Kim Lăng vẫn cho neo thuyền ở dưới chân Hoàng Hạc Lâu.

Nếu không bị huynh đài chê bỏ, chúng ta có thể kết bạn đồng hành nhưng không biết huynh đài có vui lòng coi tiểu đệ là bạn?

Đương nhiên Yến Lăng Vân rất vui lòng. Từ khi ly hương đến giờ, tương giao của chàng nửa phần nếu không là lão nhân thì là nữ nhân, chưa bao giờ có bạn tri kỷ cùng phái. Tuy trước đây chàng kết bạn với Võ Đang Địch Tiểu Diêu nhưng hai người vẫn một văn một võ khác nhau, không thể nào so sánh được với thiếu niên anh tuấn Lâm Anh này được. Đường đời còn xa vạn dặm, nếu có được bạn hiền không đáng mừng sao? Nhưng đối phương tựa hồ dày dặn kinh nghiệm giang hồ, bất luận về ngôn ngữ phẩm mạo hoặc là võ công tất cả đều xuất sắc, kết bạn như thế còn gì tốt hơn? Yến Lăng Vân vui vẻ đáp:

- Mong được huynh đài kết giao hân hạnh nào bằng, nhưng sợ đi cùng thuyền có gì bất tiện chăng?

Lâm Anh cả cười:

- Cổ nhân nghiêng lòng đãi nhân, chúng ta có gì mà ngại. Huynh đài chớ nên gọi đệ như thế, tiểu đệ năm nay mới mười bảy, có lẽ còn nhỏ hơn huynh đài chút ít, xin cứ gọi là tiểu đệ cho hợp lẽ...

Người chàng đã tuấn dật phong lưu ngôn ngữ lại hào sảng chân thực, chẳng những ôn nhu mà còn mười phần phong thú. Yến Lăng Vân rất hưng phấn vội đáp lời:

- Hiền đệ nói rất phải, tiểu huynh năm nay mười chín. Hay lắm, từ nay trên giang hồ diệu vội chỉ mong hiền đệ chỉ giáo thêm cho!

Sau đó hai người bạn tuy mới gặp mà như đã cố tri, tìm một chiếc thuyền nhỏ vượt qua sông đến Võ Xương.

Lâm Anh tiễn Yến Lăng Vân đến tận khách điểm, lưu luyến mãi không nỡ rời, cuối cùng đành nói:

- Sáng sớm mai tiểu đệ sẽ sai người đến đón nhân huynh nhé.

Đêm hôm ấy tiểu thư sinh bồi hồi khó ngủ, thi triển võ công nội lực đạt hiệu quả lại kết được bạn hiền đồng hành giang hồ. Tuy vẫn còn thương cảm về cái chết của Độc Hành Tẩu và sự thất lạc của Cát Phi Quỳnh nhưng lòng chàng vui nhiều hơn buồn, so với nửa ngày trước quả có khác xa.

Thấm thoát đã qua một đêm. Quả nhiên ngày hôm sau mới sáng sớm đã có một vị lão nhân tới cung thỉnh. Yến Lăng Vân vội tính hết tiền phòng đeo túi hành trang vô cùng hứng khởi theo chân lão nhân. Khách điểm chàng trọ không xa Hoàng Hạc Lâu là mấy, chỉ trong một khắc hai người đã tới nơi.

Chỉ thấy bên sông neo chiếc thuyền cực lớn, bạn hiền Lâm Anh hoan hỷ đón chào chàng. Sáng nay Yến Lăng Vân mới nhìn rõ gương mặt tuấn tú của Lâm Anh chẳng khác nào Phan An, Tống Ngọc, phong thái ung dung tiêu sái trong bộ y phục hoa lệ rõ ràng là một nghi thái công tử đại gia.

Sau khi lên thuyền mới biết bên trong cực kỳ mỹ lệ, trước mắt Yến Lăng Vân lại thêm một nữ lang áo tía hàm tiếu đứng đợi. Mặt nàng đẹp như trăng rằm, mi như núi mùa xuân, da thịt hồng hào, hai mắt long lanh như

nước mùa thu cười bày ra hai hàm răng trắng không kém hàng ngọc, không có điểm nào không đẹp chẳng khác nào hăng nga nguyệt điện, tiên nữ dao trì. Nàng chẳng những điểm lệ chiều nhân mà còn ra chiều phong vận. Nhân đó Yến Lăng Vân tức thì ngẩn người mặt ửng hồng, nhất thời không biết thế nào cho phải, nghĩ bụng:

"Người ta có nữ nhân mỹ mạo ở đây thế mà đêm qua ta không biết, nếu cứ lên thuyền có phải bất tiện hay không?"

Chính lúc chàng đang ngập ngừng, vị thiếu niên Lâm Anh kia liền giới thiệu:

- Đây là gia tử Lâm Yên năm nay thanh xuân mười tám, Yến đại ca cứ coi là muội được rồi, chúng ta đều khác người thế tục, xin đừng câu nệ tiểu tiết.

Nói xong chàng nhìn Yến Lăng Vân nở nụ cười thần bí:

- Gia tử bác thông kinh sử, rất giỏi từ chương nên được gọi là Nữ Học Sĩ. Tiểu đệ khổ vì không có thực học, mỗi khi cùng gia tử xướng họa rất mệt, như nay có Yến đại ca đến đây thật là hay cho tiểu đệ lắm!

Yến Lăng Vân vội ôm quyền thi lễ với Lâm Yên, miệng tiếp lời xưng tụng:

- Tại hạ không biết có phương giá cô nương ở đây, mạo muội tìm đến kính xin được lượng thứ.

Bản tính chàng đối với các nữ nhân vốn rất tôn trọng, huống gì mới quen. Không ngờ đối phương lại khác thế, Lâm Yên cô nương nhẹ nhàng tà áo trả lễ đưa đôi mắt diễm lệ nhìn em, đôi môi anh đào khẽ động:

- Yến thiếu hiệp bất tất quá khiêm nhường. Anh đệ nói không sai, chúng ta đều đâu phải tục nhân, đã kết giao với nhau không câu chấp tiểu tiết, như thế để khỏi thành người ngoài.

Hai tử đệ dẫn Yến Lăng Vân đến cho biết trước gian phòng riêng đã chuẩn bị cho chàng trên thuyền, sai thị nữ cất hành lý cho chàng, sau đó tất cả trở lại khoang chính giữa cùng ngồi uống trà đàm luận.

Thuyền cũng vừa nhổ neo đi về hướng đông. Cả ba đều rất tự nhiên coi nhau như cố giao. Nhờ thế Yến Lăng Vân bớt dần sự e ngại, lúc cười lúc nói rất vui vẻ.

Thêm phần Lâm Yên cô nương quả thật tinh thông kinh sử bác lãm quần thư xúc động đến sở trường Yến Lăng Vân. Hai bên đối đáp xướng hoạ cực kỳ tương đắc. May mà tiểu thư sinh Yến Lăng Vân trước đây đã có mười năm đèn sách không phí quang âm lại thêm ứng đối mẫn tiệp, biến giải cao siêu, nếu không về phương diện văn chương chưa chắc đối địch lại vị Nữ Học Sĩ ấy.

Tự nhiên hai người đều mến tài nhau, huống gì nữ nhân vốn là loại rất mẫn cảm.

Vì thế hai người chỉ trong vài ngày đã quên hết mọi sự, tình ý càng nồng chẳng khác gì huynh muội thực sự. Nhưng đối với Yến Lăng Vân, thân thể của họ chàng nhận không ra, đoán không thấu. Đối phương cũng chẳng đề cập gì đến lai lịch gia đình, nên chàng không tiện hỏi tới căn đế, nhưng có điều chàng tin chắc hai tỷ đệ này quyết phải là con cái của cao nhân nào đó chứ không thể thuộc loại tà ác cho được.

Bất quá chàng chỉ lấy làm kỳ quái, Lâm Anh thì rất giỏi võ công và tự nói là do gia truyền, còn hiền tỷ lại biểu hiện là người văn nhã, từ chương không ai bằng, hình như không biết gì võ học. Cứ theo như nếu là võ học thế gia sao lại phân biệt nam nữ như thế? Huống gì Lâm Yên cô nương long lan chất huệ đâu phải là người không có căn cơ? Nhân vì đó mỗi nghi vấn ấy cứ luôn ám ảnh chàng chưa có lời giải đáp.

Một ngày nọ, thuyền qua cách Cửa Giang hơn mười dặm xa trông có một tiểu cô sơn đứng dựng giữa dòng nước chảy, vách núi xanh biếc nhìn xuống mặt sóng lẫn lẫn như ngón tay ngọc đưa lên nền trời. Những cánh buồm nhỏ tí ti lướt sóng dưới chân núi khiến ngọn núi càng đẹp một cách hùng vĩ độc lập. Nhìn lên huyền nhai rũ đá xuống gần chạm mặt nước, thấy có đề mấy chữ đại tự: "Hải Môn Đệ Nhất Quan", cảnh sắc cực quyền rũ lòng người.

Nhân đó Lâm Yên cô nương lập tức sai phu thuyền chạy thẳng đến ghé sát chân núi, đề nghị tất cả lên núi du lãm một phen. Nhất là Yến Lăng Vân từ lâu vốn đã nghe tiếng nơi đây, tự nghĩ không nên bỏ qua dịp may.

Thuyền vừa đậu yên, họ liền rủ nhau lên bờ ai nấy hứng thú khôn xiết chuẩn bị theo con đường mòn lên cao. Bấy giờ vào khoảng giờ ngọ, giờ

mùi gì đó mặt trời đang ở đỉnh đầu, trời nước xanh biếc một màu, chính là lúc du khách rất đông mới phải.

Nhưng hôm nay, ngoại trừ bên nam thạch phía hữu có một lão ngư phủ đang buông cần xuống nước, chẳng còn thấy một du khách nào nữa cả. Đó chính là lúc ba người cất bước định lên núi.

Hốt nhiên thấy cần câu lão ngư phủ lay động mạnh, lão kéo lên một con cá chép màu vàng óng quẫy mạnh văng ra xa bảy tám trượng nhắm thẳng vào Yến Lăng Vân, nó đang quẫy trên không bỗng đưa thân thẳng chúi xuống như một mũi tên đâm xuống chàng.

Xem tình hình rõ ràng không phải là ngẫu nhiên. Tức thì lại nghe lão ngư phủ cười ha hả:

- Đây là đệ nhất quan (cửa thứ nhất) Lý Ngư Vượt Long Môn, xem tiểu tử đối phó ra sao!

Xưa nay Yến Lăng Vân không muốn đa sự nhưng hai bên chẳng hề quen biết, đối phương lại đùa giỡn quá tay như thế khiến chàng bất giác nổi giận, lập tức ngằm đề chân khí không đáp, đẩy chân lực ra thành một luồng kình phong cuốn con cá vất xuống nước. Vị lão ngư phủ kia đang cầm cần câu liền vờn vai tung thân đến trước mặt ba người chặn được đi họ, đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân như đo lường một lúc rồi vuốt râu trầm giọng:

- Lão phu Phiền Dương Diệu Tẩu Đồ Long được tin báo các vị đến Kim Lăng phó ước nên đến đây đợi, trên núi còn có ba vị đồng bạn có ý muốn thỉnh giáo, ba vị đã qua được cửa này, lão phu xin dẫn đường, xin mời!

Liền đó chuyển thân dẫn ba người họ đi tiếp. Hiển nhiên vị lão ngư phủ này là người đến đây theo lời mời trong thiệp của Võ Đang phái và nhà họ Bạch ở Giang Nam.

Bấy giờ tuy Yến Lăng Vân biết người ta đã ngộ nhận chàng với quái thư sinh Lăng Vân Yến nhưng không biết làm sao ngoài nhận tội giùm người.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 10

Ác Đạo Hiễn Tài Năng

Thư Sinh Lộ Tuyệt Kỹ

Ngọn Lư Sơn này quả là hiểm tuấn. Lão ngư phủ tự xưng là Phiên Dương Điều Tẩu dẫn họ lên cao mãi như không hề có mục đích. Khi qua một hẻm núi gần vực sâu thăm thẳm bỗng có bước chân người đạp cỏ cây lay động. Phiên Dương Điều Tẩu Đồ Long nghiêm mặt:

- Khuông Lư Tứ Tuyệt đó!

Nguyên lai bốn chư lão Khuông Lư Tứ Tuyệt này tiếp được thư mời của Võ Đang, tự thị vào uy vọng của mình nên tự đến đây ra tay trước. Chúng nhận định đối với một tiểu tử hậu bối mà phải hạ thiếp chiêu tập hắc đạo, bạch đạo toàn những cao thủ tới đối phó thực là có quá đáng. Tưởng nếu có thắng cũng chẳng có gì vinh dự, mà lỡ thua thì thật là mua cười. Thêm nữa Lư Sơn cách Võ Hán không xa, tất cả mọi việc ở bãi Anh Vũ, chúng đều có nghe biết cả. Do đó, chúng theo dõi Yến Lăng Vân đến đây định vây bắt sống chàng.

Đương nhiên bản lãnh bốn lão quái vật này phải hơn người, các bọn võ lâm bình thường không thể so sánh được và địa vị tên tuổi của chúng trong giang hồ không phải là nhỏ, chỉ vì Yến Lăng Vân mới bôn tẩu giang hồ không lâu nên chưa hề nghe biết tính danh chúng. Nhân đó khi Đồ Long nói tới tên Khuông Lư Tứ Tuyệt lão cũng chẳng thềm nói rõ tên họ là gì.

Yến Lăng Vân quay sang Phiên Dương Điều Tẩu Đồ Long cười gằn:

- Xin tha thứ tiểu sinh thô lậu kiến văn, chưa hề nghe được cái gì là Khuông Lư Tứ Tuyệt. Xin nhờ tôn giá chịu phiên thuật lại cho nghe bản lãnh của họ được chăng?

Bấy giờ trong hẻm núi đã thấy thoáng có mấy bóng người xuất hiện. Lời nói của chàng là lời nói thật nhưng đối với bốn người đối phương lại là hiểu lầm là câu có ý khiêu khích hạ nhục. Lập tức một lão đạo sĩ áo xanh không đợi Phiên Dương Điều Tẩu đáp, quái nhân đảo lộn quát to:

- Vô lượng thọ phật! Tiểu tử to gan! Chết tới đâu còn dám khinh người, hôm nay Vân Hải chân nhân ta không thể tha người được!

Nhân ảnh theo tiếng lướt tới, phất trần chỉ vào mặt chàng, lại quát:

- Đến đây, đến đây, chân nhân ta xem người có bản lãnh gì mà dám ngông cuồng?

Đồng thời ba người đối phương cùng rút kiếm thủ thế đưa những cặp mắt đỏ lửa nhìn Yến Lăng Vân, chính đang lúc ấy thiếu niên tuần tú Lâm Anh vọt thân đến đưa mắt ra hiệu cho chàng, rồi nhìn bốn tên Khuông Lư Tứ Tuyệt cười nhạt:

- Nếu muốn xuất thủ, Yến đại ca quyết không để các người thất vọng, hãy yên tâm, bây giờ tiểu sinh có mấy lời cảnh tỉnh chư vị có được chăng? Chư vị ở con đường hẹp này chặn người không biết đối tượng là Yến Lăng Vân hay Lăng Vân Yến, điều ấy có thể làm thì sao? Đó là điều thứ nhất, còn nữa theo tiểu sinh được biết, Võ Đang Ngoạ Vân lão đạo và Giang Nam Bạch đều sau khi du ngoạn Khuông Lư trở về rồi chết, chư vị thân là chủ ở Lư Sơn tất cả có quan hệ trách nhiệm chẳng khác gì quái thư sinh, như vậy nếu nói về công đạo, chư vị tính sao?

Ngôn ngữ chàng rất linh lợi, mỗi chữ đều phân minh khiến Khuông Lư Tứ Tuyệt bất giác đưa mắt nhìn nhau. Đúng là chúng đối với hai tên Yến Lăng Vân và Lăng Vân Yến chỉ là nghe giang hồ đồn đại, sự thực ai là ai, là một hay là hai cũng chẳng biết rõ.

Huống gì nguyên nhân cái chết của mấy cao nhân võ lâm xác thực là trước đây không lâu đều có đến thăm Lư Sơn, không thể không khiến người nghi ngờ.

Vân Hải lão đạo biến sắc quát hỏi Lâm Anh:

- Tiểu tử ngậm máu phun người. Giang Nam Bạch đại hiệp rõ ràng bị trúng ám toán của tiểu tử Lăng Vân Yến, với bản môn có can hệ gì?

Lâm Anh vẫn cười lạnh lùng:

- Hừ! Ngậm máu phun người! Tiểu sinh xin thỉnh giáo, chẳng lẽ năm xưa Đại Hoang chân nhân cất giấu bí kíp báu vật ở đây, chư vị đành can tâm để người khác chiếm đoạt hay sao? Đó là điều thiên cận dễ hiểu, chỉ vì Võ Đang và Bạch gia giả vờ không biết đó thôi!

Chàng đưa mắt nhìn qua một lão bà bà mặt lạnh như băng đứng trong bọn nói tiếp:

- Nếu như chư vị cứ nói bừa là không biết rõ Yến đại ca của ta hoặc là quái thư sinh Lăng Vân Yến nên cố tình cho đó là bằng cứ để thi hành ác độc thủ đoạn, thế thì đừng trách tiểu sinh đến Kim Lăng lần này sẽ đem tai nghe mắt thấy công bố trước võ lâm, xem ai là người bị nghi ngờ hơn ai?

Câu nói nửa kín nửa hở của Lâm Anh khiến cả bọn bốn người Khuông Lữ Tứ Tuyệt giật mình, cả bốn đều thầm lo trong bụng:

"Quái thật! Bản môn đã sưu tra lâu năm về bí kíp trân bảo của Đại Hoang chân nhân sao tiểu tử này lại biết? Hiển nhiên gần đây thường có cao nhân các phái đến Lữ Sơn không phải là không có nguyên nhân. Chẳng lẽ các bí mật ấy đều bị phát giác? Nếu thế tất mấy người đã chết nọ có liên quan đến việc này. Nếu lỡ công bố ra võ lâm đồng đạo chẳng những chúng ta càng bị thêm nghi ngờ, mà Lữ Sơn phái sẽ không còn được yên nữa. Hiện nay bốn người chúng ta phải cẩn thận hơn mới được, nếu không về hồ không thành mà thành chó thực là nguy hiểm!"

Thêm nữa đối với chuyện Yến Lăng Vân hoặc Lăng Vân Yến, bọn chúng chẳng hề có bằng cứ nào, do đó tám mắt ngơ ngác nhìn nhau chẳng biết nói sao.

Vị hoà thượng đứng đầu tức thì chấp hai tay trước ngực bước tới mấy bước, nhìn Lâm Anh đáp:

- A di đà phật! Lão nạp xuất gia không dám nói dối, lần này bốn người bản môn được Võ Đang mời tới, thực chưa biết tình hình tường tận ra sao, tiểu đàn việt có nghe gì về bí mật kíp của Đại Hoang chân nhân xin nói cho bản nạp nghe được chăng?

Yến Lăng Vân đứng bên nghe song phương đối đáp chợt nhớ lại lời Độc Hành Tẩu khi lâm chung so với dự kiến của Lâm Anh rất giống nhau, liền nghi nghĩa huynh chính bị Lữ Sơn phái hạ độc. Nhân đó lập tức chàng nổi giận cướp lời:

- Các người ám toán chư lão rồi vu oan giá hoạ cho người. Kỳ đại ca Độc Hành Tẩu của ta cũng đã đến Lữ Sơn quay về bảy ngày sau liền chết, các người nói sao?

Chuyện ấy là có thật, trước đây cứ tưởng Kỷ Linh bị trúng độc thủ của Lăng Vân Yến, bất quá là nghi ngờ theo sự nghi ngờ của nhà họ Bạch về cái chết của Giang Nam Bạch, kỳ thực tơ hào chẳng có bằng cứ gì cả.

Bây giờ suy đi nghĩ lại, quả nhiên Lư Sơn phái rất đáng nghi, điều ấy khiến chàng rất nôn nóng báo hận cho nghĩa huynh. Vị lão hoà thượng kia nghe lời thác dị chuyển mắt qua chàng:

- A di đà phật! Xin Yến thí chủ chớ hiểu lầm, lão nạp không ngại nói rõ ràng, bản môn đối với bí kíp của Đại Hoang chân nhân cũng chỉ nghe nói cất giấu tại vùng Lư Sơn, còn sự thực ở đâu, đến nay vẫn chưa biết. Hà huống Khuông Lư là một thắng cảnh, không thể cấm được du khách, lệnh hữu Kỷ đại hiệp đến đây lúc nào thực sự chúng ta không biết, lẽ nào lại mưu hại người?

Rồi lại nói với Lâm Anh:

- Đại danh quý tánh của tiểu đàn việt, bản tăng chưa được lãnh giáo, lý luận vừa rồi xác thực cũng có kiến giải. Hoặc là mấy vị cao nhân ấy nếu chẳng quan hệ gì với bí kíp trân quý, quyết không thể trước sau đều đến Lư Sơn và quyết không thể khi về đều chết hết như nhau, nguyên nhân mấy cái chết đều trùng hợp nếu không có thí chủ nghi ngờ mà chỉ rõ, chúng lão tăng đây cũng không biết được.

Ngôn ngữ lão khấn thiết như không hề biết có gì giả trá. Lâm Anh đưa mắt ra hiệu cho Yến Lăng Vân dần cơn tức giận, rồi nói tiếp:

- Đại hoà thượng! Đừng lộng ngôn, bí kíp Đại Hoang đã bị ai đó đoạt mất, không tin có thể đến dưới núi Ngũ Lão Phong trong thác nước có Thiên Toàn Tiên Phủ xem cho minh bạch. Nếu tiểu sinh đoán không sai, người đoạt được bí kíp ấy chính là hung thủ đã ám toán Giang Nam Bạch và Ngoạ Vân lão đạo. Còn Lư Sơn phái các người, tiểu sinh đây cũng xem xét kỹ, quả không phải là người đoạt được, nếu không thể hôm nay làm gì có việc này xảy ra?

Khuông Lư Tứ Tuyệt giật mình thất kinh, một là chúng đã nhiều năm sưu tra bí kíp không ngờ lại ở trong thác dưới ngọn Ngũ Lão Phong, hai là người ta xem xét bản môn đã lâu mà tự chúng không biết, hiển nhiên đối phương dù chỉ mới trẻ măng ắt cũng là có bản lĩnh hơn người. Nhất là nếu

thực có các chuyện này chẳng khác gì Lư Sơn phái đã nằm trong tay người.

Chúng lại khởi nghi kẻ đoạt được bí kíp chính là ba nam nữ thiếu niên này, nếu không bí mật lâu năm của Đại Hoang chân nhân làm sao ba thiếu niên lại biết? Vì nguyên nhân ấy, Vân Hải lão đạo nổi lên ác ý:

"Hôm nay bất kể vì thanh danh bản môn hay vì muốn giúp sức Võ Đang, chúng ta tất phải bắt cho được ba thiếu niên nam nữ này mới được!"

Nghĩ vậy lão liền cười hăng hắc chen vào:

- Tiểu quỷ hoa ngôn xảo ngữ, tưởng đem nguy kế qua mặt chúng ta hôm nay không được đâu! Nếu chịu ngoan ngoãn đưa bí kíp, bản chân nhân sẽ tha cho không chết!

Lão đạo ngôn không thẹn, như đã nắm chắc và không coi họ vào đâu. Lâm Anh bực bội cười lạnh lẽo:

- Chớ cần càn không biết lòng người tốt, im miệng đi, đừng ngăn trở thiếu gia du sơn hôm nay, hay các người muốn động thủ?

Lão hoà thượng ho khan mấy tiếng:

- Tiểu thí chủ thân có tuyệt học từng ngầm xem xét bản môn, hôm nay không dễ gặp nhau, nếu không lãnh giáo một phen, tương lai lỡ lời truyền ra giang hồ, lão tăng còn mặt mũi nào ngó ai?

Mắt lão quét qua Yến Lăng Vân nói tiếp:

- Thế thì càng hay, chúng ta chẳng muốn lấy nhiều thắng ít, chúng ta sẽ có ba cuộc đấu để định hơn thua. Nếu tam vị thua chỉ cần tam vị theo bần tăng, trái lại bản môn sẽ tự thủ không động gì tới ba vị nữa được không?

Vân Hải lão đạo vẩy phất trần giương những sợi dây tua tua lên quát to:

- Bản chân nhân xin xuất chiêu cuộc thứ nhất, các người tiểu tử nào ra trước?

Yến Lăng Vân không chịu đựng nổi nữa, vừa thấy đối phương cuồng ngạo như thế, chàng lập tức lướt thân tới trước mặt Lâm Anh, tiếp lời đáp:

- Thiếu gia thử xem con trâu nước người bản lãnh tới đâu mà dám khinh người đến thế?

Song thủ chàng chỉ vào mặt lão:

- Các người tự xưng Tứ Tuyệt, có lẽ cũng có chút bản lĩnh, mau xuất thủ cho thiếu gia xem!

Từ khi ở bãi Anh Vũ, Yến Lăng Vân thử thi triển thần công, về sau chàng rất tự tin ở sở học, nhưng thư sinh rốt cục vẫn là thư sinh. Đồng thời chàng còn quan tâm tới Lâm Yên cô nương yếu đuối đứng sau cần có người bảo vệ nên chàng tự động xin xuất thủ trước. Dù vậy chàng vẫn còn lo lắng nhìn về sau, vì Tứ Tuyệt này ai cũng là nhân vật thành danh bốn tẩu giang hồ nửa đời, còn chàng chỉ là người xuất đạo chưa lâu.

Vân Hải Chân Nhân nở nụ cười khinh miệt:

- Tiểu quỷ gan lớn thật, bản chân nhân sẽ cho người nhìn chút bản lĩnh rồi sẽ tính sau!

Phất trần lão xoay qua chỉ thẳng vào một cây liễu khô mọc ngay bên cạnh đường núi, lập tức muôn vạn sợi dây phất trần bằng lông đuôi ngựa cương cứng lên như muôn vạn mũi cương châm bắn thẳng cắm sâu vào thân cây. Hiển nhiên động tác ấy của lão chỉ để thị uy nhưng cũng đủ thấy công lực thâm hậu của lão có thể điều khiển khí thấu phất trần biến nhu thành cương, cực kỳ kinh dị. Vân Hải lão đạo sau đó như chẳng có chuyện gì thu hồi phất trần, đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân, quát:

- Tiểu bối họ Yến, người tự so với thân cây kia ra sao? Có chịu nổi một chiêu của bản chân nhân không?

Câu hỏi của lão mười phần cuồng ngạo, tựa hồ không thèm để đối thủ vào nửa con mắt. Vì vậy lửa giận trong lòng Yến Lăng Vân càng bốc cao, chàng sức nhớ đến Miêu Lãnh lão ma từng truyền thụ cho chàng tuyệt kỹ Lãnh Diệm Xuyên Tâm, nếu như thi triển Tam Âm Chân Khí hợp cùng tuyệt kỹ ấy chắc sẽ có hiệu lực khó lường. Chàng chẳng thèm đáp, lập tức ngậm vận thần công, giơ tay cong ngón tay nhắm hướng thân liễu khô cách không bắn ra. Ngón tay chàng vừa bật ra, lập tức thân cây bị xuyên qua một lỗ to như trứng ngỗng, chàng thản nhiên nhìn Vân Hải lão đạo, mỉm cười:

- Công phu của tiểu sinh có đáng xem chút nào không? Và không biết lão trâu già người chịu nổi một chiêu chăng?

Thêm thiếu niên Lâm Anh ở sau lưng buột lời tán thưởng:

- Yến đại ca hảo công phu! Không chừng so với binh nhận, cuộc thứ

nhất coi như thắng rồi!

Quả là chiêu phát vừa rồi Vân Hải lão đạo mượn phát trần làm binh khí chấn động khí lực. Nếu so hai người, đừng nói tất cả đều nhìn thấy trước mắt, dù có là trẻ con ba tuổi cũng phải nhận nội lực Yến Lăng Vân dùng tay không là cao hơn. Thực ra lão đạo Vân Hải này có hành động như thế, một mặt thấy đối thủ là kẻ mới nhập giang hồ nên có ý trấn áp trước, đồng thời khiêu khích cho đối phương giận dữ nóng nảy, mặt khác là cũng thăm dò thử xem công lực hoả hầu của đối thủ sự thực tới đâu. Lão không thể ngờ, đối thủ bất quá chỉ là một tiểu thư sinh, xuất thủ sử dụng thần công tuyệt kỹ đến thế.

Mắt lão nhìn xuyên qua thân cây không gây một tiếng động chẳng khác nào pháp thuật rõ ràng là một loại kỳ công âm độc dùng vô hình đả thương người, hoặc nếu tự thân bị kỳ công ấy không thể nào chống cự nổi. Cho nên bấy giờ lão kinh dị ngẩn ra như gỗ không thốt được một lời.

Ba đồng bạn Lư Sơn phái thấy tình hình ấy cũng biến sắc, lão hoà thượng vội vàng bước lên chấp tay hướng về Yến Lăng Vân:

- Tuyệt học Lãnh Diệm Xuyên Tâm của Yến thí chủ đủ khiến bản tăng Trừng Nhất báỉ phục! Kể ra bản môn và Miêu Lãnh Khuyết cũng có uyên nguyên, việc hôm nay đến đây dừng lại được rồi. Tất cả đều phải là người ngoài, chẳng cần dùng võ học ẩn chứng cái gì nữa, kính mời chư vị vào tề am đàm luận được chăng?

Vị Trừng Nhất lão hoà thượng này cung cung kính kính và nói được tên tuyệt kỹ Lãnh Diệm Xuyên Tâm và nói có giao tình với Miêu Lãnh Khuyết hiển nhiên nhận định Yến Lăng Vân tất là truyền nhân của lão ma đầu nọ nên không dám gây sự nữa. Sự thực lão biết được chiêu này chẳng có gì kỳ lạ, năm xưa Miêu Lãnh lão ma hoành hành hải nội không ai địch nổi, đả thương vô số vẫn thường dùng chiêu tuyệt học này, bất cứ ai lớn tuổi một chút đều có thể nghe biết.

Thêm nữa loại tuyệt học này rất là âm độc, nếu không luyện được cương khí hộ thân không thể chống cự lại nổi, huống hồ gì vừa rồi Yến Lăng Vân vận dụng cả Tam Âm Thần Công uy lực hoả hầu còn cao hơn cả Miêu Lãnh Khuyết năm xưa, thiết tưởng Trừng Nhất lão hoà thượng kiến

văn quảng bác lẽ nào không sợ? Lão tưởng nhận có quan hệ, nào ngờ kết quả tương phản, lúc ấy Yến Lăng Vân vận động tâm nghĩ thầm:

"Thì ra Lữ Sơn phái cũng cùng là bọn sói cầy với Miêu Lãnh lão ma mà thôi! Rõ ràng không phải là chính nhân quân tử?"

Rồi đó chàng lạnh sắc mặt lắc đầu đáp:

- Không sai, công phu ấy chính có quan hệ với bản lãnh Miêu Lãnh, đại hoà thượng không then kiến văn quảng bác, nhưng tiểu sinh và bọn chúng lại chẳng có quan hệ gì, như vậy chẳng có chi để đàm luận với quý phái. Tiểu sinh thiết tưởng đại hoà thượng nên quay về núi an phận thủ thường, đừng dấn thân vào cuộc gió tanh mưa máu này nên chăng?

Câu nói ấy của chàng khiến cả bọn Khuông Lữ Tứ Tuyệt đưa mắt nhìn nhau không dẫn được lòng tức giận, vì dù sao chúng cũng là những nhân vật nổi tiếng võ lâm, dù có bị chấn động bởi uy danh Miêu Lãnh lão ma nhưng đâu đến nỗi bị tiểu thư sinh này khinh thị? Đang lúc lửa giận sắp bùng, bỗng trên đỉnh núi xa xa có tiếng kêu thánh thót:

- Vân đệ đệ! Ta đến đây này!

Chợt thấy một bóng đỏ vọt lên không hạ xuống hiện ra là một nữ lang hồng y đeo kiếm. Nhất là Yến Lăng Vân, vừa nhìn là đã nhận ra chính là người chàng đêm ngày mong đợi Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh. Chàng lập tức hưng phấn hơn bao giờ hết đến độ quên cả trước mặt còn có địch nhân, vội vàng reo lên:

- Quỳnh tỷ tỷ sao lại đến đây? Thế mà nghe đồn tỷ tỷ bị Vu Sơn La lão tiền bối bắt rồi chứ?

Hai bên đều như một ngày không gặp dài bằng ba thu, tình thâm vô hạn hiện lên sắc diện. Cát Phi Quỳnh vừa ổn định cước bộ liền quét mắt nhìn Lâm Yên cô nương đứng sau lưng Yến Lăng Vân một cái, mảy liễu hơi cau, di bộ đến gần tiếp lời đáp:

- Chuyện còn dài lắm, từ từ sẽ nói. Gia sư đang ở Sơ Trang đình trên núi chờ đợi có việc muốn hỏi đó.

Nàng lại chuyển thân nhìn Khuông Lữ Tứ Tuyệt khẽ gật đầu lớn tiếng:

- Tiểu nữ Đông Hải Cát Phi Quỳnh gia sư tên là Thiết Lão Lão, Yến huynh đệ của ta đây mới nhập giang hồ không biết nhiều về rắc rối võ lâm,

như có chỗ nào lỡ lời, mong chư vị tha thứ. Nếu chư vị không còn chuyện gì xin cứ tùy tiện. Tương lai nếu có dịp đến Lư Sơn, ta xin tới nơi làm lễ.

Khuông Lư Tứ Tuyệt vừa nghe tới tên Vu Sơn Thiết Lão Lão La Cô Bà đã đến nơi này ai nấy đều chấn động, chúng đều biết vị nữ sát tinh ấy cực khó tính, không nên động tới. Đối phương trước mắt là một thiếu niên mà đã khó đối phó, huống gì lại còn có thêm đại viện nữa?

May mà Hồng Lăng Nữ ngôn ngữ khiêm nhường rất dễ nghe, nhân đó lập tức thừa cơ chuyển ý cả bọn vội vàng vàng đáp lễ:

- Cô nương tốt quá, tất cả chúng ta chỉ là hiểu lầm, chúng lão xin tuân lệnh không làm phiền nữa. Rồi đó chia tay liền.

Sức nhớ đến sau lưng còn có đồng bạn, Yến Lăng Vân lập tức quay lại định giới thiệu với Hồng Lăng Nữ. Nào ngờ chỉ trong một thoáng chớp chập em họ Lâm đã đi đâu không biết? Chàng phải nhìn quanh một lúc mới phát hiện hai người đã không nói một lời trở lui xuống tới chân núi. Tình hình như thế khiến chàng cảm thấy khó hiểu, chợt nhớ Lâm Yên cô nương là khuê nữ yếu đuối rất sợ những cuộc đấu bạo lực nên chắc nàng có ý tránh. Lập tức chàng gọi to vọng xuống:

- Lâm cô nương, Lâm huynh đệ, tạm đợi một chút, vụ rắc rối này đã được hoá giải được rồi!

Theo lẽ họ gặp nhau là đã tâm đầu ý hợp hai bên chẳng có gì giận nhau và địch nhân cũng đã rút lui, chính là lúc du ngoạn rất tốt, lẽ nào tỷ đệ họ Lâm không quay lại tiếp tục đăng sơn? Thế mà rất kỳ lạ, chàng gọi mấy lần mà chỉ có Lâm cô nương hơi quay đầu, bên tai chàng nghe có tiếng nhỏ u oán:

- Huynh đài đã có người tri kỷ làm bạn, ngu tử muội chỉ nên cáo từ. Bất quá trước đây có điều chưa tiện báo cho huynh đài biết, đó là gia tổ đã ở Quy Sơn giống chuông truyền thụ bản lãnh cho huynh đài, hy vọng huynh đài chưa quên chứ?

Chàng nhìn thấy hai tỷ đệ họ đã phi thân lên thuyền không hề quay đầu lại, thuyền nhổ neo đi ngay lập tức. Thực không biết nói sao! Nhất là vị Lâm Yên cô nương ấy, cuối cùng cũng để lộ nàng biết nội công Truyền Âm Nhập Mật, rõ ràng võ công nàng đã đạt tới cảnh giới phản phác quy

nguyên, thân có tuyệt học hơn đời, bình thường giấu kín không hề lộ, đến độ Yến Lăng Vân quanh quần bên nàng suốt ngày mà không hay biết nàng chính là cháu gái của lão nhân truyền âm dạy cho chàng huyền công ở núi Quy Sơn. Cơ duyên như thế mà nhất thời qua mắt khiến lòng chàng thêm băn khoăn... hối hận... khó hình dung nổi. Nhưng người ta đã đi tuyệt mù, nước chảy thào thào khó mà quay lại, hà huống rất ráo vì đâu nên nổi để đối phương như thế còn gì để nói?

Mắt Yến Lăng Vân dõi theo cánh bướm xa dần thần sắc hoảng hốt đến ngẩn người hồi lâu. Đương nhiên nổi lòng chàng, Cát Phi Quỳnh chẳng biết tư hào, nhưng nàng cảm giác được vì lúc này đã nhìn thấy Lâm Yên cô nương tư dung tuyệt thế có lẽ người trong mộng của nàng đã thay lòng đổi dạ. Nàng ngẫm tự cảm thương ngẩn người đứng cạnh.

Lâu lắm, nàng mới thở dài u oán nhìn Yến Lăng Vân:

- Vân đệ đệ! Vị cô nương ấy quả là tuyệt đẹp. Tỷ tỷ đến thật không đúng lúc! Bây giờ làm sao đây?

Ngữ khí nàng tuy vẫn ôn nhu nhưng cũng không thoát khỏi hàm ý đố kỵ ganh ghét của nữ nhi. Câu nói ấy nhất thời cảnh tỉnh Yến Lăng Vân, chàng thần thờ:

- Tiếc lắm thay! Tiếc lắm thay!

Rồi liền nắm tay ngọc của Cát Phi Quỳnh quan thiết hỏi:

- Máy ngày nay, có lẽ Quỳnh tỷ tỷ rất buồn, lúc này nghe nói lệnh sư có việc cần hỏi nhưng không biết Thanh Liên tiền bối hay là La lão tiền bối vậy?

Chàng vẫn thành khẩn như xưa chẳng có chút gì có mới nói cũ, do đó Hồng Lăng Nữ lập tức phấn chấn cười diễm lệ:

- Chẳng lẽ Kỳ lão tiền bối không nói cho đệ đệ biết gia sư tỷ tỷ là ai ư? Chúng ta lên núi mau, e rằng lão nhân gia đợi đã lâu rồi đó.

Rồi hai người nắm tay cùng lên núi, trên đường đi Hồng Lăng Nữ kể sơ qua về sự mất tích của nàng. Thì ra Thiết Lão Lão La Cô Bà, khi ấy bắt cóc nàng về Tam Du động giải huyết cho nàng rồi cười bảo:

- Con bé này! Lão thân La Cô Bà, người gọi là Thiết Lão Lão, cô bé có biết Độc Hành Tẩu Kỳ đại hiệp không? Người ấy đã bắt tiểu tử đi cùng

với người rồi, nhưng là tốt lắm đó vì lão đã ước hẹn với ta trong mười năm mà không tìm được xứng đáng làm truyền môn nhân sẽ không bao giờ thu đồ đệ nữa. Ta cũng vậy, ý của người ra sao?

Thiết Lão Lão này khi sinh ra mặt đã đen như mực, hình dung quái dị thần sắc lúc nào cũng nghiêm lạnh mười phần dễ sợ khiến ai nấy nhìn thấy đều kinh hoảng. Nhưng bây giờ lại rất hiền lành rất dễ thân cận và tỏ ra rất yêu quý Hồng Lăng Nữ. Nhân đó Cát Phi Quỳnh tự biết phúc tới, trí liền linh hoạt, phiên thân đứng dậy nghiêm cẩn:

- Mong được ân lão tiên bối rũ lòng thương, tiểu nữ xin ghi xương khắc cốt. Nhưng vẫn bối thân đã có sư phụ, làm người dám đâu quên gốc, mong lão tiên bối tha thứ cho ngu nữ.

Nàng nói rất là uyển chuyển và cũng cực trung tín, tự thân không dám cự tuyệt nhưng không dám mong ân chỉ đặt vấn đề sư môn, không tự ti không tự cao mười phần đặc thể.

La Cô Bà không có ý giận, trái lại còn gật đầu khen:

- Khó được! Khó được! Người không quên gốc, lão thân nào nữ miễn cưỡng? Xem người ra chiêu có lẽ tất là môn hạ Thanh Liên ở Đông Hải, Độc Hành Tẩu lão quỷ và quý phái có nguồn gốc rất sâu, tất sẽ có an bài, chuyện ấy tương lai sẽ bàn lại, tạm thời lão thân thu người làm ký danh đệ tử được không?

Cát Phi Quỳnh bấy giờ mới nhớ ra sư phụ thường nhắc đến Độc Hành Tẩu, quả nhiên họ có quan hệ cực thâm sâu, hà huống ký danh đệ tử đâu phải là phản bội môn phái có gì không tiện. Do đó nàng vội quỳ xuống:

- Ân sư! Đệ tử Cát Phi Quỳnh xin khấu đầu!

Đồng thời La Cô Bà cũng vui vẻ cười lớn ôm lấy nàng phủ dụ:

- Được rồi! Được rồi! Lão thân nửa đời cô tịch, từ nay về sau có người là hài tử ngoan, ta há không sống lâu hơn cùng tuế nguyệt vô biên sao?

Hai sư đồ thân yêu nhau chẳng khác gì mẹ con, hai người đem thân thể ra kể cho nhau nghe. Đương nhiên Hồng Lăng Nữ không dám giấu giếm, e lệ kể cho sư phụ nghe về tấm lòng nàng đối với Yến Lăng Vân và tỏ ý lo lắng cho chàng. Nhân đó La Cô Bà vì quá yêu nữ đệ tử, lập tức cho người cầm Thiết Mộc Lệnh đuổi theo dấu vết chàng ngấm bảo vệ.

Không ngờ chỉ vài ngày sau lại được tin báo trở về cấp báo Độc Hành đại hiệp và tiểu tướng công họ Yến cùng đến Võ Xương, không biết vì có gì bỏ mạng, nguyên nhân cái chết không rõ ràng.

Độc Hành Tẩu và La Cô Bà khi xưa là tình nhân, nghe tin bèn quyết tìm đến tra xét. Mới đầu La Cô Bà cũng nhận định là do Yến Lăng Vân ám toán, Hồng Lăng Nữ giải thích thế nào cũng không hết nghi ngờ.

Đến lúc theo dấu tìm lên ngọn tiểu Cô Sơn này nghe lén được hai bên đối đáp mới biết nhận định sai, bèn lệnh ái đồ mời Yến Lăng Vân lên ý muốn hỏi về cái chết của Kỷ Linh ra sao?

Chỉ một khắc sau hai người lên đến đỉnh núi, đã thấy La Cô Bà tay cầm trường dựa lan can nhìn mặt nước sâu dưới xa vời chú mục viễn phương thần sắc ảm đạm.

Nghe tiếng chân mới chậm chậm xoay thân nhìn ái đồ và thiếu niên thăm dò, hiển nhiên trong mắt bà hai người này rất đẹp đôi.

Không đợi Yến Lăng Vân mở lời, lão bà gật đầu nói:

- Lão thân nhân trong lòng đau vì bạn cũ trước đây, có nghi ngờ tiểu tướng công, có lẽ Quỳnh nhi đã nói qua, kính mong lượng thứ. Hiện mời gót ngọc tới đây xin kể cho nghe rõ tình hình lâm chung của Kỷ đại hiệp được chăng?

Yến Lăng Vân cúi xá thi lễ nghiêm kính đáp:

- Lão tiên bối bất tất quá khiêm, chuyện liên quan đến Kỷ đại ca vẫn bối, vẫn bối cũng chưa nghĩ ra duyên cớ, kính xin được chỉ giáo.

Liền đó đem chuyện hai người đến Võ Xương nhất nhất kể rõ. Cuối cùng lại đem chuyện Giang Nam Bạch chết mà chàng nghe được rất giống với tình hình lúc chết của Độc Hành Tẩu kể luôn. La Cô Bà trầm ngâm một lúc mới cất tiếng lớn:

- Phải đó! Kẻ thù không phải là Miêu Lãnh lão ma ắt phải là quái thư sinh Lăng Vân Yến gì đó, chúng ta phải rửa hận này.

Rồi đó lão bà nhìn chàng gật đầu tiếp:

- Tiểu tướng công phúc nhà sâu dày, chỗ nào cũng vì họa mà gặp phúc, nếu như lão thân sở liệu không sai thì lão nhân dùng tiếng chuông truyền huyền công tất là Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử tiên bối

phải chăng?

Rồi lại a một tiếng nhìn ái đồ Cát Phi Quỳnh nói tiếp:

- Quả nhiên Thiên Đô lão thần tiên nguyên họ Lâm, Yến tướng công nói nữ tử truyền âm kia cũng họ Lâm có thể nói không phải vu khoát, được vị lão nhân gia này để ý đến đúng là vô thượng phúc duyên đó!

Thần sắc của lão bà một mặt như tiếc giùm Yến Lăng Vân không theo chân tử đệ họ Lâm, một mặt lại e người tình của ái đồ mình bị Tử y nữ lang kia đoạt mất. Chị em họ Lâm dứt áo ra đi đối với người chưa có kinh nghiệm gì cuộc đời như chàng, chàng không hiểu nguyên do nhưng nhìn thần sắc lão bà, chàng liền tỉnh ngộ không ngờ mới gặp chàng nghe qua câu chuyện, lão bà đoán liền trúng.

Nhất là Cát Phi Quỳnh đối với tiền đồ của người yêu, nàng rất quan tâm, liền đó nàng quyết định hướng về chàng nói:

- Vân đệ đệ, tử đệ họ Lâm ấy là người rất tốt có thể dẫn đệ đệ vào cửa Thiên Đô thần tiên, cơ duyên như thế không nên uổng phí. Bây giờ từ thủy đảo khó mà đuổi kịp, hay ta dùng đường bộ đuổi theo được không?

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 11

Cô Sơn Gặp Người Yêu Thề Nguyễn Suốt Đời

Đêm Lạnh Ngộ Ma Đầu, Hẹn Vào Một Sớm

Tự nhiên đó là hảo ý hy sinh thân mình cho tương lai của chàng, nhưng Yến Lăng Vân lại động nổi sinh tình của một thư sinh ngọc ngà nhếch nhác đầu cười gượng:

- Kết bạn quý ở tri âm, tiểu đệ tự xét chẳng có gì đặc tội, họ đã bỏ tiểu đệ đi như thế, tiểu đệ còn mặt mũi nào tìm đến? Huống chi chuyện gặp gỡ trên đời vốn là đều do tiền định, cưỡng cầu nào có ích lợi gì đâu?

Cát Phi Quỳnh cố giả quát mắng:

- Công Tôn lão đại ca dặn tiểu đệ đệ những gì, chẳng lẽ đệ đệ quên sao? Lời tử tử quyết không sai, nói cho đệ đệ biết, vị Lâm cô nương ấy đâu có ý tuyệt giao thật, nếu không sao hành lý của đệ đệ vẫn giữ trên thuyền? Đệ đệ ngốc ơi, có hiểu hay không?

Rồi đó lệ nàng như muốn trào ra, cúi đầu u oán:

- Bây giờ trước mặt gia sư, tử tử nói một câu không sợ thẹn, chỉ cần đệ đệ nghĩ đến tử tử một phần nhỏ thôi, tử tử mãi nguyện lắm rồi. Chẳng lẽ cứ để uổng kiếp dư sinh khư khư bên nhau mà lấy làm hay không? Đệ đệ ơi, tuyệt thế kỳ nhân ấy, thiên hạ cầu còn không được. Hành hiệp trượng nghĩa vì Kỷ tiền bối báo thù, không làm thế không được đâu.

Giọng nàng càng nói càng ghen ngào lộ kết thâm tình đối với chàng, khiến chàng bất giác cảm động khôn xiết vội vàng tiếp lời:

- Mong ân Quỳnh tử tử đừng bỏ đệ, đệ hạnh phúc lắm rồi.

Liền đó chàng hướng về Thiết Lão Lão vái một cái rồi chỉ về mặt trời đang rơi xuống phương tây:

- Xin La lão tiền bối chứng giám, suốt đời tiểu sinh nếu như phụ bạc Quỳnh tử tử, thân sẽ như mặt trời kia.

La lão bà thấy hai thiếu niên tình sâu nghĩa nặng như thế trong lòng hết sức hưng phấn, vội vàng đáp lễ mỉm cười:

- Yển tướng công quân tử chí thành, lão thân rất tin. Nam nhân có năm thê bảy thiếp, đó là luật lệ cho phép của triều đình, Quỳnh nhi ta tuyệt không phải là người hay ghen ghét, sau này nếu như có ngộ hợp nào chắc không đến cổ chấp chẳng?

Rõ ràng lão bà nói câu ấy là có hàm chứa thâm ý. Vừa dứt lời bỗng nghe dưới chân nhai có tiếng cười ha hả:

- Nữ nhi hiền thực đa tình, lão phu cũng có thể chứng giám, hãy nhận tín vật của ta làm sính lễ được chẳng?

Một tia chớp lên từ bên cạnh bay vào trong Sơ Trang đình. Thiết Lão Lão La Cô Bà quát to:

- Người nào tại đây nhìn lén sao chưa hiện thân?

Lão bà vốn vì mình là người thành danh mấy chục năm, tai mắt cực linh thông thể mà có người đến gần chưa phát giác ra thực có tồn thất đến uy danh. Do đó ý muốn bức bách đối phương hiện thân ra xem là cao nhân nào? Nhưng người nọ càng mau hơn, nhất là trên đỉnh núi chu vi không quá mấy chục trượng dưới là huyền nhai sâu tới mặt nước, phi chuyển một vòng mắt vẫn chỉ thấy hoang sơn tịch mịch không có một bóng nhân ảnh.

Hiển nhiên âm thanh ấy tất phải là một vị kỳ sĩ công lực tuyệt cao, nhất là khi lão bà quay vào đình liền nhìn thấy trong tay Hồng Lăng Nữ cầm một miếng trúc màu tía sáng lấp lánh, lập tức nhận ra vật này, lão bà cả mừng:

- Phúc duyên của con không nhỏ, thì ra là lão quái vật đó ư?

Rồi nghiêm mặt nói với nàng:

- Quỳnh nhi chớ coi thường miếng trúc nhỏ ấy, vật này do Nam Hải Phật Trúc chế thành cứng như sắt, nước lửa đều không xâm phạm được có tên là Tử Trúc Lệnh của lão nhân đứng đầu trong võ lâm và là tín phù của Thiên Sơn Thần Khất Cơ đại hiệp.

Cầm nó có thể đi khắp giang hồ, bất luận hắc đạo, bạch đạo đều phải nể nang, nhất là Cái Bang khắp nơi thấy nó như thấy tổ sư giáng lâm, ai cũng phải tuân lệnh, thực là mười phần hữu dụng và đáng quý, mau cất vào người đi!

Cứ theo lời La Cô Bà thì cái Tử Trúc Lệnh này quả là đáng quý,

không ngờ Cát Phi Quỳnh trao lại cho Yến Lăng Vân:

- Vân đệ tạm giữ vật này để phòng bất trắc...

Nhưng La Cô Bà đã ngắt lời mắng:

- Con ngọc này, đó là vật Cơ đại hiệp thay thế Yến tướng công tặng con làm sính lễ, sư phụ không có gì quý nhưng tạm thời đưa cho Yến tướng công Thiết Mộc Lệnh để cả hai con cùng vui cả, được chăng?

Lão bà đưa tay vào trong áo lấy ra một mảnh gỗ đen bóng đặt vào tay Yến Lăng Vân, từ tốn nói:

- Yến tướng công hãy theo lời Quỳnh nhi dùng đường bộ đuổi theo chị em họ Lâm.

Sư đồ lão thân sẽ đến Đông Hải trước, rồi sau đó ta sẽ gặp lại nhau ở Kim Lăng.

Cát Phi Quỳnh nắm lấy tay chàng ân cần dặn dò:

- Vân đệ lên đường nên cẩn thận. Ở Kim Lăng có Nhất Âm sư thái là bạn cũ của mẫu thân tỷ tỷ, có việc gì đệ cứ đến tìm người, chúng ta sau này sẽ gặp lại nhau, cố trân trọng giữ thân nhé!

Lời nàng tha thiết tình sâu nghĩa nặng khiến chàng bồi hồi, chỉ biết gật đầu gạt lệ chia tay. Ba người lập tức hạ sơn vượt sông qua bờ bên kia phía bắc rồi chia tay. Bấy giờ mặt trời đã lặn, ráng chiều ửng đỏ nơi hướng tây bốn bề khói toả. Chỉ còn lại đơn độc một mình Yến Lăng Vân, chàng phi hành theo con đường ven sông đi xuống hạ lưu.

Suốt dọc đường đa số chỉ có những nhà làm nghề đánh cá, vì là buổi tối hoang vắng nên chàng yên tâm giở khinh công tuyệt kỹ phi hành một mạch mà không bị ai chú ý. Chưa tới đầu canh một chàng đã tới Hoa Dương. Theo chàng suy luận, gió hôm nay không lấy gì làm thuận, thuyền của chị em họ Lâm rất lớn, người lại đông quyết không thể nào chạy quá trăm dặm. Do đó chàng còn đủ nhàn nhã tìm một túp phạn quán ven sông ăn uống cho chắc bụng, chuẩn bị phi hành tiếp suốt đêm nay thế nào cũng bắt kịp.

Ăn uống xong xuôi chàng lại đổi ý, hỏi thăm tìm mua một chiếc thuyền nhỏ, tự mình chèo trên sông tìm bóng con thuyền vĩ đại của chị em họ Lâm. Bấy giờ trăng sáng sao thưa, chèo chiếc thuyền con con đến hạ

lưu, nhờ nhân lực phi thường chàng đã nhìn thấy chiếc thuyền to lớn của chị em họ bỏ neo bên một bến nước. Trong thuyền đèn nến vẫn còn sáng rực, tiểu thư sinh mừng quá sở vọng, đẩy thuyền nhỏ tới. Tâm trạng chàng bấy giờ rất mâu thuẫn, vừa tự tôn trọng không muốn cầu xin người khác, vừa vẫn nhớ lời người yêu bên tai, không như thế không được. Chàng bồi hồi một thoáng rồi gọi lớn lên thuyền:

- Lâm Anh hiền đệ, ngu huynh Yến Lăng Vân đến đây!

Không đợi có tiếng đáp, chàng khinh thân bay lướt lên thuyền. Cứ theo chàng nghĩ, chàng và họ đã có giao tình khá sâu đậm, dù chàng có tự ý lên thuyền, đối phương cũng không thể phiền trách.

Đồng thời chàng nhìn thấy một nam một nữ ra nghênh đón. Nhưng khi đến gần mới phát hiện đối phương không phải là người mà chàng muốn gặp. Nam nhân tuổi đã ba mươi, hai mắt âm trầm khoát áo hồ cừu như một công tử quý phái. Nữ nhân tóc mây thả xuống vai tuổi cũng độ chừng mười tám mười chín, áo xanh quần đỏ thể thái xinh tươi hai mắt long lanh như muốn đoạt lòng người. Yến Lăng Vân lại tưởng đâu là khách của chị em họ Lâm nên ôm quyền thi lễ:

- Cảm phiền nhị vị huynh đài cho biết Anh đệ có ở trên thuyền không?

Trước mặt người lạ chàng không tiện hỏi thẳng tên Lâm Yên cô nương nên phải hỏi tên người em. Ngờ đâu câu hỏi của chàng vừa dứt, liền nghe nữ lang nọ bật cười:

- Cái gì là Anh đệ hay không Anh đệ? Gia phụ có lời mời, mau theo tiểu muội vào trong khoang. Tiểu muội nghe tên Yến sư huynh đã lâu, hôm nay mới hân hạnh gặp mặt đó!

Yến Lăng Vân giật mình bất giác nghĩ thầm:

"Ôi! Ta chẳng biết những người này là ai, bản thân ta đâu có bao giờ nhập môn phái nào mà lại có đồng môn sư muội? Thật là kỳ quái!"

Nhưng rồi lại sức nhớ, biết đâu Thiên Đô Tiên Khách từ lúc truyền thụ huyền công cho chàng ở Quy Sơn đã tự coi như chàng là môn hạ rồi.

Rồi đó lập tức nghiêm cẩn đáp:

- Vâng, vâng. Tiểu đệ xin vào bái kiến lão nhân gia.

Rồi bước theo sau hai nam nữ vào khoang thuyền. Không ngờ vừa đưa

mắt nhìn dưới bóng đuốc sáng rực ngời một người không phải là gia tổ của chị em họ Lâm mà nghiêm nhiên lại là Miêu Lãnh lão ma!

Chuyện tới đây quả là vượt khỏi tưởng tượng của chàng, bất giác chàng giật mình hoảng kinh. Nhưng mọi việc đã dĩ lỡ, chàng đành ôm quyền:

- Không biết lão tiền bối gọi đến có gì chỉ giáo?

Bấy giờ Miêu Lãnh Khuyết hình như đang có gì vui vẻ trong lòng nên sắc mặt ôn hoà, chỉ vào chiếc cấm đôn bên cạnh:

- Hiền đồ ngồi xuống đây đã, hôm nay ta có thiên duyên, sư phụ sẽ nói nhiều với con.

Lão nghiêm nhiên tự coi mình đã là sư phụ và coi như Yến Lăng Vân đã là môn nhân, đương nhiên nếu lấy sự truyền thụ võ công mà luận, như thế cũng chẳng có gì sai.

Chỉ vì Yến Lăng Vân vẫn coi hai người có hai con đường khác nhau, chính tà khác biệt nên không chấp nhận danh phận ấy. Chàng ngang nhiên tiếp lời:

- Lão tiền bối xưng hô như thế, xin thứ tiểu sinh không dám nhận, có việc gì xin cứ chỉ giáo.

Miêu Lãnh lão ma là người tự đại tự tôn đâu thể nào chịu được hậu bối kháng cự lại ý muốn của mình, nhưng không hiểu hôm nay lão có gì cao hứng khác thường nên nghe câu nói ngang ngạnh của chàng vẫn không đổi sắc, khẽ cười:

- Người thường nói thụ sinh hủ lậu, quả nhiên không sai! Ta thử hỏi người, cổ nhân đã có thân phận sư đồ ước định, rằng hễ ai truyền thụ võ công là sư phụ và chịu sự truyền thụ ấy là đồ đệ, lão phu và người thực đã có điều đó sao lại không phải là sư đồ? Huống gì theo lão phu tra xét tận tường người quả chưa hề có sư phụ cũng chẳng phải là truyền nhân của Thiên Đô lão, nay người đã có đủ tuyệt học của bản môn sao chưa chịu nhận lão phu là sư phụ? Nhất là người là kẻ đọc sách chẳng lẽ không nhận ra lý ấy ư? Mà chẳng cần nói tới các chuyện ấy, cứ lấy việc trước mắt mà luận, người tự tìm đến đây không phải là không có ý trời trong ấy sao?

Tiếp một tràng dài như thế, lão lại nghiêm sắc mặt:

- Đó là lão phu thực sự yêu tài, không muốn để người làm lạc, học lầm những công phu dung tục tầm thường, lão phu đã chuẩn bị truyền y bát bản môn cho người, chẳng lẽ là ác ý ư?

Vẫn không để chàng đáp, lão chỉ nữ nhân đứng bên cạnh:

- Đây là tiểu nữ Hàn Hương tuổi vừa đôi chín, hôm nay đến cũng vì người, người đủ biết tâm ý thành thật của sư phụ rồi chứ?

Những lời của lão thực là có để ý đến chàng nên không tiếc đến cả mang con gái ra trói buộc chàng. Phải nói thật là chuyện người khác có nằm mộng cầu cũng không được, và bản thân Miêu Lãnh lão ma xưa nay cũng là lần thứ nhất nhún nhường đến thế. Nhất là lúc thiếu nữ Khuyết Hàn Hương đứng cạnh vừa nghe lời cha nét mặt đầy xuân e thẹn đưa đôi mắt xiêu hồn lạc phách nhìn Yến Lăng Vân như thúc giục chàng:

"Bằng lòng đi chứ!" Tình hình như thế kể ra cũng rất dễ xiêu lòng, nhưng Yến Lăng Vân không hổ thẹn là kẻ đã từng học thi thư, môn đồ của thánh hiền, chàng không cần một chút suy nghĩ, cương quyết đáp:

- Đa tạ mỹ ý của lão tiền bối, mỗi người có một chí hướng, không thể tuân lệnh được, vả chăng tiểu sinh đã có người tào khang đâu dám với cao?

Rồi liền ôm quyền:

- Tiểu sinh rất tiếc có việc cần, xin cáo từ!

Tiếp đó chuyển thân muốn quay ra. Miêu Lãnh lão ma phát ra một tiếng cười lạnh lẽo:

- Tiểu tử không biết tốt xấu là gì, định đi đâu?

Còn vị ma nữ Khuyết Hàn Hương lộ liền sắc giận chặn ngang cửa khoang thuyền quát to:

- Họ Yến! Khuyết Hàn Hương ta vâng lệnh nghiêm đường, danh phận đã định, người bỏ đi sao được?

Yến Lăng Vân nhận ra tình hình đã lọt vào tay người, chưa chắc chàng đã là địch thủ của hai cha con nàng, do đó lập tức linh cơ chuyển động quay thân lại lớn tiếng:

- Nếu như lão tiền bối dùng sức mạnh cổ ép, tiểu sinh dù chết không phục, tương lai sẽ nói sao với công luận giang hồ?

Điều ấy vốn rất đúng, y bát truyền nhân đối với một môn phái cũng

như hương hoá của một gia tông, tất cần phải do sự tự nguyện mai kia mới giữ được lâu dài vĩnh viễn, do đó Miêu Lãnh Khuyết mới không tiếc mang con gái ra làm mồi nhử, chính là lý do ấy.

Nhất là lão nhìn thấy Yến Lăng Vân hoàn toàn không có chút gì sợ hãi, chẳng những chàng có căn cốt tuyệt thế mà tính tình không thể dùng uy vũ khuất phục, mỹ sắc không động là phẩm chất rất hiếm trên đời, bất giác lão càng thêm ái mộ chàng.

Lão do vậy cố dẫn lửa giận, trầm giọng hỏi:

- Thế phải làm sao người mới chịu tâm phục?

Yến Lăng Vân:

- Nếu lão tiên bối theo ba việc yêu cầu của tiểu sinh sau đây. Thứ nhất Miêu Lãnh phải từ nay không được phạm vào các tội ác giết người, tà dâm, cải tà quy chánh... thứ hai... trong vòng ba năm nữa nếu tiểu sinh không tìm được minh sư cao nhân, thứ ba phải giải thích được ba chữ "Tiêu Diêu... Du" do nghĩa huynh Độc Hành Tẩu thốt ra lúc lâm chung, giúp tiểu sinh trả mối thù cho nghĩa huynh.

Ba điều kiện ấy theo Yến Lăng Vân, Miêu Lãnh lão ma tuyệt không thể chấp nhận và chàng chỉ làm kế hoãn binh để tìm cách thoát thân mà thôi. Nhưng sau khi nghe rõ ba điều kiện ấy, không hiểu sao Miêu Lãnh lão ma có vẻ rất hứng thú, chỉ hơi trầm tư một chút, lão liền bật cười ha hả:

- Cũng được! Chúng ta một lời đã định! Lão phu chấp nhận tất cả, phải chăng đây là ý trời?

Lão nhìn chàng gật đầu:

- Hôm nay tương phùng không dễ, không thể không ghi một kỷ niệm, hãy thuật lại cẩn thận tình hình lúc lâm chung của nghĩa huynh người cho ta nghe!

Rồi lệnh cho con gái:

- Hương nhi hãy dẫn nhà bếp sửa soạn rượu ngon nhắm tốt cho ta đãi khách quý đây nhé!

Kết quả như thế thực ra ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân. Chẳng những người ta không dùng cường lực cưỡng ép, mà ngữ khí lại tỏ ra của một trưởng giả, khí lượng rất khoáng đạt hỏi liền nguyên nhân cái chết của

Độc Hành Tẩu. Thêm nữa, ma nữ Khuyết Hàn Hương cũng rất ân cần săn sóc tới chàng vô cùng vui vẻ. Chỉ duy nhất có nam nhân áo quần hoa lệ trước sau không nói một lời, lạnh như một tảng băng đứng bên cạnh. Yến Lăng Vân không cần khiêm tốn, tức thì ngồi xuống chỗ vị trí khách nhân.

Bấy giờ ước vào khoảng giữa canh hai, trên trời trăng lạnh không một chút mây mù, nước sông chảy cuồn cuộn, hai bên bờ lập lòe ánh đèn của mấy thuyền câu chầm từng điểm ngược xuống nước tạo thành một cảnh sắc cực kỳ nên thơ. Miêu Lãnh lão ma nhìn ái nữ và vị khách thiếu niên song song ngồi đối diện như hai viên ngọc quý, nam thì ôn văn nho nhã, nữ thì yếu điệu phong lưu. Lão thập phần cao hứng, bất giác bộ mặt thường ngày vẫn thường lạnh lẽo hơi có vẻ tươi cười lập tức giơ cao chén rượu nhìn Yến Lăng Vân:

- Trời cao đất rộng, chúng ta gặp nhau ở đây kể cũng có cơ duyên, chẳng nên câu thúc cứ tùy ý vui chơi.

Yến Lăng Vân vì là văn bối nên cung kính đáp:

- Đa tạ thịnh ý lão tiên bối, tiểu sinh nào dám trái lệnh!

Rồi chàng cùng cạn chén mỹ tửu và đem chuyện đã qua của Độc Hành Tẩu cùng những gì chàng biết ra thuật lại, trong khi kể chàng vẫn lưu tâm tới sắc mặt của lão ma, hy vọng chứng minh được nỗi nghi ngờ của Thiết Lão Lão.

Không ngờ lão Miêu Lãnh Khuyết nghe qua cũng lấy làm kinh ngạc, hai lông mày nhăn tít lại, trầm tư rất lâu rồi mới cao giọng:

- Trước đây lão phu vẫn tưởng những chuyện chấn động giang hồ ấy đều do người làm, nhưng xem ra còn có nhiều ẩn tình khác nữa.

Tiếp đó lão lắc đầu nhìn ra ngoài khoang thuyền nói tiếp:

- Truyền thuyết nói rằng khi xưa Đại Hoang chân nhân đích xác có lưu lại bút tích tặng bí kíp cho người hữu duyên, nhưng vị tiên bối quái kiệt ấy thần thông quảng đại kỳ bí tuyệt luân. Sáu mươi năm trước trong võ lâm đã nổi lên phong trào truy tìm bí kíp rất náo nhiệt, kết quả chẳng ai tìm được gì, nơi ở của kỳ nhân ấy rải khắp thiên hạ nên sự kỳ huý càng nhiều. Mười mấy năm nay không ai đi tìm báu vật nữa, không ngờ việc ấy đến hôm nay lại còn có người chú ý, ba tiếng "Tiêu Diêu... Du" quả nhiên rất khó hiểu.

Thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ không có người có lòng mà thôi, lão phu quyết thử một phen...

Lão ngừng một chút rồi quay sang bảo con gái:

- Hôm nay gặp khách quý, có rượu nên có đàn, sao Hương nhi không tấu lên một khúc cho tất cả thưởng lãm?

Hiển nhiên lão có ý giúp con gái phô diễn tài nghệ trước mặt thiếu niên mà lão chọn mà làm giai tể. Thiếu nữ được lời rất hoan hỷ, đưa mắt ưu ái nhìn Yến Lăng Vân rồi mới khẽ động hai cánh môi đào:

- Hải nhi xin tuân lệnh, chỉ e tài nghệ vụng về làm bẩn tai khách quý chăng?

Lúc này bỗng nhiên nàng đã biến thành người mười phần văn nhã, đồng thời tỳ nữ lập tức dâng lên một cây đàn tỳ bà đen tuyền. Khuyết Hàn Hương đưa tay ngọc ra khẽ đỡ, ngón tay nàng lướt vắn trạc đàn rồi vuốt nhẹ tiếng tơ, nàng cười dịu dàng với chàng.

- Xin phô chút tài mọn.

Nàng ngồi thẳng người lại, hai mắt ngưng thần, đầu ngón tay búng nhẹ lập tức một loạt âm thanh như tiếng ngọc gieo xuống mâm vàng thánh thót cất lên.

Thêm nữa Yến Lăng Vân cũng tinh thông âm vận, rất yêu âm nhạc bây giờ tuy ở chỗ hiểm lo lắng về hai chị em họ Lâm trong bụng:

"Người ta đã có ý tốt với mình, sao mà mình nỡ làm mất nhã hứng của người? Hãy nghe xong khúc nhạc này rồi cáo từ cũng được."

Nào ngờ ý chàng vừa chuyển, bỗng nghe "đang" một tiếng, ngũ âm theo đó cất lên lạnh lạnh như tiếng giáo mác đao kiếm chạm nhau rất ghê rợn, lập tức tâm hồn chàng giao động, người cơ hồ không thể tự chủ như có luồng khí lạ xông lên trong lục phủ ngũ tạng.

May mà túc căn chàng thâm hậu, đột nhiên hiểu ra trong loại âm nhạc này có gì khác lạ, lập tức chính tâm thành ý hồi tưởng lại tâm pháp do lão nhân truyền âm ở Quy Sơn chấn định tâm thần mới dần dần hồi phục bình tĩnh. Qua một khắc lại nghe âm điệu đối phương đột chuyển lúc thì bỗng thấp bỗng cao như khóc than như tiếng khóc người cô phụ xa chồng, lúc thì như đứt như nối rơi từng tiếng nỉ non chẳng khác nào ve kêu vượn hót,

khiến người nghe lòng rối bời bời.

Cuối cùng là một loạt âm thanh gấp rút như ngựa phi, ngũ âm cùng tấu lên sầm sầm bên tai khiến người nghe thất thần lạc chí. Nói cho đúng nếu Yến Lăng Vân không kịp thời cảnh giác và vận công kháng cự lại tiếng đàn thì không biết tình hình sẽ ra sao. Vì khúc tỳ bà độc tấu của Khuyết Hàn Hương có tên là Thất Tình Ma Âm cố ý thử thách khuấy phục chàng, xưa nay rất ít người chống cự được tấu khúc ấy của nàng.

Một lúc sau nàng vẫn thấy tiểu thư sinh chú mục nhìn vào mấy ngón tay nàng, miệng lại cười nhạt, không động tơ hào. Bất giác nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng tự nghĩ thân phụ quả nhiên có nhãn lực hơn người, thiếu niên này thế gian ít có. Vừa lúc ấy phụ thân nàng cũng bật cười ha hả:

- Hay lắm! Hương nhi đã thấy lời của cha không sai chứ?

Rồi chuyển qua nhìn chàng:

- Tài mọn của tiểu nữ có xứng đáng với nhã hứng không?

Tự nhiên Yến Lăng Vân là khách đâu dám phê bình, vội vàng xưng tụng:

- Khuyết cô nương thần thủ tuyệt kỹ, tiểu sinh lấy làm khâm phục!

Chàng liền đứng hẳn dậy, ôm quyền:

- Đa tạ lão tiên bối quá yêu, trời không còn sớm nữa, vãn bối xin cáo từ.

Quả nhiên Miêu Lãnh lão ma giữ lời hứa không hề ngăn cản, mà còn mỉm cười đáp:

- Được! Chúng ta quân tử nhất ngôn, sau này sẽ tái kiến.

Rồi vẫy tay ra hiệu cho con gái:

- Hương nhi thay cha tiễn khách.

Bây giờ đang là đêm khuya yên tĩnh, trừ tiếng sóng vỗ ven sông và mặt nguyệt đang chìm xuống phía tây ra bốn bề hoang vu tịch mịch. Ma nữ Khuyết Hàn Hương tiễn Yến Lăng Vân đến tận bờ hồ rồi rút từ tay áo ra một vật, hạ thấp giọng nói:

- Tướng công lên đường trân trọng, vật này là tín phù của gia phụ, xin mang theo bên mình đề phòng có lúc cần đến, chỉ mong không quên ước hẹn đêm nay. Thử cho tiểu muội không tiễn xa hơn được nữa.

Tình ý nàng rất ân cần, mười phần quan thiết. Nhưng Yến Lăng Vân bụng đã sẵn thành kiến, không muốn nhận tình ấy của nàng, lập tức ôm quyền đáp:

- Đa tạ thịnh ý của Khuyết cô nương, tiểu sinh không dám nhận, xin mời cô nương quay về.

Không đợi nàng đáp, chàng vẫy tay chuyển thân bắn vọt đi, không hề quay đầu đã xa hơn mười trượng mất dạng trong bóng đêm mịt mù. May mà chàng đã thoát thân, dù có chậm trễ mất nhiều rồi và người chàng cần đuổi theo tất đã đi quá xa.

Chàng băng khuâng tự nghĩ:

"Ta có nghe Lâm Anh nói qua họ có việc phải đến Kim Lăng, bây giờ dù gấp cũng vô ích!"

Do đó chàng cứ phi hành với tốc độ vừa phải đợi trời sáng sẽ tính sau.

Con đường này là thông đạo dẫn tới phủ An Khánh chạy sát quanh co theo bờ sông nước chảy xiết và hai bên mọc đầy lau sậy. Bất ngờ đang phi hành, hốt nhiên chàng nhìn thấy có người nằm ngang trên đường, chàng đang định đến gần xem là ai bỗng chân vấp phải cái gì đó, loạng choạng chút nữa ngã, định thần nhìn kỹ lại thì là một cành cây khô ai đó vất ngang lòng đường. Khi chàng ngẩng đầu lên, cái bóng người nằm trên đường lúc này đã biến mất từ bao giờ. Đột nhiên sau lưng chàng lại có tiếng quát lạnh lùng:

- Tiểu tử họ Yến kia! Tang Môn Thần ta có việc muốn hỏi ngươi!

Chàng vội quay lại thì ra đó là nam nhân hán tử trên thuyền của Miêu Lãnh lão ma không biết theo dõi chàng từ lúc nào đang phi thân đến. Nghe gã nói một cách vô lễ, Yến Lăng Vân ngạo mạn đáp:

- Tiểu sinh và quý lệnh sư đã có lời hứa, tôn giá đuổi theo là muốn chỉ giáo thêm điều gì?

Khi còn ở trên thuyền, chàng đã thấy hán tử này thủy chung cứ đứng một bên, không hề tham dự cuộc rượu cũng chẳng nói một lời nên cứ tưởng gã là gia nhân. Đối phương lộ hung khí cười hăng hắc:

- Ta hỏi ngươi, bản môn đệ tử là đệ nhất thiên hạ có chỗ nào xấu? Nhất là Khuyết sư muội ta quốc sắc thiên hương không đáng cho ngươi để

mắt tới hay sao?

Thì ra có lẽ gã thấy Yến Lăng Vân có vẻ khinh thường với sư môn gã, nên đuổi theo hỏi tội chàng. Chàng đáp thẳng:

- Về việc ấy tại hạ không ngại gì nói thẳng: tà và chính khác nhau, kẻ sĩ tự có chí của mình. Tóm lại là như thế, các hạ hãy tự hiểu lấy. Lệnh sư đã không miễn cưỡng, các hạ còn muốn gì tại hạ?

Gã tự xưng là Tang Môn Thần nổi giận trầm giọng quát:

- Tiểu tử nông cuồng, hôm nay Lam Xuân ta muốn thử xem bản lĩnh ngươi tới đâu!

Hai vai gã lay động lướt tới trước mặt chàng đồng thời quát to:

- Tiếp chiêu!

Tay vươn tới trao công cuốn theo gió lạnh chộp thẳng vào ngực Yến Lăng Vân.

Chẳng những thân hình hộ pháp của gã mau như gió cuốn mà xuất thủ cũng hết sức hiểm độc như điện quang loé lên, chứng minh gã không phải hạng tầm thường. Không dám chậm trễ, chân chàng đạp vào thế Lục Hợp Tiềm Tung Bộ, triển khai Quý Ảnh Thân Pháp xuất liên chiêu Quyển Địa Toàn Long tránh chiêu tấn công ấy, chưởng phong chàng quét ngang đánh trả.

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 12
Hạ Độc Kết Đồng Tâm
Giữa Sông Học Tuyệt Nghệ

Bang Môn Thần Lam Xuân vốn là một đệ tử xuất sắc của Miêu Lãnh lão ma trên giang hồ cũng có danh lớn, xưa nay rất coi thường võ lâm, rất ít ai dám gây sự với gã. Thêm nữa gã vẫn thường ở gần sư phụ nên bản lãnh gã cũng đạt được năm thành chân lực của lão ma đầu ấy, công lực gã cực cao. Bởi vậy khi thấy Yến Lăng Vân tỏ thái độ khinh thị sư môn gã vô cùng căm giận, thế mà sư phụ lại rất chiều chuộng tiểu thư sinh, tính tình như đối khác hẳn với xưa, gã lo sợ tương lai bị thất sủng, từ lòng đố kỵ ghen ghét, gã sinh ra hận thù và có muốn giết chết chàng để đỡ mối lo nên mới ngấm ngầm đuổi theo chàng đến đây để tiêu diệt chàng.

Vì sẵn ý đồ đó nên gã ra chiêu rất hiểm không có một chút lưu tình, còn Yến Lăng Vân vốn tập võ chưa lâu, bất luận về chiêu thức hay hoả hầu đều không bằng đối phương nhưng chàng lại có bản lãnh khác thường, nội lực gần như bất tận, thêm có hai thân pháp Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp đều là tuyệt học độc bộ võ lâm huyền diệu vô song.

Do đó hai bên đấu không cao thấp, cả hai khinh công đều mau lẹ phi thường, như hai chiếc chong chóng chuyển động kinh phong cuốn tới rồi bật ra tứ tán khiến đá bay cát chạy, căn bản không thể phân biệt ai là ai nữa. Nhất là Yến Lăng Vân cũng từng được Miêu Lãnh Khuyết lấy tâm linh truyền võ công nên đối với các chiêu thức của Tang Môn Thần Lam Xuân càng lúc càng thấy quen thuộc nên hết sức bình tĩnh, và cũng nhờ thế có thể nói chàng khó mà thua đối phương được. Mỗi khi Lam Xuân chạm vào người chàng liền bị chân khí Tam Âm Lục Dương đẩy bật ra, gã rất kinh hoảng, luôn luôn lâm vào thế đề phòng cẩn mật không dám tấn công ngông cuồng và hầu như thường xuyên vận Miêu Lãnh độc môn Tu La Công lên bảo vệ thân mình.

Trong nháy mắt hai người đã đánh bốn năm mươi chiêu. Tang Môn

Thần càng đánh càng hận vì gã thành danh đã nhiều năm, tự liệt vào hạng cao thủ đệ nhất của Miêu Lãnh phái, nay đến một thiếu niên mới bước chân vào giang hồ mà đánh lâu quá vẫn chưa có kết quả gì. Nếu mai kia lời giang hồ đồn đãi, gã tổn thất uy danh biết chừng nào? Gã càng lâm vào thế quyết thắng, đột nhiên gã nghĩ ra một cách khác, lùi lại một thước rút soẹt bên eo ra một nhuễn kiếm sáng quắc kỳ hình dị dạng, tay tả bắt quyết chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát to:

- Tiểu tử họ Yến! Hôm nay ngày chết của ngươi đến rồi, chưa mau cúi đầu chịu chết ư?

Thanh kỳ kiếm này của gã đích xác rất khác thường, lợi hại có tên là Bách Độc Ngô Công chế luyện bằng thứ thép cong mềm, chẳng những có thể vừa nhu vừa cương, chém đá chặt ngọc mà thanh kiếm còn được tẩm trăm thứ độc dược và hai cạnh kiếm như hàng trăm chân của con rết chìa ra vô số mũi nhọn có khả năng bắn ra thành ám khí, trong lúc đang đấu tùy ý bắn tới khiến đối phương không kịp đề phòng, thực là ác độc tuyệt luân.

Nhất là Yến Lăng Vân kinh nghiệm ít ỏi, chẳng có chút cơ tâm nào, nếu là hai bên quang minh chính đại chỉ dùng chiêu thức giao đấu thì chàng có thể ứng phó tạm được, còn đối phương hiểm ác gian xảo như thế, vũ khí lại ác độc đến thế làm sao chàng thoát hiểm? Nhưng như lời thường nói "sinh tử là do mệnh số, phú quý là do trời định". Chính trong lúc Tang Môn Thần Lam Xuân không chờ chàng đáp, rung thanh độc kiếm thành chiêu Bạch Xà Thổ Tín lập tức lướt thân tới trước, đột nhiên có hai tiếng đình đang như tiếng ngọc vỡ vọng tới, tai hai đối thủ chấn động như bị một trùy đập trúng. Lập tức có tiếng quát:

- Lam sư ca dừng tay!

Tiếng vừa đến người cũng đến, một bóng xanh tựa như làn khói chớp nhoáng hiện ra thành ma nữ Khuyết Hàn Hương tay ôm chiếc đàn tỳ bà màu đen huyền. Đầu tiên nàng nhìn Yến Lăng Vân một cái, lập tức hai mày liễu cau lại, mặt như có lớp sương lạnh bao phủ rồi dần từng tiếng nói với Tang Môn Thần Lam Xuân:

- Gia phụ có lệnh, từ nay về sau trong đệ tử bản môn, nếu có ai dám động tới sợi tóc của Yến tướng công sẽ bị trị tội bằng cách Bách Cổ Giám

Tâm (cho trăm loại trùng độc cắn ruột gan), xin mời về thuyền.

Lời nàng vừa nói lập tức mặt Lam Xuân vàng dã, thân không lạnh mà run, ôm quyền run rẩy nói với ma nữ:

- Vừa rồi nhất thời hồ đồ, xin sư muội chỉ bảo, ngu huynh rất làm cảm kích.

Khuyết Hàn Hương rất lạnh lùng:

- Cái ấy ta không có quyền, lúc sư ca rút Bách Độc Ngô Công kiếm có nể tình sư muội gì đâu? Việc ở trên thuyền sư ca đã nghe tận tai, thấy tận mắt, nếu hoặc Yến tướng công có gặp bất trắc gì, ta sẽ sống một mình sao?

Ý ở ngoài lời rõ ràng đã coi Yến Lăng Vân như chồng của nàng rồi. Nàng hơi trầm ngâm chút rồi nói tiếp:

- Việc này sư phụ đối xử thế nào tiểu muội không thể biết, sư ca cứ về thuyền đợi lệnh đi.

Tang Môn Thần Lam Xuân chỉ còn biết liên thanh đáp liền ba tiếng "vâng vâng vâng" rồi chuyển thân phi thân đi mất. Bấy giờ Yến Lăng Vân tâm dạ không yên, cứ đứng ngẩn ra giữa đường, ma nữ Khuyết Hàn Hương u oán nhìn chàng cất tiếng oanh:

- Tướng công! Tiến trình của tướng công rục rở, đừng để ý đến loại người như thế làm gì...

Nàng đang định nói gì đó bỗng nghe như phát hiện ra cái gì đó trong đám lau sậy ven đường bèn quay đầu lớn tiếng hỏi:

- Là người nào núp lén ở đó, nếu không hiện thân đừng trách cô nương sao không khách sáo đó nhé!

Tai mắt nàng cực nhạy, chỉ hơi khác thường đã nhận ra, tuy tuổi vẫn còn trẻ mà tâm cơ đã cực lớn. Nói cho thực bàn về công lực nàng đã đạt được sáu, bảy thành chân truyền của phụ thân và đáng liệt vào đệ nhất cao thủ của Miêu Lãnh phái với hiệu xưng là Thiên Thủ Quan Âm.

Bây giờ phương đông đã le lói chút ánh sáng đầu ngày, đột nhiên hai mắt chàng hoa lên, một đạo nhân áo quần lam lũ, tóc râu bạc trắng tay cầm trúc trượng đã hiện thân ở bên cạnh từ lúc nào. Lão nhìn Thiên Thủ Quan Âm cười ha hả:

- Lão nhân gia ta ở đây, cái cô bé con này thông minh lanh trí thật!

Hiển nhiên hai người như đã biết nhau. Khuyết Hàn Hương vùng vằng chu cái miệng xinh đẹp ra:

- Ta có nói gì đâu, thì ra lại là lão khiêu hoá này ư?

Mắt nàng chuyển qua Yến Lăng Vân, phát hiện hai đối phương tựa hồ chưa hề quen biết nhau, nàng cất cao giọng:

- Lão khiêu hoá này, đêm qua đã thay người đưa tin đến xong rồi, sao chưa về nhà mà còn ở lại đây làm trò quỷ quái gì? May mà gia phụ gần đây tính tình rất tốt, nếu không lúc chúng ta đang tiếp khách trên thuyền, lão ở ngoài làm trò quỷ quái đã bị gia phụ trừng trị rồi đấy.

Nguyên vị lão khiêu hoá này chính là Thiên Sơn Thần Khất Cơ Hồ, gần đây phụng mệnh một vị cao nhân vì lo chuyện Miêu Lãnh lão ma tới Kim Lăng gây ra gió tanh mưa máu, vì vậy từ Võ Hán đuổi theo loan tin cho võ lâm đề phòng. Lão ngấm theo dõi Yến Lăng Vân từ lúc ở Tiểu Cô Sơn cho đến Hoa Dương. Lão nghe lời Khuyết Hàn Hương đe dọa liền vuốt râu cười gượng:

- Con bé này! Người biết cái quái gì, đó chẳng qua là thói quen của lão nhân gia ta chưa sửa đổi được, vì thấy các người có rượu ngon thịt béo, bụng chẳng thể tự chủ, nên lén ngửi mùi cho đỡ thèm vậy mà!

Lão đưa mắt liếc Yến Lăng Vân rồi tiếp:

- May mà có lão khiêu hoá đây biết trước, nếu không tên tiểu tử đã bị người bỏ độc được vào món ăn làm sao y chịu nổi?

Câu ấy lọt vào tai chàng đứng bên cạnh, bất giác chàng giật mình nghĩ bụng:

"Thì ra như thế, thảo nào lão ma đầu lại xử tốt với ta như thế!"

Đồng thời chàng ngấm vận hành chân khí chỉ thấy toàn thân các huyết mạch đều thông chẳng có một dấu hiệu gì lạ. Chàng càng lấy làm lạ, nếu đối phương đã dùng độc tại sao chàng lại không thấy một dấu hiệu gì?

Khuyết Hàn Hương vẫn cười thản nhiên đáp:

- Không sai, cô nương quả đã hạ độc Uyên Ương Cổ với Yến tướng công, đó cũng là tập tục cổ truyền của Miêu Sơn chúng ta, người nào là người yêu của nữ nhân chúng ta đều phải uống Uyên Ương Cổ. Huống gì cái ấy đối với Yến lang chỉ có ích vô hại, lấy tâm linh tương thông với ta để

phòng những lúc bất thường, ta có thể biết chàng lâm nguy đến cứu, còn nếu tương lai chàng có bỏ ta, ta sẽ dùng độc cổ cũng đâu có sao? Chuyện ấy có gì hổ thẹn đâu nào?

Nàng thân nhiên nói một hồi rồi thê thiết nhìn Yến Lăng Vân, riêng chàng trước tình hình ấy chỉ còn biết ân hận đã mang lấy phiền toái vào thân. Nhất là Thiên Sơn Thần Khất cũng không ngờ tới cứ ngẩn mặt ra nhìn ma nữ xinh đẹp kia. Lâu lắm lâu mới ho khan vài tiếng:

- Người nào có thiện ý trời đất sẽ chiều, chỉ mong cô bé đa tình này lời nói và việc làm là một, lệnh tôn biết quay về nẻo chánh càng tốt.

Bấy giờ Yến Lăng Vân mới sức nhớ La Cô Bà đã từng nhắc tới tên lão Cái Bang này, chàng vội ôm quyền thi lễ:

- Lão tiên bối là Thiên Sơn Cơ lão tiên bối, thế mà tiểu sinh có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, xin được thứ tội và cho tiểu sinh đa tạ thịnh ý tặng vật quý ở Tiểu Cô Sơn.

Lão khiêu hoá cười ha hả gật đầu khôì hài:

- Chậm chút đã, lão khiêu hoá bị người nhận ra không sai, nhưng lão tiếc là không có cô con gái nào đâu, đừng sánh ta với núi Thái Sơn.

Rồi chuyển qua nữ ma gằn giọng:

- Tạm thời xin mời cô nương quay về, lão tự lo được rồi.

Khuyết Hàn Hương lưu luyến nhìn Yến Lăng Vân miễn cưỡng:

- Xin tướng công bảo trọng.

Sau đó thi lễ với Thiên Sơn Thần Khất rồi động khê hai vai ngọc như một mũi tên bắn vọt ra xa hơn mười trượng, thân pháp thực mỹ diệu trong võ lâm hiện nay khó có người hơn được. Lão khất cái quay sang chàng:

- Tiểu tử phúc phận rất lớn! Nếu không việc đêm nay đã đủ lâm nguy rồi. Bây giờ lão đưa người qua bờ bên kia nhé, chúng ta xuống thuyền đi!

Hai người vạch đám lau sậy bước xuống một chiếc thuyền con nhắm bờ bên kia tiến phát. Bấy giờ mặt trời vừa mọc lên ở phương đông, ánh nắng đầu ngày chiếu xuống dòng nước bao la óng ánh như muôn ngàn chiếc vẩy cá bằng vàng lấp lánh khiến lòng người rất sáng khoái. Lão khất cái vừa chèo thuyền gỗ vừa nghiêm mặt nói với chàng:

- Tiểu tử này! Giang hồ hiện nay sắp gặp một kiếp nạn rất lớn chưa

biết có bao sinh linh đồ thán lần này, người thân làm đồ đệ của thánh hiền, nên chẳng bắt chước Khổng Phu Tử thương lấy muôn sinh xả thân vì đại nghĩa?

Câu ấy chẳng đầu chẳng đuôi khiến chàng kinh ngạc không biết đối đáp ra sao ngẩn ra nghĩ:

"Điều ấy cần gì phải hỏi, văn võ tuy khác đường nhưng chung quy về một mối, chỉ cần là người có chút lương tri, ai mà không lấy nhân nghĩa làm gốc và lập chí cứu nhân cứu thế?"

Nhân đó tiếp lời đáp:

- Tiểu sinh đọc sách thánh hiền, sở học ra sao lão tiền bối chắc cũng có biết, chỉ e vì tuổi trẻ nông nổi cầu sư chưa gặp, lòng có dư nhưng sức không đủ mà thôi.

Lão khất cái cười ha hả:

- Lòng thành như thế đến vàng đá cũng nát tan, chỉ cần người có tâm như thế, thủy chung giữ ý chí là tốt lắm rồi! Lão khiêu hoá ta cũng đã biết người mấy lần gặp kỳ ngộ, thân kiêm được sở trường của mấy nhà, chỉ cần nỗ lực cần mẫn tu tập, tương lai tất sẽ có kết quả hơn người, có hay không có sư phụ chính thức chẳng quan hệ gì. Lão cũng biết người định tìm hỏi Thiên Đô Tiên Khách, không lâu ắt có dịp bái kiến lão thần tiên ấy, bất quá vị ấy niên kỷ đã quá trăm, đóng cửa sơn môn đã lâu, không biết có thu đồ đệ nữa hay không, điều đó thực khó nói trước.

Yến Lăng Vân hơi động tâm vội hỏi

- Xem ra lão tiền bối và Thiên Đô lão thần tiên tất có quen biết, nhưng chưa hiểu hai chị em họ Lâm ở Tiểu Cô Sơn hôm trước có phải là cháu của lão thần tiên ấy không?

Chàng vốn muốn thăm dò lai lịch của chị em Lâm Anh để tiện quyết định có nên tìm kiếm họ nữa không. Không ngờ Thiên Sơn Thần Khất bật cười ha hả đọc một câu kệ như của nhà Phật:

- Không thể nói! Không thể nói! Cái ấy xin tha cho lão không thể nói ra, nếu người có gặp họ ở Kim Lăng cứ hỏi thẳng họ có lẽ hay hơn.

Nói rồi lão liền đổi đề tài:

- Báo cho người biết, lão vừa nói tới kiếp nạn võ lâm có nguồn gốc từ

trước đây sáu mươi năm trong cuộc luận kiếm Hoàng Sơn, lúc ấy chính tà xảy ra một trận quyết đấu, kết quả là chính thắng tà suy, do đó Quy Nguyên Tử lão tiền bối là võ lâm đệ nhất lãnh tụ quần hùng. Đến nay chuyện đã xa nhiều năm nhưng vẫn còn khá nhiều tà ma ngoại đạo ẩn thân khổ luyện, võ công ngày càng tăng tiến, nhất là bọn Quát Thương Ngũ Quỷ, Miêu Lãnh lão ma, Nam Hải Bát Quái định nổi dậy làm sóng gió giang hồ.

Lần đi này của ta là có bốn phen loan báo ước hẹn ba năm trước mời quần hùng đến đại hội Hoàng Sơn ác đấu tránh vạ lây tới sinh linh vô tội. Do đó lão rất vui mừng khi người ước hẹn với lão ma đầu đêm qua, người cứ dùng điều kiện câu thúc lão Miêu Lãnh lão ma đầu trừ hại cho võ lâm, ý người thế nào?

Hiển nhiên lão có ý bảo Yến Lăng Vân tạm thời khuất thân, lợi dụng tình yêu của cha con lão ma hoá giải được lực lượng ác ma này. Tình hình ấy hết sức nguy hiểm cho chàng vì chưa chắc chàng đủ bản lĩnh mưu trí đối phó với hai cha con lão ma ấy, chàng hơi ngần ngại:

- Lão tiền bối biết nhiều hiểu rộng, không biết Uyên Ương Cổ có thể trị liệu được hoá giải không?

Chàng vốn là kẻ mới bước chân vào giang hồ đối với loại tà môn này thực chẳng biết chút gì. Thiên Sơn Thần Khất cười nhẹ đáp:

- Theo lão hủ biết Uyên Ương Cổ là một loại trùng cực độc do Miêu nữ dùng tâm huyết luyện thành có thể khiến người uống loại này tương thông linh cơ, sống tất cùng sống mà chết cũng cùng chết, cứ nghe nói muốn giải độc chỉ có hai cách là có được linh dược hoá giải hoặc ép người cho mình uống độc phải ăn con trùng lớn nhất và như vậy cũng phải chết khiến hai bên khí cơ đứt đoạn. Nhưng người sử dụng loại trùng độc này hơn nửa phần là nữ nhi si tình, nếu không quyết chẳng ai dám thử vì loại này nếu đối xử không tốt với người nam, tự thân nữ nhi ấy tất cũng bị hại.

Chàng ngần ra nghe vì không biết rõ mình đã bị nữ ma kia cho uống loại Uyên Ương Cổ hay chưa? Thiên Sơn Thần Khất nhìn vẻ ngơ ngẩn của chàng liền bật cười:

- Tiểu tử ơi, đừng ngần ra thế, cùng lắm người lấy thêm một người vợ nữa chứ có lo gì. Huống hồ con nha đầu họ Cát kia rất hiền thực, chắc

không đến nỗi ghen tương đâu!

Chàng không hề có ý nghĩ ấy mà rất bất mãn về hành vi của Thiên Thủ Quan Âm, chàng bèn lắc đầu:

- Lão tiền bối đừng đùa cợt, thiên hạ làm gì có lý ấy, tiểu sinh không dám lãnh giáo đâu!

Bấy giờ chiếc thuyền nhỏ đang lênh đênh giữa dòng sông rộng, đưa mắt nhìn chung quanh khói sóng mù toả khiến chàng vô cùng xúc cảm, cúi đầu khẽ ngâm mấy câu tứ tuyệt:

Lạc nhật ngũ hồ du

Yên ba xứ xứ sầu

Phù trầm thiên cổ sự

Thuyền dữ vấn đông lưu?

(Chiều tàn năm xưa hồ nhàn du

Khói xô sóng dậy như ru mối sầu

Thăng trầm cuộc thế biến dâu

Ai người hỏi nước vì đâu xuôi hoài?)

Thiên Sơn Thần Khất nghe chàng ngâm bật cười ha hả:

- Này tiểu tử ngươi ngâm sai rồi, lúc này nơi này mặt trời vừa mới mọc rực rỡ, nước mây đẹp như tranh, sóng vỗ trắng lệt, vạn tượng hùng hồn chứ có lạnh lùng "lạc nhật" (mặt trời lặn) ở đâu ra? Nào là "xứ xứ sầu" (nơi nào cũng buồn). Lão khiêu hoá hỏi ngươi, tuổi trẻ mà đã bi quan như thế có nên chăng?

Tiếp đó lão phát râu hào hứng:

- Đến đây, đến đây. Chúng ta có duyên gặp nha, lão khiêu hoá sẽ truyền cho ngươi vài tài vật để ghi làm kỷ niệm.

Yến Lăng Vân cũng phấn chấn hẳn lên:

- Lão tiền bối dạy phải lắm, đa tạ lão tiền bối.

- Khỏi cần gọi ta là lão tiền bối, ta tự nhận thấy ta đâu đã già.

Rồi đó lão quăng chèo lên thuyền khoanh chân ngồi thẳng, chỉ thấy thân hình lão hơi ngửa ra sau rồi cúi tới lay động nhẹ liên tiếp, lập tức chiếc thuyền con theo những thế lay động ấy chạy như bay trên mặt nước như có thần ma gì đó đẩy nó. Yến Lăng Vân nhìn đến xuất thần lấy làm kỳ

quái, bên tai nghe tiếng lão nói lớn:

- Đó là tài vật thứ nhất gọi là Thần Phong Thôi Chu, kỳ thực chẳng có gì khó chỉ cần điều vận chân khí, chọn đúng trọng tâm của thuyền mượn sức thân hình cúi xuống ngửa lên, kinh lực phát ra tức thì được như ý muốn. Tiểu tử! Người đến làm thử xem sao!

Thoạt đầu Yến Lăng Vân chưa tin, lập tức làm theo lời lão đẩy con thuyền lướt sóng tiến tới khiến chàng vui mừng khôn xiết. Đồng thời Thiên Sơn Thần Khất nhìn thấy tiểu thư sinh vừa học đã hiểu, cũng mười phần thích ý kêu lên:

- Còn cái tài Lâm Ba Phi Độ này nữa, người ta khi nhập môn Thảo Thượng Phi có thể tu luyện đến độ đứng trên một chiếc lá mà vượt được sông. Còn tiểu tử, ta thấy hai mạch Nhâm, Đốc đã thông tức là đã đạt tới mức khinh công tối thượng thừa, khi nhảy xuống nước hãy đề chân khí lên, lấy ý nhắc thân mình đến chỗ Bảo Nguyên Thủ Nhất, kinh lực không nổi không nặng, dựa theo sóng lên xuống, mượn sức nước, đưa chân chạy tới trước đồng thời dùng chưởng đẩy nhẹ xuống mượn sức phản đàn lại đẩy thân ngược lên. Như thế cứ thi hành liên tiếp tất cả sẽ chạy lướt trên mặt nước như chơi.

Bản thân Yến Lăng Vân cũng đã có nghe qua thân pháp này, đến nay sắp được thấy tận mắt chàng nhận rằng đây là một tuyệt kỹ cực cao. Được nghe lão khiêu hoá giải thích về yếu quyết của nó lập tức đại ngộ về nguyên lý, tự nhận mình cũng có thể làm được. Cùng với Thiên Sơn Thần Khất, chàng nhảy xuống nước thử xem, quả nhiên chân đạp xuống mặt sóng chẳng khác gì đạp lên mặt đất, phiêu hốt nhẹ nhàng như tiên, không cần phải gắng sức một chút nào.

Lão khiêu hoá lại càng cao hứng cười ha hả:

- Lão hủ khoái chí quá truyền thêm cho người cái tài vật Lưu Hải Điều Kim Kinh nữa, người chịu không?

Lão nhảy vọt lên thuyền, cầm sợi dây buộc thuyền đan bằng cỏ quăng liền xuống dòng sông, lão cầm một đầu ngậm vận chân khí cho sức nhập vào sợi dây vừa nói với chàng cách dùng sức ra sao, độ khí như thế nào và như thế nào dùng yếu quyết bắt vật ở đầu dây kia. Chỉ một lát sau, lão thu

hồi sợi dây, quả nhiên đã câu được một con cá chép vàng khá lớn. Đường nhiên Yến Lăng Vân vừa nghe qua yếu quyết pháp môn này liền hiểu ra ngay. Điều ấy rất đơn giản vì điều kiện bản thân chàng vốn đã đầy đủ, chỗ chàng khiếm khuyết bất quá chỉ là yếu quyết mà thôi. Thêm nữa chàng có trí tuệ cực cao, vừa được danh gia chỉ điểm liền liễu ngộ được ngay tức thì. Còn Thiên Sơn Thần Khất cũng biết trước chàng có sẵn tiềm năng ấy nên mới chỉ dạy, chứ thực ra muốn học bất cứ thủ pháp nào cũng phải tập luyện từ cơ sở, nhiều khi hao phí một vài chục năm cũng là thường.

Yến Lăng Vân mới học được mấy công phu mới quá vui mừng nổi tính trẻ con, lúc thì ngồi thuyền lúc thì nhảy xuống chạy như bay trên mặt nước đùa giỡn cao hứng như chưa bao giờ từng có. Thiên Sơn Thần Khất nhìn chàng như đứa hài đồng thông minh tuyệt thế, bất giác lão nghĩ thầm:

"Lời đồn quả không sai, thiếu niên này mai kia thành tựu sợ rằng hơn bất cứ ai xưa nay, được cái thiên tính của y thuần hậu, tâm chí đoan chính thực là khả ái."

Hai người một già một trẻ mặc cho chiếc thuyền tự trôi trên sông, cứ tập đi tập lại mấy công phu vừa rồi rất là hoan hỷ. Chàng mỉm cười nói với lão nhân:

- Vừa rồi lão tiên bối câu được một con cá chép vừa to vừa béo, bộ tiểu sinh không làm được thế hay sao?

Liền quăng một đầu dây xuống sông ngồi im vận công chú mục nhìn xuống dòng nước chờ đợi. Một lúc, bỗng lộ sắc vui, hiển nhiên sắp câu được cá lớn. Tay phải chàng giật lên, một vật cực lớn theo tay chàng văng lên thuyền. Không ngờ đó chẳng phải là con cá gì cả mà là một thân người chết! Người chết ấy độ tuổi trên bốn mươi mặt trắng không râu ăn mặc theo lối con buôn, tuy thân ướt sũng những nước nhưng xem hình dung không phải là kẻ quá bần hàn. Yến Lăng Vân lúng túng không biết làm sao cho phải. Thiên Sơn Thần Khất xem xét tử thi kỹ rồi đứng dậy nói:

- Người này cũng mới rơi xuống nước đây thôi, có thể cứu được!

Lão vội vàng động thủ, quả nhiên chỉ một lát sau đã tống được nước trong bụng nạn nhân ra, liền tiếp đấm bóp, dần dần tử thi hình như đã có sinh khí hơi tỉnh dậy, câu đầu tiên hẳn nói là một câu cảm hận:

- Đồ ác tặc! Quách Liêm Khanh ta có làm quỷ cũng không buông tha bọn bây.

Đồng thời hai mắt mở to, vừa thấy tình hình hăn vội vàng gượng bò dậy miệng ú ớ nói:

- Cảm tạ... tạ... nhị vị ân... nhân.

Rõ ràng bên trong nội tình chắc có oan uổng gì đó, Thiên Sơn Thần Khất trấn an:

- Bất tất phải cảm tạ, mau nói ta nghe người rơi xuống nước vì sao, hoặc bị người nào hãm hại? Cứ nói ra đi may ra lão hủ có thể giúp người được chút nào chăng?

Yến Lăng Vân cũng xen vào:

- Khách quan nói đi, nếu thực có oan tình, chúng ta quyết không khoanh tay nhìn đầu.

Lẽ ra với nhiệt tình tương nghĩa của họ như thế, đối phương phải tức khắc khẩn cầu trợ giúp. Nhưng thật kỳ quái, chỉ thấy người tự xưng là Quách Liêm Khanh kia nhìn họ một cái, lắc đầu than thở:

- Đa tạ hảo tâm của nhị vị, nhưng đó là cường đồ hung thần ác sát ở cách đây không xa, cướp chiếc thuyền hàng lớn của tại hạ và đánh tại hạ hôn mê quăng xuống sông.

Hiển nhiên hăn thấy hai ân nhân này một là lão tẩu râu bạc như cước, một lại là thư sinh thiếu niên, không thể kháng cự lại cường đạo nên không nỡ để họ bị liên lụy.

Lập tức Thiên Sơn Thần Khất quay sang Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử, xem ra tặc nhân chưa đi xa, người đẩy thuyền, còn lão chèo phụ, chúng ta đuổi theo mau!

Bấy giờ hai bờ sông sương mù dày đặc chưa tan hết nên trên sông vắng lặng chưa có thuyền câu nào qua lại. Chiếc thuyền nhỏ được hai người hợp lực phóng như bay trên mặt nước. Trong khoảng khắc quả nhiên nhìn thấy từ xa hai cột buồm giương lên nền trời chạy chậm chậm đằng trước. Quách Liêm Khanh vừa nhìn thấy đã nhận ra đó chính là đại thuyền của mình liền nói:

- Nhị vị ân nhân, đó chính là tài sản của tại hạ.

Lão khất cái Thiên Sơn Thần Khất dự tính nếu mình lộ diện bọn tặc nhân sẽ kinh hoảng bỏ chạy, liền giảm tốc độ của thuyền nhỏ, gặt đầu bảo Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử! Lần này người ra tay ta xem!

Chàng nghĩ bụng:

"Bản thân ta vốn đã có chút kinh nghiệm ở bãi Anh Vũ, nay sau lưng lại có lão nhân này, ta há sợ gì?"

Chàng liền đáp:

- Tiểu tử đâu dám làm phiền tới lão tiên bối.

Chiếc đại thuyền trước mặt đang gặp gió ngược nên đi rất chậm. Thuyền nhỏ đã lướt tới gần không quá mười trượng. Nhìn lên chiếc thuyền vĩ đại của đối phương, trừ một đại hán cao lớn đang cầm lái ở đuôi thuyền, tất cả đều vắng mặt, dường như bọn ác tặc đã tụ tập hết vào trong khoang thuyền và cũng chẳng có ai chèo, cứ mặc cho thuyền tùy sức gió trôi chậm chạp cho nên không ai phát giác ra chiếc thuyền nhỏ đã đến gần.

Yến Lăng Vân vọt thân lên cao bảy tám trượng hạ thân xuống nóc khoang thuyền bọn ác tặc chẳng khác nào một thiên thần trên trời giáng xuống. Đột nhiên tên đại hán cầm lái kêu lên kinh hoảng:

- Tiểu tử ở đâu đến, dám khinh động đến thuyền của Kim Gia Trại chúng ta?

Đồng thời quần tặc trong khoang cũng vội vàng xô nhau chạy ra. Yến Lăng Vân lướt thân từ trên nóc khoang xuống sàn thuyền:

- Chư vị buôn bán lần này hình như kiếm ăn không tệ, xin đừng vì thấy tiền mà quên mất quy củ giang hồ đấy nhé!

Chàng hoàn toàn không coi bọn quần tặc này vào đâu, có ý tìm hiểu bọn chúng làm gì trước khi hạ thủ nên cố ý đùa cợt như thế. Tặc chúng tổng cộng không dưới mười bảy, mười tám tên. Cuối cùng trong khoang đi ra một hoà thượng đầu đà hung ác độ gần sáu mươi tuổi và một hán tử độ gần ba mươi mặc bộ quần áo sắc sỡ, mặt mũi kiêu ngạo, đầu quấn chiếc khăn võ sinh, hai mắt sâu hoắm. Có thể một tăng một tặc này là thủ lĩnh của quần tặc. Tên hán tử nghe câu đùa bỡn của chàng, hai mắt hẩn liếc chàng rất hung ác cười khục khặc trong miệng:

- Không sai, vừa đây ta có vớ được một món bở, chắc tôn giá cũng là bằng hữu của hắc đạo chúng ta, hay theo quy củ hắc đạo lộ cho thấy chút bản lãnh được chăng?

Rõ ràng hán tử là tay quen thuộc giang hồ, thấy đơn thân độc mã đột nhiên xuất hiện, hẳn chưa biết bản lãnh chàng ra sao nên thăm dò bằng cách nói câu khiêu khích ấy, hoặc giả quy củ của bọn hắc đạo là phải vậy chăng? Yến Lăng Vân vội tiếp lời:

- Đương nhiên, đương nhiên, tất cả đều có môn quy, tiểu sinh tất cũng phải tuân theo.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ngay cạnh mình có một sợi dây buộc buồm tết bằng muôn ngàn sợi dây thô to gần bằng cổ tay, chàng liền thi triển thủ pháp Kim Văn Tiễn do Quỷ Ảnh Lang Quân truyền thụ, vươn hai ngón tay chụp lấy vắn một cái, lập tức bứt sợi dây ra làm hai đoạn. Mặt chàng lãnh đạm như chưa hề xảy ra chuyện gì.

- Thủ pháp ấy có thể coi được chăng?

Chàng cứ tưởng bọn này bất quá cũng chỉ là bọn ăn cướp bình thường không có tài nghệ gì cao nên chỉ cần thi triển thủ pháp ấy cũng đủ áp đảo chúng. Ngờ đâu sự thực khác hẳn, hai tên cầm đầu quần tặc chẳng lộ chút gì kinh ngạc. Nhất là võ sinh hán tử sắc mặt lạnh như tiền từ từ đáp:

- Công phu thủ pháp của các hạ như biểu diễn giữa chợ may có người tán thưởng.

Còn ở đây, trước mắt Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng ta nếu muốn lấn áp còn lâu lắm mới được, hãy biểu diễn tài khác xem sao?

Câu nói của hắn khiến Yến Lăng Vân giật mình, chàng nhớ lại đã từng nghe Hồng Lăng Nữ nói, trong Đại Biệt Sơn có một bọn chiếm cứ xưng vương, thế lực cực lớn cùng với bọn Hồn Giang Long ở Hồng Trạch hồ hô ứng liên kết với nhau lập thành bọn cướp lớn nhất bấy giờ, có lẽ chính là bọn này. Bọn chúng còn có đồng đảng là Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ công lực khá cao. Thủ pháp Kim Văn Tiễn vừa rồi của chàng, đối phương chẳng có gì lấy làm lạ, đủ thấy bọn tặc nhân này không phải là tầm thường. Chàng còn đang do dự, đối phương lại cười nhạt:

- Có lẽ các hạ cho rằng Kim Quang Lượng ta đại ngôn chăng? Không

tin hãy nhìn!

Vừa nói hắt vừa vận chưởng đánh xuống sông, chỉ nghe một tiếng "ùm" thật lớn, sóng nước bắn lên tung tóe trong vòng chu vị hơn một trượng, bọt sóng văng lên tứ tán như bị một vật nặng ngàn cân giáng xuống rõ ràng uy lực cực lớn. Tình hình như thế đủ chứng minh đối phương không nói láo. Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng có vẻ tự đắc, tự gật đầu:

- Dụng tâm của tôn giá đến đây, ta chẳng khó gì mà đoán được tới chín phần, cháu gái Giang Nam Bạch là Ngọc Quan Âm đúng là có vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ đang mở cuộc tỷ thí kén chồng, ai mà chẳng hy vọng lọt vào mắt xanh của nàng và ai mà không chuẩn bị sẵn lễ vật thay sính lễ phải không?

Yến Lăng Vân động tâm khi vừa nghe chuyện ấy, trong đầu chàng chợt nhớ lại dung mạo diễm lệ của Bạch Phụng Tiên và những lời của nàng khi chia tay nhau, chàng nghĩ thầm:

"Lần này ta đến Kim Lăng nhân tiện cũng nên gặp nàng chúc mừng một phen và xem cảnh náo nhiệt quần hùng tranh giành nàng kể cũng vui đấy!"

Cùng lúc vị Tiểu Thiên Vương kia bật cười ha hả:

- Bằng hữu! Ta đoán đúng ý muốn rồi phải không? Đừng lo gì nữa, chúng ta chính là cùng một đường với nhau, tất cả lễ vật hãy do ta đây chu biện cho!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 13

Thà Chết Vẫn Ghi Tâm

Hai Tình Không Hẹn Ước

Thái độ ngôn ngữ của hắn rất giang hồ, rất sáng khoái, chẳng những chứng minh đối với các bằng hữu cùng hắc đạo rất là nghĩa khí mà còn có ý muốn trối buộc người vào sự bao bọc của hắn. Đột nhiên lão đầu đã đứng cạnh hắn chưa hề lên tiếng bỗng ghé vào tai hắn thì thầm gì đó, Kim Quang Lượng liếc nhìn Yến Lăng Vân khẽ gật đầu mỉm cười giống như đã hiểu rõ ý định tới đây của chàng là gì rồi. Hắn nghiêng đầu khỏi khoang thuyền và nhìn xuống chiếc thuyền con đậu sát bên dưới, rồi cung tay cất cao giọng:

- Vẫn bối Kim Quang Lượng ở đây, sao Cơ lão tiền bối không lên thuyền đàm luận?

Hiển nhiên hai bên đã từng có quen biết. Thiên Sơn Thần Khất cất tiếng cười ha hả:

- Kim hiền điệt khỏi lo, ta đến đây!

Lão ôm vị khách Quách Liêm Khanh trong tay phi thân lên đại thuyền đưa mắt quét qua một lượt cường đạo rồi nói với Tiểu Thiên Vương:

- Lão hủ vừa nghe rõ ràng, tất cả mọi hành vi cướp bóc trên sông này đều do bọn Trường Giang Bang chủ trương, nạn nhân này do lão cứu thoát, hiền điệt phải xử sao cho có công bình chứ?

Hai đạo hắc, bạch xưa nay không dung nhau và hoàn toàn khác biệt, hai bên chẳng có gì nói chuyện với nhau ngoài vũ lực. Vả chẳng trên giang hồ có câu thường nói rằng "Phá chuyện làm ăn của người, chẳng khác nào có mối thù giết cha", Thiết Chương Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng thân làm kẻ đứng đầu lục lâm, lẽ nào chỉ một lời nói của lão khất cái mà chịu vâng lời? Ngờ đâu Kim Quang Lượng cung thân thành kính:

- Lão tiền bối minh xét, tiểu điệt xin tuân lệnh.

Sau đó hắn trao lại tài sản cho Quách Liêm Khanh không hiểu lý do vì sao? Chẳng lẽ chỉ vì uy danh của lão khất cái Thiên Sơn Thần Khất? Vừa

lúc ấy từ đằng xa có một chiếc thuyền vĩ đại từ từ chạy đến, vừa nhìn thấy, Yến Lăng Vân đã nhận ra là thuyền của chị em họ Lâm, mừng khôn kể xiết, chàng cất tiếng gọi lớn:

- Lâm Anh hiền đệ, ngu huynh Yến Lăng Vân đến đây.

Rồi vội vàng quay sang Thiên Sơn Thần Khất:

- Cơ lão tiên bối, xin tha tội cho tiểu sinh không thể ở đây được nữa!

Không đợi lão đáp, lập tức nhân lúc hai chiếc thuyền không còn xa, chàng tung thân xuống nước theo thế Lâm Ba Phi Độ, chỉ thấy bóng áo xanh của chàng lướt trên nước liền vọt ra xa hơn mười trượng, phi thân lên thuyền vừa đến.

Đặt chân xuống sàn thuyền, chàng nhìn thấy Lâm Anh liền, chàng rất hưng phấn ôm quyền thi lễ:

- Hôm trước ở Tiểu Cô Sơn vì sao hiền đệ không nói với ngu huynh đã bỏ đi, ngu huynh xin đến đây chịu tội.

Nét mặt Lâm Anh có vẻ vui vội đón chàng, đáp lời:

- Yến đại ca sao lại nói vậy, đó là vì tiểu đệ thất lễ, chỉ mong đại ca rộng lượng là may.

Rồi đó mời khách vào khoang tựa hồ không có chút gì khác trước. Nhưng hoàn toàn không nhìn thấy Lâm Yên cô nương đâu. Nhân vậy chưa kịp ngồi xuống y đã vội thăm dò:

- Ngày trước ngu huynh nào hay lệnh tỷ là một cao nhân ẩn giấu bản lãnh khiến ngu huynh tự lấy làm hổ thẹn. Yên muội đâu rồi?

Lời ấy vốn là lời thật vì chàng có lần nghe Quỷ Ảnh Lang Quân nói bất cứ người luyện võ nào nếu nội công chưa đến mức cực cao thì không thể ép khí truyền âm ra ngoài xa ngàn dặm được. Nhưng mỹ thiếu niên Lâm Anh cười một cách thần bí:

- Yến đại ca chưa quên gia tỷ thật là đáng quý. Nhưng chiều qua gia tỷ lên bờ văn cảnh đến nay vẫn chưa thấy về, không hiểu tại sao? Hoặc là chúng ta cứ đến Kim Lăng rồi sẽ gặp gia tỷ chăng?

Đồng thời lập tức hạ lệnh cho gia nhân sửa soạn tiệc rượu nhỏ đãi khách nồng nhiệt như xưa. Đương nhiên mục đích của chàng lần này là mượn hai tỷ đệ nhà này tiến dẫn chàng gặp được Thiên Đô lão nhân, nhưng

mỗi khi dùng lời thăm dò liền bị đối phương tìm mọi cách đánh trống lảng hoặc là đổ mọi vấn đề cho Lâm Yên, riêng Lâm Anh không dám quyết định gì thay chị cả. Yến Lăng Vân không tiện nài ép và chàng ăn nói có phần còn vụng về nên tạm thời đành phải lần lữa đợi sau này sẽ tính.

Thế nhưng hình bóng diễm lệ tuyệt tục của Lâm Yên cô nương vẫn thường ám ảnh chàng không nguôi. Riêng mỹ thiếu niên Lâm Anh đối với chuyện gặp Cát Phi Quỳnh ở Tiểu Cô Sơn rất lấy làm thú vị, y vẫn thường nhắc tới luôn. Điều rất ráo là thái độ của chị em họ Lâm này đối với chàng thực sự ra sao chàng vẫn lấy làm khó hiểu, vì lúc thì họ rất thân cận, lúc thì lại lãnh đạm, nửa giống như bạn thâm giao nửa lại như vẫn có gì ngăn cách, có thể nói là chàng chẳng hiểu họ cao sâu đến đâu.

Nói cho thành thực, nếu chàng không tha thiết về chuyện tìm sư phụ và không vì những lời dận quan thiết của Cát Phi Quỳnh cần kết giao với chị em này để tìm cách tiến thân, chàng đã chẳng tìm đến đây và theo đến Kim Lăng làm chi. Tự nhiên mỹ thiếu niên Lâm Anh cũng biết rõ tâm trạng của chàng.

Vì đó sau giờ ngọ lúc buổi no gió, thuyền đang trôi giữa dòng sông lớn, hai người dựa mạn nhìn xa xa, hốt nhiên Lâm Anh quay sang Yến Lăng Vân cười nhẹ hỏi:

- Yến đại ca, chúng ta kết giao đã lâu, theo đại ca, ngu tử đệ là loại người nào? Gia tử theo đại ca so với Đông Hải Cát cô nương ra sao? Và so với ma nữ Nguyệt Hàn Hương ra sao?

Không hiểu y có thâm ý gì khi hỏi chàng câu ấy, chàng không do dự đáp:

- Hiền đệ cần gì phải hỏi, đương nhiên nhị vị đều là danh môn cao đệ và là người hiệp nghĩa, lệnh tử tài mạo song tuyệt, lòng tiểu huynh thật thà bội phục, làm sao ma nữ so cho được?

Chàng ở gần bên Cát Phi Quỳnh nhiều hơn hết, hiểu tính nàng rõ hơn hết, trong lòng chàng, nàng là Tây Thi nên không muốn đem ra so sánh với người khác nên cố ý bỏ qua tên nàng. Không ngờ Lâm Anh lại cười nhạt:

- Còn Cát nữ hiệp? Xen ra nữ hiệp là một vị tiên trên trần thế, không ai có thể so với nàng chẳng?

Rồi y nghiêm mặt nói tiếp:

- Yến đại ca tuy có lớn hơn tiểu đệ chút ít nhưng vì mới vào chốn giang hồ nên kiến văn còn thiếu nên dễ bị người khác dối lừa. Theo tiểu đệ được biết, vị Cát cô nương ấy năm xưa là thủ lĩnh bọn cường đạo cướp bóc trên biển và là con gái của Đông Hải Long Vương Cát Quỳnh, xuất thân lai lịch nàng ta còn chưa chính đáng bằng ma nữ Khuyết Hàn Hương nữa. Thành ra ngu tử đệ nghe danh Hồng Lăng Nữ không lấy gì làm thích vì hắc, bạch khác đường, chính tà có khác, hôm trước ở Tiểu Cô Sơn không cáo từ mà đi chính là vì vậy.

Yến Lăng Vân nghe câu ấy giật mình, nhân vì lúc chàng và Hồng Lăng Nữ mới gặp nhau chàng vẫn có ý nghi ngại và vẫn có ý niệm "không cùng đường" nhưng rồi vì nghĩa trọng tình thâm của nàng mà chàng dần quên mất. Và chẳng lai lịch Hồng Lăng Nữ đến nay chàng cũng chỉ biết rất ít. Chàng vốn là kẻ thư sinh đọc sách thánh hiền, lập chí làm chính nhân quân tử, lời nói của Lâm Anh lẽ nào không khiến cho chàng hoang mang? Nhưng chữ "tình" xưa nay vẫn có ma lực của nó, và chẳng chàng tận mắt chứng kiến nàng đã có những hành vi thanh cao hơn người, tin chắc người yêu không thể nào là người tàn ác, chàng liền đáp lời Lâm Anh:

- Đa tạ hiền đệ quan hoài nhắc nhở, nhưng Cát tử tử của ta chính là đoá sen mọc trong bùn không hề bị nhiễm ô uế, ngu huynh rất tin nàng.

Lâm Anh hơi biến sắc vội đáp:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm (quen người là biết mặt chứ không thể biết lòng người), trong giang hồ người hiểm trá đa đoan vẫn còn nhiều đấy! Tiểu đệ có lời gì thất thổ mong đại ca thứ tội.

Kỳ thực y cũng có lòng tốt vì nếu nói về quá khứ Hồng Lăng Nữ, song thân và sư môn quả thực là xuất thân từ lãnh tụ hắc đạo. Tuy vậy trong nửa năm Yến Lăng Vân hầu như toàn giao tiếp với các nhân vật nửa chính nửa tà kiểu như Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh, chỉ vì chàng không tự biết đó thôi.

Bây giờ thuyền chỉ còn cách phủ An Khánh không xa, nhìn cuối tầm mắt đã thấy cái tháp lớn vươn lên mặt sông cao thâu mây trời long lanh tuyệt đẹp. Hai người đều bị cảnh sắc hấp dẫn nhất thời im lặng. Hốt nhiên

bên hữu ngạn xuất hiện một chiếc thuyền chạy như bay tới, trên đầu thuyền có một vị trung niên đại hán mặt hồ râu hùm đứng sừng sững khí độ hiên ngang. Lâm Anh vừa nhìn thấy sắc diện liền biến đổi vội vàng nói nhỏ với Yến Lăng Vân:

- Gia phụ tìm đến rồi, tiểu đệ lén lút rời núi e rằng không khỏi bị tội. Nếu lão nhân gia có chỗ nào thất lễ mong Yến đại ca bỏ qua cho!

Vừa nói hết câu ấy chiếc thuyền kia đã đến gần, vị trung niên đại hán mắt mở trừng, mặt lạnh như băng khẽ động hai vai liền tung thân lên thuyền lớn. Tuy Yến Lăng Vân đã cung thân chào hân trước nhưng hân không thèm nhìn đến chàng mà chỉ quay sang quát Lâm Anh:

- Một đứa trẻ con còn hôi sữa mà dám cãi lời cha mẹ tự lén xuất sơn, giao kết với bọn gian đồ, ngươi có còn coi ta là cha nữa không?

Hân giận dữ dùng dùng bước dẫn từng bước vào khoang thuyền ngồi xuống đưa mắt ngó mấy gia nhân quỳ mọp trước mặt, luôn miệng quát mắng:

- Các người biết việc sao không báo với ta? Sau này về núi sẽ coi ta trừng trị!

Bấy giờ mỹ thiếu niên Lâm Anh cũng đã tắt tả quay vào quỳ trước mặt cha run rẩy vội đáp ứng:

- Tất cả đều do tội của hài tử, xin cha đừng giận dữ chúng.

Hán tử hung tợn trừng đôi mắt:

- Người mà cũng biết tội ư? Thế diện nhà họ Lâm ta e rằng đã bị người bôi tro trát trấu hết rồi!

Lâm Anh càng sợ hãi:

- Gia gia, xin đừng tin lời đồn đãi, hài nhi dù sao cũng được gia gia dạy dỗ từ thuở bé, tuy có tội lén lút ra đi nhưng mấy tháng qua chưa hề làm gì phạm tới lễ giáo, và cũng chưa hề vãng lai với bọn thổ phỉ giang hồ, đó chẳng qua là hư ngôn mà thôi.

Lúc ấy Yến Lăng Vân vì thân phận là khách không tiện tham dự vào chuyện nhà người khác, chàng vẫn đứng ngoài khoang thuyền trong lòng tự nghĩ:

"Đội cha con họ bớt giận may ra ta có cơ hội theo họ về núi được

chăng?"

Không ngờ chính vào lúc ấy, chợt nghe bên trong khoang thuyền vọng ra tiếng cười lạnh lùng của người cha:

- Đừng cãi bướng! Ta thử hỏi ngươi, tiểu tử ở ngoài kia không phải là tên mà giang hồ đang đồn đãi là Yến Lăng Vân, Lăng Vân Yến ác đồ ấy thì là ai?

Tất nhiên là hắn cũng lằm lằm theo như lời đồn sai lạc và Lâm Anh cũng vội giải thích gì đó nhưng hắn lại gầm lên:

- Im miệng! Ngươi là đồ phá hoại môn phong lòng người dạ thú, chẳng lẽ đường đường là Võ Đang phái và phủ Kim Lăng Bạch đều không bằng sự tra xét của ngươi sao?

Quay sang gia nhân hắn lại quát:

- Lâm Phúc! Mau dẫn tên gian đồ họ Yến vào đây, đợi bản Trang chủ trị tội!

Yến Lăng Vân vốn đang tuổi trẻ thịnh khí còn nhiều, nghe những lời lăng nhục như thế làm sao nhịn được? Không đợi lão gia nhân ra mời, chàng ngang nhiên bước vào, đưa mắt nhìn không thấy Lâm Anh đâu nữa, chỉ nghe trong góc khoang có người nằm phục khóc nức nở. Sắc mặt chàng phẫn nộ, chàng vái chào thi lễ với Lâm phụ rồi cất cao giọng:

- Văn bối Yến Lăng Vân, mong ân được lệnh lang, lệnh ái kết giao cho theo thuyền đến Kim Lăng, hai bên đều lấy lễ đãi nhau tự xét không hề làm gì trái với thường giáo. Lão bá sao lại nghe những lời đồn đãi vô bằng làm thương tổn tới lệnh lang?

Giọng chàng sang sảng nói thẳng điều mình nghĩ nhưng Lâm phụ vốn quá thành kiến, lập tức sắc mặt lạnh như sắt "hừ" một tiếng quát:

- Tiểu tử khéo cãi! Ai mà không biết ngươi là môn hạ Miêu Lãnh lão ma và cùng bọn gian ác với Quỷ Ảnh Lang Quân hoành hành võ lâm, tội lớn ác cực, hoa ngôn xảo ngữ có ích gì? Ngươi đã đụng tới Thánh Thủ Kim Cương Lâm Sùng ta tức là ngày chết đã đến rồi đó!

Câu nói ấy khiến chàng giật mình vì chàng đã nghe Công Tôn Minh nói qua người Chương môn Cửu Hoa phái chính có tên này! Chàng lăm lăm thầm nghĩ bụng:

"Quái thật! Rõ ràng tỷ đệ Lâm Anh là cháu của Thiên Đô Tiên Khách sao lại là con của Lâm Sùng?"

Chàng còn đang kinh ngạc ngẩn người thì Thánh Thủ Kim Cương đã trầm giọng quát:

- Chuyện hôm nay ta không muốn tiếng xấu đồn ra ngoài, ngoài việc dẫn lũ con về núi trị tội, ta không muốn người có quan hệ gì với con ta nữa, nếu không đừng trách ta lấy lớn hiếp bé động thủ với người đó!

Tình hình ấy khiến Yến Lăng Vân càng thêm hoang mang khó hiểu. Cái gì là tiếng xấu? Chẳng lẽ con của hãn giao du với chàng là chuyện điểm nhục chẳng? Ai là bọn tiểu tặc? Chẳng lẽ Lâm Yên cô nương cũng là loại ấy? Yến Lăng Vân bần thần chưa kịp đáp gì bỗng nhìn thấy người nằm phục khóc nức nở trong góc khoang thuyền đứng bật dậy và lại là một nữ lang có khuôn mặt khá giống Lâm Anh. Mắt nàng đầm lệ quỳ mọp xuống chân Thánh Thủ Kim Cương kêu van:

- Nữ nhi bất hiếu làm khổ cho gia gia phải tự xuất sơn, tất cả tội lỗi xin cứ trừng trị nữ nhi đừng trách oan người khác, nhưng xin thề với gia gia thân tâm con vẫn trong sạch. Yến tướng công đích xác là chính nhân quân tử...!

Nàng nghiêng rằng không đợi hết lời thân liền thẳng dậy nhảy vọt ra khung cửa sổ trên khoang thuyền rơi xuống dòng nước chảy xiết. Bấy giờ Yến Lăng Vân tuyệt không ngờ nổi, ngay cả Lâm Sùng cũng không dè nàng đột ngột lại có ý tự trầm như thế, khi mọi người hiểu ra chạy vội ra ngoài khoang định cứu thì dòng nước đã nhận nàng chìm ngấm chẳng thấy tông tích đâu nữa cả.

Thuyền đang thuận gió vọt lên hơn mười trượng, hiển nhiên vị cô nương xinh đẹp kia đã chôn thân vào miệng cá. Bấy giờ Yến Lăng Vân mới hiểu ra Lâm Anh chính là gái giả nam trang, vì mình mà liên lụy đến chết. Còn vị Thánh Thủ Kim Cương kia cứ ngẩn mặt há mồm nhìn dòng nước chảy chẳng biết làm gì, rõ ràng chỉ vì hãn không quen thủy tính nên đành bó tay hối hận cũng đã muộn rồi.

Chàng đau đớn hết sức và cũng giận dữ phần nộ hết sức, bất giác lập tức lớn giọng nói với Lâm Sùng:

- Làm thân là bậc trưởng thượng mà mờ mịt hôn ám bức bách con gái phải chết, xét ra chẳng anh hùng chút nào, ta lấy làm thẹn cho Cửu Hoa phái các người! Huống gì lệnh ái cải nam trang lấy lễ giữ thân, hôm nay ta mới biết sự thực thì có điều gì không trong sạch? Điều ấy toàn thuyền già trẻ lớn bé đều có thể làm chứng cho ta, nhất là trưởng nữ người vắng mặt hôm nay nhưng sau này người có thể hỏi lại cho biết cái gì gọi là điểm nhục gia phong? Yến Lăng Vân ta quang minh chính đại, bôn tẩu giang hồ vài tháng nay tuy bị người hiểu lầm xúc phạm với tên quái thư sinh Lăng Vân Yến kia, tương lai rồi cũng chứng minh được ai đục ai trong. Người làm Chưởng môn một môn phái mà chẳng biết phân biệt đen trắng sao đã xưng hùng võ lâm? Hôm nay ta nếu không nể tình lệnh ái người, ta không thể không buộc người phải thực hành công đạo.

Lập tức chàng tiến vào khoang thu thập hành lý đeo lên vai rời khỏi thuyền. Thật lạ, bị chàng chửi mắng như tát nước mà Thánh Thủ Kim Cương vẫn không hề có phản ứng. Nhưng khi chàng phất áo định quay đi hăn liền quát lên như sấm:

- Tiểu tử muốn thoát hôm nay e rằng không dễ đâu!

Bấy giờ mặt trời ngả về hướng tây, thuyền đã vượt qua An Khánh phủ hơn mười dặm, trước mặt là đất thuộc huyện Quý Trì. Có lẽ Thánh Thủ Kim Cương nghĩ rằng thuyền đang ở giữa sông có mọc cánh cũng khó bay, không xa đã là địa đầu Cửu Hoa Sơn, đối phương đã nằm ở trong phạm vi thể lực của mình hà tất cần gấp bắt làm chi?

Hăn đâu hiểu Yến Lăng Vân từ lúc học được Lăng Ba Phi Độ tuyệt kỹ, chàng coi nước cũng như mặt đất vậy thôi. Chàng nghe lời đe dọa ấy liền cười lạnh tiếp lời:

- Chỉ sợ vị tất như thế!

Thân hình chàng vọt bắn lên, chân rơi xuống mặt nước, không buồn quay đầu, nhún thân một cái đã vắng xa gần mười trượng phi hành thẳng vào bờ sông phía hữu.

Thân thủ của chàng vượt ra ngoài ý liệu của Thánh Thủ Kim Cương, hăn kinh ngạc ngẩn người, lập tức không màng gì đến chuyện cứu vớt con gái vội gọi lái thuyền đuổi theo chàng. Nhưng khinh công chàng cực cao,

chớp mắt chàng đã đặt chân lên bờ và cứ theo con đường quan đạo phi hành xuống hướng hạ lưu, không lâu đã đến phủ Trì Châu. Chàng tìm một khách điểm định nghỉ tạm đêm nay, mai sẽ lên đường đến Kim Lăng.

Thật là quái lạ, đến bất cứ khách điểm nào chàng cũng bị điểm chủ nại có khách trọ đã đầy cự tuyệt, tựa hồ như đối với người xa lạ như chàng không không thích dung chứa. Cuối cùng chàng đến khách điểm gần như cuối cùng có tên Chiêu Thương khách điểm, đứng vào lúc trước cửa có một chiếc kiệu vừa hạ xuống sau kiệu theo bảy tám nam nữ gia nhân. Yến Lăng Vân thi lễ với chủ nhân đứng trước cửa khách điểm đón khách, nghĩ bụng:

"Vẫn còn khách đến có lẽ khách điểm này còn chỗ trống?"

Ngờ đâu sự thực khác hẳn, chàng định bước vào, đột nhiên cửa bên cạnh đi ra một tên điểm tiểu nhị cung thân chặn chàng lại:

- Xin lỗi tướng công, tiểu điểm không còn phòng trống nào cả!

Câu ấy khiến chàng nổi giận trầm giọng quát:

- Các người mở cửa khách điểm là để chiêu khách, chẳng lẽ thiếu gia không có tiền trả tiền phòng hay sao? Lẽ nào có chuyện ấy?

Điểm tiểu nhị hơi có vẻ bất đắc dĩ, cúi rạp thân xuống:

- Xin tướng công rộng lượng dung thứ, sự thực tiểu điểm đã đều chật khách rồi!

Cùng lúc ấy một tên đại hán đi theo cái kiệu nọ bước tới chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát lớn:

- Tên tiểu cùng đồ ở đâu đến đây? Khách điểm này đã được thái gia chúng ta thuê hết, sao chưa rút đi?

Rồi lại nghe sau lưng có tiếng yếu điệu rất quen kêu to:

- Người trước mặt có phải là Vân đệ không đấy?

Chàng vội vàng chuyển thân, chỉ thấy bước ra khỏi kiệu là một giai nhân áo xanh, diện sắc vừa kinh ngạc vừa hớn hờ. Nhất thời bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng ngẩn người! Một lát sau chàng mới hết kinh ngạc xá dài thi lễ:

- Linh Cô tỷ, tỷ tỷ sao lại vạn dặm đến đây?

Thì ra đây là người bạn gái thân của chàng từ hồi để chỏm bị Hồn Giang Long Ngô Bá ở Hồng Trạch hồ cướp đi ép làm Ấp Trại phu nhân tên

là Chúc Linh Cô! Chúc Linh Cô ghen ngào nhìn chàng và quay qua quát tên đại hán vô lễ vừa rồi:

- Ngô Quảng! Vị này là Yến tướng công, anh em họ của ta, sao lại vô lễ thế? Hãy mau dẫn điếm gia chiêu đãi tướng công cho ta!

Rồi nàng cười gượng nói với Yến Lăng Vân:

- Tỷ tỷ lên núi Cửu Hoa đi ngang qua đây, một lời khó kể hết, chúng ta hãy vào đây nói chuyện.

Xem ra nàng cũng có quyền thế lớn, lời nói mười phần hữu lực, chẳng những tên đại hán vô lễ nghe lời hoảng hốt vội vàng vâng lệnh mà đến điếm gia đều nghe mệnh lệnh cung kính đón chàng vào. Bấy giờ đèn vừa thấp lên, cái Chiêu Thương khách điếm này ở nằm ngay trên đường quan đạo nên rất đông khách, trần thiết trong khách điếm cũng rất là hoa mỹ, bàn ghế sạch sẽ, trong phòng ấm như mùa xuân.

Nhất là Chúc Linh Cô có đoàn tùy tùng khá đông nên sự chiêu đãi càng thêm phần trân trọng, gồm có cả Yến Lăng Vân trong đó. Chàng được tạm ngụ trong phòng chỉ cách phòng Chúc Linh Cô một bức vách mỏng. Nhưng tình hình cũng hơi cổ quái, khi hai người vừa tắm rửa xong đang định sắp hân huyên về thời gian xa cách, hốt nhiên tên Ngô Quảng vội vàng xông vào, vừa mặt báo gì đó với Chúc Linh Cô khá lâu, vừa nhìn Yến Lăng Vân như thăm dò mặt đây về khả nghi. Chợt thấy Chúc Linh Cô cau mày hắng giọng đáp:

- Người bảo với bọn Trường Giang Bang, vị Yến tướng công này là người đọc sách thánh hiền lại là anh em họ từ nhỏ với ta, không thể là cái gì Lăng Vân Yến, không có ai được khinh phạm tới bọn ta!

Nàng đợi Ngô Quảng ra đi rồi xoay sang thân thiết nắm lấy tay Yến Lăng Vân ghen ngào nói:

- Đệ đệ ơi! Tỷ tỷ cam tâm theo bọn đạo tặc vì đâu đệ đệ có biết không? Hôm nay gặp nhau đây thực trời còn thương đến tỷ tỷ, từ đây tỷ tỷ có chết cũng vui lòng.

Không hiểu có gì oan ức mà nàng bật khóc nức nở. Không ngờ ngay lúc ấy đột nhiên ngoài phòng có tiếng chân trầm trọng, hai người hoảng hốt ngồi thẳng lên, thì ra Ngô Quảng lại quay trở vào. Sắc mặt hần trắng bạch

vội vàng cúi thân bầm báo với Chúc Linh Cô:

- Cửu Hoa Chương môn Thánh Thủ Kim Cương đòi gặp cho được Yến tướng công, tiểu nhân ngăn cản không được, bây giờ phải làm sao xin phu nhân chỉ thị?

Chúc Linh Cô chưa biết đáp ra sao, Yến Lăng Vân đã đứng dậy:

- Linh Cô tỷ tỷ bất tất phí công, đây là chuyện của tiểu đệ, hãy để tiểu đệ tự lo.

Rồi chàng thung dung ra ngoài. Chúc Linh Cô vội gọi:

- Yến huynh đệ khoan đã.

Nàng đuổi theo ra ngoài cửa rút từ trong người ra một mảnh giấy nhỏ có vẽ năm cái đầu lâu đầm máu kề tai chàng nói nhỏ:

- Đây là vật do thủy tặc sư nương Mạc Mẫu ở Quát Thương Sơn tặng ta, cứ nghe nói bất luận ai trong giang hồ nhìn thấy vật này không ai dám phạm, đệ đệ hãy mang theo đi!

Chàng lắc đầu cười gượng:

- Đa tạ Linh Cô tỷ, tiểu đệ tự có chủ trương không ngại gì, tỷ tỷ cứ cất vật này đi phòng chuyện khác.

Dứt lời chàng bước ra sảnh đường. Ngoài ấy đã có một bọn khá đông có già lẫn trẻ, ngoài Thánh Thủ Kim Cương còn có mặt cả một tên trong Trường Giang Thất Hùng bị chàng trừng trị ở Vi Sơn hồ là Trí Đa Tình Hồ Xuân. Bất quá bọn người này đều là hắc đạo một vùng riêng, tựa hồ tình cờ gặp đây chứ không phải có sự liên kết trước.

Cửu Hoa Chương môn vờn thân đứng dậy trầm giọng quát:

- Tiểu tử họ Yến! Người tưởng chạy thoát sao?

Hắn rất tự tin vì nơi này không xa Cửu Hoa Sơn là bao và địa giới nằm trong thế lực của hắn. Thần thái Yến Lăng Vân vẫn an nhiên không có chút sắc sợ, chàng cười lạnh một tiếng:

- Tôn giá vu hãm cho người, bức tử cả đến con gái, tiểu sinh còn chưa hỏi tới chẳng lẽ dám đến đây làm gì tiểu sinh?

Câu trả lời của chàng có phần bất kính khiến bọn Trường Giang Bang đều biến sắc. Lâm Sung không thẹn là Chương môn nhân một phái, hắn cố trầm tĩnh vì đã thấy chàng thi triển tuyệt kỹ Lăng Ba Phi Độ không dám có

ý khinh thị, hắn ngằm dự định dụ hoặc dẫn chàng lên núi Cửu Hoa cho dễ bề trừng trị. Nhà hắn vốn có thâm tình sâu đậm với nhà họ Bạch ở Kim Lăng và vợ của Giang Nam Bạch là Trúc Ngọc Lan là sư muội đồng môn với phụ thân hắn. Lần đại hội sắp tới ở Kim Lăng, hắn có ý đồ khiêu khích bắt giữ cho được Yến Lăng Vân để trả thù cho Giang Nam Bạch vì hắn vẫn có thành kiến chính chàng là quái thư sinh Lăng Vân Yến. Huống gì mới đây hắn lại thêm hận vì cái chết của ái nữ, vì mối hận quá sâu nên hắn cần thận quyết bắt sống cho được Yến Lăng Vân nên chưa dám vọng động khinh suất. Nhưng quần tặc lại nhịn không nổi, sau lưng Thánh Thủ Kim Cương một tên thiếu niên phần nộ nhảy tới chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát:

- Tiểu tử chó ngông cuồng, hãy xem Tiêu Nhân Kiếm Tông của ta bắt người đây!

Xem thân hình hộ pháp của gã không phải là tầm thường, Chương môn Cửu Hoa Lâm Sùng quát to:

- Đồ nhi hãy khoan.

Hắn trừng mắt nhìn Yến Lăng Vân, cười hăng hắc:

- Tiểu tử ngươi lúc này ăn nói có vẻ đường hoàng chính nhân quân tử, hiện tại đã lộ nguyên hình không phải như thế. Thì ra ngươi dựa vào thế lực của Tổng Đà chủ Hắc Long Bang do đó mới dám ngang nhiên tác oai tác quái. Có gan dám theo ta lên Cửu Hoa Sơn một chuyến không?

Rõ ràng lời của hắn không ngoài ý khích tướng, Yến Lăng Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ đừng ngậm máu phun người, cái gì là Hắc Long Bang với chẳng Hắc Long Bang, tiểu sinh chẳng hiểu gì cả.

Vừa dứt câu chàng hiểu ra liền hắn có ý ám chỉ ai, chàng liền chỉ vào bọn Trường Giang Bang cười hỏi:

- Các hạ nói ấy có phải là bọn người này không?

Rồi chàng quay nhìn Trí Đa Tinh Hồ Xuân quát lớn:

- Bọn cầu tặc ngươi, thiếu gia ta đã tha cho một lần ở Vi Sơn hồ, sao lại còn dám tới đây làm bậy, còn có ai nữa hãy mau xưng tên ra!

Tên Trí Đa Tinh quả là tên giáo hoạt như biệt hiệu của hắn, hắn cúi

thân cười hi hi:

- Yến thiếu hiệp dạy phải lắm, lúc này quả có lăm lăm, hiện nay bản bang đã quy thuận Hồng Trạch hồ làm môn hạ Ngô Tổng Đà chủ, đều là người cùng nhà cả, bây giờ bọn tại hạ xin nghe lệnh Ngô phu nhân.

Ngô phu nhân mà hần nói chính là Chúc Linh Cô và hần hàm ý gộp chàng vào cùng bọn với hần vì thấy chàng thân mật với Chúc Linh Cô. Yến Lăng Vân đỏ mặt vì giận gầm to:

- Cầu tặc câm miệng! Thiếu gia chính nhân quân tử, nào phải cùng bọn với thủy tặc các người.

Mắt chàng bắn ra thần quang bất giác không thể tự chủ thi triển Nhiếp Hồn Ma Pháp quét mắt nhìn bọn Trường Giang Bang quát:

- Bọn chuột chưa cút đi cho khuất mắt thiếu gia?

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 14

Tình Cũ Vẫn Khó Quên

Bạn Mới Thành Thù Hận

Theo lẽ loại bí truyền đại pháp này chàng đã thử qua ở bãi Anh Võ, hôm nay tự nhiên là không có vấn đề tất phải công hiệu. Ngờ đâu, tiếng quát chàng vừa dứt, tức thì trong đại sảnh đột nổi lên một tiếng rung rinh mái nhà như tiếng rống kêu hổ rống. Thì ra đó là tiếng hú của Thánh Thủ Kim Cương thi triển Sư Tử Hống kháng cự với đại pháp Nhiếp Hồn của Yến Lăng Vân. Do đấy có thể thấy Lâm Sùng không phải tay tầm thường. Yến Lăng Vân vẫn bình thản, nhưng toàn bộ hơn mười tên thủy tặc Trường Giang Bang đều chấn động tâm thần. Một lúc, Thánh Thủ Kim Cương lại nói lớn với chàng:

- Tiểu tử ngươi không liên quan gì đến Hắc Long Bang càng hay, nhưng rốt cuộc dám lên Cửu Hoa Sơn với ta?

Không ngờ chàng chưa kịp đáp, ngoài cửa lại có một tiếng cười:

- Cửu Hoa Sơn có cái gì ghê gớm, Kim Quang Lượng ta muốn lên xem được không?

Tiếp đó ba người bước vào, Yến Lăng Vân nhận ra liền đó là vị Tiểu Thiên Vương Kim Gia Trại, lão đầu đà và tên đại hán cầm lái thuyền của chúng. Kim Quang Lượng ôm quyền giơ cao xá xá:

- Vinh hạnh, vinh hạnh, thì ra là nhị vị?

Hắn quét mắt nhìn hai sư đồ Thánh Thủ Kim Cương:

- Quý phái đến đây, cả Chương môn nhân cũng thân xuống núi là do đâu, hãy nói cho Kim Quang Lượng ta nghe?

Yến Lăng Vân đỡ lời cho Lâm Sùng:

- Tiểu sinh và Lâm tiên bối nhất thời hiểu lầm, đa tạ mỹ ý của tôn giá.

Tiếp đó chàng hoà hoãn quay sang Thánh Thủ Kim Cương:

- Việc lên núi Cửu Hoa, hiện nay tiểu sinh lấy làm chưa tiện, năm sau có lẽ sẽ xin bái yết, quyết chẳng sai lời.

Đương nhiên Chương môn Cửu Hoa Lâm Sùng là nhân vật thức thời hiểu rõ bản lĩnh Kim Quang Lượng, nhất là sau lưng đối thủ còn đồng đảng không phải tầm thường.

Họ Lâm miễn cưỡng buông câu:

- Cũng được! Mong người giữ lấy lời.

Hắn khẽ gật đầu như chào Kim Quang Lượng rồi xuất lĩnh đồ chúng quay ra ngoài bỏ đi. Kim Gia Trại Thiếu Sơn chủ nhân quay sang Yến Lăng Vân:

- Loại người ấy mai kia huynh đài không nên kết giao làm chi.

Rồi ngó đại hán thủ hạ của Chúc Linh Cô, hắn lớn tiếng:

- Ngô Quảng! Quả nhiên chư vị đến đây đây ư? Mau báo với Ngô đại tẩu của ta có Kim Quang Lượng muốn bá kiến đại tẩu đây.

Hắn vừa dứt lời, Chúc Linh Cô đã xuất hiện liền sau bức bình phong, chưa vội hỏi Kim Quang Lượng nàng đã đi đâu nhìn Yến Lăng Vân:

- Vân huynh đệ! Đệ chỉ là một thư sinh sao lại kết oán thù với bọn ác hán kia làm chi, chúng là bọn giết người không gớm tay đó.

Sau đó nàng mới quay lại Kim Quang Lượng:

- Vừa rồi nếu không được Kim Thiếu Sơn chủ đến kịp lúc đuổi bọn hung đồ ấy, Yến đệ ta có lẽ còn khốn vì chúng. Đa tạ Thiếu Sơn chủ nhé!

Nàng nói vậy cũng đúng vì hai phái Cửu Hoa và Trường Giang Bang thanh thế hùng hãn tuy không cùng mục đích nhưng đối tượng chính là vì thấy Yến Lăng Vân đơn thân cô thế định đẩy chàng vào tử địa, kết cục nhờ Kim Quang Lượng xoay chuyển.

Huống gì nàng biết rõ Yến Lăng Vân chỉ là một thư sinh cá tính quật cường, thà chết chứ không chịu phục.

Kim Quang Lượng nắm lấy tay Yến Lăng Vân cười ha hả lộ vẻ mừng vui ra mặt:

- Không ngờ chúng ta nguyên là người nhà với nhau cả, cực tốt, cực tốt.

Hắn khen tặng chàng tiếp một câu:

- Đại tẩu! Người đệ đệ này của đại tẩu chắc ít gặp gỡ đại tẩu, nên chị không biết vị Yến huynh đệ đây cũng là một người có bản lĩnh cao lắm

đấy!

Quay lại chàng, hăn vồn vã:

- Chúng ta đã là người nhà, gặp nhau đã như cố cựu, chiếc thuyền buôn kia đệ đã trả lại cho nguyên chủ, từ nay chúng ta hãy coi nhau như bằng hữu thâm giao nhé.

Sự nhiệt tình quá đáng của hăn khiến Yến Lăng Vân nửa ngại nửa ngờ, chàng chỉ đành biết vâng vâng dạ dạ cho xong chuyện. Tiệc rượu được dọn lên, trong khi ăn uống chàng mới biết vị đầu đà kia tên là Ngô Năng, biệt hiệu Ác Hành Giả, cũng là một Trại chủ trong nhà họ Kim. Trong trường hợp cưỡng ép phải thân cận với bọn ác đạo này, Yến Lăng Vân cực kỳ miễn cưỡng bất an. Vì vậy mới uống vài chén rượu chàng đã thấy say và đến cuối tiệc càng say dữ, Kim Quang Lượng phải đích thân dìu chàng về phòng ngủ.

Không biết qua bao lâu chàng mới hồi tỉnh, chỉ biết trời đã tối mịt, ánh trăng dọi vào song cửa sổ, cạnh bên chàng có tiếng người ghé vào tai hỏi:

- Vân đệ đệ, phải chăng cuộc đời đau khổ của tỷ tỷ khiến đệ đệ thương tâm lắm phải không?

Một mùi thơm nồng nàn bao phủ lấy mặt chàng, người chàng như nằm trong vòng tay dịu dàng của ai đó. Không cần nói, cũng biết đó là Chúc Linh Cô đã len vào phòng chàng từ lúc nào. Tiếng nàng tiếp tục:

- Tuy tỷ tỷ bị bọn ác tặc nài hoa ép liễu nhưng thực sự tâm nguyện thủy chung chỉ nhớ tới đệ đệ, suốt ngày cầu trời cho được gặp đệ đệ một lần, tỷ tỷ dù chết cũng vui lòng.

Dường như quá xúc cảm, nàng vùi đầu vào vai chàng khóc tẩm tức. Chàng cũng bị kích động vì tấm thân mềm mại của nàng đè sát vào mình thơm phức, máu chàng như sôi lên, nhưng rồi lại động tâm tự nghĩ:

"Chuyện đã đến thế này, trăng khuyết khó tròn lại, vả chăng ta đã có ước hẹn với Quỳnh tỷ tỷ, tuyệt không nên dối người dối mình, mối tình này tất phải cắt đứt..."

Không ngờ chưa chuyển hết ý, ngoài cửa sổ đã có một tiếng cười lạnh lẽo, hiển nhiên là có người ngầm theo dõi.

Yến Lăng Vân giật mình đẩy Chúc Linh Cô ra, thân hình vọt thẳng ra

ngoài song cửa. May mà chàng lúc đi ngủ vì say rượu nên vẫn quần áo chỉnh tề. Quả nhiên chàng nhìn thấy một bóng đen vụt chạy về hướng đông bắc. Bấy giờ trong bụng chàng cực bất an vì tình trạng giữa chàng và Chúc Linh Cô vừa rồi, tuy chưa có gì bất chính nhưng trong mắt thủ hạ Hồn Giang Long, chàng không có lời nào chối được là không có gian tình. Không chút do dự, chàng phi thân đuổi theo bóng đen.

Thân pháp chàng đã cực mau nhưng thân pháp đối phương tỏ ra cũng không kém.

Hai bên một trước một sau như hai ánh sao xẹt bắn thân thẳng ra gần bờ sông mới dần dần đuổi kịp. Dạ hành nhân đột nhiên dừng chân lại. Dưới bóng trăng Yển Lăng Vân nhận ra đó là sư đệ của Hồn Giang Long, Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng. Bấy giờ hắn chẳng còn vẻ gì thân thiết như ban chiều, hắn mặt lạnh như tiền, không đợi Yển Lăng Vân đến gần, trầm giọng quát:

- Họ Yển kia! Ngộ đại ca ta là anh hùng hảo hán, các người làm chuyện gì mau mau kể thực cho ta nghe?

Thực ra Kim Quang Lượng có ý ép chàng kết nạp vào tặc đảng của hắn chứ không phải định giết gì chàng, nhưng hắn biết chàng không có ý gia nhập hắc đảng của chúng nên hắn cố ý theo dõi để tìm cơ ép buộc chàng. Tâm địa chàng vốn quang minh lỗi lạc nên vẫn ngạo mạn đáp:

- Bất quá tiểu sinh có quá say không tự chủ được. Lệnh sư tẩu đối với tiểu sinh là bằng hữu chí thân nên có phần quan thiết nhưng không có gì vượt quá lễ giáo, các hạ ngậm máu phun người là có dụng tâm gì?

Kim Quang Lượng bật cười hăng hắc:

- Không tự chủ được? Chẳng lẽ Kim Quang Lượng ta mù hay sao? Đêm nay nếu người không thú thật gian tình với ta, mai kia ta mặt mũi nào nhìn thấy Ngộ đại ca ta nữa?

Hắn lập tức giơ chưởng lên ngang ngực lớn giọng quát:

- Xem ra tiểu tử người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Hoặc là nói thật vụ gian dân với đại tẩu ta, hoặc là thử với ta vài chiêu rồi hãy tính.

Tự nhiên Yển Lăng Vân gần đây gặp mấy cao nhân nên có phần tự tin và nhân lúc trong bụng chưa hết buồn bực không nhịn nhục nổi nữa, chàng

ngầm ngưng thần vận khí, cười nhạt:

- Cũng được! Chúng ta hãy động thủ phân rõ trắng đen. Lên đi!

Kim Quang Lượng vốn thấy chàng hiển lộ bản lãnh ở trên thương thuyền, hắn không coi vào đâu, khinh thường chỉ dùng năm, sáu thành công lực phiên động cổ tay thành chiêu Ngũ Đinh Khai Sơn, năm ngón tay cong lại như móc câu chớp nhoáng toát ra một luồng hàn khí chụp vụt tới Yến Lăng Vân. Chiêu thức chẳng những lợi hại quả chẳng tầm thường, mà thân hình chưởng ảnh phảng phất như một đám mây đen chụp xuống toàn thân chàng uy thế cực lớn.

Đột nhiên hai vai Yến Lăng Vân khẽ động liên thông dong tránh khỏi chiêu, hoàn toàn không nhận ra chàng thi triển thân pháp gì. Kim Quang Lượng hồi thác dị, tức thì chưởng biến thành Hoàn Hãn Thiên Tăng Lăng dụng xuất bảy, tám thành công lực tiếp tục tấn công tới. Nào ngờ liên tiếp ba chiêu toàn đánh vào khoảng không, họ Kim càng sợ thầ:

"Tiểu tử này ta nhận không ra thuộc môn phái nào!"

Rồi hắn tức thì triển khai tuyệt học sư môn Ngũ Quỷ Âm Phong Chưởng và hết dám có ý khinh địch.

Hắn vừa triển khai chưởng pháp lập tức âm phong nổi lên ào ạt, khí lạnh toát ra thân thể cao lớn của hắn như biến ra thành mấy cái bóng, song chưởng chấp chới như biến vô số bàn tay quỷ có sức nặng ngàn năm đánh xuống bốn phương tám hướng cực kỳ hiểm ác. Nhất là hắn đã luyện qua loại âm nhu lang độc Cương Thi Công có thể đánh chết người một cách vô hình thực quả kinh dị.

May cho Yến Lăng Vân thi triển độc môn hải nội Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp dụ địch, kể đó nhân hàn khí của đối phương lướt tới, chàng đã dùng Lục Dương Chân Khí bảo vệ thân mình rồi thuận tay sử xuất chiêu thể đã thi triển với Tang Môn Thần Lam Xuân trước đây học của Miêu Lãnh lão ma, lúc công lúc thủ hoàn toàn không sợ chút nào, hai bên ác đấu cát bay đá chạy.

Đánh hơn mười mấy hiệp, Kim Quang Lượng càng lúc càng cả kinh, một mặt hắn nhận ra độc môn âm công của hắn tựa hồ gặp khắc chế rất mạnh không thể phát huy uy lực. Trái lại còn thấy chưởng phong đối

phương lạnh thấu xương, mặt khác thấy chiêu thức đối phương kỳ bí, nhất là chiêu nào cũng mang theo tiếng rít như hú nghe phát lạnh gáy rất ư kỳ dị.

Kim Quang Lượng không hổ là tay đã bôn tẩu giang hồ từ lâu, thấy nhiều biết rộng, hần tỉnh ngộ nhận ra đối phương thi triển Nhiếp Hồn Chưởng, hần đột nhiên kinh hoàng hét lớn:

- Dừng!

Thân hình bắn vọt ra xa hần lớn giọng nói tiếp:

- Họ Yến! Thì ra người là môn hạ của Miêu Lãnh Khuyết lão tiền bối, hôm nay ta mới được lãnh giáo.

Rồi hần gật đầu:

- Kim Quang Lượng ta nghĩ tới tình hai sư môn chúng ta cũng có chút uyên nguyên nguồn gốc. Nếu nay ta liên kết thành một, đối phó với Thiên Đô lão quỷ thì cực tốt. Chỉ cần từ nay họ Yến người đừng xúc phạm tới Ngô đại ca ta thì chuyện rắc rối lỡ lầm hôm nay coi như bỏ qua, ta sẽ giữ bí mật cho người, được chăng?

Thiết tưởng hần tùy cơ ứng biến như vậy là đã mười phần nhân nhượng. Nào ngờ Yến Lăng Vân không nghĩ như hần, tức thì đáp:

- Ai bảo ta với ác tặc đồ đảng các người có quái gì gọi là uyên nguyên nguồn gốc?

Yến Lăng Vân ta quang minh chính đại, có bí mật gì cần giữ?

Rồi chàng nổi giận tiếp:

- Người cứ việc báo với thằng giặc nước Hồn Giang Long Ngô Bá, năm trước đây ở Hoài Viễn hần đã cưỡng hiếp con gái lương dân, ép người lành thành đạo tặc, không lâu nữa thiếu gia ắt thân đến Hồng Trạch hồ tìm hần tính nợ!

Mấy chuyện ấy lọt vào tai Kim Quang Lượng khiến hần giật mình hiểu ra liền:

"Thì ra như thế! Thảo nào!"

Nhưng hần là tên gian xảo vẫn cười ha hả:

- Té ra cô nương con gái lương dân ấy là lệnh biểu tử Ngô đại tẩu Chúc Linh Cô của ta chứ gì?

Hơi trầm ngâm một chút, hần tiếp:

- Thế cũng là chuyện tốt, hà huống Ngô đại ca ta lúc nào cũng hương hoa cúng phần mộ của song thân Chúc đại tẩu, đối đãi như vậy không bạc. Đầu tiên dù có cường hiếp nhưng như nay hai người rất vui vẻ hoà hợp, sự đã đến thế, ván đã đóng thuyền, huynh đệ hà tất vì tiểu tiết mà làm tan vỡ gia đình người, xin hãy nghĩ kỹ lại coi!

Tiến tới gần chàng một bước, hần hạ giọng thân ái:

- Còn đối với Yến huynh đệ, ta bảo đảm tương lai nhất định sẽ được Ngô đại ca ta ưu ái rất mực! Thôi, chúng ta quay về khách điểm rồi sẽ bàn kỹ với nhau!

Bấy giờ trời đã sắp sáng, phương đông hiện lên le lói vài vệt trắng, gió lạnh thổi từng hồi, nước chảy dưới sông thao thao... Không ngờ lúc hai người đang định chuyển thân, hốt nhiên nghe từ giữa lòng sông vọng lại một giọng nói già lão:

- Tiểu tử họ Yến kia, đừng đại nghe lời tên giáo hoạt ấy, nữ hài tử đáng thương kia lão thân chúng ta đã mang đi rồi, chỉ cần tiểu tử chịu hướng tâm về bản môn, trong vòng một trăm ngày hãy tìm đến Nam Hải, bảo đảm người sẽ gặp kỳ duyên nhất trong đời có thể báo thù như mong muốn, nhất cử lưỡng tiện, người đồng ý?

Tiếp đó lại có tiếng trong hờn:

- Ta cần nói cho người rõ, Miêu Lãnh Khuyết là tà môn ngoại đạo, còn Thiên Đô lão là người giả nhân giả nghĩa, tất cả đều không phải võ lâm chính tông và chẳng là cái gì hay tốt cả đâu!

Tiếp đó lại im lặng, hiển nhiên Chúc Linh Cô đã bị mấy lão nhân này cướp đi rồi.

Yến Lăng Vân nổi giận, chàng xoay thân chuẩn bị phi ra ngoài sông, nhưng Kim Quang Lượng đã kịp níu áo chàng lại:

- Yến huynh đệ khoan đã, không cần mạo hiểm. Bọn lão quái này cả ta và huynh đệ đều chưa phải là đối thủ, hiện thời họ cũng đã xa mấy dặm rồi, không nên đưa dê vào miệng cọp, ta cứ quay về khách điểm thử xem?

Mấy câu ấy càng khiến chàng hoang mang, không biết "bọn lão quái" là ai? Ngay lúc ấy Kim Quang Lượng giải thích:

- Có lẽ Yến huynh đệ có nghe nói qua vùng Nam Hải có tám lão bất tử

đều đã hơn trăm tuổi tự xưng là Bát Tiên nhưng bị người gọi là Bát Quái. Người nào võ công cũng cực cao và tự tôn tự đại, cùng ngụ ở Lê Mẫu Sơn vùng Nam Hải. Cuộc luận kiếm ở Hoàng Sơn khi xưa họ thất bại vì tay Thiên Đô Quy Nguyên Tử và cũng có rắc rối với bản môn. Lần này gia sư có phái người tìm họ thương lượng việc liên kết rửa mối hận thất bại khi xưa, nào ngờ bọn họ từ chối, lại ngông cuồng nhận Nam Hải phái mới võ lâm chính tông phải được lãnh tụ quần hùng và không thèm kết hợp với bàng môn ngoại đạo. Không hiểu hôm nay họ xuất hiện ở đây làm chi, chắc là có ý gây sự với tệ phái, việc này cực quan trọng, ta tất phải về bẩm bạch với sư môn, không thể ở đây lâu được nữa, chúng ta hẹn sẽ gặp nhau ở Kim Lăng nhé.

Nói rồi hần vội vội vàng vàng bỏ đi, mặc cho Yến Lăng Vân một mình quay về khách điểm. Quả không sai, Chúc Linh Cô đã mất tích, chỉ để lại tờ giấy có vẽ hình Bát Tiên và bọn Ác Hành Giả Ngô Năng, Ngô Quảng cũng bị điểm vào Thuyết huyết ngũ say chưa tỉnh.

Chàng giải huyết cho chúng, chúng nghe Kim Quang Lượng đã bỏ đi cũng vội vàng kéo nhau chia tay Yến Lăng Vân lên đường. Còn một mình chàng hoang mang không biết nên làm gì. Tất nhiên việc cứu Chúc Linh Cô là nhất định phải làm nhưng cô thân độc mã, đối thủ hình dạng thế nào chưa biết, biết người mệnh mệnh chàng biết đâu mà tìm?

Cuối cùng Yến Lăng Vân đành vẫn theo ý định cũ, hãy cứ đến Kim Lăng hội diện cùng Cát tử tử rồi sẽ tính cách đối phó sau.

Hãy nói tới Bạch phủ ở Kim Lăng, lần này liên hiệp với Võ Đang gửi thiệp mời khắp võ lâm đứng tên chủ nhân là Đạp Tuyết Vô Ngân. Bạch Côn cá tính hung bạo, tâm địa đa nghi, từ khi bị hạ nhục ở Bách Linh Cốc, hần càng ngày càng hận quyết đổ cho Yến Lăng Vân là Lăng Vân Yến. Hần quay lại xin yết kiến Phi Vân Tử thương lượng phục thù.

Khéo hợp là hai người tính cách rất giống nhau, nhất là lấy hành vi của Quỷ Ảnh Lang Quân ngày xưa ra làm bằng chứng và càng nghi càng nhận là thật. Lúc ấy cả hai đều tự biết, tuy Công Tôn Minh ở sát bên núi Võ Đang nhưng không ai dám khinh thường vọng động. Hai người bèn kết

minh, chuẩn bị kích động đồng đạo sau đó sẽ hãm đối phương vào tử địa.

Lại cách đó không lâu, xảy ra chuyện phát hiện bức thư của Lăng Vân Yến trong Tổ Sư Điện giữa ban ngày, đại ý thư khuyên họ không nên chạy tìm kẻ thù đâu cho xa và tổn hại đến danh dự, cứ đến trung tuần tháng mười một, y sẽ đợi họ ở núi Chung Nam vùng Kim Lăng và y còn thách họ cứ việc hội họp quần hùng hắc bạch hai đạo đến gặp y quyết đấu một phen.

Nhân đó họ công khai gọi thiệp mời anh hào võ lâm. Tuy đã như thế nhưng riêng Đạp Tuyết Vô Ngân vẫn lo không có ai đáng là đối thủ của Yến Lăng Vân, hẳn liền đem Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên ra làm mục đích, giả mượn tiếng tỷ thí võ công chọn chồng cho Bạch Phụng Tiên để phát hiện người võ công cao nhất thiên hạ hiện nay đối đầu với Yến Lăng Vân.

Quả nhiên thủ đoạn của hắn có hiệu lực ngay, tin tức vừa truyền ra khắp giang hồ xao động, nhất là vì Ngọc Quan Âm quả nhiên đẹp như tiên nữ giáng trần thật. Một người mỹ nữ diễm lệ như nàng thiết tưởng có thiếu niên anh hùng nào không mơ ước?

Nhưng riêng Bạch Phụng Tiên thì sao? Từ khi nàng gặp Cát Phi Quỳnh và Yến Lăng Vân, phảng phất như suốt ngày nàng chỉ nhớ đến tiểu thư sinh. Tuy tự biết người ấy đã có Cát Phi Quỳnh nhưng không sao nàng quên được hình ảnh chàng, càng nghĩ càng nhớ, càng nhớ càng đau khổ. Xem ra tâm sự nàng cũng giống như hai chữ "duyên phận" mà người đời thường nhắc. Chẳng những nàng chỉ khâm phục ngưỡng mộ võ công tuyệt thế của chàng mà còn yêu quý tâm địa thuần hậu, tính tình đoan chính, phẩm chất chân thật của chàng nữa. Cho đến nho nhã lễ độ, ôn văn phong thái càng làm nàng diên đảo.

Nhưng gia thúc nàng cá tính thiên lệch ngông cuồng tự đại. Mặc nàng khẩn thiết bào chữa cho Yến Lăng Vân, chẳng những vô hiệu, trái lại càng làm sâu thêm thành kiến của Đạp Tuyết Vô Ngân. Vì đó khi về Kim Lăng, suốt ngày Bạch Phụng Tiên ngẩn ngơ buồn bã, thêm thấy cả nhà từ tổ mẫu Lăng Ba Tiên Tử Trác Như Lan cho đến thân sinh phụ mẫu Nhập Vân Long Bạch Bằng đều vì cái chết của Giang Nam Bạch mà coi kẻ thù bất cộng đái thiên nhất định là Quỷ Ảnh Lang Quân và Yến Lăng Vân chẳng

thêm lý hội gì đến lời giải thích chân thành của nàng. Cả nhà nàng nhất tâm nhất ý lần này phải bắt sống cho được Yến Lăng Vân để trả thù nhà.

Đối với cuộc "tỷ võ chiêu thân" (đấu võ tuyển chồng) sắp tới, lão tổ mẫu Trác Như Lan nói rất đúng:

- Bạch môn là võ học thế gia thanh vọng ở Giang Nam, Phụng nhi lại tài mạo song toàn đâu thể gả cho bọn phàm phu tục tử, không như thế không thể tuyển chọn được rể quý trong quần long. Huống gì mỗi thù đại thiên có trả được hay không cũng ở lần này, ta là người tán thành đầu tiên việc tỷ võ ấy.

Thế là của nhà họ Bạch không ai dám trái lệnh tổ mẫu.

Trong vòng một tháng nay, quần hào các lộ kéo đến Kim Lăng ngày càng đông đảo biến nơi đây thành một dịp vui như hội. Duy chỉ có Bạch Phụng Tiên, trước mặt mọi người gượng cười gượng nói, nhưng thực sự đêm về nàng khóc thầm, lòng hoang mang thảng thốt, kể không hết sự bi thương. Nàng chỉ còn trông mong trời cao rủ thương đến nàng cho nàng được gặp người nàng yêu lần này.

Thời gian trôi qua thấm thoát, đã đến đêm trước ngày khai đả lôi đài, bao nhiêu hy vọng của nàng theo đó biến tan. Ngày hôm sau gió hiu mát nắng hoe vàng, Bạch phủ ở Ấn Hiền Trang núi Chung Nam mở rộng bãi đất luyện công dựng một lôi đài cao lớn rộng rãi phú lệ đường hoàng, chu vi hơn mười trượng rất vững chãi. Trên cao giăng tấm vải đề chữ vàng bốn chữ đại tự "Dĩ Võ Tuyển Tể" (lấy võ chọn rể) hai bên rủ xuống hai câu đối.

Bên phải viết:

Hữu nữ như tiên dẫn nguyện tước binh trung cát sĩ.

(Cô gái đẹp như tiên, mong người tài giỏi bắn rơi chim sẻ.)

Bên trái viết:

Quần hiền tự phụng, thỉnh lai hồ tướng giác anh hùng.

(Quần hiền như phụng, xin mời tới tướng hồ biết anh hùng.)

Chung quanh la liệt cờ xí và xếp sẵn những dãy ghế ngồi để các anh hùng quan khách cùng chứng kiến trận đấu. Khoảng vào giữa hai giờ dần, mào quần hùng đã kéo đến đông đảo cực kỳ náo nhiệt. Ở trong trung ương có mặt Võ Đang nhị lão: Phi Vân Tử Hàm Tu, Bạch Vân Vũ Sĩ Đồng

Huyền Phong, Nga My Chưởng giáo Xích Dương Tử Tề Nguyên, Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư, Thiên Thai phái Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh, Cửu Hoa Thánh Thủ Kim Cương Lâm Sùng, Hành Sơn Vô Vi cư sĩ Cốc Linh Quang, Khuông Lữ Tứ Tuyệt: Phiêu Dương Điều Tẩu Đồ Long, Vân Hải Chân Nhân Hồ Vũ, Tuý Như Lai Trường Nhất, Bạch Phát Ma Nương Giải Ngũ Cô, Lao Sơn Khổng Linh Tử, Vô Danh đại sư, Tế Nam Tứ Hải tiêu cực Tổng tiêu đầu Hạo Thủ Thần Long Vu Lượng, đó là các nhân vật lão bối.

Họ hoặc là có địa vị tôn kính của một phái, hoặc là danh chấn võ lâm, vừa là khách lại vừa là người công chứng. Còn chung quanh đa số là các thiếu niên ở các lộ võ lâm tam sơn ngũ nhạc toàn quốc, ai nấy hứng khởi nhiệt liệt, nhảy múa như muốn thử sức một phen.

Nhưng khi "đài quy" được treo lên, ai nấy như bị dội gáo nước lạnh, đưa mắt vừa đọc vừa bàn huyên não. Đài quy chép ba điều quy định để hạn chế người tử võ. Thứ nhất phải dùng khinh công vượt qua được lớp phẫn rải ở trước đài và vượt qua được hồ nước cạnh đó mà không để lại dấu chân. Thứ hai bẻ côn sắt bất luận dùng bảo đao bảo kiếm hay khí công đều được. Thứ ba đứng cách xa hơn trượng dùng cách không chưởng đánh tắt được ngọn nến to. Bắt buộc phải vượt qua hết ba điều quy định ấy mới là sơ bộ hợp cách. Người có học võ ắt biết vượt qua ba điều kiện ấy không phải dễ gì. Tóm lại phải là người khinh công cực cao mới có thể "đạp tuyết vô ngân" (đạp xuống tuyết không để lại dấu chân), nội công cực thâm hậu mới bẻ gãy được thiết côn, tự nhiên nếu có bảo đao bảo kiếm thì người đó tất cũng không phải là phạm nhân do đó cũng được coi là trúng cách. Còn tuyệt kỹ thứ ba tất phải luyện được thần chưởng Cách Sơn Đả Ngưu, hoặc Nhất Chỉ Thiền, Kim Cương Chỉ mới mong như nguyện.

Nhà họ Bạch suy tính đã kỹ, nếu không chọn được giai tử có võ công cực cao như thế làm sao sau này đối địch lại được kẻ thù cường mạnh? Điều khoản thứ ba còn quy định thêm hai quy định phụ: thứ nhất phải thông qua được Thất Tinh Kiếm Trận của Võ Đang, thứ hai phải trong một trăm chiêu phải đánh bại được Bạch Phụng Tiên.

Đài quy khắt khe như trên quả là xưa nay chưa từng có. Quần hùng

bàn luận ồn ào, người thở dài, người lắc đầu, có người còn cho ra đến một ngàn năm nữa chưa chắc có ai trùng tuyến với những quy định này.

Khoảng khắc, có tiếng âm nhạc nhẹ nổi lên, hai cánh màn trên lô đài kéo lên, lập tức quần hùng trước mắt hoa lên và tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay, tiếng la hét nổi lên như sấm dậy.

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 15
Lôi Đài Chọn Rể
Chung Phụ Anh Hùng

Giữa võ đài hiện ra một mỹ nhân đẹp như hoa như ngọc, đầu gài mấy chiếc phụng thoa lấp lánh, tóc xoã như mây, sắc mặt nửa vui nửa buồn, sáng như một vầng trăng có đính hai viên ngọc sáng. Thân mặc một áo sa nhẹ chân dận tiểu hài, thân thể thon thả, da ngọc trắng bóc thực là đẹp hoa nhường nguyệt thẹn giống như tiên nữ giáng phàm tuyệt sắc không hai.

Nhất thời quần hùng dưới đài ngẩn người như say như ngốc vườn cổ nhìn lên không ai thốt nổi một lời. Một lúc tất cả mới thở ra được nhất tề kêu to:

- A! Ngọc Quan Âm?

Ngay lúc ấy lão tổ mẫu Lăng Ba Tiên Tử Trác Như Lan tóc bạc trắng xoa tay cầm long đầu trượng xuất hiện sau lưng, hai bên tả hữu là vợ chồng Bạch Bằng, Bạch Côn.

Nhập Vân Long Bạch Bằng bước lên một bước mỉm cười cúi mình thi lễ cất tiếng sang sảng:

- Tại hạ Bạch Bằng vâng lệnh gia mẫu vì đại sự của tiểu nữ Phụng Tiên mong được các vị thiếu niên anh hùng không ngại ngàn dặm đến đây thi thố tài năng. Xin được tha thứ cho tội tiếp đãi thiếu phần chu tất, kính mời chư vị cứ theo đài quy hiến lộ thần thông. Bản gia quyết không nuốt lời cùng chư vị.

Hắn lại cúi thân một lần nữa, ba tiếng trống nổi lên báo hiệu cuộc tỷ võ chính thức bắt đầu.

Mỹ nhân đến như Bạch Phụng Tiên ai không thèm muốn, ai không tận lực thi triển công phu để mong bẻ được kỳ hoa? Nhưng đạo của võ công không thể mượn giả làm chân, nhất là trước mắt của hơn trăm anh hùng đâu có thể chỉ dùng khéo léo mà vượt qua mấy cái ải đầu tiên?

Quần hùng nỗ lực vượt ba điều quy định đầu tiên mãi đến trời đứng

bóng mà chưa một ai vượt được bãi phấn và hồ nước, có nhiều kẻ vì ham người ngọc mang thân ra làm trò cười cho thiên hạ. Mặt trời đã hơi xế bóng bên dãy phía đông mới thấy có một thiếu niên gầy ốm như que củi, đầu đen như than, thân hình vừa bé vừa xấu xí chẳng khác gì con vượn con đứng dậy tiến ra trường đấu.

Thiếu niên xấu xí ấy tung thân đến trước hồ nước, hơi dừng lại vận khí công phu, sau đó hai vai lay động lướt thân đi trên nước. Chúng nhân chỉ thấy thân hình thiếu niên nhẹ như một con chim hắc điều mau như gió thân hình mới động đã lướt xa hai ba trượng chân điểm mấy cái nhẹ phi thân qua bờ bên kia. Chẳng những mặt nước không hề động mà chân gã cũng chẳng dính một chút nước nào. Gã vượt qua luôn bãi phấn trắng không để lại dấu chân.

Quả nhiên khinh công gã không tầm thường nên dễ dàng vượt qua cửa thứ nhất.

Bỗng gã hơi đặt tay vào eo rút ra một đoản kiếm sáng loé mắt nhắm vào thiết côn trước mặt chém nhẹ một cái. Chỉ nghe soạt một tiếng, thiết côn bị tách ra làm hai đoạn. Tiếp đó, gã thu kiếm ngưng thần đứng bất động tại chỗ, đột nhiên vung quyền đánh liên tiếp hai cái về phía trước, lập tức cây nến to theo tay đâm tắt ngúm.

Lập tức dưới đài nổi lên một trận hoan hô của quần hùng, tiểu tử xấu xí càn quét phẫn chấn gấp bội cúi chào các phương. Phi Vân Tử nghiêng đầu nhìn Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư, buột miệng tán thán:

- Lệnh đồ chẳng những tinh thông Đạt Ma Quyền và tuyệt kỹ Nhất Vĩ Độ Giang, đến Cách Sơn Đả Ngưu cũng cực có hoả hầu. Tuyệt diệu, tuyệt diệu, xin chúc mừng đại sư.

Thế là sau nửa buổi phí công, cuối cùng đã có một người vượt qua ba cửa ải đầu tiên của cuộc tỷ thí, tất cả quần hùng dưới đài tức thì phẫn chấn hẳn lên. Ngay lúc ấy bỗng nhiên nghe phía tây có người lớn tiếng:

- Có ta là Kim Quang Lượng đến đây!

Lời ấy vừa dứt, cả toàn trường quần hùng chấn động kinh sợ! Nhân vì tên họ Kim ấy gần đây nổi tiếng giang hồ, thân là môn hạ của Quát Thương Ngũ Quỷ là việc mọi người đều biết, chẳng những hành vi khiêu khích

nhân khinh ghét mà còn rõ ràng đã có thể thiếp, sao lại còn lên đài ứng tuyển? Quần hùng dưới đài đưa mắt nhìn Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng sự thực có bản lĩnh tới đâu dám ngang nhiên tới nơi công chúng quần anh này ngang ngược hoành hành như thế?

Chỉ thấy tiểu tặc ấy lắc lư thân hình đã vượt qua hồ nước và bãi phần trắng, hần lật tay rút thanh trường kiếm chém đứt đôi thiết côn, rồi cất trường kiếm vào vỏ. Hai tay vung mạnh thành thế Tả Hữu Loan Cung thi triển Ngũ Quỷ Âm Phong Chương đánh tắt ngọn nến, thần thái rất an nhàn quay đầu nhìn hai dãy quan khách đông tây cười to:

- Cái này so với Cách Sơn Đả Ngưu của Thiếu Lâm ra sao?

Không đợi ai có ý kiến gì, hần phi thân lên lôi đài. Lúc ấy chủ nhân Bạch Bạng mười phần hồi hộp khẩn cấp. Theo quy định, hành vi này của Kim Quang Lượng chẳng có gì không thích hợp nên không thể phản đối trước mặt chúng nhân. Nếu chẳng may tên tiểu tặc này trúng tuyển có khác nào cửa trước chống lại sói dữ không ngờ cộp đến cửa sau, vả chăng chính tà khác biệt, ái nữ tuyệt không thể gả vào tay ác tặc. Huống gì như nay đại thế võ lâm hiệp nghĩa quần hùng chính đang dự định tiêu diệt Quát Thương Ngũ Quỷ, nào biết tiểu tặc đến đây chẳng có dụng tâm gì? Đương nhiên ngồi ở hậu đài, Bạch Phụng Tiên càng thêm căng thẳng nhưng không thể nói ra.

Kim Quang Lượng vừa đặt chân lên đài liền cười khinh mạn nhìn thiếu niên xấu xí vốn là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm:

- Con vượn con xấu xí! Ta biết người tên là Lữ Bằng Nhi, người gọi cái gì là Phi Thiên Đại Thánh đấy phải không? Hay lắm, hôm nay Thiên Vương đối Đại Thánh, hãy hiển lộ thần thông đi!

Hần ngửa mặt nhìn trời nói tiếp:

- Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay là ngày cát nhật đừng bỏ phí quang âm. Đến đây, đến đây, chúng ta thử coi ai sẽ vượt cửa làm tân lang cho biết?

Hần khinh mạn không coi ai vào đâu, hết sức cuồng ngông. Không ngờ thiếu niên xấu xí là môn nhân Thiếu Lâm Lữ Bằng Nhi vẫn ngang nhiên không sợ, đôi mắt nhỏ bé đảo lên:

- Họ Kim, chớ nông cuồng, Lữ Bằng Nhi ta không coi người vào đầu đầu!

Gã đứng đối mặt nhìn thẳng Kim Quang Lượng. Tuy thân hình gã rất nhỏ bé nhưng thần thái hào hùng, tinh thần cứng cỏi phi thường. Kim Quang Lượng cười ha hả:

- Không sai, không sai, cứ như đảm khí của người cũng đủ cho ta nhường trước ba chiêu rồi. Xin mời!

Nói đến Phi Thiên Đại Thánh Lữ Bằng Nhi không phải là tay tầm thường. Gã vốn là con rơi, bị người ta vất vào rừng Tung Sơn được một con vượn cái cứu thoát nuôi nấng thành người. Sau lại được Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư phát hiện, thấy gã có căn cốt đặc biệt, liền thu làm tục gia đệ tử hết lòng dạy võ.

Nhất là gã từ bé đã sống chung với khỉ vượn suốt ngày leo trèo núi cao rừng rậm do đó khinh công cực cao, thêm thiên tư thông minh, dụng công chuyên cần, chẳng những đạt được chân truyền Thiếu Lâm, tài nghệ cao hơn hẳn các đồng bối mà tính tình còn ghét kẻ ác như thù đã từng hành hiệp ở Trung Châu, danh chấn Quan Ngoại và là nhân vật số một trong các môn đệ trẻ của Thiếu Lâm hiện nay. Gã cười lạnh một tiếng đáp:

- Lôi đài có quy định, giang hồ có công đạo, ai cần người nhường, hãy cầm mõm lại dùng bản lãnh chứng minh thực tài. Tiểu gia không thể khách sáo đâu!

Tả thủ lay động liền thành chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm, hữu quyền đâm thẳng vào ngực Kim Quang Lượng. Quyền xuất như gió cuốn, kinh lực mạnh mẽ, chiêu đầu đã lộ hoả hầu không tầm thường và khác hẳn quyền thế tầm thường võ lâm.

Nhưng Kim Quang Lượng thấy thế tấn công tới lập tức xoay lưng vạy người tránh thân thuận tay xuất chiêu Thuận Thủ Khiên Dương, tả chưởng trầm xuống biến thành trảo, hữu thủ bật ra hai chỉ khinh thân tới điểm vào huyệt Chư Yêu bên lưng cạnh đối phương. Hai đối thủ đều ra chiêu rất mau, quần hùng chỉ thấy hai mắt hoa lên, hai người đã qua một hiệp. Nhất là Lữ Bằng Nhi ra chiêu trước lập tức thi triển Thiếu Lâm La Hán Quyền đẩy kinh lực như trường giang đại hà ào ạt chảy, cuồng phong bạo vũ tấn công

liên tiếp.

Nhất thời chỉ thấy thân hình nhỏ bé của gã quay tít hai quyền đánh, móc, ngoặc, đập, hắc ảnh xoay tròn quyền rít gió vùn vụt, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu tặc Kim Quang Lượng tức thời cũng phải biến chiêu tận tâm ứng phó, đột khởi tâm độc tự nghĩ:

"Nếu ta không hạ được tiểu tử này trong thời gian ngắn còn gì uy danh của sư môn nữa?"

Nguyên hãn đến Kim Lăng chính là có đồ mưu khác nhưng rồi nghe Ngọc Quan Âm nhan sắc tuyệt thế, sinh ra hiếu sắc nhân đại hội quần hùng phụng lệnh tới đây nhiếp phục để dương oai Ngũ Quỷ với giang hồ.

Đương nhiên sở học của hãn thâm hậu kinh người nhất là độc môn Ngũ Quỷ Âm Phong Chiêu kỳ bí vô tỷ, lại thêm có Cường Thi Công âm độc tuyệt luân mỗi khi đả thương đối thủ vô hình rất khó kháng cự. Đã qua năm bảy chiêu, song thủ hãn rung động tức thì chiêu toát ra một luồng hắc khí ẩn hiện, vòng quanh khí lạnh toát bốn bên. Hai mắt hãn bắn ra lạnh lẽo, mỗi chiêu mỗi thức động địa kinh thiên, không chỉ biến hoá lợi hại không lường mà uy thế dị thường đáng sợ.

Hơn mười hai hiệp qua, đột nhiên thấy thiếu niên môn đồ Thiếu Lâm biến sắc nghiêng răng đập vào nhau cách cách như chịu không nổi khí lạnh. Bấy giờ người kinh hoảng nhất là Thiếu Lâm Tĩnh Nhất đại sư, đại sư lo lắng cho an nguy của đồ đệ, lại thân làm người công chứng không thể xuất thủ cứu viện, vả chăng bạch đạo võ lâm đều lấy phương châm "dù chết không để người chê cười" xử thế. Vì thế mắt nhìn Lữ Bằng Nhi lâm nguy, lòng đại sư nóng như lửa, nhưng cuộc tỷ thí trên đài đã có quy định không thể làm sao hơn.

Vừa lúc ấy lại nghe tiếng Tiểu Thiên Vương bật cười ha ha, đột nhiên một chiêu đánh ra, lập tức Lữ Bằng Nhi rú lên văng xuống dưới đài nằm im bất động. Rõ ràng gã đã trọng thương. Tình hình như thế, một môn đồ nổi tiếng là đệ nhất Thiếu Lâm tiểu bối bị người ta chỉ không tới ba mươi chiêu đánh gục không gượng dậy nổi. Các chúng anh hùng đều thất kinh!

Nhất là huynh đệ chủ nhân bàng hoàng thất sắc không biết làm sao cho phải.

Còn tiểu tặc Kim Quang Lượng càng hiu hiu tự đắc, hần đưa mắt nhìn bốn chung quanh lớn giọng quát hỏi:

- Bây giờ đến trường tiếp theo, Võ Đang kiếm trận ở đâu?

Cuộc tỷ thí vượt qua Thất Tinh Kiếm Trận của Võ Đang này là do Phi Vân Tử chủ trì, nguyên ý của lão là người nào trúng tuyển nếu vượt qua được Thất Tinh Kiếm Trận tất là đủ sức chống lại bất cứ cường địch nào. Nhưng vừa rồi lão thấy Kim Quang Lượng có thanh bảo kiếm có thể chặt gãy thiết côn như hồ thêm vây, hần lại xuất thân tà môn tả đạo rất khó đối phó.

Hiển nhiên Thất Tinh Kiếm Trận nếu không hạ được họ Kim này, tất mang lấy đại nhục và làm trò cười cho giang hồ. Nghe câu hỏi xách mé của tiểu tặc, Phi Vân Tử vẫn lặng im không dám phát lệnh, may chầu ử đột. Chính trong lúc lão đang tiến thoái lưỡng nan, bỗng trong dãy ghế phía đông có tiếng nói trong trẻo cất lên:

- Khoan đã, khoan đã, nơi đây còn có thiếu gia ta làm chi?

Bây giờ mà còn có người dám lên võ đài đấu với tiểu tặc Kim Quang Lượng tất phải là người có tuyệt học. Ngờ đâu người lên tiếng bước ra lại có dáng vẻ một công tử con nhà giàu có, mặt như đánh phấn, môi tựa thoa son, mặc một áo nhẹ hoa văn sắc sỡ văn nhã nhu nhược đẹp đẽ như con gái. Quần hùng lấy làm lạ:

"Có lẽ tiểu tử này là một công tử nhà môn nào đó ở Kim Lăng định mượn thế quan khinh người đến đây tranh người đẹp chăng?"

Đồng thời huynh đệ họ Bạch cũng rất ảo não nghĩ thầm:

"Cứ để y quấy nhiễu một lúc cũng được, xem tiểu tặc đối phó ra sao rồi tính?"

Thiếu niên mỹ mạo đẹp đẽ kia đi tới trước đấu trường theo quy định thượng đài vượt hồ nước, y chỉ lắc lư vài cái đã vượt qua mọi chướng ngại vật. Khinh công của y quả là kinh thế hãi tục. Thiếu niên ấy chẳng có chút tự kiêu, như chẳng xảy chuyện gì an nhiên đến gần thiết côn, mắt ngưng thần quát to một tiếng:

- Gãy!

Thực là kỳ quái, thanh thiết côn to như cánh tay trẻ con như làm bằng

gỗ mục, theo tiếng quát gãy đôi. Chuyện ấy, nếu không nhìn thấy tận mắt không ai có thể tin nổi. Do đấy có thể biết thiếu niên nội công thâm hậu khó lường. Đương nhiên Kim Quang Lượng cũng là người hiểu biết, hấn giật mình nghĩ bụng:

"Tên tiểu tử này là nhân vật nào sao ta chưa hề nghe nói tới?"

Đồng thời các lão tiền bối công chứng nhân cũng đưa mắt nhìn nhau, hy vọng có người biết thiếu niên công lực thần thông kia là con cái nhà ai.

Cho đến Ngọc Quan Âm ngồi ở sau đài cũng nửa nghi nửa ngờ thiếu niên chính là Yến Lăng Vân mà nàng yêu dấu cải trang nên nhóm dậy đưa mắt lén nhìn. Mỹ thiếu niên kia nhảy vọt lên đài, đưa mắt quét qua Kim Quang Lượng, khẽ cười nhỏ:

- Tiểu sinh có chút công phu thô thiển, so với các hạ thấy thế nào?

Không đợi họ Kim đáp, chàng tiếp liền:

- Vừa thấy Cương Thi Công và Ngũ Quỷ Âm Phong Chưởng của người hình như cũng có vài thành hoá hầu, bây giờ xin cứ thi triển tận lực, ta xin lãnh giáo xem có lợi hại như lời đồn hay không?

Trong tình hình này Kim Quang Lượng miễn cưỡng ưỡn ngực cười gượng:

- Hay lắm, hay lắm. Nếu như chưa tin, chúng ta hãy động thủ. Tôn giá hãy cho biết tên, chúng ta sẽ tỷ thí xem sao?

Đó là điều khôn khéo của hấn vì không biết đối phương thuộc môn phái nào làm sao biết được chiêu số, toàn chúng nhân im lặng lắng tai nghe. Nào ngờ vị thiếu niên xinh đẹp kia lạnh lẽo đáp:

- Lôi đài không có quy định phải báo danh tính, túc hạ cần gì phải gấp, chút nữa ắt tự biết, tiểu sinh không phải là người có danh tánh đâu!

Chàng đứng thẳng người cất giọng sang sảng:

- Ta thực không muốn giao đấu cùng người, người đừng ngại cứ vận hết bản lãnh công lực đánh ta ba chiêu, nếu ta vẫn đứng vững người hãy rút khỏi Kim Lăng, vĩnh viễn không được quay lại!

Câu này chàng nói còn ngông cuồng hơn câu nói của tiểu tặc với Lữ Bằng Nhi lúc nãy. Riêng Kim Quang Lượng lửa giận đã bốc lên tự nghĩ:

"Như vậy càng hay rất có lợi cho ta, người thắng là người mạnh, cần

quái gì đến quy củ giang hồ?"

Hắn cười hắc hắc:

- Tiểu tử nông cuồng, ngươi hết muốn sống, Kim Quang Lượng ta sẽ thành toàn ý ngươi, ngươi không tin tà môn ta ư?

Hắn lập tức ngưng thần vận khí, công lực dồn lên song thủ, đột nhiên quát một tiếng lớn, hoành chương đập thẳng vào ngực đối phương. Nhất thời gió lạnh thấu xương, hắc khí toả ra chấn động khiến cả lôi đài rung lên rầm rắc.

Theo lẽ có là người sắt bị một chương ngàn cân này cộng thêm khí âm độc của Cương Thi Công, đối phương cũng ắt chết không còn nghi.

[mất hai trang]

May mà đối phương hoàn toàn không động thủ, lập tức hắn thu chương khí điều tiết hơi thở mới định thần lại được, cố gắng lắm hắn mới nhắc nổi hai tay ôm quyền nói:

- Núi xanh còn đó, nước biếc còn kia, tương lai Kim Quang Lượng ta còn có ngày gặp các hạ, lúc ấy sẽ xin rửa mối hận hôm nay được chăng?

Tiếp đó hắn nhảy liền xuống đài vẫy tay về hướng tây gọi hai đồng bạn bỏ đi một mạch không quay đầu lại. Bấy giờ chủ khách tại võ trường mới thở phào an định nổi tâm. Nhất là anh em họ Bạch thấy vị thiếu niên tuyệt thế kỳ tài, nếu được chàng làm rể quý còn gì bằng nữa? Phải chăng ái nữ tu tập mấy kiếp mới có người chồng thế này?

Nhân vậy anh em họ Bạch song song bước ra đầu hưng phấn thi lễ với thiếu niên xinh đẹp:

- Tiểu hiệp thần công vô địch thật đã tới chỗ tuyệt diệu. Xin mời vào tậ trang thưởng trà.

Không ngờ họ đầy nhiệt tình như thế mà thiếu niên vẫn lạnh lùng, chàng ta chỉ hơi mỉm cười:

- Tiểu sinh đến muộn, tự thân chỉ muốn lãnh giáo Ngọc Quan Âm Bạch cô nương.

Rồi đó chàng lại ngó quần hùng hỏi lớn:

- Còn có vị nào muốn thượng đài?

Chàng hỏi liên tiếp ba lần đều không có ai đáp. Hiển nhiên các anh

hùng đến đây không phải sợ so với vẻ đẹp mỹ mạo của thiếu niên mà tự nhận bản lĩnh không thể hơn chàng. Nhân vậy, chàng quay về anh em họ Bạch:

- Còn Thất Tinh Kiếm Trận ở đâu? Xin cho tiểu sinh lãnh giáo?

Công lực của chàng vừa rồi chúng nhân đều thấy tận mắt, thiết tưởng Vô Đang phái đối với tiểu tặc Kim Quang Lượng còn e dè hướng gì đối với chàng không khỏi bị tổn thất uy danh. Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn vội vàng đỡ lời:

- Thiếu hỡi vừa mới dùng thần công đuổi tặc đồ chạy đủ thấy bản lĩnh. Tiểu nhân là chủ, cuộc tỷ thí vượt qua Thất Tinh Kiếm Trận coi như bãi bỏ.

Câu ấy của họ Bạch chẳng khác nào tuyên bố chàng đã trúng tuyển hay nói cách khác, họ Bạch đã coi chàng là chồng của diệt nữ. Toàn quần hùng vỗ tay tán thưởng không dứt. Nhưng vị thiếu niên xinh đẹp kia vẫn cười nụ hỏi Bạch Côn:

- Lời ấy của nhị Trang chủ là thật chứ, Trang chủ chắc chắn không hối hận chứ?

Đương nhiên, phẩm mạo chàng như tiên, thần công tuyệt thế làm chồng của cháu gái dù có đốt đèn tìm khắp thiên hạ cũng khó ra, Bạch gia huynh đệ mừng không hết sao lại hối hận? Vì đó Nhập Vân Long Bạch Bằng vội vàng xen lời đáp:

- Quân tử nhất ngôn, như đá chém sắt, Bạch gia chúng ta đâu phải loại phản phúc vô thường, xin tiểu hiệp an tâm.

Ngờ đâu họ Bạch vừa dứt lời, thiếu niên lại an nhiên hỏi:

- Nhị vị Trang chủ, có biết tiểu sinh là ai không?

Câu hỏi ấy thật là kỳ quái, chàng chưa hề báo danh tánh, làm sao chủ nhân biết được? Bạch gia huynh đệ nghe hơi kinh ngạc tự bảo:

"Chúng ta chính đang muốn hỏi, ai mà biết được?"

Tiếp đó lại nghe thiếu niên cất tiếng cười lớn:

- Tiểu sinh chính là người khiến chư vị tụ tập ở đây chuẩn bị cự địch, nói thẳng ra tiểu sinh là Lăng Vân Yến! Nhị vị Trang chủ có hối hận không?

Câu nói ấy chẳng khác gì tiếng sấm sét giữa trời. Nhất thời toàn bộ ai

nấy bất luận huynh đệ chủ nhân hoặc các bằng hữu được mời tới, toàn bộ ngây người ra như gỗ.

Một là, chẳng ai ngờ quái thư sinh Lăng Vân Yến xuất hiện vào lúc này. Hai là, người ta công lực cao không thể lường, căn bản không có ai xứng đáng là địch thủ. Huống gì cuộc tuyển rể hôm nay ngoài thì là vì cháu gái, nhưng trong chính là để tuyển người đối phó với kẻ thù, lẽ nào lại tuyển kẻ thù làm rể?

Toàn quần hùng lập tức lặng như tờ, không ai dám thở mạnh. Rất lâu, rất lâu bỗng nghe phía đông có người kêu lớn:

- Ta đến đây!

Rồi một thiếu niên mặt vàng khè thân hình vọt lên không hơn mười trượng phi thẳng lên lôi đài. Điều này càng ra ngoài dự liệu của chúng nhân, không ngờ lại có thêm một người công lực tuyệt thế nữa lại xuất hiện.

Thiếu niên mặt vàng ấy rơi thân xuống cung tay thi lễ Lăng Vân Yến:

- Kẻ bất tài nhân tên tuổi tôn giá được hưởng thơm lây, chịu ân ấy đã lâu nay mới tìm gặp đây, mượn toà lôi đài của chủ nhân đây xin trả ơn các hạ.

Thiếu niên này biểu hiện cực kỳ kích động, tựa như muốn động thủ lập tức.

Nhưng vị Lăng Vân Yến kia chẳng hề nổi giận, vẫn cười ôn hoà đáp:

- Ta không thích giao thủ với bất cứ ai giả dạng giả hình, huynh đài như muốn chỉ giáo, trước tiên hãy bỏ cái mặt nạ vụng về kia xuống đi!

Quả nhiên chàng thật phi thường vừa nhìn đã nhận ra đối phương dùng thuật dịch dung thay đổi diện mạo. Đồng thời thiếu niên mặt vàng cũng lập tức đưa tay lên mặt chùi mạnh, hiện ra một khuôn mặt anh tuấn, sau đó mới quát:

- Yến Lăng Vân ta quang minh chính đại sợ gì không lấy chân diện mục đối diện người? Hành động này bất quá chỉ vì ta bị nhị vị Trang chủ đây hiểu lầm nên mới tạm giấu hình tích chứ có phải là giả dạng giả hình gì đâu? Lần này chúng ta nên chấm dứt đi thôi.

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 16
Giai Nhân Thất Chí
Hiệp Sĩ Trốn Tình

Khi Yến Lăng Vân tự báo danh tánh và cởi bỏ mặt nạ, lập tức toàn bộ quần hùng chấn kinh và xao động. Nguyên vì giang hồ vẫn truyền ngôn, cho đến Võ Đang phái và Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn nhận định đều sai và đều vu cáo cho Yến Lăng Vân là Lăng Vân Yến, tới đây coi như hoàn toàn chỉ là lời vu cáo.

Họ chẳng những rõ ràng là hai người mà còn là hai người đối địch, nhưng có một người vui mừng khôn xiết đang ngồi ở sau đài là Ngọc Quan Âm Bạch cô nương. Nàng tha thiết nhớ người trong mộng đã lâu, lập tức về buồn tan biến, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn ra rồi ôm chầm lấy mẹ:

- Mẹ, nữ nhi đã nói đâu phải hoang ngôn phải không? Biết đâu Yến thiếu hiệp đến đây chẳng là để giúp chúng ta một tay? Mẹ nghe đấy, hai người họ chẳng là đối địch đấy ư?

Thường ngôn có nói "Kẻ thù của kẻ thù ta tức là bạn ta", tự nhiên bây giờ, trừ Bạch Phụng Tiên, người khác đã nhận ra rất rõ. Nhân vậy lão tổ mẫu Trác Như Lan lập tức tiếp lời:

- Hảo hài tử, oan khuất cho con ta quá, chuyện này đều do nhị thúc con hồ đồ thấy việc không tường tận, có mắt không trông. Vị thiếu hiệp họ Yến kia có vẻ trung hậu thành thực, sao lại là ác nhân cho được?

Tiếp đó lão bà trịnh trọng ôm vai cháu gái nói tiếp:

- Phụng nhi, đợi chút nữa con cố giữ chàng lại đây nhé!

Câu nói ấy rõ ràng bao hàm hai ý nghĩa: một là chuyện báo thù rửa hận của Bạch gia thế tất phải cậy tay người ta, hai là chẳng khác nào nói, ta đã nhận đúng người rồi, chung thân đại sự của con đừng nên bỏ qua.

Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên sinh ra bằng tuyết thông minh, đâu lẽ gì không hiểu ý của tổ mẫu, lập tức nàng e lệ cúi đầu hơi ứ một tiếng trong lòng nở rộ.

Bên ngoài Lăng Vân Yến nghe câu nói phần nộ của Yến Lăng Vân lại cười nhẹ:

- Huynh đài nóng tính thật, xem ra tên chúng ta giống nhau cả ba chữ tất cũng dễ hiểu lắm, việc gì phải giận dữ? Huynh đài nói cái gì chấm dứt.

Yến Lăng Vân định thần nhìn đối phương chợt nhận ra giọng nói đối phương rất quen thuộc, chỉ nhớ không ra đã gặp người này ở đâu, trong bụng mười phần nghi hoặc.

Chàng đáp:

- Tại hạ hoàn toàn không có thành kiến, tất cả xin nghe lời tôn giá chỉ bảo?

Thật ra chàng mới bước chân vào giang hồ chưa biết chấm dứt những ngộ nhận với người khác là phải làm sao, vị thiếu niên xinh đẹp Lăng Vân Yến kia gật gật đầu mỉm cười:

- Thế ư? Chúng ta sẽ đấu ba trường định hơn thua, hai trận đầu có thể mượn quy định ở võ đài họ Bạch đây, trường thứ nhất là vượt qua ba cửa và Võ Đang kiểm trận, trường thứ hai sẽ cùng giao thủ với Bạch cô nương. Trường thứ ba, đêm nay canh ba, chúng ta sẽ lên đỉnh Chung Sơn bàn tiếp. Đồng thời ta có hai điều kiện phụ: một, bất luận vượt kiểm trận hay động thủ cùng Bạch cô nương không được đả thương người, hai, ta không dùng tới công phu vừa đối phó với tên tiểu tặc họ Kim kia, còn huynh đài cũng không được dùng tà pháp của Miêu Lãnh lão ma. Thế nào, nếu huynh đài tự nhận không thể chịu nổi cứ nói thẳng, chúng ta không cần tỷ thí cũng chẳng sao.

Không hiểu chàng ta đề nghị như vậy là có ý gì, nhưng trong tình hình ấy tiểu thư sinh Yến Lăng Vân ngạc nhiên đáp:

- Được! Cứ y như thế!

Thiếu niên xinh đẹp Lăng Vân Yến cười lớn:

- Đệ nhất trường, vượt tam quan, tại hạ vừa mới làm xong, bây giờ là tới huynh đài đó!

Kiểu tỷ thí này khiến chủ khách có mặt tại đó nửa vui nửa lo. Vui vì hai vị cao thủ tỷ thí võ công thực là dịp hiếm để đại khai nhãn giới mở mang kiến thức và Võ Đang phái cũng nhân điều kiện không được đả

thương người đỡ phải mang nhục. Còn lo vì thắng bại của Yến Lăng Vân chẳng khác nào thắng bại của các người cùng một trận tuyến. Nhất là Ngọc Quan Âm Bạch cô nương mười phần hoảng hốt lo lắng vì nàng bị liệt vào một trong ba trường tử thí, so tương đương với Võ Đang kiếm trận. Yến Lăng Vân ngang nhiên phi thân hạ đài, dễ dàng vượt qua hồ nước và bãi phẫn. Chẳng khác gì thiếu niên Lăng Vân Yến, chàng vẫy tay thối tắt ngọn nến rồi đơn chưởng nhắc thiết côn lên, hai mắt khê nhắm như ngậm vận thần công. Trong chớp mắt chỉ thấy nơi chỗ tay cầm của chàng hiện lên một màu đỏ tía nhạt, thiết côn liền rơi xuống hai đoạn, hiển nhiên nói đã bị Lục Dương Thần Công của chàng dung hoá nên mới có hiện tượng ấy. Kết quả ấy còn ghê gớm hơn công lực của Lăng Vân Yến vừa rồi.

Chủ khách quần hùng đều lắc đầu lè lưỡi tán thán thần công của chàng không ngớt, đến độ Lăng Vân Yến cũng phải buột lời khen:

- Công phu huynh đài tuyệt diệu!

Bảy giờ bảy kiếm khách của phái Võ Đang đều đã xuất trường xếp thành phương vị thất tinh trên đài, mỗi người tự đứng vào vị trí xếp sẵn của mình, bảy thanh trường kiếm lấp loé sáng, sát khí đằng đằng. Bảy thanh kiếm ấy đều là các đệ tử xuất sắc đời thứ hai của Võ Đang là Tu Minh, Tu Tuệ, Tu Nguyên, Tu Nhất, Tu Tế và do hai đạo trưởng Phi Vân Tử Kỳ Hàm Tu và Bạch Vân Vũ Sĩ Đông Huyền Phong thân chỉ huy đứng án ngữ ở hai cung Thiên Khu, Thiên Toàn. Nét mặt bảy người đều hết sức căng thẳng. Điều này chẳng khác gì Võ Đang phái đã dốc toàn lực đối địch. Thất Tinh Kiếm Trận là tuyệt học trấn sơn của Võ Đang, nếu bị người khác dễ dàng vượt qua, tất nhiên sẽ tổn thương lớn đến uy danh. Và chẳng đây cũng là cơ hội tốt để Võ Đang trả thù rửa hận, bất luận là Yến Lăng Vân hay Lăng Vân Yến, đều bị họ là địch nhân của môn phái không thể tha thứ, thành hay bại chỉ ở lần này thôi.

Nói cho đúng, loại kiếm trận này của họ có biến hoá vô cùng, ẩn chứa huyền cơ vô hạn, bảy người như cùng một thể khiến đối phương dù có phòng bị cũng không kịp, uy lực của nó thật không gì so sánh được.

Chỉ thấy thiếu niên xinh đẹp Lăng Vân Yến đưa mắt nhìn lướt qua kiếm trận hơi cười lạnh một tiếng rồi gật đầu với Yến Lăng Vân:

- Kiểm trận người ta đã lập xong, ta vào trận trước được chăng?

Yến Lăng Vân cũng gật đầu:

- Xin mời tôn giá.

Rồi đó Lăng Vân Yến tay không cầm bất kỳ loại vũ khí nào, thuận tay ngắt một đoá đại cúc Ngọc Đái Kim Câu trồng trong cái bồn cảnh đặt ở góc lô đài. Chàng giơ đoá hoa mỉm cười chậm chạp bước vào kiểm trận đưa mắt nhìn các đạo sĩ kiểm khách, mục quang dừng ngay Phi Vân Tử, cao giọng nói:

- Tâm ý đạo trưởng, tiểu sinh hiểu rất rõ, hôm nay xin cứ tận lực, bất luận sinh tử chẳng nên bỏ qua cơ hội tốt này nhé?

Vị quái thư sinh này nói một lời đã phá hết tâm cơ người khác khiến Võ Đang nhị lão bất giác đỏ gay cả mặt. Chàng cũng chẳng buồn đợi câu trả lời an nhiên đứng thẳng. Dung nhan sắc mạo chàng đẹp như ngọc chẳng khác nào phụng giữa bầy gà.

Phi Vân Tử then quá thành giận, trường kiếm lập tức lay động phát ra một đạo ngân quang đâm vọt tới Lăng Vân Yến. Lão vốn hiện thời thân làm Võ Đang Chương môn công lực hoá hầu đâu phải tầm thường. Lão phát chiêu đầu tiên, lập tức sáu người còn lại đồng thời động thủ, kiếm quang phủ xuống như tuyết rơi rụng. Bảy thân ảnh biến thành bảy cái chong chóng quay tít chung quanh Lăng Vân Yến, từng luồng bạch quang quần quít khí lạnh toát ra lạnh buốt như thành biển kiếm thực sự dễ sợ không thể tưởng tượng.

Mặc tình hình như thế, toàn bộ kiếm quang vẫn chưa động được tới chéo áo địch nhân. Cũng chẳng biết thiếu niên Lăng Vân Yến sử dụng loại thần hình bộ pháp gì, chỉ thấy chàng vẫn an nhàn tự tại, thần thái vẫn thung dung như cũ lướt qua lướt lại trong vòng kiếm quang, ở ngoài nhìn vào có cảm tưởng như cả bảy đạo sĩ Võ Đang ai nấy cũng hạ thủ lưu tình nhân nhượng chàng và để trống nhiều chỗ cho chàng tránh né.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện thân hình chàng lúc lớn lúc nhỏ, rõ ràng kiếm sắp đâm trúng bỗng lại hụt. Hiển nhiên đó là một chuyện khó thể tưởng tượng.

Võ Đang bảy kiếm khách ai nấy kinh tâm động phách và càng tận lực

tấn công điên cuồng. Ngờ đâu chỉ mới qua ba, bốn chục hiệp, đột nhiên thân pháp Lăng Vân Yến biến đổi, chỉ thấy bóng nhân ảnh của chàng lấp loáng ở mọi nơi uyển chuyển như đã hoá thân ra thành hằng trăm người khác, khiến bảy kiếm khách hoa mắt không nhận rõ đâu là người thật đâu là người giả. Tình hình như thế càng khiến Phi Vân Tử lửa giận bùng bùng nghĩ bụng:

"Nếu địch nhân không trả đòn, tại sao ta không cần thủ nữa chỉ chuyên tấn công?"

Lập tức lão gầm lên một tiếng ra hiệu, bảy lưỡi kiếm đan thành một lưới kiếm đồng thời đâm tới đối phương.

Nào ngờ đối phương bật lên tiếng cười lạnh đơn chưởng vung lên, trước mắt ánh vàng loé lên, các kiếm khách đều bị chấn động hồ khẩu, trường kiếm nhất tề bay rớt tán loạn. Thì ra đối phương chỉ dùng bảy cánh hoa cúc đại đoá biến thành bảy đạo ám khí vàng như thiết bảng của Tôn Ngộ Không đánh rơi hết vũ khí của bảy đạo sĩ Võ Đang.

Hiển nhiên Lăng Vân Yến đã thi triển tuyệt kỹ Phi Hoa Huyền Thạch mà chỉ nghe đồn đại trong giang hồ. Nhất thời bảy đệ tử Võ Đang vừa kinh hoảng vừa ngượng ngùng hổ thẹn, nhất là Phi Vân Tử chỉ hận đất không nở ra để lão chui xuống. Thiếu niên Lăng Vân Yến vẫn an nhàn như không hề có chuyện gì xảy ra ung dung xin lỗi đối phương:

- Làm phiền đến các vị, xin thứ tội thất lễ.

Rồi di bộ bước ra ngoài trận đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân:

- Đến lượt huynh đài rồi đấy!

Tự nhiên Yến Lăng Vân đã đến nước này chẳng còn lời gì để nói, hà huống trước đây không lâu đã từng bị Võ Đang khuất nhục, người trẻ tuổi nào cũng có phần háo thắng, nay có cơ hội trả đũa cũng có thể bớt hận phần nào. Võ Đang phái đã thua một trận như thế theo lẽ không còn mặt mũi đâu tái đấu, nhưng họ lại khác, lập tức tự động nhặt trường kiếm bố trí phương vị, cầm hận đợi Yến Lăng Vân.

Hiển nhiên trong bụng các kiếm khách đều hy vọng lỡ thua trận trước quyết phải thắng trận này, trút giận lên đầu Yến Lăng Vân. Tình hình cực kỳ căng thẳng, Yến Lăng Vân cũng không cần cầm loại vũ khí nào trong

tay, chỉ nhặt mấy viên đá dưới chân lôi đài rồi liền bước vào kiếm trận Thất Tinh. Lần này các đạo sĩ Võ Đang đã đề phòng rất cẩn mật không giống như trận trước. Họ nghĩ chàng cầm đá vào trận cũng giống như thiếu niên Lăng Vân Yến biến nó thành ám khí.

Nào ngờ kiếm trận vừa vây chàng tấn công, chàng thi triển Quỷ Ảnh Thân Pháp di động liên tiếp, rồi bóp vụn đá trong tay ném ra bốn bên tán loạn. Rồi khoanh tay đứng yên bất động. Thực không thể tin được, lúc ấy cả bảy đệ tử Võ Đang đều chưa biết xoay trở ra sao, cả bọn họ đều như mất trí không ai tấn công chàng nữa. Chẳng những Thất Tinh Kiếm Trận đã toán loạn không thành chương pháp gì nữa tựa như sư đồ họ không còn ai nhận ra nhau. Quái thư sinh Lăng Vân Yến quan sát tình thế bật cười tán thưởng:

- Không sai, không sai, lấy gậy ông đập lưng ông, dùng Bát Quái Kỳ Môn phá Thất Tinh Kiếm Trận, thực là phương pháp cực giỏi đó!

Thì ra vừa rồi Yến Lăng Vân nhìn thấy kiếm trận biến hoá, ngẫu nhiên xúc động tâm linh nhớ lại sở học của mình nên nhân có đá trong tay liền bóp vụn bắn ra thành Bát Quái Kỳ Môn đại pháp phá trận đối phương. Họ chỉ tập trung chú ý đến thân hình bộ pháp của chàng để tìm sơ hở tấn công. Nào ngờ hai mắt hoa lên, trước mắt cát vàng mù trời, khắp nơi đều là núi non trùng điệp không có biên tế, vượt qua lớp đất này lại đến lớp đất đá khác vô cùng vô tận, chẳng biết tại sao lại như thế, tất cả đều bỏ chạy dạt ra mồ hôi đầm người.

Quần hùng dưới chân đài mười phần kinh ngạc chẳng hiểu vì sao, có người còn cho rằng Yến Lăng Vân đã phạm quy định, sử dụng pháp thuật. Chỉ có Nga My Chưởng giáo Xích Dương Tử Tề Nguyên tu tập uyên bác, vừa nhìn đã nhận ra là môn độn giáp cực kỳ uyên thâm, bất giác lão kinh hãi thâm:

"Trước mắt là hai vị thiếu niên, người nào đều cũng có bản lĩnh cao thâm khó lường, dù có tìm bốn bể chẳng có ai bằng, nếu họ hành động bất chính vô lâm sẽ gặp kiếp nạn khó biết hết được, chẳng lẽ kiếp nạn giang hồ sẽ do hai thiếu niên này mà ra ư?"

Nhất là chủ nhân Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn gần đây giao du với

Võ Đang rất mật thiết, mắt thấy hiện trạng, liền nổi nghi Yến Lăng Vân chính là kẻ thù của Phi Vân Tử nên rất chú ý đến chàng. Một lúc hăn nghĩ ra một kế vội vàng quay vào hậu đài, lo lắng nói với diệt nữ Ngọc Quan Âm:

- Phụng nhi, Phụng nhi, việc quá khứ là do ngu thúc không đúng nên khiến cháu oan khuất. Nhưng nay các kiếm khách Võ Đang đang nguy tới đầu. Cháu ơi! Cháu hãy ra xin Yến thiếu hiệp vãi lời, cầu y hạ thủ lưu tình được chăng?

Hăn nói được mấy lời ấy không phải dễ vì thói quen của hăn xưa nay rất khó mà cúi đầu hạ mình, huống gì phải nhận lỗi với văn bối! Bất quá lúc này bắt buộc hăn phải chịu khuất. Một vì hăn đã tận mắt nhìn thấy tuyệt học của đối phương, bao nhiêu kiêu ngạo tan biến tự thẹn xưa mình đã ngồi giếng nhìn trời, hai vì đại cục hăn phải tự thay đổi đường lối. Vả chăng Ngọc Quan Âm vốn rất thân tình với Yến Lăng Vân từ khi còn ở Bách Linh động là điều hăn nhìn thấy tận mắt.

Đồng thời lão tổ mẫu Trác Như Lan đứng cạnh cũng giục cháu:

- Hài tử ơi! Mau ra hoá giải đi, cả nhà Bạch gia ta nhất thiết sẽ coi trọng y mà!

Trạng huống như thế, Bạch Phụng Tiên không thể làm gì khác, lập tức nàng chỉnh lại y phục đi ra trước lôi đài. Nàng e lệ đến đỏ mặt gọi người yêu trong mộng của nàng:

- Xin Yến thiếu hiệp tạm nương tay, tiểu muội Bạch Phụng Tiên đến đây.

Yến Lăng Vân khẽ gật đầu đáp lễ nàng, rồi vung tay phát ra một kinh khí khiến toàn bộ cát đá đang bày thành Bát Quái Kỳ Trận tiêu tan, nghiêng mình hỏi thiếu niên Lăng Vân Yến:

- Cuộc đấu của tại hạ xem có được không?

Không ngờ vị quái thư sinh thực là quái, mặt chàng lộ vẻ kỳ dị, chẳng đáp gì cả chỉ đưa hai ánh mắt nhìn Ngọc Quan Âm, đến khi các kiếm khách Võ Đang tỉnh táo rút xuống lôi đài mới quét mắt nhìn Yến Lăng Vân đáp:

- Cũng tạm, bất quá chỉ hơi xảo thuật một chút!

Hai mặt chàng ta chỉ hơi cười chỉ vào Bạch Phụng Tiên:

- Thì ra cả chàng và nàng đều đã biết nhau rồi ư? Xem ra chàng sẵn tâm nàng sẵn ý, tiểu sinh hy vọng hai vị đẹp duyên!

Nhưng rồi lại nhìn Yến Lăng Vân lắc đầu:

- Huynh đài khoan đặc ý đã, đài quy vốn rất rõ ràng, đệ nhất trường chúng ta chưa phân cao thấp, còn tới hai trường, ai biết lỡ ta trúng tuyển trở thành tân lang thì sao?

Mấy câu châm chọc ấy khiến Yến Lăng Vân đỏ ửng mặt, chàng vội nghiêm mặt:

- Xin huynh đài nói năng thận trọng một chút, hôm nay tại hạ đến đây là để chấm dứt những liên hệ với các hạ chứ đâu có liên quan gì đến tỷ thí chiêu thân?

Câu ấy của chàng là lời thật nhưng đối với Bạch Phụng Tiên chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt vào đầu nàng.

Giữa sự có mặt của quần hùng, nàng không thể bật khóc, nhưng không thể không oán nhìn chàng. Bấy giờ thiếu niên Lăng Vân Yến mới đưa mắt nhìn Bạch Phụng Tiên, rồi lại nhìn Yến Lăng Vân:

- Huynh đài có hối hận cũng muộn rồi, rõ ràng huynh đài vượt qua mấy cửa ải và kiểm trận đều là quy định của người ta về cuộc tỷ thí tuyển chồng. Còn liên hệ rắc rối giữa chúng ta cũng là do tỷ võ chiêu thân. Nếu không, ta có cần lãnh giáo làm gì? Vả chẳng hãy còn hai trường nữa, nói bây giờ cũng là quá sớm. Nếu thực huynh đài không có ý gì với cô nương đẹp như hoa như ngọc này, đêm nay chúng ta gặp nhau sẽ bàn lại, được chăng?

Quái thư sinh này thật đúng là kỳ quái chẳng hiểu ý thực chàng ta ra sao, khiến Yến Lăng Vân ngẩn người không biết đáp sao cho phải. Lăng Vân Yến lại nhìn nghiêng sang Ngọc Quan Âm:

- Bây giờ có lẽ chúng tại hạ đến lúc phải lãnh giáo Bạch cô nương rồi, tiểu sinh xin được lãnh giáo trước!

Đài quy vốn có quy định cuộc tỷ thí tối hậu là đấu với Bạch Phụng Tiên để chọn người trúng tuyển, Bạch Phụng Tiên đáp:

- Hay lắm!

Mặt nàng đầy bi phẫn lập tức rút trường kiếm quát to với Lăng Vân

Yến:

- Hung đồ họ Lăng kia! Hôm nay bản cô nương không chết người không thoát khỏi nơi đây đâu!

Thì ra nàng có ý báo thù, mà cũng chẳng hiểu vì sao nàng lại thù thiếu niên Lăng Vân Yến này? Không ngờ Lăng Vân Yến mặt không đổi sắc lùi lại vài bước lắc đầu:

- Hôm nay tiểu sinh đến đây tuyệt không phải có hẹn, mỗi người đều có mục đích khác nhau, không thể gộp lại làm một được. Việc của ta với lệnh tổ sẽ có cách giải quyết, hôm nay chỉ cần theo đúng đài quy, cô nương cần gì nóng vội?

Rồi quay lại Yến Lăng Vân:

- Đã như thế, huynh đài lãnh giáo trước được không?

Nhưng vừa dứt câu ấy, Ngọc Quan Âm đã vội xen vào:

- Cô nương đối với Yến thiếu hiệp đã nguyện chịu hạ phong, hung đồ người không dám động thủ với ta ư?

Câu này của nàng đã lộ hết chân tướng, chẳng khác nào tuyên bố với chúng nhân tâm ý của nàng, nhân vậy thiếu niên Lăng Vân Yến cung tay với Yến Lăng Vân lớn tiếng cười nói:

- Chúc mừng huynh đài, hôm nay huynh đài đã được Bạch cô nương tuyển chọn, hẹn gặp lại tối nay nhé!

Tiếp đó hai vai lay động, chúng nhân chỉ thấy hai mắt hoa lên, chàng đã hạ thân xuống đài tung thân ra ngoài cổng Bạch phủ. Thân hình chàng cực kỳ mau, giữa thanh thiên bạch nhật chỉ thấy một luồng xám nhạt giống như phi tiên, đến Yến Lăng Vân cũng tự biết không bằng, nhất thời ngăn người kinh ngạc.

Tự nhiên, có ai muốn đuổi theo cũng không thể nào kịp. Bạch Phụng Tiên tỉnh ngộ người ấy đến đây là hoàn toàn có ý kết hợp đại sự cho nàng chứ không có ý gì khác. Yến Lăng Vân cũng hiểu ra ý ấy nên hết sức hoang mang vì cục diện trước mắt.

Chàng vội vàng hướng về Ngọc Quan Âm cung tay nói gấp:

- Tại hạ có việc rất cần kíp, ngày khác sẽ đến bái vọng cô nương.

Mục đích của chàng chỉ là mượn lời thoát thân nên không đợi nàng

đáp, lập tức chuyển thân vọt ra hơn mười trượng phi hành ra ngoài trang phủ. Bạch Phụng Tiên hoảng hốt mặt hoa thất sắc vội kêu to:

- Yến thiếu hiệp khoan đã.

Chẳng cần để ý tới ai, nàng phi thân đuổi theo chàng. Bấy giờ, mặt trời đã ngả về tây, trời sắp buông màn đêm xuống.

Yến Lăng Vân, sau khi trải qua cuộc phong ba ở phủ Trì Châu chàng định đến Kim Lăng tìm gặp Cát Phi Quỳnh, lại e dọc đường lại xảy ra việc bất thường nên phải dịch dung đeo mặt nạ để tránh mọi ngộ nhận. Quả nhiên dọc đường không ai nhận ra chàng và cũng chẳng ai lầm chàng với Lăng Vân Yến.

Đến Kim Lăng rồi, chàng vội tìm Nhất Âm sư thái ở núi Thanh Lương là nơi hẹn với Cát Phi Quỳnh vẫn chưa thấy tin tức gì của nàng. Chàng đành phải tạm ngụ tại Thanh Lương tự gần đó chờ đợi ý trung nhân đến để bàn định có nên đến Nam Hải hay không rồi sau sẽ tìm gặp quái thư sinh Lăng Vân Yến ở Chung Sơn, tuy vậy chàng cũng để ý thăm hỏi tình trạng của Ngọc Quan Âm. Chàng có ý lo trước khi xảy ra trận quyết đấu giữa Bạch phủ và Lăng Vân Yến, nếu chàng để lộ thêm hình tích sẽ chịu thêm ngộ nhận. Nhân vậy đến hôm nay nghe tin Ngọc Quan Âm tử võ chiêu thân chàng mới tìm đến quan sát, nào ngờ bị quái thư sinh nhận ra chân tướng và biến chàng thành người đến đả lôi đài tử võ cầu thân.

Dĩ nhiên nói chàng không để ý gì đến mối tình của một giai nhân như Ngọc Quan Âm là nói dối nhưng vì chàng đã có người chí tình đã hẹn thề ước nguyện với Hồng Lăng Nữ, chàng đâu nỡ phụ bạc nàng, do đó dù nghe tiếng gọi của Ngọc Quan Âm chàng cũng đành bấm bụng phi thân ra khỏi trang phủ, chuẩn bị quay về Thanh Lương tự đợi đêm sẽ lên núi Chung Sơn đúng hẹn với Lăng Vân Yến.

Không ngờ chàng mới đi hơn mười dặm, gần đến vùng núi Độc Long Cương đột nhiên nhìn thấy từ xa có hai bóng người như lão nhân dẫn theo một tiểu tặc Kim Quang Lượng đang phi thân đến gần chàng. Nhất là Kim Quang Lượng, vừa nhìn đã nhận ra Yến Lăng Vân, hân lộ ra vẻ rất mừng rỡ, lập tức ghé vào tai một quái lão nhân nói gì đó rồi bước mau tới gọi rồi

rít:

- Yến hiền đệ, ngu huynh đợi hiền đệ ở Kim Lăng đã lâu, sao bây giờ hiền đệ mới đến? Có lẽ lời đài tuyển rể ở Bạch gia đã bị người khác đoạt mất rồi chăng?

Thái độ hăn biểu lộ sự thân thiết cực độ một cách bất ngờ, nhưng Yến Lăng Vân đã sẵn thành kiến hăn là người gian hiểm nên không thềm đáp. Hai quái lão nhân kia một người gầy gò lâu khêu mũi như mũi kút, hai con mắt sâu hoắm, lứa thừa mấy sợi râu chuột, tóc búi như tóc đạo sĩ, mặt rất kiêu ngạo, áo quần bẩn thỉu vừa thấy đã sinh chán ghét. Một lão lại mập tròn như quả cầu bằng thịt, hai con mắt đảo lộn lia lịa và mặc cái áo rộng thùng thình giả dạng như văn sĩ trông rất buồn cười, Yến Lăng Vân hơi chậm bước mặt lạnh như tiền:

- Đa tạ Kim Thiếu Sơn chủ, tại hạ cũng chỉ vô ý tham dự cuộc tỷ võ, phiền Thiếu Sơn chủ phải quan tâm.

Chàng bước ngang tránh chính lộ, vẫn đi như cũ. Không ngờ thái độ lạnh lùng của chàng cũng không khỏi bị gây phiền hà. Hăn bật cười ha hả đứng chặn đường chàng rồi chỉ hai lão quái nhân giới thiệu:

- Hai vị này đều là sư bá của ngu huynh và là tôn sư của Ngô đại ca đó. Hiền đệ không bái kiến họ ư?

Nghe câu ấy Yến Lăng Vân bất giác giật mình thầm nghĩ:

"Thì ra hai lão cổ quái này đều là Quát Thương Ngũ Quỷ?"

Chàng không muốn gặp bọn ác đạo này, chỉ đưa hai tay cung lại:

- Xin thứ cho tại hạ có chuyện cần đang đợi, lần khác sẽ tái kiến.

Theo thái độ của chàng như thế hiển nhiên là không muốn nói chuyện với chúng nữa, chúng cố ép làm chi, nhưng sự thực ngược lại. Lời nói chàng vừa dứt, hai lão quái vật còn đứng xa hơn trượng, thân hình không động, đột nhiên đã tiến đến trước mặt chàng. Nhất là lão quái vật cao lâu khêu lập tức giao hai con mắt ti hí, tay vuốt mấy sợi râu chuột cười lạnh lùng:

- Tiểu tử này có gì gấp? Chẳng phải đang vội tìm người đến Nam Hải ư? Phải không?

Lão chỉ cái mũi kút của lão tiếp tục:

- Lão phu Quỷ Cốc Tử Ma Giang, có lẽ người cũng nghe tên lão phu chứ, tại sao có Phật ở trước mắt mà không lạ?

Đồng thời lão quái mặt cũng cười ha ha nói:

- Tiểu tử, ta là Âm Phong Tử Hoàn, bằng Quát Thương Sơn Ngũ Lão chúng ta có kém gì Nam Hải Bát Quái, khỏi cần đi tìm đâu xa, hãy theo chúng ta cũng được!

Nghe ngữ khí tự cao tự đại của chúng thực là khó chịu. Yến Lăng Vân giương hai cặp mày kiếm đáp quyết liệt:

- Tiểu sinh không phải vội vì việc ấy, đa tạ mỹ ý của nhị vị!

Tiếp đó cung tay thêm nữa chuyển thân định đi. Hai lão quỷ đưa mắt nhìn nhau một cái, lập tức lão Quỷ Cốc Tử Ma Giang trầm giọng quát:

- Tiểu tử chẳng hiểu thời vụ gì cả, lão phu đến đây là theo sở nguyện tâm sự của người, đã nói một lời là như núi không lay chuyển. Bây giờ không cần người muốn hay không muốn nữa, hãy mau theo chúng ta đi thì sẽ tốt đẹp, còn không...

Tên Kim Quang Lượng đứng cạnh cũng chõ lời vào:

- Yến huynh đệ, hai sư bá này của ta đều là có hảo ý, tuy đệ có gặp khó khăn gì đi nữa, nhị vị sư bá cũng giải quyết được. Đừng cố chấp nữa, điều này người khác cầu còn chưa được đấy.

Bất kể chúng nói gì, Yến Lăng Vân đã sinh nghi trong bụng:

"Xem ra hai lão quái này chẳng khác gì Miêu Lãnh lão ma, ta nhất định không để lọt vào tay chúng!"

Vì vậy chàng ngang nhiên đáp:

- Tại hạ xin tâm lãnh tình rời của các vị. Tại hạ không cần gì ở người khác, các vị về đi. Xin cáo từ!

Chàng đã chuẩn bị sẵn, tung thân hướng phía chân núi phi xuống. Theo lẽ, chàng tuy không hề có sự phụ nhưng khinh công của chàng rất cao và lại động thân trong lúc bất ngờ cố thoát thân khỏi ba ác nhân này. Nào ngờ sự thực rất kỳ quái, chàng mau, người ta còn mau hơn, chẳng những chàng chưa hề xuống được tới chân núi, mà mới động đã nhìn thấy Quỷ Cốc Tử Ma Giang chặn ngay trước mặt, cùng có cảm giác khắp bốn phương tám hướng đều có một luồng tiềm lực cản ngăn bước chân chàng

không cho chàng cất bước. Tình hình ấy khiến chàng vừa kinh hoảng vừa ảo não, lập tức ngằm vận thần công, song thủ đột nhiên vung lên phát ra Tam Âm Lục Dương chân khí đập thẳng tới trước.

Đương nhiên bấy giờ chàng đang phần nộ muốn phá vòng vây nên tận lực phát xuất kinh lực chân khí rất mạnh. Nhưng quả thật kỳ quái, chàng rõ ràng nhìn thấy chân khí của mình phát ra uy mãnh như di sơn đảo hải, nhưng lập tức chàng lại thấy tâm thần lay động dữ dội. Một tiếng ùm rất lớn, Yến Lăng Vân bị phản chấn, lục phủ ngũ tạng lộn lạo như bị xé rách, miệng chàng ứa máu tươi ngã vật xuống đất hôn mê lập tức.

Quỷ Cốc Tử Ma Giang nhìn Kim Quang Lượng cười lớn:

- Tiểu tử này cũng khá đấy! Lượng nhi, hãy mang y về núi. Chúng ta hết sợ Nam Hải Bát Quái, chúng sẽ phải đến gặp thương lượng với chúng ta thôi!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 17

Quái Kiệt Với Giai Nhân

Kẻ Thù Và Tri Kỷ

Nguyên là sau khi nghe tiểu tặc Kim Quang Lượng cấp báo chuyện Chúc Linh Cô bị bắt cóc, bọn Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ liền nổi giận. Vì Chúc Linh Cô là phu nhân của đệ tử chúng và trong người nàng có giữ tín phù do Mạc Mẫu tặng cho Ngũ Quỷ và chúng biết hành vi này do Nam Hải Bát Quái thi hành chẳng khác nào khiêu chiến trực tiếp với chúng. Điều ấy chúng không thể bỏ qua, huống gì năm xưa chúng và Nam Hải Bát Quái đã từng có hiềm oán cũ với nhau.

Bất quá Nam Hải đường xa vạn dặm, nếu Bát Quỷ "dĩ dật đãi lao" hoặc bọn Ngũ Quỷ kéo tới đường xa lao khổ rất khó mà thắng nổi Bát Quỷ. Trong bọn Ngũ Quỷ có Quỷ Cốc Tử Ma Giang là lão tâm kế hiểm độc nhất, lão nghe Kim Quang Lượng kể hết tình hình ở Trì Châu liền động tâm nghĩ:

"Xem tình hình, bọn Bát Quái dám bắt Chúc phu nhân vì thực muốn bắt tiểu tử họ Yến nên khiêu chiến với bản môn ta. Nếu đã như thế, tại sao ta không tương kế tựu kế dùng gậy ông đập lưng ông, bắt giữ tên họ Yến để làm mồi nhử khiến bọn Nam Hải Bát Quái phải tự mò đến Quát Thương Sơn trao đổi con tin với ta. Từ bị động ta biến thành chủ động, nếu không thắng đi nữa, ít nhất ta cũng đối được người không đến nỗi tổn hại uy danh."

Đương nhiên xảo kế ấy của lão, đồng môn không ai không tán thành.

Theo Kim Quang Lượng nhận định Yến Lăng Vân tất phải đến Kim Lăng, hẳn còn báo võ công chàng cực cao, đến hẳn còn chưa thể thắng. Vì đó Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Từ Hoàn mới phải thân đến tận đây đối phó.

Cùng lúc với Yến Lăng Vân bị chấn thương bất tỉnh dưới tay lão ma đầu Quỷ Cốc kia, cách đó không xa, sau một tảng đá lớn có người nhìn

thấy cảnh tình ấy tức thì lòng đau như xé cũng muốn hôn mê theo. Đó là ai? Chính là Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên. Nguyên vừa rồi nàng cố đuổi theo chàng đến chỗ này. Nhìn người yêu bị thảm trọng thương như thế, làm sao nàng không đứt từng khúc ruột? May nàng xuất thân trong gia thế võ học, kiến văn rất rộng nên mới đủ bình tĩnh tìm cơ hội và khi biết đối thủ là Quát Thương Sơn Nhị Quỷ, nàng tự biết nếu nàng có liều thân xuất hiện cũng chỉ là đưa dê vào miệng cọp mà thôi, chẳng những chẳng giúp được gì cho chàng mà còn khiến chàng thêm trầm trọng, chi bằng nàng nên tìm cách báo tin cho Cát tỷ tỷ để tìm cách cứu chàng.

Nàng bần thần sau tảng đá ẩn thân khá lâu mới lấy lại được bình tĩnh, đưa mắt nhìn ra Độc Long Cương đã tuyệt không còn bóng người. Hai mắt vẫn còn ngấn lệ, Bạch Phụng Tiên vội vã quay trở về.

Bấy giờ lời đài đã kết thúc, tân khách đã tản mạn ra về, chỉ có phu thê Bạch Bằng và lão tổ mẫu Trác Như Lan quá lo vì Phụng cô nương nên còn tựa cửa đợi nàng.

Họ vừa nhìn thấy Bạch Phụng Tiên trở về với sắc mặt đau đớn, lại tưởng nàng đã đuổi kịp Yến Lăng Vân, bị chàng cự tuyệt nên có tình trạng ấy. Nhất là lão tổ mẫu rất yêu cháu gái vội vàng ôm lấy nàng than thở:

- Cháu ta chớ buồn nữa! Phải chăng tiểu tử họ Yến ấy không ngó đến cháu?

Không đợi nàng đáp, lão phần nộ tiếp:

- Cháu ơi hãy bảo trọng lấy thân, tên tiểu tử ấy tiếc thay không có mắt, cô nương họ Bạch của chúng ta bộ không đáng để cho y làm rể hay sao?

Bạch Phụng Tiên ghen ngào kêu:

- Không... không... không, bà đừng hiểu lầm... A?

Nàng vừa nói ra, chẳng những tổ mẫu mà cả đến cha mẹ nàng đều chẳng hiểu đầu đuôi, mẹ nàng tha thiết nắm lấy tay nàng:

- Con ngoan! Hãy nói cho mẹ nghe, sự thực ai làm con buồn thế?

Lâu lắm Bạch Phụng Tiên mới định thần được, hơi ngần ngại một chút rồi bi thiết hướng về lão tổ mẫu, ghen ngào nói:

- Xin nội tổ mẫu hãy phái người mau đến báo cho Công Tôn lão tiên bối ở Bách Linh động biết Yến thiếu hiệp đã bị Quát Thương Sơn Nhị Quỷ

Âm Phong Tẩu, Quỷ Cốc Tử, cả tên tiểu tặc Kim Quang Lượng tìm đến Ân Hiền Trang này và bị chúng đánh trọng thương cướp đi mất rồi!

Rồi không kịp suy nghĩ, nàng vội vàng nói với phụ thân:

- Xin gia gia cho người hỏi thăm khắp thành Kim Lăng xem nghĩa tử của con là Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh đã đến đây chưa?

Lão tổ mẫu Trác Như Lan và cha mẹ nàng, phu thê Bạch Bằng đều biến sắc khi nghe tên Quát Thương Sơn Nhị Quỷ. Họ kinh dị đến một lúc không đáp được lời nàng.

Chỉ mới một quái thư sinh Lăng Vân Yến họ đã chưa biết đối phó ra sao, huống gì mấy lão ma đầu này chưa có người võ lâm chính đạo nào muốn gây oán thù với chúng. Lão tổ mẫu nguyên là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, lập tức định thần nín lấy tay Bạch Phụng Tiên âu lo nói:

- Chuyện này quả là không nên chậm trễ, nhưng nếu Công Tôn đại hiệp đến chậm chúng ta biết làm sao?

Rồi đó lớn nhỏ tất cả bốn người vào trong. Đương nhiên đại sự như vậy khiến các cao nhân võ lâm còn lưu lại Bạch phủ đều lấy làm kinh dị đưa mắt nhìn nhau không ai dám có ý kiến gì khinh xuất. Đạp Tuyết Vô Ngân Bạch Côn luôn luôn lắc đầu thờ dài:

- Đêm nay Yến thiếu hiệp có hẹn với Lăng Vân Yến trên núi Chung Sơn, cũng nên có người đến đó thông báo cho y biết chẳng?

Nguyên ý hăn sợ quái thư sinh chờ đợi lâu không thấy Yến Lăng Vân đúng hẹn lại quay về đây sinh sự nên mới quan tâm đến thế.

Nhân đó Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên lập tức chen lời:

- Việc này không dám phiền tới nhị thúc, cái hẹn đêm nay trên núi Chung Sơn tự diệt nữ sẽ thay Yến thiếu hiệp đến được rồi!

Bạch Côn xua tay:

- Không! Như vậy sao được, Phụng nhi không được vọng động, chúng ta hãy bàn lại cho kỹ.

Điều đó kể ra cũng phải vì nếu như hành vi của quái thư sinh Lăng Vân Yến đúng như giang hồ đồn đại thì chuyện Ngọc Quan Âm tìm đến gặp y khác nào đưa dê vào miệng cọp, có đi mà không có về hay sao? Bất quá Bạch Phụng Tiên theo như nàng suy nghĩ và quan sát thần thái Lăng

Vân Yến, nàng tin chắc y không giống bọn ác tặc chút nào. Y đối với Yến Lăng Vân thủy chung không chút ý thù hận nào, tám phần chắc họ phải có nguyên nhân gì đó nên chỉ đùa nhau, thậm chí đến cái chết của tổ phụ, có lẽ cũng chẳng liên quan gì đến y! Nàng khẩn thiết nói:

- Việc của Yến thiếu hiệp cũng là việc của diệt nữ, người ta vì sự tồn vong của chúng ta đến nỗi nguy thân, lẽ nào Phụng nhi là người tham sống sợ chết hay sao?

Đồng thời lão tổ mẫu Trác Như Lan cũng thở dài một tiếng:

- Thôi được! Đêm nay ta phải đi một chuyến hỏi xem tiểu tử họ Lăng ấy tại sao giết chết lão Trang chủ của ta?

Nhân vì lão tổ mẫu muốn nhìn thấy người ấy có tuyệt đỉnh kỳ công, tất sau lưng còn có cao nhân dị sĩ nào đó chưa biết. Đừng nói tới chuyện báo thù là vô vọng mà đến muốn bắt đối phương để trả thù tất tương lai sẽ oan oan tương báo kéo dài mãi biết đến bao giờ chấm dứt? Tất cả nghe lão tổ mẫu đã quyết định như thế không ai dám dị nghị gì nữa.

Thời gian thấm thoát đã đến canh hai. Hai bà cháu võ phục gọn gàng đeo theo vũ khí theo cửa sau trang phủ lên núi Chung Sơn. Lúc ấy, một mảnh trăng cong treo giữa vùng ngân hà, gió núi lạnh lùng, bốn bề tịch lặng. Lão tổ mẫu Trác Như Lan tuy tuổi đã cao nhưng không thẹn với tên Lăng Ba Tiên Tử khi xưa, phi thân giống như một luồng khói mau không kém gì người trẻ tuổi.

Hai người cứ lên cao mãi, có lẽ chỉ còn cách đỉnh núi độ chừng nửa dặm nữa thôi, đột nghe có một âm thanh của tiếng đàn từ xa vọng lại. Thoạt đầu tiếng đàn như cao sơn lưu thủy phiêu lãng khiến người nghe quên cả lòng trần tục. Nhưng không lâu sau thanh âm gấp nhanh thành ai oán như khóc như than bi bi thiết thiết, phảng phất như tiếng khóc thiếu phụ phòng khuê khóc chồng ly biệt mỗi sầu vạn trượng.

Bạch Phụng Tiên nghe tiếng đàn xúc động quá, chút nữa là cất tiếng khóc theo. Tiếng đàn như vọng đến từ trên đỉnh núi. Vì đó hai bà cháu càng dốc sức lên cao nữa. Đến khi tiến lại khá gần mới thấy trên một tảng đá có một vị nữ lang ngồi thẳng mặc một chiếc áo màu tía, dưới ánh trăng dung mạo nàng đẹp như một vị tiên giáng trần. Mái tóc trên đầu nàng bị gió thổi

tung bay đưa ra một mùi hương kín đáo, tay nàng lướt trên phím cổ cầm như những trận mưa rào.

Một thiếu nữ tuyệt diễm đang đem lên đỉnh núi ngồi dưới trăng chơi đàn tất không phải là người tầm thường và chung quanh không hề nhìn thấy bóng quái thư sinh Lăng Vân Yến. Ngọc Quan Âm ngạc nhiên bước lại gần dịu dàng hỏi:

- Tỷ tỷ ơi, vì sao một mình ở đây, nên chẳng theo tiểu muội xuống núi uống trà chẳng?

Nói lời ấy là nàng có ý kết giao với thiếu nữ lạ lùng ấy. Nữ lang áo tía nghe câu hỏi nghe câu hỏi dừng tay đàn lại hơi chuyển thân, hai con mắt đẹp như mắt phụng nhìn Ngọc Quan Âm sau đó buồn bã đáp:

- Thì ra Bạch cô nương, còn tân lang đâu rồi?

Âm thanh giọng nói rất quen thuộc và câu đáp cũng rất đột ngột, khiến Bạch Phụng Tiên giật mình. Nữ lang áo tía cười dịu dàng:

- Trận lôi đài hôm nay có lẽ cô nương lấy làm mãn nguyện lắm phải không?

Một lúc sau khi im lặng, đột nhiên Bạch Phụng Tiên kêu to:

- Phải chăng cô nương chính là Lăng Vân Yến, mau nói rõ đi. Yến thiếu hiệp đã bị bọn Quát Thương Sơn Nhị Quỷ đả thương bắt cóc đi mất rồi! Bạch Phụng Tiên ta thay chàng đến phó ước đây!

Từ sáng nàng đã quan sát rất kỹ dung mạo cử chỉ của quái thư sinh trong bụng đã sẵn nghi ngờ, bây giờ nhìn kỹ nữ lang áo tía này thanh âm cử chỉ giống Lăng Vân Yến y hệt nên mới dám hỏi thẳng như thế. Nữ lang áo tía ấy kinh ngạc ôm chiếc đàn cổ phiến thân đứng dậy, vội vàng hỏi:

- Thực như thế ư? Vào lúc nào? Tặc nhân Nhị Quỷ ấy chạy về hướng nào? Mau cho ta biết!

Hình như nàng rất quan tâm đến Yến Lăng Vân. Nếu thế dự liệu của Ngọc Quan Âm đúng rồi, nàng vội đáp:

- Chuyện xảy ra ở Độc Long Cương, sau khi Lăng cô nương rời tề trang phủ không lâu, bấy giờ chúng ta có đuổi theo cũng không còn kịp nữa. Về chuyện này Bạch Phụng Tiên xin nghe theo ý kiến của cô nương nhưng chuyện chưa hiểu rõ xin cô nương nói cho rõ về nguyên nhân cái

chết của gia tổ, rồi chúng ta sẽ bàn chuyện khác sau.

Nữ lang áo tía này giờ chưa nói gì về thân phận nàng và cũng không phủ nhận khi bị gọi là "Lăng cô nương", đủ biết nàng chính Lăng Vân Yến, không còn nghi ngờ gì nữa. Nữ lang nhìn hai bà cháu họ Bạch, đầu nàng khẽ gật chỉ tảng đá lớn:

- Mời nhị vị ngồi xuống đây, Lăng Vân Yến đâu phải là loại người độc ác? Thực ra ta cũng có nỗi oan khuất không bày tỏ được, ta dự định sau khi tra xét minh bạch nguyên nhân hai cái chết của lệnh tổ và Võ Đang Ngoạ Vân lão đạo, ta sẽ hội chư vị anh hùng võ lâm để bày tỏ rõ mọi nguyên ủy. Nhưng bây giờ việc đã đến thế này, ta buộc phải kể cho nhị vị nghe, tin hay không tin xin tùy nhị vị.

Nét mặt nàng rất thành khẩn đồng thời không kém tự nhiên, tuyệt không có chút gì xảo trá, lão tổ mẫu Trác Như Lan lập tức bước lên tảng đá trầm giọng:

- Đa tạ cô nương, lão thân xin nghiêng tai nghe, như nếu có điểm nào có lỗi với cô nương, lão thân xin lấy lễ đáp lại.

Rồi cả ba cùng ngồi xuống nghe Lăng cô nương kể lại đầu đuôi câu chuyện. Thì ra Lăng Vân Yến quả là cháu gái duy nhất của Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử, nàng vốn rất linh tuệ, từ bé đã được các bậc trưởng thượng yêu quý, bản lĩnh sở học của nàng đạt được sáu bảy chân truyền của tổ phụ. Toàn bộ gia đình nàng ẩn cư trên ngọn núi Thiên Đô Phong trong dãy núi Hoàng Sơn trong động Phi Vân rất hiếm có bước chân người ngoài đặt tới. Tới năm đã mười tám nàng chưa hề bước chân rời nhà.

Nhưng vì Quy Nguyên Tử tinh thông dịch số, quan sát vận khí võ lâm cho rằng trong số tử vi của nàng sao Hồng Loan động, nên xuất sơn ắt gặp cơ duyên.

Đầu tiên nàng theo tổ phụ giang hồ khắp nơi, không lâu sau nàng tuân lệnh một mình bôn tẩu tùy ý hành động. Tự nhiên một người tuổi còn trẻ ai cũng có tâm khí cao ngạo, huống gì nàng bản thân võ công hơn người, nàng đi xuống miền Giang Hoài ngao du sơn thủy và có khi cũng ra tay hành hiệp trượng nghĩa.

Chỉ vì hành tung xuất quỷ nhập thần của nàng, lúc thì cải trang làm

nhỏ sĩ tướng công, lúc thì thành một thiếu niên tầm thường do đó không lâu sau trong giang hồ đã đồn đãi cái tên "quái thư sinh". Bấy giờ có lẽ vào đầu mùa hạ, ngẫu nhiên nàng ngao du đến vùng Khuông Lữ. Khi ngồi thuyền qua phủ An Khánh, tình cờ nàng ngồi chung thuyền với Giang Nam Bạch. Kể ra nàng còn trẻ tuổi, lòng háo thắng còn cao nên vừa nghe ba tiếng Bạch Liêm Phương liền xảy ra ý muốn phân cao thấp với vị nổi tiếng giang hồ võ lâm là cao nhân đệ nhất bấy giờ. Suốt dặm đường thủy đi chung với Giang Nam Bạch, nàng cố ý tỏ ra kiêu ngạo khinh người để chọc giận ông. Quả nhiên Giang Nam Bạch trúng kế, sau khi lên bờ hai bên hẹn nhau ở một nơi vắng vẻ để giao đấu.

Không ai có thể ngờ một người nổi tiếng cao nhân mấy chục năm nay như Giang Nam Bạch, cuối cùng lại thua nàng một chiêu, theo lẽ thắng bại cũng là lẽ thường chẳng có gì quan trọng. Nhưng đối với Giang Nam Bạch lại khác, ông tiếc hận tên tuổi của mình bị tiêu tan vì một thiếu niên còn quá trẻ nên có ý tự tận. Điều ấy khiến Lăng Vân Yến hết sức ân hận không dám rời Giang Nam Bạch nửa bước, cuộc ngao du ấy bị buộc biến thành cuộc theo dõi Giang Nam Bạch một cách bất đắc dĩ vì Lăng Vân Yến chỉ sợ ông phần chí tự tận bất thành linh. Chính vì vậy mà nàng phát hiện ra Giang Nam Bạch đến Khuông Lữ vì một việc hết sức quan hệ, là ông đi sưu tra bí kíp võ công để lại của Đại Hoang chân nhân.

Và cũng không phải chỉ có một mình ông trong cuộc tìm kiếm ấy, hình như còn có nhiều người hẹn nhau tới vùng ngọn núi Ngũ Lão Phong hội họp, trong ấy có Võ Đang Ngoạ Vân chân nhân Bùi Ngọc Hàng, Cầm Long Thủ Phương Xung, Tam Tương Vân Mộng Khách Tiêu Ngự, Nam Cung Liễu. Hình như năm người này do Tiêu Ngự cầm đầu cùng vào một thác nước lớn trên ngọn Ngũ Lão Phong. Bấy giờ Lăng Vân Yến ngầm theo dõi Giang Nam Bạch cũng có ý muốn hiện thân tham dự, nhưng rồi nàng sức nhớ đến lời tổ phụ có lần nói: nói đến bí kíp của Đại Hoang chân nhân quyết không phải lưu giấu ở Lữ Sơn, nhất là vị quái kiệt năm xưa ấy cực kỳ nguy bí đã nói nếu không phải do chính chân nhân di truyền, bất cứ ai cũng không thể động tới được bí kíp. Trong vòng sáu mươi năm trước trong võ lâm không ít người bỏ mạng vì thèm muốn bí kíp này, nên nghiêm cấm các

hậu duệ môn nhân không được khởi ý tham lam nó.

Lăng Vân Yến nhớ lại lời nghiêm huấn nên lại bỏ ý định. Nhưng nàng ẩn thân theo dõi, một lúc lâu thấy cả bọn người cùng phi thân từ thác nước ra ai nấy nét mặt đều hớn hở, nhưng điều kỳ quái chỉ có bốn người trở ra, thiếu mất Giang Nam Bạch.

Vài tháng sau nàng nghe giang hồ đồn đãi vu khống cho nàng chính là người giết Giang Nam Bạch, nàng nửa sợ nửa nghi tất trong chuyện này có ẩn tình gì đó nên lập tức dẫn theo nghĩa muội trở lại Lư Sơn, vào tận Thiên Toàn Tiên Phủ tra soát. Thế nhưng nàng hoàn toàn không phát hiện được điều gì khả nghi, thực là mười phần uổng công. Chính vì vậy nàng liền sai gia nhân đi khắp nơi hẹn gặp năm cao thủ đã từng vào Thiên Toàn động cho nàng được có dịp đính chính...

Lăng Vân Yến kể đến đó, Bạch gia tổ mẫu Trác Như Lan mười phần tin hết tám vì bà sức nhớ năm ngoái Giang Nam Bạch quả có nói chuyện đến thăm Tam Tương Vân Mộng Khách Tiêu Ngư và bà càng hiểu Thiên Đô Tiên Khách là đệ nhất kỳ nhân hiện nay, lẽ nào cháu gái như thế lại là người tà ác? Bà liền tươi nét mặt:

- Thế ra Lăng nữ hiệp là cháu gái của Thiên Đô lão thần tiên, lão phụ quả là thất kính, xin tha thứ cho tệ phủ vì quá nóng vội nên thành hồ đồ cứ nhắm mắt mà tìm thù, thương tổn đến danh dự của nữ hiệp.

Bạch Phụng Tiên trong lúc lắng nghe câu chuyện bất giác đã tựa vai vào Lăng Vân Yến từ lúc nào, bấy giờ liền nắm chặt bàn tay mủn mủm của nữ lang mới quen, khẩn thiết nói:

- Lăng nữ hiệp, Bạch Phụng Tiên có ý muốn nhìn lên cao, nữ hiệp có chấp thuận cho ta làm tiểu muội của người chăng?

Nhiệt tình của Bạch Phụng Tiên dễ khiến lòng Lăng Vân Yến cảm động, nàng cũng nắm lấy tay nàng cười tươi đáp:

- Hảo muội muội! Tỷ tỷ với em thân giao cách cảm đã lâu, chẳng lẽ mấy lần dụng tâm của tỷ tỷ ở trận lôi đài sáng nay, em không nhận ra sao?

Bạch Phụng Tiên cũng có nhận ra điều đó. Nàng ngửa đầu nhìn lên Lăng Vân Yến:

- Lăng tỷ tỷ hãy nói đi, rõ ràng tỷ tỷ và Yến thiếu hiệp có quen biết

nhau, thế sao trong trận lôi đài hôm nay, chàng không nhận ra Lăng tử tử?

Lăng Vân Yến nghe câu hỏi ấy, mặt hoa hơi có vẻ gì như u oán nhưng rồi lại bật cười ghé sát tai nàng nói nhỏ:

- Câu hỏi ấy mai đây vào đêm động phòng, muội muội hãy mang ra hỏi chàng, có lẽ đây là duyên số của muội muội chăng?

Tính trời sinh của các nữ hài tử vô luận là anh thư bồn tẩu giang hồ hay là khuê trung thực nữ, toàn bộ không ai thoát khỏi một chữ "ghen", bất quá chỉ vì có người người che giấu được, có người không che giấu được thế thôi. Đương nhiên đó cũng có thể nói là một biểu hiện của tình yêu chứ không có gì khác vì Lăng Vân Yến chính là người đã cải dạng nhận tên là Lâm Yên khi gặp Yến Lăng Vân ở Tiểu Cô Sơn. Từ khi quay trở lại Khuông Lư nàng mới nghe giang hồ đồn đại phân vân giữa hai tên Lăng Vân Yến và Yến Lăng Vân và gán cho nàng chính là người khuất nhục ở Vi Sơn hồ, đốt cháy Tam Nguyên Quán trên núi Võ Đang, là môn nhân của Miêu Lãnh phái, và là bằng hữu của Quỷ Ảnh Lang Quân... Nàng càng sinh lòng hiếu kỳ quyết ý hý vọng người có cái tên giống tên nàng mà chỉ đảo ngược có một chữ.

Nhưng khi ngừng thuyền ở Võ Hán, nàng gặp tổ phụ và biết chuyện xảy ra ở Quy Sơn, nhất là Thiên Đô Tiên Khách ca ngợi Yến Lăng Vân tính tình thuần hậu, bẩm phú tuyệt thế tương lai có triển vọng là đệ nhất kỳ tài của võ lâm và tự nhận đã ngầm truyền thụ bản môn tâm pháp cho chàng và dặn nàng hãy tìm gặp chàng. Tuy lão nhân gia không khẳng định nhân duyên của nàng với người ấy nhưng ngụ ý ở trong lời tất là có tư tưởng ấy.

Trên đường đi nàng kết nghĩa tử muội với một thiếu nữ tên Lâm Anh, giả thành một nam một nữ ngầm theo Yến Lăng Vân và chính nàng là người viết thư hẹn với chàng ở Kim Lăng. Trong lòng Lăng Vân Yến nảy sinh tình yêu với chàng thư sinh tuấn tú ấy khi vừa gặp, nhưng nàng là một khuê nữ mới quen với nam nhân lần đầu nên nào dám chủ động biểu lộ nỗi lòng.

Đến khi bắt gặp chàng thân thiết với Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh ở Tiểu Cô Sơn, nàng giận dỗi bỏ đi đơn độc một mình tìm xuống Kim Lăng. Nhưng tình yêu nam nữ xưa nay vốn là cái gì vi diệu nhất. Tuy nàng giận

dối dứt áo ra đi nhưng trong lòng nàng quả là khó quên hình bóng chàng, mỗi lần nhớ đến hành vi của mình lại hết sức hối hận và nhận tính tình chàng đúng như lời tổ phụ nói là tính tình thuần hậu, là phẩm chất nàng cho là quý giá nhất của một người, rất ư hiếm có, một nam nhân tài đức vẹn toàn như thế nàng lẽ nào quên được?

Vừa đến Kim Lăng, nàng nghe chuyện "tỷ vũ chiêu thân" ở Bạch phủ, sức nhớ trước đây Yến Lăng Vân có nhắc đến chuyện quen biết với Bạch Phụng Tiên, nàng bèn nghĩ bụng:

"Sao ta không thử xem một phen, xem lòng dạ đàn ông sự thực có trung thành hay không? Hay là chính mình vô duyên?"

Hôm đó dù Yến Lăng Vân đã dùng thuật dịch dung thay đổi dung mạo nhưng nàng vẫn nhận ra liền và cuối cùng phải nhận chàng là một nam nhân chí tình chí tính.

Bây giờ nghe chuyện chàng bị bọn ác tặc Nhị Quỷ bắt cóc, Lăng Vân Yến không khỏi thở dài than:

- Yến ca ca bị tai nạn này kể ra cũng là lỗi ngu tử đã lỡ nói rõ chân tướng của chàng, nếu không chắc chàng không đến nỗi bị bọn ác tặc kia khám phá ra. Căn cốt bản lãnh của chàng bọn ác tặc ấy thềm muốn.

Hơi dừng một chút nàng tiếp:

- Việc không thể chậm trễ nữa, cứu người như cứu hoả, ngu tử lẽ nào không đến Quát Thương Sơn cứu chàng?

Nàng quay sang Bạch gia lão tổ mẫu:

- Bạch lão tiên bối, về nguyên nhân cái chết của lão Trang chủ, có lẽ Nam Cung Liễu là người biết rõ hơn hết. Tiểu nữ đã sai người đi hỏi thăm nhưng bây giờ việc của Yến thiếu hiệp là việc gấp, trong vòng tháng nữa e rằng tiểu nữ bận đến Quát Thương Sơn, xin lão tiên bối cứ về chờ tin.

Bạch lão tổ mẫu Trác Như Lan trầm ngâm một lát, thở dài:

- Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ là lũ già thành tinh. Lăng nữ hiệp, chuyện đối phó với chúng cần tính toán kỹ trước khi hành động, lẽ nào để nữ hiệp một mình vào chốn nguy hiểm?

Bạch Phụng Tiên lắc đầu:

- Nội tổ mẫu tính kỹ có ích gì? Khấp vũ lâm bây giờ ai cũng sợ hãi

trước bọn Ngũ Quỷ kia như các lão tiền bối ta mời đến hôm nay thì lấy ai ra tay nghĩa hiệp? Việc này là việc của ta, đâu cứ chờ người? Phụng nhi xin phép được theo Lăng nữ hiệp. Huống gì tài nghệ Lăng nữ hiệp hơn hẳn thường nhân, nếu có không thắng được cũng có thể tự bảo vệ lấy thân, chút mạng sống nhỏ của cháu xin vì Yến thiếu hiệp đó cũng là điều tự nhiên.

Nàng khẩn thiết nhìn Lăng Vân Yến:

- Lăng tử tử, tiểu muội biết rõ lần đi này muôn phần gian hiểm, nhưng nếu không đi thì không thể yên tâm, cúi xin tử tử cho muội theo cùng.

Lăng Vân Yến nhìn nàng cảm động đáp:

- Được! Hai tử muội chúng ta sống sẽ cùng sống, chết sẽ cùng chết, hiên muội mau quay về trang phủ chuẩn bị hành trang, chớ đừng để trời sáng bất tiện.

... Yến Lăng Vân bất tỉnh không biết đã bao lâu, đột nhiên chàng hơi thấy lạnh trên đầu đột nhiên hồi tỉnh. Mở mắt nhìn quanh, mới biết mình đang nằm trong một gian thạch động khá rộng trần thiết có phần hoa lệ. Ngồi trước mặt chàng là năm nam nữ kỳ hình quái trạng, trong ấy có hai lão quỷ Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Tử Hoàn, lại có thêm khá đông nam nữ đồ chúng chia ra làm hai hàng tả hữu đứng châu chẵn khác gì lũ tượng thần trong các đình miếu. Lão quỷ Ma Giang nhìn thấy chàng đã mở mắt liền hỏi:

- Tiểu tử, sự thực ngươi phải hay không phải là môn nhân của Miêu Lãnh nói mau?

Hiển nhiên bọn chúng đã nghe Kim Quang Lượng bẩm báo, sợ làm tổn thương đến hoà khí một môn phái nên cố hỏi cho rõ. Nhưng tính tình Yến Lăng Vân chân thật, rất nghiêm khắc trong sự phân biệt tà chính, lập tức chàng ngang nhiên đáp:

- Thiếu gia chính nhân quân tử lẽ nào lại là môn đồ bọn ác nhân, bọn lão quỷ các người đem thiếu gia về đây là có ý muốn gì?

Chàng vừa quát mắng vừa ngậm vận chân khí định vọt thân dậy nhưng không ngờ khí huyết trong người đảo lộn, miệng cảm thấy đắng như sắp ói ra máu tươi, chẳng những không ngưng tụ được chân khí mà toàn thân

không còn chút sức lực nào, lực phủ ngũ tạng như bị đao kiếm cắt đau đớn đến toát mồ hôi. Rõ ràng chàng đã bị trọng thương, công lực toàn bộ tiêu tan, đồng thời lại nghe tiếng cười khanh khách của lão Quỷ Cốc Tử:

- Như thế càng hay, càng khiến lão phu đỡ lo phiền.

Rồi lão quát các đồ chúng đệ tử:

- Mau đem tiểu tử này vào trong ngục giam cho ta!

Liền đó Yến Lăng Vân bị hai tên đại hán xốc lên lôi quanh co theo một con đường thạch đạo tối mù. Một lúc sau mới đến một gian phòng tròn chu vi chỉ hơn trượng, thạch thất ấy tối đen. Hai đại hán đẩy chàng vào rồi quay ra khoá cửa động bỏ đi mất. Yến Lăng Vân thở dài than thầm:

"Từ lâu ta đã nghe bọn Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ đều là cùng hung cực ác, chúng đem ta tới đây không biết có dụng ý gì?"

Bấy giờ trong thân chàng đang bị trọng thương tựa hồ mất hết công lực trong lòng lấy làm bi thương vô hạn. May mà bọn lão quỷ ấy vẫn cho người mang cơm nước đầy đủ cho chàng ngày hai buổi. Yến Lăng Vân đã trải qua mấy lần đau khổ một thân một mình nên lần này bị giam cầm với chàng cũng chỉ là thường, vả chăng bất cứ ai khi bị đẩy tới bước đường cùng không còn nghĩ đến chuyện sống chết nữa, đều cảm thấy an nhiên.

Nửa ngày trôi qua, Yến Lăng Vân đã quen thuộc trong hoàn cảnh mới, chàng bình thản nhớ lại tâm pháp học được của lão nhân truyền âm trên núi Quy Sơn khi xưa, ngồi khoanh chân điều tức chân khí để chế ngự đau đớn trong nội tạng. Ở trong động ngày và đêm chẳng khác gì nhau và cũng chẳng biết trải qua đã bao lâu, khi cảm thấy tâm thần đã hơi đạt được an tĩnh không đến nỗi đau đớn như lúc nãy. Chàng càng phấn chấn cố tận lực điều tức vì đó cũng có tiến bộ.

Có lẽ đã qua hơn một ngày, hốt nhiên hai tên đại hán đã mang chàng vào đây, lại trở lui dẫn chàng quay lại đại sảnh hôm đầu tiên chàng có mặt. Quang cảnh thạch động vẫn như hôm đầu tiên, chỉ nghe một lão quái trong bọn, mặt trắng dã mặc bộ áo đen cười khanh khách nói với chàng:

- Tiểu tử họ Yến, lão phu là Trương môn Lãnh Thanh Thu ở đây được gọi bằng hiệu Huyền Âm Đế Quân, vì thấy người có tư chất võ công khá tốt nên ta đổi ý hạ đặc ân cho người. Chỉ cần người quy thuận bản phái

Huyền Âm Môn, tất cả chuyện cũ bỏ qua, người nghĩ sao?

Khẩu khí của lão phảng phất giống như đúc Miêu Lãnh lão ma, vì đó Yến Lăng Vân không cần suy nghĩ chút nào lập tức giận dữ quát:

- Bọn lão quái chúng người, thiếu gia chỉ hận không giết sạch được để trừ hại cho võ lâm. Đừng mơ tưởng hảo huyền, muốn làm gì ta thì làm!

Lão Trưởng môn Huyền Âm Đế Quân biến sắc, bật cười khàn khàn:

- Hay lắm! Để lão phu cho khảo nghiệm tiểu tử này xương cốt người cứng đến đâu!

Lão quay sang chúng đệ tử quát to:

- Bây đầu, mang tiểu tử đến Phong Hoả động cho ta!

Bọn ác đồ môn hạ xông tới vác Yến Lăng Vân lên, dẫn đến một hang tối sau tiền động. Thoạt đầu chưa thấy gì lạ, nhưng chỉ qua một khắc, chàng có cảm giác như dưới đáy hang như có ngọn lửa vừa được đốt lên càng ngày càng nóng. Cuối cùng toàn bộ cái hang hẹp như một cái lồng bằng lửa nóng đến độ chàng xuất hạn đẫm người nóng như rang.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 18

Ma Nữ Quá Đa Tình

Thư Sinh Sao Bạc Hãnh

Yến Lăng Vân vận phần đau khổ chỉ còn biết nghiêng rằng mong được chết ngay cho khỏe. Không biết lửa nóng ở đâu mà không tiếng không hình, khí nóng hừng hực xông lên hết lớp này đến lớp khác. Trong lúc chàng muôn ngàn đau khổ như vậy bỗng sức nhớ ra:

"Trong thân ta vốn có Tam Âm Chân Khí, tính chất chủ về lạnh, sao ta không mạo hiểm vận hành nó xem sao?"

Ý niệm chàng vừa động, công lực liền vận hành. Thì ra Tam Âm thần công quả nhiên có năng lực kháng cự lại âm hoả đang nóng như điên cuồng, nhưng chàng quên mất lúc ấy trong thân chàng đang bị trọng thương, công lực ngưng tụ không đủ sức đẩy xuất mà còn lộn ngược trở vào, mắt chàng như trông thấy ngàn vạn ngôi sao di động lẫn ra bất tỉnh.

Đương nhiên bọn lão quỷ ở đây chỉ muốn dùng nhục hình bắt chàng phải khuất phục chứ chưa có ý muốn giết chàng, nên cực hình ở Phong Hoả động lúc nào cũng có người theo dõi không để cho chàng chết hẳn. Vì vậy chẳng bao lâu, khi Yến Lăng Vân tỉnh dậy chàng lại thấy khí lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi chân tay chàng co rút lại như sắp biến thành băng giá. Bên tai chàng mơ hồ như có tiếng nói đâu đó:

- Họ Yến! Sao lại chịu khổ rượu kính không uống, uống rượu phạt làm chi? Mau đồng ý quy thuận bản môn, Đế Quân sẽ dùng biệt lễ đãi người.

Hiển nhiên chúng vẫn muốn uy hiếp chàng, Yến Lăng Vân giữ vững quyết tâm không thềm đáp lời. Tiếng cười lạnh lẽo bật lên rồi im bật. Cứ như thế sau một khắc, Yến Lăng Vân bị lạnh đến độ máu huyết đông cứng, lạnh thở hỗn hển bất tỉnh. Nào ngờ lần này tỉnh lại chàng cảm thấy bên mũi một mùi thơm nồng nàn và người chàng như nằm trong vật gì êm mềm rất dễ chịu, khí nóng ở huyết Đan Điền xông lên đả thông các huyết đạo bị bế tắc.

Chàng hơi hé mắt, phảng phất thấy mình như nằm trong lòng một vị nữ lang, mơ hồ cảm thấy như được người yêu tới cứu, bất giác nhắm mắt rên lên:

- Quỳnh tử tử, chúng ta gặp nhau trong mộng chẳng?

Bên tai chàng có tiếng ngân nga gọi:

- Cảm ơn trời đất, Yến ca ca sao lại chịu đau khổ làm vậy, tiểu muội Khuyết Hàn Hương đến quá chậm để ca ca khổ quá!

Yến Lăng Vân nghe câu ấy tỉnh vội liền, chàng lập tức ngồi thẳng dậy đưa mắt nhìn. Quả nhiên đó là Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương mà chàng từng gặp ở Hoa Dương. Nàng mặc một cái áo nhẹ, mặt đầy vẻ phong trần, hai mắt tha thiết đang nhìn chàng.

Thì ra Khuyết Hàn Hương gần đây cũng đến Kim Lăng, hốt nhiên cảm thấy trong lòng bất an biết đó là điềm báo của Uyên Ương Cổ cho hay Yến lang đang gặp nguy biến. Nàng không lưu tâm đến gì nữa, cứ theo phương hướng do tâm linh cảm ứng hướng dẫn tìm đến Quát Thương Sơn Lạc Hồn Nhai mới biết người yêu bị bọn Ngũ Quỷ gia hại. Môn phái của hai bên vốn có cùng một nguồn gốc, nên khi nàng báo tên cầu kiến Chương môn và chất vấn Huyền Âm Đế Quân Lãnh Thanh Thu tại sao không nỗ lực tình giao nghị gỡ khốn hãm môn nhân của Miêu Lãnh, vì nàng nhận Yến Lăng Vân là sư huynh của nàng và yêu cầu tha chàng lập tức.

Theo lẽ Ngũ Quỷ xưa nay với Miêu Lãnh có quan hệ rất thân, gần đây lại kết thành liên minh, lại thêm ái nữ của Chương môn Miêu Lãnh tự thân tìm đến, lẽ nào lại dám kháng cự? Nhưng sự thực có phần xui xẻo. Thứ nhất trong vòng vài ngày này Huyền Âm lão quỷ ngầm quan sát phát hiện căn cơ của Yến Lăng Vân rất hiếm có, lão không muốn bỏ mất cơ hội chiếm đoạt chàng làm đệ tử. Thứ hai, vừa rồi tiểu tặc Kim Quang Lượng trở về bẩm báo nói hắn mới gặp Miêu Lãnh Tang Môn Thần Lam Xuân và biết rõ tiểu tặc họ Yến chưa hề là môn nhân Miêu Lãnh phái và thêm chính miệng Yến Lăng Vân luôn luôn phủ nhận mình là môn nhân Miêu Lãnh phái. Sự hưng hay suy của một môn phái xưa nay là hoàn toàn tùy thuộc và tư chất của các hậu bối, hà huống Ngũ Quỷ rất có hùng tâm, tìm khắp môn nhân đệ tử chẳng có tên nào đủ tài thừa kế làm Chương môn Huyền Âm

phái Quát Thương Sơn, thử hỏi chúng này vô ý bắt được một người có bầm phú tuyệt luân như chàng đâu nữ buông tha?

Nhân vật lão quý Lãnh Thanh Thu đối với yêu cầu của ma nữ không thuận bụng chút nào, lão chỉ cười đáp:

- Hiền điệt nữ không ngại đường xa tìm đến đây, chỉ cần tiểu tử họ Yến kia thật là môn nhân của Miêu Lãnh, lão phu sẽ không quan tâm gì tới nữa!

Sau đó lão cho người dẫn Thiên Thủ Quan Âm đến Phong Hoả động. Bấy giờ đúng là lúc Yến Lăng Vân bị nhục hình hôn mê bất tỉnh. Ma nữ đa tình ấy vừa thấy người trong mộng bị thảm trạng như thế, đau đớn khôn lường vội vàng ôm chầm lấy chàng và rút trong thân ra một loại linh dược vô cùng trân quý do loại Hà Thủ Ô năm ngàn năm chế thành cứu tỉnh chàng dậy. Bất quá Yến Lăng Vân sẵn có thành kiến, từng nghe tiểu tặc Kim Quang Lượng nói "Miêu Lãnh và Ngũ Quý là đồng minh" chàng lại nghi hành động của ma nữ là có quán thông với Huyền Âm phái cố ý gia ân để chàng phải thọ ân gia nhập tà phái, nếu không vậy vì cớ gì nàng lại mau lẹ biết tin chàng bị giam cầm ở đây? Do đó nghe lời nàng, chàng lạnh lùng đáp:

- Khỏi cần giả vờ! Các người là ma quỷ một bọn, tưởng người ta không biết sao? Ta không dám nhận tiếng của người đâu, mời ra khỏi đây!

Khuyết Hàn Hương đau khổ nghe chàng nói. Nàng từ vịn dậm đến đây xả thân cứu chàng sao chàng nữ đối xử như thế. Nét hoa ử dột nàng đang định mở lời, bỗng nghe từ một nơi bí mật vọng ra âm thanh đặc ý của Huyền Âm lão quý:

- Hiền điệt nữ thấy sao? Tiểu tử ấy không phải là môn nhân của Miêu Lãnh phái đấy chứ?

Tình hình ấy khiến Khuyết Hàn Hương càng khó xử, nàng nghẹn ngào nhìn Yến Lăng Vân:

- Chàng ơi! Tiểu muội rất thật lòng tuyệt không hư giả, cầu xin chàng đừng quá cố chấp như thế.

Yến Lăng Vân không thèm nghe lời nàng giải thích, chàng quay mặt đi chỗ khác.

Rất lâu, bỗng Khuyết Hàn Hương tỏ vẻ cương quyết chùi sạch hai hàng nước mắt, nàng ngó về phía phát ra tiếng nói của Huyền Âm lão ma quát to:

- Nói thực cho lão biết, gia phụ đã gả Khuyết Hàn Hương cho Yến lang, tuy chàng chưa đồng ý nhưng ta đã quyết tâm cùng sống chết với chàng, các người đừng hòng hại người, muốn ra sao thì ra!

Câu nói ấy của nàng bất cứ ai nghe cũng nhận ra tấm lòng si tình của ma nữ nhưng duy nhất Yến Lăng Vân vẫn cho nàng cố ý đưa mình và bấy nên vẫn tảng lờ.

Huyền Âm lão ma cười hăng hắc:

- Con bé vô lễ! Hôm nay dám đến bản sơn náo động. Lão phu tạm thay quyền phụ thân người để người thưởng thức mùi vị Phong Hoả động cho biết.

Lão bỏ đi liền sau câu nói ấy. Lập tức cửa động đóng lại, khí nóng trong động lại bốc lên ngùn ngụt, nóng còn hơn cả trước đây nữa. Khuyết Hàn Hương cấp tốc thi triển độc môn Tu La Công của bản môn vừa kháng cự khí nóng vừa bảo vệ người yêu, tạm thời chịu đựng. Nhưng cái động Phong Hoả này quả là lợi hại, vì lửa của nó không phải là lửa thường, chính vì nó được thiết lập trên một miệng hoả diệm sơn, uy lực của nó không cần nói cũng biết.

Và gió trong động cũng không phải là gió thường, nói chính kết tụ bởi gió lạnh ở biển Đông, đồng thời cũng là cơ hội để bọn lão quỷ ở đây tập luyện Âm Phong Chưởng vừa nóng vừa lạnh không gì có thể so sánh được. Bấy giờ Yến Lăng Vân đã lấy lại được sự bình tĩnh nghĩ bụng:

"Cứ xem nha đầu này giở trò gì?"

Đồng thời chàng cũng thừa cơ thu nhiếp tâm thần nhắm mắt vận nội công điều tức theo tâm pháp do Thiên Đô lão nhân truyền thụ.

Qua một lúc chàng đột nhiên cảm giác chân tùy ý lưu chuyển, vết nội thương trong người cũng hết đau đớn, chàng không hiểu đó là do sự hiệu nghiệm của linh dược vừa uống hay do đâu. Nhân đó nhất thời không cần sự bảo vệ của ma nữ, chàng tự vận hành Tam Âm và Lục Dương Thần Công, tùy theo sự biến đổi nóng lạnh trong động mà kháng cự lại. Cứ như

thể trôi qua độ hơn nửa ngày.

Khi chàng đã thấy vết thương nội tạng khôi phục hẳn và chân khí cũng phát huy uy lực chống lại phong hỏa của địch nhân, càng lúc chân khí chàng càng tinh thuần, chàng tự mừng thầm. Còn Khuyết Hàn Hương lại đuối sức sắp hôn mê, vì Tu La Công của nàng vốn thuộc khí âm sát, nàng lại chỉ đạt được sáu bảy thành hoá hầu nên bị Lục Dương Thần Công của Yến Lăng Vân khắc chế. Mồ hôi nàng đổ ra như tắm đầm ướt cả lớp áo trong, sắc mặt nàng đỏ như lửa, thâm tâm cố hết sức cũng hết chịu đựng nổi.

Nàng chỉ tâm niệm bảo vệ người yêu, mặc cho khí nóng càng lúc càng tăng, cứ liều mạng kháng cự, do đó chỉ qua thêm một khắc nữa nàng chịu đựng không nổi, hôn mê ngã xuống đất. Kể ra cũng khá diệu kỳ, nàng vừa ngã xuống thụ thương, tâm Yến Lăng Vân liền động, rõ ràng là vì sự cảm ứng của Uyên Ương Cổ. Bấy giờ Yến Lăng Vân ngẫu nhiên nhìn Khuyết Hàn Hương một cái, ban đầu chàng cứ tưởng nàng dùng khổ nhục kế, không thêm để ý. Nhưng rồi vì tâm địa lương thiện lập tức lại đưa mắt quan sát.

Chỉ thấy Thiên Thủ Quan Âm người ướt đầm mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền tình trạng cực thảm, chàng nghĩ:

"Dù cho ma đầu này dùng khổ nhục kế nhưng cũng là quá khổ, huống gì bản thân mình vừa được người ta cứu trị thì bất luận là thực hay giả, ta cũng nên giúp nàng một phen."

Nghĩ vậy chàng bèn áp chưởng tâm vào lưng nàng đẩy chân khí cứu nàng hồi tỉnh. Một lúc sau nàng mở mắt ngồi dậy nhìn tinh thần Yến Lăng Vân an nhiên bách hội, nàng vui mừng buột miệng:

- Yến ca ca đã phục hồi công lực rồi. Chúng ta còn sợ gì nữa?

Rồi nàng chuyển lời:

- Lũ lão quỷ này thực là khinh người quá độ, gia phụ đã sớm dứt sự hợp tác với chúng. Chúng ta không thể để chúng tiếp tục lăng nhục, phải tính thoát khỏi nơi đây, đại náo chúng xem chúng làm gì ta?

Đương nhiên Yến Lăng Vân đã sẵn phần hận cũng không có ý gì khác, chàng nghĩ:

"Bất kể nàng thật hay giả, ta cũng không nên ở lại nơi này, chẳng lẽ cứ ngồi đây đợi chết sao?"

Rồi đó chàng lạnh lùng đáp:

- Kể cũng phải, chỉ e cô nương có gì bất tiện chẳng?

Nhưng nàng đáp liền:

- Để tiểu muội mở đường cho Yến ca ca.

Không đợi chàng đáp, nàng vận công lên hai tay đập song chưởng vào cửa động.

Theo lẽ công lực rất cao của nàng, chưởng phải mang theo sức nặng ngàn cân, nào ngờ, sau một tiếng chấn động, cửa động vẫn không di chuyển mấy may.

Nhìn kỹ lại toàn động như được dựng bằng một khối duy nhất kiên cố dị thường quyết không thể dùng sức người phá vỡ được. Khoảnh khắc Khuyết Hàn Hương cau đôi mày liễu rút cây đàn tỳ bà đen bóng tùy thân ra, nàng chăm chú quan sát toàn động.

Không lâu mặt lộ sắc mừng lại rút từ trục đàn ra một thanh đoản kiếm ngắn một tấc, khoét mũi nhọn của nó vào một vách đá bên trái, mũi nhọn của đoản kiếm khoét tới đâu đá liền bị vạch ra như đậu hũ. Rõ ràng vũ khí của nàng là báu vật. Chỉ trong khoảnh khắc cạnh động đã lộ ra một cửa nhỏ, nàng vui vẻ kêu:

- Yến ca ca, chúng ta thoát khỏi động được rồi, mau mời theo tiểu muội.

Lập tức nàng mượn ánh sáng chiếu ra của ánh kiếm một mình bước ra trước, chàng lặng lẽ bước theo sau. Mơ hồ trong ánh sáng tối, họ thấy địa đạo khúc khuỷu, không khí âm trầm nặng nề. Họ cứ mò mẫm đi hơn hai, ba mươi trượng. Đột nhiên trước mắt hiện ra một toà thạch thất đẹp như tranh, trên bức vách đá có viết mấy chữ cổ triện lớn "Lạc Hồn Điện".

Hiển nhiên đây vẫn trong địa giới của bọn Ngũ Quỷ. Thì ra ma nữ này cuối cùng lại dẫn chàng đến chỗ giam giữ mới nữa sao? Chàng cay đắng cất tiếng:

- Hừ! Cái toà Lạc Hồn Điện này chắc còn có uy lực hơn cả Phong Hoả động nữa, tiểu sinh chấp nhận lãnh giáo thêm một phen xem có đủ khuất

phục chưa?

Ý của chàng chẳng khác gì nói:

"Bất kể các người làm gì, muốn khuất phục Yến Lăng Vân ta quyết không được."

Khuyết Hàn Hương đưa hai con mắt đen láy kinh ngạc nhìn chàng, bấy giờ tóc mây nàng tán loạn, nét hoa tiêu tuy, khắp bộ quần áo màu lục của nàng lem luốc đầy đất cát ô uế. Tuy như thế vẫn không che lấp được vẻ dịu dàng yếu điệu của nàng, cộng thêm vẻ mặt thành thực đáng thương.

Nhưng Yến Lăng Vân không hề để mắt tới nàng vì chàng đang bận quan sát cách trần thiết của Lạc Hồn Điện. Đó chỉ là một toà thạch thất lớn, trên cùng là một thần khám rũ tấm màn vàng cũng chẳng biết bên trong có gì. Đằng trước đặt hai ngọn đèn lưu ly lớn và nhiều tượng gỗ tạc hình nam nữ, chính giữa đặt một cái đỉnh lớn màu hơi ửng đỏ không biết là bằng vàng hay bằng ngọc mà chiếu ánh sáng lập lòe.

Tầng dưới của bệ thờ khám vô số những mảnh thuỷ tinh sáng lấp lánh, mặt đất dưới chân trơn trượt không có lấy một hạt bụi, hai bên đều là thạch đài, bên trong cùng là một lỗ tối đen chính là chỗ họ vừa từ đó chui lên, không thấy cửa ra vào ở chỗ nào.

Yến Lăng Vân nhìn qua một lượt phát hiện ra liên bố trí gian toà điện rộng lớn này là theo kỳ môn trận đồ, do đó chàng ngờ nó phải có mai phục cơ quan bí mật gì đó, nhưng tra soát kỹ lưỡng vẫn chưa phát hiện được đầu mối, chàng bước lại gần cái đỉnh lớn đặt ở trung ương, đột nhiên sắp tới gần bỗng nó toả ra những luồng khói và bốc lên một mùi hương say đắm. Bên tai chàng có tiếng ma nữ gọi lớn:

- Yến ca ca đừng động tới nó!

Lập tức chàng thấy mắt mơ hồ, cảnh tượng hoàn toàn thay đổi. Quỳnh tỷ tỷ đang đứng trước mặt chàng giống hệt như cô dâu trong đêm tân hôn với nét gợi tình nồng nàn, máu huyết trong người chàng sôi sục, chàng đưa tay ôm lấy tân nhân kêu lên:

- Tỷ tỷ ơi, chúng ta hãy thoả mãn ước nguyện với nhau đi. Ta muốn...

Đó chính là vì xuân tình phát động cất tiếng van nài. Quỳnh tỷ tỷ trong lòng chàng đỏ ửng nét hoa e ấp nép vào chàng. Nhưng rồi chàng kịp thời

trần tĩnh: "hãy cố gắng, chớ làm bậy", chàng nghiêng chặt hai hàm răng, theo tâm pháp của Thiên Đô lão nhân, thu nhiếp tâm thần áp chế dục vọng. Khoảng khắc bên người chàng có mùi hương dễ chịu, thần trí tỉnh hẳn.

Đưa mắt nhìn tới trong lòng hoàn toàn không Quỳnh tử tử mà chính là ma nữ Khuyết Hàn Hương. Trong tình hình ấy khiến chàng bừng lên lửa giận đẩy mạnh Thiên Thủ Quan Âm ra một bên giận dữ quát:

- Tiệt tử vô sỉ, sao lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu ấy?

Vừa rồi chỉ là ảo ảnh mà chàng cho rằng do ma nữ tạo ra. Điều này quả có oan uổng cho nàng, vì Khuyết Hàn Hương thực ra gia học uyên nguyên, vừa nhìn thấy dấu hiệu lạ biết ngay có nguy hiểm, nhưng vừa đúng lúc chàng mở lời trách oán, nàng hơi có thất thần khi buột ra câu cảnh cáo, Yến Lăng Vân đã lỡ chạm vào cái đỉnh kia và Mê Hồn Hương tỏa ra liên, trở mất một chút.

Nàng vội thi triển Tu La Công bảo vệ thân, vội ôm lấy chàng đúng vào lúc chàng tưởng lầm nàng là Cát Phi Quỳnh cũng ôm chặt lấy khiến nàng vừa hoảng sợ vừa vui mừng e thẹn vội lấy một viên thuốc giải bách độc trên dược đang định đặt vào miệng chàng, không ngờ lại xảy ra kết quả này.

Đồng thời Yến Lăng Vân nhảy ra xa hơn trượng lúc vừa ổn định thân hình đột nhiên lại thấy muôn ngàn ánh thủy tinh lấp lánh trước mắt, hiện ra muôn ngàn ánh nắng mùa xuân và lập tức chung quanh điện hiện ra muôn ngàn hình bóng Khuyết Hàn Hương mặc áo quần hết sức rực rỡ kiều mỹ nhẹ nhàng múa hát khiến toàn điện sức nức mùi thơm. Nàng cởi dần áo quần để lộ ra đôi gò bồng đảo trắng như tuyết ẩn hiện khiến lòng chàng lay động hồn phách.

Đương nhiên đó là vì chàng trúng độc chưa tiêu hẳn nên ảo ảnh lại hiện lên thành cảnh tượng. Đó là một hiện tượng tối nguy hiểm. Rất may chàng vừa kịp định thân, theo tâm pháp của Thiên Đô lão nhân định tĩnh dần tâm thần.

Cứ như thế ước chừng qua một khắc nữa, khi tâm địa chàng trống rỗng, ảo ảnh liền biến mất. Nhưng đột nhiên chàng lại nghe một âm thanh nổi lên kể bên thân chàng. Đó là tiếng âm nhạc từ bản Thất Tình Ma Âm mà chàng đã nghe một lần ở Hoa Dương, chàng cực nổi giận, té ra tiểu ma

nữ này cố ý hãm hại chàng, làm sao chàng lại tiếp tục tha thứ? Chàng gầm lên:

- Cầu tặc! Nếu cứ buộc ta, ta không nhân nhượng nữa đâu!

Tức thì chưởng chàng vận bảy, tám thành công lực khí Tam Âm Lục Dương như di sơn đảo hải phát ra. Bấy giờ chính là lúc Khuyết Hàn Hương đang toàn tâm toàn ý dùng ma âm chế phục ma ảnh nên không phòng bị, bị luồng kinh phong đập trúng cuốn nàng đến dưới thạch đài rơi xuống dưới cái thâm động sâu không đáy. Đến cả tiếng hét nàng cũng không kịp buột ra miệng. Đó thực là liều mạng cứu người lại bị người hại. Thực ra chỉ vì Yến Lăng Vân là người quen tính cố chấp, chàng đã có nhận định nàng không phải là người tốt, lại là người có liên quan đến bọn Ngũ Quỷ từ lâu, thành kiến càng thâm căn cố đế, tất cả đều nghĩ xấu về nàng, huống gì sự thực cũng có nhiều chỗ trùng hợp, do đó mới có hành động cương quyết ấy.

Bấy giờ nhìn thấy ma nữ trúng một chưởng đẩy lộn biển mất trong huyết động chàng liền tỉnh lại giật mình tự hiểu ra rằng sự nguy hại trong Lạc Hồn Điện này ắt phải còn nhiều ghê gớm hơn thế nữa. Chàng đưa mắt nhìn quanh, bất ngờ nhìn lên dây tượng gỗ, đột nhiên có cảm giác chúng hình như bắt đầu động đậy, và sau lưng có tiếng động nhẹ nào đó. Chàng xoay mạnh thân lại, chợt nhìn thấy vô ác quỷ đang nhe nanh múa vuốt bay lượn khắp nơi hướng chộp tới chàng.

Bấy giờ gió lạnh thê thiết, hôn ám không ánh sáng cực kỳ dễ sợ. Yến Lăng Vân cả kinh vận song chưởng đập thẳng vào vô số hình ma bóng quỷ ấy. Nhất thời chàng không thể tự chủ lạnh run vì sợ, vội vàng vận thần công song chưởng quay cuồng đập liên tiếp vào những bóng quỷ quái. Chàng đâu biết trong Lạc Hồn Điện dưới lòng đất này có muôn ngàn vẻ thần bí và cơ quan trùng trùng khiến tâm thần chàng không lúc nào yên tĩnh. Khi đã quay cuồng mãi mệt với các ảo ảnh, chàng không biết sao hơn, mồ hôi xuất ra như tắm, chưởng thế đã từ từ chậm lại. Cố định tĩnh đưa mắt nhìn thì chẳng thấy ma quỷ đâu nữa. Thì ra dưới bề thờ khảm vô số ánh thủy tinh bị ánh đèn phản chiếu hắt lên những tượng gỗ bên trên biến thành quái tượng thế thôi.

Bấy giờ chàng mới tỉnh ngộ chửi thầm trong bụng:

"Ngu thật! Đây chính là giống với thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp của Miêu Lãnh đã truyền thụ cho ta chứ có gì lạ!"

Nhân đó chàng lập tức chính tâm thành ý bình tĩnh tìm cách ra khỏi nơi này.

Nào ngờ chính lúc ấy tấm màn vàng trên trần khám tự kéo lên, bên trong nghiêm nhiên ngồi chễm chệ Huyền Âm lão quái Lãnh Thanh Thu giống như một tượng thần.

Điều ấy vượt khỏi dự liệu của Yến Lăng Vân, có lẽ lão quái này đã ngồi sẵn trong ấy từ lúc nào rồi, lão vừa vuốt râu vừa trầm giọng:

- Cái Lạc Hồn Điện này là cấm địa của bản môn, trừ Ngũ Lão ta, không ai dám vào đây, âu là người có duyên số dun rủi đẩy người đến. Nay trừ cách quy thuận bản môn ra chẳng còn đường nào khác, sao chưa quỳ lạy bái sư còn đợi bao giờ?

Lúc này Yến Lăng Vân mới biết sự thế là nghiêm trọng, chàng ngẫm chuẩn bị sẵn rồi ngang nhiên đáp:

- Mỗi người có một chí hướng há dễ cưỡng ép. Yến Lăng Vân ta đội trời đạp đất nào chịu khuất nhục dưới tay bọn ác đồ tà đạo các người, cứ sử xuất hết yêu pháp đi, hà tất nói nhiều cho phí lời?

Hai mắt Huyền Âm lão quỷ long lên, lão cười khàn khạch:

- Lão phu đã dung thứ một lần, không phát động cơ quan trong bản điện, tiểu tử người nên suy nghĩ lại kẻo không kịp hối đó!

Chàng cười lạnh một tiếng đáp:

- Thiếu gia đã nói ngay từ đầu, đâu còn gì để suy đi nghĩ lại!

Chàng hoàn toàn không có một sắc sợ và cương quyết không có gì thay đổi.

Huyền Âm lão quỷ gầm to:

- Tiểu tử người thực không muốn sống, hãy ném thử thêm lợi hại của lão phu xem sao?

Đèn trong điện tức thì tắt phụt, đưa bàn tay lên không nhìn thấy rõ. Yến Lăng Vân chợt thấy trước thân có một áp lực nặng như núi đè xuống. Khi chàng định đẩy song chưởng ra kháng cự bỗng lại thấy sau gáy có tiếng gió, tâm niệm chưa kịp chuyển đã như bị trúng một thiết trùy ngay

xương sống đau đến tận phế phủ. Tuy cố hết sức cử động nhưng dường như đối phương đã đập trúng yếu huyệt chàng, nhất thời không thể cử động. Khoảng khắc trong điện lại bừng sáng, Huyền Âm Đế Quân cười khinh khinh gian xảo, nhưng kỳ quái lão vẫn ngồi bất động trên trần khám. Thì ra chàng bị một móng sắt đập trúng huyệt chứ không phải Huyền Âm lão quái hạ thủ. Lão quái rống lên:

- Tiểu tử nói mau, con nha đầu họ Khuyết đâu rồi?

Có lẽ lão ma nghe báo Phong Hoả động đã biến mất đôi nam nữ nên lão tìm theo đến nơi này và không trông thấy lúc Yến Lăng Vân dùng chưởng lực cuốn ma nữ xuống huyệt động dưới thạch đài. Bỗng nhiên nghe từ dưới thạch đài bên hữu có tiếng đáp:

- Cô nương đến đây!

Đồng thời hai bóng nữ lang tuyệt sắc phi thân ra sánh vai đứng song song trong điện. Yến Lăng Vân chợt thấy bất giác vừa mừng vừa kinh ngạc. Một là Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên và một là Lâm Yên cô nương mà chàng cố công tìm kiếm bấy lâu. Tất nhiên chàng hoàn toàn không biết Lâm Yên chỉ là hoá danh của Lăng Vân Yến, chàng vội kêu to cảnh giác:

- Nhị vị hiền muội, chú ý kéo bị chúng lão quỷ ám toán đó!

Hai nữ lang cùng đưa mắt ưu ái nhìn chàng và cùng đáp:

- Yến đại ca yên tâm, chúng tiểu muội không sợ đâu, đã có cái này trị lão quái vật ấy rồi.

Liền đó Lăng Vân Yến đưa ra một vật cho Huyền Âm lão quỷ ngồi trên cao nhìn thấy, nàng quát hỏi:

- Lão quỷ Lân Thanh Thu, có thấy đây là vật gì không?

Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ xưa nay không sợ trời cao đất dày là gì, nhưng nhìn thấy miếng ngọc mỏng trong tay Lăng Vân Yến, sắc mặt lão đại biến vội vàng buông thân rơi xuống đất quát to:

- Nữ tử này là ai dám đoạt Âm Phù Ngọc Điệp của bản môn, có đưa trả lại cho lão phu chưa?

Thì ra Lăng Vân Yến biết do đâu mà có được tín vật lưu truyền của tổ sư Huyền Âm phái, thử hỏi làm sao lão quỷ Lân Thanh Thu kinh hoàng

thất sắc? Lăng Vân Yến cười lạnh lẽo đáp:

- Cô nương chính là Thiên Đô Lăng Vân Yến! Người khác sợ bọn lão quý các người nhưng cô nương đây có coi ra gì?

Nàng đưa tay chỉ về phía Yến Lăng Vân:

- Lão quý mau buông tha người này, nếu không ta sẽ huỷ bỏ Âm Phù Ngọc Điệp, rồi tính sổ với lão sau.

Huyền Âm lão quý trầm ngâm một chút, đưa đôi mắt gian xảo quét qua hai nữ lang:

- Lão phu không có ý lãnh giáo cùng nhị vị cô nương, như vậy cũng được, cô nương hãy đưa trả Âm Phù Ngọc Điệp cho lão phu trước, rồi lão phu lập tức sẽ miễn tội cho tiểu tử họ Yến đây, được chăng?

Đương nhiên đó là kế hoãn binh của lão, lão cố ý kéo dài thời gian, mưu mô xảo trá, nên trả lời rất hàm hồ chỉ nói "miễn tội" chứ không có nói rõ miễn tội cách nào, đủ thấy dụng tâm của lão.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 19

Thất Thủ Đánh Tình Lang

Cách Tường Trộm Nhìn Sắc

Không ngờ chính lúc ấy Yến Lăng Vân bật ra chuỗi cười Nhiếp Hồn Trường Tiểu đẩy chân khí thoát khỏi sự kiềm chế của huyết đạo, tự giải tình trạng bị khống chế, phi thân thẳng lên thần kham nơi lão quỷ Lãnh Thanh Thu vừa ngồi lúc nãy. Điều ấy trong nhất thời Huyền Âm Đế Quân không thể ngờ tới và nhân đó chàng dùng uy lực của tiếng cười chấn khai huyết đạo.

Trong khi bị bất ngờ Lãnh Thanh Thu quả không thẹn là ma đầu Chưởng môn nhân, tuy thấy tình hình đối với lão rất bất lợi vì chung quanh toàn là địch thủ lợi hại, nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, hai tay lão ma đầu phất tới ánh đèn, tức thì toàn bộ đại điện chìm vào bóng đêm đen kịt giữa tay không nhìn thấy năm ngón. Tiếp đó gió lạnh rít lên như quỷ khóc ma hòen, trời suy đất sụp như toàn điện đổ sụp xuống.

Chuyện xảy ra cũng ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân và hai nữ lang. Nhất là Yến Lăng Vân, chàng vội kêu to:

- Nhị vị hiền muội mau mau vận công đừng vọng động, hãy để ngu huynh phá huỷ hết cơ quan mai phục của lão ma rồi sẽ tính.

Chớp mắt những tiếng nổ liên tiếp vang lên, Lăng Vân Yến trong lúc hoang mang vì biến cố vội vàng thi triển Càn Thiên Cương Khí bảo vệ thân mình và đồng bạn Ngọc Quan Âm. Đột nhiên nàng thấy cánh tay bị hơi chấn động, miếng Âm Phù Ngọc Điệp đã bị người khác thừa cơ đoạt mất. Nàng vội kêu lên kinh ngạc, phản chưởng đánh mạnh tới trước.

Đồng thời trong tâm niệm nàng, người đoạt Âm Phù Ngọc Điệp rõ ràng là Huyền Âm lão quỷ chứ không còn ai khác, đối với cường địch này nàng ngại gì mà không phát ra mười thành công lực chưởng phong đánh ra cực kỳ mãnh liệt. Lập tức liền nghe một tiếng ùm kinh thiên động địa, trong ấy có lẫn tiếng hự trầm uất của người bị trúng thương, liền đó một bóng phi

ra, trước mặt nàng hiện ra một thạch đạo le lói ánh sáng.

Trước mắt nàng cảnh tượng hoàn toàn biến đổi, không còn thấy dấu vết gì của Lạc Hồn Điện nữa, hai bên thạch đạo tối mù và Yển Lăng Vân không biết đã biến dạng nơi đâu, chỉ có Huyền Âm lão quỷ đứng sừng sững ở cửa thạch đạo, hai mắt lão đảo điên nhìn Lăng Vân Yển lạnh lẽo cất tiếng:

- Tiểu nữ tử này cũng được chút ít chân truyền của Thiên Đô lão đấy, tuyệt lắm, tuyệt lắm.

Rồi lão lại nhìn vào lòng huyết sâu thăm thăm lắc đầu:

- Chỉ tại kinh nghiệm còn ít quá, tiếc thay một chương đã đánh tiểu tử kia xuống Âm Phong Địa Ngục của chúng ta rồi, từ nay vĩnh viễn không thể sống được nữa!

Lão thở dài một tiếng quay lưng bỏ đi mất. Câu nói ấy như tiếng sét nổ bên tai hai nữ lang, vì các cơ quan trong cái toà Lạc Hồn Điện đã bị phá huỷ mà người yêu của hai nàng không thấy tông tích nơi đâu, hiển nhiên lời lão quỷ cũng có mấy phần sự thực.

Thêm nữa hai nàng bấy giờ mới tỉnh ngộ, tiếng hự trầm uất lúc này không phải là của kẻ địch, chắc chắn Lăng Vân Yển đánh chương lầm trúng Yển Lăng Vân rồi.

Hai nữ lang không kịp suy nghĩ vội vàng tung thân vào trong động tìm kiếm, tiếng vọng ong ong từ trong huyết sâu vọng ra, rõ ràng người yêu đã bị rơi xuống đó.

Bấy giờ Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên đã tấm tức khóc, nàng nước nở nói với Lăng Vân Yển:

- Lăng tử tử, xin tử tử hãy bảo trọng, nếu Yển ca ca đã gặp bất hạnh, tiểu muội không muốn sống một mình nữa!

Không đợi nàng đáp, nàng gieo mình liền xuống miệng huyết. Đương nhiên lúc ấy cô nương Lăng Vân Yển cũng hết sức đau khổ nhưng vẫn còn bình tĩnh hơn Bạch Phụng Tiên, vì nguyên nhân thất lạc của Yển Lăng Vân là trực tiếp do nàng lầm lẫn.

Trong nỗi bi thương ấy, tâm thần nàng vẫn không hề loạn và phản ứng vẫn cực mau lẹ, tay nàng chụp trúng liền Bạch Phụng Tiên:

- Khoan đã Phụng muội muội, nhất thời tỷ tỷ thiếu thận trọng lắm đánh trúng Yến ca ca, người đáng chết phải là tỷ tỷ, chỉ vì sự sống chết của chàng chưa biết chắc ra sao, từ từ chúng ta sẽ tìm cách xuống dưới huyết sâu ấy xem sao.

Nàng xoay lưng cho Bạch Phụng Tiên ngồi lên rồi vận chân khí, đề khởi cương khí hộ thân, thi triển tuyệt kỹ Nhiếp Không Đạp Hư tung thân xuống động huyết. Quả nhiên không phải tự nhiên mà nơi này có tên Âm Phong Địa Ngục, vì nó rất rộng và rất sâu, cộng thêm khí lạnh thấu xương từ dưới đáy bốc lên liên hồi.

Hai nữ lang đã có Càn Thiên Cương Khí hộ thân mà vẫn thấy lạnh chịu khôn xiết.

May thay Lăng Vân Yến bản lãnh rất cao cường, tuy chân nàng vẫn đạp vào khoảng không nhưng chưởng lực không ngớt đập vào hai vách đá mượn sức phản chấn của nó đưa thân hạ từ từ xuống, chỉ khổ vì mây mù khói toả không thấy cảnh vật chung quanh ra sao.

Thân rơi ước đến ngàn trượng, đáy động mới mở ra rộng lớn. Lăng Vân Yến có dịp nghỉ ngơi, nàng đặt Bạch cô nương xuống đất rồi nắm lấy tay, hai cô nương tiếp tục hành trình. Chợt thấy dưới chân hơi trơn, bốn bên đều là những nham thạch vươn ra như những chiếc răng bén nhọn, gió lạnh vẫn thét gào, mây mù trùng trùng rất đáng sợ.

Nếu hai cô nương không vì tình lang mà coi thường sinh tử, chẳng thể nào đủ can đảm tiếp tục hành trình dưới đáy hang động hiểm ác này, và nếu không có bản lãnh tuyệt thế của Lăng Vân Yến chắc hẳn hai nàng cũng đã tan xương nát thịt.

Họ cứ tiếp tục đi tới mãi, lâu lắm lâu lắm mà vẫn chưa thấy bóng dáng Yến Lăng Vân ở đâu và cũng chẳng phân biệt được ngày hay đêm. Nhất là thạch động lúc rộng lúc hẹp, nhiều đoạn phải cong người chui qua rất hao tổn sức lực và nhất là không đạt được mục đích gì, khiến hai nàng từ hy vọng chuyển dần sang thất vọng, vừa đau khổ vừa kiệt lực.

May sao không lâu sau, bỗng cảm thấy một luồng gió mát thổi tới, trước mắt đột nhiên sáng hẳn. Đồng thời Lăng Vân Yến phấn chấn tinh thần, lập tức nắm chặt lấy tay Ngọc Quan Âm, cước bộ tăng thêm tốc độ

chạy tới vùng ánh sáng.

Có lẽ đây là nơi cuối cùng của địa huyết rồi, vì trên đầu nàng đã nhìn thấy núi non trùng điệp. Bên tai nàng lại nghe tiếng nước chảy ào ào không dứt. Bên phía tây hai nàng đã dừng tới mây, những đỉnh núi như chọc thủng bầu trời và bên phải có một dòng thác treo từ trên cao đổ xuống như điên cuồng chảy vào một ngọn suối nước xanh như ngọc tung lên những bụi nước lạnh lẽo này mà có tên Âm Phong Địa Ngục chẳng?

Đưa mắt nhìn về phương đông, ánh nắng đã le lói lên cao dần, màu nắng rực rỡ như tiếp cận với núi non bao la không bờ bến. Bạch Phụng Tiên kêu ồ một tiếng:

- Lãng tử tử, chẳng lẽ chúng ta ở dưới địa huyết này đã qua đêm rồi sao? Nơi này là nơi nào thế?

Bấy giờ tóc mây của Lăng Vân Yến tán loạn, dung nhan tiều tụy, nàng đang thần thờ nhìn về mấy cái động núi xa xa, thuận miệng đáp:

- Không biết, giả như Yến ca ca rơi xuống động này sao ta chẳng thấy chàng đâu, phải chăng chàng đã thoát hiểm rồi?

Tự nhiên điều phán đoán của nàng cũng có phần hợp lý, vì cái huyết động này ở đây cực lớn, hoặc là chàng đã gặp gì trong này và đã thoát hiểm biết đâu chừng? Bạch Phụng Tiên cất tiếng rất hưng phấn:

- Chỉ mong được đúng như lời Lăng tử tử.

Nhưng rồi nàng lại u oán than:

- Tiểu muội chỉ sợ chúng ta lại trúng quỷ kế của Huyền Âm lão quỷ đó thôi.

Điều đó kể ra cũng có khả năng. Nữ hiệp Lăng Vân Yến thở dài:

- Phụng muội muội, chúng ta hãy tìm chỗ nào tạm nghỉ ngơi và tìm hiểu xem nơi này là đâu rồi sẽ tìm kiếm Yến ca ca sau.

Cả hai cô nương liền thi triển tuyệt kỹ Bích Hồ Du Tường vượt lên tận đỉnh núi tìm một nơi đất đai bằng phẳng nghỉ ngơi. Những luồng gió mát rượi trên núi như quét sạch bao mệt mỏi hơn nửa ngày nay. Đồng thời, từ xa xa họ nhìn thấy một luồng khói bếp nhàn nhạt bốc lên, hiển nhiên tất có nhà người nào đó.

Suốt ngày nay họ chưa có chút gì vào bụng, bấy giờ mới cảm thấy đói

cồn cào, nhìn chung quanh vẫn chỉ là vách núi, hoàn toàn không thấy bóng của Yến Lăng Vân đâu, họ lại đi xuống một cửa động tới một vùng giữa hồ nước, chung quanh là những vách đá dựng chơm chөрm. Họ vô cùng thất vọng đang định quay lên bỗng ngay lúc đó nghe có tiếng người từ xa vọng lại, thấp thoáng nghe như tiếng nghiêng răng:

- Hay lắm, giờ này chắc lệnh sư đã tóm được tên tiểu tử lạc đường kia rồi, cần gì em đến làm chi nữa...?

Tiếp đó là tiếng đáp có vẻ giận dữ của một nữ nhân:

- Đồ tồi, thì ra ngươi định dụ ta lại đây để làm bậy ư? Đừng hòng...

Hiển nhiên hai nam nữ này dẫn nhau tới đây định làm gì đó không tốt đẹp gì nhưng vì câu "tóm được tên tiểu tử lạc đường" lọt và tai hai cô nương khiến họ phẩn chấn nhận định "tiểu tử lạc đường" kia tất phải là Yến Lăng Vân. Họ theo hướng tiếng nói tìm đến, chỉ đi độ mười trượng họ nhìn thấy sau tảng đá lớn đi ra một nam một nữ.

Nam ước độ trên bốn mươi mặc quần áo đạo sĩ lưng đeo trường kiếm mặt mày rất hung ác, còn nữ dáng vẻ khá nhẹ nhàng uyển chuyển áo xanh quần đỏ, tuy cũng đã quá tuổi xuân xanh nhưng trang điểm khá yêu kiều dễ bắt mắt. Trung niên đạo nhân kia vừa nhìn thấy hai nữ lang liền dờ mặt ra như mèo thấy mỡ, lập tức chạy lại cười lớn:

- Không ngờ lại có hai tiên nương đến tìm bản đạo ở đây, tiên nương có gì chỉ giáo?

Câu đầu tiên đã biết y không phải là người đứng đắn, gặp hai giai nhân giữa vùng hoang vắng này, y tưởng dễ dàng giở trò thú vật. Nữ hiệp Lăng Vân Yến mặt lạnh như băng trừng mắt hỏi:

- Các người là ai? Chốn này là chốn nào? Lúc nãy người vừa nói "tiểu tử lạc đường" kia hiện đang ở đâu? Mau nói thật cho chúng cô nương nghe.

Tên đạo sĩ trung niên vẫn cười ha hả trong lúc phụ nhân mỹ miều kia bước tới gần cười khanh khách:

-Ồ! Hai vị tiểu muội này ở đâu xuất hiện thế này? Các muội muội không biết nơi này nguy hiểm lắm hay sao? Đại tỷ tỷ tên là Ngô My Nương được người gọi là Tái Phi Yến nhà ở dưới chân ngọn Phù Dung Phong kia, sớm nay có tên tiểu tử lạc đường có lẽ là đồng bạn của hai tiểu muội? Yến

Lăng Vân đang ở trong am được gia sư chiêu tiếp rất nồng hậu. Đi nào! Ta dẫn hai tiểu muội đến gặp nào!

Bà ta tiến sát tới hai cô nương thân mật nói tiếp:

- Nơi này là nơi ai cũng biết tên là Đầm Đại Long.Ồ! Hai vị tiểu muội đều xinh đẹp thế này, nếu muốn du sơn đáng lẽ phải dẫn theo vài tên nô bộc mới phải vì nơi này nhiều kẻ ác lắm, may hai tiểu muội hôm nay gặp đại tỷ đây rất hiếu khách. Chúng ta đi chứ?

Bà ta nói một loạt, nhất là ba tiếng địa danh Đầm Đại Long khiến Lăng Vân Yến giật mình kinh ngạc vì nàng biết Đầm Đại Long nằm trong dãy Đãng Sơn Bắc Nhạn cách Lạc Hồn Nhai có đến trăm dặm và nhìn sắc mặt đáng ghét của phụ nhân nàng đã muốn bỏ đi liền nhưng vì an nguy của Yến Lăng Vân nàng đành nhân nhượng cố nhìn xem phụ nhân kia giở trò gì. Chợt thấy trung niên đạo nhân cười hăng hắc với bà ta:

- Tiện tỷ kia! Ta là Chiêu Hồn Sứ Giả Phùng Uyên đãi em đâu có bạc bẽo và chúng ta có giao hẹn trước không được can thiệp vào chuyện của nhau, sao hôm nay em lại có ý muốn phá ta? Đất này đâu phải của em?

Hiển nhiên tên đạo sĩ này nhìn thấy hai mỹ nhân, ý muốn chiếm đoạt, nào ngờ nữ nhân kia không chịu kém:

- Họ Phùng kia, bình sinh đại nương thích dây vào việc người khác, người muốn gì nào?

Hình như tên đạo sĩ có phần nào sợ phụ nhân nên biến sắc, y xoay thân chớp nhoáng vườn thảo đồng thời chụp tới hai cô nương. Chiêu thế bất ngờ của y chẳng những cực mau lẹ mà thân hình bộ pháp đều chứng tỏ không phải hạng tầm thường. Rõ ràng trong bụng y nắm chắc sẽ bắt trúng hai cô nương nên y không cần báo trước với Tái Phi Yến lập tức xuất thủ liền.

Nhưng lần này y đã bị quá báo vì chụp trúng lửa. Lăng Vân Yến đợi chiêu y đến rất gần mới quát lên:

- Cầu tặc dám cuồng động!

Chưởng của nàng chỉ hơi đẩy nhẹ tới trước, Chiêu Hồn Sứ Giả Phùng Uyên bật kêu lên một tiếng trầm uất, thân thể cao lớn của y văng lộn xuống đỉnh đá rơi luôn xuống đầm sâu. Đương nhiên nếu may y chưa chết cũng bị

thương nặng. Ngô My Nương kinh dị đến ngần người nhất thời không biết làm gì trong lúc Bạch Phụng Tiên thúc giục:

- Hãy dẫn đường cho tử muội chúng ta, may chúng ta sẽ tha chết cho.

Mọi việc chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Phụ nhân yêu my kia vội định thần nhìn xuống đáy đầm một cái rồi từ từ đáp:

- Tai họa do nhị vị gây ra rất lớn, tên họ Phùng nọ là đồ đệ yêu của Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc ở đây, võ công của lão cao khôn lường không dễ cho nhị vị đối phó đâu, chỉ e đến ta cũng khó thoát bị liên can đó.

Lăng Vân Yến phảng phất nhớ đã có lần nghe tổ phụ nhắc lại chuyện khi xưa Đông Hải quần ma tụ hội tại nơi của Tề Thiên Lạc, không ngờ lão lại ẩn tích nơi này!

Nhưng nàng vốn là ghé con không sợ cộp và cũng có tài nghệ hơn người, tuy có hơi cảnh giác nhưng vẫn không cần lưu tâm quát vào mặt Tái Phi Yến:

- Im đi, mặc là ai chỉ cần phạm tới bản cô nương quyết không thể tha, sao chưa dẫn đường mau? Ta hỏi ngươi, tiểu tử lạc đường sáng sớm hôm nay phải chăng là có họ Yến?

Ngô My Nương không cần suy nghĩ chút nào đáp liền:

- Không sai, chính là họ ấy, hình như trong tên còn có một chữ Vân. Nhị vị hãy đi theo ta.

Xét như thế rõ ràng là Yến Lăng Vân không sai. Bất giác hai cô nương phần chấn tinh thần khỏe hẳn lên như mới được uống một viên thuốc định tâm hoàn, vội vàng bước theo chân Tái Phi Yến. Ba người cùng phi hành một lúc khá lâu mới xuống tới dưới chân núi. Lúc này mây mù vẫn còn mù mịt không nhìn rõ cảnh vật, bây giờ xuống dưới chân núi mới nhìn lên ngọn núi trơ trọi ấy rất kỳ dị chẳng những cao thâu trời mà còn thắt eo như bị chia làm hai đoạn. Dưới chân núi có một toà đạo quán cảnh trí rất ư thanh nhả u tịch, Tái Phi Yến Ngô My Nương quay đầu lại bảo hai nàng:

- Xin nhị vị đợi bên ngoài một lát để ta vào bẩm báo một câu trước.

Tiếp đó không đợi đáp, bà ta đi thẳng vào luôn. Theo lẽ, điều ấy chẳng có gì vô lý nên hai nàng chẳng chút nghi ngờ gì. Nào ngờ chờ đã lâu vẫn không thấy phụ nhân ấy đi ra mà lại thấy xuất hiện bảy tám đạo sĩ, ai nấy

đều có vẻ hung tợn giận dữ. Nhất là lão đạo sĩ đi đầu có tóc đỏ râu vàng mắt tam giác như mắt rắn, ốm gầy như que củi mặc một đạo bào xanh. Lúc ấy Ngô My Nương bước ra theo bên cạnh, bà ta chỉ vào hai nàng:

- Hừ! Hai nha đầu này chính là người đánh rơi Phùng huynh đệ xuống đầm sâu đấy!

Đến đó Lăng Vân Yến và Bạch Phụng Tiên mới hiểu ra đúng là mưu kế của phụ nhân Ngô My Nương kia, có lẽ không muốn tự thân bị liên lụy vì chuyện vừa rồi nên bà ta mới chuộc lỗi bằng cách dẫn hai vị cô nương tới sào huyệt của Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc. Chỉ thấy lão già ốm nhom ấy dừng chân đảo mắt quét nhìn hai nữ lang một lúc rồi mới vuốt râu quát:

- Tiểu tỳ cả gan, là môn hạ của ai dám đến cấm địa của ta lộng hành, sao chưa quỳ xuống chịu tội?

Lăng Vân Yến cười ngạo mạn:

- Khẩu khí gớm thật, chúng cô nương không muốn quỳ thì sao?

Liền đó nàng chỉ vào mặt Ngô My Nương mắng:

- Con nữ tặc kia, hãy mau ngoan ngoãn dẫn chúng cô nương đến Phù Dung Phong kéo chết với ta, tưởng đem bọn trâu nước này ra dọa được chúng cô nương ư?

Tề Thiên Lạc đúng là kẻ gian ngoan, lão đang giận dữ là thế, bỗng thay đổi hẳn thái độ, lão sực nghĩ:

"Tại sao ta không chỉ đường cho hai tiểu tỳ này tìm đến Phù Dung Phong gây sự để ta ở ngoài hưởng lợi?"

Lão vội vã đổi giọng chuyển thành ôn hoà liền tức khắc:

- Thôi được! Nếu nhị vị cô nương nhất định tìm đến Phù Dung Phong, bản chân nhân đây xin chiều ý, dù sao nhị vị cũng khó thoát thân khỏi vùng rừng núi này của ta...

Lão hơi xoay người chỉ về hướng một ngọn núi cách đó không xa:

- Kia, ngọn núi ấy là Phù Dung Phong có Hoà Hợp am nằm ngay dưới chân núi hướng mặt trời mọc, các cô nương cứ tùy tiện tới tìm, hoặc là ta sai Ngô My Nương dẫn nhị vị đi cho tiện?

Lão vẫy ra hiệu cho Ngô My Nương, bà ta không nói không rằng phi thân vọt lên tới trước, Lăng Vân Yến và Bạch Phụng Tiên lần lượt nối gót

theo sau. Ba người phi hành như gió cuốn, chỉ khoảnh khắc là vượt qua hai rặng núi tới gần mục đích.

Dưới một ngọn núi thứ ba có một cốc núi không sâu gì lắm có hình dạng như một cái bát ăn cơm lật ngửa bốn bề toàn là suối chảy nước róc rách. Len qua những dòng suối là rừng hoa mai nở bạt ngàn đưa ra mùi hương thoang thoang, cảnh vật tuyệt đẹp.

Thấp thoáng trong rừng mai có một dãy tường quét vôi trắng, bên trong là mái ngói xanh biếc, kiến trúc cực kỳ tinh mỹ. Ngô My Nương phi thân vọt qua tường vào nhà, hai vị cô nương bám theo bén gót. Bên trong cảnh tượng bày trí khác trần tục, chứng tỏ chủ nhân cũng là người u nhã. Thoáng chốc cửa am mở rộng bước ra một đạo cô trung niên diện sắc phong nhuận theo sau là hai nữ tỳ mặc áo tuyền đen.

Vừa nhìn thấy hai cô nương, vị đạo cô ấy mỉm cười cất tiếng:

- Ta có nghe tiểu đồ báo tin nhị vị cô nương tìm bằng hữu tới đây, xin mời vào tiểu am dùng trà.

Thái độ của đạo cô thân thiện và giọng nói cũng mười phần dễ nghe. Hai cô nương theo chân đạo cô bước vào trong am.

Nội am trần thiết mười phần hoa lệ, ấm áp như mùa xuân, thoang thoang hương thơm đúng là nơi tu hành của huyền môn nhưng rất khó hiểu là chẳng thấy bất cứ một bàn thờ nào cả. Đạo cô dẫn hai cô nương vào một tịnh thất chẳng khác nào buồng khuê mời an vị rồi mỉm cười bí mật:

- Nhị vị cô nương có lấy làm mãn ý với tiểu am không?

Không đợi trả lời, đạo cô gật đầu nói tiếp:

- Ta rất thích kết duyên với mọi người, bất luận là nam hay nữ, hễ đã tới đây tất phải hoan lạc hơn nơi khác.

Đạo cô nói vậy có ý gì? Nhất là mục đích hai nàng tới đây tìm người yêu có liên quan gì đến câu nói của đạo cô? Lăng Vân Yến lập tức trả lời liền:

- Tiểu nữ nghe lệnh đồ nói có đồng bạn họ Yến của tiểu nữ lạc đường đến đây, xin cho biết có không?

Đồng thời Bạch Phụng Tiên cũng gấp gáp hỏi:

- Yến đại ca nếu có ở đây sao chưa thấy mặt?

Theo nhận định của hai nàng vì nơi đây là am của nữ tu, nếu cứ theo tập tính của Yến Lăng Vân có lẽ chàng không thể lưu lại đây quá lâu được. Bất ngờ đạo cô quét mắt nhìn hai nàng cười mỉm một cách bí mật:

- Nhắc đến thực là có kỳ duyên do thiên định, xưa vốn đã có cùng duyên nguyên nguồn gốc, hôm nay lệnh huynh đã trở thành rể ở đây rồi.

Câu nói lạ lùng khiến hai cô nương đều hết sức kinh ngạc. Nhất thời mấy tiếng "kỳ duyên thiên định", "xưa vốn đã có cùng duyên nguyên nguồn gốc" và "rể" không thể nào tin được đâm thẳng vào lòng hai vị cô nương. Vị đạo cô kia ánh mắt lạ lùng nói tiếp:

- Nhị vị đều không phải là người ngoài, xin mời tự nhiên nhìn cảnh động phòng hoa chúc rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Thuận tay đạo cô đẩy nhẹ bức màn sau lưng lộ ra một tấm kính tròn cho phép nhìn sang phòng bên cạnh. Vừa nhìn thấy cảnh tượng phòng bên kia, cả hai cô nương đỏ gay mặt. Mặt hoa Lăng Vân Yến biến sắc kéo tay Ngọc Quan Âm, giọng hậm hực tức giận:

- Phụng muội muội! Chúng ta đi thôi.

Thì ra trong phòng bên cạnh có một nam hai nữ, ba người không mặc một mảnh vải trên thân trần truồng như nhộng. Nam nhân rõ ràng là Yến Lăng Vân đang mê mải mỗi tay ôm cứng một nàng vẻ mặt khoái lạc cực điểm. Cảnh tượng như thế làm sao hai vị cô nương trong trắng có thể chịu đựng cho nổi.

Vừa lúc ấy, đạo cô chủ nhân bật cười khanh khách:

- Nhị vị cô nương hà tất phải giận dỗi tiểu am. Đi ư? Hoà Hợp am của ta đây còn có tên là Hoan Lạc am, xưa này rất dễ vào nhưng rất khó ra đó!

Lăng Vân Yến không chịu đựng nổi, nàng quát to:

- Đồ chó cái muốn chết ư?

Cùng với tiếng quát, ngọc chưởng nàng phát động ra một kinh lực đập thẳng tới. Bán Bán Tiên Cô Vạn Tố Trinh tránh không kịp bị chưởng đánh vệt ngã qua bên, hai nữ lang lợi dụng cơ hội phi thân vượt ra khỏi am, không quay đầu lại, vọt thân luôn ra tường vây.

Thực ra riêng với Yến Lăng Vân, chàng chưa hề có nửa câu hẹn ước gì với hai người, chàng cũng chỉ tình cờ gặp hai người trong chốc lát rồi

chia tay chứ đâu phải người ý trung nhân gì của hai nàng mà bị hai nàng hiểu lầm một cách oan uổng như thế?

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 20

Thất Thủ Đánh Tình Lang

Cách Tường Trộm Nhìn Sắc

Kể ra sống hay chết cũng có số mệnh, trời không đẩy ai tới cùng khốn. Khi Yến Lăng Vân bị một chưởng bất thành linh của Lăng Vân Yến quét rơi xuống Âm Phong Địa Ngục, chàng cảm thấy hoảng hốt thật sự vì khí lạnh từ dưới đất bốc lên. Thân hình chàng rơi vùn vụt xuống đáy sâu bỗng chấn động một cái dữ dội, tà áo chàng móc vào một cành cây mọc đâm ngang ra giữa vách đá.

Chàng đưa mắt nhìn xuống đáy rộng sâu hun hút dưới chân, tự nhiên người ta đến bước đường cùng đều nảy ra bản năng sinh tồn. Nhưng sự thực chàng đã rơi xuống hơn trăm trượng dù muốn leo lên trên cũng không tài nào được nữa, còn thân buông xuống thì dưới chân chỉ là một màu đen ngịt không biết cảnh tượng ở dưới ra sao.

Yến Lăng Vân mò mẫm vách đá nơi có cành cây mọc ra đỡ thân chàng, phát hiện có một cửa hang nhỏ, chàng đành bò vào đó bụng cầu trời cho đừng gặp rắn rít độc vật gì. Miệng hang càng bò vào sâu càng lớn rộng ra và xuôi dốc xuống, không khí cũng không đến nỗi quá lạnh lẽo. Chàng mừng vì đã nhận thấy chút hy vọng sống sót, càng cố sức bò tới trước. Duy trong miệng hang hôn ám chẳng biết là ngày hay đêm, chỉ biết là qua đã khá lâu vẫn chưa thấy ngõ ra, trong bụng chàng hết sức lo lắng.

Nào ngờ lúc đang vừa bò vừa thất vọng, hốt nhiên đường hang quanh ngoặt về một hướng khác, tinh thần chàng phấn chấn hẳn lên, hiểu ra đã có thể thoát hiểm.

Chàng vươn thân lên vọt nhanh tới nhìn cho rõ, nhưng bất giác chàng lại bật ra tiếng thở dài.

Thì ra nơi này là chỗ cuối cùng của địa huyết tròn hơn một trượng, trên đỉnh có một lỗ tròn chảy liên tục một dòng nước xuống thành một cái ao nhỏ nhỏ. Ngửa mặt nhìn qua lỗ tròn ấy chàng thấy một vầng trăng sáng

lúc ấy đang vừa khéo chiếu ánh sáng rực rỡ xuống. Tuy đúng là lỗ nhỏ thông ra ngoài, nhưng giữa tình trạng này, trừ thần tiên ra mới có thể biến thân thành loài chim bay ra được chứ còn người phàm trần làm sao có cách nào thoát thân?

Yến Lăng Vân hết sức tuyệt vọng, duy chỉ có nước ngồi đây đợi chết trong cái lòng đất này chàng chẳng biết làm sao hơn. Nhưng đang lúc bụng đói cồn cào, vừa đói khát không chịu nổi, bản năng thúc giục chàng cúi xuống ao nước vốc vài vốc lên uống, đột nhiên có cảm giác nước ao tù này muôn phần thơm ngon. Trong lòng hơi sáng khoái, chàng ngửa đầu nhìn ánh trăng sắp sửa nghiêng về hướng khác, nào ngờ phát hiện nơi lỗ nhỏ có mọc lơ thơ một loại cây cỏ gì đó có dạng như một loại lan núi đưa ra mùi hương thoang thoảng, nhất là ở giữa đám hoa ấy lại có hai trái cây đỏ ửng rất đẹp.

Nhân vì đỉnh động không cao lắm, chàng giơ tay hái trái cây ấy. Đang lúc đói bụng chàng đưa lên miệng cắn luôn. Rồi theo thói quen, chàng ngồi xuống theo tâm pháp Thiên Đô Tiên Khách truyền thụ nhắm mắt lại điều tức hơi thở dưỡng thần.

Cứ như thế qua không biết bao lâu, khi chàng khẽ mở hai mắt ra, đột nhiên thấy toàn động núi rõ như tranh, lập tức chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng không biết có chuyện kỳ dị gì xảy ra bèn nhảy đứng lên.

Nhưng nhìn kỹ lại trong động chẳng có gì khác thường vẫn y như cũ, chẳng tìm ra một ánh sáng ở đâu chiếu vào, thực là khó hiểu. Chàng đâu ngờ được, nguyên nhân ấy là do chàng vừa vô ý ăn trúng trái cây đỏ nọ là hai loại trái cây Thất Diệp Linh Chi ngàn năm mới kết trái một lần, có khả năng làm mắt chàng nhìn thấu qua bóng đêm và chàng cũng không biết bản thân chàng đã gặp một kỳ duyên ngàn năm khó có.

Trong lúc hoang mang, Yến Lăng Vân cúi đầu trầm tư, bất ngờ chàng nhìn xuống đáy ao nước trong vắt nhìn thấy tận đáy, dưới ấy có một tảng đá lớn chung quanh mọc loại rêu xanh biếc, nước lay động chung quanh không sao tiếp cận được. Đột nhiên chàng sinh nghi. Rất may là nước ao sâu không quá nửa thước và áo quần chàng cũng đang hết sức bẩn thỉu vì đất cát. Chàng cúi xuống vươn tay sờ xem rồi sau đó quyết định lội xuống,

hai chân đặt lên tảng đá vận chân khí Thiên Cân Truy đề mạnh xuống.

Bản thân chàng vốn có sẵn hai loại chân khí Tam Âm Lục Dương, chàng ấn thân xuống sức nặng đúng là ngàn cân. Chỉ thấy thân chàng chìm hẳn xuống, lập tức chân như đập vào khoảng không, vội kêu lên một tiếng hoảng hốt nhưng toàn thân đã chìm xuống ướn dầm mà mắt chàng cảnh tượng lại thay đổi.

Bấy giờ Yến Lăng Vân vừa hết sức kinh ngạc vừa vui mừng và lại sợ cũng chỉ là ảo giác như khi còn ở trên Lạc Hồn Điện. Chàng liền di bộ nhiếp tâm thu hết tinh táo rồi mới dám đưa mắt nhìn cho rõ. Chợt thấy chàng đã rơi vào một nơi, vào một thạch thất sáng rực ánh lưu ly, trên đầu, trần thạch thất khảm vô số những hạt ngọc lớn nhỏ bày thành cảnh tượng giống như trăng sao trên bầu trời, sáng như phát ra ánh sáng của trăng sao thật khiến người không khỏi cảm thấy khoan khoái.

Nơi chàng rơi xuống chính là nơi thái âm vận hành phát ra ánh sáng trắng bạch và là trung ương của các ngôi sao chiếu vào. Hình như chủ nhân của thạch thất này cực yêu trăng sao, khiến Yến Lăng Vân lại sợ rằng đây là thạch động của loài hồ ly tinh như hồi chàng còn bé vẫn được nghe kể. Đưa mắt nhìn quanh, bốn vách đá trên thạch thất đều có điêu khắc chi chít mọi cảnh tượng trần thế, có các loại chim bay thú chạy, có cả người, cả thú, cả cá cả chim, hoặc nằm hoặc ngồi, hoặc bay hoặc chạy đủ mọi hành động và linh động những vật sống muốn bật ra khỏi vách đá.

Nhất là thạch động như đúc từ một khối không tìm đâu cửa ra. Kỳ lạ nhất là mặt đất của thạch động chia thành một vòng tròn trung ương sáng bóng như kính và vẽ dày đặc một thứ vân phản chiếu ánh trăng sao trên đỉnh thạch thất.

Ngoài ra bên bốn góc thạch thất lại có bốn cái hòm đá lớn không biết bên trong đựng gì? Chính lúc chàng đang cúi đầu suy gẫm chàng mới phát hiện chân chàng giẫm lên lưng một con rùa xanh, bất giác chàng giật mình. Bất quá bình tĩnh nhìn lại, đây chỉ là một con rùa chết đã lâu chỉ còn để lại cái mai và trên cái mai ấy có viết mấy chữ triện: Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục.

Bấy giờ Yến Lăng Vân mới sực nhớ ra đây có lẽ là nơi tu hành thời cổ

đại của một vị kỳ nhân nào đó, đồng thời chàng sức nhớ, trước đây không lâu khi được nghĩa huynh Độc Hành Tẩu truyền thụ chương pháp cũng có tên như thế này. Cứ theo Độc Hành Tẩu kể lại là của một vị dị nhân vô danh truyền thụ lại sau khi bắt chước các động tác của hàng vạn hiện tượng trời đất và các loại sinh vật mà sáng tạo ra võ công ấy.

Nhân vậy chàng vội vàng nhảy lên lưng con rùa từ từ nhìn các đồ hình trên bốn bức vách cố ghi nhớ. Bất giác càng nhìn càng nhập thần và nhận ra mỗi hình tượng đều ẩn chứa huyền công kỳ diệu không thể tưởng tượng.

Độc Hành Tẩu đã dạy cho chàng Vạn Tượng Quy Nguyên Chương chỉ là sơ lược các hình tượng trong thạch thất này, so với các đồ hình ở đây tinh vi nhật hoá thì sở học của Độc Hành Tẩu dường như còn khiếm khuyết rất nhiều, chỉ đáng gọi là hai, ba phần mười, hoặc là do lâu năm nên sở truyền có sai lạc? Chàng cúi nhìn xuống các hoa văn dưới đất và căn bản bộ Lục Hợp Tiềm Trung Bộ.

Do đó chàng hết sức hoan hỷ nghĩ bụng:

"Nơi này tất phải là căn nguyên võ học của Kỳ đại ca xưa đã học được."

Đột nhiên chàng thấy lòng rộng không, chân khí vô cùng sung mãn vượt hơn cả khi trước, chàng chẳng còn cảm thấy đói khát gì nữa, tinh khí thần đều sáng khoái vô hạn.

Nhân vì khu chính giữa phản ánh tất cả đồ hình chung quanh bốn bức vách, chàng liền đứng ở giữa bắt chước các động tác đồ hình bắt đầu luyện tập. Càng tập chàng càng hiểu ra thiết trí toàn động cực kỳ thần diệu vừa phát ra vừa thu chân khí hoàn toàn không có gì không như ý và là tuyệt học cực cao thâm. Cộng với chàng vốn thông minh đỉnh ngộ và vừa vô ý ăn trúng trái linh chi ngàn năm nên càng minh mẫn, một lúc lâu sau đã lĩnh hội toàn bộ võ công khắc trên thạch thất, chiêu thức biến hoá thành ngàn vạn. Cứ như thế qua không biết bao lâu, chàng mới tạm ngưng tập luyện sau khi đã thuần thục.

Chàng vội kiểm tra các hòm đá đặt ở bốn góc mới phát hiện hai hòm đá phía đông và tây đựng đồ hình của các phái võ học, trên nắp có dán một tờ giấy mỏng viết hàng chữ:

"Ta vốn là nho sinh, vì từ bé đã mộ đạo tìm học nhưng lầm học phải bàng môn tả đạo chuyên các thuật lật vật để mong trường sinh, cho đến lúc tuổi trung niên mới biết trước đây là lầm và nhận ra chỉ có võ học mới có thể giúp thân thể khỏe mạnh kéo dài tuổi thọ, tự bảo vệ mình vào bảo vệ người. Được lời dạy của Đại Hoang đạo hữu, ta bèn ngồi toạ quan ở đây sáu mươi năm học hết võ học các môn phái, loại bỏ cặn bã và tham khảo thêm vạn vật trời đất biến chuyển, thấu thái tinh hoa của các động tĩnh trên đời tự sáng tạo ra kỳ pháp Vạn Tượng Quy Nguyên, nhưng đạo của võ học rộng lớn không bờ bến mà đời ta lại có hạn làm sao tập đại thành. Nếu có người qua đây, chớ nên coi võ học của ta là toàn vẹn, đầy đủ và đừng coi đây là đỉnh cao nhất của võ học.

Tri Phi Tử lưu lại."

Xem khẩu khí, vị kỳ nhân này mười phần khiêm cung, chẳng những không ngại nói xuất thân từ bàng môn tả đạo, mà còn tôn sùng võ học, cảnh giác người đời sau thật không then là người biết hối lỗi quay đầu như biệt hiệu Tri Phi Tử (người biết lỗi).

Tự nhiên Tri Phi Tử là người cùng thời với Đại Hoang chân nhân và như thế khoảng cách với hiện nay cũng lâu đã trăm năm rồi.

Yến Lăng Vân trong hơn năm nay đã lập chí học võ đi khắp nơi tìm thầy, bây giờ trước mắt lại là toàn bộ bí truyền võ học của các môn phái sao không cực kỳ hưng phấn?

Do đó chàng tức thì ngồi xuống đọc qua từng quyển một. Nhờ quả linh chi tăng cường trí tuệ và nhờ vừa học xong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục nên rất dễ dàng hiểu hết những chỗ uyên ảo của các môn phái.

Trong thạch thất không có mặt trăng mặt trời nên không biết đã qua bao lâu. Và do chàng tập trung tinh thần đọc hết sách vở nên cũng quên cả đêm ngày. Đến khi cảm thấy quá đói cầm quyển sách do dự, chàng xoay mạnh người lại.

Đột nhiên xa hơn tám trượng đứng sững một con quái vật nửa người nửa thú phủ đầy thân lông vàng mắt đỏ như lửa tay dài quá gối hai hàm răng nhọn sáng quắc. Cũng chẳng biết nó đến từ lúc nào và do nơi cửa nào vào đây?

Trong thạch động chỉ có mình chàng và quái vật, thấy càng dễ sợ. Yển Lăng Vân cả kinh vội vàng hạ thủ trước vượn thân dầy đánh ra một chưởng. Kinh phong cuốn tới quái vật, đồng thời chàng lập tức di hình hoán vị lướt thân tới trung tâm thạch thất. Bản ý của chàng là chiếm trước vị trí an toàn, lợi dụng sở học vừa thu thập được bảo vệ bản thân.

Nào ngờ con quái vật kia cực kỳ linh mãnh chẳng những không kém gì một cao thủ đã qua nhiều trận chiến, hai vai nó lay động đã tránh được chưởng và lướt thân tới gần chàng xoay thân theo bộ pháp hoa văn dưới đất. Nó đến gần chàng mới nhận ra nó không phải quỷ quái gì cả mà là loài vượn mặt chó mà chàng có lần nhìn thấy trong vùng núi Võ Đang. Lập tức chàng sinh ra hiếu kỳ nghĩ bụng:

"Một con vật mà tinh thông võ học thực ta chưa hề thấy bao giờ, ta hãy thử với nó vài chiêu xem sao?"

Nhưng rồi lại chuyển niệm:

"Con vật này đã vào đây được tất thạch thất này phải có cửa, cơ hội thoát nạn xem ra chính là nhờ nó, ta đừng nên hạ sát thủ."

Rồi thi triển Lục Hợp Tiềm Trung Bộ hai bên đuổi theo nhau. Khoảnh khắc, chỉ thấy một người một thú linh động xoay chuyển như tinh tú, dần dần biến thành một phiến xanh và vàng xẹt qua xẹt lại không phân cao thấp. Nhất là còn vượn vàng cứ kêu ậm ừ trong miệng như giận như vui, phi hành như điên cuồng. Cánh tay dài của nó xuất chiêu y như các chiêu thức vẽ trên đồ hình vách đá rất lợi hại. Đương nhiên nói cũng để lộ nhược điểm của thú vật, tuy nó cũng khá thông minh nhưng vẫn chỉ là bắt chước hoàn toàn đồ hình chứ không biết phần ảo diệu như con người nên không thể nào chạm tới người Yển Lăng Vân được.

Đến đó Yển Lăng Vân đã định định, chàng cảm thấy thích thú nếu thu phục được con vượn quái dị này và điều đó chắc chắn là có ích cho chàng. Chàng liền xuất chiêu Sư Tử Bách Thổ như trên đồ hình, đột nhiên con vượn nhảy ra khỏi vòng chiến, quỳ xuống đất chẳng khác gì người, hai tay lay lia lịa. Rõ ràng nó không có chút gì ác ý và biểu lộ ý bội phục. Yển Lăng Vân cũng dừng cước bộ. Một lúc chàng quát:

- Quái vật ngươi chịu quy phục tiểu sinh chưa?

Chàng vốn thuận miệng quát hỏi như thế chứ không hề nghĩ đối phương chỉ là một con thú, đâu có thể biết tiếng người? Nào ngờ con vượn ấy gật đầu mấy cái liên tục.

Có lẽ đây là loại thú có linh tính hơn hẳn các thú vật khác chẳng? Nó chậm chạp đứng dậy vừa kêu ư ử trong miệng vừa chỉ tới cái hòm đá đặt ở góc phía nam, tựa hồ trong ấy có chứa đựng gì có thể biểu đạt ý nghĩ của nó. Yển Lăng Vân vì vậy cũng gật đầu, lập tức bước tới hướng nam.

Khi chàng mở nắp hòm ra nhìn thấy bên trong có đặt xác một lão nhân chết chưa lâu, diện sắc vẫn tươi như sống, râu dài quá ngực. Nhưng quần áo lại xốc xếch không được ngay ngắn và trên những nếp quần áo xốc xếch ấy có lấm tẩm máu viết nguệch ngoạc ba chữ lớn Tiêu Diêu Du. Xem tình hình này thì khi lão nhân này sắp chết đã cố cắn ngón tay lấy máu viết ba chữ ấy. Yển Lăng Vân giật mình kinh hoảng. Vì theo chàng được biết, các võ lâm cao thủ chết vì ba chữ bí hiểm này đến nay đã là người thứ sáu.

Hà huống Độc Hành Tẩu Kỷ Linh cũng chết y như lão nhân này, đó là điều chàng chứng kiến tận mắt.

Con vượn đầu chó to lớn kia bấy giờ đứng dựa vào hòn đá cứ chỉ tay vào ba chữ Tiêu Diêu Du kêu ư ử như khóc lóc van xin gì đó. Không cần hỏi cũng biết, vị lão nhân mới chết này trước đây có lẽ là chủ nhân của nó không biết bị ai sát thương và nó là con thú có linh tính van xin chàng trả thù cho nó. Yển Lăng Vân vỗ vai nó hỏi:

- Lòng trung thành của người, ta hiểu rồi, có ai giết chủ nhân người phải không?

Nhưng con quái vật lại lắc đầu lia lịa chỉ khư khư chỉ vào ba chữ Tiêu Diêu Du mà thôi, tựa hồ như tất cả là đều do ba chữ ấy và nó cũng chẳng biết hung thủ là ai.

Chàng lấy làm thất vọng thở dài:

- Thế thì khó quá. Ta biết ai mà trả thù cho người?

Rồi chàng khẳng khái nói thêm:

- Ba chữ ám hiệu này Yển Lăng Vân quyết khám phá cho ra, có lẽ đó là kiệt tác của ác đồ quái thư sinh Lăng Vân Yển đó chẳng? Một con vật mà còn có lòng trung thành như thế, ta không báo được thù này còn mặt mũi

đâu đối diện với đại ca ở trên trời kia?

Đến bây giờ chàng vẫn chưa biết Lăng Vân Yến là tên thật của Lâm Yên cô nương nên vẫn mơ hồ tin vào lời đồn đại trong giang hồ là sự thực.

Đồng thời chàng nhìn thấy bên cạnh xác lão nhân có đặt một lưỡi kiếm mà trên cán nói có khắc chữ Liễu khiến chàng không tự chủ được bật kêu lên:

- A! Thì ra vị lão nhân này là Nam Cung Liễu đại danh鼎鼎 trên giang hồ ư?

Việc này thật là khó hiểu vì trước đây nữ hiệp Lăng Vân Yến cho rằng chỉ còn Nam Cung Liễu là người độc nhất còn sống và sai người đi tìm lão để làm chứng nàng không phải gây ra cái chết của Giang Nam Bạch và Ngọa Vân lão đạo, nào ngờ lão Nam Cung ấy lại chết ở nơi đây.

Bấy giờ Yến Lăng Vân ngẩn người ra nhìn xác chết của Nam Cung Liễu và ba chữ Tiêu Diêu Du chẳng hiểu nguyên nhân đâu mới ra sao. Ba chữ ấy là tên người chăng?

Là tên vật chăng? Hoặc chỉ là một ám ngữ mật hiệu?

Lâu lắm chàng mới lắc đầu chẳng hiểu thêm gì, phảng phất chỉ biết Nam Cung Liễu và nghĩa huynh Kỷ Linh, hai cái chết có cùng một nguồn gốc, tiếc rằng chàng và con thú không thể nói chuyện với nhau nên không có cách nào tra vấn đầu đuôi câu chuyện với nó.

Tiện tay chàng đóng nắp hòm đá lại, ngẫu nhiên xúc động linh cơ nghĩ bụng:

"Tại sao ta không tìm hiểu xem cái hòm phía bắc có vật gì?"

Không ngờ đưa mắt nhìn chàng thấy con vật đã đến đó từ lúc nào như có ý chờ đợi. Hiển nhiên trong cái hòm ấy cũng phải có gì lạ. Chàng bèn bước tới lật nắp hòm lên.

Vật đầu tiên chàng nhìn thấy là một tượng nữ thần khoả thân bằng ngọc cao độ hơn thước, sáng lấp lánh và tiếp theo là chín cái đầu lâu đen bóng, bên cạnh lại có thêm một thanh kiếm cổ lập lòe, ngoài ra không còn gì nữa. Mấy vật này ở đâu đến đây, chàng hoàn toàn không biết, chỉ nghi ngờ chín đầu lâu và tượng nữ thần có lẽ có liên quan đến Tri Phi Tử khi xưa là vật đã từng ở bàng môn giữ lại.

Chín đầu lâu lạnh lẽo, không tìm ra mối quan hệ gì với cái chết của Nam Cung Liễu. Chàng phân vân định đóng nắp hòm lại bỗng con linh thú đưa tay nhắc thanh cổ kiếm ra đưa vào tay Yến Lăng Vân, miệng nó liên tục kêu những tiếng oa oa múa may như ra dấu thanh kiếm ấy rất quan trọng. Chàng cầm lấy đưa mắt nhìn, chỉ nhìn thấy hình thức của kiếm rất cổ chẳng khắc tên ai là chủ nhân.

Chàng hơi rút lưỡi kiếm ra ánh sáng loá mắt chiếu bốn bề, tiếng kiếm rít như tiếng rồng kêu, rõ ràng là vật chí bảo võ lâm như một thần kiếm.

Bất giác Yến Lăng Vân lấy làm hứng thú rút luôn thanh kiếm ra khỏi vỏ, tung thân đến trung ương thạch động theo bài Ngân Hà Kiếm Quyết do Quỷ Ảnh Lang Quân truyền thụ múa như bay. Thoạt đầu chưa thấy có gì lạ nhưng dần dần mũi kiếm như bắn ra ánh sáng dài tùy thế múa của chàng nhả ra khí lạnh. Thoáng chốc ánh kiếm đan thành một vòng lưới xanh biếc như thân một con rắn lẩn áp cả ánh sáng của những hạt minh châu trong động.

Yến Lăng Vân hứng khởi múa hết bài Ngân Hà Kiếm Quyết rồi nhân trước mắt có đồ hình chàng lấy kiếm thay chưởng tiếp tục luyện tập Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục. Uy lực chiêu thế chàng bây giờ cực hùng hồn mãnh liệt, kiếm thế rít lên những tiếng như rồng hú cộp gầm thu tóm cả đại thiên thể giới, chẳng những vô cùng huyền diệu mà còn dũng mãnh không gì có thể so sánh được. Một lúc lâu sau chàng mới thu thế dừng tay. Bây giờ con vượn thông minh kia không biết lấy từ đâu đến một mâm trái cây núi dâng lên Yến Lăng Vân giúp chàng đỡ đói bụng.

Yến Lăng Vân lại đem tất cả các sách chép các môn phái võ công ra học thuộc một lần nữa rồi vỗ về con linh thú:

- Tiểu sinh không thể ở đây lâu được, mai đây tất chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Chuyện của chủ người, ta sẽ cố tận lực giúp đỡ bây giờ phiền người giúp ta ra khỏi thạch thất được chăng?

Chàng buột miệng a một tiếng:

- Tên của người chắc chưa có, từ nay tiểu sinh sẽ gọi người là Đại Kim nhé?

Con vật ấy như có linh tính, tựa hồ như hiểu hết câu nói của Yến Lăng Vân, nó gật đầu lia lịa rồi vội vàng đứng lên kéo tay áo chàng dẫn đến cạnh xác con rùa mà chỉ còn lại cái mai, nó ấn mạnh mấy cái mạnh vào đầu rùa, thì ra trong này có bố trí cơ quan, chính là nó đang mở cửa động. Cánh cửa trên mai rùa mở ra, nó chui xuống liền và đưa mắt như có ý ra hiệu cho chàng theo nó. Cả hai rơi xuống một đường ngầm, ngẩng đầu nhìn lên cửa động đã khép lại như cũ, không cho ai biết được bên trong có một kho tàng vô giá về võ công, thảo nào cả trăm năm nay nơi tu luyện của Tri Phi Tử rất ít người vào được.

Sau đó chàng đi quanh co trong đường ngầm theo có linh thú ấy. Con vật hình như đã quen đường lối nên chạy cực mau dẫn theo Yến Lăng Vân. Đại ước thời gian ăn xong một bữa cơm, động thể bỗng hẹp lại, phải cong lưng xuống bò mới ra tới một nơi có màn nước từ trên thác đổ xuống che phủ. Con vật chỉ chỉ tay ra ngoài ấy, hiển nhiên đó là nơi cửa động dẫn ra ngoài. Nó tung thân vượt qua màn nước ra hắt ngoài, lập tức Yến Lăng Vân thấy một luồng gió mát thổi vào, chàng cũng vọt thân theo. Trước mặt chàng là ánh nắng rực rỡ, chàng sung sướng như được đăng vân giá vũ.

Bấy giờ chàng mới thở phào đưa mắt nhìn chung quanh. Thì ra chàng đang đứng giữa một vùng núi non và nơi chàng đứng chính là trung tâm một thung lũng nhỏ bốn bề toàn là những ngọn núi trùng điệp vây quanh. Ngọn thác từ trên ngàn trượng đổ xuống tạo thành cảnh hùng vĩ tráng lệ, không hiểu sao khi xưa vị kỳ nhân Tri Phi Tử do đâu phát hiện ra nơi này?

Bấy giờ Yến Lăng Vân cảm thấy có hơi lưu luyến nhìn thật kỹ để nhớ cảnh vật vị trí nơi này, rồi mới nhìn con linh thú Đại Kim ra dấu từ biệt chuyển thân đi ra ngoài cốc. Chàng vẫn vốn tưởng mình còn ở trong vùng núi Lạc Hồn Nhai, nhớ tới hai cô nương vì nghĩa tới cứu chàng an nguy chưa biết ra sao. Tự thân chàng tuy chưa phải địch thủ của bọn Ngũ Quỷ, nhưng ít nhất cũng phải tìm hai cô nương đồng sinh cộng tử mới yên tâm chứ lẽ nào chàng nỡ bỏ mặc hai nàng? Nhớ tới Lâm Yên cô nương chàng lấy làm lạ lòng hết sức, tự nhiên dứt áo ra đi ở Tiểu Cô Sơn rồi không hiểu vì đâu lại gặp Bạch Phụng Tiên để cùng đến cứu chàng? Với Bạch Phụng Tiên, bất quá chàng chỉ gặp một lần trong cùng một hoàn cảnh và vẫn coi

nàng như một tiểu muội, chẳng có nguồn gốc thân thiết gì thế mà nàng lại mạo hiểm đường xa tìm đến Quát Thương Sơn, vào hổ huyết, chân tình ấy rất đáng cảm động, thật xứng đáng gọi là bậc hiệp nghĩa trong võ lâm.

Chàng vừa suy nghĩ vừa đi, khi nhảy qua một dòng suối nhìn hình ảnh mình phản chiếu dưới dòng nước, chàng mới biết quần áo chàng tới tả tơi tàn không thể tưởng tượng. Nhất là toàn thân đầy vết máu trên đất, chàng bèn cúi xuống vốc nước rửa mặt, rồi nổi hứng cởi áo nhảy luôn xuống dòng nước tắm rửa một hồi rồi mới lên bờ vò sạch áo mặc vào, đeo cổ kiếm lên vai, tinh thần sảng khoái, chàng hít một hơi chân khí bùng thân lên cao.

Chân khí chàng bấy giờ sung mãn nên cái nhảy, thân đã vọt lên rất cao, so với trước có thể nói là đại tiến bộ. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã lên tới đỉnh núi, nhìn về phía đông, trời nước một màu mang mang không bờ bến, chung quanh vạn sơn ôm lại, chỗ nào cũng chỉ thấy núi non động thạch cốc núi thâm u la liệt trước mắt. Chàng đã từng đọc qua nhiều sách vở và đã biết Quát Thương Sơn vốn nằm trong vùng Chiết Đông, nhưng Lạc Hồn Nhai thực sự nằm ở đâu chàng không hề biết. Vì lúc chàng bị bắt giữ, thân đang mang trọng thương, căn bản lúc nào cũng nửa mê nửa tỉnh không biết đường vào núi là đường nào. Bây giờ một mình đứng giữa cảnh núi non trùng điệp chàng biết tìm ra bằng lối nào? Chàng đành lắc đầu chân bước vô mục đích, cứ thuận chân theo con đường quanh đỉnh núi hy vọng gặp một tiểu phu nào đó để hỏi thăm.

Đi mãi, đi mãi, đại ước lâu bằng ăn xong một bữa cơm. Bỗng chàng nhìn thấy trong cánh rừng tùng bách trước mặt có một mảnh tường hiện ra, hiển nhiên nếu không là chùa chiền cũng phải là quán võ gì đó. Chàng vui mừng như đang lạc đường gặp ánh đèn le lói trước mặt. Vội vàng chàng gia tăng tốc độ chạy đến.

Bất ngờ sắp đến gần lại nghe có tiếng đình đình đang đang như tiếng vũ khí chạm nhau lẫn trong tiếng hò hét. Rõ ràng là đang xảy ra một trận ác đấu khiến chàng càng nghi ngờ đây vẫn là vùng núi Lạc Hồn Nhai.

Đương nhiên, nếu đúng như vậy chàng dự liệu tất cả cường địch đang ở trước mắt, chàng cần cẩn thận hơn.

Chàng bèn tìm một chỗ kín đáo ẩn thân rồi lén vào rừng mượn những

bóng cây che thân đưa mắt quan sát cục diện. Bên trái chàng có một trang viện nhỏ dựa vào sườn núi trước mặt có suối khe và loại cây cổ thụ mọc chi chít, cảnh sắc rất đẹp. Bên phải là một khoảng trống đang có khá nhiều già trẻ trai gái ác đấu, trong ấy nhiều người đang lâm vào thế nguy.

Chẳng những trong ấy không có bọn Ngũ Quỷ mà ai nấy mặt đều xa lạ, tuyệt chẳng phải là môn đệ của Huyền Âm phái. Trận ác đấu chia làm hai bên, một bên do một đại hán đầu bóng mặt không râu, cầm đầu đánh với một thiếu nữ đẹp tuyệt nhưng sắc mặt rất căm phẫn. Bên cạnh còn có hai phụ nữ trang điểm yêu mỹ độ hơn hai mươi song chiến với một lão ông râu dài.

Dưới đất còn có bốn năm người bị trọng thương nằm la liệt. Và đứng hẳn bên ngoài là năm người ung dung tham chiến, đứng giữa là một lão đạo sĩ đầu tròn như đầu khỉ và một vị đạo cô trung niên, đứng cạnh hai bên là hai đại hán mặt mày hung dữ và hai đạo sĩ lưng đeo trường kiếm. Nhìn kỹ thêm chút nữa, chàng nhận ra bên đang chiếm thượng phong quyết không phải là loại người lương thiện.

Nhất là chiêu kiếm của lão ông và thiếu nữ đang giao đấu khiến chàng nhớ lại ghi chép trong các quyển sách trong thạch thất liền nghĩ thầm:

"Đó là Lưu Vân Kiếm Pháp của Thiên Thai phái đó mà?"

Đột nhiên đại hán đầu to bóng thi triển chiêu Tiên Nhân Chỉ Lộ đâm thẳng vào bụng thiếu nữ đồng thời cười hắc hắc:

- Chung Tuệ Phân! Nếu không tìm được hai con nha đầu sao chưa ngoan ngoãn buông vũ khí, Yến Lăng Vân ta không tha cho cô nương đâu!

Nghe câu ấy Yến Lăng Vân càng lấy làm lạ, sao lại có tên trùng với tên chàng như thế? Rồi chàng nghĩ bụng:

"Thiên hạ nhất định không thể có sự trùng khớp như vậy, tất là tên hạ lưu này nghe giang hồ truyền ngôn nên mạo danh làm ác ở đây?"

Thiếu nữ kia oán hận đến mờ cả mắt, một chiêu thất thủ sắp bị đối phương hạ nhục. Lập tức Yến Lăng Vân tung thân rơi xuống giữa trường đấu quát lớn:

- Tiểu sinh đến đây!

Thân hình chàng chưa chạm đất đã xuất chiêu Nã Vân Trọc Nguyệt

trong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục tay không chẳng mất một chút sức nào đã đoạt được kiếm của đại hán. Chàng sừng sững như tướng quân trên trời giáng xuống, nhất là thân pháp mau như điện chớp, xuất thủ huyền diệu khiến đại hán ác đồ ngẩn mặt há mồm vội vàng lui lại. Đồng thời không chậm trễ, chàng quát lớn về hướng mấy kẻ đối địch bên cạnh:

- Dừng tay!

Nhất thời hai bên giao đấu đều giật mình lập tức tung thân nhảy ra khỏi cuộc đấu.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt. Yến Lăng Vân chỉ vào mặt tên đại hán đầu to bóng quát lớn:

- Tôn giá là ai, sự thực tên gì họ gì, mau mau nói thật đi!

Bấy giờ năm người quan sát trận đấu đã bày thành hàng chữ nhất gồm gồm nhìn Yến Lăng Vân trong lúc đại hán lấy lại bình tĩnh đáp:

- Đại gia đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, chính ta là Đào Hoa Sơn Phấn Diện Lang Quân Nghiêm Lý Vân đây, tiểu tử người muốn gì?

Thì ra "Yến Lăng Vân" và "Nghiêm Lý Vân" chỉ trùng nhau một chữ tên chứ hẳn không có ý xưng tên chàng, chàng thấy hẳn giao đấu với thiếu nữ ra chiêu rất hiểm ác nên tức giận:

- Tiểu sinh họ Yến tên Lăng Vân, gia tộc nho học nghiêm minh không tha cho bất cứ ai cậy mạnh hiếp yếu hạ lưu như các hạ. Chuyện hôm nay, chư vị không tuân theo quy củ giang hồ cậy đông hiếp yếu là làm sao?

Tên đại hán chưa kịp trả lời, bỗng sau lưng Yến Lăng Vân có tiếng gọi:

- Yến thiếu hiệp! Xin hãy nghe lão hủ nói một lời.

Yến Lăng Vân chuyển người lại, thì ra người vừa gọi chàng là lão ông vừa giao đấu với thiếu nữ, lão ông ôm quyền nói tiếp:

- Lão hủ là Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh phái Thiên Thai, trước đây ở Bạch phủ tại Kim Lăng đã gặp qua thiếu hiệp, chuyện hôm nay là do cha con lão hủ đi tìm Bạch nữ hiệp bị bọn người này chặn đường gây sự ở đây.

Thế ra là hai cô nương Lâm Yên và Bạch Phụng Tiên đã thoát hiểm và chàng đinh ninh bọn ác đồ này là đồng bọn Lạc Hồn Nhai truy đuổi đến

đây, chàng vội ôm quyền trả lễ:

- Thì ra là Chung lão tiền bối, nhị vị cô nương ấy vì tiểu tử mà bôn ba đến đây đụng đến lão tiền bối, tiểu sinh lấy làm áy náy, xin lão tiền bối hãy chờ tiểu sinh giải quyết bọn ác tặc này.

Chàng chuyển thân lại bọn địch nhân:

- Bọn bây tới đây nạp mạng cho thiếu gia đây là đúng lắm. Tên cẩu tặc Nghiêm Lý Vân kia hãy ra đây động thủ với thiếu gia!

Mắt chàng xẹt ra tia lửa nhiếp hồn khiến cả bọn tái mặt. Trong thời gian bị hãm thân nơi Lạc Hồn Nhai, Yến Lăng Vân đã luyện tập Nhiếp Hồn Ma Pháp đến mức độ cực cao nên mới hiệu lực áp đảo quần ma như thế. Cô nương kinh ngạc hỏi cha:

- Gia gia! Yến thiếu hiệp vừa thi triển công phu gì thế?

Không ngờ Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh chưa kịp đáp lời con gái, đã có đạo cô trung niên quay lại nói với hai nữ nhân áo đỏ đứng sau lưng:

- Hôm nay chúng ta gặp đối thủ rồi, các người hãy biểu lộ bản lĩnh đi!

Đạo cô ấy chính là chủ nhân Hoà Hợp am Bán Bán Tiên Cô Vạn Tố Trinh.

Chúng đều là tả đạo bàng môn, tự nhiên rất điêu luyện tà pháp. Nhất là Vạn Tố Trinh bán nam bán nữ chuyên sử dụng thủ đoạn Câu Hồn Đoạt Phách dẫn dụ nam thanh thiếu nữ vào con đường mê uế. Đạo cô có mặt ở đây là vì đuổi theo Lăng Vân Yến và Bạch Phụng Tiên. Thực ra cảnh tượng trong phòng kín mà nhị vị cô nương nhìn thấy là cảnh mê loạn của hai nữ đệ tử đang vui thú mây mưa với tên Phấn Diện Lang Quân Nghiêm Lý Vân chứ không phải là Yến Lăng Vân.

Hai yêu nữ áo đỏ nghe lệnh của sư phụ lập tức bước tới, hai cặp mắt đa tình lóng lánh nhìn Yến Lăng Vân rồi cất tiếng như oanh vàng:

-Ồ! Không ngờ tiểu tướng công lại đồng hành với chúng em, thực là kỳ duyên ngộ hội, chúng em tên là Kim Châu và Ngọc Châu, người ta gọi là Ma Bì Nhị Nữ xin đến đây phụng sự cho chàng.

Hai yêu nữ cực kỳ khiêu gợi và âm thanh giọng nói hết sức quyến rũ có sức hấp dẫn lớn khiến người nghe rung động. Cả hai đều mặc áo đỏ

mỏng như cánh chuồn chuồn bó sát vào người để lộ những đường cong tuyệt mỹ thu hút nhãn lực của người khác phái. Nhưng thần thái Yến Lăng Vân vẫn cực kỳ an nhiên, định lực chàng nghiêm lại nhìn thẳng Ma Bì Nhi Nữ, khi hai yêu nữ đến gần chàng bật lên tiếng cười lớn rất đột ngột. Âm thanh tiếng cười của chàng cực kỳ cổ quái, vừa sắc như đao kiếm đâm thẳng vào tai đối phương, lại vừa mềm như tơ lụa quấn chặt lấy thính giác, chấn động hồn phách đối phương.

Hai yêu nữ tức thì thất sắc vội vàng bật tai lùi lại mấy bước. Các bọn ác tặc đứng xung quanh ai nấy ngẩn người không còn tinh thần nào nữa. Thực ra lúc phát ra tiếng cười chỉ vì Yến Lăng Vân động tính hiếu kỳ, thấy hai yêu nữ sử xuất Mê Hồn tà pháp, chàng liền thử lấy ma pháp chế ngự ma pháp bằng cách thi triển Nhiếp Hồn Trường Tiểu học được của Miêu Lãnh Khuyết. Nhất là khi chàng vô ý ăn nhầm trái Thất Diệp Linh Chi hoá hầu tăng tiến gấp bội nên uy lực càng dữ dội. Chính vì hoá hầu thâm hậu của chàng khiến hai yêu nữ lùi lại mấy bước, tai kêu ong ong bất tuyệt chịu đựng không nổi phải ngã người xuống đất.

Ái nữ của Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh là Chung cô nương vui mừng đến bên chàng nói nhỏ:

- Tiểu muội Chung Tuệ Phân là bằng hữu cố giao của Bạch tỷ tỷ, hôm nay năm sư huynh của tiểu muội đều bị trọng thương, xin Yến thiếu hiệp chớ buông tha cho bọn nữ yêu nghiệt kia!

Nàng nhắc đến Bạch Phụng Tiên là hợp lẽ vì sau trận đả lôi đài ở Bạch phủ, toàn giang hồ đều nhận Yến Lăng Vân đã trúng tuyển và hiện coi là chồng của Bạch cô nương. Sự thực tuy chàng không có ý đả lôi đài đoạt vợ, nhưng hiện giờ không tiện giải thích nên chỉ ôm quyền thi lễ:

- Chung cô nương dạy phải lắm, tiểu sinh xin tuân lệnh trừ hại cho võ lâm.

Đồng thời lúc ấy Long Thu lão quái Tề Thiên Lạc cũng đã đi vào trường đấu. Con mắt tam giác của lão đảo lộn liên hồi nhìn Yến Lăng Vân:

- Tên tiểu tử này chắc là môn hạ của Miêu Lãnh Khuyết, người có biết chân nhân ta là ai không?

Hiển nhiên lão vừa nhận ra chiêu số của chàng nên nhận lầm chàng là

môn đệ của Miêu Lãnh lão ma. Yển Lăng Vân không thềm lý gì đến lão, chàng cười khinh miệt:

- Không đáng nói, thiếu gia chỉ biết các người là bọn ác quái đa đoan mà thôi.

Tề Thiên Lạc giận nổ đom đóm mắt, lão quát to:

- Chân nhân Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc có giao tình với sư phụ Miêu Lãnh Khuyết của người hơn mười năm, đồ tiểu bối người không hay biết dám vô lễ như thế, sao chưa quỳ xuống lãnh tội?

Yển Lăng Vân vẫn điềm nhiên cười lạnh:

- Vậy lão người hãy đi tìm bạn già mà hỏi, thiếu gia không thềm để ý. Hôm nay các người muốn thoát thân quyết không dễ đâu. Im miệng đi!

Chàng vốn sẵn thành kiến thủy chung vẫn tưởng người này là đồng đảng của lũ Ngũ Quỷ ở Quát Thương Sơn vì Huyền Âm phái và Miêu Lãnh phái vốn quen biết nhau từ lâu là chuyện chàng có nghe nói tới nên lời của Long Thu lão quái càng chứng thực chuyện ấy. Huống gì theo chàng nghĩ, bất cứ ai giao du Miêu Lãnh lão ma tất không phải là người lương thiện.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 21

Lão Quái Biết Thành Công

Giai Nhân Say Hiệp Sĩ

Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh biến sắc vội nhắc Yến Lăng Vân:

- Yến thiếu hiệp hãy lưu tâm, coi chừng lão quái ấy thi triển Thất Sát Mãng Ngư Cổ đó!

Câu cảnh giác đó khiến chàng sức nhớ tới trong các sách ở trong thạch thất có chép rằng loại công phu này nguyên phát nguồn từ Thiếu Lâm truyền cho Mao Sơn phái dùng để bảo vệ thân, đao kiếm không thể đâm thủng, khắc địch có thể đập vỡ đá tan vàng và có thể phát ra khí lạnh ngũ âm đả thương địch thủ một cách vô hình, uy lực của nó rất lớn. Bất giác chàng đặt tay vào cán kiếm soẹt một tiếng, thanh cổ kiếm đã thoát ra khỏi vỏ, ánh sáng bắn ra loá mắt, mũi kiếm vọt ra một tia sáng xanh biếc kéo dài hơn trượng.

Thực là kỳ quái, cổ kiếm vừa rút ra, tức thì Long Thu lão quái như một trái bóng xì hơi mất hết sức kinh dị lùi lại mấy bước, lão run giọng lật bật hỏi, giọng đổi khác hẳn:

- Tiểu tướng công có lẽ là Chương môn mới của Huyền Âm phái, bần đạo quả là bất kính.

Yến Lăng Vân kinh ngạc hoang mang vì thái độ của lão, chàng nghĩ thầm:

"Quái lạ! Chẳng lẽ bọn này không phải từ Lạc Hồn Nhai tới đây, sao lại biết Chương môn Huyền Âm phái là ai? Sao lão này lại cho rằng ta là Chương môn Huyền Âm phái? Hoặc là vì thanh kiếm cổ quái này chăng?"

Chàng lập tức lắc đầu, lạnh lùng hỏi lại:

- Bọn người vâng lệnh Ngũ Quỷ đến đây truy tìm đồng bạn của thiếu gia, chẳng lẽ không biết thiếu gia Yến Lăng Vân là ai ư?

Lão quái trầm tư một lúc mới a lên:

- Xin tiểu tướng công chớ hiểu lầm, bọn bần đạo từ Bắc Nhạn đến đây

chưa hề biết chuyện gì xảy ra ở Lạc Hồn Nhai. Mao Sơn phái của bản đạo phụng lệnh di huấn của tổ sư không hề qua lại vãng lai với bọn Lãnh Thanh Thu.

Lão tổ vẽ rất cao hứng bước lên một bước:

- Có lẽ tiểu tướng công chưa hiểu rõ, số là hơn trăm năm trước, hai phái Huyền Âm và Mao Sơn có cùng một nguồn gốc, theo truyền thuyết khi ấy tổ sư Huyền Âm khi khai mở môn phái chưa lâu liền thối ẩn không biết vì sao, chỉ lưu lại một chỉ thị rằng bất cứ ai có trong tay Thái Âm Thần Kiếm tức đó là người kế thừa đạo thống. Nay bọn Ngũ Quỷ ở Lạc Hồn Nhai tiếm xưng nguy tạo Âm Phù Ngọc Điệp chiếm đoạt chức Chương môn của tướng công là trái với di huấn xưa kia của tổ sư rồi!

Lão chỉ vào thanh cổ kiếm trong tay chàng, nói tiếp:

- Đó trong tay tiểu tướng công không phải là Thái Âm Thần Kiếm đó ư? Mắt bản đạo chưa hoa, quá khứ tuy chưa nhìn thấy bao giờ nhưng từ hình thức đến ánh sáng phát ra rất giống như lời truyền ngôn, bản đạo sao nhận lầm cho được?

Trong cơn hứng khởi, lão huyền thiên nói tiếp:

- Bản đạo tuy có là niên trưởng nhưng cả gan dám nhận tướng công làm hiền đệ. Nếu lấy chuyện xưa mà nói, chúng ta đâu khác nào một nhà, thế nên nhị vị cô nương Lâm, Bạch cũng là bằng hữu của ta, ta sẽ đi tìm ngay lập tức.

Cuối cùng lão quay sang nhìn Bán Bán Tiên Cô, gật đầu ra hiệu:

- Vạn đạo hữu, tất cả mấy môn nhân của họ Chung kia đều bị độc chương của các lệnh đồ đả thương, xin phiền đạo hữu chữa trị cho họ, nếu không tất cả có lỗi với hiền đệ họ Yến của ta đó!

Yến Lăng Vân rất phân vân không biết làm sao cho phải, vì đối với chức Chương môn hay không Chương môn chàng hoàn toàn không hề bận tâm nhưng để chữa trị cho các đệ tử của Chung Anh cũng là việc nên, chàng bèn hỏi Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh:

- Chung lão tiên bối có cao kiến gì về chuyện này?

Chung Anh là lão thiệp liệp giang hồ không muốn gây thêm phiền nhiễu, huống gì thực lực Thiên Thai phái chưa chắc đã đối địch hơn được

một trong nhị lão của Mao Sơn phái, lão vội đáp lễ:

- Nếu chỉ là chuyện hiểu lầm nhất thời xin tùy Yến thiếu hiệp.

Duy có Chung Tuệ Phân khẳng khái can thiệp:

- Chính tà không thể đứng chung, nếu hôm nay không có Yến thiếu hiệp đến cứu, không lẽ con chịu chết oan ở đây ư?

Nàng chỉ vào mặt Phấn Diện Lang Quân Nghiêm Lý Vân:

- Tên ác tặc này đã từng vô lễ với nữ nhi, hôm nay nữ nhi không thể tha cho hắn được!

Yến Lăng Vân can thiệp, mỉm cười:

- Chung cô nương nói rất đúng như ý, tiểu sinh sẽ có cách giải quyết.

Rồi quay sang Tề Thiên Lạc, chàng tiếp:

- Tiểu sinh không phải là người trong bàng môn, thực không có ý muốn làm người kế thừa đạo thống Huyền Âm phái. Tháng trước tiểu sinh đã đưa ra điều kiện buộc Miêu Lãnh phái phải cải tà quy chánh, thiết tưởng đạo trưởng cũng nên theo đó tuân lệnh cải tà may ra tương lai chúng ta có thể là bạn tốt, nếu không chính tà khác biệt, chớ trách tiểu sinh không báo trước!

Nguyên vì lão Long Thu Vũ Sĩ này trước đây rất bất mãn bọn Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ tự cao tự đại. Vừa rồi lão nhận ra Thái Âm Thần Kiếm tự cho đã phát hiện ra sự thật của Huyền Âm phái, lại thấy Yến Lăng Vân bản lãnh công lực càng hơn người, lão nghĩ ra ý muốn kết nạp chàng để tăng thêm thanh thế nên vừa nghe lời nói của chàng vội nhớ Miêu Lãnh Khuyết là người cương nghị đã tuân theo yêu cầu của Yến Lăng Vân tất phải có lý do, lão cứ tạm thời đồng ý sau này sẽ tính, biết đâu có cơ hội đoạt được Thái Âm Thần Kiếm thì tốt biết chừng nào? Lão giả hơi trầm ngâm một chút rồi khẳng khái đáp:

- Hiền đệ đã cảm hoá được Khuyết đại ca ta, lẽ nào ta không theo? Từ nay ta sẽ ước thúc môn nhân bỏ dần nẻo tà quay về nẻo chính.

Quay qua Bán Bán Tiên Cô, lão lắc đầu như đã quyết tâm:

- Chúng ta xin hẹn sau này gặp lại, bần đạo xin cáo lui trước.

Rồi lập tức dẫn hai đồ đệ đi liền. Bất quá Yến Lăng Vân là người nhân hậu lại chưa biết rõ gì về Bán Bán Tiên Cô, dù rất ghét hành vi dâm dăng

của hai yêu nữ đồ đệ và dù sao cũng dùng Nhiếp Hồn Trường Tiểu đả thương thần trí hai yêu nữ đó rồi nên chàng không muốn kết oán thù thêm nữa.

Nào ngờ hai nữ yêu chưa chịu phục, nhân lúc Long Thu Vũ Sĩ đang bỏ đi, họ cầm phần đờ díp Yến Lăng Vân đang nhìn theo bóng Tề Thiên Lạc không kịp đề phòng, tay họ tung ra bốn luồng khói dài toả mùi hương, chớp nhoáng cuốn lấy thân Yến Lăng Vân.

Hiển nhiên đó pháp cực lợi hại của họ, Chung Tuệ Phân cô nương đứng bên cạnh chàng vội kêu lên:

- Yến thiếu hiệp cẩn thận...

Nhưng đã muộn, Bán Bán Tiên Cô đã lập tức xuất thủ. Yến Lăng Vân có cảm giác có vật gì đó quẩn ngang lưng, mùi hương kỳ dị xông lên đến tận não, chàng cả kinh. Trong lúc sắp hôn mê, chàng chỉ biết đã trúng ám toán của hai yêu nữ, chàng vội cố sức quay thân lại, gầm lên một tiếng song chưởng đánh ra liền mười thành công lực nhắm vào Bán Bán Tiên Cô Vạn Tố Trinh. Đúng là ác giả ác báo, Vạn Tố Trinh tưởng là đã đắc thủ chỉ hơi sơ ý một chút đã bị một kinh lực vừa nóng vừa lạnh đập tới bật ra tiếng ùm chấn động, đạo cô bắn lên trời ói máu tươi chết liền tại chỗ.

Đồng thời Yến Lăng Vân cũng bất tỉnh nhân sự tức khắc. Không biết qua đã bao lâu chàng mới hoàn tỉnh lại như vừa qua cơn đại mộng, phảng phất thấy mình đang nằm trên chăn êm nệm ấm nồng nàn mùi hương phảng phất chung quanh, chợt tay chạm vào một vật mềm mại và mát như ngọc, vội mở mắt ra quả là bên cạnh chàng có một nữ nhân đang co thân ngủ trong lòng chàng.

Chàng đưa mắt nhìn bốn chung quanh, giật mình kinh hoảng. Mỹ nhân nằm trong lòng chàng như đang say giấc điệp, chẳng những tóc mây buông thả mà còn rất hờ hang để lộ cặp núm hoa trắng muốt. Nhìn lại thân mình, chàng cũng không có mảnh vải che thân. Lập tức chàng nhớ lại khi mình bị ám toán, nhận định chắc đã bị bắt giữ rồi. Bất giác chàng nổi giận phen mình ngồi dậy vừa quơ áo quần mặc vào vừa quát:

- Yêu nữ vô sỉ, người coi Yến Lăng Vân ta là loại người nào?

Không ngờ tiếng chàng quát vừa dứt đột nghe bên cạnh có tiếng dụi

dàng:

- Xin Yến ca ca đừng hiểu lầm, tiểu muội đâu phải là yêu nữ, hãy nghe lời em nói đã.

Thì ra mỹ nhân ngủ say đã tỉnh. Âm thanh ấy rất quen thuộc. Chàng vội định thần nhìn lại. Đúng mỹ nhân không phải là yêu nữ ở Hoà Hợp am mà là con gái Lưu Vân Kiếm Khách, Chung Tuệ Phân cô nương. Điều ấy khiến chàng càng mười phần kinh ngạc. Chung Tuệ Phân đỏ gay mặt, e thẹn mặc lại quần áo nói mau:

- Tiểu muội đâu phải là gái bán dâm bên. Chỉ vì thân Yến ca ca đã trúng độc của yêu nữ không vậy không được, gia phụ đành tòng quyền lấy tiểu muội giải độc cho ca ca đó, cũng là để báo chút ân cứu mạng hôm qua.

Liền đó nàng hạ giọng kể lại mọi chuyện. Thì ra ám khí của bọn Bán Tiên Cô là một loại tên là Tiêu Hồn Sách vừa độc vừa dâm, nếu đã bị trúng trừ dùng sự giao phối của nam nữ ra không còn cách nào giải độc. Lo sợ chàng rơi vào tay Ma Bì Nhị Nữ, Lưu Vân Kiếm Khách bèn nảy ra ý dùng con gái chữa trị cho chàng, và cho rằng đó cũng là cơ duyên của nàng. Chung Tuệ Phân cô nương là trang quốc sắc thiên hương, văn võ song toàn xưa nay chưa hề gặp ai vừa ý, mới thoát gặp Yến Lăng Vân đã sinh lòng cảm mến vì thế cũng ưng thuận, vả chăng Yến Lăng Vân kiệt thế kỳ tài đến độ Miêu Lãnh lão ma bản tính kiêu ngạo mà còn phải xem trọng chàng, thử hỏi Chung Anh còn gì hài lòng hơn?

Trong Lưu Vân Sơn Trang này ngoài hai cha con Chung Anh, còn vài tên đệ tử và nô bộc. Thừa cơ Yến Lăng Vân chưa hồi tỉnh hẳn, họ liền làm lễ cáo trời đất tổ tiên, biến khuê phòng của Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân thành động phòng, thế là qua đêm ấy chàng và nàng đã trở thành phu thê.

Từ khi bị trúng độc, tinh thần Yến Lăng Vân mơ mơ hồ hồ, bị lừa dục vọng xé nát thống khổ, đến lúc cùng vui vầy chăn gối với Chung cô nương xong quả nhiên không lâu sau khi chàng ngủ say độc chất tự động tiêu tan. Trong lúc bị chất độc chi phối, chàng mơ hồ cứ tưởng người chung chăn gối với mình là Quỳnh tỷ tỷ, ngờ đâu đã sai lầm lớn. Đương nhiên việc này xảy ra là do lòng tốt của cha con họ Chung vì muốn cứu mạng chàng,

chàng nữ nào dám trách?

Đêm động phòng của Yến Lăng Vân và Chung Tuệ Phân ở trong Lưu Vân Sơn Trang đồng thời xảy ra một chuyện. Lúc ấy Lưu Vân Kiếm Khách Chung lão chưa đi ngủ vì đang lo chuyện của ái nữ có tốt đẹp hay không nên lão nhân ngồi dưỡng thần trong phòng riêng. Đột nhiên lão nghe ngoài song hình như có tiếng gió động, bất giác lão kinh ngạc, vì đêm nay ngoài ái nữ và giai tể không thể kinh động, chỉ còn năm đệ tử chưa lành hằn vết thương cần phải có người bảo vệ. Lão vội nhắc trường kiếm điểm chân lướt thân ra phòng, ẩn thân vào phòng khuê của con gái quan sát về hướng phòng các môn nhân xem động tĩnh. Đợi rất lâu, lạ thay hoàn toàn không có bóng người xuất hiện. Chung Anh bối rối quay về phòng và phát hiện trên án thư đã đặt sẵn một mảnh giấy chưa ráo mực viết:

"Đệ tử ta dùng tà thuật khinh người, ta đã kịp thời nghiêm trị, nề ngày vui của tên họ Yến, ta không cần kinh động. Hẹn trong ba ngày tới, họ Yến phải đến Xích Thành lãnh tội."

Bên dưới chẳng ký tên ai chỉ vẽ một ống tiêu làm dấu hiệu.

Sáng hôm sau Chung lão anh hùng tuyệt không kể với ai chuyện xảy ra hôm trước, lão vẫn bình tĩnh chiêu đãi Yến Lăng Vân và coi chàng như một rể quý, nhưng vì tờ giấy chỉ chính tên hẹn ước với chàng, lão đành đưa chàng đọc. Xem khẩu khí trong thơ có khẩu khí giống một vị tiền bối giang hồ, chàng bèn hỏi Lưu Vân Kiếm Khách:

- Nhạc phụ, nghe nói Xích Thành ở trong vùng núi Thiên Thai không biết nó cách đây bao xa?

Rõ ràng chàng đã quyết định đến đúng hẹn nên mới tìm hiểu rõ địa điểm, Chung Tuệ Phân bật cười:

- Chàng thư sinh ngốc nghếch ạ! Chúng ta không phải đang ở núi Thiên Thai đây sao?

Lời của ái thê khiến chàng hết sức kinh ngạc:

- Ủa! Thế nơi này không phải Quát Thương Sơn ư? Tuệ muội, Lạc Hồn Nhai Quát Thương Sơn không phải là đây à?

Bấy giờ chàng mới sức biết, từ dưới địa đạo chàng đã đến Thiên Thai Sơn rồi.

Chung lão tiền bối mỉm cười xen vào:

- Hiền tể có lẽ phi hành suốt đêm nên không rõ các địa điểm đã đi qua. Nhưng ta có thể cho biết, nơi đây cách Lạc Hồn Nhai xa ít nhất cũng hơn trăm dặm trở lên.

Chính lúc ấy gia nhân vào báo có Tiểu Phương Sóc Hàn lão tiền bối ở Nam Nhạn đến thăm. Rồi từ ngoài bước vào một lão nhân thấp lùn vừa đi vừa cười ha hả:

- Chúc mừng ba vị, chúc mừng ba vị, Hàn Đường lão may mắn vừa đến nơi đã nghe có tin vui, hôm nay chắc tiểu lão vẫn được uống rượu tân hôn chứ?

Tất cả nhà họ Chung ra nghênh tiếp. Vị lão nhân vừa nhìn thấy Yến Lăng Vân, đã vội cung tay:

- Yến thiếu hiệp, tiểu lão xin báo trước một việc, cứ theo tiểu lão nghe được thì Đông Hải Cát nữ hiệp và Kim Lăng Bạch Phụng Tiên cô nương gần đây đã bị người bạn già của Miêu Lãnh Khuyết là Kim Hoa Ma Mẫu bắt làm con tin, và buộc đích thân thiếu hiệp phải đến thương lượng.

Tin ấy đối với riêng Yến Lăng Vân như tiếng sét ngang trời, chàng hết sức kinh ngạc vì nửa năm nay chàng tha thiết nhớ Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh chẳng lúc nào quên, bây giờ vô lễ nàng bị Kim Hoa Ma Mẫu bắt, chàng không đoái hoài gì đến?

Huống gì lại có thêm cô nương đa tình Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên cũng bị bắt chung với nàng? Đồng thời chàng lập tức nhận định nguyên do việc bắt giữ này chính là vì ma nữ Khuyết Hàn Hương thất bại trong âm mưu với bọn Ngũ Quỷ Quát Thương Sơn nên mới đưa mẹ ra xuất hiện. Yến Lăng Vân đáp lễ:

- Đa tạ lão tiền bối.

Chung Tuệ Phân đứng sau lưng chàng vội hỏi thay chàng:

- Hàn bá bá, tại sao cả hai tỷ tỷ đều bị bắt thế? Lão nhân gia có thể nói rõ hơn được không?

Tiểu Phương Sóc Hàn Đường lắc đầu:

- Việc này tiểu lão cũng chỉ nghe qua lời đồn, sự thể ra sao lão quả không rõ. Sơn trang liền bày tiệc rượu đãi khách. Trong tiệc Tiểu Phương

Sóc Hàn Dương nghe kể lại trận ác đấu với bọn ác ma và chuyện lá thư vừa mới nhận được đêm qua không khỏi lấy làm thắc dị, lão than:

- Không ngờ tên Tề Thiên Lạc trong Mao Sơn Tam Ác khi xưa cũng lại ẩn tích trong vùng Chiết Đông này, xem ra núi Thiên Thai đã biến thành nơi rỗng nằm hồ phục mất rồi, chuyện chưa chắc chấm dứt ở đây, không biết chúng ta nên đối phó ra sao?

Lưu Vân Kiếm Khách Chung lão vuốt râu đáp:

- Hàn huynh lo cũng phải, năm nay bọn quần ma xuất thế nhiều quá, chính đạo lâm nguy, chỉ sợ kiếp nạn võ lâm xảy ra không bao lâu nữa.

Nhìn qua con gái và con rể, lão cố cười gượng:

- Nhưng chưa biết thế nào là phúc hay họa, đêm qua tên cuồng đồ ẩn danh nào đó mà dám gửi thư ước hẹn ở Xích Thành, Chung lão buộc phải đến xem bản lãnh hãn tới đâu, nếu không Thiên Thai phải chúng ta sao còn lập ước được với giang hồ được?

Tiểu Phương Sóc cũng gật đầu:

- Chung lão đệ nói có lý lắm. Từ đây việc xảy ra phiền nhiễu quá nhiều. Đến hẹn, lão phu xin được đồng hành xem sự thật cuồng đồ kia là nhân vật nào?

Thời gian chỉ chớp mắt đã qua hai ngày, đêm hôm ấy trời trong như ngọc, trăng sáng sao thưa. Khắp vùng Thiên Thai Sơn an tĩnh thanh u đẹp như một thiếu nữ đang chờ tình lang. Hai già hai trẻ lên đường đến Xích Thành khi trời chưa canh hai.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 22

Không Cốc Gặp Táng Môn

Núi Hoang Ngờ Lão Quái

Lưu Vân Sơn Trang vốn chỉ cách Xích Thành hơn hai mươi dặm, vượt qua mấy ngọn núi là đã có thể tới nơi. Trăng sáng nửa đêm, núi tiếp núi trùng trùng khiến cảnh đẹp hùng tráng hơn lúc nào. Yến Lăng Vân đi cạnh vợ đẹp mới cưới chẳng khác nào Lưu Nguyễn tìm đến Thiên Thai nên chàng đi chậm rãi cùng tân nhân tận hưởng cảnh đẹp trước mắt, vì vậy nhị lão đi trước khá xa. Ước độ một khắc sau, Lưu Vân Kiếm Khách chỉ về hướng các ngọn núi xa xa có một quãng tường đỏ thấp thoáng nằm quanh co men theo các sườn núi, quay đầu nói lớn với Tiểu Phương Sóc:

- Ở trước mắt là Xích Thành đó. Quá khứ Hàn huynh cũng du lãm Thiên Thai Sơn chắc không lạ gì nơi ấy chứ?

Đồng thời lão cũng dừng chân đợi con gái và con rể. Hốt nhiên lão nghe văng vẳng từ xa có tiếng đối thoại, đầu tiên là một tiếng có phần thô lỗ:

- Sư huynh, hai lão ấy thật là buồn cười, cứ tưởng tới đây làm vương làm tướng gì, chúng ta cứ để cho các lão qua rồi sẽ trị tội cho các lão sáng mắt!

Tiếp đó là một giọng âm trầm:

- Sư đệ đừng có nên khinh người quá, người ta tự nhận là đại kiếm khách lừng danh đó, chúng ta nên kính lễ một phen chăng?

Hiển nhiên hai sư huynh đệ này một xướng một họa có ý lăng nhục hai lão nhân họ Chung và họ Hàn. Nhân đó Lưu Vân Kiếm Khách Chung Anh lửa giận bốc lên lập tức gầm lên quát lớn:

- Bọn tiểu bối phương nào dám ngông cuồng ở đây, lão phu đến đây.

Vừa dứt tiếng, thân hình lão cất lên vọt theo hướng vọng ra tiếng nói. Tiểu Phương Sóc cũng động thân theo. Theo lẽ hai sư huynh đệ vừa đối thoại chỉ cách xa độ bảy tám trượng, với thân pháp của nhị lão Chung, Hàn

ít ra cũng phải bức bách được đối phương hiện thân.

Thế nhưng thật là kỳ quái, sau khi hai lão song song rơi xuống đất, chung quanh vẫn im lặng tịch nhiên không một bóng người, lại chợt nghe chỗ họ vừa rời thân có một giọng cười trêu chọc:

- Sư đệ nhìn xem có lạ không, trên núi Thiên Thai này mà lại có loài rùa, thật là chết cười!

Câu ấy ý châm chọc quá rõ ràng khiến nhị lão tức giận tràn hông, lập tức chuyển thân không nói một lời phóng thân tới. Không ngờ thân pháp của hai sư huynh đệ kia lại kỳ ảo hơn, chẳng khác nào ma quỷ dù cho nhị lão đã quá mau lẹ vẫn chỉ nghe tiếng cười trêu chọc hốt trước hốt sau hốt tả hốt hữu mà không thấy bóng người đâu. Nhân đó Lưu Vân Kiếm Khách cả kinh lập tức dừng chân cất cao giọng nói với Hàn Đường:

- Hàn huynh, hai con chuột này kể ra mau lẹ thật, chúng ta không nên bỏ phí thời giờ muộn buổi hẹn, đừng lý gì đến chúng nữa!

Đương nhiên đó chỉ là câu khích tướng, tuy vậy nó có hiệu quả. Tức thì dưới ánh trăng chỉ thấy bóng xanh lay động, cách xa hơn trượng hiện ra hai bóng người một cao một thấp, tóc tai quần áo lảng loạn như hai gã nông phu đứng sát vai với nhau. Ngoài hình dáng chẳng có gì kỳ quái, nếu không có việc châm chọc vừa rồi, bình thường quyết không thể nhận ra đây là hai tên có tuyệt kỹ khinh công.

Tên đại hán cao cười hăng hắc:

- Huynh đệ ta có ý tốt để các người biết khó lui thân, không ngờ sống không chịu lại cứ tìm Diêm Vương, Diêm Vương định canh ba các người phải chết, không sống qua được đâu!

Hắn buông lời cực kỳ cuồng ngạo chẳng coi nhị vị lão tiền bối nổi danh giang hồ vào đâu, Lưu Vân Kiếm Khách giận dữ quát:

- Tiểu bối là môn hạ của ai, mau báo tên tuổi để lão phu dạy một bài học.

Đồng thời Hàn Đường cũng quát tiếp:

- Người võ lâm hành sự tất phải quang minh lỗi lạc, hai tiểu bối các người lén lén lút lút ở đây là có ý muốn gì?

Hiển nhiên nhị vị lão anh hùng muốn rõ nguồn gốc xuất thân của đối

phương để dễ bề ứng phó. Đại hán cao lớn nọ tức thì đảo con mắt trắng dã gật đầu đáp:

- Cũng được, để hai lão già chết rồi thành quỷ mình bạch. Huynh đệ ta được người gọi là Táng Môn Song Tinh, người anh là thái gia Truy Hồn Môn Cao, nhị thái gia là Đoạt Mệnh Môn Kỳ, hôm nay đến đây là muốn tìm tên tiểu tử họ Yến để trả nợ, hai lão nghe chưa?

Cả hai lão họ Chung và Hàn đều giật mình vì không ngờ hai tên đại hán xem vẻ ngoài tầm thường này, lại là hai tên tuổi chấn động giang hồ từ lâu Táng Môn Nhị Quỷ.

Điều bí mật nhất là xuất thân của hai huynh đệ không ai rõ, mà lại có công lực nguy dị thâm hậu ác độc chưa ai dám động tới. Xưa nay chúng ít khi vào Trung Nguyên, chỉ tung hoành ngoài vùng biên tái hải đảo và cũng chẳng giao tiếp lai vãng gì với võ lâm Trung Nguyên, không hiểu sao lại đến núi Thiên Thai này làm chi?

Lưu Vân Kiếm Khách Chung lão trầm giọng quát:

- Hai tên cuồng đồ hãy nói cho rõ, chúng ta chưa hề xâm phạm gì tới địa giới của nhau đâu có làm lỗi gì?

Sự thật Lưu Vân Sơn Trang chưa hề kết oán thù với bọn đạo tặc. Còn Yến Lăng Vân xuất đạo chưa lâu tất cũng không oán hận gì với Nhị Quỷ, hai chữ "trả nợ" từ đâu mà có? Nào ngờ Truy Hồn Quỷ Môn Cao nghe câu hỏi tức thì hoành mắt quét ngang Chung, Hàn hai lão, cười lạnh lùng đáp:

- Hừ! Thực là quý nhân dễ quên quá, chẳng lẽ chuyện người huynh đệ ở Đào Hoa Đảo của ta là Phấn Diện Lang Quân bị các người lăng nhục không có sao?

Liền đó hắt chỉ vào mặt Lưu Vân Kiếm Khách quát hỏi:

- Họ Chung, chớ vờ vặt, mau rút võ khí ra, thái gia ta cho các người biết tay, làm gương cho tiểu tử họ Yến.

Thì ra hai huynh đệ Truy Hồn Đoạt Mệnh đến đây vì chuyện tên dâm đồ Nghiêm Lý Vân hôm trước. Tình hình như thế khiến hai lão Chung, Hàn cực kỳ nổi giận vì chúng không nể gì họ đều là võ lâm danh túc ở suốt một vùng đông nam này. Chung Anh gầm to:

- Cuồng đồ lớn gan! Dám tung hoành ngang ngược ở bản sơn, lão phu

sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.

Lập tức lão hoành thân đến vừa bật hai tiếng "tiếp chiêu" đơn chưởng đã nhanh như điện đập thẳng tới giữa ngực Truy Hồn Quỷ Môn Cao. Luận về công lực, Lưu Vân Kiếm Khách là nhân vật nổi tiếng giang hồ, lão rất tự tin vào hoá hầu chưởng lực của mình, nhưng lão biết rõ đối phương là một kình địch, do đó xuất chiêu cực kỳ cẩn trọng, lập tức đứng vào thế Lưu Vân Bộ chưởng đang chém tới bỗng biến trảo chụp trời mạch môn yếu huyệt Truy Hồn Quỷ, xuất thủ chẳng những lợi hại mà thế tấn công cực kỳ mạnh mẽ.

Truy Hồn Quỷ không thềm để ý chiêu tấn công ấy, miệng vẫn cười hăng hắc:

- Thái gia ta đã có ý cho nhà người thi triển kiếm pháp, người không chịu nghe thì chớ oán trách gì ta nhé!

Tiếp đó thân hình hần đột nhiên lùn thấp hẳn xuống, chỉ hơi lay động liền như gió cuốn luồn ra sau lưng lão. Quả nhiên thân thủ hần phi thường danh bất hư truyền.

Vì vậy Chung Anh vội vàng triển khai chiêu thức Hoàng Long Đại Chuyển Thân là tuyệt chiêu của Thiên Thai phái đánh liên tiếp nhiều chiêu nữa.

Lập tức thân hình Lưu Vân Kiếm Khách như hành vân lưu thủy, song chưởng đảo lộn rít gió tấn công. Lão vận dụng gần hết bản lãnh bình sinh mà đối phương vẫn nhàn nhã ung dung như chẳng chút gì sợ hãi. Nhất là Truy Hồn Quỷ Môn Cao thân pháp hết sức mau lẹ, chẳng hiểu chiêu số ra sao, song chưởng hốt nhiên chụp, bỗng đẩy bỗng điểm, chiêu nào cũng trực chỉ yếu huyệt độc hiểm đến cực điểm.

Chưa giao đấu hết hai mươi hiệp Lưu Vân Kiếm Khách đã bị bức bách đến toát mồ hôi, nhiều chiêu cố gắng lắm mới chống đỡ nổi, tuy Tiểu Phương Sóc mới nhảy vào tương trợ nhưng kệt Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ vẫn gườm gườm đứng cạnh rõ ràng không dễ dàng để lão xuất thủ. Chính trong lúc Chung lão đang lâm nguy bỗng có người hô lớn:

- Xin nhạc phụ tạm dừng tay, tiểu tể đến đây!

Theo tiếng hô một bóng người bay vọt lên cao hơn mười trượng uyển

chuyển như một con chim ưng rơi xuống đấu trường, tiếp theo sau là Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân cô nương cũng tới nơi. Thân hình Yến Lăng Vân lay động đứng giữa trận đấu, chàng hét to với Truy Hồn Quỷ Môn Cao:

- Đêm trước ở Lưu Vân Sơn Trang, phải chăng là tôn giá đã để thư ước hẹn? Tiểu sinh Yến Lăng Vân xin sẵn sàng lãnh giáo.

Thân pháp của chàng như điện chớp, động tác kỳ diệu, chỉ hoành thân một cái đã hoá giải liền thế đang tấn công của hai bên.

Truy Hồn Quỷ Môn Cao bị bức bách không kịp tự chủ lùi liên mấy bước mới nhìn rõ người mới đến. Hắn giật mình đáp:

- Còn có người khác đợi ở Xích Thành Sơn, huynh đệ ta chỉ là người vâng lệnh tới đây cản trở. Nếu tiểu tử người không tự chịu trối để ta dẫn đi, hãy động thủ chứng tỏ bản lĩnh.

Hắn liếc mắt nhìn Thiên Thai Tiên Tử và hai lão nhân rồi tiếp:

- Chỉ riêng tiểu tử được tới phó ước, còn người khác phải ở lại đây.

Tên này quả có khẩu khí ngông cuồng và chẳng coi cả bọn Yến Lăng Vân vào đâu khiến chàng nổi giận cười bật lên:

- Khẩu khí lớn thật, tiểu sinh xin lãnh giáo. Thời gian không còn sớm, nhị vị hãy tấn công một lượt cho tiện.

Đồng thời Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân cũng tiến đến đứng song song với chàng lớn tiếng quát:

- Thiên Thai Sơn không thể dung thứ bọn ngông cuồng các người, hôm nay nhất định không cho các người thoát khỏi cái chết.

Hai vợ chồng nàng một xướng một hoạ dùng cuồng ngạo đối lại cuồng ngạo không hề chịu kém, thử hỏi Táng Môn Nhị Quỷ xưa nay rất tự phụ về võ công làm sao chịu nổi. Truy Hồn Quỷ Môn Cao tức giận cười rống lên chỉ vào mặt Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử cả gan! Hãy xem đại thái gia ta cho ngươi nếm mùi lợi hại đây!

Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ tiếp lời anh:

- Đại ca, giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, tiểu tử ấy xin để cho tiểu đệ bắt dẫn về Xích Thành Sơn trị tội cho!

Dứt lời hăn lập tức động thủ trao pháp hoành ngang người Yến Lăng Vân, chẳng những thân hình mau lẹ mà tay như gió cuốn, năm ngón cong gập như móc câu, thế đánh mạnh như sấm sét, kinh khí toả ra lợi hại tuyệt luân.

Yến Lăng Vân vẫn nhàn nhã không chút vội vàng, tay áo chàng chỉ hơi vừa khoát vừa quất:

- Thiếu gia đã có lời nói trước, hai huynh đệ người sao không tiến lên cùng lúc?

Tức thì một luồng lực lạnh thấu xương chặn đứng Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ, thân hình hăn chấn động hấp tấp lùi lại liền mấy bước. Đường nhiên Táng Môn Nhị Quỷ đều là những tay lão luyện giang hồ, nhãn lực rất tinh vi, chỉ nhìn sơ một chiêu đầu của chàng đã giật mình kinh hoàng. Ngay lúc ấy Yến Lăng Vân đã lướt thân tới, chàng gật đầu thúc giục:

- Nhị vị không cần khách sáo và đừng làm trễ giờ tiểu sinh ước hẹn với chủ nhân nhị vị!

Tình hình như thế khiến Nhị Quỷ càng phân vân bất định. Một là vì nếu cả hai cùng tiến lên một lượt, bằng tên tuổi xưa nay của chúng dù có thắng đi nữa cũng chẳng vinh dự gì, còn nếu không thắng quả là nhục nhã. Hai nữa cứ theo hình thức trước mắt, tiểu thư sinh bình thân phất nhẹ tay đã chấn động Đoạt Mệnh Quỷ đủ chứng tỏ không phải nhân vật tầm thường. Vì vậy hai anh em bất giác liếc nhìn nhau, cuối cùng đại quỷ Môn Cao cất tiếng âm trầm đáp:

- Cũng được! Chúng thái gia chiều ý người!

Tức thì hai huynh đệ phân ra một đông một tây thủ thế. Xem tình hình dường như chúng cố chờ cơ hội, xuất thủ đánh một chiêu quyết định. Bất quá Yến Lăng Vân vẫn an nhiên, đứng thẳng thung dung cất tiếng:

- Muốn động thủ cứ động thủ, cần gì bày vẽ?

Chàng khoanh tay như người rảnh việc, thần thái an nhiên không hề coi Nhị Quỷ vào đâu. Nhị Quỷ tức giận nhất tề gầm lên một tiếng, bốn chưởng đảo lộn quét gió đập tới theo hai hướng khác nhau, cùng tấn công Yến Lăng Vân. Khoảng cách giữa ba người rất gần, hai huynh đệ họ Môn lại tấn công chớp nhoáng, năm chắc phải đắc thủ. Thế nhưng ba bóng

người đan vào nhau, sau một cơn cát đá bay mù trời, cả hai anh em Nhị Quỷ ai nấy đều bị chấn động lùi lại liên tiếp mới phát hiện Yến Lăng Vân đứng xa hơn trông thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chàng cười lớn:

- Ha ha! Nhị vị sao không chịu nhìn cho rõ, tự đánh vào nhau như vậy e mất hoà khí đó!

Thì ra anh em họ Môn lúc ra chiêu tấn công mắt nhìn rõ chiêu thế của mình đánh trúng đối phương nhưng khi hai chiêu tiếp xúc bỗng phát giác kẻ địch đã biến mất, không kịp thu thế nữa đành tự đập vào nhau một chiêu. Thiên Thai Tiên Tử bật cười khanh khách:

- Vân ca ca, thực là đúng với tên Nhị Quỷ đáng như quý ấy nhỉ!

Táng Môn Nhị Quỷ vừa giận vừa thẹn, mặt xám ngoét lại nhìn Yến Lăng Vân thăm dò, một lúc chúng lại gầm lên một tiếng, thân hình vọt lên, cả hai đều triển khai tiểu xảo bản lãnh, bên tấn công bên thủ thế phối hợp với nhau chớp nhoáng, như sao xẹt tấn kích Yến Lăng Vân, tuy bề ngoài xem như ít uy mãnh nhưng chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt rất ác hiểm mưu phần lợi hại.

Vì vậy Yến Lăng Vân vội đập chân theo thế Lục Hợp Tiềm Tung Bộ bắt đầu chuyển thân, chỉ thấy thân hình chàng biến thành một luồng ánh sáng xanh y như một con cá lúc ở trước, lúc lượn ra sau, cực ung dung, cực tự nhiên lượn qua lượn lại người Nhị Quỷ. Chẳng những thân pháp chàng mỹ diệu mà còn an nhàn tự tại, bất kể chiêu thức đối phương độc hiểm kỳ bí tới đâu, cuối cùng cũng chẳng hề động được tới tà áo của chàng.

Nhất thời Nhị Quỷ hết sức hoang mang, càng cố sức phát tận lực chiêu số bản lãnh, hoàn toàn không dám còn chút ý khinh địch nào nữa. Đột nhiên Yến Lăng Vân gia tăng tốc độ, dần dần bất cứ chỗ nào cũng như có thân hình chàng, nhân ảnh như được hoá thân thành vô số quay như chong chóng quanh hai anh em họ Môn.

Hai anh em chúng vốn sở trường về thân pháp, sở trường bấy giờ chợt thấy mắt hoa lên hỗn loạn chẳng còn đâu phân biệt bóng nào là Yến Lăng Vân thật, bóng nào chỉ là ảo ảnh của Yến Lăng Vân, bởi thế cho nên chiêu nào cũng tự đánh vào nhau, mồ hôi chúng toát ra xương sống, càng đấu

càng kinh sợ. Trái lại Yến Lăng Vân càng đấu tinh thần càng phấn chấn, thỉnh thoảng lại bật ra tiếng cười lớn. Nhân vì hôm nay chàng có dịp mang những sở học học được ở trong thạch thất ra thi triển, quả nhiên rất tinh vi huyền diệu, mười phần đắc lực.

Đột nhiên chàng dừng chân mỉm cười nhìn anh em họ Môn:

- Cửa này của nhị vị không ngăn cản với tiểu sinh đâu, chẳng bằng đấu như vậy là đủ kéo thương tổn đến tình cảm hai bên!

Khẩu khí chàng rất minh bạch chẳng khác nào bảo "nếu có đấu thêm, các người cũng chỉ làm trò cười mà thôi!" Táng Môn Nhị Quỷ tung hoành hải ngoại đã nhiều năm tự coi là vô địch, bây giờ đâu có thể nhận thua, Truy Hồn Quỷ Môn Cao lập tức cười giảo hoạt:

- Đồ tiểu bối chớ vội ngông cuồng, người dám dùng võ khí đấu với thái gia chúng ta ba trăm hiệp thử xem sao chẳng?

Vừa nói hăn vừa nhẹ vuốt lưng eo rút ra một nhuyễn tiên dài quét một vòng trên không trung tạo thành tiếng gió xé tai. Đồng thời Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ cũng rút hai song sắt điểm huyết múa tới trước mặt:

- Tiểu bối hãy tiếp vài chiêu nữa của nhị thái qua ta đây!

Không ngờ lúc ấy từ xa xa vọng lại âm thanh của một lão nhân:

- Đồ nhi! Đừng múa may làm trò hề nữa. Mau dẫn tất cả đến gặp ta đây!

Phân minh giọng nói ấy là của người đã viết thư ước hẹn đến Xích Thành Sơn. Nhị Quỷ nghe lời vội thu võ khí tránh ra hai bên đường núi, đưa mắt nhìn phía Yến Lăng Vân quát to!

- Đã nghe lời chư? Đợi gặp chủ nhân xong chúng ta sẽ tính nợ với nhau!

Dứt lời cả hai tung thân lên cao biến thành vệt khói mất thân vào trong bóng tối. Bấy giờ vừa lúc trăng lên đến giữa trời, ánh sáng chiếu xuống lớp khí núi bốc lên đẹp vô hạn. Hai lão nhân Chung, Hàn dẫn đầu như trước, bốn người cùng phi hành về phía phát ra giọng nói. Khoảnh khắc sau khi vượt hết một thâm cốc, bốn người đã tới chân Xích Thành Sơn. Vừa tới đã nhìn thấy một lão tẩu da dẻ đầy nếp nhăn kỳ quái nhắm mắt ngồi thẳng trên một tảng đá tận đỉnh núi. Nhất là cha con họ Chung vừa nhìn thấy lão tẩu

giật mình ngạc nhiên, thì ra lão tẩu ấy gần đây họ vẫn hay gặp vì lão là người

coi nhang đèn trong Đồng Bách năm đằng sau núi Thiên Thai. Không ngờ lão lại là một cao nhân, vì vậy Lưu Vân Kiếm Khách tức thì bước tới trước cung tay thi lễ:

- Chung Anh được may ở gần đạo trường mà có mắt không trông, không nhận ra cao nhân rất là thất lễ lấy làm ân hận, kính xin đạo trường dung thứ.

Lời nói của lão rõ ràng rất tự nhiên và dùng hết lễ nghi giang hồ, nào ngờ lão tẩu không thềm nhìn nửa mắt, ánh mắt lão tẩu lạnh như băng giá quét nhìn bốn người, cuối cùng dừng lại ở Yến Lăng Vân cười gằn:

- Tiểu tử kia dám tại bản sơn dùng tà thuật khinh người, đêm nay lại công nhiên kháng lệnh không tự trối đến chịu tội, gan thật không nhỏ, lão phu hãy thử xem tên già họ Khuyết ấy đã truyền cho người bao nhiêu bản lãnh?

Lão tẩu nói câu đầu đã có ý dạy dỗ như chẳng coi ai vào đâu, Yến Lăng Vân cả giận bước dài tới, lớn tiếng quát:

- Chúng thiếu gia đến đây không phải để nhìn người bày trò hoa dạng, mau nói ra lý do ước hẹn đến đây làm chi? Bản lãnh của Nhị Quý, thiếu gia đã tiếp qua đâu có gì đáng doạ nạt thiên hạ?

Lão tẩu kia không hề động sắc, đợi Yến Lăng Vân dứt lời, lão ngửa đầu bật ra một chuỗi cười như hổ gầm "ha ha ha" điên cuồng. Thanh âm lão dội ra chung quanh va vào những vách núi dội lại nghe như tiếng trùng điệp vào tai ngân nga bất tuyệt. Tức thì tiếng cười quái dị ấy chấn động hai lão họ Chung và Hàn, cả Thiên Thai Tiên Tử cũng kinh động, ngực như bị phá vỡ, sắc mặt nhợt nhạt lắc lư muốn ngã.

Yến Lăng Vân cả kinh, vội vàng vận công lực lên kháng cự mới ổn định được.

Quả nhiên lão tẩu này không tầm thường, chỉ cần dùng uy lực tiếng cười đã đủ chứng minh bản lãnh phi phàm. Nhưng thái độ vẫn bình tĩnh của Yến Lăng Vân cũng khiến lão hết sức kinh dị. Lão vội ngưng tiếng cười, lạnh lùng quát to:

- Tiểu tử vô tư, mấy chục năm nay chưa ai dám chống cự lão phu, hôm nay lão phu không thể không dạy ngươi một bài học! Thấy ngươi còn trẻ tuổi, lão phu cũng châm chước cho, chỉ cần ngươi lay động được tảng đá mà lão phu đang ngồi đây, tội đêm nay lão phu sẽ tha cho, nếu không ngươi phải theo lão phu về sơn cốc lãnh tội, chịu không?

Lão vẫn còn kiêu ngạo khẩu khí hiếp người, Yến Lăng Vân vẫn ngạo mạn đáp:

- Không được, thắng bại các ngươi đều được lợi, chẳng lẽ thiếu gia ta phí sức chẳng được gì?

Quả vậy, hai bên tranh thắng bại, nếu thắng chỉ được tha tội, thua lại bị trị tội, lẽ nào lại vô lý thế? Lão tẩu kia nghe chàng từ chối liền trừng mắt:

- Tiểu tử họ Yến, ngươi biết lão phu là ai chưa? Đêm nay lão phu đã bằng lòng tha tội là may cho ngươi lắm rồi đó!

Hình như tên tuổi lão cực lớn nên được lão tha tội là một sự vinh dự hiếm có rồi.

- Lão phu là Thiết Tiêu Ông từ hải đảo mấy chục năm nay không thềm can dự vào chuyện giang hồ nhưng các điều quy của lão phu khi xưa vẫn giữ, lão phu nói một lời như vàng đá chưa ai thoát khỏi tay lão phu, chẳng lẽ tiểu tử ngươi chưa hề nghe các bậc trưởng bối trong sư môn nói về tên tuổi ta ư?

Yến Lăng Vân giật mình kinh ngạc sức nhớ đã từng nghe Quỷ Ảnh Lang Quân nhắc đến tên lão ma đầu này năm xưa nổi tiếng ngang với Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ có tự hiệu Thiết Tiêu Ông được người ta gọi bằng tên Tứ Hải Sầu. Không ngờ hôm nay chàng lại gặp lão ở đây. Theo truyền thuyết lão đã hơn trăm tuổi, công lực cao khôn lường, lúc vui lúc giận bất thường và rất phóng túng, nơi ở của lão là Phong Lôi Đảo xa vạn dặm do đó tài nghệ lập thành một phái rất sở trường và khả năng sử dụng các loại vật cực độc, so với Miêu Lãnh Khuyết, một tà một độc, một hùng cứ phương đông, một hùng cứ phương tây, chưa ai dám gây thù oán. Thì hai tên Táng Môn Nhị Quỷ là môn hạ đệ tử của lão ma đầu này. Dù đã biết lão, Yến Lăng Vân vẫn ngạo mạn cười lạnh lùng:

- Nếu tiểu sinh thắng, từ nay các ngươi có chịu rút lui khỏi giang hồ

không?

Thái độ khinh miệt của chàng khiến lão ma đầu nổi giận, lão bật cười ha hả:

- Xưa nay bọn tiểu bối như người nghe đến tên lão phu là phải quỳ xuống van xin tha tội, duy có hôm nay tiểu tử người lớn gan dám ngang ngược trước mặt lão phu...Thôi được! Lão phu tạm thời phá lệ một phen, chỉ cần người thật có chân tài lão phu sẽ miễn tội...

Chàng vội ngắt lời:

- Im đi, tiểu sinh nghe vẫn chưa lọt tai, ta chỉ hỏi người, nếu ta thắng, các thầy trò người làm sao?

Lão quái vật Tứ Hải Sâu này cả đời cuồng ngạo khinh rẻ võ lâm xưa nay chưa hề biết đến chữ "thua" đâu nghĩ đến chuyện sẽ làm sao nếu thua. Lão ngửa đầu cười ha hả, gầm lên:

- Chỉ cần tiểu tử người thắng lão phu vài chiêu thức, Thiết Tiêu Ông ta từ nay không thềm xuất hiện giang hồ nữa.

Nói câu ấy là lão tin chắc điều ấy tuyệt không thể xảy ra. Yển Lăng Vân cười nhẹ:

- Lão hãy nhớ lấy lời, chúng ta coi như đối xử với nhau công bình rồi đấy!

Tiếp đó chàng quát:

- Xin hãy đề phòng, tiểu sinh xuất thủ đây!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 23

Xà Trận Khốn Anh Hùng

Chàng lập tức vận công lực lên hai tay vươn hai ngón giữa ra điểm cách không tới lão đại ma đầu này, tuy kẻ bàng quan không nhận ra dấu hiệu gì khác lạ, nhưng Thiết Tiêu Ông Từ Hải Đào là người uyên bác, bất giác thần sắc hơi biến hai tay áo đưa lên phất ngang, buột miệng khen:

- Hảo tiểu tử, quả nhiên chẳng trách người nông cuồng, chiêu này là chiêu Lãnh Diễm Xuyên Tâm của lão Miêu Lãnh, ta nói đúng chứ?

Đồng thời Yến Lăng Vân cũng có cảm giác luồng kinh lực vô hình của đối phương đã hoá giải kinh lực chàng. Chàng bèn phát ra một tiếng Nhiếp Hồn Trường Tiểu song thủ múa tới vận xuất toàn thân kỳ công, tay tả Tam Âm Chân Khí, tay hữu Lục Dương Chân Khí, kinh khí hoá thành hai luồng một tía một trắng, một nóng như lửa, một lạnh thấu xương uyển chuyển như hai con quái long thành chiêu Tinh Nguyệt Giao Huy tấn công lão Tứ Hải Sầu.

Nhất thời đất trời chấn động, ánh trăng như mờ hẳn, nhất là tiếng cười như xé lụa khiến người tâm loạn thần mê. Lão quái Thiết Tiêu Ông tự cao tự đại, trước tình hình ấy miệng phải kêu lên kinh dị hai tay áo phất lia lia đẩy ra một luồng bạch khí lớn kháng cự, mắt lão lồi ra nhìn chàng, miệng quát to:

- Đây không phải chiêu của Miêu Lãnh, tiểu tử người học ở đâu vậy?

Nghe khẩu khí dường như lão hết dám khinh thị chàng nữa, tự nhiên Yến Lăng Vân vừa rồi đã phát ra toàn lực mà vẫn chưa đắc thủ, bụng chàng cũng hết sức kinh dị, lão quái này quả danh bất hư truyền. Chàng lập tức thu hồi chiêu thức lạnh lùng đáp:

- Chỉ vì lão trông gà hoá vịt chứ ai bảo thiếu gia là người của Miêu Lãnh bao giờ?

Lời của chàng toàn là thật. Nhưng Thiết Tiêu Ông lại nổi giận gầm lên:

- Trẻ con dám lừa dối lão phu, rõ ràng người vừa sử xuất Lãnh Diệm Xuyên Tâm Chỉ và Nhiếp Hồn Trường Tiểu đều là chiêu số của Miêu Lãnh Khuyết, còn dám nói không phải là người của lão ta nữa sao?

Thì ra lão quái này trong nhiều năm nay có tranh chấp với Miêu Lãnh Khuyết nhưng mấy lần giao đấu lão đều có kém chút ít nên lão mới trốn tới hoang đảo chuyên cần luyện võ công. Đến gần đây tự biết đã có thành tựu, có khả năng chế ngự được đại pháp Nhiếp Hồn của Miêu Lãnh Khuyết, lão mới quay về Trung Nguyên. Rồi nhân nghe tin trong vùng núi Thiên Thai có một loại linh chi lạ lùng nên lão mới tìm đến mong hái được. Khéo thay, tên dân đồ Phấn Diện Lang Quân vốn là người quen cũ của Táng Môn Nhị Quý, mấy tháng gần đây cũng đến nơi này tìm mãi chưa gặp, còn bị cha con họ Chung đánh cho một trận nên sư đồ lão mới tìm đến phục hận.

Thoạt đầu chúng định trả thù Lưu Vân Kiếm Khách mà thôi nhưng rồi Thiết Tiêu Ông nghe tin trong Lưu Vân Sơn Trang đang có môn hạ Miêu Lãnh nên lão muốn thử xem tài nghệ Miêu Lãnh gần đây có gì lạ, lão bèn viết thư hẹn trước để chàng đến Xích Thành Sơn. Bây giờ trước mặt lão là một thiếu niên trẻ tuổi mà bản lãnh cực cao làm sao lão không kinh dị và cố hỏi cho minh bạch. Yển Lăng Vân chẳng biết bụng lão nên lạnh lùng đáp:

- Tin hay không tin mặc lão, tiểu sinh việc gì phải biện bạch?

Lập tức chàng phản thủ rút ra Thái Âm Thần Kiếm, kiếm vừa rung động ánh sáng biếc phát ra, chàng quát to:

- Lão quái vật lưu tâm, thiếu gia dùng võ khí đó!

Không đợi lão đáp, chàng liền xuất thủ thành chiêu Long Phi Phụng Vũ trong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục phi thân lên hoá thành một đạo cầu vồng, người và kiếm hợp nhất, khí lạnh toát ra như gió bão trên trời ập xuống tảng đá. Chẳng những kiếm là thần vật uy lực đã hết sức kinh dị, mà chiêu pháp của chàng cũng cực huyền diệu, lợi hại tuyệt luân. Nói cho thật, nếu công lực Tứ Hải Sầu không cao thâm, không then là danh chấn giang hồ kiến văn rộng rãi thêm nữa đã sẵn chuẩn bị, chỉ sợ không thể chống nổi chiêu này.

Chỉ thấy lão kêu thốt lên một tiếng kinh ngạc, vội vã đưa tay rút ra một ống tiêu sắt nghênh tiếp vạch lên một phiến ánh sáng đen phong toả

kiếm thể và thân hình chuyển cực lệ, tay áo trái phất liền một vòng kinh phong, lập tức hai người cuốn lấy nhau.

Trong khoảnh khắc, thân hình hai bên không phân biệt được, gió cát tung lên mù mịt cát bay đá chạy, tiếng gió rít lên liên hồi, trong vòng mười trượng không ai dám đến gần.

Yến Lăng Vân mượn thần kiếm triển khai sở học trong thạch thất, chàng không cần biết uy lực của nó ghê gớm đến đâu chỉ tận tâm tận lực tấn công. Vì thế càng khiến Thiết Tiêu Ông lão ma đầu xưa nay vốn khinh thị võ lâm nhất thời tay chân luống cuống trong bụng hết sức kinh hãi. Lão quái vật không thể tưởng tượng đối thủ trẻ tuổi như thế mà thân lại có kỳ công tuyệt thế cực hùng hồn vô kể, chiêu thức hết sức tinh thâm, biến hoá khôn lường, chẳng khác gì nước sông cuộn cuộn không ngừng. Nhất là lão nhận ra Thái Âm Thần Kiếm càng thêm kinh dị.

May thay binh khí trong tay lão cũng là do tinh luyện bằng thứ sắt khác thường nên mới gằng gượng chống đỡ nổi, vừa đánh lão nổi lòng tham muốn chiếm đoạt bảo kiếm. Đại ước trong khoảng ăn hết một bữa cơm, họ đã trao đổi với nhau hơn mấy trăm hiệp.

Thoạt đầu Thiết Tiêu Ông lão quái có ý kéo dài cuộc đấu tìm ra chỗ sơ hở của đối phương, đoạt kiếm thủ thắng, nào ngờ Yến Lăng Vân càng đánh chiêu thức càng thuần thực, tinh thần càng dũng mãnh hơn lên chẳng có chút sơ hở nào có thể lợi dụng. Đừng nói đến chuyện đoạt kiếm là chuyện tuyệt không có khả năng, chỉ cần cố cầm cự, lão quái cũng đủ thấy khó khăn, lão xoa tóc tới tả miệng gầm lên liên hồi. Với danh vọng của Tứ Hải Sầu trên giang hồ nếu hôm nay thua một tiểu tử mới bước chân vào giang hồ chưa lâu, lão làm sao chịu đựng nổi, sau này mặt mũi nào gặp ai nữa? Bấy giờ mặt trăng đã lặn nghiêng, khí núi bốc lên mờ mờ trôi nổi khắp hang cốc chung quanh hợp thành một biển mây biển ảo trôi nổi không ngừng đẹp như một kỳ quan.

Bỗng nhiên như có tiếng gậy trúc xao động nổi lên bên tả, rồi một mùi tanh hôi xông đến. Vì chàng vừa nhận ra chẳng những ái thiê và nhị lão đều đã mất tích mà đây mặt đất những bóng trườn tới kinh dị vô số có đến hàng ngàn vạn con, con nào cũng ngẩng cao đầu kêu lên những tiếng khè khè rộn

người, không hiểu chúng ở đâu ra mà bốn phương tám hướng đều có.

Thiết Tiêu Ông lão quái thừa cơ chàng đang kinh ngạc, phi thân xuống khỏi tảng đá, lão nháp nhô thân hình mấy cái đã vượt ra ngoài xà trận. Lão đứng ngoài xa chỉ Yến Lăng Vân cười ha hả đắc ý:

- Tiểu tử ngươi bây giờ khỏi phải phiền tới lão phu nữa, thử xem ngươi đối phó với linh vật của lão phu được không?

Tiếp đó lão vuốt tóc nói tiếp:

- Còn nếu muốn giữ mạng hãy buông kiếm hàng thuận, lão phu thương tình tha cho.

Ngay lúc đó Truy Hồn Quỷ Môn Cao bỗng nhiên cũng hiện thân quát:

- Tiểu tử họ Yến, cô vợ đẹp của ngươi và hai lão già kia đã lọt vào tay thái gia ta rồi. Nếu lo cho mạng chúng, thái gia chẳng ngại gì trao đổi công bình, thái gia chỉ cần cổ kiếm trong tay ngươi, còn không, lập tức thái gia giết sạch hết!

Thì ra lão quái Tứ Hải Sầu tự biết rằng dựa vào chân tài thực học khó đắc thủ nên dùng tiếng gầm hú phát ám hiệu ra lệnh cho môn nhân thi hành độc kế. Thêm nữa Táng Môn Nhị Quỷ theo dõi trận đấu cũng biết sư phụ không có cách nào thủ thắng, nhất là lại bị cổ kiếm áp đảo nên đã lập sẵn chủ ý, lợi dụng các người họ Chung không kịp đề phòng bắt tất cả làm con tin, sau đó sai răn đến bao vây chàng. Tình hình ấy, nhất thời Yến Lăng Vân nổi giận muốn nổ đom đóm mắt. Nhìn xuống ngàn vạn con rắn đang dao động cái đầu tam giác cả vùng đất đen toàn là thân rắn, toàn bộ như bị thân rắn che kín hết nửa, rộng đến mấy trượng. Đủ mọi hình dạng rắn dài có ngắn có, kỳ hình quái trạng chỉ nhìn đủ kinh hồn. Nhất là dưới ánh trắng mắt loài rắn như chất lân tinh cực kỳ khủng bố.

Đang lúc chàng ngần ngại chưa tự quyết định, bỗng ngoài xà trận có tiếng cười ha hả:

- Bọn nào lại ăn cắp thủ pháp nhà ta doạ nạt trẻ con ở đâu vậy?

Sau câu nói xuất hiện liền một lão nhân quần áo xốc xếch và bằng hàng trăm mảnh, tay cầm trúc trượng khắp khểnh đi lên đỉnh núi, vừa đi lão vừa tự lầm bầm:

- Lão nhân gia ta nếu không đến sớm, bọn rắn rết này mà phát huy mất

công ta phải dùng lửa đốt sạch Thiên Thai Sơn này may ra mới dẹp tan được.

Nghe câu ấy Yến Lăng Vân phấn chấn hẳn tinh thần. Một là chàng đã nhận ra lão nhân là Thiên Sơn Thần Khất, hai là chàng đã được lão chỉ điểm cảnh tình sự nhớ ra chàng thân có Lục Dương Chân Khí tính chất thuộc hoả, chính là khắc tinh của loài rắn. Chàng vừa hô lớn:

- Cơ tiền bối đừng đến gần.

Vừa dứt trường kiếm vào vỏ, vừa hoành chương phát ra một luồng chân khí Lục Dương kinh khí. Quả nhiên mười phần hữu hiệu, lập tức khí nóng như lửa từ tay chàng cuồn cuộn phát ra khiến bày rắn rỏi rít quay đầu bỏ chạy đề cả lên nhau. Đồng thời chàng thừa cơ tung thân như thiên thần bắn lên không, bất quá chỉ điểm chân vài cái đã đến sát bên Truy Hồn Quỷ Môn Cao. Một tiếng gầm lên, Môn Cao chưa kịp nhìn rõ đã bị chàng chụp trúng Mạch Môn khổng lồ. Tất cả các chuyện ấy xảy ra trong chớp mắt. Thiết Tiêu Ông lão quái cũng vừa nhận ra lão nhân vừa đến là ai, lão quát to giận dữ với Thiên Sơn Thần Khất:

- Lão quỷ họ Cơ, người dám xen vào chuyện của ta, có lẽ hết muốn sống chăng?

Lão quái hoành thân sắp sửa động thủ. Lão thần khất vội xua tay cười nói:

- Phu lão già họ Tư, chậm đã chậm đã, chúng ta nhiều năm chưa gặp, hãy nói vài câu đã. Chúng ta đều già lão cả rồi, đỏ mặt trợn mắt là không nên đâu.

Tiếp lại lắc đầu:

- Người là tôn trưởng một phái sao lại đi hơn thắng với một tiểu tử mới vào giang hồ, dù thắng cũng chẳng vinh dự gì, còn không có phải mang nhục không?

Bấy giờ Thiết Tiêu Ông nhìn thấy đồ đệ bị Yến Lăng Vân khống chế, lão chưa kịp đến cứu nhưng nghĩ lại lão cũng có con tin không lấy gì làm lo ngại. Lão đảo mắt nhìn Thiên Sơn Thần Khất:

- Cái gì là nhục với chẳng nhục, chẳng lẽ lão phu đây há lại sợ Miêu Lãnh Khuyết sao chứ?

Đến bây giờ lão quái vẫn coi Yến Lăng Vân là truyền nhân của Miêu Lãnh phái.

Lão khất cái cười ha ha:

- Nào chỉ có Miêu Lãnh Khuyết thôi đâu, sau lưng y còn có nhiều cao nhân khác lắm đó! Lão quái người thật là ếch ngồi đáy giếng, chẳng biết chút gì chuyện giang hồ, lão khiêu hoá báo cho người biết, một tháng nay Miêu Lãnh, Nam Hải đều nhận tiểu tử này làm truyền môn nhân, ai dám đụng tới y?

Tứ Hải Sầu giật mình nghĩ bụng:

"Thiên hạ sao có chuyện lạ, các phái đều tranh nhận một người làm truyền nhân?"

Quả nhiên tiểu tử này căn cốt phi thường, là người hiếm có trên đời. Tài năng như thế chỉ cần hơi tập luyện thêm chút nữa là có thể làm môn phái nở mày nở mặt được rồi, ai mà không cần. Có lẽ lão khiêu hoá này không nói đùa đâu!"

Đồng thời lão nghĩ tới đó nảy sinh ra một ý lạ, lập tức thu hồi tiêu sắt đổi sắc mặt hoà hoãn hỏi Thiên Sơn Thần Khất:

- Chẳng lẽ việc hôm nay lão phu đành bãi bỏ ư?

Câu ấy chẳng khác gì nói "người phải tìm cách gì cho dừng tay một cách vinh dự chứ?" Lão khất tức thì đáp:

- Tiểu tử này chỉ có thể lấy lý lẽ khuất phục chứ không thể lấy võ lực khuất phục. Có lẽ lão động thủ hôm nay là cũng có ý cầu người làm truyền nhân ư?

Hành vi của Thiết Tiêu Ông lão quái hôm nay lấy nhiều hiếp ít, mọi chuyện đều khuất lý, không thể nào có lời biện minh, lão đành cười giả lả:

- Lương tài mỹ chất, ai mà không yêu thích, lão khiêu hoá này khéo nói trúng ý ta, chính là ta có ý ấy nên mới thử võ công của tiểu tử...

Lập tức lão huýt sáo miệng ra dấu thu hồi xà trận, thái độ đổi khác hoàn toàn rất ư hoà hoãn. Còn lão khất cái thật ra là người nhận lệnh của Thiên Đô Tiên Khách vì lo sợ bọn ma đầu lộng hành giang hồ nên hẹn ước ba năm nữa quần hùng sẽ gặp nhau ở Hoàng Sơn luận kiếm để cùng tranh địa vị đệ nhất võ lâm, không di hại cho sinh linh bá tánh. Đặc biệt là Tứ

Hải Sầu đang có mối hận với Miêu Lãnh Khuyết, nếu không có ai ước thúc hai lão ma này, tất chúng sẽ gây ra những trận ác đấu ở mọi nơi, đồ thần sinh linh vô ích.

Sau đó huynh đệ Nhị Quỷ họ Môn giao trả hai lão họ Chung, họ Hàn cùng với Chung cô nương cho Yến Lăng Vân và được lão khất cái Thiên Sơn Thần Khất báo tin hiện giờ mẫu thân của Khuyết Hàn Hương đã bắt giữ Cát Phi Quỳnh và Bạch Phụng Tiên. Chàng vội vàng từ giã Chung Tuệ Phân và Chung lão lên đường đến Hoàng Sơn theo lời khuyên của Thiên Sơn Thần Khất, và cũng đến bây giờ chàng mới biết Lâm Yên cô nương chính là một hoá thân của Lăng Vân Yến mà trước đây vẫn bị giang hồ gọi là quái thư sinh.

Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân, tuy mới thành hôn ở Lưu Vân Sơn Trang nhưng trong tâm khảm lúc nào chàng cũng nhớ tới tình thâm nghĩa trọng với Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh, nghe tin nàng bị lão ma nương bắt giữ trên núi Miêu Lãnh chàng hết sức lo lắng.

Đồng thời lão khất cái cũng cho chàng biết việc chàng đến Hoàng Sơn là thập phần trọng yếu, nên sau sự việc xảy ra ở Xích Thành Sơn, chàng liền trân trọng chia tay với Thiên Thai Tiên Tử, theo chỉ dẫn hành trình của Thiên Sơn Thần Khất, không quản ngày đêm trực chỉ Hoàng Sơn.

Bấy giờ bản lãnh chàng đã khác và kinh nghiệm giang hồ cũng hơn hẳn khi chàng mới lìa nhà ra đi. Không lâu sau, chàng đã vào tới cảnh địa cần đến. Chỉ thấy khắp nơi đều là núi non trùng điệp kéo tận chân trời, muôn ngàn đỉnh núi vươn lên tới mây điệp điệp trùng trùng so với Thiên Thai Sơn và Quát Thương Sơn, nơi này mới thực là danh thắng.

Thời tiết đang là giữa mùa đông, đất trời lạnh lẽo băng giá, mây thấp nổi trôi theo từng trận gió rít, lúc thì sương lại mang mang, lúc thì núi xa ẩn hiện, biến ảo không ngừng cực kỳ thú vị. Nhưng riêng với Yến Lăng Vân, chàng không phải đến đây đi du ngoạn nên chẳng có bụng nào thưởng thức cảnh đẹp ấy. Thiên Đô là ngọn núi cao nhất trong dãy Hoàng Sơn. Với công lực bản lãnh của chàng, chàng vượt lên những đỉnh núi cao.

Ngờ đâu chàng đã quên mất câu cổ ngữ "nhất sơn hựu kiến nhất sơn cao" cứ vừa lên tới một đỉnh núi, đưa mắt nhìn xa xa lại có ngọn núi khác

cao hơn, suốt ngày hôm ấy chàng phi hành qua rất nhiều ngọn núi mà vẫn chưa biết đâu là ngọn cao nhất. Cho đến giữa trưa ngày hôm thứ hai, Yến Lăng Vân mới leo tới ngọn núi cực kỳ dị dâm thẳng tới mây.

Khắp núi là muôn ngàn tảng đá hình thù kỳ dị như một rừng đá, muôn ngàn những thân cây tàng ngàn năm rợp bóng che cả bầu trời, khắp nơi xanh biếc một màu cỏ cây tươi tốt, nhất là rừng hoa mai bạt ngàn toả ra từng trận hương thơm đưa theo gió thoảng khiến chàng có cảm giác lạc vào đến cõi tiên. Chàng ngỡ người trước cảnh đẹp lưu luyến không nỡ rời bỏ cảnh thần tiên hiếm có trên đời, đưa mắt nhìn chung quanh, hình như thấp thoáng trong rừng mai có bóng hai nữ lang tuyệt điểm ngồi song song bên nhau nói thì thầm chuyện gì đó.

Chàng lấy làm lạ nhìn kỹ hơn chút nữa nhận ra liền đó chính là người chàng có ý tìm đến bấy lâu và nữ lang kia chính là ma nữ họ Khuyết. Yến Lăng Vân cứ tưởng mình hoa mắt, hay là chàng đang nằm mộng? Thêm nữa trong thâm tâm chàng vẫn cho rằng ma nữ và Lăng Vân Yến một tà một chính tuyệt không có lý do giao tiếp với nhau.

Nhân vậy chàng ngăn người ra một lúc mới phát giác cảnh tượng trước mắt chẳng hề là giả, liền cất bước bước tới cung tay gọi lớn:

- Thì ra Lăng hiền muội ở đây, ngu huynh đã tìm hiền muội khắp nơi. Giọng nói chàng vẫn chẳng khác gì trước, thần thái cũng thân thiết như xưa nay họ vẫn đối với nhau. Hiển nhiên đối phương là Lăng Vân Yến và Khuyết Hàn Hương rồi. Nhưng sao chỉ Khuyết Hàn Hương nghe tiếng của chàng là nửa vui nửa kinh ngạc, u oán vội vàng đứng dậy. Còn Lăng Vân Yến khác hẳn, chẳng những nàng không đứng dậy mà mặt còn nghiêm lạnh buông ra lời hỏi lạnh lùng:

- Túc hạ mới được vợ đẹp sao không ở mãi với nhau, đến hoang sơn này làm chi?

Lời hờn dỗi của nàng rõ ràng ám chỉ hình ảnh nàng đã nhìn thấy trong Hoà Hợp am ngày nọ nhưng Yến Lăng Vân lại tưởng nàng nói đến chuyện ở Lưu Vân Sơn Trang, chàng đỏ ửng mặt ấp úng đáp:

- Sao hiền muội... biết tin mau thế? Đó cũng chỉ là... chỉ là chuyện ngu huynh bắt đắc dĩ đó thôi.

Đương nhiên câu ấy của chàng cũng chẳng khác nào tự thừa nhận. Lăng Vân Yến bật ra tiếng cười nhạt đứng dậy biến sắc nhìn Khuyết Hàn Hương:

- Hương muội muội, chị nói có sai đâu nào?

Mắt nàng quét qua Yến Lăng Vân quát:

- Ai là hiền muội của các hạ, cô nương đây có bao giờ quen với loại hạ lưu như túc hạ đâu?

Nàng không thèm nghe lời chàng đáp, kéo tay Khuyết Hàn Hương, cầm giận nói:

- Chúng ta về thôi.

Lập tức song song tung thân, không hề quay đầu phi hành xuống dưới đỉnh núi, chớp mắt đã biến mất. Tình hình như thế ra khỏi dự liệu của Yến Lăng Vân, chàng không tài nào nghĩ ra chàng kết nghĩa vợ chồng với Thiên Thai Tiên Tử là việc quang minh chính đại chẳng có gì trái với đạo đức sao lại người ta miệt thị nặng nề đến thế?

Bản tính chàng vốn quật cường cố chấp, tự biết hành vi của mình không có gì sai nên không chịu giảng giải khẩn cầu với một nữ hài tử.

Đến khi hai nàng phất áo bỏ đi chàng vẫn đứng ngây người ở nguyên chỗ không biết nên làm gì cho phải?

Lâu lắm chàng mới lắc đầu tự nói với mình:

- Cô nương này giận vui bất thường, không biết có dụng tâm gì không? Hà!

Đồng thời chàng thấy ma nữ thân thiết dị thường với Lăng Vân Yến, chợt nghĩ ra một ý:

"Hoặc là con ma đầu Miêu Lãnh ấy đã dùng lời khôn khéo ly gián bịa ra chuyện gì xấu cho ta?"

Càng nghĩ chàng càng thấy hợp lý, lập tức phấn chấn tinh thần, nghĩ thầm:

"Việc này tất cần biện minh với Lăng Vân Yến cô nương, chí ít cũng phá được quỷ kế của con Miêu nha đầu ấy."

Chàng liền gấp rút theo hướng hai nàng tìm đuổi theo.

Chàng vốn sẵn có thành kiến với Khuyết Hàn Hương từ lâu, chưa biết

giải thích sự hiểu lầm của Lăng Vân Yến ra sao cho tiện nên cũng chẳng trách được nỗi nghi ngờ của chàng. Bấy giờ chỉ vì chàng nhìn thấy hai cô nương xuất hiện trên đỉnh núi này nên cứ đinh ninh chắc đây là ngọn núi tên là Thiên Đô Phong. Nhân vậy chàng không cần vội vã nhận ra nơi ở của hai nàng tất phải ở vùng gần đây, quyết không có lý không thể tìm ra.

Thêm nữa chàng có lòng kính mộ đối với Quy Nguyên Tử và hy vọng gặp được người, do đó không tiện gọi tên hai nàng sợ kinh động đến Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử nên cứ âm thầm theo dấu hai nàng.

Ngờ đâu chỉ trong khoảng khắc mây núi đã kéo đến mù mịt như một biển lớn, khí bốc lên hợp với mây thành một khối mông mênh, chỉ cần sẩy chân một ít ắt rơi xuống vực sâu tan xương nát thịt liền, trừ một vùng rừng mai trước mặt, bên ngoài có những gì, chàng không cách nào nhìn rõ.

Hiện tượng ấy bức Yến Lăng Vân phải quay về chỗ cũ ngồi đợi mây tan khói toả. May thân chàng có dị bẩm mới chống cự nổi khí lạnh thấu xương và tự đào mấy củ bột ăn cho đỡ đói, nếu là thường nhân không biết tình hình còn khốn quẫn tới đâu nữa.

Không biết thời gian qua bao lâu, đột nhiên chàng thấy cảnh vật có hơi sáng dần, một ngọn gió lạnh hơi thổi quét qua, đỉnh núi đã trở lại với cảnh tượng cũ. Ánh dương quay chiếu từ phương đông cho biết chàng đã ở đây hết một đêm. Đưa mắt nhìn xa bốn bề mây nổi thiên hình vạn trạng như những hòn đảo nhấp nhô lúc ẩn lúc hiện như những kỳ quan khiến người ta quên cả bản thân và có cảm giác mình không còn ở trên cõi nhân gian nữa. Quả là Hoàng Sơn thắng địa, danh bất hư truyền.

Chính lúc Yến Lăng Vân đang bị cảnh đẹp hấp dẫn tan hết niềm tục lụy như thế, hốt nhiên chàng nghe không xa có người bật cười:

- Nơi Thuỷ Tín Phong này của chúng ta muốn tả lại cũng khó hình dung, ta nhớ người xưa có câu đối ngắn này để tả cảnh đẹp của nó để ta đọc cho nghe xem có đúng không nghe!

Tiếp đó là tiếng ngâm sang sảng:

- Khởi hữu thử lý, thuyết đã bất tín.

Chân chính hảo tuyệt, đáo giả phương tri.

(Ở đâu đẹp bằng chốn này.

Kể ra nói chẳng tin ngay được lời.

Núi này quả đẹp tuyệt vời.

Đến nhìn tận mắt mấy ai hiểu liền).

Từ cú tuy rất quê mùa nhưng lại đúng với sự thật kỳ diệu của đỉnh núi, và cũng chỉ có mười sáu chữ ấy là lột tả được hết. Nhưng rồi chàng lại sức tỉnh đây chưa phải là chỗ chàng cần tìm đến, bất giác chàng buột miệng lẩm bẩm:

- Ô! Thì ra đây là Thuỷ Tín Phong chứ đâu phải Thiên Đô Phong?

Rồi chàng đưa mắt nhìn tới chỗ phát ra lời nói thử xem nhân vật nào để còn tiện hỏi thăm đường. Theo chàng nghĩ, đối phương ắt chỉ ở gần bên tả, nào ngờ quái lạ, khi chàng ngưng mắt nhìn ra chẳng thấy ai, chỉ nghe tiếng nói, trận gió lạnh vừa rồi thổi rụng muôn ngàn đoá hoa mai bay phơ phất như tiên nữ giáng trần múa áo trên không.

Cảnh cực đẹp khiến chàng quên cả ý tìm người hỏi đường, đến bản thân chàng ở đâu chàng cũng quên mất. Như thế qua độ một tuần trà hốt nhiên chàng mới hồi tỉnh đưa mắt nhìn kỹ, dường như cảnh vật đó hơi khác ngày hôm qua và hình như có người đã cố ý bày bố, lợi dụng những thân cành mai bày ra trận đồ vây khốn chàng.

Yến Lăng Vân phát giác ra đây không phải là một rừng mai tầm thường như hôm qua mà đã biến thành một trận đồ, chàng đưa mắt nhìn ra cửa xuất trận sau đó cười lớn tiếng:

- Người nào bày vẽ vây khốn tiểu sinh làm chi?

Chàng thung dung bước chậm rãi về phía "sinh môn", chợt thấy bên góc phía tây rừng mai có hai người ngồi trên một tảng đá. Một là lão nhân tóc trắng râu dài mặc áo màu cổ đồng, tướng mạo thanh nhã thần thái lạnh lùng kiêu ngạo, còn một là phụ nhân trung niên áo lục mây ngài mắt phụng nghi thái nhàn nhã. Nhất là lão nhân chính là Thiên Đô Tiên Khách mà chàng ngưỡng mộ đã lâu, lập tức chàng vội chính tâm thành ý sửa lại y quan bước tới cúi thân sát đất nói:

- Tiểu tử Yến Lăng Vân may được gặp bậc trưởng thượng, cúi xin được chỉ giáo.

Chàng nói vậy vì chưa dám chắc người đó có phải là Quy Nguyên Tử

hay không nên chưa dám van xin người thu làm đồ đệ, chỉ nói "xin được chỉ giáo". Chàng không ngờ lão nhân ấy cứ giương hai con mắt nhìn chàng thăm dò một lúc khá lâu như không nghe câu nói của chàng. Lâu lắm đột nhiên lão hơi biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi:

- Trẻ con môn hạ của ai đến Thuỷ Tín Phong của ta làm chi?

Tiếp đó lão vuốt râu trầm giọng nói liền:

- Nếu không thấy tiểu bối người cũng có chút thông minh nên mới thoát được sự kèm thúc trong rừng mai, lão phu ta đã không tha cho người rồi!

Có lẽ vì trận đồ rừng mai của lão bị phá nên lão then quá hoá giận nghi ngờ chàng cầu chỉ giáo là có ý mĩa mai! Đồng thời Yến Lăng Vân cũng nhận ra giọng nói lão nhân này không phải giọng nói như chàng nghe được ở Hán Dương khi được ngấm truyền tâm pháp, lại thấy thần sắc lão nhân kiêu mạn nên trong lòng lấy làm thất vọng.

Chàng lập tức nghiêm mặt ngang nhiên đáp:

- Hoàng Sơn là đất danh thắng ở vùng đông nam chứ đâu phải của riêng tôn giá, chẳng lẽ tại hạ muốn đến đây du ngoạn cũng bị tôn giá cấm chế nữa sao?

Lão nhân đợi chàng nói hết câu liền đứng thẳng dậy chỉ thẳng vào mặt chàng:

- Ngọn Thuỷ Tín Phong này là nơi tu luyện của Hàn Mai Xử Sĩ ta, tiểu tử người đã lén vào quá một đêm, lão phu để yên sao được?

Tiếp đó không đợi chàng nói, lão vẫn trừng trừng nhìn chàng cười hăng hắc:

- Có lẽ người dám ngang ngạnh trước mặt lão phu là cậy có ai sau lưng chứ gì?

Đến đây, lão phu thử xem người đã học được mấy chiêu của người nào mà dám hỗn láo?

Tính lão nóng như lửa dù tuổi tác đã cao. Chính vì tuổi cao của lão mà Yến Lăng Vân vội bình tĩnh cung tay kính cẩn:

- Tôn giá tuổi cao đức trọng, tại hạ chỉ là một tên tầm thường biết vài chiêu thức đâu dám vô lễ!

Lời ấy chàng nói là nói thật nhưng lão nhân lại cho rằng chàng khiêu khích, lão càng bốc lửa giận, gầm to:

- Tiểu tử cuồng vọng, chẳng lẽ lão phu tuổi cao lại sợ người sao?

Bấy giờ lão đã quá giận chỉ nói tiếp được hai tiếng "tiếp chiêu" rồi không đợi chàng đáp, hai tay lão liền phân ra tung thân đến gần chàng ống tay áo phất lên biến thành một ánh hào quang vàng điểm tới yếu huyệt chàng. Chẳng những lão xuất thủ rất lợi hại mau như điện chớp mà thân hình, chương thế kỳ dị khôn tả. Nhất thời bức bách Yến Lăng Vân phải đạp Lục Hợp Tiềm Tung Bộ tránh thế tấn công, buông lời:

- Được, sự đã đến thế tại hạ xin lãnh giáo lão trượng vài chiêu.

Lập tức chàng xoay thân theo thế Phân Hoa Chiết Liễu bắt đầu triển khai trận đấu. Bấy giờ, ánh thái dương đã lên cao, khí núi đã dần tan, đỉnh núi sáng rực ánh nắng càng thêm đẹp đẽ. Một già một trẻ càng thêm phần kích động, chớp mắt, hai người đã giao đấu hơn mười hiệp. Ban đầu Hàn Mai Xử Sĩ tưởng chàng chỉ là một thiếu niên bình thường chỉ cần vài chiêu có thể hạ nhục được chàng. Nhưng sau mười hiệp, lão thấy chiêu thế chàng phi thường, nội lực thâm hậu hơn người, lão càng đấu càng nóng ruột, xuất chiêu càng mau, trong khoảnh khắc hai người biến thành hai đạo sáng một vàng một xanh quần lấy nhau giữa rừng mai không còn phân biệt rõ ai là ai nữa.

Trung niên phụ nhân vẫn ngồi một bên xem trận đấu lấy làm kinh dị, hai mắt không dám chớp. Đánh như thế hơn một trăm hiệp, hốt nhiên Hàn Mai Xử Sĩ thân hình đang mau chuyển sang chậm dần, mặt lão hết sức thác dị, râu tóc bay phơ phất quát to tiếng:

- Tiểu tử họ Yến, hãy tiếp lão phu một chương thử xem.

Lập tức lão đảo hai cổ tay đánh ra một kinh lực mạnh như sóng cuồn có màu xám nhạt. Hiển nhiên đây là bản lãnh mà lão đã khổ luyện lâu năm. Yến Lăng Vân không dám sơ suất tiếp lời quát:

- Hay lắm.

Song thủ chàng giơ cao vận lên hai chân khí Tam Âm Lục Dương biến thành hai luồng khí một tía một trắng như hai con giao long cuốn tới. Chỉ nghe ùm một tiếng dữ dội đá hoa cát bụi bay mù lên, cả hai đều bị chấn

chấn thân hình rung động liên tiếp.

Hàn Mai Xử Sĩ hết sức kinh dị, lão tuyệt nhiên không thể tưởng tượng, một thiếu niên trẻ tuổi như chàng mà lại có thể thung dung tiếp chiêu lão đã khổ công luyện tập mấy chục năm nay mà vẫn an nhiên đứng vững, thực là một chuyện ghê gớm đối với lão.

Lặng lẽ nhìn chàng một lúc, lão khẽ gật đầu trầm trọng:

- Trẻ con giỏi lắm! Chiêu của lão phu miễn cưỡng tiếp được đấy!

Thực ra trong lòng Yến Lăng Vân cũng hết sức kinh ngạc. Một là công lực người này rất cao tựa không kém Thiết Tiêu Ông Tứ Hải Sầu, hai là thân pháp chiêu thức của lão hết nửa phần là cùng nguồn gốc võ học với nghĩa huynh Độc Hành Tẩu Kỳ Linh của chàng, không biết hai người có quan hệ gì không? Trong khoảnh khắc chàng lại thấy đối phương bẻ một nhánh mai khô dài độ ba thước, đưa lên gọi lớn:

- Tiểu tử, người dám tiếp thêm mấy chiêu vũ khí của lão phu không?

Yến Lăng Vân trẻ người huyết khí kiên cường, trong tình hình ấy, tuy không dám khinh địch nhưng nào sợ, chàng thản nhiên đáp:

- Tôn giá đã kiên quyết chỉ giáo, tại hạ xin liều mạng bồi tiếp. Xin đợi cho một lát để tại hạ kiếm vũ khí.

Lập tức chàng xoay thân thi triển Lãnh Diễm Xuyên Tâm kết hợp với thủ pháp Bồ Phong Tróc Ảnh trong Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục tay chỉ vào một gốc mai già gần đó. Thực kể khó tin, lập tức một gốc mai già ấy bật gốc hút tới tay chàng, hai đối phương cùng thất sắc. Hiển nhiên Yến Lăng Vân cố ý biểu diễn để lộ bản lãnh của mình. Chính gặp lúc hai người sắp động thủ, bỗng từ phía ngoài có một bóng trắng mặc áo xanh phi thân vượt vào vườn mai, bóng ấy dừng lại hiện ra là một nữ lang áo xanh đeo kiếm rất xinh đẹp mới khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Không hiểu vì lý do gì, nữ lang ấy nhìn Yến Lăng Vân quát to:

- Tiểu tử lớn gan thật dám phóng tứ trước mặt gia gia ta, cô nương không thể tha thứ được!

Trường kiếm trong tay tiểu cô nương rung động đâm tới loé ra một ánh sáng bạc, nòng lại quát:

- Rút vũ khí mau, cô nương không muốn đoạt tiện nghi, cành cây trên

tay người quyết không chống nổi bảo kiếm cô nương đâu.

Hàn Mai Xử Sĩ lùi lại gật đầu với con gái:

- Cũng hay, hãy để nha đầu này thay ta trông trị y cũng được!

Đương nhiên Yến Lăng Vân bị cô nương ấy trở kiếm vào mặt quát mắng trong bụng cũng có hơi giận, lại thấy bảo kiếm trong tay đối phương loá ra ánh sáng lạnh toát chính là một thần vật, chàng vội buông tay bỏ rơi nhành mai, rút thanh Thái Âm cổ kiếm trên vai xuống thuận tay vẽ một vòng ánh sáng xanh biếc bắn ra rít lên mấy tiếng như rồng ngâm u u bất tuyệt. Chàng đang định cất lời mắng lại cô nương ngang ngược kia, bỗng nhiên thấy Hàn Mai Xử Sĩ nghiêm hãn nét mặt quát thiếu nữ:

- Mai nhi không được vô lễ!

Rồi lão bước tới cung thân sát đất thi lễ với chàng:

- Lão hán Lãnh Như Thuỷ không biết pháp giá Chương môn giá lâm, vô tình thất lễ, kính xin thứ tội.

Hành động lạ lùng của lão khiến Yến Lăng Vân giật mình hoảng hốt vội thu kiếm ôm quyền đáp:

- Xin tôn giá chớ ngộ nhận, tại hạ chưa hề có sư môn sao lại gọi thế, tại hạ sao dám nhận?

Thực vậy, lần đến Hoàng Sơn này nguyện vọng của chàng là cầu được gặp sư truyền nhưng Hàn Mai Xử Sĩ không chịu tin vì rõ ràng lão đã thấy tuyệt học và công lực cao của chàng, thử hỏi ai dám tin là chàng chỉ đi tìm sư phụ? Do vậy sắc mặt Hàn Mai Xử Sĩ càng thê thiết rung nói:

- Lão hán tự biết điều thất đức khi xưa của mình nên tự giam ở vách đá này mười năm nên cúi xin Chương môn nhân tha thứ cho lỗi cũ?

Lão thở dài thườn thượt:

- Tên liệt đệ Lãnh Thanh Thu làm điều phi nghĩa kết đảng phản bội di huấn của tổ sư, lão hán tuy vì không đủ sức thanh trừ môn phái Huyền Âm nhưng mấy chục năm nay đau đầu bên lòng vì chuyện trừ khử nó, đâu dám quên!

Mấy lời nói của lão mới đầu Yến Lăng Vân mơ hồ không hiểu, sau đó chợt nhớ lại lời nói của Long Thu Vũ Sĩ Tề Thiên Lạc lập tức hiểu ra nguyên nhân vội vàng đáp:

- Thú thật với lão tiên bối, tại hạ chính không phải là người của quý phái và chẳng có ý muốn thừa kế ngôi vị Huyền Âm phái, xin đừng câu nệ. Không dám giấu lão tiên bối, thần vật này là do vô ý mà được nó thôi.

Hàn Mai Xử Sĩ kinh ngạc một chút rồi lại khôi phục như cũ, khẽ lắc đầu:

- Điều ấy chẳng hề gì, lão hán quả có từ kiếm nhận người, có lẽ tiểu tướng công chưa biết, tổ sư bản môn có di ngôn, bất cứ ai có cầm Thái Âm Thần Kiếm tức là Chương môn của tệ phái. Đó chính là ý trời, Lãnh Như Thủy dám không tuân!

Rồi lão cười ha hả:

- Nơi đây không phải chỗ nói chuyện dông dài, nếu tiểu tướng công không chê, xin mời vào tệ xá để lão kể chuyện tường tận được chăng?

Lão đưa tay vẫy trung niên phụ nhân và thiếu nữ đến gần và giới thiệu với chàng:

- Hai người này một là tiểu nữ Lục Hoa, một là cháu gái Bích Mai, tiểu tướng công tạm thời cho họ ra mắt rồi chút nữa làm lễ bái sư môn.

Bấy giờ tuy muốn mở lời từ chối nhưng rồi thấy người quá khẩn thiết chàng lại không tiện nói. Cô nương tên Bích Mai đưa đôi mắt đen láy nhìn chàng rồi mỉm cười quay sang trung niên thiếu phụ:

- Cô cô, người này gia gia nói là Chương môn của chúng ta, thế Mai nhi phải gọi thế nào mới phải?

Nàng hỏi rất ngây ngô dù đó là câu hỏi thực lòng. Yến Lăng Vân bật cười cung tay thi lễ với nàng:

- Tại hạ họ Yến tên Lăng Vân, có lẽ cũng chỉ lớn hơn cô nương vài tuổi là cùng, xin cứ gọi là Yến đại ca được rồi chứ còn gì nữa?

Bích Mai tiểu cô nương cười khanh khách, gọi liền:

- Yến đại ca, cái ấy là do đại ca tự nguyện đấy nhé, mai một đừng có hối hận rồi lại cậy chức Chương môn đàn áp tiểu muội.

Lãnh Lục Hoa vui vẻ nói với thân phụ:

- Cha, hôm nay có khách quý đến nhà, chúng ta cũng nên khoản đãi một bữa chứ?

Đồng thời bốn người đi xuống Thủy Tín Phong.

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 24
Cải Trang Xảo Kế
Nhị Quỷ Bay Hồn

Sau này chàng mới biết những bí mật về Huyền Âm phái. Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy chính là đồng môn đại sư huynh của Lãnh Thanh Thu đang tiệm xưng chức Chưởng môn ở Lạc Hồn Nhai hiệu Huyền Âm Đế Quân, chỉ vì hai sư huynh đệ họ tính tình một thiện một ác, do đó năm xưa khi Hàn Mai Xử Sĩ phát hiện ra di ngôn của Tri Phi Tử cố khuyên bảo sư đệ nhưng y không nghe. Lãnh Như Thủy vì thế cô bèn dẫn cả gia đình ẩn thân vào Hoàng Sơn, đồng thời vì căm giận hành động hiểm ác của bọn Ngũ Quỷ nên ngầm có ý thanh lý môn hộ. Lão ngầm sai con rể là Gia Cát Huyền vào trong Châu Thành lập Bát Quái Giáo để tìm thêm lực lượng và theo dõi người nào đoạt được Thái Âm Thần Kiếm. Nhất là lão lúc nào cũng tin ở di ngôn tổ sư tất phải có linh nghiệm, đến nay đã hơn mười năm ròng rã. Đột nhiên hôm nay lão nhận ra thần kiếm trấn sơn của bản môn xuất thế trong tay một thiếu niên công lực phi phàm như Yến Lăng Vân, lão không vui mừng sao được?

Sau khi làm lễ ra mắt Chưởng môn, cả nhà họ Lãnh đem mọi sự kể lại với Yến Lăng Vân và cho sự tương ngộ hôm nay chính là do thiên ý. Yến Lăng Vân tuy có miễn cưỡng vì lòng thành khẩn của họ nhưng chàng không hề có ý muốn làm Chưởng môn Huyền Âm phái do đó sau khi suy tính lập tức chàng tháo dây đeo Thái Âm Thần Kiếm dâng lên Lãnh Như Thủy:

- Bảo vật này nguyên là thần vật của quý phái, văn bối nào dám tiệm dụng lâu, huống gì lão tiền bối xưa kia là người đứng đầu ở Lạc Hồn Nhai, nắm quyền Chưởng môn là chuyện đương nhiên, hôm nay xin phụng hoàn lại, xin đừng từ chối.

Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy cười ôn hoà:

- Tiểu tướng công nói thế sao phải, di ngôn của tổ sư tệt phái chẳng lẽ

họ Lãnh này lại dám sai. Người đoạt được Thái Âm Thần Kiếm là có ý trời ở trong chứ phải đùa sao? Tiểu tướng công nếu không muốn đoái hoài tới kiếp nạn của tể phái, lão hủ cũng chẳng dám miễn cưỡng nhưng hiện nay xin cứ tạm giữ thần kiếm, đợi khi nào môn hộ được thanh lý rõ ràng lúc ấy chúng ta sẽ quyết định cũng chẳng muộn nào.

Thái độ ngôn ngữ lão hết sức thành khẩn khiến Yến Lăng Vân không biết từ chối ra sao, chàng đành thu hồi kiếm báu:

- Văn bối xin vâng lời tạm giữ, bất cứ lúc nào lão tiền bối cần bảo vật này, xin cứ nói một lời, văn bối xin dâng hai tay.

Thạch động là nơi trú ngụ của gia đình họ Lãnh tuy không nhiều cao lương mỹ vị nhưng cũng khá nhiều sơn quả sơn cầm đủ làm bữa tiệc hôm ấy vui khôn xiết. Đang ăn dở dang bỗng chàng lắng nghe xa xa có tiếng võ khí chạm nhau vọng lại. Thính lực của chàng vượt trội hơn tất cả nên có lẽ chỉ một mình chàng nhận ra tiếng động ấy, không muốn làm phiền tới gia đình Hàn Mai Xử Sĩ, chàng xin tạm thời cáo lui.

Vượt thân ra khỏi thạch động, Yến Lăng Vân bắt gặp một ngọn suối nước chảy xiết, chàng nảy ra ý lạ bèn xuống suối dùng thuật dịch dung thay đổi sắc mặt rồi tiếp tục đi về hướng vọng lại tiếng võ khí chạm nhau.

Lại vượt qua một khu rừng tùng nữa, trước mắt Yến Lăng Vân hiện ra ba bóng người đang hỗn chiến, chàng nhận ra liền Lăng Vân Yến cô nương đang bị hai đại hán cao lớn vây đánh. Thân hình chàng bung lên đảo lộn một vòng rồi rơi xuống trước mặt nàng:

- Lăng cô nương, có tại hạ là Toàn Chân đến trợ giúp cô nương một tay. Bấy giờ gương mặt hoá trang của chàng vàng bệch nên nhất thời Lăng Vân Yến không thể nhận ra là ai. Lăng Vân Yến vội xuất chiêu chưởng biến thành chiêu Phong Quyển Tàn Tuyết tấn công đối phương chính là tên ma đầu Lạc Hồn Vũ Sĩ, hắn đang phân tâm vì sự xuất hiện đột ngột của chàng bị chiêu ấy của nàng bức phải lùi lại mấy bước. Đồng thời Quỷ Cốc Tử Ma Giang bên cạnh hắn nhìn thấy Yến Lăng Vân (đang tự xưng là Toàn Chân) hắn giật mình ngờ ngợ vì quen quen quen, nhất là thân pháp khinh công xuất kỳ của chàng, hắn tràn thân tới quát:

- Đạo hữu là ai? Không biết Quỷ Cốc Tử Ma Giang ta ư?

Xưa nay Quỷ Cốc Tử tung hoành giang hồ bất cứ ai nghe đến tên hắc đầu kinh hồn táng đờm, không ngờ trung niên mặt vàng này vẫn thản nhiên hỏi lại:

- Hai tên nghiệp chương ma đầu, các người nhận ra ta là ai không?

Nhị Quỷ hơi biến sắc kinh ngạc. Lạ thật! Chúng quả có thấy chàng hơi quen nhưng nhất thời chưa nhận ra là ai. Trung niên mặt vàng hoành tay rút thanh trường kiếm đeo trên vai, thuận tay chàng vẽ một vòng tròn, ánh kiếm xẹt ra xanh biếc, chàng quát lớn:

- Còn chưa mau cút về Quát Thương Sơn báo cho lão họ Lãnh kia chuẩn bị chịu gia pháp trừng trị nữa sao?

Thần sắc Nhị Quỷ đột biến, chúng quỳ hắc xuống đất không dám nhìn thẳng, cung kính đáp:

- Kính tuân pháp chỉ của tổ sư!

Thì ra chúng vừa nhìn thấy Thái Âm Thần Kiếm xuất hiện sức nhớ đến di huấn của Tri Phi Tử ở Lạc Hồn Nhai. Từ xưa chúng đã nghe đồn đại tổ sư Huyền Âm phái tu luyện thuật trường sinh bất tử, đương nhiên là rất tinh luyện về thuật Trú Nhan dù có hơn trăm tuổi vẫn còn trẻ là điều có thể xảy ra, huống gì lâu nay Ngũ Quỷ chống lại lệnh dụ của tổ sư nên nhất thời chúng mất hết tự chủ tin chắc đây là Tri Phi Tử trở lại phạm trần trị tội chúng. Nhị Quỷ khép nép đứng dậy mặt vẫn cúi gầm khép nép xoay thân đi thẳng không dám quay đầu lại.

Nãy giờ nữ hiệp Lăng Vân Yến yên lặng theo dõi Nhị Quỷ, đợi chúng đi hắc nàng mới bật cười:

- Thật là một màn hài kịch vui đấy!

Không ngờ nàng đã nhìn ra chỗ sơ hở của trung niên mặt vàng ấy, âm thanh nàng rất u oán:

- Yến đại ca, đại ca nữ không nhìn tiểu muội ư? Tiểu muội bôn ba ngàn dặm trước đây dù có hiểu lầm đại ca nhưng dù sao cũng chỉ là ngộ nhận chứ thực tâm tiểu muội nào dám trách oán đại ca?

Câu nói tha thiết ấy của nàng có lẽ là lần đầu trong đời nàng phải khuất lời van xin vì xưa nay nàng vốn nổi tiếng tài mạo song toàn, xuất thân trong một gia thế vọng tộc được mọi người kính ngưỡng, thường nhân

không ai dám nhìn thẳng nàng, có bao giờ nàng đi van xin ai khác?

Lạ lòng thay vị trung niên Toàn Chân kia chỉ ngửa mặt nhìn trời, chẳng những không đáp mà cũng chẳng nhìn nàng nửa mắt. Thái độ lạnh lùng của chàng khiến Lăng Vân Yến tự nghi ngờ:

"Trước đây Yến đại ca là người rất khiêm hoà chứ đâu có lạnh lẽo băng giá như thế này?"

Đột nhiên trung niên Toàn Chân ấy cất tiếng:

- Cô nương là hiệp nữ danh môn, Yến mỗ đâu dám ước vọng, ngày trước cô nương đã hạ nhục Yến mỗ là kẻ bạc hạnh hạ lưu. Đa tạ cô nương đã ngàn dặm bên ba, tiểu sinh còn việc cần đi gấp, thứ tội không thể ở đây thêm!

Thì ra chính là chàng, thế sao thái độ với Lăng Vân Yến lại thay đổi hoàn toàn khác trước? Lăng Vân Yến đau khổ nhìn chàng rồi bật khóc, giọng nàng run rẩy:

- Yến... đại... ca... đại... ca... nữ đoan tuyệt với... tiểu muội thế sao?

Nhưng rồi nàng lại đưa tay gạt nước mắt, giọng thê thiết:

- Yến đại ca không phải là kẻ hèn, Lăng Vân Yến tiểu muội cũng chẳng phải nữ nhân thấp kém, lần này tiểu muội đến đây là để xin lỗi đại ca về sự lầm lẫn ngày trước và để báo cho đại ca biết toàn bộ nhà họ Chung ở Thiên Thai đã bị thảm tử không còn ai sống sót nữa cả.

Tin báo của nàng khiến chàng giật mình nửa tin nửa ngờ:

- Cô nương do đâu biết tin ở Thiên Thai Sơn?

Lăng Vân Yến đáp:

- Hừ, đại ca tin hay không tùy, vả lại Tiểu Phương Sóc Hàn Đường cũng đã đến Hoàng Sơn, đại ca cứ tìm mà hỏi.

Yến Lăng Vân lạnh toát người vì tin dữ ấy, chàng nghiêng rằng:

- Có lẽ là do tiểu tặc ma nữ họ Khuyết kia hạ độc thủ?

- Đại ca đừng ngờ oan cho Khuyết cô nương, nàng ấy si mê đại ca thật sự, mấy tháng qua vào sinh ra tử biết bao khổ nhục mà không hề một lời oán trách đại ca. Hiện giờ Khuyết muội tử đã trở về núi Miêu Lãnh mong giải cứu Cát tỷ tỷ và Bạch muội muội, đại ca không nên trách oan cho người!

Bấy giờ chàng nghe tin ái thiếp bị thảm tử trong lòng hết sức rối loạn, chàng cung tay hỏi tiếp:

- Nói như hiền muội không phải Miêu Lãnh nữ ma đầu thì hung thủ là ai? Mong được nghe hiền muội báo rõ?

Hai tiếng "hiền muội" khiến Lăng Vân Yến tươi ngay nét mặt, nàng nhí nhảnh:

- Bây giờ đại ca không còn giận tiểu muội nữa chứ?

Tiếp đó nàng ảm đạm:

- Kể ra chuyện hơi dài nhưng chuyện đã xảy ra rồi, đại ca cũng chẳng nên quá đau khổ thương tâm, chúng ta hãy ngồi xuống đây nghe tiểu muội kể từ đầu câu chuyện...

Lăng Vân Yến kể lại vì sao nàng gặp Khuyết Hàn Hương, vì sao nàng nhìn lầm chàng ở Hoà Hợp am, vì sao nàng nghe tin ngoài đảo Tiêu Diêu có bọn ma đầu, nhất nhất kể lại cho chàng nghe. Kể xong, nàng cúi đầu hỏi nhỏ:

- Yến đại ca có tha thứ cho tiểu muội được không?

Câu ấy chẳng khác gì hỏi "đại ca bây giờ đã hiểu lòng tiểu muội rồi chứ?"

Tình hình ra ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân vì cứ theo lời kể của nàng thì ma nữ Khuyết Hàn Hương lại là một thiếu nữ cực tốt với chàng và tha thiết yêu chàng không hề có hành vi gì đáng chê trách, chàng phân vân trầm nghĩ:

"Xem ra câu chuyện cô nương kể không phải là giả, nhưng chẳng lẽ lại là sự thật?"

Ma nữ Khuyết Hàn Hương nổi danh ác độc sao lại được nàng khen là thiện lương? Thực là điều ta không nghĩ tới, ta phải tự tìm thực chứng mới được."

Rồi đó chàng gật đầu đáp:

- Đa tạ hiền muội, tất cả đều là do lầm lẫn của ngu huynh. Nơi đây không cách xa Vân Vụ Sơn ở Miêu Lãnh lắm, ta sẽ chuẩn bị đến đó một phen, trước là để cứu thoát Cát tỷ tỷ, Bạch cô nương, rồi sau đó ta sẽ đến Tiêu Diêu Đảo tìm kẻ thù xem sao.

Ngay lúc ấy sau lưng chàng bật ra tiếng cười ha hả:

- Yến hiền điệt quả là có tầm mắt nhìn xa đó, xứng đáng anh hào đệ nhất võ lâm.

Một lão nhân mặc áo đạo sĩ thung dung bước tới, đồng thời Lăng Vân Yến vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Gia Cát thế bá quả là không thẹn với tên hiệu Thần Cơ Diệu Toán, hai tên tiểu quỷ kia chắc là kinh hồn lạc phách chạy mất rồi chứ?

Vị đạo nhân mới đến chính là Gia Cát Huyền, con rể của Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy, Giáo chủ Bát Quái Giáo. Vì sao lão tới đây quá sớm? Ấy là vì giáo chúng Bát Quái Giáo đầy rẫy khắp nơi. Từ lâu lão đã để ý tới Thái Âm Thần Kiếm vì đó là vật trấn sơn của Huyền Âm phái, chính vì vậy lão sai môn đồ bí mật theo dõi Yến Lăng Vân từ khi chàng còn ở núi Thiên Thai. Khi chàng lên đường đến Hoàng Sơn, lão âm thầm cải trang theo chân chàng không ngờ duyên trời xô đẩy chàng lại gặp cha vợ lão là Lãnh Như Thủy. Lão họ Lãnh này rắp tâm tìm cách đưa Yến Lăng Vân lên làm Giáo chủ Huyền Âm phái nên sai Gia Cát Huyền lấy địa vị là Bát Quái Giáo chủ tiếp tay cùng chàng đối phó với các thế lực chống đối, vì vậy bất cứ hành vi động tĩnh nào của chàng cũng được Bát Quái Giáo theo dõi rất kỹ. Lão đạo nhân Gia Cát Huyền cười ha hả vỗ vai Yến Lăng Vân:

- Yến hiền điệt, lần đến Vân Vụ Sơn này ta xin đi theo hiền điệt thử xem bản lãnh lão ma đầu Miêu Lãnh Khuyết cao tới đâu?

Lăng Vân Yến vốn có ý đi cùng với Yến Lăng Vân lên Vân Vụ Sơn nhưng rồi lại không tiện mở lời, nay nghe Gia Cát Huyền đòi đi theo đỡ cho nàng khỏi mang tiếng chỉ có một nam một nữ, nàng liền mạnh dạn nói:

- Văn bối đã kể mọi chuyện với Yến đại ca, có lão bá đồng hành thực là tốt đẹp.

Ý của nàng chẳng khác gì nói chúng tôi một trai một gái đồng hành rất bất tiện, có lão cùng đi thực là tuyệt diệu. Đồng thời Yến Lăng Vân cũng tiếp lời:

- Nếu muốn lên đường chúng ta hãy lên đường ngay, chần chờ mãi chẳng ích gì.

Chàng đã xoá dịch dung trở về gương mặt cũ, ba người tung thân

xuống sơn nhai tìm đến đường quan đạo đồng hành. Trong lòng vẫn còn áy náy vì chưa kịp từ giã họ Lãnh nhưng Gia Cát Huyền trấn an:

- Nhạc gia lão phu có bàn với lão phu việc này rồi, Yến thiếu hiệp cứ an tâm. Tuy Yến thiếu hiệp chưa từ giã nhưng lão phu đã có lời nói trước, có khác nào đã từ giã? Và chẳng, chúng ta là người võ lâm nên chẳng bớt câu nệ lễ nghĩa không cần thiết?

Được lời chàng cũng có phần nào yên dạ vì Gia Cát Huyền tuy là con rể nhà họ Lãnh nhưng thân làm tới Giáo chủ Bát Quái Giáo, khác nào nắm quyền chủ động trong nhà?

Ba hôm sau họ đến tiểu huyện Ngọc Bình, phân đà Bát Quái Giáo ở đây đã báo tin vừa nhận được từ Thất Sát Bang, Công Tôn Minh và Bạch Phụng Tiên đã bị Thất Sát Bang bắt giải về Phạn Tĩnh Sơn ở Đồng Nhân huyện nằm về phía bắc Ngọc Bình.

Gia Cát Huyền vì bận việc ở phân đà Ngọc Bình nên chia tay Yến Lăng Vân. Chàng dẫn một mình Lăng Vân Yến lên đường nhằm hướng bắc. Hai người thi triển khinh công tuyệt đỉnh gập núi vượt núi, gập sông qua sông không nói với nhau một lời nào, chăm chú vào hành trình.

Càng tiến lên phương bắc địa thế càng cao và khắp vùng bao la hoang vắng chỉ toàn là đá núi hình thù quái dị. Có lẽ họ đã phi hành gần đến một buổi, sắp đến một sườn núi, dưới ánh nắng cuối cùng còn sót lại, xa nhìn thấy một toà núi cao vượt hẳn lên, có lẽ đó chính là Phạn Tĩnh Sơn. Yến Lăng Vân phấn chấn tinh thần gia tăng cước bộ mong đến mục đích trước khi trời sụp tối hẳn. Ngờ đâu chính lúc ấy hốt nhiên nữ hiệp Lăng Vân Yến phi hành sau chàng bỗng kêu lên một tiếng thảng thốt:

- Yến đại ca chậm lại đã.

Chàng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nàng chỉ tay vào một tảng đá lớn:

- Ai viết mấy chữ ở đây kìa đại ca?

Thì ra Yến Lăng Vân chỉ tập trung hết tinh thần vào sự phi hành không để ý gì đến chung quanh nên không nhìn thấy gì cả. Theo lời Lăng Vân Yến, chàng nhìn về hướng tảng đá, đó là ba chữ Tiêu Diêu Du đỏ như viết bằng máu khiến chàng chấn động. Vì chính ba chữ tầm thường ấy trong năm vừa rồi đã làm chết mấy lão nhân và đồn đãi khắp giang hồ ai

nấy đều hoảng sợ khi nghe ba tiếng ấy.

Nhất là Yến Lăng Vân, chính mắt chàng trông thấy hai cái chết của Độc Hành Tẩu và Nam Cung Liễu đúng là có liên quan tới ba chữ thần bí ấy, chàng thần thờ nhìn ba chữ Tiêu Diêu Du nét chữ mực đỏ bầm kinh dị, lập tức nhận ra nơi này chắc phải có điều lạ lùng gì đó? Sau một lúc kinh ngạc chàng tung thân lên đầu tảng đá quan sát thử xem có dấu hiệu gì không? Ngờ đâu ở trên tảng đá nhìn xuống, ba xác chết đập ngay vào mắt chàng sau lưng tảng đá. Ba xác ấy trừ hai là trung niên đạo sĩ còn một là lão nhân gầy ốm, chàng nhận ra liền đó là nghĩa huynh Quý Ảnh Lang Quân Công Tôn lão nhân! Tình hình này có lẽ hai trung niên đạo sĩ cùng chết kia là người áp giải Công Tôn Minh. Thế còn Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên đâu?

Bấy giờ Lăng Vân Yến cũng đã phi thân đến bên chàng, tuy nàng không biết người chết kia là ai nhưng nhìn thần sắc chàng trắng bạch, nàng vội hỏi:

- Yến đại ca phải chẳng quen biết với xác chết ấy?

Yến Lăng Vân xoay người lại mắt trừng trừng nhìn đỉnh núi cười bật một tiếng ghê rợn:

- Nếu muốn người không biết trừ phi đừng làm điều ám muội. Các người dám làm tưởng lừa dối được họ Yến ta ư?

Nghe câu quát của chàng, nữ hiệp Lăng Vân Yến giật mình kinh ngạc vội vàng hỏi:

- Yến đại ca có nghi ngờ việc gì xin nói rõ cho tiểu muội nghe.

Nàng đưa mắt khẩn thiết nhìn chàng chờ chàng trả lời. Hơn một ngày nay Yến Lăng Vân đối với nàng rất lạnh nhạt, nay đột nhiên lại biến đổi thái độ nói ra một câu không đầu không đuôi như có ám chỉ nàng gì đó, bảo sao nàng không lấy làm khó hiểu?

Yến Lăng Vân vẫn lạnh lẽo trừng mắt phản nộ:

- Hừ! Công Tôn đại ca ta rõ ràng đã trúng độc thủ của con ma nữ nha đầu kia, các người quán thông với nhau lừa dối ta giả mượn ba chữ Tiêu Diêu Du tạo thành phong ba vũ lâm, chẳng lẽ mình làm mà mình không biết?

Không hiểu chàng căn cứ vào chỗ nào mà nói câu ấy, hoặc là vì giao tình giữa nàng và Khuyết Hàn Hương vẫn làm cho chàng nghi ngờ chăng? Hoặc là nơi đây vẫn trong phạm vi thế lực của Miêu Lãnh nên chàng nghi ngờ ma nữ vẫn ngấm theo dõi chàng? Lăng Vân Yến xưa nay là một nữ tử chưa biết chiều chuộng ai bao giờ, nay bị Yến Lăng Vân quát mắng, nàng không thể nhịn, nàng quắc mắt nhìn chàng:

- Thức lâu mới biết đêm dài, ai đúng ai sai sau này sẽ minh bạch, nếu đại ca có ý nghi ngờ, tiểu muội còn mặt mũi đâu theo đại ca nữa? Xin tạm biệt.

Vừa dứt câu, không đợi phản ứng của chàng, nàng xoay thân quay về đường cũ liền. Chỉ thấy nhấp nhô vài cái, thân ảnh nàng đã biến mất. Rõ ràng nàng rất giận chàng nên mới dứt khoát đến thế. Bấy giờ trong lòng Yến Lăng Vân cũng vô cùng bấn loạn nhưng không kịp ngăn cản nàng, đến lúc nàng khuất bóng chàng đành tự an ủi:

"Cứ tạm để nàng đi, có chuyện gì sau này sẽ chứng thực."

Chàng sức nhớ đến Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên nếu có thoát thân khỏi đây vẫn chưa phải hết lo, tất cần phải tìm nàng ngay. Chàng lập tức tung thân xuống tảng đá, ôm xác nghĩa huynh Quỷ Ảnh Lang Quân ý tìm một nơi động huyết nào sạch sẽ tạm thời chôn cất. Nào ngờ chính lúc ấy chợt nghe một tiếng hét như sấm:

- Hảo tiểu tử! Dám to gan hoành hành ở Phạn Tĩnh Sơn chúng ta, không muốn sống nữa ư?

Tiếng dứt người xuất hiện liền mau như trận cuồng phong phi thân tới ba lão đạo sĩ lưng đeo trường kiếm. Nhất là cùng lúc ngoài hơn trượng có một lão đạo sĩ khác mắt xanh như mắt mèo râu dài tới ngực mặc một đạo bào màu đồng, chưa kịp nhìn lão có động tác gì đã thấy vọt thân đến trước mặt chàng, vọt thân lên tảng đá. Lão hình như có vẻ là cầm đầu ba đạo sĩ trước. Lão nhìn thấy ba chữ Tiêu Diêu Du liền gật đầu mấy cái lạnh lùng hạch hỏi Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử ngươi có lẽ là người võ lâm đồn đại là cái gì quái thư sinh Yến Lăng Vân phải không? Kể ra nghe nói tiểu tử cũng có chút bản lĩnh đấy, hôm nay gặp tay Tuyệt Thánh Tổ Sư ta đây e rằng không còn đất sống

nữa!

Thì ra lão này gần đây khá nổi tiếng giang hồ và là Môn chủ một môn phái ở Phạn Tĩnh Sơn này. Đồng thời có vẻ lão cũng biết khá rõ chuyện xảy ra trên giang hồ cho nên mới nhận ra Yến Lăng Vân và nhận định mọi cái chết hôm nay là do chàng gây ra. Yến Lăng Vân vội đặt xác Công Tôn lão nhân xuống, ngang nhiên đáp:

- Hừ! Tại hạ chính đang muốn đến Phạn Tĩnh Sơn hỏi thăm các hạ tại sao nghĩa huynh Công Tôn đại hiệp của tại hạ bị hại, các người đừng hòng thoát khỏi công đạo đâu đấy!

Nhờ lời chàng đối phương mới biết hung thủ lại là một người khác chẳng có liên quan gì đến chàng, nhưng lạ lùng thay lão Tuyệt Thánh Tổ Sư mặt chẳng biểu lộ điều gì từ từ đáp:

- Hừ! Người chối tội cũng chẳng hay ho gì, nghe nói năm trước Độc Hành Tẩu chết rồi cũng thành nghĩa huynh người phải không?

Lão cười nhạt tiếp:

- Chỉ tiếc người muốn dối lừa thiên hạ cũng là việc khó đấy, vì mưu mô tuy khôn khéo nhưng kinh nghiệm người đâu có đủ?

Lão lại gật đầu:

- Hôm nay bản nhân hãy khảo xét xem người có bao nhiêu thực học cái đã!

Không đợi cho chàng nói một câu nào, lão quát to:

- Tiểu tử, người mau hành công chuẩn bị đi, chiêu đầu tiên lão phu sẽ là Tụ Thủ Càn Khôn, người tiếp thử xem!

Tay phải lão phát mạnh đánh tới chàng. Chỗ đứng hai bên một cao một thấp cách nhau hơn một trượng, lập tức Yến Lăng Vân cảm thấy có một kinh lực nhu nhuyễn ập tới như những lớp sóng vô hình, thế nặng như núi đổ ập xuống.

Vì đó chàng không khỏi kinh ngạc thềm vội đạp chân vào thế Lục Hợp Tiềm Tung Bộ, song chưởng múa lên thành chiêu Bát Vân Kiếm Nhật, tay tả vận Tam Âm Chân Khí, tay hữu vận Lục Dương Chân Khí đẩy hai luồng chân khí ra cuốn tới chặn ngang kinh lực của đối phương, hai kinh lực chạm nhau nổ một tiếng dữ dội cát bay đá chạy, chàng lớn tiếng quát:

- Bây giờ tiểu sinh cần tra xét tung tích Bạch cô nương, không có rảnh gây rối ở đây, món nợ này xin tạm thời đợi ngày khác sẽ thanh toán.

Thừa thế chàng cất cao người lên như một con chim nhận phi thân lên sườn núi muốn đi luôn. Nào ngờ chàng không có ý giao chiến nhưng đối phương không chịu buông tha, lão Tuyết Thánh Tổ Sư quả không tầm thường, thân hình khê động chớp nhoáng đã chặn đường đi của chàng, lão cười lạnh gật đầu:

- Tiểu tử quả là khá lắm, thảo nào các phái đồn rằng muốn thu nhận người làm môn nhân! Đừng vội đi, chỉ cần người thắng được ta, bất cứ cô nương nào ta cũng lo liệu được hết.

Chàng đang định trả lời lại nghe một âm thanh vang như chuông:

- Tiểu tử dâm đồ kia dám vẫn ở đây, người chạy không thoát khỏi tay lão phu rồi!

Sau tảng đá bên phía tây một lão nhân râu bạc áo bào xanh đi ra, nhìn thấy Tuyết Thánh Tổ Sư, lão nhân lạnh mặt cười gằn:

- Thì ra có cả sư phụ người ở đây nữa, thảo nào, thảo nào.

Hiển nhiên lão gán luôn cho chàng là một bọn với bọn Phạn Tĩnh Sơn này. Tuyết Thánh Tổ Sư liếc nhìn lão nhân trả đũa:

- Hay lắm, hay lắm, đây là đất của bản sơn chẳng cần lão Thiên Cang người phải lo đến. Tốt nhất là hãy rút đi, chỗ này ta không cần tiếp người đâu!

Nghe hai lão già cãi nhau, chàng lấy làm chán ngán vội cao giọng xen vào:

- Tại hạ lần đầu mới đến đây, chưa hề gặp tôn giá lần nào, tôn giá tặng cho tại hạ hai tiếng "dâm đồ" là lý lẽ gì?

Lão nhân kia cười hăng hắc:

- Người là đồ tiểu bối ám toán hành nhân cường bức bắt đi người thiếu nữ nọ, chẳng lẽ thế mà không đáng gọi là dâm đồ? Lão phu ta vì sợ hốt để người chạy trốn. Hừ! Còn chối gì nữa không?

Câu nói của lão khiến chàng sức nhớ đến Bạch cô nương, vội vàng truy vấn:

- Chẳng hay tôn giá nhìn thấy vị cô nương ấy hiện thời ở đâu?

Chàng vẫn lo cho an nguy của Ngọc Quan Âm nên hy vọng hỏi cho ra đầu mối.

Nào ngờ đầu lão nhân hiểu lầm ý chàng, lão trừng hai mắt giận dữ quát:

- Hừ! Dâm đồ không biết thẹn là gì, dám hỏi ta câu ấy, nhưng ta sợ gì người mà không nói? Nữ hài nhi ấy đã được bạn của ta mang về Tuyết Sơn trị liệu chuẩn bị thu làm môn nhân. Chẳng lẽ người có can đảm đến đó cướp người sao?

Lão đưa tay vuốt râu chuyển mắt nhìn Tuyết Thánh Tổ Sư:

- Tôn lão, hôm nay có lẽ bị ta nhìn rõ mặt thật rồi, từ nay đến kỳ hẹn luận kiếm ở Hoàng Sơn còn không lâu, tương lai ai thắng ai bại sẽ tự minh bạch, lão phu còn nhiều việc bận khác, tạm thời chia tay lão đây.

Không đợi ai đáp, lão chuyển thân đi liền. Niên kỷ lão đã cao, bước đi tưởng là chậm nhưng thân hình lại cực lanh lợi, chớp mắt đã xa hơn mười trượng ngoài. Chắc lão cũng là một kỳ nhân hiếm có nên Tuyết Thánh Tổ Sư có vẻ tránh kỵ không muốn động tới lão, nhìn lão kia đi khỏi lão mới quay lại Yến Lăng Vân lớn giọng:

- Tiểu tử, thế là người người đi tìm đã bị dẫn lên Tuyết Sơn. Bây giờ người chịu theo ta về núi rồi chứ?

Chàng lắc đầu:

- Nếu Bạch cô nương đã được người cứu, tiểu sinh còn phải tìm ra kẻ ám toán nghĩa huynh Công Tôn lão nhân đã. Món nợ của chúng ta hôm nay xin hẹn khi nào tiểu sinh tìm ra gian đồ rồi sẽ thanh toán cùng lão nhân được chăng?

Tuyết Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ gật đầu:

- Được, bây giờ ta với người cùng một kẻ thù, chúng ta nên hợp lực tra xét vùng núi này xem có dấu hiệu gì không?

Bấy giờ mặt trời đã lên, khí núi đã bốc lên mù mịt. Chính đang đi tìm kiếm, bỗng Tôn Vô Kỵ chợt thấy nơi phía bắc nổi lên một cụm lửa đỏ rực bốc lên tới mây, lão cả giận buột miệng rủa:

- Gian tặc nào dám thừa cơ đốt cháy Tuyết Thánh Cung của ta, ta phải bắt được nó mới nghe!

Lão vội vội vàng vàng không nói gì nữa tức tốc phi thân về phía ngọn lửa.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 25

Hiệp Nữ Thương Tâm

Gian Đồ Vong Mạng

Tự nhiên trong tình hình như thế Yến Lăng Vân phải đoán định kẻ phóng hoả trên Phạn Tĩnh Sơn tất là kẻ ám toán Quỷ Ảnh Lang Quân.

Chàng vội đem xác của nghĩa huynh tìm một động huyệt tạm thời chôn cất vào đó rồi lập tức chạy theo lối của Tôn Vô Kỵ. Trời bây giờ đã tối hẳn. Một mình chàng bôn ba phi hành trong núi non hoang vu, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Có lẽ tới khoảng đầu canh một chàng xa nhìn thấy Tuyết Thánh Cung ngọn lửa chưa tắt hẳn, tự biết mình đã đến gần Phạn Tĩnh Sơn. Từ khi chàng ăn được linh chi trong thạch thất ở miền núi Quát Thương Sơn đến nay nhãn lực chàng cực sáng có thể nhìn thấu bóng đêm. Do đó vừa phi hành chàng vừa quan sát chung quanh, bỗng nhìn thấy trước mặt không xa có một người đầu đội khăn nho sĩ, mặc áo bào xanh như bóng sao xẹt phi hành đến. Hắn ăn mặc cũng có hơi giống chàng khiến chàng mừng thầm trong bụng:

"Kẻ giết người phóng hoả hôm nay, có lẽ là tiểu tử này chăng?"

Chàng dừng bước chờ đợi. Đợi người ấy chạy tới gần hơn trượng bèn cất tiếng quát:

- Cầu tiểu tử giá hoạ cho người, hãy đón ta một chương đây!

Đồng thời đẩy Tam Âm Chân Khí như bão táp tới thẳng đối phương. Theo lý chàng xuất thủ bất thành linh và kinh lực hùng hồn như thế kẻ ấy tất rất khó đối phó hay ít nhất cũng lúng túng không ít, nào ngờ sau một tiếng ùm lớn, đối phương không hề thương tổn.

Rồi bên tai nghe tiếng nữ nhân kêu:

- Họ Yến, người khi dễ ta, không phân thiện ác, ngấm máu phun người. Cô nương từ thiên lý đến đây vì lòng tốt chứ ai mà sợ người đâu?

Thì ra người ấy là nữ hiệp Lăng Vân Yến. Chàng giật mình kinh ngạc cười gượng:

- Hừ! Ngậm máu phun người! Chẳng lẽ cô nương vừa phóng hoả trên Phạn Tĩnh Sơn không đủ chứng minh sao?

Chàng sẵn có thành kiến, rồi từ phóng hoả liên kết với sát nhân cho rằng cùng là thủ phạm âm mưu. Lăng Vân Yến hậm hực đáp:

- Đồ hồ đồ, ta chẳng ngại gì báo cho người rõ, người rất ác độc không lý gì đến Phụng muội muội, lại liên kết với bọn Phạn Tĩnh Sơn, cô nương ta phóng lửa hoả thiêu cho đỡ giận có liên hệ gì đến người, ta không hiểu người là người đã đọc sách thánh hiền sao lại không biết phân biệt thị phi thế thì sở học có để làm gì?

Mặt nàng trắng bạch nói một hơi như mảng khiến chàng á khẩu. Một lúc nàng mới lại hỏi:

- Người đã tra xét ra đầu mối gì liên quan tới Bạch cô nương chưa?

Có lẽ nàng cố ý hỏi đùa chọc chàng thế thôi. Vẫn một mình nàng tiếp:

- Nếu là cô nương ta, ta sẽ đi khắp thiên hạ tra xét cho ra sự sống chết của Bạch cô nương, nếu không trên đời này còn kết bạn làm chi? Cô nương không thể ở đây lâu như người, tra ra bằng cứ xác thực, ta sẽ đợi ở Thiên Đô Phong trong dãy Hoàng Sơn, xin tạm biệt.

Vai nàng hơi động đã tung thân xa mấy trượng. Bấy giờ chàng vẫn cúi đầu trầm tư không biểu lộ gì, không ngờ nàng dừng lại xoay thân nói:

- Ta còn quên một câu, trong vùng này dường như có người ngầm theo dõi người mạo danh giá hoạ, không thể không đề phòng, người hãy lưu tâm đấy.

Nói xong câu ấy thấy chàng vẫn im lặng, nàng khẽ thở dài một tiếng khuất thân vào bóng đêm. Chàng cũng thấy lời nàng có lý phần nào nhưng trong lòng sẵn thành kiến nên không lấy gì làm tin. Đứng đó một lúc lâu chàng mới tỉnh trí, tự nghĩ không cần đến Phạn Tĩnh Sơn nữa, hốt nhiên linh cơ thoáng động, chàng nảy ra một chủ ý.

Lập tức chàng đeo vào cái mặt nạ đem theo sẵn, thay đổi y phục cải trang thành một võ sinh tầm thường quay ngược theo hướng nam.

Suốt dọc đường núi hiểm trở lúc cao lúc thấp, chàng vừa đi vừa buồn bã vì cái chết của người vợ yêu dấu và cái chết mờ ám của nghĩa huynh, đó là hai vết thương đau đớn không dễ gì chàng quên được. Vì vậy cứ đi

không biết bao lâu mới giật mình nhận ra đã lầm đường mất rồi. Giữa lúc chàng dừng chân lại gần gũi bỗng nơi xa xa mơ hồ vọng đến tiếng hò hét. Chàng bất giác không tự chủ chạy đến nơi phát ra tiếng ấy.

Bấy giờ mắt chàng có khả năng nhìn xuyên bóng tối và thân pháp mau như gió cuốn, qua vài lần nhấp nhô đã đến chỗ có tiếng người. Đây là một nơi thâm cốc bốn bề vây bọc bằng vách núi, trừ khoảng giữa có một vùng trống bình địa, ngoài ra toàn là đá núi sừng sững thiên hình vạn trạng cực kỳ nguy hiểm. Nhìn bên trái thì là một già hai trẻ đang giao đấu đến hồi ác liệt. Nhìn kỹ lại người già là lão nhân râu bạc đã gặp là Thiên Cang Tẩu Công Tây Hoàng. Còn hai người trẻ tuổi, một ăn mặc như nho sinh, một là đại hán võ phục. Yến Lăng Vân chợt nhớ lại câu Lăng Vân Yến nói trước khi đi

liền động tâm nghĩ bụng:

"Hai thiếu niên này biết đâu chẳng là kẻ ngầm theo dõi ta?"

Lúc ấy Thiên Cang Tẩu vừa tấn công một chiêu rồi nhảy ra ngoài vòng đấu cười hăng hắc:

- Thì ra hai tên tiểu bối này là môn hạ lão Miêu Lãnh, thảo nào độc ác thật! Theo ta biết Miêu Lãnh Khuyết lão ma đã có ước định trước khi đến dự luận kiếm Hoàng Sơn, không khuấy động giang hồ nữa tại sao các ngươi lại đến đây gây ác?

Câu ấy chính hợp với dự liệu của Yến Lăng Vân, nào ngờ đại hán võ phục không biến sắc lạnh nhạt đáp:

- Người nói chúng ta gây án gì nào? Làm sao người biết chúng ta là môn nhân Miêu Lãnh?

Thiếu niên mặc áo nho sinh cũng xen vào:

- Khi Phạn Tĩnh Sơn cháy, chúng ta ở xa tới bốn năm mươi dặm, chẳng có can hệ gì chẳng lẽ có thể phân thân ư? Ha ha người là ông lão tuổi đã già sao lại hồ đồ đến thế?

Lão nhân râu bạc kia có vẻ hoang mang bất định một lúc lâu mới trầm giọng:

- Thế sao hai tiểu bối người lại lén lén lút lút như có âm mưu gì?

Nghe khẩu khí dường như lão cũng mất tự tin rồi, vì vậy đại hán càng

cười nhạt:

- Đó là việc của chúng ta không cần lão hỏi tới, còn lão người đến đây làm chi?

Lão nhân ú ớ ngẩn người một lúc rồi vì quá giận lão hét điên lên:

- Hôm nay lão phu ta nhường các người, mai đây lão phu tra ra sự thực sẽ tìm các người thanh toán.

Rồi không đợi ai đáp, hai vai lão động mạnh, thân hình bắn lên cao lên như chim nhạn rồi hơi điểm chân xuống đầu tảng đá phi thân lên đầu cốc chớp mắt biến mất.

Thiếu niên và đại hán đưa mắt nhìn nhau mỉm cười song song rồi bỏ nơi ấy. Duy có Yến Lăng Vân đứng ngoài bàng quan thuỷ chung chưa giải được nỗi nghi lập tức ẩn thân theo chúng sát sau lưng. Xem thân hình bộ pháp của đối phương tên nào cũng linh hoạt như hành vân lưu thuỷ quyết không phải loại tầm thường. Cứ theo như thế đến khi trời sáng, khéo hợp là cả ba đều đi về phía tây nên gần như cùng đi một đường. May mà hôm nay sơn đạo không có một bóng người nên chẳng ai để ý đến cả ba, nhất là Yến Lăng Vân lưng đeo trường kiếm và ăn mặc theo kiểu võ sinh rất dễ gây chú ý. Khi vừa qua trấn Hùng Quan chưa xa đang đến đoạn đường rất hoang vu bỗng hai người đi đằng trước dừng lại chặn ngang đường. Tên thiếu niên thư sinh tiến lên chặn chàng âm hiểm hỏi:

- Các hạ theo ta suốt dọc đường là có ý gì, mau nói cho rõ?

Chàng đưa mắt quét hai tên nhận ra mặt đại hán ngờ ngợ như đã gặp ở đâu rồi, chàng lạnh lùng đáp:

- Đường quan đạo ai ai cũng có thể đi, nếu tôn giá đi chậm một chút chẳng lẽ cũng bảo là đi theo tại hạ ư?

Thái độ cứng cỏi của chàng khiến tên đại hán lớn hơn quát to:

- Tiếp chiêu!

Lập tức hắc vượn trao mau như điện chớp, cánh tay hắc như biến thành vô số cánh tay chụp thẳng tới người chàng. Chiêu thức tấn công hắc đột ngột không dễ chống đỡ và hoả hầu của hắc cũng vào loại thâm hậu. Rõ ràng chúng đã nhận ra chàng không phải là kẻ tầm thường nên xuất chiêu trước mong thủ thắng.

Nào ngờ Yến Lăng Vân tuy xưa nay không có sư thừa nhưng tuyệt học bản thân chàng có thể xếp vào đệ nhất cao thủ, thêm nữa chàng đã sẵn chuẩn bị nên đầu để cho hắc thủ. Hai nhân ảnh quần vào nhau rồi tách ra tức thì, đại hán kia văng thân lên không, còn Yến Lăng Vân vẫn đứng nguyên vị trí không hề động mảy may. Cả hai tên đối thủ tức thì kinh ngạc biến sắc, tên đại hán cố định thần trước gầm lên:

- Tiểu bối ngươi là môn hạ người nào hãy nói cho rõ môn phái rồi chúng ta sẽ thử vài hiệp!

Tên thư sinh thiếu niên tranh lời xen thêm vào:

- Hừ! Có lẽ tiểu bối ngươi chưa biết rõ huynh đệ chúng ta là ai?

Hiển nhiên hắc định nói tên ra để dọa người nhưng Yến Lăng Vân vẫn cười lắc đầu:

- Không biết!

Tên thiếu niên gượng cười:

- Người đoán thử xem chúng ta là môn phái nào?

Chàng lạnh lùng:

- Cứ theo chiêu số thì các ngươi cũng chỉ học lóm được mấy chiêu ăn cướp của bọn hắc đạo thôi chứ có môn phái nào?

Câu khiêu khích miệt thị ấy khiến cả hai tức giận đến lạc cả thần sắc, nhất là tên thư sinh trẻ tuổi lập tức gầm to:

- Huynh đệ chúng ta là truyền nhân đệ tử Miêu Lãnh, tiểu tử ngươi dám đến đây ngông cuồng chắc hết muốn sống?

Theo hắc, với uy danh sư môn của hắc đã chấn động giang hồ, hễ ai nghe tới tên tất thường táng đờm kinh hồn nhưng chúng đâu biết chàng đã biết trước lai lịch chúng nên chẳng có chút gì ngạc nhiên mà còn tỏ ra không chịu tin lắc mạnh đầu:

-Ồ! Đêm qua ở trong sơn cốc ta đã thấy bản lãnh các ngươi rồi, cũng chẳng lấy gì đáng tự hào.

Mắt chàng loé lên nhìn thiếu niên thư sinh âm thanh chàng đổi khác chấn động:

- Long Hồ Lệnh của Phạm Tĩnh Sơn đâu rồi, mau đưa đây cho ta!

Hai tên nọ nghe chàng nói đến chuyện đêm qua trong cốc núi đã kinh

dị, trong lúc tâm thần bất định lại nghe tiếng quát Nhiếp Hồn Đại Pháp của chàng chúng càng run bần bật, tinh thần mê hẩn đi, vội vàng tuân lệnh đưa tay vào trong túi. Rõ ràng chuyện vu oan giá hoạ cho chàng chính là do bọn này. Theo đó mà suy cái chết của Quỷ Ảnh Lang Quân cũng do bọn này là thủ phạm chứ không sai. Đột nhiên tai chàng nghe một tiếng hét lớn, đầy trời ánh màu lam chụp xuống như sấm sét giáng xuống đầu, đó chính là ám khí của tên đại hán phát ra cứu đồng bọn.

Yến Lăng Vân lập tức di hình hoán vị tránh thân sang một bên rồi đình đang một tiếng, Thái Âm Thần Kiếm đã vọt ra tay chàng, hai mắt chàng trừng nhìn đại hán quát lớn:

- Thằng giặc Lam Xuân kia, hôm qua các ngươi làm gì, thiếu gia ta chưa lấy máu tể Công Tôn đại ca ta quyết không thềm làm người.

Thì ra tên này đúng là học trò thân cận của Miêu Lãnh lão ma Tang Môn Thần Lam Xuân. Thảo nào vừa nhìn mặt Yến Lăng Vân đã nhận ra. Đồng thời chàng lột cái mặt nạ đeo trên đầu xuống cười nhạt:

- Tên giặc ngươi có nhận ra thiếu gia là ai không?

Lúc này Tang Môn Thần Lam Xuân rất kinh dị vì bản lãnh đối phương nhưng khi nhận rõ là ai, hẩn rất bình tĩnh. Vì hẩn rất tự tin công lực hẩn thâm hậu so với một người tự học không sư môn như Yến Lăng Vân quyết không địch lại hẩn.

Hẩn hoành ngang Bách Độc Ngô Công Kiếm cười ngang nhiên hiểm ác:

- Thì ra lại là tiểu tử ngươi, thực là tốt không ngờ được! Hôm nay ngươi tự nguyện chịu chết, Khuyết sư muội ta quyết không còn dịp đến cứu ngươi nữa.

Rồi hẩn bật cười lớn:

- Không sai, lão Quỷ Ảnh hôm qua là do chính thái gia đưa tiễn về tây phương, có lẽ tiểu tử ngươi nên lấy đó làm gương. Ha ha, đến đây cho ta thử công phu chó chết của ngươi xem có tăng trưởng tí nào không?

Dưới nhãn quan của Lam Xuân, từ khi Yến Lăng Vân ở Hoa Dương, hẩn đã coi chàng như cái gai trong mắt, còn riêng tên thiếu niên thư sinh kia họ Mẫn tên Linh biệt hiệu Ngọc Diện Ma Đồng là sư đệ của Lam Xuân.

Hắn được lão ma nương hơi có lòng ưu ái nên quyết tâm thâm yêu sư muội Khuyết Hàn Hương. Từ khi nghe sư phụ ước hẹn với Yến Lăng Vân ở Hoa Dương liền coi chàng là kẻ thù số một liền liên kết với Tang Môn Thần quyết ra tay phá hoại.

Nhất là gần đây nghe tin tình địch sắp tới, hắn định ra tay trước nên hai sư huynh đệ rời Miêu Lãnh chặn trước trên đường để sẵn sàng âm mưu ám hại chàng. Chúng chính đã giết Quỷ Ảnh Lang Quân và giả mạo viết ba chữ "Tiêu Diêu Du" để tạo ra cuộc rối loạn gieo nghi ngờ khắp giang hồ và tất nhiên bọn chúng sẽ có lợi.

Tên Ma Đồng Mẫn Linh lại có thêm một tật tham dâm hiếu sắc, thấy Ngọc Quan Âm đẹp như tiên hắn định dẫn nàng tách ra đại đạo dẫn vào rừng giờ trò thú vật và diệt khẩu. Nào ngờ hắn gặp xui bị hai lão nhân bắt gặp, may lắm hắn mới thoát thân và đành để mất Ngọc Quan Âm. Bọn hắn lại xui xẻo thêm lần nữa là gặp Yến Lăng Vân đi cùng đường tới đây.

Chàng đã lọt vào giữa hai kẻ địch, một đầu là Tang Môn Thần Lam Xuân ác độc xảo trá như loài rắn, một đầu là Ma Đồng Mẫn Linh kiếm thủ nơi tay găm gờ nhìn chàng. Xem tình hình bọn chúng hôm nay quả quyết đẩy chàng vào tử địa, nhưng chàng vẫn ngang nhiên không có vẻ gì sợ tay ôm lấy Thái Âm Thần Kiếm cười lạnh:

- Các người lên một lúc tốt hơn hay có gì muốn nói nữa?

Ma Đồng Mẫn Linh gầm lên:

- Bằng bản lãnh tiểu tử người, giết gà cần gì dao mổ trâu, Mẫn thái gia ta thành toàn tâm nguyện cho người!

Hắn bước tới trường kiếm múa lên hùng hổ xuất chiêu. Lam Xuân vốn sẵn có dự tính vội lớn giọng cảnh tỉnh đồng bạn:

- Tiểu tử ấy cũng có biết chút tạp học đấy, sư đệ không nên sơ hở.

Hắn lập tức lùi lại quan sát sư đệ giao đấu. Ma Đồng Mẫn Linh lập tức đề khí hành công miệng đáp:

- Tiểu đệ xin nhớ.

Tay hắn bắt liền ấn quyết vươn một chỉ ra thành chiêu tuyệt học Lãnh Diệm Xuyên Tâm của sư môn, đồng thời trường kiếm bên tay phải mau như thân rắn bay hoá thành một luồng khí lạnh rít lên một tiếng kinh người

cùng tấn công tới Yến Lăng Vân.

Một chiêu hãn bao gồm hai thức vừa tấn công vừa tập kích, chưởng và kiếm cùng thi triển gần như là đã thi triển toàn lực, tuy hoả hầu hãn chưa sâu nhưng chiêu thức lang độc như thế trong giang hồ cũng ít khi thấy, đủ hiểu dụng tâm thâm độc của hãn.

Yến Lăng Vân nhận định tên ma đầu trẻ tuổi này chính là kẻ làm nhục Ngọc Quan Âm nên lập ý để hãn chịu đau khổ để trả hận cho nàng nên mắt chàng đã nhìn chiêu thế đánh tới liền giả như thất thố đợi hai chiêu thức của đối phương đến thật gần chàng mới bật ra tiếng cười gằn, đột nhiên chưởng xuất chiêu Hoành Giang Triệt Đấu, còn kiếm lại thành chiêu Địa Chuyển Thiên Toàn lập tức Lục Dương Chân Khí như sóng cuồng tuôn ra, luồng xanh biếc của kiếm thần như cầu vồng cuốn tới.

Tên Tang Môn Thần đứng ngoài xem chiến không kịp nhìn rõ đã xảy ra những gì tai hãn chỉ nghe một tiếng rú thê thảm, lập tức hai chân Ngọc Diện Ma Đồng đã bị cắt đứt đoạn, máu xương văng tứ tán ra xa hơn trượng. Luy thế đến như vậy, ác đồ Lam Xuân chưa hề tưởng tượng tới. Nhất là chiêu thế mau lẹ còn hơn điện chớp, kiếm khí loá cả mắt không ai có thể cứu được. Lam Xuân đang ngây người ra sợ hãi bỗng nghe trên đường lại có tiếng vó ngựa và tiếng kêu:

- Yến hiền điệt, lưu ý tặc nhân trốn thoát đó. Chúng lão hủ đến đây.

Té ra các người là do Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền dẫn tới nơi nhưng cũng nhờ vậy mà Lam Xuân chột tỉnh, hãn quát lớn:

- Cầu tiểu tử, cả gan đả thương sư đệ thái gia!

Đồng thời Bách Độc Ngô Công Kiếm hoành tới bắn ra ánh sáng xanh biếc như một trận mưa tấn công Yến Lăng Vân. Hiển nhiên đây là chiêu sát thủ tối hậu của hãn dồn hết chất độc lên đầu mũi kiếm bắn ra, vì vậy Yến Lăng Vân không dám khinh thường thối lui liền tránh độc, không ngờ ác tặc lấy tiến làm thoái, lợi dụng cơ hội hãn vọt thân nhảy ra xa hơn mười trượng. Khoảng đường này hai bên đá và cây cỏ hết sức rậm rạp um tùm nên khi chàng nhìn lại chỉ chớp mắt Lam Xuân đã mất bóng.

Gia Cát Huyền dẫn theo năm lực sĩ bộ hạ vội xuống ngựa truy tìm nhưng qua vài giờ vẫn không tìm ra tung tích ác tặc. Chẳng những thế tên

tiểu tặc Mẫn Linh vì quá đau đớn cũng đã tự đập chưởng vào Thiên Linh Cái tự tận. Sau khi nghe Yến Lăng Vân thuật lại mọi việc trải qua, Gia Cát Huyền lấy làm hưng phấn vì chàng đã bắt hoà cùng ái nữ Thiên Đô Tiên Khách và kết oán sâu nặng với Miêu Lãnh phái, tất nhiên chàng chỉ còn một con đường duy nhất là phụ thuộc vào Huyền Âm Môn mà thôi.

Nhân đó lão càng dốc vào để chàng có thành kiến xấu hơn nữa với Lăng Vân Yến và Khuyết Hàn Hương. Vài ngày sau họ cùng đến dưới chân núi Vân Vụ Sơn, ngửa trông đỉnh núi cao chón chở tới mây, đó là nơi ở cao nhất của chủ nhân Miêu Lãnh Sơn trong một toà biệt trang kiến trúc trên đỉnh núi đặt tên là Đoạn Hồn Lãnh nhìn xuống một dốc núi sâu thẳm.

Họ theo sơn dân chỉ dẫn gởi ngựa dưới chân núi bắt đầu tìm đường lên Đoạn Hồn Nhai. Cả bảy người đều có khinh công thượng thừa, trèo núi vượt non không phải là chuyện khó gì với họ. Đi độ hơn một giờ cả bọn đến dưới một chân đá tảng đâm thẳng cao ngàn xích. Bỗng nhiên bên tai có tiếng quát từ trên cao:

- Kẻ đến là ai? Mau báo tên cho biết!

Nhìn lên cao liền nhận ra có một hàng người đứng thành hình chữ nhất, tay đều cầm cung tên. Yến Lăng Vân còn đang trù trù bỗng từ trên đỉnh núi lại có tiếng thánh thót gọi:

- Yến ca ca, đừng mạo hiểm, hãy đợi một chút.

Đồng thời một bóng áo xanh vọt lên không rơi thân xuống bên dòng thác gần đó giận dữ quát:

- Lam sư ca, giới phóng độc xuống Hoá Cốt Huyền không coi sư phụ Sơn chủ và sư muội ra gì nữa à?

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 26
Một Kiếm Vượt Tam Quan

Miêu Lãnh là nơi nhiều sương lam chương khí, từ xưa đã có lời dặn dõ như thế và là nơi ai cũng sợ hãi. Nơi thâm sơn ở đây thường kết tụ một loại khí có từ thời hồng hoang tính chất cực độc, bất luận người hay súc vật chỉ cần nhiễm khí này đến chín phần mười là không thể trị liệu.

Nơi suối hoá cốt tuyền trong Vân Vụ Sơn chính là nơi độc nhất trong dãy Miêu Lãnh. Nếu bị nhiễm nhập vào người lập tức xương cốt đều tan biến hình hài tan thành nước đến khi chết. Tự nhiên lời đồn đãi cũng có chỗ khoa đại thêm, nhưng ít ra chất độc là có thật hoàn toàn.

Do đó cũng có thể biết Tang môn thần Lam Xuân đầy lòng hận thù có ý công bố thẳng thù riêng đòi ám toán các người đến đây để trả hận. Hẳn nghe câu nói của Khuyết Hàn Hương nhưng cố giả không nghe, cúi xuống khinh miệt nói với Yến Lăng Vân:

- Tiểu thư họ Yến, nơi thác Đoạn Hồn này là nơi người chôn thân, sao không mau cút xuống núi đi nếu không dám.

Hiển nhiên câu nói ấy hẳn chỉ có ý khích tương hy vọng địch nhân tức thì đến gần.

Yến Lăng Vân cũng đã nhìn thấy kẻ thù, chàng tiếp lời cười nhạt:

- Hừ! Thiếu gia đến đây thử xem cầu tặc người hôm nay có thoát tay ta không?

Đồng thời cất bước tới bên đầm nước chuẩn bị phi thân qua.

Bây giờ Thiên Thủ Quan Am Khuyết Hàn Hương vội vàng đến thất sắc gào to:

- Yến ca chớ có tiến lên!

Đồng thời nàng chỉ vào mặt Lam Xuân mắng:

- Lam sư ca có nhớ nghiêm lệnh “Bách cổ viêm tâm” của gia phụ chứ? Hôm nay tiểu muội sẽ vì bản môn thi hành pháp lệnh đấy.

Thời thường, nếu Khuyết Hàn Hương nổi giận, bất luận sư huynh, sư

đệ gì không ai dám cãi lời nàng nhưng giữa lúc này Tang môn thần Lam Xuân thấy không còn sợ nữa, hắc cười hăng hắc:

- Sư muội để lòng tới người ngoài, không tự chính thân mình lấy gì phục chúng? Mẫn sư đệ bị thảm tử, theo sơn quy bản môn đối với kẻ địch bất cứ thủ đoạn gì cũng thi hành được, ngu huynh có phóng độc xuống hoá cốt truyền cũng đâu thể gọi là có tội?

Thái độ chống đối của hắc vượt ngoài dự liệu của Ma nữ, quả trong các tín điều, Ma lãnh có ghi đoạn “đối với kẻ địch bất cứ thủ đoạn gì cũng thi hành được”. Nàng kinh ngạc nhất thời không biết phải làm sao. Lam Xuân chỉ xuống chân núi:

- Người ta đâu có nghe lời ngăn cản của tiểu muội, tự ý tìm tới cái chết có phải ngu huynh miễn cưỡng đâu nào?

Không cần nghe lời đáp của nàng, hắc phi thân lên tới đỉnh núi. Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, đến khi Khuyết Hàn Hương đưa mắt kinh hoàng nhìn rõ, chính Yến Lăng Vân đã lên tới gần đỉnh núi. Ma nữ đa tình rung người nghiêng răng kêu lên:

- Yến ca ca, nếu đã chết, tiểu muội xin chết với ca ca, chờ tiểu muội với.

- Nàng định ninh rằng Yến Lăng Vân không có cách nào vượt qua cái thác nước đá đã bị hoá độc ấy nên quyết liều mạng vì tình chết theo chàng. Nhưng chợt thấy thân hình Yến Lăng Vân như một đám mây nhẹ, chân không hề chạm đất, trong chớp mắt đã vượt qua thác Đoạn hồn an toàn không bị dính một chút nước độc vào thân. Cảnh tượng ấy khiến nàng cứ tưởng chính mình hoa mắt, không dám nhìn vào điều đã thấy, nhưng định thần nhìn người nàng yêu nhàn nhã đã tiến đến gần trận địa “Phi mâu” là cửa ải thứ hai. Một môn hạ Miêu Lãnh nhìn thấy thân pháp kỳ ảo của chàng thi triển tuyệt học “Nhiếp không đạp hư” chỉ một cái nhún thân đã bay vút sang bờ thác bên kia lấy làm thán phục, hắc buột miệng:

- Trước mặt Yến thiếu hiệp là “Phi mâu trận” xin hãy quan sát cẩn thận phương vị, chúng ta bắt đầu đấy!

Đồng thời ma nữ Khuyết Hàn Hương cũng u oán cảnh giác:

- Yến ca ca đây là trận địa Mai hoa thung, lúc hư lúc thực và có lúc

ngầm bắn tên lửa, xin ca ca lưu ý đi về phía tả tam hữu tứ, dùng vũ khí chống đỡ trường mâu tấn công tứ diện may ra thoát hiểm, chớ quên tiểu muội dặn đó nhé!

Yến Lăng Vân đưa mắt quan sát. Trước mắt chàng là một bãi đất trống ba mặt đều bị núi vây bọc trong ấy cắm la liệt những thân cây trúc hoặc gỗ dài ngắn không đều còn hai bên sườn núi xếp hàng chữ nhất có hơn ba trăm thủ hạ Miêu Lãnh ai nấy đều cầm trường mâu khí lạnh chiếu ra từ những mũi mâu sáng quắc kinh người. Xa xa tận cuối tầm mắt là một đường thạch đạo ngoằn ngoèo dẫn lên tới đỉnh. Trên đỉnh ấy thấp thoáng trong đám tùng trúc xanh rì lộ ra mấy mái ngói có lẽ là nơi ở của Miêu Lãnh lão ma danh trấn giang hồ. Bấy giờ chàng nhìn thấy cửa ải Mai hoa thung thập phần nguy hiểm ấy tự biết không dễ vượt qua nên hơi trù trừ nhưng việc đã tới nước này có sợ cũng chẳng ích gì. Tâm ý chàng quyết định vượt hiểm, theo lời cảnh báo của Khuyết Hàn Hương, chàng rút thanh Thái Âm thần kiếm rồi ngưng thần đề khí tung thân phi lên cọc thứ nhất. “Phi mâu trận” của Ma Lãnh cực lợi hại tuyển chọn toàn là các cao thủ sử dụng trường mâu chiếm tiện nghi địa thế từ cao áp đảo xuống thấp tập trung tấn công địch thủ không cho phép đối phương kịp phòng bị.

Đáng sợ là những cơ quan mai phục ngằm dưới lòng đất, chỗ nào cũng tiềm ẩn hiểm nguy, chỉ cần sai một bước nhỏ không chết tất cũng trọng thương xưa nay hiểm ai có thể vượt qua được an toàn.

Yến Lăng Vân vừa tung thân nhập trận chợt nghe hai bên sườn núi liên tiếp có nhiều tiếng rít lên, hàng chục mũi mâu sáng quắc chớp nhoáng phi tới. Sự phối hợp tả hữu phân ra thượng, trung, hạ cùng tấn công rất là chặt chẽ tạo thành hình chữ Phấn (như hình tam giác) vừa chuẩn xác vừa dày đặc, uy lực bao trùm chu vi hơn trượng lợi hại vô tỉ.

Thân hình Yến Lăng Vân lay động liên tục, tả chương hữu kiếm cuốn thành một cụm cuồng phong và ánh biếc của kiếm đan xen trường mâu ra hai bên, đồng thời chân chàng chuyển động liên tiếp qua các đầu cọc không hề bị thương tổn.

Trường mâu càng lúc càng bay tới dày hơn như đom đóm vỡ tổ bay loạn tới người chàng chẳng khác nào rắn bay đầy trời nhe răng bổ xuống.

Chợt thấy bốn phương tám hướng tên bắn tới tiếp sức cho trường mâu, khí lạnh che rợp trời, tiếng rít gió không ngừng đủ cướp lấy tinh thần đối phương.

Nhất thời Yến Lăng Vân cũng thầm kinh hoảng, vội vàng múa kiếm bảo vệ toàn thân biến thành một hoàng đạo sáng mạo hiểm đột vây xông tới trước. May mắn chiêu thức chàng tinh diệu, thân pháp cực mau nên chân chưa đạp nhằm cơ quan mai phục. Một loạt tiếng “choeng” bật lên liên tục các mũi trường mâu bị đánh bật, chàng đã tới trung tâm trận địa. Tình hình xem ra có thể thoát hiểm được rồi. Nhưng không ngờ chính đang lúc ấy khi chàng hơi dừng chân lại để hít một hơi chân khí tiếp tục chuẩn bị vượt qua Mai hoa thung chỉ chít các cọc gỗ còn lại. Bỗng nhiên hai bên sườn núi tả hữu nhiều tiếng nổ liên thanh dội tới, khói bay mù mịt, cỏ khô chung quanh phát hoả. Nhất là nhờ những cơn gió núi thổi đến, lập tức toàn cốc biến thành một biển lửa nóng rực trời.

Chuyện ấy đột phát ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân, chàng chấn động tinh thần. Bấy giờ chàng chỉ là một thư sinh xuất đạo chưa lâu, dù có là một lão giang hồ cao thủ đệ nhất bị hãm vào tình thế nguy ngập này, trên đầu thì muôn vạn mũi mâu tập kích, dưới chân thì lửa nóng bốc cao cũng chẳng biết phải làm sao thoát hiểm. Chẳng những thế mà thôi, các cọc gỗ trong trận bị lửa đốt cháy đã dẫn động tới cơ quan, lập tức tên độc bắn tới loạn xạ đan thành một tấm lưới chỉ chít uy thế có thể nói không gì độc ác hơn được nữa.

Theo lẽ trong tình huống nguy khốn ấy, dù Yến Lăng Vân có bản lĩnh cao đến đâu cũng khó thoát thân. Nhưng sự thực lại không phải như vậy, vì phúc phận của chàng, thanh cổ kiếm Thái An thần kiếm lại là một vật có tính chất khắc hoả, ánh sáng xanh biếc của nó vung tới đâu lửa liền bị diệt tiêu tắt hết.

Thêm vào đó trong lúc tinh thần khẩn trương căng thẳng, vô hình trung tam âm lục dương chân khí bị kích động dâng lên trong người chàng quyện lại thành một tiềm lực bảo vệ thân chàng và tự sinh ra phản ứng phi mâu độc tiền khó mà xâm phạm tới được.

Chỉ thấy chàng thân hình đột nhiên cất cao nhanh như một ngôi sao

băng bắn lên bầu trời rơi thân xuống đường thách đạo ở mãi tận cuối trận địa. Có lẽ công lực xuất thần nhập hoá như thế, đồ chúng trên Miêu Lãnh chưa hề nhìn thấy bao giờ.

Yến Lăng Vân hạ thân xuống đưa mắt nhìn đã thấy Khuyết Hàn Hương nửa mừng vui, nửa kinh ngạc đứng cách chàng không xa cất tiếng gọi:

- Yến ca ca. Cảm tạ trời đất giúp ca ca thoát hiểm!

Xem sắc diện nàng có lẽ nàng đang định chạy tới với chàng nhưng vì còn thành kiến nên chàng chỉ cười lạnh nhạt:

- Hừ! Bọn ruồi muỗi này có làm gì được ta? Bây giờ ba cửa quan ta đã vượt qua, người còn muốn làm gì nữa?

Không thèm nhìn ma nữ, chàng bước lên theo đường núi nhưng nàng vẫn lẻo đẻo theo sau. Đến gần đỉnh núi ma nữ nhìn thấy một lão bà cầm thiết trượng liền chạy tới kêu lớn:

- Mẹ! Yến ca ca đã vượt qua ba cửa ải, mẹ hãy vì con mà bỏ qua việc ngộ sát sư đệ của ca ca nhé!

Hiển nhiên bà lão này chính là Kim Hoa ma mẫu. Yến Lăng Vân vẫn giữ lễ độ giang hồ vội cung tay thi lễ:

- Lão tiên bối chắc là nữ chủ ở đây, văn sinh đến đây theo như ước hẹn nhưng không biết phải làm sao mới gặp được Đông Hải Cát cô nương?

Vì chàng giữ lễ cung kính nên lão ma nương cũng chỉ chậm chạp đáp:

- Quả nhiên lão bạn ta nhãn lực không sai, tiểu tử người rất xứng đáng với Hương nhi của ta! Hãy yên tâm, Cát tỉ tỉ và Bạch muội muội của người tuy bị ta giữ ở Miêu Lãnh nhưng được đối xử rất tử tế.

Nguyên nhân lão ma nương này bắt hai vị cô nương ấy vì nghe tin năm trước chàng cự tuyệt việc hôn nhân với Khuyết Hàn Hương, lão ma nương bèn tức giận hạ sơn tìm đến Kim Lăng. Chính ở đây lão gặp Cát Phi Quỳnh và lão bắt nàng rồi trên đường về lại gặp Bạch Phụng Tiên từ Quát Thương sơn quay về Hương Lăng, lão ra tay bắt luôn. Lúc ấy lão rất căm giận Yến Lăng Vân nên làm vậy coi như trút giận, đồng thời hi vọng có hai cô nương trong tay buộc Yến Lăng Vân phải tìm đến Miêu Lãnh để tùy lão định đoạt.

Khi Vu sơn Thiết lão lão La Ba Cô và Quỷ ảnh lang quân Công Tôn Minh nghe tin lên Miêu Lãnh cứu hai nàng, lão ma vương cũng dùng lễ tiếp đãi ân cần, đến khi Nguyệt Hàn Hương trở về, nàng lại kết bạn với Cát Phi Quỳnh nhưng có một điểm duy nhất lão ma vương không chịu chấp nhận ý con gái là chỉ khi nào gặp Yến Lăng Vân lão mới bằng lòng thả Cát Phi Quỳnh. Sau đó Nguyệt Hàn Hương âm mưu lén thả Quỷ ảnh lang quân và Bạch Phụng Tiên để rồi xảy ra việc thảm tử của Quỷ ảnh lang quân ở núi Phạm Tĩnh mà lão ma vương chưa hề biết vì bị các đồ đệ Lam Xuân và Mẫn Linh giấu kín. Chính Lam Xuân vu cáo Yến Lăng Vân vô cớ sát hại sư đệ Mẫn Linh nên hôm nay lão ma vương mới sai môn hạ lập ba cửa quan thử thách chàng.

Bây giờ gặp hình như thành kiến về chàng đã thay đổi, bao nhiêu căm giận biến mất chẳng những thế còn buột miệng khen Miêu Lãnh Nguyệt có nhãn lực nhận ra tuấn kiệt là chàng. Khen chàng một câu đầu, lão ma vương lại dọa nạt:

Chiếu theo sơn quy của ta lẽ ra kẻ nào đả thương môn nhân của lão thân sẽ phải trả bằng cái chết, nhưng hôm nay vì Nguyệt nhi tạm tha cho tiểu tử, hãy nhớ lấy ân ấy của ta!

Thái độ khoan hậu có thể nói là lần đầu tiên lão ma vương có được, thế nhưng Yến Lăng Vân vẫn tức giận lớn tiếng:

- Đa tạ mỹ ý của lão tiên bối nhưng văn sinh cần gặp lệnh đồ Lam Xuân để đền mạng cho Công Tôn đại ca của văn sinh.

Kim Hoa ma mẫu nghe lời lấy làm kinh ngạc vừa lúc Nguyệt Hàn Hương xen lời vào:

- Công Tôn lão nhân làm sao? Phụng muội hiện tại ở đâu?

Yến Lăng Vân cười gằn:

- Các người ra tay hành sự còn hỏi ta làm chi?

Liền đó trầm giọng hướng Kim Hoa ma mẫu:

Hai tên Lam Xuân và Mẫn Linh có đến Phạm Tĩnh sơn mạo nhận văn sinh âm mưu vu oan giá họa rồi hạ độc giết Công Tôn đại ca xất thây ngoài hoang địa. Bạch cô nương may được Tuyết Sơn nhị lão cứu thoát khỏi ô nhục nếu theo sơn quy của lão tiên bối, chúng phải đền tội bằng cách nào?

Câu hỏi ấy của chàng khiến hai mẹ con bàng hoàng nhìn nhau, một lúc sau ma nương mới thảng thốt hỏi:

- Hương nhi, có chuyện này thật không?

Thần sắc lão bà phảng phất như chưa tin hẳn. Khuyết Hàn Hương riêng biết Yến Lăng Vân không phải là người hư ngôn hãm hại người khác, nàng quay lại truyền lệnh cho môn hạ đứng sau:

- Mau truyền lệnh của sơn chủ gọi Lam sư ca đến ngay đây và báo cho tất cả biết hôm nay người nào không được rời núi.

Hạ lệnh xong nàng quay về mẹ khẩn thiết:

- Theo hài nhi biết, Yến lang không bao giờ nói láo. Chuyện gì không biết chỉ xét về âm mưu của Lam Xuân sư ca ở Hoa Dương, mới đây lại định phóng độc hoá cốt tuyền và bắn phi hoả tiễn trong trận phi mâu đủ biết tâm địa phản trắc, có thể làm chuyện ám hại Công Tôn lão nhân lắm!

Bất giác lão ma nương cũng hơi gật đầu quay lại Yến Lăng Vân:

- Chỉ cần sự thật là đúng, lão thân quyết không dung tha, huống gì Công Tôn là người quen cũ của lão thân. Người cứ yên tâm.

Kể ra lời của lão ma nương cũng đủ tình đủ lý nghe rất xuôi tai. Vì vậy Yến Lăng Vân không đáp, chờ đợi Lam Xuân đến sẽ nói. Bấy giờ trời đã quá Ngọ, cúi nhìn xuống chân núi thấy bọn thần cơ diệu toán vẫn quần quan dưới ấy. Thoáng chốc môn nhân trở về bẩm báo Lam Xuân đã tự động hạ sơn, tìm khắp nơi không gặp. Do đó có thể thấy tên ác đồ ấy đã vì sợ trừng phạt nên trốn thoát. Lão ma nương nghe tin tức giận tức thì trầm giọng ra lệnh:

- Mau truyền lệnh chia đường đuổi bắt hẩn về núi không được hoành hành tàn ác.

Rồi quay bảo Khuyết Hàn Hương:

- Hương nhi hãy dẫn Yến ca ca đi gặp Cát cô nương, chút nữa ta sẽ có lệnh tiếp.

Lão bà cúi đầu như có ý chào chàng, thiết trọng điểm nhẹ xuống đất lập tức thân hình lướt đi như hành vân lưu thủy, chỉ thoáng mắt đã xa quá mấy trượng. Quả là thân thủ hơn người. Đồng thời Khuyết Hàn Hương cũng truyền lệnh cho môn hạ đón bọn Gia Cát Huyền lên núi rồi từ tốn nói

với chàng:

- Yến ca ca, Quỳnh tí tí đang ở “Hàn Hương tiểu trúc” đợi ca ca đã lâu, chúng ta hãy tới đó đi.

Nàng vui vẻ bước tới dẫn đường cho chàng. Yến Lăng Vân gật đầu bước theo nàng. Tâm trạng hai người lúc ấy cực kỳ phức tạp. Về Thiên Thủ quan âm biết chàng không phải vì nàng nhưng cũng vui vì được gặp chàng dù biết chàng rất nặng thành kiến nên nửa vui nửa thương cảm. Còn về Yến Lăng Vân vẫn nhất quyết vị ma nữ trước mặt trước mặt chỉ giả tình giả ý nên lúc nào cũng cẩn thận đề phòng, dù sao chàng cũng sắp được gặp người yêu xa cách lâu ngày. Hai người tuy đi cùng một đường nhưng tâm sự chẳng khác gì câu tục ngữ “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”.

Không biết hữu ý hay vô ý Khuyết Hàn Hương lại không dẫn Yến Lăng Vân vào bằng cửa trước mà lại vòng quanh cửa sau đi qua mộ khu rừng mai thơm ngát. Nàng hơi chậm bước quay lại u oán nhìn chàng:

- Yến ca ca chắc đã lâu ngày không gặp Lăng tí tí phải không?

Yến Lăng Vân lạnh nhạt trả lời:

- Gặp thì sao, không gặp thì sao? Có lẽ hai cô nương thân thiết không rời nhau, trước đây đã từng ngầm giúp tên giặc Lam Xuân hành sự ở Phạm Tĩnh sơn, còn hỏi ta làm chi?

Câu nói ấy chẳng đầu chẳng đuôi khiến Khuyết Hàn Hương hết sức kinh ngạc. Lâu lắm nàng mới hiểu ra ý ngoại ngôn của nó, lập tức quay thân lại nói lớn:

- Ôi! Bất luận ca ca hiểu lầm tiểu muội đến đâu tiểu muội cũng cam chịu mai sau đời còn dài sẽ tự biết lòng người, nhưng còn Lăng tí tí xuất thân trong danh môn chính phái và đối với ca ca cũng hết dạ chân tình không có chút gì ác ý, xin ca ca hãy đợi tra xong sự thực chớ có nghe người khinh miệt nàng mà oan uổng!

Lời của nàng chân thiết có gì như u oán và cũng có gì như phần khích nhưng Yến Lăng Vân vẫn không chút động tâm, chàng còn bật cười lạnh lẽo:

- Hừ! Tại hạ bạc phúc, đa tạ hảo ý của các người, chẳng kể nàng hoá thiêu Phạm Tín sơn để mong giá hoạ cho tại hạ, tại hạ còn chưa đủ biết nữa

hay sao?

Đang lúc ấy bỗng có tiếng gọi:

- Vân đệ đệ, sao đệ lại cũng đến đây?

Rồi như một con bướm, một giai nhân phi thân ra khỏi rừng mai. Vừa nhìn thấy thân thủ Yến Lăng Vân đã nhận ra đó là người chàng ngày đêm tưởng nhớ: Hồng Lăng nữ Cát Phi Quỳnh. Lập tức chàng phấn hứng chạy tới đón:

- Quỳnh tỉ tỉ, việc này là do tỉ tỉ chứ có phải do tiểu đệ tự tìm đến làm chi?

Tất nhiên Hồng Lăng nữ hết sức xúc động vì nàng niên kỷ có hơn chàng, thế sự từng trải nên không dám quá thân thiết để tránh thương tâm cho Khuyết Hàn Hương. Cát Phi Quỳnh cố nén niềm vui, cười nhạt:

- Việc đời chưa biết đâu là họa phúc, đệ đệ chắc chưa biết, tỉ tỉ ở đây chẳng những kết giao được với một muội muội rất tốt mà còn học được lắm điều hay, đến gia sư cũng còn ở đây quên cả về nhà nữa đấy!

Rồi vội nắm lấy hai tay Khuyết Hàn Hương, nàng ân cần:

- Hương muội muội đừng giận nhé, Vân ca ca của muội chỉ là ten thư ngốc vụng về, tất cả hãy để tỉ tỉ la cho.

Mấy lời ấy của nàng chẳng biết chân tâm hay là giả ý và Khuyết Hàn Hương chẳng hiểu xúc động vì đâu nín lấy tay Cát Phi Quỳnh nghẹn ngào:

- Tỉ... tỉ... lòng của tiểu muội... chỉ có... trời mới hiểu... Yến ca ca đối với Lăng tỉ tỉ... như vậy là không nên đâu....

Cát Phi Quỳnh vỗ về:

- Lòng muội muội tỉ tỉ hiểu lắm. Lăng nữ hiệp quyết không phải là người xấu, tỉ tỉ có thể nói chắc tất cả là do hiểu lầm nhau thôi, chúng ta về rồi sẽ nói chuyện nhé!

Nàng quay lại Yến Lăng Vân:

- Về thôi, gia sư chính đang đợi đấy, nghe nói công lực của Vân đệ đệ tiến bộ rất nhiều phải không?

Nàng vẫn giữ phong độ một đại tỉ tỉ như cũ, rất lỗi lạc quang minh. Đồng thời Khuyết Hàn Hương cũng dư đủ thông minh biết người ta trùng phùng sau thời gian dài xa cách tất có nhiều chuyện phải nói riêng với

nhau, nàng vội ân cần tạm biệt:

- Dưới núi còn có khách viễn phương tìm đến, tiểu muội tạm thời xin phép được ra đón, một chút sẽ xin hầu nhị vị.

Liền đó hai vai chuyển động phi thân ra khỏi rừng mai. Rõ ràng là nàng đã định tâm để cho Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh được có dịp tâm sự riêng với nhau. Cát Phi Quỳnh rất cảm động vì ý tốt của nàng, than thở với Yến Lăng Vân:

- Vân đệ đệ ơi! Hương muội muội là người dễ yêu lắm, đệ đệ nữ nào nhẫn tâm cự tuyệt nàng?

Chàng không đáp kéo sát Cát Phi Quỳnh vào lòng, hai người ngồi xuống một gốc mai già thối lộ hết niềm thương nỗi nhớ sau thời gian xa cách. Lâu lắm mới dẫn nhau về tới “Hàn Hương tiểu trúc”. Toà lâu đài này là nơi ở của Thiên Thủ Quan Am nên mới lấy tên nàng gọi tên lâu. Bấy giờ Thiết lão lão La Cô Bà cũng đang tựa cửa đợi mong, vừa thấy ái đồ và Yến Lăng Vân kề vai bước vào, lão bà liền cười tươi lớn tiếng gọi:

- Đã lâu không gặp Yến tướng công, lão thân biết thế nào rồi tướng công cũng tìm đến đây mà.

Yến Lăng Vân vội vàng thi lễ:

- Văn bối chậm đến làm phiền cho tiền bối chờ đợi. Đa tạ, đa tạ.

La Cô Bà chăm chú nhìn chàng một lúc rồi gật đầu:

- Vừa rồi Khuyết cô nương có đến báo cho lão thân ta biết Yến tướng công vượt qua ba cửa ải, chẳng những thi triển các loại khinh công vô cùng lợi hại như “Bình bộ thanh vân”, Lăng không hư độ” mà còn luyện được truyền công hộ thân có thể chế ngự được các loại binh đao, lão thân tưởng rằng nói chơi, nay xem ra quả nhiên căn cốt tiến bộ quá nhiều, với năm xưa khác hẳn đúng là Khuyết cô nương không nói sai, có lẽ trong thời gian ngắn vừa rồi thiếu hiệp đã gặp không ít kỳ ngộ chẳng?

Nhãn lực của lão bà này quả là không tầm thường. Không đợi chàng đáp, Cát Phi Quỳnh bèn thuật lại cho sư phụ quá trình đã qua của Yến Lăng Vân từ chuyện chàng học được tâm pháp Hoàng sơn đến các chuyện học các huyền môn của Huyền âm tổ sư, tuyệt học của Công Tôn Minh, Kỳ Linh, thậm chí cả chuyện chàn miễn cưỡng phải tập bản lãnh ma đạo của

Miêu Lãnh v.v.... Nhất nhất kể lại La Cô Bà vừa nghe vừa cười ha hả bất tuyệt. Khi nghe xong bà lão buột miệng:

- Có lẽ hoàng thiên có mắt, từ nay mối thù của nghĩa huynh trưởng sẽ có hy vọng báo được.

Nhắc tới nghĩa huynh, chàng ảm đạm đáp: bí mật của ba chữ “Tiêu Diêu Du” vẫn bối thề rằng dù có phải đi khắp chân trời góc biển cũng phải tìm ra. Nhưng theo sự hiểu biết gần đây, e rằng ba chữ ấy có liên hệ gì đến chủ nhân núi này chăng?

Nhân đó chàng mới kể lại chuyện xảy ra ở Phạm Tĩnh sơn do bọn Tang Môn Thần Lam Xuân giả mạo viết ba chữ “Tiêu Diêu Du” bằng máu.

La Cô Bà là một người có bản chất nóng như lửa, tai nghe tưởng là đã có bằng cứ xác thực, không cần suy nghĩ lại, lão bà phẫn nộ ngay lập tức hậm hực bảo:

- Tám phần là do bọn chúng rồi. Được! Để lão thân đi hỏi Kim Hoa Miêu bà cho ra lẽ!

Dứt lời bà vọt thân ra cửa liền không đợi ý kiến của ai. Không còn cách nào hơn Cát Phi Quỳnh và Yến Lăng Vân đành theo chân lão bà. Một lúc sau cả ba đến đại sảnh. Bấy giờ hai mẹ con họ Khuyết và các môn hạ chủ nào đang có mặt đủ, phảng phất dường như mới có chuyện gì vừa phát sinh nên họ bàn luận cách đối phó. Thì ra họ vừa tra xét, chẳng những Lam Xuân trốn thoát khỏi núi mà còn lén ăn cắp theo bí kíp võ công của Miêu Lãnh, rõ ràng tên ác đồ này đã có tính toán từ trước, lúc bấy giờ Kim Hoa ma mẫu đang nổi trận lôi đình phát lệnh gấp đuổi theo bắt Lam Xuân.

Tình hình ấy càng làm cho La Cô Bà sinh nghi đối phương sắp thi hành nguy kế gì đây, lão bà đang sắp phát cơn thịnh nộ bỗng môn nhân chạy vào bẩm báo dưới chân núi đang sinh biến, có một bọn người tìm đến gây chiến cầm đầu là Tuyệt thánh tổ sư Tôn Vô Kỵ ở núi Phạm Tĩnh Và Huyền Âm nhị quỷ là Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên, Quỷ cốc Tử Ma Giang. Nhị quỷ vốn có thù oán với Yến Lăng Vân từ lâu, có thể chúng đến đây tìm chàng, chỉ không biết Tôn Vô Kỵ tại sao lại cùng chung bọn với hai tên ma đầu Huyền Âm phái này.

Tin ấy vừa đến, Kim Hoa ma mẫu lập tức dẫn chúng đồ xuống núi

ngheh tiếp, kể cả sư đồ La Cô Bà và Yến Lăng Vân cũng đi theo.

Lúc ấy dưới núi các đệ tử Miêu Lãnh đang xung đột với gần hai mươi tên. La Cô Bà gia tăng cước bộ, thân hình như một đám mây đen vừa hạ thân xuống đã nóng nảy quát:

- La Cô Bà ở Vu Sơn có mặt đây, tên nào là Lạc Hồn Nhai lão quỷ ra đây cho ta thấy mặt?

Nhị quỷ vừa nghe ba tiếng “La Cô Bà” liền biến sắc vì trước đây Vu Sơn và Miêu Lãnh không hề có giao tình, gặp La Cô Bà ở đây quả là bất ngờ, nhất là tính tình của lão bà này xưa nay vốn rất cổ quái danh chấn võ lâm bất cứ ai ai cũng có phần nể tránh lão bà không ai muốn dính tới phiền não. Quỷ Cốc Tử Ma Giang thấy trạng huống xảy ra đột ngột miễn cưỡng cười lớn:

- Thì ra là lão bà tử ngươi cũng có mặt ở đây. Hân hạnh, hân hạnh.

Lão quỷ ấy quay đi chỗ khác lắc đầu tự hỏi:

- Lão phu đến đây là để tìm Miêu Lãnh Khuyết, chúng ta không quan hệ gì hà tất phải làm tổn thương hoà khí?

Hiển nhiên lão không muốn mang thêm oán cừu với Vu Sơn phái, nhưng La Cô Bà đã hoành ngang thiết trượng cười nhạt:

- Hừ! Hoà khí là cái gì? Họ Ma kia các ngươi có biết Yến tướng công liên hệ với lão thân thế nào không, tại sao khi ở Kim Lăng các ngươi dám hạ độc thủ với Yến tướng công, các ngươi có biết phạm vào tội gì rồi chứ?

Quỷ Cốc Tử Ma Giang cười gian xảo:

- La Cô Bà tử ngươi nói cho ta nghe, tên họ Yến kia có liên quan gì tới Vu Sơn phái?

La Cô Bà nóng nảy gầm lên:

- Liên quan ra sao các ngươi không cần biết, lão tặc hãy rút binh khi ra mau!

Không đợi đáp lời, lão bà xoay thiết trượng thành một vòng cuốn theo kinh lực hắc quang rít lên một tiếng lướt thân tới xuất chiêu “Chỉ thiên hoạch địa” đập xuống đầu Ma Giang. Thiết trượng vừa nặng vừa mạnh chiêu thế rất mau. Ma Giang lập tức rút trong lưng ra hai vòng kim hoàn “Tử mẫu lạc hồn hoàn”, đã giúp lão thành danh trên giang hồ song thủ trấn

động múa tít hai vòng sắt như hai bánh xe đập ngược lên.

Quả nhiên lão đầu này danh bất hư truyền, chiêu thức chẳng những độc hiểm nguy dị mà còn rất lợi hại. Vừa xuất thủ song hoàn đã toát ra một hàn khí lạnh thấu xương. La Cô Bà vừa kinh nghiệm giao chiến chưa hề nhường ai lập tức thiết trượng chuyển qua chiêu “Hoành tảo thiên quân” trượng đang đập xuống bỗng hoành ngang đồng thời thân hình cuốn tới triển khai Vu sơn độc môn tuyệt học mười sáu đường “Phong ma trượng” như cuồng phong bạo vũ tấn công liên tiếp.

Nhất thời kinh phong gầm thét vang trời, đất bay cát chạy mù mịt, thêm nữa binh khí của hai bên lại có sở trường sở đoản khác nhau, Thiết trượng sở trường tấn công tầm xa, Lạc hồn hoàn lại có sở trường tấn công gần, cả hai đều vận dụng hết sở trường cùng lúc thủ hết sở trường lúc công lúc thủ hết sức xảo diệu. Hai bên vừa giao chiến đã xuất chiêu hiểm độc như lửa đốt ngang may khó phân giải thắng bại.

Tất cả những người xung quanh trên núi dưới núi đứng xem trận ác đấu ai nấy đều im phăng phắc. Trong chớp mắt hai bên đã giao đấu hơn bốn năm mươi hiệp. La Cô Bà vẫn dũng mãnh như con cọp cái điên cuồng đột nhiên nhìn thấy chiêu thức của Quỷ cốc tử Ma Giang biến đổi, song hoàn của lão bỗng như mau hơn phát ra những tiếng lách cách rất quái dị kinh hồn động phách nghe như đâm vào tai. Bấy giờ trượng pháp La Cô Bà đột nhiên cũng tán loạn, thân hình chậm hẳn hơn trước, hiển nhiên là hai vòng vũ khí của đối phương có cái gì bí mật, có lẽ là “Tử mẫu lạc hồn hoàn” của lão ma đầu Ma Giang nổi tiếng vì sự bí mật mờ ám này, và trong tình hình như thế ai thắng ai bại không khó gì không biết.

Chính vì vậy Yến Lăng Vân định chỉ đứng ngoài xem trận chiến liền lập tức vươn thân rút phăng Thái âm thần kiếm gầm lên một tiếng như sấm:

- Ma Giang lão tặc coi thiếu gia đến đây!

Thân hình chàng và kiếm hợp làm một uyển chuyển như một luồng bích quang xanh rợn từ trên không giáng xuống. Người chưa chạm đất, chàng đã tùy thế sử xuất chiêu “Cơ ưng bốc thực” ánh kiếm chói lòa cuốn lấy người Ma Giang.

Uy lực ấy không những giang hồ ít thấy mà còn có người chưa bao giờ

dám tưởng tượng, lập tức toàn trường thất kinh. Nhất là lão ma đầu Ma Giang vội vàng rời tấn công La Cô Bà lướt thân tránh chiêu lùi lại. Đồng thời lúc ấy mẹ con họ Khuyết cũng hạ thân xuống chân núi. Kim Hoa ma mẫu lớn tiếng gọi chàng:

- Yến thiếu hiệp hãy khoan, tất cả hãy để lão thân đảm nhiệm, ta muốn biết tên nào dám đến Vân Vu sơn quấy động?

Tiếp đó lại quát hỏi Quát thương nhị quý, trầm giọng:

- Các người là ai có bao nhiêu đảm lượng dám tới bản môn khiêu chiến. Hừ. Té ra là hai lão quý này ư?

Thiết trượng trong tay lão ma múa tít tiến lên vài bước quát to:

- Hay lắm, chính lão thân cũng đang muốn tìm các người thanh toán món nợ xúc phạm tới tiểu nữ khi còn ở Lạc hồn nhai đây!

Bấy giờ Yến Lăng Vân còn nể nang Kim Hoa ma nữ là chủ nhân nên chàng lùi thân lại sau hoành kiếm đứng đợi. Vô ý, chàng đứng rất gần Thiên Thủ Quan Âm. Khuyết Hàn Hương tai tuy nghe câu quát mắng của thân mẫu nhưng mắt lại liếc cười như ngầm nói với chàng: “Trước đây chàng nghi ngờ em câu kết với Lạc hồn nhai hãm hại chàng, hôm nay đã minh bạch rồi chứ?”. Quả nhiên Yến Lăng Vân bây giờ mới biết Khuyết Hàn Hương tới Lạc hồn điện cứu chàng chính vì thân tình chứ không có xảo trá, bất giác chàng cũng nhìn lại nàng mỉm cười. Khuyết Hàn Hương ngây thơ vì nụ cười ấy liền chỉ bọn Ma Giang nói với mẫu thân:

- Mẹ! Bọn lão quý ấy tính ám toán Yến lang ở Kim Lăng đấy, hôm nay chúng ta không thể dung tha chúng được.

Mặc cho mọi người chửi mắng, toàn bộ ác tặc chỉ chú ý nhìn thanh thần kiếm trong tay Yến Lăng Vân, rõ ràng chúng chỉ có ý định đoạt thanh thần kiếm ấy. Một lúc, đột nhiên Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên quét cặp mắt gian xảo nhìn Kim Hoa ma mẫu và La Cô Bà, lão cười ác hiểm:

- Các người xuất hiện cả đây càng hay. Bất luận như sao, hôm nay các chân nhân chúng ta cũng phải bắt tiểu nữ họ Yến mang về núi bầm thịt bầm xương mới nguôi được hận!

Bấy giờ Tuyệt thánh tổ sư Tôn Vô Kỵ đứng bên đã lâu mới quát:

- Lão phu đến đây là muốn đòi lại cái nợ hoả thiêu Tuyệt thánh quán

trên Phạm tĩnh sơn, lão bà nói mau trả nợ lão phu bằng cách nào?

Kim Hoa ma mẩu chưa kịp đáp, Yến Lăng Vân đã xông lên vì câu nói ngông cuồng của Lạc hồn vũ sĩ, chàng đảo lộn thần kiếm quát to:

- Bọn cầu tặc đến đây nạp mạng mau hay đợi đến bao giờ?

Quát thương nhị quỷ đưa mắt ngăm ra hiệu cho nhau rồi chúng tấn công chàng, bốn chưởng hoá thành muôn ngàn bóng thủ ảnh toát ra khí âm lạnh thấu xương, Quỷ cốc tử Ma Giang tấn công cháng phía tả còn Lạc hồn vũ sĩ định đoạt kiếm chàng từ bên hữu. Rõ ràng chúng rắp tâm chỉ trong chiêu đầu quyết đoạt thắng lợi, nhất là hai tên lão tặc này đều là ma đầu đệ nhất trên giang hồ, thanh thế vừa lớn, uy lực lại mạnh, không cần nói cũng biết.

Hà huống khoảng cách hai bên rất gần và đang lúc mẹ con họ Khuyết đang phân tâm đối đáp với Tôn Vô Kỵ không kịp ứng phó. Nhưng điều nhị quỷ không tưởng tượng được là Yến Lăng Vân hôm nay khác hẳn với Yến Lăng Vân khi chúng gặp ở Kim Lăng. Vừa nhìn thấy chiêu thế của chúng lập tức cước bộ chàng thi triển lục hợp tiềm tung bộ thân hình chuyển động biến thành một luồng ánh xanh thoát ra khỏi chưởng phong của Quỷ cốc tử, quát lên một tiếng, kiếm xuất chiêu “Thiên toàn địa chuyển” như một con rồng cuốn toả ra ánh sáng bích lục cả một vùng bức bách Lạc hồn vũ sĩ phải cấp thời co tay tránh né.

Khuyết Hàn Hương lo sợ chàng không địch lại hai lão ác ma bèn quát một tiếng phi thân vào cuộc. Chớp mắt chúng chỉ thấy hai bên vừa hợp lại đã tách ra, còn chiêu thế giao đấu ra sao không thể thấy rõ. Chỉ có một điều duy nhất khiến mọi người kinh ngạc là nhị quỷ tấn công một tiểu thư sinh mà không hề chiếm thế thượng phong. Một môn nhân của Miêu Lãnh hào hứng lớn giọng tán thưởng:

- Chiêu pháp Yến thiếu hiệp quả là ảo diệu, đúng là “nhất kiếm lĩnh nhị quỷ”! đường đường là hai cao thủ trưởng lão của Lạc hồn nhai song chiến với một thiếu niên chẳng nhọc lắm ư?

Câu nói châm chọc ấy khiến Nhị quỷ hậm hực vừa kinh dị, Yến Lăng Vân cũng chẳng thừa thế tấn kích, chàng hoành kiếm ngang ngực đứng sừng sừng quát nhị quỷ:

- Các người còn có bản lĩnh gì hãy thi thố ra hết! Hôm nay thiếu gia không thể tha cho các người!

Kỳ thực, công lực của hai ma đầu này không chỉ có thế, vừa rồi sở dĩ ra chiêu thất bại chủ yếu vì chúng còn khinh địch và vì uy lực của thần kiếm quá lớn. Vì vậy lão già gian hoạt Ma Giang bèn cười lớn khục khặc nhìn Yến Lăng Vân:

- Tiểu quỷ họ Yến kia, bất quá người chỉ nhờ có thần kiếm của bản môn hộ thân nên mới chiếm được tiện nghi, như vậy gọi gì là giỏi? Nếu người dám chúng ta hãy đấu bằng chân tài thực học. Chỉ cần người tiếp được một trăm chiêu của lão phu, hai huynh đệ ta lập tức sẽ rút lui khỏi Miêu Lĩnh được chăng?

Hiển nhiên đó là kế khích tướng của lão hy vọng sẽ dùng công lực thủ thắng. Chàng cười nhạt:

- Có gì mà không dám, nhưng hôm nay các người muốn rút khỏi Miêu Lĩnh chỉ sợ không dễ đó thôi!

Lập tức chàng dứt kiếm vào vỏ đứng thủ thế chờ đợi. Nhưng Khuyết Hàn Hương can thiệp:

- Yến ca ca nơi đây tiểu muội là chủ, xin nhường cho tiểu muội được tiếp nhị quỷ trước.

Kể ra lời nàng cũng có lý. Theo lễ độ giang hồ, chàng không nên chiếm phần trước, chàng đang định đáp lời nàng hốt nhiên lão Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên cướp lời cười hăng hắc với nàng.

- Cái gì là trước với sau, chân nhân ta thành toàn ý với con nha đầu này đây!

Lão nhảy tới liền, chưởng dựng ngang ngực

- Đến đây, đến đây con nha đầu kia!

Đương nhiên Khuyết Hàn Hương không chịu kém, nàng cất vũ khí vào thân, lưng ong bật một bước vào đấu trường, hai lông mày liễu của nàng dựng lên nhìn Lạc hồn vũ sĩ hỏi:

- Lão quỷ họ Ma đòi đánh một trăm chiêu, còn lão muốn bao nhiêu? Có cần cô nương đây nhường mấy chiêu đâu hay không?

Cô nương này khi lâm địch rất chanh chua khác hẳn sự trung hậu của

Yến Lăng Vân. Lão Lạc hồn vũ sĩ vốn kiêu ngạo, bị tiểu cô nương khiêu khích lập tức hai mắt lão đảo lộn ngửa mặt cười ha hả như điên cuồng:

- Con nha đầu còn hôi sữa này giỏi thật, hãy để chân nhân ta nhường người mười chiêu cũng được!

Khuyết Hàn Hương lợi dụng cơ hội ấy phát ra một tiếng quát “nhiếp hồn ma âm”:

- Tiếp chiêu!

Đồng thời chỉ pháp nàng vươn ra như kiếm, đột nhiên tuyệt học “Lãnh thao xuyên tâm” tấn công luôn hai hướng tả hữu. Lão quỷ Bùi Nguyên lập tức chấn động tâm thần vội vàng hoành công chống cự rồi di hình hoán vị tránh chiêu. Ngờ đâu lão chỉ hơi chậm một chút nàng đã xuyên thủng thành hai lỗ qua ống tay áo của lão. Nếu lão không có cang khí hộ thân ắt đã bị chỉ xuyên luôn qua cánh tay rồi.

Quý cốc lão quá kịp thời chữa thẹn cho sư đệ:

- Sư đệ đừng sợ con nha đầu ấy. Chúng ta đã nói đấu bằng chân tài thực học, nha đầu lại sử dụng “Nhiếp hồn ma âm” như vậy là đã thua ta rồi.

Câu tự chữa thẹn ấy của lão khá khiêm cường đến độ Lạc hồn vũ sĩ phải đỏ mặt vì ngượng. Quý cốc tử nhìn Yến Lăng Vân quát to, như để che dấu sự ngượng ngùng:

- Tiểu tử! Đến lúc chúng ta chủ động rồi đấy!

Bấy giờ Khuyết Hàn Hương vội chỉ vào mặt lão:

- Lão tặc vô sỉ kia, cô nương muốn biết chân tài thực học của lão tới đâu!

Yến Lăng Vân trầm giọng ngăn nàng lại:

- Chuyện này là của ta, cô nương hãy lui ra.

Chàng điểm chân, thân ảnh vọt liền đến trước mặt Quý cốc lão quá.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 27

Thân Vào Hầm Địa Phá Trùng Vân

Chàng thản nhiên nhìn Quỷ cốc tử:

- Thiếu gia muốn biết lão tặc bản lãnh tới đâu. Lên mau!

Tà áo xanh của chàng bay phần phật trước mặt đối phương như một thiên thần với khuôn mặt anh tuấn chẳng có chút sợ hãi và rất thung dung khiến lão quái Ma Giang không nghĩ nổi tại sao mới có mấy tháng trước đây chàng dễ dàng bị chúng bắt giữ, tài nghệ của chàng xem ra chẳng lấy gì làm cao mà chỉ cách có vài tháng một thiếu niên bình thường như chàng lại có gan lớn như hôm nay, rõ ràng là chàng rất tự tin một cách khác thường. Lão vừa bị uy lực thần kiếm chấn kinh khiến có hơi nể vì do đó lần này không dám khinh địch nữa. Một mặt lão ngưng thần đề cử công lực, một mặt gật đầu cổ ra vẻ thản nhiên:

- Hừ! Tiểu tử người giỏi lắm! Hãy chú ý tiếp chiêu đây, lão phu xuất thủ trước đó!

Chưa dứt lời thân hình lão đã lướt tới, song thủ đột nhiên bung ra, hai cánh tay gầy khô như hai que củi cong lại thành móc câu, một âm dương đánh tới chớp nhoáng. Chiêu thức lão phảng phất hơi giống chiêu “Nộ long thám thảo” nhưng trường thế mới đi tới giữa đột nhiên trào biến thành chỉ, tay tả lão chĩa ra một luồng kinh lực lạnh buốt rít gió vùn vụt, tay hữu biến thành vô số cánh tay hư hư thực thực khó lường cùng một lúc điểm tới bốn đại huyết “Kiên tích”, “Toàn cơ”, “Trung đình” và “Cự khuyết” của chàng.

Chiêu thức chẳng những lợi hại mà còn mau không thể tả. Nhất là thêm phần ảo diệu, biến hoá đột ngột rất trầm rất ổn cộng thêm hoả hầu thâm hậu quả là danh bất hư truyền. Rõ ràng là lão có ý thăm dò bản lĩnh thực chàng tới đâu rồi mới hạ sát thủ. Yến Lăng Vân vẫn nhàn nhã không tiếp chiêu cũng chẳng tránh né. Đợi cho chiêu đối phương đến rất gần chàng mới đột ngột thi triển cùng lúc hai thân pháp lục hợp tiềm tung bộ và Quỷ ảnh thân pháp lướt qua bên cạnh như một ánh sao băng đồng thời bật cười

khinh miệt:

Lão tặc người té ra chỉ có bản lĩnh nhiều đó, thiếu gia nương lão ba chiêu đó!

Chàng tránh chiêu trước rồi mới nói lời ấy thì chiêu thứ nhất đã qua chứ chẳng phải là chàng lớn lối khinh người. Quỷ cốc lão vừa kinh hoảng vừa ngượng ngùng bật thân tới như một chiếc lò xo. Đúng là nói thì chậm nhưng sự thực thì rất mau, thân pháp lão mạnh bạo uyển chuyển xuất liên tiếp hai chiêu “Ngũ quỷ đoạt hồn” và “Thiên la địa võng” song chưởng múa vùn vụt vừa chém vừa đập tới.

Nhất thời đấu trường bụi tung mù mịt khắp chu vi hai trượng che lấp cả ánh nắng. Tình hình căng thẳng ấy càng khiến Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên tin chắc sư huynh sẽ đắc thủ. Nhưng sự thật lại khác hẳn. Chỉ trong nháy mắt cát bụi lắng xuống, diện sắc Yến Lăng Vân vẫn thản nhiên như cũ đứng sững ở nguyên vị, còn Quỷ cốc lão quái đầy nét kinh hoàng, hai con mắt thất thần dán chặt vào đối thủ, rõ ràng lão đã bị thân hình bộ pháp của Yến Lăng Vân làm cho chấn kinh. Khuyết Hàn Hương đắc ý cười khanh khách:

- Ma Giang lão tặc, Yến ca ca ta có phải vừa thi triển chân tài thực học đó không nhỉ?

Bấy giờ tinh thần chàng rất phần chấn tự tin vào sở học võ công của mình, chàng quát to:

- Lão tặc cẩn thận đấy, đã đến lúc thiếu gia trả chiêu rồi!

Song thủ chàng giơ lên, thân hình như hành vân lưu thủy. Chúng nhân chỉ thấy hai mắt hoa lên, chàng đã tấn công liên tiếp ba chiêu, lão ma đầu Ma Giang thấy thân pháp mỹ diệu của chàng như ngàn đoá hoa rơi loạn từ trên cao xuống chỗ nào cũng có thân hình chưởng thế của chàng đánh nhằm các nơi yếu huyệt lợi hại không thể kể xiết. May mà lão sẵn đề phòng cẩn mật lập tức triển khai độc môn “Ngũ quỷ âm phong chưởng” tận lực chống đỡ mới thoát hiểm. Hai người đều thi triển thân pháp cực mau lẹ trong chớp mắt không ai nhìn rõ thân ảnh của ai nữa. Trong khoảnh khắc cuộc giao đấu đã qua bảy tám mươi hiệp.

Thoạt đầu Quỷ cốc lão quái cứ tưởng với kinh nghiệm phong phú của

lão, chỉ cần biết lộ số chưởng pháp chàng lão đã có thể khắc chế thủ thắng được. Ngờ đâu lão cố hết sức lưu tâm theo dõi mà càng lúc càng mù mịt vì lộ số chàng luôn luôn thay đổi, lúc thì sử xuất “Võ Đang thất cầm chưởng”, lúc thì lại là “Lãnh diệm uyên tâm chỉ” của phái Miêu Lãnh, lúc thì “Thiên sơn liễu âm ước”, lúc thì ... nói tóm lại, tất cả môn phái chàng đều sử xuất thuần thục như trường giang đại hải, chỉ cần thuận tay phát ra đều trúng hợp. Dường như chàng biết hết chiêu số của các phái nhưng lại không giống bất cứ một phái nào. Thêm nữa, đang cương biến ra nhu, đang kỳ dị biến thành chính đáng biến ảo khôn lường không biết khởi đầu từ đâu và cũng chẳng biết kết thúc ở đâu, phảng phất như mây bay trên trời như nước chảy dưới đất vừa tự nhiên vừa uy mãnh.

Nhất thời “Ngũ quỷ âm phong chưởng” đã thi triển đến mức cuối cùng, đừng nói tới muốn chiếm, chỉ cần cố hạ giữ xem ra cũng không nổi. Đến nước ấy Quỷ cốc tử Ma Giang từ ngạc nhiên chuyển qua kinh hãi nghĩ bụng: “Không trừ diệt được tiểu tử này, Lạc hồn nhai vĩnh viễn không ngóc đầu lên được”. Lão vận hết nội công tinh thần luyện tập mấy chục năm quyết hạ một độc thủ tối hậu, thân hình lão đang mau lẹ bỗng chậm lại, đề khởi mười thành chân lực, đúng lúc ấy chiêu “Phong vân ngũ nhạc” của Yến Lăng Vân vừa đánh tới. Lão ma đầu rống lên một tiếng long trời lở đất song chưởng cùng phát ra kinh lực di sơn đảo hải nghênh tiếp thẳng. Một tiếng “bình” dữ dội chấn động, thân hình Quỷ cốc lão quái như một con diều đứt dây bay lộn ngược xuống núi. Cũng không biết lão có bị thực thương hay không hoặc là lão nhận ra không thể thắng nên nhân cơ hội đào thoát? Đồng thời Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên biến sắc vội vàng chuyển thân nhanh như một làn khói phi hành theo sư huynh.

Chỉ còn lại Tuyệt thánh tổ sư Tôn Vô Kỵ và mấy môn hạ trợ trợ, lão đành đưa mắt nhìn môn hạ mặt cắt không còn chút máu, vẫy tay ra hiệu, cả bọn cùng nhau bỏ chạy không dám quay đầu lại. Yến Lăng Vân thản nhiên nhìn quần ma tháo chạy không có ý muốn truy đuổi, chàng quay sang cúi đầu thi lễ với Kim Hoa ma mẫu:

- Lão tiền bối, vãn sinh xin từ biệt. Cho vãn sinh gửi lời tạm biệt Quỳnh tử tử và nhờ lão tiền bối nhắn hộ sau này sẽ gặp trên Hoàng sơn.

Không đợi Kim Hoa mà mẫu trả lời và mặc cho Khuyết Hàn Hương đau khổ nhìn chàng, chàng hạ thân xuống tận bờ đá sâu khuất dạng.

Lăng Vân Yến vẫn còn lang thang giữa núi dù mặt trời đã sắp ngả về tây, lòng nàng vẫn hỗn độn muôn ngàn nỗi đau thương, từ khi bị Yến Lăng Vân hiểu lầm nàng có âm mưu vào cái chết của Công Tôn Minh ở chân núi Phạm Tĩnh, riêng nàng cảm thấy mất hết sinh thú, thuận chân nàng đi mãi không biết tới cảnh vật xung quanh đã thay đổi liên tục. Tử thuở bé nàng vẫn được chiều chuộng chưa bao giờ bị người khác cự tuyệt bất kỳ ý muốn nào thế mà bây giờ chỉ vì một thiếu niên nàng bốn ba vạn dặm, thiếu niên ấy vẫn lạnh lẽo với chàng. Càng nhớ đến chàng nàng càng đau khổ, trời đất mịt mù đến màn đêm sắp buông xuống nàng cũng không biết.

Cứ đi như thế thần thờ không biết bao lâu, đột nhiên gần đó có những tiếng lạ lùng vọng tới khiến nàng tỉnh lại. Bản năng phản ứng buộc nàng ẩn thân vào một tảng đá kín đáo nhìn ra. Hình như có tiếng sáo trúc thổi rít lên từng chập từ nơi xa dần đến gần. Chỉ trong thoáng chốc bóng đen chuyển động tựa hồ có khá nhiều bóng người kỳ quái sắp thành thế trận.

Chưa kịp chuyển niệm, Lăng Vân Yến lại nghe một tiếng hú dài, từ tảng đá bên kia có một bóng người vọt lên cao hơn mười trượng phi thân đến một người râu dài áo rộng, nhìn hình dạng của lão nàng mơ hồ thấy hơi giống lão nhân tự xưng là Tuyệt thánh tổ sư Tôn Vô Kỵ ở núi Phạm Tĩnh. Thân lão rơi xuống một tảng đá khác, lão lớn tiếng quát:

- Con tiện tỳ kia sao chưa xuất hiện chịu chết, còn đợi bao giờ?

Từ câu ấy chứng minh có thể lão đã nhìn thấy nàng, lửa giận trong lòng bốc lên, nàng tự nghĩ: “Chẳng lẽ cô nương đây lại sợ bọn cầu tặc chúng hay sao?”. Đưa mắt nhìn chung quanh, nàng quan sát địa thế định hình bước ra nơi ẩn thân. Không ngờ ngay lúc ấy đột nhiên cách chỗ nàng nắp không xa cũng ở sau một tảng đá một tiếng “soẹt” nhỏ phi ra một nữ nhân tóc bỏ dài tới vai, tướng mạo cực kỳ xấu xí. Xem thể phi thân, phụ nhân ấy phải có công lực khá cao, không phải hạng tầm thường.

Nữ nhân ấy đứng trước mặt bóng đen nọ mắt phát ra tia hung quanh lạnh lẽo hỏi:

- Hôm nay chính là ngày mừng năm, xem ra lão quỷ người cũng còn

nhớ đúng hẹn đến chịu chết phải không?

Vừa nói tay áo rộng phụ nhân giơ cao lên phất ra một mùi tanh nồng khó người lấp lánh như có ánh sáng đom đóm chớp tắt, nữ nhân ấy cười rất quái dị chỉ vào mặt lão râu dài nọ:

- Mộc Như phong lão quý, người đừng tưởng người dẫn mấy con khi nhỏ đến đây mà làm gì được ta.

Đến đây nữ hiệp Lăng Vân Yến mới hiểu ra nàng nghi lầm lão là tặc đảng Phạm Tĩnh sơn, vì thế nàng co thân hình nhỏ lại quan sát xem mấy tên này làm gì ở đây. Chỉ nghe lão hán họ Mộc kia cười khùng khục trong cổ họng:

- Tiện tì Hắc Thư kia! Dù người cậy có trùng độc ta cũng chẳng sợ đâu, ta khuyên người hãy ngoan ngoãn đưa “Cửu âm chân huyết” cho ta để đổi lấy cái mạng sống thừa.

Lão chỉ vào lỗ khí như lỗ quái vật chung quanh:

- Hừ! Nếu không ta cho bày “Xà diên hoá trận” khiến người chết không được chết không xong đó!

Câu ấy khiến Lăng Vân Yến giật mình kinh hoảng, nhân vì nàng từng nghe nội tổ nói qua, xưa kia ở miền hoang dã phía nam có một ma đầu cực kỳ lợi hại tên là “Bách độc thần quân” ngoài võ công quái dị lại còn điều chế được một loại ám khí lấy từ mọc rắn và lân hoá tinh cực độc, chỉ cần dính vào người chút ít là nó lan ra toàn thân và tiêu hoá hết xương thịt chết liền tại chỗ. Hiển nhiên hai nam nữ quái nhân này có liên quan tới ma đầu ấy, hoặc chính là truyền nhân của Bách độc thần quân chưa biết chừng. Đồng thời nghe khẩu khí ấy, chúng cũng chẳng phải loại người lương thiện gì.

Tình thế của Lăng Vân Yến bây giờ run rủi làm sao lại lọt ngay trung tâm cuộc đấu của chúng có lẽ sắp xảy ra. Lão phụ nhân xấu xí kia nghe lời đe dọa hơi trầm ngâm một chút rồi cười hăng hắc:

- Lão quý phụ bạc! Người đừng quên trong thân người cũng uống Uyên ương cố, ta chết chưa chắc người sống nổi một mình, người muốn “Cửu âm chân huyết” ư? Hừ, không dễ vậy đâu, trừ phi giao con hồ ly Cái Trại Hoa cho ta để ta chém trăm đao rửa hận sau đó ta và người sẽ thương

lượng.

Nghe câu này có vẻ như trước đây chúng đã từng là phu thê? Và câu ấy xem chừng cũng có công dụng. Đối phương không có lời gì đáp lại vì chưa định được chủ ý. Ngay lúc ấy bỗng có tiếng người cười ha hả:

- Nhị vị vốn đã là vợ chồng lâu năm với nhau, việc gì vì một chuyện nhỏ mà phản bội, hôm nay bần đạo đến đây chắc vì ý trời sai Bùi Nguyên ta đến giải hoà hai vị đó!

Không ngờ Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên cũng hiện thân nơi đây, và như thế Lăng Vân Yến lại càng cô thế hơn nữa.

Nguyên hai vợ chồng oan gia này đúng như Lăng Vân Yến dự liệu, chính là truyền môn của Bạch độc thần quân Đông Môn Vũ, lão nhân là Tuyệt Hộ Chương Mộc Như Phong, nữ nhân xấu xí là Cúc thủ tây thi Đông Môn Hắc Thư, trước đây ba mươi năm chúng vốn là huynh muội sau kết làm phu thê.

Ngày xưa Đông Môn Hắc Thư cũng có chút ít nhan sắc chứ không xấu xí dễ sợ như bây giờ. Theo lẽ hai vợ chồng này vốn là đồng môn lại ẩn tích ở miền man dã nhiều năm cùng nhau khổ luyện võ công ám khí chẳng khác gì thần tiên quyến thuộc lẽ ra chẳng có gì phản bội nhau mới phải. Nhưng Hộ chương Mộc Như Phong vốn xuất thân vô lại, tính tình hiểm trá lúc còn học tập thì giả hiền cung thuận, từ khi sư phụ nương kế nhau già chết rồi sau khi chiếm đoạt được sư muội lão liền thay đổi. Mới đầu chỉ là độc đoán tụ tập bọn vô loại gây gỗ tác oai tác quái bốn phương thù oán chất chồng chỉ nhờ tiếng là môn đệ của “Bách độc môn” nên vợ chồng chưa bị ai trả thù trả oán.

Đến khi Đông Môn Hắc Thư có hơi luống tuổi, Tuyệt hộ chương Mộc Như Phong liền sinh lòng rẻ rúng ngấm ngấm ngoại tình với một nữ nhân tên Hương nương tử Cát Trại Hoa và coi người sư muội cũ như cái đinh trong mắt. Đông Môn Hắc Thư cô thân độc thể phải ngấm hận oán rời bỏ nhà cũ đến ở một mình trong núi “Lôi công sơn” này.

Xui cho vị sư muội này một mình luyện công bị tẩu hỏa biến thành một lão bà xấu xí như quỷ hiện nay. Hành động bỏ nhà của Đông Môn Hắc Thư là đã quá nhẫn nhịn chịu thua thiệt nhiều đến thế nhưng mấy năm lão

họ Mộc sức nhớ đến sư môn có “Cửu âm chân quyết” thất truyền đã lâu liền nghi ngờ người vợ cũ cất giấu.

Vì thế lão mới tìm đến đây bức bách đoạt cho được và Đông Môn Hắc Thư cũng có dịp quyết đả tình địch đến chỗ chết. Hai vợ chồng phản bội đã biến thành thù, mỗi người có mục đích riêng hẹn nhau mỗi năm ngày này đến đây đấu một trận ác chiến, năm nay học được “Xà diên lân hoả trận” lão đã dành phần thắng. Nhưng vì âm mưu quá chu đáo nên sơ hốt quên mất một điểm khi xưa còn là vợ chồng họ đã cùng uống “Uyên ương cổ” nếu hạ độc thủ đối phương, tự thân mình độc chất cũng phát tác.

Thế nên vừa rồi bị Đông Môn Hắc Thư cảnh tỉnh, lão cảm thấy hết sức tàn nhẫn. Vì lão xuất thân ở vùng Miêu Lương rất giỏi về thuật nuôi trùng độc biết rất rõ chất độc “Uyên ương cổ” không có thuốc gì giải được, nếu suốt đời cứ bị trùng cắn xé trong người cũng là thất sách. Lão vừa gặp người quen cũ là Bùi Nguyên xuất hiện hoá giải liền nhân cơ hội ôn hoà gần như năn nỉ:

- Việc hôm nay chỉ khiến Bùi huynh đệ cười chê sự thực tiểu đệ chỉ mong gia đình được êm đẹp là vui rồi vả chăng huynh đài cũng như một nhà, xin huynh giảng giải một cách công bình cho tiểu đệ được nhờ.

Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên nhìn nữ nhân cười ha hả:

- Điều đó còn tùy Mộc đại tẩu có nể mặt bản đạo chút nào không?

Lão lại lắc đầu:

- Vừa nghe nhị vị tranh nhau bản “Cửu âm chân quyết” sự thực theo bản đạo thấy chỉ là một vật trấn sơn của quý phái. Vì bản thư ấy vốn có gốc ở bản môn nên bản đạo biết rõ, chỉ cần luyện tới vài phần hoả là mắt đã có ánh xanh biếc khác hẳn người thường. Nay Mộc đại tẩu nếu học sao chẳng có dấu hiệu gì. Còn nếu không tin, hãy đưa bản thư ấy ra đây, bản đạo sẽ xét thực giả cho.

Mộc Như Phong nghe lời nửa tin nửa ngờ, Đông Môn Hắc Thư cũng chẳng hiểu ắt giáp gì trong lúc Bùi Nguyên gần như đã bước tới gần, lão vừa huyền thuyên như thân thiết bỗng không ai kịp đề phòng lão xuất thủ nhanh như chớp điểm vào mạch môn Mộc Như Phong và thuận tay đoạt luôn đoản côn “Xà diên lân hoả” trong tay họ Mộc. Lão quay về Đông Môn

Hắc Thư cười ha hả đắc chí:

- cái lão bạc tình này bần đạo đã chế phục giùm đại tẩu, đại tẩu muốn gì xin cứ nói?

Lâu lắm mới nghe Đông Môn Hắc Thư oán hận đáp:

- Đa tạ Bùi đạo trưởng, hãy trao tên bạc tình này cho lão thân được không?

Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên cười nhỏ:

- Cái ấy là tất nhiên, chỉ vì bản môn có lệ không giúp ai không công bao giờ, không biết đại tẩu có gì tạ ơn ta?

Thì ra lão tặc này đã có định tâm, Đông Môn Hắc Thư biến sắc lạnh lẽo đáp:

- Lão thân ẩn cư ở đây chẳng có vật gì quý, đạo trưởng cần gì xin cứ nói rõ ra xem sao.

Bùi Nguyên lão quỷ cười ha hả:

- Đại tẩu thật là mau mắn, thế mới không uống công bần đạo tương trợ đại tẩu chứ. Lấy vật gì đổi lấy một mạng người.... Hà, không phải khi đã cùng uống “Uyên ương cổ” với nhau thì là hai mạng người mới đúng, lấy vật gì quá bạc mới xứng đáng. Đại tẩu đưa đây viên thuốc “Bách thảo đan” của quý phái va bản thư “Cửu âm chân huyết” đây làm lễ tạ được không?

Câu nói ấy của lão khác gì bảo rằng hai vợ chồng đã uống “Uyên ương cổ” tức là tính mạng đều nằm trong tay lão? Lão ma đầu này thực là gian xảo đa trí cực điểm. Theo lời lẽ hành vi của lão, chưa chắc gì sau khi đạt được hai vật mà lão yêu cầu vợ chồng họ Mộc thoát được cái chết. Ngờ đâu chính lúc ấy lại nghe gần cạnh đi có người cười khàn khàn:

- Giá cao quá! Giá cao quá!

Theo tiếng nói hiện ra một người lưng đeo trường kiếm. Dưới ánh sao lấp lánh phảng phất như trên lưng hắc có vác một người nằm bất tỉnh. Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên biến sắc hai mắt đổ hào quang như phần hận cực điểm hiển nhiên người mới đến phải là kinh địch. Đồng thời đối phương không đợi lão mở lời, kể tục lớn tiếng:

- Bùi đạo trưởng, Tang môn thần Lam Xuân ta trong tay cũng có một nhân mạng, không biết giá là bao? Chúng ta hãy trao đổi xem sao nhé?

Thì ra tên ác đồ đệ tử Miêu Lãnh cũng đào tẩu tới đây. Lạc hồn lão quỷ Bùi Nguyên nhìn người bất tỉnh nằm trên vai Lam Xuân, lão đã tức giận lắm nhưng cố ức chế, từ từ đáp:

- Tiểu bối họ Lam hãy nói rõ cho ta nghe!

Hiển nhiên lão cũng bị điều gì đó hiếp chế. Lam Xuân đắc ý cười:

- Theo lẽ lệnh sư huynh là nhân vật nổi tiếng võ lâm, một mạng của lệnh sư huynh có giá trị rất lớn khác hẳn thường nhân, tất phải có lễ tạ xứng đáng mới được!

Hắn lắc đầu làm ra vẻ bất đắc dĩ:

- Nhưng thôi thế này cũng được, vì Bùi đạo trưởng từ xa đến đây coi như khách, đạo trưởng hãy đưa đây cây côn “Tam tài dịch thú bổng” trong tay cho ta được không?

Thì ra trong khi Tang môn thân Lam Xuân trốn chạy xuống núi Vân vụ sơn, hẩn ẩn thân gần đó, bất ngờ hẩn phát hiện Lạc hồn vũ sĩ công Quỷ cốc tử Ma Giang vừa bị Yến Lăng Vân đánh trọng thương chạy trốn, thoát đầu hẩn định kết giao với nhị quỷ để thêm vây cánh nhưng sau lại đổi ý ngầm theo dõi chúng đi đâu và làm gì cái đã. Đến lúc theo đến “Tiểu lôi công sơn” mới phát hiện thêm nhị quỷ có giao tình với Bạch độc môn, lại nhìn thấy vợ chồng họ Mộc tranh nhau bảo vật, hẩn nảy ra ý tưởng: “Hoặc là ta tìm cách lừa chiếm bảo vật của vợ chồng họ Mộc có “Cửu âm chân quyết” và “Xà diên lân hỏa” hộ thân, sau này nếu ta có đầu nhập môn phái khác cũng còn ít nhiều thân giá”. Nhưng nhất thời hẩn chưa tìm ra cách chiếm đoạt nào hữu hiệu, ngờ đâu chính lúc hẩn đang trù trù tính kế thì Lạc hồn vũ sĩ lai đặt Ma Giang giấu vào một nơi hang đá gần đó đi gặp hai vợ chồng họ Mộc. Tang môn thân Lam Xuân nhân cơ hội ấy đến hang có Quỷ cốc tử Ma Giang đang bị trọng thương, hẩn dùng độc môn thủ pháp điểm thêm yếu huyệt lão rồi vác lão vác tới đây làm vật đánh đổi uy hiếp Bùi Nguyên. Hẩn đã có Ma Giang trong tay thì sợ gì Bùi Nguyên nữa?

Lão quỷ Bùi Nguyên bấy giờ giận đỏ lửa mắt, lão không thể ngờ hôm nay lại lọt vào tay quỷ kế của tên hạ môn Miêu Lãnh, mai đây lời đồn ra giang hồ, lão còn mặt mũi nhìn ai? Thêm nữa sự sinh tử của sư huynh đang ở trong tay đối phương, ném chuột sợ vỡ đồ là lẽ đương nhiên. Lão cố ý

như không hiểu câu nói của Lam Xuân ngỡ ngác hỏi lại:

- Cái gì là “Tam tài dịch thú bổng?”. Cái này đây hả?

Vừa đưa cây đoản côn lên bắt chước cách bài binh bố trận của Mộc Như Phong vạch mấy đường lên không trung, lạ lùng thay, cử động ấy mười phần linh nghiệm, gần mười con khỉ đứng quanh đó tay cầm sẵn “Xà diên lân hoả” chạy như bay đến vây Lam Xuân và Đông Môn Hắc Thư vào giữa. Lão phẫn chấn tinh thần quát to:

- Tiểu bối họ Lam, sư huynh ta đang trọng thương nếu người không ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ cho nếm mùi vị của “Xà diên lân hoa” đừng hòng sống thoát khỏi nơi này!

Ác tặc này quyết đem tính mạng sư huynh ra cùng chết với đối thủ, tất nhiên phản ứng ấy của lão Tang môn thần Lam Xuân không ngờ tới. Nhất thời cục diện phân chia làm ba phe, ai cũng bị hiếp chế nên không ai dám ra tay trước. Nhất là Đông Môn Hắc Thư ở thế yếu nhất, do đó lão bà thờ dãi một tiếng nhìn Lạc hồn vũ sĩ:

- Điều kiện của Bùi đạo trưởng lão thân xin nhất nhất vâng lời, chỉ xin hãy giao tên bạc tình kia trước được không?

Bùi Nguyên chưa kịp đáp bỗng “xoẹt” một tiếng Lam Xuân đã rút “Bách độc ngô công kiếm” quát to:

- Con trâu già họ Bùi kia, người chớ dọa Lam Xuân ta, hãy xem kỹ đây!

Mũi kiếm hắt ánh sát cổ Ma Giang, quát tiếp:

- Đã đến thế con tin quý này của ta phải đưa ra cả “Cửu âm chân quyết” ta mới đổi.

Tên phản đồ bày về cơ mưu trí hiểm không khác gì Lạc hồn lão quỷ, vì hăn nhận ra lão quỷ Lạc hồn chỉ dám mạnh bạo ngoài miệng chứ không hề có ý hi sinh sư huynh. Quả nhiên thái độ quyết liệt của hăn khiến lão quỷ thất sắc xuống giọng liền:

- Người giang hồ hoặc là cần tiền tài hoặc là cần danh vọng, chân nhân là thân phận niên trưởng đâu nỡ tranh giành cùng hậu sinh tiểu bối, huống hồ “Cửu âm chân quyết” và cái ám khí “xà diên” đó bản đạo đâu có coi ra gì, chúng chỉ là đồ vô dụng, người cứ lấy đi!

Lão quay qua Đông Môn Hắc Thư:

- Đại tẩu, thù lao của bản đạo cứ đưa cho vị Miêu Lãnh môn hạ này cũng được chứ?

Lão biến đổi thái độ hung hãn, nói ra xem mười phần khẳng khái, đồng thời bấy giờ Đông Môn Hắc Thư cũng dự tính trước vừa đáp “tuân lệnh” vừa vung hai tay áo lên dùng thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” phát xuất một chưởng cực độc “Bạch hổ đỉnh” bắn ra năm con rắn độc bay thẳng tới Lang môn thần Lam Xuân. Người theo ám khí tiến tới như bóng vàng chớp giật, thân hình lão bà cực lợi hại thừa cơ lướt tới xác quỷ cốc tử đã bị Lam Xuân vất xuống đất.

Hiển nhiên Đông Môn Hắc Thư cũng dùng kế “Vây Nguy cứu Triệu” định cướp được một con tin để đổi lấy chồng. Bọn chúng ba bên phân ra thế tam giác đứng cách nhau bốn năm trượng. Bấy giờ Lam Xuân thấy biến liền quát một tiếng, Ngô côn kiếm múa thành một đạo hào quang xanh lam, trong lúc cấp thời hãn vẫn không quên tín vật là Ma Giang, hãn hơi thấp xuống định chụp lấy Ma Giang. Chớp mắt bỗng từ trên không trung phi tới một vật vừa to vừa đen hù lên tiếng dài bức bách Đông Môn Hắc Thư và Tang môn thân Lam Xuân bất giác đều phải chậm tay. Cũng chỉ trong chớp mắt, một tiếng cười ha hả, nhân ảnh lướt tới, thân hình Ma Giang đang nằm dưới đất bỗng bị thay thế bởi Mộc Như Phong, lũ độc xà đang hung hăng phóng tới.

Có lẽ Lạc hồn vũ sĩ vừa thi triển cao chiêu hoán đổi Mộc Như Phong vào chỗ Ma Giang để Đông Môn Hắc Thư và Lam Xuân lâm vào thế bạng duật tương tranh ngư ông đắc lợi. Lão vô cùng đặc ý đứng ngoài xa nhìn Lam Xuân quát:

- Đồ tiểu bối ngu ngốc, dám phóng túng trước mặt chân nhân, chút nữa ta sẽ cho biết thế nào là lợi hại!

Lão trầm sắc xuống nhìn qua Đông Môn Hắc Thư:

- Bà lão xấu xí này cũng chẳng ra gì, Mộc Như Phong đã vào tay người, sao chưa tạ lễ cho chân nhân?

Mắt lão nhìn thấy bà lão đã kịp thu độc xà rút một viên dược hoàn đặt vào miệng chồng, lão liền cười nhạt:

- Hừ! Dù người đã vào tay người nhưng huyết đạo đã bị chân nhân điểm trúng thiên hạ không có ai giải được đâu!

Lão quái này thực là gian trá hiểm độc không ai bằng. Nhất thời lúc ấy Lam Xuân đã mất hết lợi thế, hai mắt hấn nổ hào quang. Cục diện đã thay đổi hẳn, bây giờ chỉ một mình Lạc hồn lão quỷ chiếm được thượng phong. Đông Môn Hắc Thư thờ dài thê thảm từ từ đưa tay vào áo rút ra một cuốn sách cũ và hai viên dược hoàn đặt lên tay uất ức nói:

- Lão thân kính theo ý nguyện, hy vọng đạo trưởng nhớ đến tình giao hữu khi xưa đừng nở ra tay quá nặng.

Hai vật trên tay lão bà chưa kịp trao cho lão quỷ bỗng một tiếng hét kinh tâm động phách từ bên cạnh phi thẳng tới một luồng thanh ảnh mau như điện chớp cướp đoạt luôn “Cửu âm chân quyết” rồi vọt ra xa rồi phi thân xuống núi. Tốc độ mau lẹ đến nỗi không ai kịp phản ứng. Lạc hồn lão quỷ có cảm giác nhất thời tinh thần bị lay động để mặc cho địch tẩu thoát. Một lát, lão quỷ mới tự cười mình cho đỡ ngượng:

- Chân nhân quên mất tên tiểu tử ngụy trá ấy, bị nó đoạt mất tiện nghi rồi!

Thì ra bóng xanh ấy chính là Tang môn thần Lam Xuân liêu chết cầu sống ngầm vận hết bình sinh chân lực đợi mọi người không đề phòng phát ra tiếng quát “Nhiếp hồn ma âm” cướp vật trên tay lão bà chạy thoát. Sự thật lúc ấy Lạc hồn vũ sĩ quá chú ý tới thương thế sư huynh nên không dám phân thân ngăn cản. Vừa lúc ấy sau lưng lão có tiếng đọc Phật hiệu nổi lên. Đột nhiên có một vị lão ni áo đen đứng sừng sững trên một tảng đá cách đó chỉ hơn trượng từ tốn nói:

- A Di Đà Phật! Lão quỷ người tay đã dính đầy máu tanh, cũng nên quay đầu lại thôi chứ?

Sự xuất hiện đột ngột ấy khiến cho Lạc hồn vũ sĩ thất kinh. Không lẽ người đoạt bảo vật của Bạch độc môn lại là người này? Lão vừa kinh sợ vừa tức giận trầm thanh quát:

- Tặc ni phương nào dám đến can dự vào chuyện của chân nhân, mau báo danh chịu chết!

Có lẽ lão chưa kịp nhìn rõ lão ni ấy là ai, nhưng cũng ngay lúc ấy

Lăng Vân Yến từ tiếng chỗ ẩn thân nghe giọng nói mừng không chịu nổi, lập tức nhảy ra kêu to:

- Tổ cô bà đến rất đúng lúc, Yến nhi đây này.

Nàng cất thân lên cao hơn mười trượng rơi sát tới lão ni. Tình hình ấy vượt khỏi dự liệu của hai tên Đông Môn Hắc Thư và Bùi Nguyên lão quái. Chúng không thể tưởng tượng được trong nơi gần gang tấc lại có cao thủ ẩn thân. Nhất là Lạc hồn vũ sĩ nghe tiếng “Yến” lại ngỡ Yến Lăng Vân đã đến. Lão vội vàng ôm quý cốt tử lên không nói một lời vọt thân thành một luồng khói xuống dưới núi không dám quay đầu lại. Đồng thời Lăng Vân Yến ôm lấy lão ni chẳng khác gì gặp mẹ hiền bật khóc nức nở. Lão ni vuốt tóc nàng dỗ dành:

- Hải tử ngoan đừng khóc chứ, là ai khi nhìn cháu, lão thân quyết không tha đâu.

Rồi lão ni nhìn nghiêng qua Đông Môn Hắc Thư:

- Có lẽ bà lão xấu xí người làm gì đến Yến nhi ta phải không?

Lão ni không giận mà đầy uy lực khiến Đông Môn Hắc Thư sợ hãi cúi rạp mình cung kính đáp:

- Tiểu phụ nhân còn chưa biết nữ hiệp này ở đây làm sao dám vô lễ, đa tạ đã cứu tiểu phụ nhân. Nếu vãn bối sở liệu không sai, lão nhân gia tất là người năm xưa dùng chưởng đánh tan bọn Câu Lậu thất ma được xưng tôn là “Vô tình kiếm Ưu Đàm lão bồ tát” phải chăng?

Lăng Vân Yến lúc ấy đã ngăn được tiếng khóc vội xen đáp:

- Vị đại tẩu này đáng thương lắm, không phải là người khinh nhờn cháu đâu.

Lão ni mỉm cười gật đầu:

- Không sai, lão nhân chính là Hằng sơn Ưu Đàm, người cũng có nhãn lực đấy.

Giọng lão ni trầm xuống:

- Ta với lệnh tổ Đông Môn Vũ năm xưa cũng có gặp vài lần, tuy lão cuối đời mới hồi cải ẩn tích nhưng không tránh được nhân quả, các người sao lại không tránh vết cũ mà thay đổi ác tâm làm thiện nuôi loại xà độc kia làm gì để mua lấy nghiệp báo?

Độc Môn Hắc Thự vâng vâng dạ dạ rồi ôm chồng Mộc Như Phong lên vai, cáo từ rút lui. Thì ra lão ni này nguyên xuất thân ở Hằng sơn, năm xưa nổi tiếng hiên ngang với Thiên Đồ tiên khách, hai người giao tình chẳng khác gì anh em cốt nhục nên Lăng Vân Yến mới gọi là “tổ cô bà”. Nhất là lão ni rất yêu quý Lăng cô nương đến nỗi mỗi năm đều tìm đến Hoàng sơn ở chơi với nàng ít ngày.

Lần này lão ni xuống miền Nam vì nghe tin “Tiểu Yến nhi” một thân vào chốn giang hồ, lão ni không yên tâm vội vàng đuổi theo đến đây không ngờ lại là chính gặp. Hôm nay Lăng Vân Yến vừa nhìn thấy một tấn kịch bi thảm của một nam nhân bạc tình, nàng manh nha có ý xuất gia nên van xin tổ cô bà chấp nhận. Nhân đó nàng phải đành miễn cưỡng kể lại mối tình đau khổ của nàng với Yến Lăng Vân khiến Vô tình kiếm Ưu Đàm thần ni nổi lời đình nói liền:

- Hài nhi ơi, chớ đau khổ, chúng ta tạm về thôi. Tổ cô nhất định tìm ra tiểu tử họ Yến về Hoàng sơn cho cháu bớt hận

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 28

Bình Giang Thành Mất Kiếm

Mịch La Trang Được Ngọc

Yến Lăng Vân rời Vân Vụ sơn quay trở lại Phạn Tĩnh sơn tìm lại huyệt động nơi giấu cất thi thể Công Tôn Minh, an táng cẩn thận xong chàng cảm thấy vô vàn bi khái.

Từ đây chàng hiểu giang hồ nơi nào cũng là chông gai độc hiểm và toàn là ân oán cừu hận, nơi nào cũng đầy chuyện thị phi, gian hiểm trùng trùng.

Hồi tưởng lại chuyện một năm trải qua phát hiện văn và võ hai đường khác nhau nhưng cũng chỉ là tranh danh đoạt lợi. Nhất là trong võ lâm, hết chín phần là trộm danh khinh đời, đến nỗi xưng là Võ Đang danh môn chính phái mà còn như thế hoặc là Hoàng Sơn, luôn luôn xưng là lãnh tụ quần hào có lẽ cũng chẳng ngoại lệ.

Tấm lòng ban sơ muốn cầu sư học nghệ của chàng bây giờ mịt mù như sương khói không biết đâu mà tìm nữa. Đáng nực cười nhất là bọn cha con Hàn Mai xử sĩ cứ một mực đòi đưa chàng lên làm chưởng môn một môn phái, đúng là đùa cợt trời đất vậy!

Chàng cảm thấy từ khi ra đời đến nay, đối với những bất bình của nhân gian chàng chưa có một chút công trạng gì trái lại còn mua lấy biết bao phiền não, vất vả vì tình, từ chuyện Thiên Nhai tiên tử bị thảm sát đến các cô nương Bạch Phụng Tiên, Lăng Vân Yến, Khuyết Hàn Hương, ngay cả Hồng lãg nữ Cát Phi Quỳnh là người chàng yêu dấu nhất xét cho cùng chưa biết hết kết cục ra sao.

Vì những mối tơ vò ấy suốt dọc đường chàng thần thờ như người đăng trí. Điều lạ lùng nhất là chàng tự biết thân mình chưa hề có sư thừa nên luôn luôn bị thành kiến tự ti về việc ấy, nhiều lần chàng đã đánh bại nhiều cao thủ võ lâm, không hiểu tự thân chàng có bản lĩnh đặc thù gì hay là tại đối phương còn thiếu chân tài thực học chỉ là loại hư danh dối đời mà thôi.

Trong lòng chàng định chủ ý đặt ra thời hạn là trong hai năm nữa, nếu không tìm ra sư phụ, chàng sẽ chấm dứt mọi ân cừ, dẫn theo Hồng Lăng nữ quy ẩn trong cốc động thạch thất Quát Thương sơn, tu tập đến khi nào thành công mới xuất đạo hành thế hành hiệp giang hồ. Chàng vẫn ngấm ngấm đau khổ vì chuyện Thiên Thai tiên tử Chung Tuệ Phân nên bất giác chân không tự chủ mau như ngựa chạy, vài ngày sau đã vượt qua ngọn Tuyết Phong sơn, qua Trường Sa, tới thành Bình Giang. Bản ý chàng định trước hãy tới Chiết Đông tra xét cái án thảm tử của nhà họ Chung rồi sau sẽ trở lại Hoàng sơn như lời hẹn với Hồng Lăng nữ.

Đêm ấy Yến Lăng Vân nghỉ chân trong một khách điểm. Bấy giờ đang là đầu năm mới nên khách ngụ trong các khách điểm rất ít vì ai cũng muốn về nhà nấy. Trời vào đêm, trong thành vẫn còn tiếng âm nhạc rộn rã, các trò vui hoa đăng vẫn hết sức náo nhiệt, nhất là địa phương này nổi tiếng vì chế tạo được một loại pháo hoa nổ rất rực rỡ toả khắp bầu trời. Trong lòng ngổn ngang trăm mối, chàng theo chủ nhân khách điểm ra ngoài xem pháo hoa. Kể ra đó cũng chỉ là một việc bình thường.

Thế nhưng khi trở về phòng ngủ mới phát hiện thanh cổ kiếm Thái Âm thần kiếm chàng giấu dưới gối đã không cánh mà bay. Nhất thời bị mất vật cực quý chàng không khỏi nửa thẹn nửa giận. Lập tức chàng gọi tiểu nhị bắt phải tra xét khắp khách điểm, suốt đêm không tìm ra một dấu vết gì. Vì kinh nghiệm giang hồ chàng còn quá ít nên nhất thời không biết chủ ý ra sao.

May mà trong khách nhân cùng trú ngụ tiếng khách điểm có một vị ít nhiều kiến thức nói với chàng rằng duy chỉ có người trong giới võ lâm mới nảy ra ý tham đao kiếm, nếu muốn tìm được nguyên vật, tốt nhất là hãy tìm đến bá kiến Mịch La sơn trang hoặc là còn có hy vọng, vì chủ nhân họ Lục ở đây được người gọi là Mạc Phụ nhân nhân là một vị đại hiệp ẩn danh, chẳng những giao du cực rộng mà bất cứ ai trong giới giang hồ, hễ đi qua vùng này tất phải đến bá kiến lão trước. Tìm một thanh kiếm, đối với lão trang chủ quyết chẳng có gì khó.

Yến Lăng Vân nghe lời khuyên ấy lấy làm hữu lý, chàng còn có ý nghi ngờ biết đâu chẳng do bè đảng của chính lão chủ nhân ấy chủ động đánh

cấp bảo kiếm của chàng? Chàng bèn hỏi kỹ đường đến Mịch La sơn trang. Trời vừa hừng sáng chàng vội vàng tiến phát tới mục đích.

Thân pháp chàng bây giờ rất mau, chẳng bao lâu đã vượt qua sông La Giang, xa xa đã nhìn thấy Mạc Phụ sơn đứng sừng sững ở cuối tầm mắt. Hỏi thăm người trên đường mới biết cách đẩy vài dặm về bên hữu thấp thoáng giữa một rừng tùng trúc có một trang viện độc lập, chính là “ Mịch La sơn trang “. Cước bộ chàng gia tăng, khoảng khắc tới nơi.

(mất trang 83 – 84)

đầu quả quyết:

- Văn sinh tuyệt không phải là người của Kim gia trại, chỉ là kẻ đi qua Bình Giang không cẩn thận làm mất một vật quý từ đêm qua, được người chỉ điểm nên đến bái kiến cầu được trợ giúp.

Chàng vừa nói thẳng mục đích vừa nhìn phản ứng của đối phương. Nào ngờ đối phương biến sắc lắc đầu than:

- Được ân tiểu tướng công nhớ đến đường xa tìm lại đây thật là hân hạnh. Tiếc thay không đúng lúc. Nay lão phu như cái tượng đất mục, tự thân còn chưa chắc bảo toàn được còn đâu sức mà giúp ai?

Liền đó mời chàng vào ngồi, nghiêm mặt nói tiếp:

- Quý hữu nếu đã là người đọc sách thánh hiền tất biết câu “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội” (kẻ thất phu không có tội, chỉ vì có vật quý mà thành có tội) của người xưa. Nếu vật quý của quý hữu mà không có gì quan trọng thì thôi đi. Lão phu chẳng ngại gì mà không cho quý hữu biết, Hàn môn đây xưa chính vì được một bảo vật mà ba mươi năm trước tiên nghiêm lão phu phải chịu nạn, năm ngoái đây bạn hiền lại vì đó vong thân, hôm nay bản trang lại đem máu rửa tai họa, đó chẳng phải là tấm gương cho quý hữu soi sao?

Lão nhân rất thành khẩn không có vẻ gì là giả dối. Yến Lăng Vân vội cảm tạ:

- Đa tạ lời vàng chỉ dạy của lão tiên bối.

Rồi chàng lấy làm hiếu kỳ nói tiếp:

- Lão tiên bối vốn nhiều tuyệt kỹ, danh vọng nhất một vùng, người nào to gan dám đến đây hoành ngược, chẳng lẽ chúng không sợ vương pháp

hay sao?

Bấy giờ Mạc Phụ nhàn nhàn Lục Vũ như đang cảm khái phần nộ muốn nói hết, nhưng ngược nhìn sắc trời, nghiêng mình qua thiếu nữ ra lệnh.

- Hôm nay có Vân tướng công đến đúng kỳ hội, có lẽ là người khách cuối cùng của bản môn đó. Tặc đảng dù có tới cũng chưa đến lúc, con hãy dọn một chút rượu nhạt ra, để đừng làm mất lễ thường của Mịch La sơn trang nhé!

Thiếu nữ áo xanh dạ liền hai tiếng vội quay vào sửa soạn. Yển Lăng Vân thấy chủ nhân trong tình trạng như vậy mà vẫn giữ lễ với khách nhân, hiển nhiên không phải là người ác độc. Chàng nổi máu hào hiệp, quyết tâm phải tìm cho ra sự thực may ra có thể tương trợ chút nào. Trong bữa rượu nhỏ ấy Lục lão liền kể cho chàng nghe đầu đuôi câu chuyện:

Nguyên đời trước của nhà họ Lục là một vị có tên tuổi trong võ lâm xưa kia, được gọi là Trích Tinh thủ Lục Thiên Tường chính là phụ thân của Lục Vũ. Vị lão nhân gia ấy đến cuối đời đâm ra hâm mộ đạo giáo, vô ý có sưu tầm được một bản “Nam hoa kinh” và phát hiện giữa hai tờ giấy có lót một bản đồ quý báu của Đại Hoang chân nhân. Đương nhiên là lão nhân là người võ lâm tìm được vật quý ấy sao không khỏi khởi lòng tham?

Quả nhiên theo bản đồ, dưới ngọn “Ngũ Lão phong” tìm đến Thiên Toàn tiên phủ. Chỉ không hiểu nguyên nhân vì đâu, khi lão nhân quay lại về Bình Giang liền phát bệnh kỳ lạ mà chết. Trước khi tắt hơi di chúc lại cho các con cấm không được mạo hiểm tìm kiếm vật báu nữa. Theo lời di huấn ấy, đối với bản đồ kia Lục Vũ không dám để ý tới nữa. Không ngờ mùa xuân năm ngoái, người bạn thân là Vân Mộng khách Tiêu Ngư hốt nhiên nhớ tới đến đây xin mượn đồ bản. Và cũng chẳng bao lâu sau liền bị chết thảm, đến đồ bản quý giá kia cũng chẳng biết rơi mất về đâu.

Lục lão cho rằng tai hoạ này cũng do mình mà ra nên không dám truy tầm tới nơi tới chốn mà còn lấy làm ngẫm thích vì tránh được chuyện mai sau con cháu mình thấy nó động tâm đi vào thảm kịch của người trước. Theo lẽ, như vậy là lão đã mua được sự bình an rồi. Nào ngờ trong vòng tháng nay, trong giang hồ lại xôn xao về chuyện đi tìm vật quý của Đại

Hoang chân nhân. Theo lời đồn đãi, vật quý ấy giấu tại đảo Tiêu Diêu ngoài biển đông.

Nhất là bọn cường khấu Kim gia trại Bát thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải không biết do đâu lại nghe tin bảo vật giấu tại nhà họ Lục, đầu năm nay đã từng sai người buộc phải đưa ra, nếu không sẽ cho Mịch La sơn trang tắm máu. Chúng ra hạn kỳ và hôm nay chính là ngày cuối của hạn kỳ ấy. Bọn cường khấu này tay chân thủ hạ ở khắp hai bờ sông Trường Giang và khá nhiều bọn chúng là cao thủ võ lâm. Cộng thêm với bọn uy chấn hải nội là Quát Thương ngũ quý cũng tương thông với bọn chúng, có thể nói không có ai dám chống lại chúng. Lục Vũ rất lo sợ đã cho người đến cầu viện hai phái Hành Sơn và Động Đình nhưng cho đến hôm nay vẫn chưa thấy ai đến. Hiển nhiên vì tự lo không thể là địch thủ nên mới sợ hãi đến thế. Và cũng vì thế nên lúc này Lục lão mới có câu than thê thảm ấy.

Bản thân Lục lão đã ra lệnh cho toàn bộ người nhà tránh đi nơi khác để một mình lão chịu trách nhiệm. Thế nhưng con gái yêu là Bình Giang nữ hiệp Lục Thu Hương và đệ tử yêu là Hoa đào thủ Ôn Lương thì chết không chịu rời bỏ nơi đây. Tóm lại chỉ còn phụ tử sư đồ ba người chuẩn bị liều mạng quyết chiến với tặc đảng.

Mạc Phụ nhân nhân Lục Vũ chỉ còn chút hy vọng vạn nhất nếu lão nói thật bản đồ đã mất may ra đối phương sẽ tha thứ. Chính vì thế vừa rồi họ lầm tưởng rằng Yến Lăng Vân là sứ giả của Kim gia trại tìm đến. Câu chuyện đồ bản Đại Hoang chân nhân lọt vào tai Yến Lăng Vân khiến chàng nhớ lại cái chết của năm lão nhân trong năm vừa qua và ba chữ “Tiêu Diêu Du” bí mật nọ và như mở thêm được chút ánh sáng, chàng tin chắc mọi việc lạ lùng do chàng được biết quyết có liên quan đến vật trân quý của Đại Hoang chân nhân.

Cũng vì thế lòng nghi kỵ của chàng với nữ hiệp Lăng Vân Yến và ma nữ Khuyết Hàn Hương cũng tan hết nửa phần. Chàng nâng chén rượu nhìn chủ nhân:

- Lục lão tiền bối chớ lo, người ở hiền tất gặp lành, quý trang là nơi chứ điều thiện quyết không có gì xâm phạm được. Văn sinh đây tuy bất tài nhưng nay gặp dịp này xin lấy ba tấc lưỡi khuyến hoá lũ giặc một phen,

hoặc là có thể giúp được chút nào chăng?

Rồi không đợi đáp lời, chàng lại cất chén nhìn đại hán Ôn Lương và Lục Thu Hương cô nương:

- Nhị vị một là hiếu nữ, một là nghĩa sĩ khiến người cảm phục, tại hại xin mượn chén rượu này xin tỏ lòng bái phục.

Bình Giang nữ hiệp và Hoa đao thủ vội vàng khiêm tốn cùng uống với chàng. Duy có Mạc Phụ nhân nhân thấy thái độ ấy của chàng chợt nổi lòng nghi, bụng nghĩ:

“Người thường nghe đến tên bọn hung sát kia tránh còn không kịp, vị thư sinh này đảm lượng lớn cỡ nào mà biết tặc nhân sắp đến lại chẳng có tí sợ hãi lại còn đòi xen vào, chẳng là quái lắm sao?”.

Rồi lão thở dài:

- Tiểu tướng công là người đọc sách việc gì phải tham dự vào chuyện giang hồ. Thịnh ý ấy lão phu xin tâm lãnh. Hôm nay không tiện lưu khách, nếu hoặc hàn môn có may vẫn còn an lành, mai đây lão phu tất sẽ đến Bình Giang thành thăm hỏi tiểu tướng công, xin chớ bận tâm vì chuyện của lão phu.

Câu nói ấy của lão một mặt có ý thăm dò, một mặt chẳng khác nào đuổi khách về. Nhưng Yến Lăng Vân vẫn mỉm cười:

- Lão tiên bối sai rồi, chính vì văn sinh đã từng đọc sách thánh hiền nên biết chuyện đại nhân đại nghĩa ở đời, sao lại thấy việc nghĩa mà không làm lại đi sợ mấy tên giặc cỏ kia?

Bấy giờ đã quá Ngọ, ai nấy cơm rượu đều no. Giữa lúc Lục lão đang có ý thăm dò chàng tiếp thì đột nhiên ngoài sơn trang có tiếng vó ngựa rồi có tiếng người hô lớn:

- Lục trang chủ ở đâu, Kim lão sơn chủ chúng ta thân đến đây, sao chưa ra nghênh tiếp?

Trong nháy mắt, như có một trận cuồng phong, tuần tự tiến vào sáu người có tăng có tục, có già có trẻ. Đầu tiên là một lão nhân thân thể ca lớn, mặt đỏ râu vàng, mắt ưng mũi cọp, có lẽ là Bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải. Theo sau là một thiếu nữ áo đỏ đeo trường kiếm, thể thái tự nhiên với hai con mắt sáng như nước. Tiếp theo là một tăng nhân mập mạp cầm cái

xẻng nhà Phật và ba đại hán hùng hùng hổ hổ. Đồng thời ba người nhà họ Lục cũng rút binh khí bước ra hành lang. Yến Lăng Vân khoanh tay bước chậm theo sau lưng.

Bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải vừa bước vào sân trước đại sảnh liền dừng lại, đôi mắt quái dị quét một lượt, bật cười ha hả:

- Lão phu nếu không có việc không tới đây, trước đã sai người tỏ ý, hôm nay Lục đại hiệp có cho xin vật cần được không?

Giọng nói của lão sắc nhọn chẳng cần gì lễ độ, mở miệng ra đòi liền bảo vật. Lục Vũ vẫn giữ vị trí chủ nhà, cố cường mỉm cười cung tay thi lễ:

- Hồ giá của Kim lão sơn chủ quang lâm, Lục Vũ có chỗ nào thấy kính xin được tha tội.

Sắc diện nghiêm lại, Lục lão lớn tiếng:

- Sứ giả trước đã đến đây và lão phu cũng đã trần tình hết sự việc, chẳng lẽ Kim huynh không tin sao?

Lục lão vốn nói như thế là nói thật nhưng sắc diện đối phương trầm trọng, hần cười hần hắc lạt lẽo:

- Lão phu đâu phải con nít ba tuổi mà tin lời lừa gạt của người. Nếu biết điều hãy mau đưa bảo vật ra, nếu không bản sơn chủ cứ như lời nói trước hành động, sau đó có hối hận cũng không kịp nữa đó!

Lão cường đồ này hoành hành bá đạo thế đã quen. Vì vậy tiểu hiệp Yến Lăng Vân không còn nhịn nổi bước lên mấy bước cất giọng sang sảng:

- Tôn giá gần đây niên kỷ sao không biết chút gì lễ số? Lục trang chủ thiếu nợ người cái gì? Các người cứ nói ra để tiểu sinh xem ai đúng ai sai được chăng?

Bấy giờ cha con họ Lục thấy vị khách thiếu niên dám ngang nhiên chống cự đối phương, bất giác cả sợ toát mồ hôi hột. Bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải đột nhiên biến sắc trầm giọng quát:

- Tiểu tử ngươi là môn hạ người nào, có bao nhiêu bản lĩnh, dám ngông cuồng trước mặt lão phu?

Mặt mũi lão tặc rất dễ sợ nhưng hoàn toàn không dọa được chàng chút nào. Yến Lăng Vân thần thái vẫn ung dung từ từ đáp:

- Sư phụ của tiểu nhân do đạo thống sư truyền của đức Khổng Phu Tử,

có lẽ nào các hạ chưa bao giờ đọc sách, nên không biết chẳng?

Rồi quét mắt nhìn lũ tặc nhân, chàng lắc đầu than:

- Người mà vô lễ không phải là con người nữa rồi! Thảo nào các người vào nhà khinh người còn nói ta nông cuồng, ai nông cuồng ắt biết, tiểu sinh đây không dám nhận.

Không cần nói, Yến Lăng Vân vẫn cố ý hý lộng là để chọc giận đối phương. Chàng đang lúc mất Thái âm thần kiếm, trong bụng sẵn buồn giận, nghi ngờ chính là do tay chân bọn này làm nên cố ý khiêu khích nộ chúng. Tự nhiên, lão tặc Kim Tứ Hải bình thường đã là lão kiêu ngạo đâu thể dung tha được khi bị người khác xúc phạm. Lão giận đến nổi râu tóc dựng đứng, quay sang quát một đại hán sau lưng:

- Bắt lấy tiểu tử ấy cho ta cắt lưỡi rồi tính sau.

Tên đại hán ấy cũng đang tức giận, điểm chân định nhảy tới; được lệnh đáp liền “Tuân lệnh” tung thân lên vươn tay trao tới như móng cộp chụp vào ngực Yến Lăng Vân. Xem chiêu thế hăn không phải tầm thường, Lục Vũ vội vàng tiến tới quát to:

- Đặng trại chủ hãy chậm, đó là khách của bản trang, chuyện hôm nay không can dự gì tới y cả.

Nhưng lão đã hơi chậm một chút. Hai mắt lão nhân hoa lên, thật là kỳ quái, thiếu niên thư sinh chẳng hề động dậy gì, chỉ hơi đưa tay đã chụp trúng mạch môn đối phương và cười hì hì gật đầu nhìn đối phương đau đến run rẩy, chàng cười nhạt:

- Tiểu sinh đâu phải quan quyền gì mà các hạ phải sợ đến thế, uy phong để đâu hết rồi?

Đến đó cả nhà họ Lục mới nhận ra vị khách này là một vị cứu tinh công lực cực cao, bất giác vui đến độ phấn chấn hẳn tinh thần. Yến Lăng Vân dùng tam âm chân khí đả thương đại hán rồi lật tay hất hăn ra xa hơn trượng, nhìn sang Bát thủ thiên vương bình dị thần sắc, chàng cười nhẹ:

- Ba tấc lưỡi của tiểu sinh còn ai dám đến cắt nữa không? Xin mời đến.

Nghiêng thân qua Lục trang chủ bên cạnh, chàng gật đầu:

- Xin lão tiên bối cứ tạm nghỉ ngơi, bọn cường tặc vô lễ này, hôm nay

văn sinh xin tận lực giáo hoá chúng cho.

Cử động ấy của chàng như cố ý giúp cho đối phương có cơ hội tấn công. Vì vậy lão hoà thượng mập mạp lập tức múa xẻng hét to:

- Phật gia muốn xem tiểu tử người sự thực có bao nhiêu bản lĩnh.

Chiêu số lão thi triển là “Phiên giang lâm hải” cuốn cát bụi, thế như điện chớp lợi hại cực độ đánh tới. Yển Lăng Vân liền đáp “Lục hợp tiềm tung bộ” khẽ chuyển thân liền như ma quỷ lướt tới sau lưng lão bật ra ầm thanh “Nhiếp hồn ma âm” ghé sát vào tai lão nói:

- Đại hoà thượng, người không phải là địch thủ của tiểu sinh đâu, mau đứng yên một bên để lão chủ người xuất thủ, hãy tung vài quyển kinh siêu độ được chăng?

Thật là kỳ quái, chàng chỉ nói một câu đùa giỡn thế mà lão hung hăng như nghe tiếng Phật dạy, thu liền xẻng lại lui về một bên, cúi đầu chấp tay bắt đầu tụng kinh. Việc ấy khiến quần tặc ngây mặt há mồm, bao nhiêu can đảm tan biến. Nhất là cả nhà họ Lục lại càng kinh hãi.

Lão tặc Kim Tứ Hải khổ kiến văn quang bác liền sức nhớ tới một người lão đã từng nghe tên. Một mặt lão vẫn đề chân khí, phát ra một tiếng hú cực mạnh chấn tỉnh hung tăng đồng bọn, một mặt thần sắc lão ngưng trọng nhìn thẳng vào mặt Yển Lăng Vân trầm giọng hỏi:

- Có lẽ tiểu tử người tất là người mà giang hồ gọi là quái thư sinh họ Yển phải không?

Yển Lăng Vân đưa mắt lạnh nhạt cười:

- Họ Yển thì sao? Quái thư sinh thì sao? Các hạ còn muốn lấy máu rửa Mịch La sơn trang nữa hay không?

Chàng không phủ nhận, cũng chẳng thừa nhận, lại hỏi ngược lại Bát thủ thiên vương khiến lão ú ớ một lúc không đáp được. Bên cạnh lão, vị thiếu nữ áo đỏ nhìn Yển Lăng Vân một hồi rồi cao giọng nói với lão tặc:

- Gia gia cần gì phải hỏi nữa, chắc là Yển tướng công rồi đó.

Rồi nàng ta bước tới khẽ động môi son:

- Cứ theo gia huynh báo lại, thiếu hiệp chính là bạn thân của Ngô đại ca, tiểu muội là Kim Vân Nương vốn hâm mộ thiếp hiệp đã lâu, chúng ta đều là người nhà, tất cả đều có thể thương lượng, tướng công nghĩ sao?

Thì ra cô này chính là em ruột của Kim Quang Lượng, nha đầu ấy linh lợi, gió thuận chiều xoay, cứng đã thất bại giờ mềm dịu tấn công chàng đây. Nào ngờ sắc mặt Yến Lăng Vân vẫn lạnh lùng cười nhạt:

- Ai là người nhà của tặc đảng các người, hãy im đi, thiếu gia không mắc lừa đâu.

Chàng quét mắt nghiêm mặt nhìn toàn bộ bọn giặc:

- Đêm qua ai đến khách điểm Bình Giang, nói mau?

Theo lẽ, bấy giờ chàng lại thi triển Mê hồn bức cung, nếu Thái âm thần kiếm quả là do bọn Kim gia trại này đánh cắp tất chúng phải nói ra. Nhưng ngờ đâu tất cả đều lắc đầu. Nhất là bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải nhờ nội công thâm hậu, thần trí tinh táo rất mau, bật ra tiếng quát giận dữ:

- Tiểu tử họ Yến chỉ nhờ yêu pháp lừa người chứ có bản lĩnh gì, hãy dùng chân tài thực học đến phân cao thấp dám không?

Với thân phận đường đường sơn đại vương có tên tuổi lớn trong hắc đạo như lão tặc nay bị nhục nhã làm sao chịu nổi. Yến Lăng Vân liếc ngang đối phương lạnh lùng đáp:

- Chẳng qua đối với bọn ác tặc hoành hành như các người tiểu sinh phải cảnh cáo trước thế thôi. Ai không giữ quy củ giang hồ, tiểu sinh bắt buộc hấn tự làm tự chịu. Nếu muốn tỉ thí chân công phu đâu có gì là khó? Trước đây ở Miêu Lượng Lạc hồn nhị quỷ Ma Giang Bùi Nguyên cũng từng đại ngôn lếu láo giống như lão vậy. Kết quả phải liều chết chạy trốn, các người hãy tự so với chúng có hơn không?

Câu hỏi của chàng khiến quần tặc thất kinh, và chuyện ấy bọn chúng cũng có biết chứ phải không chàng bịa đặt. Trước mắt chúng vừa rồi tên đại hán là Phiên Dương hồ đại trại chủ Thuỷ Long thần Đặng Kiên chưa đánh hết một chiêu đã bị chàng tay không đánh bật ra, hiện thời vẫn còn nằm run một chỗ chưa ngồi dậy nổi. Thế nhưng uy danh của Nhị quỷ xưa nay đã ăn sâu vào đầu óc chúng như nói đều bị một thiếu niên đánh bại, thực rất khó tin, lão tặc Kim Tứ Hải ngửa mặt cười lớn:

- Tiểu tử cuồng vọng thật dám nói bậy khinh người, lão phu hãy thân thử bản lĩnh người cái đã!

Lập tức lão dựng chưởng ngang ngực, hai mắt nhìn thẳng quát to:

- Tiếp chiêu!

Yến Lăng Vân vẫn khoanh tay cười nhẹ:

- Cứ từ từ, muốn thử công phu hãy nói trước kết quả, nếu người thua là ta, dù thật chủ nhân đây làm mất bản đồ thật, ta cũng tìm ra người nói rõ nơi cất giấu vật quý của Đại Hoang chân nhân cho các người biết. Còn nếu bất hạnh kẻ thua lại là người, người sẽ tính sao?

Đương nhiên trong tình hình này, Bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải cũng là người mười phần thông minh, lão cười hăng hắc đáp:

- Thí dụ lão phu bị thua dưới tay tiểu tử người, hôm nay sẽ không động đến ngọn cây lá cỏ ở Mịch La sơn trang, lập tức rút lui có được không?

Yến Lăng Vân gật đầu đáp:

- Giá hời lắm! Giá hời lắm! Thằng ắt được lợi, thua vẫn toàn thân rút lui chẳng hề gì, các người thật tinh ranh lắm!

Chàng trừng mắt nhìn Kim Tứ Hải nói tiếp:

- Chúng ta phải trao đổi công bình, nếu quả các người thua dưới tay tiểu sinh, từ nay các người phải đóng cửa hối lỗi, không được tác oai tác quái trên giang hồ, nếu không chỉ cần gặp tiểu sinh là tiểu sinh có quyền giết sạch không tha tên nào nữa, người có nghe rõ hay không?

Bấy giờ Kim Tứ Hải đã ở thế cời cọp, có hơi hối hận vừa rồi đã khinh thường đối phương thiếu niên, bị đối phương đẩy vào thế kẹt, lão vừa then vừa hận, lão miễn cưỡng phải gật đầu:

- Được!

Chưởng theo tiếng nói phát liền, chiêu đầu tiên thi triển ngay độc môn “Đại lực kim cương chưởng” biến chiêu “Thôi sơn điền hải” rít lên một tiếng phát ra một luồng cuồng phong, thế như sóng lớn đập tới giữa ngực Yến Lăng Vân. Quả nhiên danh bất hư truyền, xứng đáng là một cao thủ võ lâm. Bất luận công lực hay hoả hầu đều mạnh mẽ. Yến Lăng Vân không dám khinh thường, tức tốc di hình hoán vị tránh sang bên, đồng thời cất cao giọng:

- Chiêu này cũng trầm trọng đấy, nhưng chưa so với tiểu sinh được, mau xuất hết toàn lực, mới đáng cho tiểu sinh trả chiêu.

Bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải thấy đối phương không hề phòng bị mà nhẹ nhàng thoát khỏi chưởng lực của mình, thân pháp cực mau lẹ quá dị, xưa nay lão chưa hề thấy bao giờ, bất giác kinh sợ thâm. Lão vội hoá chiêu “Nộ long phiêu giang” song thủ múa thư điên cuồng. Chiêu thức này giữa chừng đột nhiên lại biến thành “Long môn tam kích lăng” lập tức đánh tới ba chưởng liên hoàn.

Bốp, bốp, bốp.

Nhất thời cương khí quét đất, cát bay đá chạy, trong vòng mười trượng kinh khí áp đảo cực lợi hại. Tự thâm tâm lão, lão tự cho chiêu pháp của mình hư thực khôn lường và đã dùng tới tám chín thành công lực tất sẽ hạ được đối phương. Nhưng định thần nhìn lại bỗng thấy Yến Lăng Vân vẫn khoanh tay đứng yên, nét mặt không hề thay đổi, chàng còn cười giễu cợt:

- Đánh nữa đi, chẳng lẽ mệt rồi sao? Hồn danh người là “Bát thủ thiên vương” (thiên vương tám tay) sao lại chỉ có hai tay thôi?

Câu châm chọc ấy của chàng nhất thời đã làm lão tỉnh ngộ, cặp mắt quái dị đảo lộn, lão quát:

- Hay lắm, tiểu tử người muốn ném mùi ám khí, lão phu sẽ cho người mãn nguyện.

Thì ra lão tặc có hồn danh ấy chính vì sở trường sử dụng ám khí. Yến Lăng Vân gật đầu liền:

- Chỉ cần là chân công phu chứ ám khí có gì mà ngại, tiểu sinh chính muốn biết lão tặc người thực sự nhờ bản lãnh gì mà dám chiếm núi xưng vương?

Có lẽ hôm nay Yến Lăng Vân muốn khuất phục lão tặc đầu đảng này để trừ hại cho lương dân sống hai bên bờ Trường Giang chăng? Bát thủ thiên vương Kim Tứ Hải bật cười một tiếng giảo hoạt, lập tức đưa tay vào cái túi da báo rồi búng ra ba mũi liễu điệp phi đao mỏng dính thành ba luồng sáng lam, chia ra ba nơi thượng, trung, hạ mau như điện xẹt bắn tới Yến Lăng Vân.

Xem hướng bay vừa chuẩn xác vừa ác độc không thể khinh thị. Yến Lăng Vân đã từng thoát hiểm ở Miêu Lãnh phi mâu trận và có đủ kinh nghiệm nên không cần để ý, như không thèm để mắt nhìn tới, đến khi lão

tặc búng thêm bảy mũi phi đao liên tiếp nữa biến thành toàn trường đầy bóng phi đao chàng mới cười ha hả, tung cao thân mình lên triển khai “Phân quang tróc ảnh” trong “Vạn tượng quy nguyên thực lục”, thân như con én nhỏ bay lượn trên không. Tay chàng quét đảo lộn, chớp mắt đã tóm gọn mười lưỡi phi đao vào tay, an nhiên hạ thân xuống.

Chẳng những cả nhà họ Lục buộc miệng hoan hô mà đến cả tặc nữ Kim Vân Nương cũng phải kêu to tán thưởng, chỉ có lão tặc Kim Tứ Hải vừa kinh ngạc vừa run sợ, lập tức mắt lộ hung quang, song chưởng giơ lên, chưởng tâm đỏ như lửa quát to:

- Tiểu bối họ Yến! Có gan hãy tiếp ba chưởng của lão phu.

Đồng thời lão chủ nhân Lục Vũ cũng hốt hoảng kêu lên:

- Yến tướng công lưu tâm, lão tặc sử dụng “Chu sa chưởng” đó!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 29

Phục Hồ Vì Kiếm Thân Hãm Mê Cung

Nhưng Yến Lăng Vân vẫn bình tĩnh đáp:

- Lục lão tiền bối an tâm, vân sinh hiểu rồi.

Chàng nhìn Bát thủ thiên vương gật gật đầu:

- Có gì không được! Bất quá ta chỉ khuyên người ráng giữ lại vài thành công lực kéo không quay về nổi Kim gia trại đó!

Nói tới công phu “Chu sa chưởng” lại có tên nữa là “Hồng sa thủ” thuộc loại âm công độc hiểm, vô tỉ đả thương người mà người không hề hay biết và không có thuốc già trị liệu được. Nhưng khi Yến Lăng Vân ở trong thạch thất cổ động Quát Thương sơn đã từng thiệp hiệp hết các điển tịch sách vở tất cả môn phái, tự biết lực dương chân khí của chàng chính là khắc tinh của độc môn này, nên mới thản nhiên không cần để ý.

Đồng thời lão tặc Kim Tứ Hải về kinh nghiệm đối địch cực kỳ phong phú, nhìn thấy đối phương không có gì sợ hãi, lại lo nếu xuất chưởng không thu được kết quả gì, trái lại có thể luy đến thân. Lão cười ngầm một tiếng không đáp, vận sáu bảy thành công lực đẩy chưởng ra. Cứ theo lẽ thường, kinh khí vô hình của lão chỉ cần khê động vào địch nhân tất sẽ đả thương ngũ tạng đối phương ngã xuống liền.

Nhưng hôm nay sự việc lại mười phần cổ quái. Chẳng những địch nhân như chẳng biết gì cả, trái lại tự thân lão bị đối phương nghênh đón một thế lão cảm thấy đầu chấn động mạnh, ngũ tạng như bị xé nóng rựa như rơi trúng ao lửa nóng, chân khí toàn thân liền tan biến. Chưa kịp chuyển niệm hai mắt lão nổ đom đóm lắc lư sắp ngã, may con gái lão đã kịp phi thân tới đỡ lấy lão. Quần tặc sợ đến độ toát mồ hôi ngáy mắt há mồm như người gỗ. Yến Lăng Vân khẽ mỉm cười:

- Tự mình tác nghiệt ác khó thoát được, hôm nay tiểu sinh nể vì đức hiếu sinh của trời đất nên chỉ trừng trị nhẹ thế thôi, sẽ đợi xem sau này có biết hối hận hay không?

Tự nhiên uy thanh của chàng lúc ấy không còn ai dám lên tiếng tái đầu nữa. Chỉ có nữ tặc Kim Vân Nương u oán nhìn chàng mĩa mai:

- Tướng công đã có kỳ tài tuyệt thế, tại sao khi Linh Cô tử bị bắt, nữ đàn ác tâm không cứu viện?

Yến Lăng Vân bị câu ấy chợt nhớ tới mối hận cũ với Chúc Linh Cô, chàng cười nhạt:

- Đó là việc của tên giặc họ Ngô, thiếu gia xem vào làm gì, hãy giúp ta nói lại trong vòng nửa năm nữa Chúc Linh Cô có mệnh hệ nào thì toàn bộ bọn thủy khấu ở Hồng Trạch hồ đừng hòng sống sót một tên!

Bấy giờ bọn quần tặc như rắn mất đầu vội vã diu hai đồng bọn bị thương rút lui gấp gáp.

Mạc phụ nhân nhân Lục Vũ mắt thấy tai họa đã tan biến vội vàng tiến lên xá dài cung kính Yên Lăng Vân:

- Hàn gia có đại hạnh mới được Yến thiếu hiệp tương cứu trừ bọn diệt môn, ân đức to lớn ấy xin cho tiểu lão lạy tạ.

Chàng vội đỡ lời:

- Lục lão tiên bối chớ quá lời, người trong võ lâm tương trợ lẫn nhau là chuyện thường, văn sinh không dám nhận đâu.

Đồng thời Bình Giang nữ hiệp Lục Thu Phương và Hoa đao thủ Ôn Lương vui khôn xiết song song làm lễ bái kiến, tán thưởng không thôi; rồi đó mời khách quay lại đại sảnh tiếp tục hàn huyên. Cả nhà họ Lục trở về vui vẻ huyên náo và nể trọng chàng như một vị thần nhưng riêng chàng trong lòng vẫn canh cánh vì thanh bảo kiếm chưa tìm lại được chẳng lấy gì làm vui, cuối cùng chủ nhân Mạc phụ nhân nhân Lục lão nghe chàng kể, trầm tư một chút rồi khẳng định:

- Theo lão hủ xét qua, vật mà thiếu hiệp bị mất, tám phần mười là do người của Cửu Cung sơn đoạt rồi ...

Hoa đao thủ Ôn Lương tiếp lời sư phụ:

- Đúng đó. Chiều hôm qua đồ nhi đi qua Bình Giang thành phát hiện có mặt Thiên Tổ Võ ở đó, có lẽ do hãn làm chẳng?

Lục lão nhân đó kể cho chàng nghe về Cửu Cung sơn. Theo truyền thuyết Cửu Cung sơn có một nơi gọi là “Mê cung”, chủ nhân tự xưng là

“Bách hoa cung chủ”, đồng đảng phần lớn đều là nữ nhân. Bọn họ chẳng những võ công ai nấy đều cao cường mà còn chuyên sở trường pháp thuật. Chỉ vì rất ít khi giao thiệp với giang hồ, dù là hắc đạo hay bạch đạo, nên rất ít người biết họ.

Có người nói họ là dư đảng của “Bạch liên giáo”, có người lại bảo họ là một chi phái khác của Nam Hải phái. Chỉ có ít người bôn tẩu giang hồ, thí dụ như Thiên Tổ Võ là một nhưng hành tung rất nguy bí, dù có giao hữu với ai lâu năm cũng không hề đề cập đến chuyện ở trong núi. Vì vậy thực sự họ lai lịch ra sao, nội tình ra sao thực khó mà biết.

Năm ngoái từng có mấy vị người trong võ lâm nghe tin tìm đến. Nhưng kết quả, có người không tìm được lối vào, có người đi không về, đến nay vẫn là một việc mơ mơ hồ hồ. Thêm nữa địa thế nằm giữa núi rừng trùng điệp tận nguồn thượng du, sơn khu hiểm trấn, đá động liên hoàn, không có một bóng người dám ở nên độc xà mãnh thú rất nhiều, cư dân gần đó đều sợ không dám đi qua. Tuy thật nguy hiểm như thế nhưng cha con họ Lục vì cảm tạ ơn đức chàng, lo cho chàng vào nơi nguy hiểm, nên tự nguyện sẽ dẫn đường cho chàng một phen.

Nếu nói là chuyện gấp cũng chẳng gấp trong một ngày mà làm xong, chàng đành ngụ đêm lại “Mịch La sơn trang” để bàn cho kỹ. Đương nhiên nếu đầu mối này có thực thì quả là có hiểm nguy. Vì đó Yến Lăng Vân suy nghĩ kỹ liền từ chối sự đi theo của họ:

- Thịnh tình của lão tiền bối vẫn sinh xin tâm lãnh, nhưng Cửu Cung sơn cách đây chỉ vài trăm dặm, vốn là cùng đường định đi của vân sinh, rất tiện cho việc tra hỏi không đến nỗi phiền đến lão tiền bối.

Với chàng, chàng không muốn thi ân cầu người báo, liên lụy đến nhà họ Lục, vả chẳng tự biết kiếm ấy là tín vật của Huyền Môn phái, nếu lỡ rơi vào tay môn phái khác thì là lỗi của mình chàng chứ không muốn ai khác bị liên lụy.

Rồi chàng lập tức từ biệt chủ nhân, một mình lên đường. Lúc ấy trời đang vào khoảng giữa giờ ngọ và mùi. Chàng triển khai than hình theo con đường do Lục Vũ chỉ dẫn, phi hành về hướng đông. Gần đây chàng đã quen với đường núi và đương lúc khí tiết mùa xuân mát mẻ, mặt trời mọc rực rỡ

chiều ấm áp muôn nơi nên chàng lấy làm sáng khoái, cước bộ như bay chỉ trong vòng nửa ngày không ngờ đã vượt hơn một trăm dặm.

Trước mắt là ngọn núi chập chùng vây quanh, mắt nhìn mặt trời lặn mặt trăng lên, một bên ráng trời đỏ rực, một bên bờ núi bao la. Nhìn về đông Trường Giang nhỏ như giải lụa, chợt thấy thân hình như ở trong bức hoạ đồ nhỏ bé, chàng càng cảm thấy phấn chấn cứ đạp sương núi mà đi. Cứ như thế không biết qua bao nhiêu dặm đường, đến khi thấy phương đông hơi có ánh sáng le lói, mới phác giác chàng đang ở trên một tảng đá nhám thạch cực lớn. Chàng vội ngồi xuống tạm nghỉ ngơi, và ăn chút lương khô mang sẵn trong người.

Giữa lúc âm dương ngày đêm đang giao tiếp, chàng nhắm mắt lại điều tức, thoáng chốc đã nhập vào cảnh giới vật ngã đều quên, tâm địa thông linh hoà nhập cùng một khối với đại tự nhiên cực kỳ huyền diệu. Đến khi khí chuyển đến mười hai tầng, tứ chi bách cốt đều cực thư sướng mới mở mắt ra nhìn, ánh nắng đã chan hoà muôn vật, lại một ngày mới bắt đầu.

Chàng quay nhìn bốn bề, phát hiện thân đang ở trên một toà núi đá cao gần đụng tới mây, tả hữu quần sơn chập chùng la liệt, cảnh vật mười phần tuyệt mỹ. Đồng thời hơi cúi xuống, chàng chợt nhìn thấy ngoài xa hơn mười trượng có một cái đầu như đầu cạp trắng và một thân hình đầy lông đen, tay dài quá đầu gối, là một con khỉ lớn mặt rất linh hoạt đang dáo dác nhìn chung quanh rồi ngửa mặt lên nhìn chàng. Tình hình như thế khiến chàng hơi hoảng tự nghĩ: "May mà ta đang ở trên một nơi quá cao, địa thế nguy hiểm, nếu không đêm qua không kịp phòng bị chắc là nguy đến tính mạng rồi".

Bất quá chàng sức nhớ đến năm ngoái ở thạch thất cổ động Quát Thương sơn đã có kinh nghiệm thuần phục linh thú "Kim mao", lập tức định tâm chẳng sợ con khỉ lớn trước mặt chút nào. Không biết chốn nào là Cửu Cung sơn? Còn xa hay gần? Tự nhiên, nơi đây là nơi trùng điệp núi rừng không có ai để hỏi thăm. Nếu muốn biết rõ đường lối chắc không dễ gì. Nghĩ ngợi một lúc chàng nhẹ lắc đầu đứng dậy chuẩn bị đi, tiếp tục tiến về hướng đông. Không ngờ sự việc rất cổ quái.

Chàng vừa đứng dậy bỗng thấy con khỉ lớn kia hú lên giận dữ, nhảy

lại gần chàng và gọi thêm một con khác nữa. Hai con khi ấy sức rất mạnh, nhe nanh trượng vuốt cuốn theo luồng gió tanh sắc, nhảy một cái xa vài trượng, phảng phất như cả hai con đều tưởng chàng như miếng mồi ngon song song nhảy tới chụp.

Yến Lăng Vân thấy thế cũng nổi máu trẻ con, lập tức không hoãn loạn, tả chưởng vận dụng vài thành công lực đánh ra một kinh phong vận con khi đen lại. Rồi thân hình chàng vọt cất lên như một con chim ưng lướt trên không trung rơi thẳng xuống lưng con khi. Với công lực của chàng bây giờ, một con vật nhỏ ấy đâu đáng kể gì. Quả nhiên chàng đã cỡi lên lưng con vật, tay tả chàng chộp cái cổ long lá của nó đè mạnh xuống bật cười ha hả:

- Đồ nghiệt súc người dám xúc phạm tới thiếu gia, mau ngoan ngoãn hàng phục cho thiếu gia cỡi đi!

Có lẽ chàng muốn lấy chúng thay ngựa chằng? Bây giờ con khi đầu hồ bị thần lực ngàn cân của chàng đè xuống, miệng nó sùi bọt mép không giẫy giụa gì được, còn con thứ hai đứng bên cạnh sợ hãi co rúm tay chân. Yến Lăng Vân hết sức đắc ý, cảm thấy tự hào nghĩ bụng:

"Ta vốn chỉ là một gã thư sinh, một năm nay bôn tẩu giang hồ, tuy chưa gặp được minh sư nhưng cũng đã ít nhiều thành tựu, quả là trời cao không phụ người có lòng nên đối với ta không bạc!"

Chính lúc chàng đang định giục con khi chạy bỗng tai nghe từ nơi không xa có hai tiếng kêu thánh thót, như hai luồng điện hai nữ lang áo trắng cầm kiếm phi thân đến. Hai nữ lang đều có khuôn mặt trái soan xinh đẹp, thân thể mềm mại, tóc mây bỏ tới vai rất dễ khiến người ta động tâm. Thấy có người xuất hiện chàng vui vẻ nghĩ thầm:

"Tám phần mười nơi này là Cửu Cung sơn, đỡ cho ta phải mò tìm đâu cho mệt".

Nữ lang đi đầu vừa ổn định cước bộ, trường kiếm liền múa tới quất nhỏ:

- Tiểu tử ở đâu đến thế này dám động đến thần hổ của chúng ta, sao chưa mau đưa tay chịu trói?

Hai vị cô nương niên kỷ chưa cao mà khẩu khí lại rất hung hãn. Nhân

đó Yến Lăng Vân cảm thấy chói tai nên cứ ngồi trên lưng con khỉ, chỉ hơi nhìn hai nữ lang một chút rồi lạnh lẽo hỏi lại:

- Nếu tiểu sinh không chịu trói thì sao?

Không đợi hai nàng đáp, chàng cười nhạt:

- Hừ! Đã là chủ của chúng, tiểu sinh xin hỏi các người sao lại nuôi hổ dữ thương tới người?

Chàng ngang nhiên đối đầu chẳng có vẻ gì sợ hãi, nhất thời vị cô nương đầu tiên nổi giận, trừng mắt vừa xoay trường kiếm vừa quát:

- Tiểu tử quật cường thật, cô nương hãy cho biết chút lợi hại rồi sẽ tính.

Hai vai ngọc nàng lay động, thân hình chim yến đùa song, kiếm hoá thành thần long toả ra bạch ảnh hàn quang đầy trời, đâm thẳng xuống đầu Yến Lăng Vân. Chẳng những thân hình nàng mau lẹ, xuất thủ lợi hại mà công lực hoả hầu đều không phải tầm thường.

Dù như thế nhưng tiểu hiệp Yến Lăng Vân vẫn không thêm để tâm. Đột nhiên chàng thả người ra khỏi lưng con khỉ, thân hình vọt ra xa hơn trượng tránh thế kiếm miện quát nhỏ:

- Nam tử không đấu cùng nữ nhân, mau gọi người lớn trong nhà ra đây.

Gần đây chàng hay bị nữ nhân trói buộc, thường cảm thấy phiền não nên không suy nghĩ buột miệng nói ra câu ấy. Hai nữ lang như bị khinh thị rất nặng không thể nào chịu nổi. Cô nương áo trắng đỏ bừng mặt không ai trả lời, cả hai song song tiến lên, hai thanh kiếm biến thành hai luồng sang như cuồng phong bạo vũ quét tới cực kỳ lợi hại.

Thân hình Yến Lăng Vân khẽ động lại ngồi lên lưng con khỉ mặt hổ, chàng vỗ mạnh vào lưng nó, nó theo thế chàng điều khiển chạy múa điên cuồng trong màn kiếm đan như tấm lưới. Bất luận chiêu thế huyền ảo đến đâu cũng không động được chàng ngồi trên lưng con vật đảo lộn giữa kiếm trận. Càng lâu Yến Lăng Vân càng hứng khởi, cứ muốn đùa chơi mãi thế này.

Mãi đến khi thấy hai nữ lang mồ hôi đã ướt đầm mà vẫn không chiếm được chút thượng phong nào, chàng mới cười nói lớn:

- Các người lợi hại bất quá cũng chỉ đến thế, tiểu sinh biết rồi.

Chàng vỗ cho con thú nhảy ra ngoài trận nói tiếp:

- Nếu nhị vị có mệt xin cứ nghỉ ngơi chốc lát, tiểu sinh sẽ dạy thêm cho con vật này tiếp chiêu các vị.

Chàng vẫn an nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra. Hai nữ lang song song chống kiếm đưa mắt giận dữ nhìn chàng, một lúc vị cô nương có vẻ lớn tuổi hơn mới mở miệng nói:

- Gã tiểu tử nguời có mưu đồ gì hãy thông báo danh tính ra mau?

Hiển nhiên đến bây giờ họ mới biết khách đến không phải thường nhân. Yến Lăng Vân thản nhiên đáp:

- Thông báo danh tính thì thông báo, chứ đâu cần có mưu đồ gì, thật đúng là long dạ đàn bà!

Tiếp rồi chàng lắc đầu:

- Khách không dám ép chủ, nhưng nếu nhị vị cô nương có mưu đồ, nhị vị cô nương hãy báo trước cho biết danh tính môn phái được không?

Câu nói của chàng có hàm ý khiêu khích, do đó một thiếu nữ áo trắng tức thì không nhịn được bật cười:

- Chúng cô nương đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, chính là môn hạ của Bách Hoa cung chủ bản sơn, là Tầm Dương long nữ Thượng Quan Bình và Thượng Quan Bích, chẳng lẽ chúng cô nương sợ nguời ư?

Quả nhiên theo đúng sở liệu của Yến Lăng Vân, bất ngờ chàng đã tìm đúng sào huyệt. Đồng thời chính vào lúc ấy, từ bên cạnh nhai đá đi ra một vị tuổi độ trên năm mươi, mặt hồng hào, ăn mặc nho nhã, lưng đeo trường kiếm. Bộ pháp nguời ấy rất lạ lùng, vừa đến đã nhìn chàng, trầm giọng:

- Chúng ta là Cửu Cung sơn, với nguời ngoài không xâm phạm, với vật không tranh giành, túc hạ đến đây có việc gì?

Yến Lăng Vân hơi dừng lại nhìn hai nữ lang (CHỖ NÀY ĐÁNG LÊ PHẢI LÀ NGƯỜI TRUNG NIÊN ĐÓ DỪNG LẠI NHÌN 2 NỮ LANG CHỨ???)

- Tiểu nữ đã báo danh tính, lão hủ chẳng ngại gì tự báo, ta là nguời được gọi là Cửu Cung kiếm Thượng Quan Vân, xin mời cho biết môn phái rồi vào cung đợi lệnh, nơi đây xưa nay không dung cho ai đến ngang ngạnh

thô lỗ đâu.

Tên này ngữ thanh tuy có chút ôn hoà nhưng trong ý lộ ra khí lực bức người. Thì ra họ là ba cha con. Yến Lăng Vân nghe y có ý đe dọa lại càng ngạo mạn, lạnh lung đáp:

- Tiểu sinh là Yến Lăng Vân ở Hoài Nam, đến đây vì việc gì thì tôn giá cứ hỏi vị tên Thiên Tổ Võ ắt biết.

Tiếp đó chàng bữu môi:

-Ồ! Cửu Cung sơn các người cho người đoạt kiếm, cho thú dọa người, chuyện như vậy mà nói với người không xâm phạm, với vật không tranh giành thử hỏi ai nghe cho thông?

Theo lẽ, thái độ chẳng có chút khách sáo nào của chàng như thế ít ai chịu đựng nổi. Thế như Cửu Cung kiếm Thượng Quan Vân vừa nghe đến tên chàng liền hiện ra vẻ vui mừng lẫn kinh ngạc lập tức nhún thân cung tay cười lớn:

- Thì ra là danh chấn giang hồ quái thư sinh Yến thiếu hiệp giá lâm, thất lễ, thất lễ.

Rồi lập tức quát bảo con gái:

- Hai con nha đầu này sao không mau vào cung bẩm báo, còn đợi đến bao giờ?

Tiếp đó quay sang Yến Lăng Vân nói tiếp:

- Tệ nhân nghe tên Yến tướng công đã nhiều, đang định sai người đi tìm mời đón, khổ vì không biết hành tung ở đâu. Hôm nay may sao lại được gặp tới đây, thật là ý trời, ha ha ha...

Tự nhiên người ta đã có lễ với mình, Yến Lăng Vân rời khỏi thân con vật ôm quyền nói thẳng:

- Tại hạ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong giang hồ không dám nhận lời khen ấy. Lần này đến đây vì chút việc riêng, xin trình bày cùng quý chủ nhân mau ban cho kiếm báu bị mất, để tránh hoà khí hai bên thì may lắm.

Chàng vẫn thành kiến bọn người này không phải là người tốt nên không muốn giao dịch. Thượng Quan Vân nghe chàng nói thẳng việc đòi kiếm như liền tỉnh ngộ, đáp:

- A! Thì ra thần vật ấy lại là vật báu phòng thân của Yến tướng công,

thế thì chẳng trách!

Yến Lăng Vân lại cười ha ha (CHỖ NÀY ĐÁNG LẼ LÀ THƯỢNG QUAN VÂN CHỨ?)

- Rất tốt, rất tốt, đây là ý trời, thiếu hiệp muốn đi chỉ sợ không đi được.

Đột nhiên mặt y nghiêm lại:

- Lão hủ xin nói thật, tề chủ vốn là một nữ nhân khuê môn bất xuất đang cần chọn chồng. Từ khi nghe Yến thiếu hiệp thực hành mấy việc kinh thiên động địa trên giang hồ, người ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay chỉ cần thiếu hiệp thề một câu với người và thông qua được “Mê cung” lấy được thần kiếm tức thành chủ của bản sơn rồi!

Lại một việc kỳ dị nữa. Nếu người khác nghe câu ấy ắt sẽ mừng rỡ cầu còn không được, nhưng Yến Lăng Vân nghe mấy lời ấy bất giác cau mày lạnh nhạt đáp:

- Tiểu sinh đã có thê thất, nào dám nhận diễm phúc ấy? Tiểu sinh chỉ muốn nhận lại kiếm chứ không cầu gì khác, nếu các hạ bó buộc tiểu sinh xin chớ trách tội ngông cuồng.

Cửu Cung kiếm Thượng Quan Vân chỉ lặng lẽ mỉm cười. Đang lúc ấy đột nhiên thấy dưới chân núi dương lên mấy ngọn cờ hoa sắc sỡ, đồng thời có người hô to:

- Thượng Quan hương chủ nghe lệnh đây, mau dẫn khách nhân vào cốc.

Cửu Cung kiếm vội vàng cung tay:

- Tề nhân đã nghe, mời thiếu hiệp dời chân ngọc, việc xử trí ra sao đến lúc ấy rồi sẽ minh bạch.

Đương nhiên trong tình hình này Yến Lăng Vân không thể tỏ ra hèn yếu, lập tức đi theo y tới liền. Khi đi xuống chân núi, xa trông thấy một nơi u cốc bốn bề bị núi vây bọc, chực vi rộng có đến hơn mười dặm, giữa đột khởi nhiều sườn núi nhỏ quanh co, cây cối thâm u phủ rợp bóng mát, nước suối chảy róc rách như đàn, cảnh sắc mười phần nhã đạm.

Chỉ chẳng thấy một phòng ốc nào cả và không một bóng người, thật là cổ quái. Có lẽ đi hơn một khắc nữa, hốt nhiên Thượng Quan Vân vội vàng

cung tay cười nói:

- Lão hủ chỉ có bốn phận dẫn tới đây, xin thứ tội.

Xem ra tình hình còn có gì ẩn mật, thêm nữa Thượng Quan Vân không đợi đáp liền biến mất dạng tiếng cánh rừng trúc gần đó. Trong nháy mắt đột nhiên cảnh tượng biến đổi, Yến Lăng Vân giật mình, tỉnh ngộ ra trong cốc này có sẵn mai phục, chàng lập tức thu nhiếp tâm thần đưa mắt nhìn kỹ. Chợt phát hiện ra đây là một kỳ môn trận đồ do trời đất sắp đặt, chín sườn núi đột khởi quanh co chính là hợp với cửu cung bát quái. Bên trong cây cối trúc đá và cả dòng nước suối chảy ngang cũng tiềm ẩn ngũ hành sinh khắc. Lời thường có nói: Kẻ thấy khó thì không hiểu, kẻ hiểu thì không thấy khó. Tiểu hiệp Yến Lăng Vân vốn đã đọc hết kinh điển nội ngoại gia nên đã nhận ra trận đồ, chàng hơi mỉm cười bước tới trước.

Chỉ qua một chút đã đến vùng trung cung. Theo lý, kỳ môn trận đồ này nếu khách có thể đi qua chủ nhân phải xuất hiện đón tiếp. Nhưng sự thực lại không. Yến Lăng Vân vừa đến trung cung liền thấy lạ. Thì ra chỗ trung cung quan trọng này có lẽ chính gọi là “Mê cung”, có một toà núi đá cao ước bốn năm mươi trượng, rộng ước hai ba chục mẫu, hình thức như những tổ ong, tất cả mọi nơi đều có động huyệt. Nếu nói nó là cửa động tất có tới muôn ngàn cửa động, nếu nói đó là mai phục tất chỗ nào cũng có mai phục. Chỗ nào là hư? Chỗ nào là thực? Bên ngoài tất cả giống nhau như một, nếu không dò thám chẳng thể nào biết.

Yến Lăng Vân cảm thấy trừ trừ chưa dám thám hiểm vội, nhưng việc đã đến thế này chẳng lẽ lại lùi bước? Hiển nhiên bên trong tất có trùng trùng cơ quan rất huyền diệu, nếu không đâu dám đặt tên là “Mê cung”.

Chàng quan sát kỹ lưỡng một hồi, tựa hồ như bất cứ động nào cũng quanh co khúc khuỷu, cát hay hung chưa thể biết trước. Rất lâu, sau khi suy nghĩ cẩn thận chàng chọn một cửa động quay về phía mặt trời bước vào thử xem sao.

Vào sâu đã hơn mười trượng chỉ thấy đường đất mù mờ chứ không có gì khác lạ. Nhưng chỉ không ngờ càng vào sâu càng mờ mịt không biết đâu là đường đi nữa, vì trong động đường đi chẳng chịt như tơ nhện, chỗ nào cũng là đường đi nhưng đi qua đi lại vẫn chỉ về chốn cũ, thêm phần trên

dưới tả hữu chỉ có toàn đá là đá, nếu có bảo kiếm bảo đao cũng không thể công phá được.

Cứ đi như thế không biết bao lâu, Yến Lăng Vân lung túng không biết làm sao. Đường vượt qua không biết là hướng nào, thậm chí muốn quay trở ra ngoài cũng không biết đường nữa. May mà trong thạch động không có cơ quan mai phục, dù thế cũng dư đủ khiến người ta mê man muốn bất tỉnh vì hỗn loạn. Nhưng Yến Lăng Vân vốn có căn cốt hơn người, đến lúc ấy vẫn chưa bị mê hoặc. Nhân vì hàng lớp mê đồ chằng chịt ấy kích động tâm linh chàng, chàng nghĩ bụng:

”Cách sắp đặt trong này có khác gì với nguyên tắc khi ta học “Lục hợp tiềm tung bộ” chăng?”

Rồi chàng định thần, từ tĩnh sinh ra sáng láng, quan sát tình cảnh, thử lấy các vị trí tinh tú độ số trên bầu trời ra suy luận, quả nhiên có phần khế hợp. Nhờ đó chàng thêm hưng phấn lập tức kế tục tiến lên.

Quả là kỳ lạ, cảnh tượng thực có thay đổi. Không lâu sau, trước mặt chàng đột hiện ra ánh sáng sủa phảng phất như đến một cõi khác. Chàng bước đến gần xem, thì ra là một thạch thất rộng chừng một mẫu lấp lánh những ánh ngọc ánh vàng tinh khiết không một hạ bụi.

Đồng thời tai chàng nghe ba tiếng chuông ngân nga. Mắt chàng hơi hoa lên, lập tức bên trong đi ra một đoàn nữ lang như những cánh hoa vừa nở, áo quần sắc sỡ khác hẳn nhau. Cô nương nào thần sắc cũng nghiêm cẩn, kiếm đeo bên vai theo phương vị vào hàng đứng. Rõ ràng đó là một trận thế bày ra vì chàng.

Một vị lão bà tay cầm gậy long đầu đứng ngay cửa vào, vừa thấy khách đến, vội vàng cất cao giọng:

- Quả nhiên Yến tướng công bụng chứa vạn tượng kỳ tài tuyệt thế, Mê cung ở đây trăm năm lại tướng công là người đầu tiên đi qua được đấy, lão thân rất hân hạnh được thấy tận mắt.

Tiếp đó không đợi chàng đáp, lão bà chỉ vào trong thạch thất:

- Đây là nơi cung chủ có lời thề, cần phải vượt qua, với thân thủ Yến tướng công đó chẳng phải là một việc khó. Hôm nay lại đúng là đêm nguyên tiêu cách nhật, thực là ngày cực vui của bản sơn vậy.

Chàng cung tay đáp:

- Tiểu sinh đã đến đây tự sẽ cố miễn cưỡng vượt qua trận đồ trước mắt, chỉ không biết bao giờ có thể nhận lại được kiếm đã mất, xin lão nhân cho biết rõ?

Chàng đã trải qua nhiều lớp ngăn trở mà chưa được gặp chủ nhân, không biết bao giờ mới là cuối cùng?

Vị lão bà kia cười hi hi:

- Không sao, không sao, chỉ cần vượt qua lần này nữa thôi.

Lão chỉ về phía nguyệt động môn ở hướng chính bắc, nói tiếp:

- Kìa! Thần kiếm đặt ở trong đấy, tiểu tướng công thông qua cung này là tự có thể đến lấy được rồi.

Lão động hai vai lướt vào giữa cung vừa gọi lớn:

- Mời, xin mời tiểu tướng công.

Các phương vị đang đứng của các nữ nhân rõ ràng là loại cửu cung trận, chàng bước vào. Lão bà kia nhắc chiếc gậy lên làm hiệu, đột nhiên tất cả nữ nhân huy động ánh kiếm như tuyết rơi xuống. Chớp nhoáng phong lôi chuyển động hoá thành một phiến bạc như núi đao biển kiếm khí lạnh ghê người hướng Yến Lăng Vân cuốn tới. Họ tiến thoái theo thứ tự, bên công bên thủ, người thủ người công kết hợp chặt chẽ thành một thể đủ biết uy lực cực lớn.

Tất cả thiếu nữ đều mặc áo khác màu nhau, nhất thời phiêu vũ như đầy người vào chốn sức thơm mùi hương, mắt hoa, trí mờ khó mà tỉnh táo nổi. Nhưng Yến Lăng Vân bụng vẫn thành kiến và không muốn rắc rối lâu với các nữ nhân này.

Lập tức chàng bật cười lạnh lẽo, chân đạp vào “Lục hợp tiềm tung bộ”, khai triển Quỷ ảnh thân pháp chuyển động như chong chóng, hoàn toàn không có ánh kiếm nào động được tới áo chàng, đột phá trận thể hoành thân tới trước nguyệt động môn.

Theo chàng tưởng, nơi này mới là nơi chàng phí nhiều công lực. Sự thực lại khác hẳn. Cánh cửa đá vừa đụng vào đã tự mở ra, chàng nhìn vào thấy lụa là treo đầy tường, ngọc vàng châu báu biến thành một nơi cực kỳ sang trọng. Nhất là mắt như chạm vào ánh sang quáng hờn vì hàng trăm

ngọn đuốc đặt trên cao, trên giường gấm ngời nghiêm trang một vị thiếu nữ tuyệt diễm như hoa tựa như ngọc tay ôm một thanh cổ kiếm.

Đối phương thần thái đầy xuân sắc đứng dậy đón chàng, hai cánh môi đào chum chim hé nở:

- Xin mời tướng công an tọa, tiểu muội Lạc Hồng Châu, được ân sủng tướng công đoái hoài tới tất là do ý trời, xin thâm tạ.

Bấy giờ Yến Lăng Vân thấy tình cảnh trước mắt, tai nghe lời hoa tức thì kinh hãi. Chàng vội ôm quyền nghiêm mặt:

- Tiểu sinh đến đây chỉ muốn tìm nhận lại kiếm đã mất chứ không có ý gì khác, xin cô nương chớ hiểu lầm.

Tự nhiên lời ấy của chàng hoàn toàn là lời thực. Nhưng Bách hoa cung chủ Lạc Hồng Châu mắt lộ u oán khê than:

- Thế tướng công chưa biết nguyên nhân gì sao? Hay là hiềm vì thân bồ liễu của tiểu muội không xứng với người quân tử?

Chuyện khinh thị nàng là không bao giờ có, vì vậy Yến Lăng Vân lập tức trầm sắc đáp:

- Lời ấy của cô nương khiến tiểu sinh khó nghĩ, xin cô nương hãy tự trọng, mau đưa cổ kiếm trả cho tiểu sinh, tiểu sinh xin cáo lui.

Chàng hoàng toàn không có ý gì muốn thương lượng tiếp và chẳng khác nào nói thẳng là đối phương không biết liêm sỉ là gì. Bách hoa cung chủ Lạc Hồng Châu nghe lời ấy liền biến sắc, chân nàng điểm xuống đất cười lạnh:

- Nữ hài nhi trọng nhất là danh tiết, tướng công muốn đi e rằng không dễ đâu.

Đột nhiên cả phòng mùi hương kỳ dị xông lên, tiểu hiệp Yến Lăng Vân không kịp chuyển niệm chợt thấy dưới chân rung chuyển, chàng bất tỉnh ngã vào lòng đối phương.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 30

Phòng Khuê Khốn Thiếu Hiệp

Địa Huyết Trổ Kỳ Công

Bách Hoa cung chủ Lạc Hồng Châu không phải là nữ lưu bình thường, chẳng những nàng văn võ toàn tài một thân tuyệt học, mà trong lòng còn nuôi chí đoạt ngôi bá chủ giang hồ. Do vậy nàng tuy ẩn thân ở đây nhưng tai mắt có khắp miền Nam Bắc, đối với động tĩnh trong giới võ lâm mười phần linh thông.

Đương nhiên Yến Lăng Vân gần đây danh chấn giang hồ, các phái tranh nhau được chàng, nàng không thể không biết, thêm nữa nàng tuy tuổi đã đôi mươi nhưng vẫn còn cô độc, nghe đồn chàng tự mạo võ công rất lấy làm hợp ý, luôn mơ tưởng đến chàng. Như vậy đã bắt được chàng hôm nay, lẽ nào nàng bỏ qua?

Nhất là vừa thấy Yến Lăng Vân chẳng chút phí sức đã vượt qua các cửa kỳ lạ của Mê cung và vượt luôn Cửu Cung kiếm trận của các nữ nhân quả là tuyệt thế kỳ tài, duyên trời đã định, nàng quyết ý phải đạt cho được mục đích.

Nhân vậy khi thấy chàng cương cường không hề bị sắc đẹp động tâm và khó dùng ngôn ngữ khuất phục được chàng, lại sợ rằng chàng đã nói đi liền đi, không thể nào giữ được. Trong lúc gấp gáp, nàng không tiếc bèn phát động cơ quan mai phục trong phòng khuê, lợi dụng mê hồn hương đánh gục chàng, chuẩn bị tiến hành đặt chàng vào sự đã rồi.

Ý nàng muốn như vậy nhưng cuối cùng bản chất nàng vẫn là một khuê nữ hoàng hoa, từ nhỏ đã được đọc sách thi thư lễ nhạc chứ không phải loại dân nữ vô hạnh. Khi người chàng ngã vào lòng nàng, bất giác mặt nàng đỏ gay, tim nàng dồn dập đồng thời chột nghĩ bụng:

”Chủ ý của ta xem ra không ổn! Nếu không cẩn thận vĩnh viễn sẽ mang lấy tiếng dâm tiện và chàng cũng không chịu nổi vết nhơ ấy, khó mà đạt tâm phục được, không khéo xảo quá thành vụng!”.

Rồi nàng bế người trong lòng đặt ngồi lên ghế, sau đó cho chàng uống một viên thuốc giải, nàng ngồi chờ đợi.

Vừa thấy chàng hơi tỉnh, Lạc Hồng Châu lập tức nhu hoà nói:

- Tướng công, tạ lỗi với tướng công, tiểu muội lỡ mắng nhất thời, thực không phải ý nguyện, kính xin thứ tội.

Rồi nàng nói tiếp:

- Lạc Hồng Châu tiểu muội tuy gửi thân vào nơi hoang dã nhưng xuất thân trong một nhà thư hương thi lễ, đâu phải là kẻ tự khinh mình. Chuyện ngày hôm nay là khoé hợp với lời thề của tiểu muội trước mặt tiên nghiêm khi xưa, nếu không cái “Mê cung” này đã có từ trăm năm nay chưa hề có nam nhân nào sống qua được.

Mặc cho nàng rất ôn nhu nhỏ nhẹ, Yến Lăng Vân đứng thẳng dậy giận dữ cười gằn:

- Đừng phí lời, mau đem thần kiếm trả cho thiếu gia, nếu không thiếu gia sẽ không tha đâu!

Bách Hoa cung chủ tha thiết đáp:

- Xin tướng công chớ nóng vội, tiểu muội xin báo minh bạch, sự việc đã đến thế này chỉ có hai con đường để chọn, một là tướng công chết dưới chưởng tiểu muội, hai là phải vĩnh viễn kết duyên cùng tiểu muội, trái lại phòng này đóng kín, tướng công dù có bản lãnh thông thiên cũng không thể thoát được đâu.

Nàng hơi xoay thân thể mềm mại cầm thanh cổ kiếm đặt ở đầu giường lên cung kính nâng ngang mày.

- Thần kiếm ở đây, tướng công không yên tâm cứ thu giữ lấy.

Bấy giờ Yến Lăng Vân không có tâm trí đâu nghe nàng nói nhiều lập tức đưa tay ra lấy kiếm. Tuy bề ngoài đúng là vật cũ của chàng nhưng vẫn chưa yên tâm, chàng kéo ra một chút xem cho kỹ. Bất ngờ vừa nhìn vào đã thấy thân kiếm ẩn hiện sắc tía chứ không phải sắc cũ. Thoạt đầu chàng tưởng do đèn đuốc hoa trong phòng phản ánh nên không lấy làm lạ, nhưng khi rút toàn kiếm ra khỏi vỏ mới biết khác hẳn, nhìn lại cán kiếm chàng đọc được bốn chữ “Nam Minh ly hoá” màu xanh biếc.

Căn bản không phải là “Thái Âm thần kiếm”.

Yến Lăng Vân kinh ngạc trả kiếm cho Bách Hoa cung chủ, nghiêm mặt nói:

- Đây không phải là vật của tại hạ, vật mà tại hạ muốn thu hồi là thanh Thái Âm thần kiếm làm mất ở thành Bình Giang hôm trước.

Lời của chàng là hoàn toàn đúng với sự thật. Không ngờ đối phương vừa nghe xong lập tức chau mày buồn bã nhận lại thanh kiếm từ từ đáp rằng:

- Đây không phải là vật tướng công làm mất vậy bản sơn còn có thần vật thứ hai nào khác nữa.

Vừa nhận lại kiếm tức thì rút soạt thanh “Nam Ly minh hoả” ấy ra hai mắt tròn tròn nhìn chàng quát hỏi:

- Yến tướng công, lẽ nào tướng công lại là môn hạ của Ngũ quỷ ở Quát Thương Sơn hay sao?

Không biết vì lý do nào vị cô nương ấy hốt nhiên thái độ biến đổi hẳn. Chàng vẫn không cải sắc cười nhạt:

- Tiểu sinh tuy không có tài năng gì nhưng cũng chưa đến nỗi phải hạ thân kết đảng vũ với bọn lão tặc Quát Thương ấy.

Nhưng Lạc Hồng Châu có vẻ chưa tin, nàng hỏi tiếp:

- Nếu tướng công không phải là người của Huyền Âm phái, tại sao lại có Thái Âm thần kiếm do Tri Phu Tử có đạo hiệu Thái Âm chân nhân nhà họ Lạc ta, xin mau nói rõ.

Chẳng lẽ Bách Hoa cung nhân này lại là hậu duệ của Tri Phi Tử Lạc Hoành Lữ? (Tri Phi Tử vốn là tị tổ của Huyền Âm phái). Việc này quả là ra khỏi tưởng tượng của Yến Lăng Vân. Nếu nữ nhân này đúng là hậu duệ của Huyền Âm tổ sư tại sao chưa bao giờ chàng nghe Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thuỷ nhắc tới tên?

Bao nhiêu nghi vấn chồng chất trong lòng khiến chàng thần thờ đáp:

- Đó chỉ vì tiểu sinh vô ý mà có đó thôi.

Định thần đôi chút, chàng hỏi lại:

- Cứ theo tiểu sinh được biết truyền nhân của Tri Phi lão tiên bối chỉ có một chi phái ở Quát Thương Sơn, nguồn gốc của cô nương tại sao trên giang hồ chẳng ai hay biết?

Bách Hoa cung chủ Lạc Hồng Châu nghiêm sắc mặt:

- Tướng công có chỗ chưa biết, Lạc Hồn nhai chỉ là một chi phái do lão tổ sang lập lúc ban sơ, đến vãn niên lão tổ đồn ngộ là mình đã lầm liền quy ẩn nơi đây, đổi tên, truyền thụ võ công cho con cháu, không màng đến chuyện đời nữa, người khác làm sao biết được?

Mặt nàng phơn phớt đỏ liếc nhìn chàng nói tiếp:

- Hôm nay nếu không phải là tướng công, tiểu muội cũng quyết không nói thật, sau đó lão tổ cải tên là “Thiên Ngu Khách” truyền thụ võ công cho con cháu. Năm trước đây mấy vị Độc Hành Tẩu Kỷ Linh và Nam Cung Liễu chẳng biết ất giáp gì tìm tới Đại Hoang tiên phủ trở về đều chết cả, họ chính là có nguồn gốc với Huyền Âm phái đó.

Mấy lời ấy của nàng giúp chàng tỉnh ngộ, nghĩ thầm: "Thảo nào võ công của Kỷ đại ca với “Vạn tượng quy nguyên thực lục” trong thạch thất cổ động ở Quát Thương Sơn rất giống nhau cộng thêm chuyện Nam Cung Liễu được con linh vật cứu về thạch thất ấy, nguyên do là vì họ đều là truyền nhân của môn phái Tri Phi Tử. Chàng liền gật đầu xác nhận:

- Đa tạ cô nương đã cho biết, tiểu sinh chỉ vì vô tình được sở truyền của Tri Phi lão tiên bối mà thôi.

Chàng trầm ngâm một chút, hỏi lại:

- Hai vị tiền bối Kỷ Linh và Nam Cung Liễu trước sau qua đời, theo cô nương phải chăng là vì đã đại đột tìm đến Đại Hoang tiên phủ, xin được cô nương chỉ giáo.

Hiện thời chàng không còn chút hiềm thù nào nữa, khẩu khí rất ư hoà thiện. Nhất là Bách Hoa cung chủ được biết chàng là nghĩa đệ của một người trong bản môn rất lấy làm hoan hỉ cười đáp:

- Chuyện còn dài lắm, mời tướng công hãy ngồi xuống đây.

Rồi ân cần dọn trà thơm mời chàng, bắt đầu ôn tồn kể:

- Tiên tổ và tiên phụ của tiểu muội cũng đã từng gặp tai nạn vì vật báu của Đại Hoang mười năm trước, gần đây nghe tin hai vị Kỷ và Liễu cũng vì tìm đến Thiên Toàn mà bỏ mạng, tuy chưa biết rõ cặn kẽ, nhưng theo tiểu muội ấy cũng chỉ vì không chịu soi cái gương của người đi trước. Thật ra Kỷ Linh và Nam Cung Liễu đều là truyền nhân của Cửu Cung Sơn,

chỉ vì khi xưa tổ sư Thiên Ngu Khách hành hiệp giang hồ huyền diệu như loài rồng chỉ thấy đầu không thấy đuôi, và chẳng người không muốn cho ai biết chân diện mục, khi truyền võ công cho Kỷ Linh và Nam Cung Liễu, người không chịu cho biết tông phái và tên tuổi nên trước sau họ chẳng biết sư môn là gì và cũng chưa hề đến đây.

Nghe ra câu chuyện nàng kể nửa phần là đúng sự thật, chàng gật đầu:

- Đa tạ cô nương chỉ bảo, nhưng tại hạ đến đây là truy tìm lại Thái Âm thần kiếm, bây giờ biết nó nguyên là thuộc gia tộc cô nương nếu có bị quý phái đoạt lại cũng là lẽ đương nhiên, xin thứ tha cho tội thất lễ, xin được cáo từ.

Hai tiếng “cáo từ” chàng vừa buông ra, Bách Hoa cung chủ hơi rùng mình, thảng thốt:

-Ồ, tướng công nhất định đi thật sao?

Nàng ngẩn khuông mặt đẹp lên, hai mắt long lánh đen nhìn Yến Lăng Vân, run giọng:

- Sự đến thế này tiểu muội Lạc Hồng Châu không then gì nữa, tướng công là người đọc thi thư xin xét lại cho tiểu muội. Lúc này, nơi này, tình cảnh này, thân chúng ta đang ở trong động phòng, tất cả người bang chúng đều biết chúng ta là vợ chồng, nếu tướng công quyết dứt áo bỏ đi, tương lai tiểu muội biết ăn nói làm sao với thuộc hạ?

Câu nói của nàng chẳng khác gì một lời van xin khẩn cầu. Nhưng sắc diện Yến Lăng Vân vẫn vô cùng lạnh lẽo:

- Mỗi người có một chí riêng, không nên cố cưỡng, và chẳng đó là do âm mưu của các cô nương đâu có can hệ gì đến tiểu sinh.

Dứt lời chàng đứng ngay dậy có ý tìm cửa bước ra, nhưng đưa mắt nhìn hết bốn chung quanh, căn phòng như đúc từ một khối đá dày, tuy tường vách sang sủa như dát ngọc nhưng không hề thấy đâu là dấu hiệu của cửa ra. Tiếng Bách Hoa cung chủ nhắc bên tai.

- Tướng công không nên vọng động. Phòng này là nơi ở của viên tổ sư Phi Tử năm xưa dựa theo thiết kế của Đại Hoang chân nhân, tên là “Huyền cơ địa khuyết”, chẳng những ảo diệu vô cùng mà còn tập trung rất nhiều cơ quan mai phục, trong ấy có “Tử môn” nếu chạm vào tất toàn bộ gian mê

cung này rơi thụt sâu xuống đất tan thành tro bụi đấy.

Tiếp đó nàng nhẹ như một con chim én lướt thân tới trước mặt chàng, u oán nói:

- Mấy lời khẩn thiết của tiểu muội vừa rồi nếu không được tướng công quan hoài tới, cứ nhất định đòi đi, tướng công hãy hạ thủ đánh chết tiểu muội đi!

Yến Lăng Vân vốn là kẻ bản chất nhân hậu, hai bên lại không cừu không oán lẽ nào chàng nỡ vô cớ giết người? Chàng đành cười lạnh lẽo:

- Tiểu sinh không tin có loại cơ quan nào có thể giữ được tiểu sinh.

Đồng thời chàng vận chân khí, tay phải nhanh nhẹ như điện đánh một chưởng phía hữu vào vách đá. Theo lý với công lực của chàng hiện nay có thể đập tan vàng nát đá, hiện thời khoảng cách giữa chàng và vách đá rất gần, ít nhất chàng cũng có thể xoay sở dễ hơn. Nhưng sự thực không như chàng tưởng tượng. Chỉ nghe một tiếng nổ chấn động, vách đá vẫn trơ trơ không hề bị tổn hại chút nào, chỉ có bụi cát bay lên mù mịt. Từ đó có thể chứng minh, cái động này cực kỳ chắc chắn. Yến Lăng Vân vẫn không nản chí, chàng lại thi triển “Lãnh diện xuyên tâm chỉ” thăm dò. Kết quả vẫn không xét được thực hư.

Bấy giờ Bách Hoa cung chủ không nói một lời nào nữa, nàng lui về ngồi xuống chiếc giường ngà cuối đầu trầm tư. Yến Lăng Vân thử một chút, chàng chợt sức nghĩ ra có lẽ mấu chốt trọng yếu là do ở phần trang trí trong phòng này. Chợt chàng nhận ra dấu hiệu có chút gì khả nghi ở cách bày trí ghế bàn. Tức thì chàng phi thân trên chiếc tràng kỷ đá nó tung lên. Quả nhiên có biến đổi, chiếc ghế vừa bị đá lên toàn động sáng loà những ánh chớp. Kinh nghiệm vừa rồi bị mê hương, Yến Lăng Vân chớp nhoáng nhảy qua một bên cẩn thận đề phòng.

Bỗng nhiên chàng nghe Bách Hoa cung chủ bật cười, thì ra những ánh chớp ấy chẳng phải là ám khí gì cả mà chỉ là một chùm pháo hoa như chàng đã nhìn thấy trên bầu trời đêm Bình Giang thành. Chùm pháo hoa ấy kết thành một cụm sáng rực rỡ giữa trần động cực kỳ đẹp mắt liên tiếp sáng thành bốn chữ “Bách niên giai lão”. Thực là một trò đùa, đối với chàng có phần nhạt nhẽo.

Riêng Lạc Hồng Châu nhìn mấy chữ chúc tụng ấy mỉm cười một cách gượng gạo cay đắng:

- Tướng công ơi, chẳng lẽ lòng dạ sắt đá, tướng công không kể gì đến danh tiết của tiểu muội ư?

Âm thanh nàng rất thành khẩn dễ xiêu lòng, nhưng chỉ vì Yến Lăng Vân đã trải qua nhiều mối tình bi thảm, gần đây chàng cảm thấy bị tình cảm phiền não quá nhiều nên chẳng muốn đoái hoài gì tới nữ nhân nữa, nghe âm thanh thành khẩn ấy chàng chẳng có cảm giác gì cứ thản nhiên tra xét, hy vọng tìm ra chỗ bí mật của cơ quan. Có lẽ thái độ ấy của chàng khiến Bách Hoa cung chủ đau khổ thương tâm, đột nhiên nàng đứng dậy, thái độ thay đổi hẳn, nàng chỉ tay vào mặt chàng:

- Họ Yến kia, ta không ngại báo cho người rõ, thạch động “Huyền cơ địa khuyết” này, cơ quan chính là ở bên ngoài chứ không phải bên trong, tất cả đều do ám hiệu của cô nương ta mà thi hành, không có ám hiệu để bên ngoài nhận được dù có cánh bay cũng không bay khỏi nơi đây được đâu.

Rồi nàng chuyển qua giọng nước nỡ:

- Lạc Hồng Châu ta có điểm nào không xứng đáng với người, nói mau đi!

Người nào cũng có phần tự tôn riêng của người ấy, nàng đã quá khuất thân chỉ vì hy vọng đạt được tình yêu của chàng, nay không được gì tất sẽ từ oán sinh ra cừu hận. Rất tiếc Yến Lăng Vân bản tính vốn cố chấp vào điều thiện và quật cường đã biến thành bản chất thứ hai, chàng bật cười nhạt:

- Chuyện tình yêu hôn nhân của nam nữ là phải do hai người cùng tình nguyện. Hiện thời tiểu sinh không có ý tìm giai ngẫu, vả chăng cô nương là tiên nữ giáng phàm, tiểu sinh đâu dám mơ cao?

Lời ấy của chàng chẳng khác nào quả quyết đoạn tuyệt. Bách Hoa cung chủ nghiêngng chăt răng hậm hực đáp:

- Hừ! Người đừng thấy Lạc Hồng Châu cô nương ta hôm nay vì tuân theo di mệnh của tiên phụ mà người khinh thường ta quá thế?

Nàng đưa tay tháo dây áo đai phục bên ngoài để lộ bộ quần áo bó sát gọn gẽ, bước lên vài bước hai mắt tròn tròn giận dữ quát:

- Cô nương muốn thử coi kẻ vô tình như người có bao nhiêu bản lĩnh mà khinh người đến thế?

Tiếp đó nàng quát gọn hai tiếng “tiếp chiêu” lập tức chưởng phát ra chiêu “Hoạ long điểm nhãn” lướt thân tới. Hai vai ngọc nàng lưu động như hành vân lưu thủy mau hơn gió cuốn, hai cánh tay trắng muốt như ngó sen biến thành muôn ngàn bóng tay, kinh phong quạt ra khắp nơi đập thẳng tới Yến Lăng Vân. Chẳng những nàng xuất thủ lợi hại mà hoả hầu cũng rất thâm hậu, chiêu thức lại kỳ ảo, bộ pháp nhẹ nhàng như điện chớp không dễ chống đỡ. Chàng không dám chậm trễ, vội thi triển “Lục hợp tiềm tung bộ” hoá giải chiêu số, khó khăn lắm mới thoát hiểm. Tuy thoát được nhưng vẫn ngẫm kinh dị vì nữ nhân này quả bản lĩnh phi phàm, lập tức chàng định thần triển khai sở học thừa cơ hội trả chiêu không dám khinh dị. Nhất là hai bên đều có một suy tưởng hy vọng nhờ vào thân hình bộ pháp chiếm được thượng phong nên vừa nhập trận đã thi triển hết sở học, thân hình xoay như chong chóng như rồng bay phượng múa khiến ánh đèn chao động, màn trống rung rinh khiến người mắt hoa thần mê.

Trong chớp mắt họ đã trao đổi hơn trăm chiêu không phân thắng bại. Không hiểu vì sao đột nhiên Bách Hoa cung chủ quát to:

- Dừng tay.

Nàng lập tức nhảy ra vòng chiến, hai mắt hạnh tròn tròn vội hỏi:

- Họ Yến, bản môn chưa hề truyền thụ cho ai “Vạn tượng quy nguyên” tại sao người biết được?

Thì ra lúc hai người giao đấu đều sử dụng cùng một loại võ công nguồn gốc. Yến Lăng Vân cũng đã nhận ra chiêu pháp đối phương giống hệt như các mô hình trong thạch thất cổ động Quát Thương Sơn, chàng cười nhạt đáp:

- Điều đó là do tiểu sinh ngẫu nhiên vào được nơi ở cũ của lệnh tổ, xin cô nương chỉ thính cho những thiếu sót.

Âm thanh chàng vẫn bình hoà không có chút gì đối địch. Bách Hoa cung chủ vừa gạt đầu vừa mấp máy đôi môi anh đào, hình như nàng đang dùng “truyền âm nhập mật” chỉ thị gì đó cho bên ngoài. Đột nhiên ánh sáng trong động phòng vừa sang vừa tối, trước mắt cảnh tượng liên biến đổi. Hai

người cùng đứng trước một bức tượng lão nhân râu năm chòm dài tới ngực mặc đạo bào sống động như người vẫn còn sống, đồng thời Lạc Hồng Châu nghiêm cần cao giọng quát:

- Yến ca ca chưa tham bái tổ sư, còn đợi đến bao giờ.

Thì ra đó là di ảnh của Tri Phi Tử, kỳ nhân một thời. Bấy giờ Yến Lăng Vân không thể tự chủ nảy sinh lòng tôn kính vội vàng theo lời quỳ xuống hành lễ. Đứng dậy chàng cung tay nói lớn:

- Tiểu sinh tuy được lệnh tổ sư di truyền chút bản lãnh, nhưng không phải là môn nhân của quý phái, cô nương gọi là ca ca, tiểu sinh thực không dám nhận.

Không ngờ mặc Lạc Hồng Châu đột nhiên lạnh như băng giận dữ nói:

- Xưa nay võ lâm thân phận sư đồ phải rõ rệt. Sở học của người đều bắt nguồn từ gia tổ, sao lại vong bản?

Câu ấy của nàng không phải không có lý nhưng chàng vẫn lắc đầu cười:

- Sở học của tiểu sinh trong vòng một năm nay thâm thái của các môn phái, nếu theo lời cô nương mà luận, chẳng lẽ tiểu sinh phải nhận là đệ tử của khắp thiên hạ hay sao? Võ học nhiều nhánh nhưng cùng nguồn, cô nương chớ quá tự đề cao môn phái, vả chẳng lệnh tổ có để lại võ công cái thế cũng đâu phải là có ý truyền cho tiểu sinh?

Câu nói ấy như một gáo nước lạnh dội lên đầu Lạc Hồng Châu, bao nhiêu hy vọng của nàng tan biến, nàng giận dữ trầm giọng:

- Đã nói như thế, người dám thi triển võ công nào khác ngoài võ công bản môn phân cao thấp với bản cô nương không?

Tự nhiên chàng không thể từ chối, đành lạnh nhạt đáp:

- Có gì mà không dám? Chỉ vì sở học của tiểu sinh rất tạp, có gì hơi giống với bản môn tả đạo, xin cô nương hãy cẩn thận đề phòng.

Chàng vốn là người quang minh lỗi lạc chỉ sợ khi thi triển Miêu Lãnh Nhiếp Hồn chương, bị đối phương cho là tà thuật nên chàng phải báo cho biết trước.

Lạc Hồng Châu cười gằn:

- Khỏi cần nói, dù người có yêu pháp cô nương cũng nào sợ?

Rồi không đợi đáp lời, hai chưởng sử xuất “Tinh nguyệt giao huy” thân hình như đoá mây hồng tấn công liền. Yển Lăng Vân cũng không dám chậm trễ lập tức triển khai tuyệt học sở truyền của Công Tôn lão nhân tránh né. Bây giờ hai người đều có tính toán trước vừa xuất chiêu đã dữ dội như lửa cháy. Nhất là Bách Hoa cung chủ Lạc Hồng Châu, tuyệt chiêu của nàng càng xuất càng huyền diệu như vô cùng. Bất cứ chiêu thế nào của nàng cũng đều hàm súc huyền cơ vô đạm, uy lực cực lớn.

Quả nhiên chưa qua mười hiệp, Yển Lăng Vân không dám dùng “Bách linh chưởng” của Quỷ Ảnh thần quân ra đối địch nữa mà phải sử xuất bản lãnh của Miêu Lãnh. Khắp phòng đầy những tiếng gió rất kỳ dị khi dứt khi nổi, khi lại rít lên những câu hỏi mặc dù vậy Bách Hoa cung chủ chẳng động dung chút nào. Nàng vẫn an nhàn vừa đánh vừa hô to:

- Chút võ vẽ quỷ quyệt của họ Khuyết ở Miêu Lãnh đâu có gì lạ, hãy nhìn cô nương đây!

Vị cô nương hậu duệ kỳ nhân Tri Phi Tử này quả là siêu phàm. Tiếng nàng vừa dứt nàng liền thi triển liên hoàn mấy quái chiêu, bức bách Yển Lăng Vân luống cuống tay chân chàng không muốn triển khí tam âm lục dương nên càng lâm vào nguy khốn. Chợt nghe “soạt” một tiếng chỉ thấy hoa mắt lên, chiếc khăn quần tóc trên đầu chàng đã bị đối phương đoạt mất.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 31

Tay Không Đầu Hung Tặc

Khí Lạnh Tới Mây

Tình hình như thế, phần thắng thuộc về ai, không đoán cũng biết. Hai tai Yến Lăng Vân đỏ bừng bừng, mười phần hoang mang vội cung tay nói lớn:

- Cô nương quả là cao minh, tiểu sinh xin bội phục.

Bách Hoa cung chủ tựa buồn tựa vui, bữu môi đáp:

- Chỉ cần người chớ quá khinh người là được, cô nương đâu dám tự nhận cao minh?

Nàng cầm chiếc khăn của chàng cất vào áo, mặt ửng hồng nói:

- Việc hôm nay như vậy người còn có gì dị nghị nữa không?

Câu ấy nàng thực có ý ngầm hỏi, Lạc Hồng châu ta có lẽ cũng đã khả năng xứng đáng với chàng, chàng còn gì để chống cự nữa? Hai mắt ươn ướt nàng đầy kỳ vọng chờ đợi câu trả lời. Nhưng Yến Lăng Vân vẫn lắc đầu như nghiêm mặt:

- Cô nương tài mạo song toàn đâu lo gì không gặp bậc anh hùng cái thế, xin tha cho tiểu sinh không dám nhận nhĩ ý của cô nương.

Quả thật chàng cố chấp tới cùng, không chịu khuất phục. Nhân vậy Bách Hoa cung chủ biến sắc oán hận tiếp:

- Hừ! Lạc Hồng Châu ta cần gì cầu lụy ai khác, người thật khinh thường ta chăng?

Đồng thời thân hình nàng hốt nhiên bay lên mau như điện biến mất vào cái điện có chưa bức tượng của tổ tiên nàng. Cùng với hành động đột ngột của nàng, toàn thạch động phủ xuống bóng đêm đen kịt giờ bàn tay không nhìn thấy ngón. Kịp đến khi chàng tỉnh ngộ định cất chân nhảy theo thì đã muộn, trước mắt cảnh vật lại thay đổi, dường như chừng đã bị lạc vào một thạch thất giống như một thư phòng. Cái toà “Huyền cơ địa khuyết” này quả không chỉ là hư danh và tinh xảo khó tưởng tượng nổi.

Chợt nghe tiếng của Bách Hoa cung chủ bên kia bức vách u oán nói:

- Thử sinh ngốc ời! Giả như không hồi tâm đổi ý sẽ bị giam khốn ở đây suốt đời, sống bên Lạc Hồng Châu ở trong mê cung này đó.

Bấy giờ Yến Lăng Vân càng giận như bốc lửa trong đầu, chàng hét lên giận dữ:

- Tiện nhân vô sỉ! Thiếu gia đường đường nam nhi đội trời đạp đất đâu chịu bị bọn nữ nhân khiếp phục?

Chàng lập tức tra xét khắp phòng mong tìm ra cơ quan ẩn tàng. Chỉ thấy phòng này xây thành hình bán cầu toàn bằng đá rất dày, trên dưới như cùng một thể không hề có kẽ hở. Trên vòm đỉnh vào hơn mười hạt minh châu lớn nhỏ khác nhau như sắp thành hình thức trăng sao trên bầu trời rơi ra ánh sáng nhấp nháy. Bên trong trữ đầy những sách vở thư tịch và một bàn cờ đang dở dang trên bàn chỉ còn một cái chông và một cái ghế.

Mặc cho chàng tra xét hồi lâu vẫn không khám phá được gì lạ và như vậy nghĩa là không còn cơ hội trốn thoát ra chốn này. Thêm vào trong động không có ngày đêm, không biết qua đã bao lâu, chàng chợt thấy bụng đói cồn cào. Lại nghe bên ngoài có tiếng Lạc Hồng Châu vọng vào:

- Đừng uống tâm cơ nữa! Vách đá bên tả có vết ngấn hình bán nguyệt, cứ chuyển động nó trong ấy sẽ có nước chảy ra, đó là thứ sữa quý có công dụng tráng khí cường thân, có thể làm hết đói khát, đã hết một ngày rồi, nên nghỉ ngơi đi!

Khẩu khí nàng mười phần thân thiết quan tâm. Kỳ quái nhất là, hình như mọi động tĩnh trong thạch thất này Bách Hoa cung chủ tuy ở bên ngoài nhưng đều biết rõ. Yến Lăng Vân làm thử theo lời nàng, quả nhiên có một giòng nước sệt trắng như sữa thơm phức chảy ra, uống nước ấy vào mới biết nó rất ngon ngọt và sau khi uống xong thân thể rất khoan khoái, rõ ràng công hiệu như lời.

Lại thêm không lâu, tiếng nói thánh thót của Lạc Hồng Châu lại cất lên:

- Gian phòng này là nơi ở khi xưa của gia tổ, sách vở trên giá và bàn cờ kia có thể giải buồn, còn nếu sợ vắng vẻ nữa, tướng công cứ việc ra đề hạn, bất luận là thể thơ nào, tiểu muội cũng xin phụng hoạ vãn cho tướng công đỡ buồn. Dù cho sông cạn đá mòn, tiểu muội cũng đã là người của họ

Yến, xin tùy tướng công dạy bảo.

Nàng nói rất thánh thót nhưng cũng không kém phần kiên quyết nhận “đã là người của họ Yến” khác nào tự nhận đã là vợ chồng? Nhưng dù ân cần quan thiết cách mấy Yến Lăng Vân cũng không động tâm chút nào, tự lấy làm buồn cười:

”Có lẽ mình không chạy khỏi số đào hoa, đến đâu cũng bị nữ nhân làm phiền”.

Do đó chàng không để ý đến lời của Bách Hoa cung nhân, cứ tiếp tục xem xét kỹ lưỡng trong các vách đá, lúc nào cũng tìm kế thoát thân. May mà chủ nhân cũng chỉ mong lấy sự dịu dàng uy hiếp chứ không hề có chút ác ý nào. Nhưng dù sao đi nữa bị giam giữ trong một thạch thất như thế này cũng chẳng có gì thú vị, nhất là chàng đang nôn nóng vì việc thăm tử nhà họ Chung xảy ra trên núi Thiên Thai.

Cứ như thế có lẽ đã qua nhiều ngày. Hai bên đều cố giữ lập trường, một bên cương quyết chối từ tình cảm, một bên vẫn ôn nhu hoà thuận chăm sóc cho chàng. Một người chưa đạt mục đích chưa thôi, một người cương quyết tới cùng, thà chết không khuất. Bỗng một hôm Bách Hoa cung chủ báo:

- Quả nhiên Thiên Tổ Võ đã đoạt được “Thái Âm thần kiếm” mang về Cửu Cung sơn rồi, đồng thời Bát quái giáo cũng sai người đến dò thám Mê cung, trừ thần cơ diệu toán Gia Cát Huyền đào thoát, kỳ dư tất cả đều bị bắt.

Tự nhiên kiếm được quay về với hậu duệ chủ cũ của nó Yến Lăng Vân cho là lẽ đương nhiên, chàng chẳng buồn quan tâm, nhưng chàng lại biết thêm những người Bát quái tìm đến với ý cứu viện chàng đều bị bắt chàng lấy làm lo buồn. Cũng do đó chứng minh cái toà “Mê cung” này quả là kỳ ảo tuyệt luân.

Nếu không Gia Cát Huyền là bậc đại hành gia thần cơ diệu toán lẽ nào không có cách nào công phá đành phải thoát thân một mình? Nhất là Bách Hoa cung chủ dường như rất thù ghét Huyền Âm phái nên đối với những người Bát quái giáo tuy cũng là một nguồn gốc mà chẳng có chút dung tình. Xem ra Yến Lăng Vân nếu chẳng hồi tâm chuyển ý, muốn thoát khỏi

nơi đây quả là thiên nan vạn nan.

Lại vài ngày nữa trôi qua. Ngày hôm ấy chính là lúc Yến Lăng Vân chẳng có việc gì làm, chàng dựa lưng ngồi trên chiếc chõng mả nhìn lên vòm trần đá xuất thần. Ngẫu nhiên chợt nhận ra những hạt ngọc dính trên vòm đá ấy sắp xếp rất hợp với độ số các ngôi sao trời, không thể không động tâm nghĩ thầm:

”Vật này chắc có bí ẩn, có lẽ là mấu chốt cơ quan ở đó, sao ta không thử một phen?”.

Nhất là chàng bị nhốt ở đây đã lâu, vừa mới phát hiện tinh thần liền phấn chấn, không do dự nhảy lên định chụp lấy mấy hạt minh châu lay động thử xem. Chẳng qua chàng cũng chỉ hành động cầu may vậy thôi. Khi chàng vừa động tới hạt minh châu thứ bốn hơi lay động chợt thấy trời rung đất chuyển, hốt nhiên giữa động hiện ra một cửa thông ra ngoài. Yến Lăng Vân mừng rỡ lập tức chui thân ra. Vừa nhìn ra ngoài, chàng đã nhận ra chính là nơi hôm trước chàng gặp Cửu Cung kiếm trận, hôm nay vắng tanh. Tức thì chàng nhận định lối đi hôm trước, phi hành ra phía ngoài. Cước bộ chàng mau như gió cuốn, chỉ trong chớp mắt đã thoát khỏi “Mê cung”. Cùng lúc ấy Bách Hoa cung chủ đã kịp phát hiện. Khi Yến Lăng chạy xuống chân núi, ngửa đầu nhìn mặt trời đã lên tới ngang sườn núi bèn hít một hơi dài không khí thoáng đặng lấy làm thư sướng không thể tả. Tiếng thánh thót của Bách Hoa cung chủ gọi theo sau lưng:

- Bên ngoài có cường địch đấy, tướng công không nên đi thêm.

Thân hình nàng phi vọt lên không trung rơi xuống chặn ngang đầu Yến Lăng Vân, chàng nổi giận không đợi đối phương mở lời, liền quát lớn:

- Tiện nhân vô sỉ, chẳng lẽ thiếu gia sợ người sao?

Chàng hoành chương ngang ngực, oán hận tiếp:

- Mau về đi, Yến Lăng Vân ta nếu không nể tình vì đã được Tri Phi Tử lão tiên bồi truyền thụ võ công, hôm nay quyết không dung thứ được!

Câu mắng chửi của chàng khiến Lạc Hồng Châu vừa buồn vừa thẹn lòng đau như cắt ngay người chẳng biết đáp sao, hai mắt nàng rưng rưng như sắp khóc. Yến Lăng Vân vẫn cứng rắn quát to:

- Nếu không muốn nếm lợi hại của thiếu gia, mau thả các người Bát

quái giáo bị bắt ra!

Chàng xuất thủ lập tức, một mặt hữu thủ phát ra một luồng kinh khí cuốn Bách Hoa cung chủ không kịp phòng bị bay tuốt ra xa, một mặt thân hình chàng bay cất vọt lên cao mau như một ngôi sao xẹt phi thân lướt đi. Có lẽ lúc này chàng không nghe rõ câu nói của Lạc Hồng Châu “Bên ngoài có cường địch”!

Vừa ra khỏi cốc chàng đã nhìn thấy mấy người mặc áo bào đen chống kiếm ngăn lại, chàng cứ tưởng đó là môn nhân Cửu Cung sơn nên không cần hỏi trắng đen bèn dùng chỉ điểm huyết hơn nửa thoát khỏi trùng vây. Bấy giờ đã là buổi chiều vừa xuống, chung quanh núi non ẩn hiện mờ mờ.

Chính đang lúc chuyển thân quan một sơn lãnh định nghỉ ngơi chút ít. Bỗng bên tai có tiếng cười khàn khàn quái dị, trước mặt không xa hiện ra một lão nhân kỳ dị mắt trắng dã mắt như chim ưng. Rồi chớp mắt lại nghe sau lưng và hai bên có tiếng quát mắng. Chàng đưa mắt nhìn, nhận ra liền đó là bọn chúng tin địch tới đây đoạt kiếm rửa hận chăng?

Nhất là Quỷ Cốc Tử Ma Giang vừa thấy kẻ thù liền đỏ ngầu mắt cười nham hiểm:

- Cầu tiểu tử, hôm nay lão phu không xé tan xác ngươi ra không thể nào bớt giận.

Lạc hồn vĩ sĩ Bùi Nguyên cũng quát lớn:

- Tiểu bối họ Yến, Thái Âm thần kiếm của bản môn bây giờ đã vào tay ai, mau mau nói ra?

Tình thế khiến Yến Lăng Vân cũng ngẫm hoảng kinh, bất quá việc đã đến nơi sợ cũng chẳng ích gì. Chàng ngang nhiên cười gằn:

- Lão tặc bọn các người đến cả đây càng hay, hôm nay chúng ta tính nợ một lần cho xong! Các người muốn xa luân chiến hay là đánh cùng một lúc, nói mau?

Theo chàng nghĩ, Huyền Âm ngũ quỷ là bọn rất cuồng ngạo, thành danh đã lâu quyết không thể hợp lực năm tên cùng đánh chàng. Nếu vậy chàng vẫn có cơ hội thoát thân. Nhưng không ngờ sự thực lại ra ngoài sở liệu. Tên cầm đầu Huyền Âm ngũ quỷ là Huyền Âm đế quân Lãnh Thanh Thu đảo lộn đôi mắt quái dị đáp:

- Nghe nói tiểu tử người công lực rất tiến bộ, hôm nay lão phu muốn khảo nghiệm một phen.

Lão chỉ tay vào phương vị của bốn lão quý kia, mặt hơi cười gian xảo:

- Hừ! Ta không ngại gì nói rõ cho người biết, đây là ngũ hành trận của bản môn, chỉ cần người thoát ra được, chúng ta sẽ tạm ban cho người một sinh lộ.

Rõ ràng đã rắp tâm hợp lực đẩy chàng tới tử địa vì cái gương thất thủ của Quỷ Cốc lão quái trước đây nên chẳng quản gì đến danh dự giang hồ nữa. Chẳng những như thế, hơn nữa trong bọn chúng đã rút thêm thêm binh khí ra chờ đợi. Nhân đó chàng có hơi kinh hoảng, nhưng rồi lại phát tác hào khí nghĩ thầm:

”Đối phó với một người mới bước chân vào giang hồ như ta mà bọn ngũ quý danh chấn giang hồ này không dám đấu tay đôi đủ biết lòng chúng sợ ta đến chừng nào. Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy làm mừng, chết cũng chẳng lấy làm sợ, hôm nay chẳng lẽ ta không thể trừ tai hoạ cho sinh linh chăng?”

Nghĩ vậy rồi ngăm đề khởi chân khí đưa mắt nhìn bốn bên không có chút sắc sợ nào bật cười lớn:

- Ai chết vì ai còn chưa biết chắc. Các người chớ đại ngôn quá sớm!

Tiếp đó chàng triển khai ”Nhiếp hồn ma âm” gầm lên một tiếng cực lớn rồi thừa thế đánh ra song chưởng phát tới hai kinh lực tam âm lực dương như bài sơn đảo hải quét thẳng tới hai lão Quỷ cốc Tử Ma Giang và Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên. Nhất thời trong đấu trường hai tiếng gió rít như rồng kêu hổ rống chấn động đối phương, hai luồng kinh lực một nóng như lửa một lạnh thấu xương, bụi cát bay mù mịt cực kỳ lợi hại.

Bọn ngũ quý cả kinh, may mà chúng đã chuẩn bị sẵn đối sách. Lãnh Thanh Thu lão quái biến sắc, một mặt vận chân khí lên đan điền hú lên một tiếng hoá giải ”Nhiếp hồn ma âm”, một mặt song thủ giơ cao lên phát động trận thế. Lập tức ngũ quý đồng đánh tới vừa chưởng vừa kiếm, thân hình chuyển động.

Binh khí bọn chúng giao nhau thành một lưới ánh chớp như hoa tuyết rơi rụng không lọt được một giọt nước. Nhất là từ bốn bên đều phát ra

những tiềm lực cực mạnh đập vào trung tâm. Yển Lăng Vân thấy chiêu đầu không hiệu quả vội vàng sử xuất “Lục hợp tiềm tung bộ” và “Quỷ ảnh thân pháp” chạy quanh đấu trường chỉ nhằm chờ đợi kích tuyệt học “Lãnh diện xuyên tâm”. Tuy chàng chỉ có hai tay không nhưng chiêu thế biến dị vừa công kích vừa thủ khiến ngũ quỷ ai nấy diện sắc trầm trọng, thi triển toàn lực. Nhân vì bọn chúng hợp sức của năm tên, nếu lỡ hôm nay không hạ nổi một người mới vào giang hồ như chàng, ngày kia truyền tiếng võ lâm, thực chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Bấy giờ mặt trăng lưỡi liềm đã lên treo lơ lửng giữa trời. Tất cả đều là cao thủ có nhãn lực khác thường nên dù cho màn đêm bao phủ họ vẫn nhìn rõ như ban ngày. Nhất là tiểu hiệp Yến Lăng Vân thân như cá bơi trong nước chớp nhoáng thay đổi phương vị, thần uy lâm liệt. Chưởng và kiếm của ngũ quý dù đánh thế nào cũng không đụng được tới người chàng.

Trận ác đấu đã xảy ra hơn nửa giờ, nếu tính về chiêu thức hai bên đã trao đổi không dưới bảy, tám trăm chiêu. Cái cốc hoang vu tĩnh mịch này bị họ đấu đến nổi bụi cát mù mịt trời hôn đất ám. Nói cho cùng Yến Lăng Vân vì thân đơn thế cô, trong tay lại thiếu binh khí vô hình trung đã ở thế hạ phong. Thêm nữa Huyền Âm ngũ quỷ toàn bộ đều là ma đầu ác độc nhất hiện nay, tên nào cũng có công lực tinh thuần vài chục năm đủ thấy đáng sợ, lại không thèm để ý đến quy củ giang hồ ý đông hiệp ít. Càng đánh lâu càng sợ sự biến Mạc mẫu Hoàn xấu như quỷ dạ xoa liền bắn ám khí. Ám khí mù lảo quái này giấu trong đầu thanh trượng luyện từ loại sắt lạnh rất bá đạo tên là “Đoạt mệnh kim châm”. Nó vừa nhỏ như sợi tơ, vừa phát ra không gây một tiếng động không để cho đối phương kịp phòng bị. Do đó Yến Lăng Vân vì sơ hốt một chút liền bị trúng ám khí. Mới đầu chàng chỉ thấy lưng hơi nhói đau nhưng không có thì giờ để ý, nhưng không ngờ chỉ qua một lúc mới phát giác toàn thân trầm trọng mắt hoa đầu nặng sức mạng trao tâm, chàng ngằm kinh hãi. Khi hiểu ra thân đã trúng ám khí gì đó của địch nhân, nội khí nổi lên bùng bùng nhưng không còn cách nào chịu đựng nổi.

Đồng thời Quỷ Cốc lão Ma Giang nhìn thấy chàng sắp không chịu nổi nữa, lão bật cười ha hả:

- Cầu tiểu tử, hôm nay người khó mà toàn mạng, uy phong ở Miêu Sơn để đâu mất hết rồi?

Hiển nhiên theo ý lão, cừu nhân chắc chắn đã lọt vào tay bọn lão. Nhưng sự đời thường không như ý mình muốn. Chính ngay lúc ấy trên núi có tiếng kêu thánh thót, một thân ảnh uyển chuyển hợp với một thanh kiếm biếc xanh rạch trời giáng xuống thẳng vào trong trận đấu. Có lẽ là Lạc Hồng Châu Bách Hoa cung chỉ đến viện thủ. Chỉ thấy nàng, mắt đầy sát khí, mặt lạnh như băng, vừa chạm chân tới đất thanh “Nam ly minh hoả” trong tay ném tới Yến Lăng Vân, sau đó mới quay nhìn ngũ quỷ quát:

- Bọn lão tặc vô sỉ không biết thẹn, lấy nhiều mà thắng có gì vinh dự?

Huyền Âm ngũ quỷ bị bất ngờ bất giác trận thế dừng lại. Lạc hồn vũ sĩ Bùi Nguyên cười khanh khách:

- Thì ra cô nương đem thần kiếm bản môn đến đây à. Hoan nghênh hoan nghênh.

Không ngờ Yến Lăng Vân bấy giờ đã sắp hôn mê một nửa, nửa nhận được cổ kiếm của Lạc Hồng Châu, lập tức bản năng phản chấn vận dụng toàn thân kỳ công, người và kiếm hợp nhất, quát to một tiếng.

- Thiếu gia liều chết cùng bọn lão tặc các người!

Như một con cọp nổi điên, thanh hình chàng lao tới cuốn theo một ánh đỏ như lửa quét rộng ra hơn mười trượng. Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm Phong Tẩu Tử Hoàn chưa kịp nhìn thấy gì đã bị chém đứt thành bốn đoạn máu ồng ộc đổ ra.

Bách Hoa cung chủ cũng vũ lộng Thái Âm thần kiếm biến thành một dải lụa khinh thân lướt tới. Chỉ còn lại ba lão quỷ thấy hai đạo kiếm quang một xanh biếc một đỏ máu đảo lộn, tâm đảm tiêu tán, nhảy vọt lùi lại xa hơn mười trượng chạy vong mạng, chớp mắt đã không thấy nhân ảnh.

Địch nhân tuy đã chạy nhưng Yến Lăng Vân cũng vì độc phát, sức đã kiệt tức thì ngã xuống đất mặt trắng dã như tờ giấy, hơi thở yếu ớt không còn biết gì nữa, hôn mê bất tỉnh.

Tình hình như thế khiến Lạc Hồng Châu hồn phi phách tán ngây người ngây ra như gỗ, một lát sau nàng mới chợt tỉnh thu kiếm ôm chậm lấy chàng lay động hô hoán:

- Tướng công... tướng công... làm sao vậy?

Có lẽ nàng không hiểu Yến Lăng Vân đã bị trúng ám khí độc, nhất là nàng xưa nay chưa hề xuất sơn, tuyệt chẳng có một chút kinh nghiệm giang hồ nào, bấy giờ nhìn cảnh của người yêu như vậy lòng đau như dao cắt, nhất thời trừ khóc nước nở ra chẳng biết làm gì cho phải. Và chẳng đây là trận ác chiến đầu tiên nàng nhìn thấy trong đời.

Giữa lúc Lạc Hồng Châu đang bàng hoàng không có chủ ý và Yến Lăng Vân nằm dưới đất tứ chi co giật xem ra đã vô vọng. Bỗng nhiên gần đó có tiếng nói thều thào đứt đoạn vọng tới:

- Yến tướng công... tất đã... trúng... ám khí... tặc nhân... cô nương... mau... lục soát thân hai ... lão quý đã chết... xem... có giải dược... mau cứu người đi.

Mấy lời đứt đoạn ấy khác nào kéo nàng ra khỏi giấc mộng. Lập tức Lạc Hồng Châu giật mình buộc miệng:

- Đa tạ người, có nên dùng trước thử “Cửu âm tục mệnh đan” không?

Không đợi đáp nàng rút vội từ trong áo một hũ ngọc đổ ra vài viên thuốc màu lục thơm nồng, cũng chẳng kể có công hiệu gì hay không nàng đặt vào miệng chàng. Nàng đặt nhẹ chàng nằm xuống lớp cỏ rồi tiến đến hai xác chết nhị quý lục tìm thuốc giải. Khi bước đi mấy bước, nàng lại nghe giọng nói thều thào đứt đoạn kia kêu nhỏ:

- Đủ rồi cô nương... Cửu Âm tục... mệnh đan là linh dược trần gian... chí bảo... nhất định có công hiệu.

Bách Hoa cung chỉ bấy giờ mới phát giác người ấy chắc cũng bị trọng thương, bèn nghĩ:

”May có người này thức tỉnh ta, tại sao ta không tặng người một viên linh dược?”

Không dám chậm trễ, nàng theo tiếng nói tiến tới. Nào ngờ vừa nhìn thấy nhận ra liền đó là người hôm trước đã vào “Mê cung” dò thám sau đó chạy thoát, đó là Bát quái giáo chủ Gia Cát Huyền. Nàng vội đưa ra một viên “Cửu Âm tục mệnh đan” lạnh lùng nói:

- Nhờ người có lòng tốt thức tỉnh ta, ta tặng người.

Thần cơ diệu toán Gia Cát Huyền đã kiệt sức, lắc nhẹ đầu:

- Lão hủ chết cũng chẳng đáng tiếc, xin cung chủ hãy ra tay cứu độ một vị cô nương trong rừng kia.

Hít một hơi dài, lão tiếp:

- Từ viên “Cửu Âm tặc mệnh linh đan” mà suy đoán, cung chủ và bản môn sư tổ chắc có cùng một nguồn gốc, chút nữa lão hủ sẽ có lời phụng cáo.

Tự nhiên Bách Hoa cung chủ đâu phải là người không thông tình đạt lý, nàng đặt viên thuốc vào tay Gia Cát Huyền, ôn nhu nói:

- Người cứ uống viên thuốc này đi, ta đi xem rồi sẽ trở lại.

Nàng miễn cưỡng đi vào khu rừng. Quả nhiên nàng gặp một nữ lang áo hồng tuổi còn trẻ nằm ngay dưới đất, nhưng khi đưa tay vào thăm mạch thở của nữ lang, nàng mới biết nữ lang đã tắt thở từ lâu rồi. Nàng lắc đầu chán nản trở về bên Gia Cát Huyền, than dài:

- Không cứu được nữa, vị cô nương ấy là ai vậy?

Gia Cát Huyền càng mê lương khi nghe tin ấy:

- Hỡi ơi, vị ấy chính là hôn thê của Yến Tướng Công, Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh cô nương vừa rồi cùng lão hủ bị âm chương của lão quỷ bà Cổ Hoàn sát thương đấy.

Câu ấy đối với Lạc Hồng Châu lại là một tin vui, vì như thế chẳng khác nào tâm nguyện của nàng nửa tháng nay đã gần hoàn thành vì trở ngại lớn nhất coi như đã bị tiêu trừ. Lạc Hồng Châu cau mày:

- Lão quỷ bà thực đáng chém ngàn đao, nữ nào hạ độc thủ nặng đến vậy?

Đồng thời Gia Cát Huyền hạ giọng năn nỉ:

- Tạm thời xin cô nương đừng báo cho Yến tướng công biết tin ấy nhé.

Có lẽ lão e rằng chàng đang bị trọng thương biết tin Cát Phi Quỳnh đã chết chỉ thêm kích động và trầm trọng thêm vết thương nên mới vội vã dặn như thế. Câu dặn dò của lão vừa dứt, đột nhiên Yến Lăng Vân đang nằm dưới đất phi thân dậy chạy như điên cuồng vào trong rừng. Vừa nhìn thấy thi thể của Hồng Lăng Nữ, chàng bật kêu lên một tiếng như tiếng rú cực kỳ thê thảm:

- Quỳnh tử tử!

Chàng ôm chầm lấy xác nàng, miệng ới ra một búng máu tươi, ngã xuống đất bất tỉnh ngay tại đó. Có lẽ vừa rồi chàng vừa hồi tỉnh nghe rõ câu đối đáp giữa Gia Cát Huyền và Lạc Hồng Châu cung chủ, nhất thời nàng kinh hoàng mặt hoa thất sắc vội vàng phi thân đến hấp tấp cho chàng uống thêm một viên linh dược nữa. Nhìn thấy thảm cảnh của chàng, nàng cũng không nén được bi thương, hai hàng lệ rơi lã chã.

Trời đất cũng như buồn thương, nguyệt ảnh mờ lung, cây cối tiêu điều u tịch như bãi tha ma. Phảng phất như dưới trời đất này ai điếu cho cuộc tử biệt của đôi trai gái. Ngờ đâu một thiếu nữ đa tình như Hồng Lăng Nữ tức duyên chưa trọn đã vội vùi thân nơi đây, đúng là “Hồng nhan bạc mệnh”. Nhất là tiểu hiệp Yến Lăng Vân vì bi thống quá độ thương thế có phần nặng thêm. Mặc cho Lạc Hồng Châu chẳng tiếc linh đan thánh dược gia truyền dốc lọ cho chàng uống hết mà chàng vẫn hôn mê bất tỉnh, không có chút công hiệu nào.

Nàng càng hoàn loạn tâm ý chẳng biết phải làm sao, giữa lúc ấy Gia Cát Huyền đang hành công vận khí tự trị thương nên nàng không còn ai để hỏi. Lâu lắm, Bách Hoa cung chủ mới sức nhớ trong thân nàng có đem theo mấy lá cờ tín hiệu có thể gọi chúng nhân môn hạ đến được. Nàng ngồi dậy đang định rút cờ ra, bỗng thấy nhân ảnh di động, chợt thấy ngoài một trượng có một nữ lang áo xanh đeo kiếm đứng sẵn ở đó bao giờ. Nữ lang bi phần chỉ mặt nàng quát:

- Tiện tì ác độc, nữ hạ thủ lang độc thế ư?

“Sột” một tiếng nữ lang rút trường kiếm xông lại gần hỏi lớn:

- Cầu nha đầu mau khai báo tên ra đi?

Xem tình hình nữ lang áo xanh này đã ngộ nhận nàng là thủ phạm giết chết Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh, Lạc Hồng Châu thấy đối phương chưa chi đã vô lễ, trầm giọng phản vấn:

- Ai là tiện tì độc ác? Ai hạ thủ lang độc? Nha đầu người sao chưa chi đã ngấm máu phun người. Người có nhìn thấy không?

Nàng nắm chắc lý lẽ vì sự thực vẫn sờ sờ ở đấy. Không ngờ vị nữ lang áo xanh kia chỉ vào vạt áo nàng, cười nhạt:

- Hừ! Người vừa làm gì còn chối à? Cô nương ta đâu phải là đức trẻ

con ba tuổi.

Bách Hoa cung chủ cuối đầu nhìn xuống tà áo mình, thì ra áo nàng vừa bị dính đầy máu do Yến Lăng Vân phun ra và đối phương cho đó là bằng chứng giết người của nàng, nữ lang áo xanh không đợi nàng đáp, trường kiếm huy động tới theo tiếng quát:

- Còn nói gì nữa, hôm nay cô nương không lấy máu tiện tì ác độc này tế vong hồn Yến đại ca, thật khó mà vơi hận!

Nghe khẩu khí, tựa hồ đối phương có quan hệ gì với Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh. Bởi vậy Lạc Hồng Châu động tâm vội buộc miệng:

- Nha đầu ngươi là người nào? Sao dám phóng tứ ở đây?

Chỉ về phía Yến Lăng Vân đang nằm dưới đất, nàng hỏi tiếp:

- Các người với nhau là thân thích hay là bằng hữu? Hãy nói cho ta rõ?

- Cô nương vừa là thân thích vừa là bằng hữu, người định làm sao?

Lạc Hồng Châu cười nhạt:

- Nếu thật như thế chúng ta đều không phải là người ngoài, tiểu muội xin tự báo, tiểu muội chính là vị hôn thê của Yến tướng công đây.

Nàng đã lập chí quyết lấy cho được Yến Lăng Vân nên chẳng thẹn thùng gì khi nói câu ấy, nào ngờ nữ lang kia càng biến sắc, không nói một lời nào chuyển thân đi mất.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 32

Máu Lệ Viết Di Thư.

Hết Lòng Vì Nữ Chủ

Không quá một khắc sau, nữ lang áo xanh kia lại quay trở lại, lần này mặt nữ lang lạnh như tiền, bữu môi khinh miệt:

- Tiện tì không biết thẹn, họ Yến nhận người là vị hôn thê bao giờ mà dám nói? Có lẽ người là yêu nữ Cửu Cung sơn mê hoặc chàng không được nên hạ độc thủ chẳng?

Thì ra nữ lang sức nhớ ra điều ấy quay lại để dò xét. Lạc Hồng Châu bị mắng chửi rất tức giận, nàng liền rút Thái Âm thần kiếm quát lại:

- Lạc Hồng Châu ta chẳng lẽ sợ người ư? Đúng đó, cô nương chính là chủ nhân “Mê cung” đây. Nha đầu người sao không mở mắt mà nhìn sự thực, Yến lang ta vừa chém chết Huyền Âm nhị quý rồi bị trúng ám khí hôn mê bất tỉnh, còn vị Cát tỷ tỷ này bị lão quý bà Cổ Hoàn đánh chết, cô nương ta đâu có can hệ gì?

Nàng chỉ ra ngoài cánh rừng:

- Kia! Ngoài kia còn có Bát quái giáo chủ Gia Cát Huyền đang bị trọng thương đã thấy tận mắt mọi sự việc, người cứ đi mà hỏi ắt biết cả, cần gì ta phải giải thích?

Câu nói của nàng chẳng những có tình có lý mà còn có cả nhân chứng. Vì vậy nữ lang áo xanh không còn lời gì đáp lại. Đang lúc ấy, Lạc Hồng Châu vừa chớp mắt đã thấy xuất hiện thêm một lão ni áo đen tay cầm kiếm, với nhãn lực thính lực siêu phàm của Lạc Hồng Châu mà vẫn không biết lão ni ấy đến từ hướng nào. Lão ni bật hỏi liền:

- Vô vi thư sinh Lạc Viễn Phong là người gì của cô nương?

Lạc Hồng Châu vội đáp:

- Chính là tiên phụ, khôn biết văn bối phải xưng hô như thế nào với tiền bối cho phải lễ?

- A Di Đà Phật! Không ngờ lại là con gái của Lạc đại hiệp, lão ni là

Hằng Sơn Ưu Đàm đây.

Lão ni đưa mắt nhìn vào thanh “Nam Minh ly hoả” nằm bên cạnh thân Yến Lăng Vân hỏi:

- Thần kiếm kia là của ai?

Chính là của vân bối lúc này có đưa cho Yến tướng công mượn tạm để giết nhị quỷ, chưa kịp thu hồi lại.

Bấy giờ nhân lúc hai lão ni và nàng đang đối đáp, nữ lang áo xanh đến xem xét vết thương trên người Cát Phi Quỳnh và Yến Lăng Vân. Khi xem xét thì thể Cát Phi Quỳnh nữ lang phát hiện ra một dải lụa trắng đẫm máu. Vừa đọc sơ qua mấy hàng chữ trên dải lụa, nữ lang ôm chầm lấy cái xác Cát Phi Quỳnh khóc rống lên thất thanh.

Ưu Đàm lão ni thở dài:

- Lệnh tôn và bản ni khi xưa cũng có quen biết, nhưng thủy chung lão ni vẫn chưa biết người lại là chủ nhân của toà “Mê cung” này.

Tiếp đó lão ni chỉ vào nữ lang đang khóc nức nở:

- Nàng ấy họ Lăng tên Vân Yến cháu gái của Hoàng Sơn Thiên Đô tiên khách và cũng là người bản ni rất yêu quý. Có lẽ hai cô nương đồng bệnh bị họ Yến phụ bạc. Ta đuổi đến đây, chính vì chuyện ấy đấy.

Hai lông mày trắng của lão ni nhướng lên hơi trầm ngâm một chút, lại tiếp:

- Lúc này ta thấy người cho tiểu tử họ Yến uống thứ linh dược do Thái Âm chân nhân chế luyện, nhưng muốn trị dứt thương phải tìm cho được ám khí rút ra mới dứt hẳn nọc độc, còn thanh Nam Minh ly hoả” này ta sẽ tạm thu giữ, khi nào tên họ Yến khỏi hẳn, các người hãy đến Lăng phủ trên ngọn Thiên Đô gặp ta, ta sẽ trả lại.

Bấy giờ Bách Hoa cung chủ Lạc Hồng Châu nhớ lại xưa kia thân phụ mình cũng có nhắc tới tên Vô Tình kiếm vội vàng ngồi dậy làm lễ ra mắt và vâng lời lão ni, đồng thời Lăng Vân Yến cũng trao cho nàng dải lụa trắng nói nhỏ:

- Vật này có nên giao cho tên họ Yến bạc tình không?

Nàng cúi xuống ôm xác xác của Cát Phi Quỳnh lên mặt bàn bàn dựa những lệ nói với Ưu Đàm lão ni:

- Yến ca đối với Cát tỷ tỷ thật có lỗi, chúng ta hãy đem tỷ tỷ về núi xây chí mộ cho nàng.

Rồi không đợi ai trả lời, nàng phi thân đi mất. Ưu Đàm lão ni cũng vội vàng phi thân theo. Lạc Hồng Châu ngẩn ngơ nhìn theo, có lẽ giao tình giữa Yến Lăng Vân và Lăng Vân Yến có gì phức tạp nên nàng ta mới đột ngột bỏ đi như thế? Lạc Hồng Châu ngơ ngẩn ở đó hồi lâu mới nhớ tới dải lụa, nàng giơ lên đọc:

“Yến lang! Tỷ tỷ bị yêu bà Cổ Hoàng sát thương, xin chàng đừng mạo hiểm báo thù. Ba cô nương Lăng Vân Yến, Bạch Phụng Tiên và Khuyết Hàn Hương đều là người tốt có nghĩa trọng tình thâm, xin đừng phụ bạc họ. Chỉ có Phi Quỳnh là bạc phúc không được sống gần chàng, xin hãy cố giữ hương khói cho tỷ tỷ, như thế tỷ tỷ có thể ngậm cười được rồi. Xin đừng buồn thương đau khổ vì ta nhé, và hãy bảo trọng lấy thân. Quỳnh tỷ của chàng.”

Mấy lời di ngôn hoà lệ và máu ấy, tuy chữ viết nghiêng ngả nhưng là những lời dặn dò đầy tình nghĩa khiến người đọc không sao cầm được nước mắt. Nhất là người có tấm lòng đại lượng như nàng, khi sắp chết còn nhớ khuyên người yêu của mình chớ phụ bạc ba cô nương đồng bạn kia. Lạc Hồng Châu vừa đọc vừa khóc vì tình cảm bi thiết của cô nương họ Cát mà nàng không hề quan biết.

Bấy giờ Gia Cát Huyền đã tự trị thương thế xong, lão bước đến gần Lạc Hồng Châu cung thân:

- Gia Cát Huyền tham bái cung chủ, xin cảm tạ ân đức cứu mạng.

Lạc Hồng Châu vội cất dải lụa vào áo, khẽ đáp:

- Bất tất, lão hãy kể rõ cho ta biết về Yến tướng công được chăng?

Thực ra nàng vốn có thành kiến với Huyền Âm phái nên thái độ không lấy gì làm vồn vã với Gia Cát Huyền, còn Gia Cát Huyền mới phát hiện ra Cửu Cung Sơn mới là nguồn gốc chính thống của sư môn lại có ý quay về vì chính Lạc Hồng Châu mới là hậu duệ đích tôn của Thái Âm chân nhân, vì vậy danh chính ngôn thuận nàng chính là chủ nhân của lão. Lão bèn cung kính đem thân thế và quá trình của Yến Lăng Vân ra nhất nhất trần thuật. Cuối cùng, lão kết luận:

- Như nay cung chủ và Yến tướng công đã là phu thê, còn lại tam quý xét ra chẳng có gì đáng sợ nữa.

Hiển nhiên lão vẫn định ninh hai người đã thề non hẹn biển và coi như đã là phu thê rồi. Lạc Hồng Châu tuy không phủ nhận nhưng cũng buồn bã tự than một tiếng:

“Chỉ tiếc là hoa rơi có ý mà nước chảy vẫn vô tình, mong trời cao thương tới ta cho chàng hồi tâm chuyển ý”.

Câu nói ấy khiến Gia Cát Huyền thất vọng không biết nói sao. Hiện thời Bách Hoa cung chủ không coi Bát quái giáo chủ là người ngoài nữa, nàng bèn kể lại tính tình quật cường của Yến Lăng Vân.

Nghe xong, lâu lắm Gia Cát Huyền mới nuốt rầu gật đầu nói nhỏ:

- Đối với người có chí tình chí tính như Yến tướng công chỉ có chí tình chí tính với y mới làm y cảm động, xin cung chủ chớ nên nóng vội, cứ theo lời tề lão, may ra có hy vọng gì chăng?

Rồi lão nghiêm mặt:

- Tề lão Gia Cát Huyền xin cố hết sức tác thành việc này cho cung chủ.

Đồng thời lúc ấy môn hạ chúng nhân của Mê cung cũng đã tìm tới. Người đến đầu tiên là hương chủ Cửu Cung kiếm Thượng Quan Vân và hai cô con gái. Lạc Hồng Châu giới thiệu cho mọi người biết nhau sau đó tự thân ôm Yến Lăng Vân đang hôn mê bất tỉnh trở về cung, đặt chàng nghỉ ngơi trong chính phòng khuê của mình và cho gọi Thiết trượng lão lão họ Mã đến là tổng quản đến thăm bệnh tình thương thế cho chàng. Nhờ niên kỷ cao, kinh nghiệm nhiều, sau một lúc tìm kiếm, Thiết trượng lão đã rút được “Đoạt mệnh kim châm” sau lưng chàng, Thiết trượng lão lắc đầu thở dài:

- May Yến tướng công có huyền công hộ thân và cung chủ cho uống linh dược kịp thời, nếu không loại ám khí cực độc này khó mà chữa trị.

Tiếp đó lão hút hết dư độc, rửa sạch vết thương bôi loại thuốc bảo tán, hai người bận rộn hơn nửa ngày lạc Hồng Châu mới tạm thời yên tâm. Nhưng dù họ đã tận tâm đến vậy Yến Lăng Vân vì bị cực độc cộng thêm thương tâm quá độ chẳng khác nào bị một trận bệnh nặng. Mấy ngày liền

Bách Hoa cung chủ sẵn sóc bên giường, cơm không ịp ăn, nước không kịp uống, phục thị bên chàng ba ngày ba đêm chàng mới hồi tỉnh dần lại. Thoạt đầu chàng mở hé mắt nhận ra mình đang ở trong cái gian “Huyền cơ địa khuyết” mơ hồ nhớ lại lúc thoát ra ngoài cốc tường chỉ là giấc mộng lớn. Chợt thấy thân thể hết sức rã rời trần trở khó khăn, lại tưởng là do Lạc Hồng Châu ám toán, bất giác giận dữ đưa mắt tìm kiếm. Riêng Lạc Hồng Châu thấy chàng mở mắt vô cùng mừng rỡ lập tức tiến lại gần thân thiết nói:

- Người chết rồi khó mà sống lại, tướng công có buồn thương cũng vô ích, xin hãy giữ lấy thân làm trọng, chỉ cần tướng công sớm hồi phục chúng ta sẽ cùng đến Quát Thương sơn chặt lão quỷ bà kia ra làm muôn đoạn để rửa hận.

Ngờ đâu câu nói của nàng nhắc lại cái chết của Cát Phi Quỳnh khiến chàng cực bi thương lại hôn mê lần nữa. Lâu lắm chàng mới hồi tỉnh dần mắt dần dựa những lệ gào lên:

- Quỳnh tử tử ôi! Đệ hại chết tử tử ôi, Quỳnh tử tử ôi, đệ hại chết tử tử rồi!

Liên nhắm mắt lại không nhìn Bách Hoa cung chủ, tự khóc nước nở đến gần kiệt sức mới thở dài than:

- Trời xanh sao quá bạc với Yến Lăng Vân ta, một tri kỷ má hồng như nàng mà ta không giữ được, ta sống còn ý vị gì nữa?

Lạc Hồng Châu hoảng sợ vội nói:

- Tướng công không nên nói thế, khi lâm chung Cát tử tử còn phó thác cho tướng công mấy việc quan trọng...

Đồng thời vội rút dải lụa trắng đưa cho chàng. Chàng nhìn thấy di vật càng bi thương, cố đọc xong mấy dòng chữ rồi cất vào người:

- Thi thể Cát tử tử bây giờ nơi đâu, cho ta nhìn thêm một lần cuối.

Lạc Hồng Châu lắc đầu:

- Di thể của Cát tử tử đã được Thiên Đô Lăng nữ hiệp mang về Hoàng Sơn an táng, không còn ở đây nữa.

Tiếp đó nàng thuật lại tường tận tình hình hôm ấy rồi tự trách mình:

- Xét cho cùng tất cả đều do tiểu muội, chính vì tiểu muội bắt giữ

tướng công ở đây nên họ mới tìm tới và xảy ra cố sự, tướng công muốn trách mắng hay đánh giết gì, tiểu muội cũng xin cam chịu!

Quả đúng như Gia Cát Huyền đã nói:

”Đối với người chí tình chí tính duy chỉ lấy chí tình chí tính đối lại họ mới động tâm”.

Chàng nhìn người Lạc Hồng Châu tiều tụy đáng thương vì chàng, thở dài:

- Cô nương sao lại quá cực khổ làm chi, thiên hạ người như Yến Lăng Vân e rằng có nhiều, làm sao sánh với cô nương cho xứng?

Câu nói ấy chứng tỏ chàng trong thâm tâm cũng đã cảm động.

Lạc Hồng Châu cuối đầu u oán nói:

- Trong mắt của tiểu muội trong thiên hạ chẳng có ai bằng chàng. Có lẽ cái ấy gọi là “duyên” đó chăng?

Tiếp đó nàng lại lắc đầu:

- Tướng công yên tâm, nay tiểu muội đã biết, tới trước tiểu muội còn có ba vị tỷ tỷ khác, sau này tiểu muội tuyệt không dám tranh hơn thua. Nếu tướng công vẫn ghét bỏ, Lạc Hồng Châu thiếp nguyện sẽ báo thù cho Cát tỷ tỷ xong, sẽ thí phát nương nhờ cửa phật làm một ni cô suốt đời, vĩnh viễn không xa khỏi “Mê cung” cho đến chết thì thôi.

Nàng âu yếm kéo tấm mền phủ lên ngực chàng, cười gượng:

- Đối với tiểu muội, tướng công chẳng cần khó xử, tiểu muội tự biết thân mình, hiện giờ tướng công duy nhất chỉ nên nhớ lời di chúc của Cát tỷ tỷ hãy cố bảo trọng thân thể là quý hơn hết.

Suốt mấy ngày nàng đem nhu tình dịu dàng ra đối với chàng, biểu hiện rất tự nhiên. Vả chăng, Yến Lăng Vân vốn cũng là kẻ đa tình, nhìn khuê nữ con nhà dòng dõi đối với chàng rất thân thiết hết lòng, dù sao này chàng có thành hôn với nàng chắc linh hồn Thiên Thai tiên tử Chung Tuệ Phân cũng sẽ ngậm cười. Xét cho kỹ dù thoát đầu nàng cũng có hơi cưỡng bức nhưng không hề có chút ác ý nào. Nhất là chàng dần dần phát hiện Bách Hoa cung chủ chẳng những văn võ toàn tài hơn hẳn thường nhân mà về tâm khí phẩm hạnh cũng đều hiếm có.

Vì vậy không tự chủ tiêu tan hết ác cảm dần dần trở nên rất vui vẻ

tương hợp với nàng. Tự nhiên trong tình hình ấy Lạc Hồng Châu càng phấn chấn bất kể ngày đêm, suốt ngày kể cặn bên chàng nghiêm nhiên như phu thê đã lâu rồi vậy.

Vài ngày sau vết thương của Yến Lăng Vân giảm hẳn, công lực đã khôi phục hơn nửa. Chuyện đời thường quá tĩnh ắt sinh động, một hôm chàng nói với Lạc Hồng Châu:

- Châu muội! Lâu rồi ta không gặp Gia Cát thế bá, nên chẳng ta nên xuất cốc thăm hỏi người và ta cũng có chuyện muốn hỏi người đấy.

Lạc Hồng Châu cười diềm lệ đáp:

- Đó chẳng qua là lời di chúc của tiên phụ cấm không cho nam nhân vào đây, nhưng lão nhân vẫn ở ngoài cốc đó thôi.

Nàng rút ra một mảnh lụa vàng:

- Ca ca nhìn xem trên ấy viết những gì?

Thì ra đó là mảnh lụa viết mấy câu di chúc của Vô Vi thư sinh lúc lâm chung vì sợ ái nữ còn bé nhỏ dễ bị bọn cung nhân xấu dụ dỗ vào con đường tà đạo nên cố ý dặn:

”Phàm hễ là nam nhân đã vào “Mê cung” là bị giết hết không tha”.

Sau đó hình như người lại lo con gái không thể có chồng nên viết thêm một lời phụ lục:

”Nếu như có người tướng mạo tuổi tác tương đương, một mình vào được “Mê cung”, đến được “Huyền cơ địa khuyết” Châu nhi có thể chọn lấy làm chồng”.

Mấy câu di chúc ấy khiến Yến Lăng Vân lấy làm buồn cười thầm nghĩ:

”Lão nhân gia này thật là một lão hủ nho, giả như vĩnh viễn không có ai vào đây được, chẳng lẽ lão buộc con gái lão chết già trong này ư?”.

Và cũng vì đó chàng mới hiểu tại sao khi chàng mới đột nhập vào đây liền bị Lạc Hồng Châu gần như buộc chàng phải lấy nàng vậy. Lạc Hồng Châu Âu yếm nhìn chàng cất giữ tấm lụa rồi dịu dàng, nàng nói:

- Báo cho ca ca biết, thiếp đã sai Gia Cát Huyền dẫn môn hạ đến Hoàng Sơn đợi chúng ta, thiếp cũng biết ca ca định hỏi gì rồi. Chuyện xảy ra ở Thiên Thai Sơn, Tuyết Sơn, Kim Lăng ngày trước thiếp đều phải xuất

người đi tra xét. Toàn gia Chung tử tử gặp nạn là chuyện có thật, cứ theo báo thì kẻ thù bị nghi ngờ là bọn Phấn Diện lang quân và sư đồ Thiết Tiên Ông. Riêng chuyện ở Bạch phủ ca ca hãy yên tâm, chỉ có Phụng muội muội đã theo sư phụ xuất sơn chưa biết đang ở đâu. Duy có Miêu Lãnh Khuyết Hàn Hương từ khi thân phụ đi đến Tiêu Diêu đảo rồi thân mẫu theo cứu viện vẫn chưa thấy trở về. Hãy đợi vài ngày nữa cho vết thương ca ca hồi phục hẳn, chúng ta sẽ xuống Giang Nam gặp Lăng tử tử đồng thời kiếm đến Lạc Hồn Nhai ừa hận xong sẽ tìm đến Thiên Thai tìm kẻ thù và tiếp ứng cho Khuyết tử tử, ca ca thấy có được không?

Nàng đã tính toán chu đáo, làm trước rồi mới báo sau. Yến Lăng Vân lấy làm khâm phục, chàng nắm lấy tay ngọc Lạc Hồng Châu tán thưởng:

- Muội muội đúng là một vị hiền...

Chỉ cần chàng nói một nửa Lạc Hồng Châu đã hiểu, nàng nhảy vào lòng chàng cười nức nở:

- Hiền gì? Thiếp bộ chưa biết hết phúc phận của mình sao?

Hai người ôm chặt lấy nhau, hai tâm hồn như hoà quyện thành một khối. Thời gian hoan lạc qua rất mau, chỉ thoáng chốc đã qua mấy ngày nữa, Yến Lăng Vân đã hoàn toàn bình phục. Rồi đó theo sự hướng dẫn tòng của cha con Thượng Quan Vân, họ khởi hành đi xuống phía đông.

Một ngày nọ đã đến Cửu Giang. Thuyền đã được môn hạ chuẩn bị thuê từ trước, cả đoàn người liền trực chỉ bến sông. Bách Hoa cung chủ lần đầu xa nhà nhìn giòng nước chảy xiết, bọt trắng theo sóng tung bay buột ra miệng tấm tắc khen đẹp. Hốt nhiên nghe trên một chiếc thuyền lớn đậu gần bờ có người lớn giọng:

- Tiểu nhân đã thuê chiếc thuyền này, xin kính mời chủ nhân.

Đồng thời Cửu Cung kiếm đã nhận ra môn nhân của mình, vội đi trước dẫn đường. Đến gần thuyền mới biết tên môn nhân ấy cứ đứng bất động trên đầu thuyền chỉ có thể nói năng chứ không thể cử động, rõ ràng hẳn đã bị người kèm chế. Nhân vậy cha con Thượng Quan Vân cả giận tức khắc phi thân lên thuyền. Chỉ còn Yến Lăng Vân và Lạc Hồng Châu song song tản bộ thưởng ngoạn trời nước vạn dặm không cần để ý vì cứ tưởng chuyện mọn trên thuyền Thượng Quan Vân đủ sức giải quyết, khỏi làm

phiền tới họ.

Nào ngờ đột nhiên bên tai nghe có tiếng quát mắng. Yển Lăng Vân ghé mắt nhìn lên thuyền liền nhận ra bốn lão già “Lư sơn tứ tuyệt” đi xuống. Chàng động tâm liền nghĩ: “Mấy lão già này chặn đường ở đây gây rắc rối ta chẳng?”. Chàng nắm tay Lạc Hồng Châu bước chậm về phía thuyền đưa mắt quét quanh Lư sơn tứ tuyệt mỉm cười mở lời:

- Đã lâu không gặp bốn vị, có còn nhận ra tiểu sinh chẳng?

Có lẽ chàng gần đây dường như trải nghiệm thời gian cẩn thận nên dung mạo có khôi vĩ hơn nhiều, thêm nữa trên thân lại mặc áo hoa của Bách Hoa cung chủ may riêng tặng nên Lư sơn tứ tuyệt nhìn mãi không nhận ra chàng là ai. Chàng trầm giọng:

- Chư vị ở đây có ý muốn gì? Chẳng lẽ khi trước tiểu sinh đã tha cho một lần ở Tiểu cô sơn mà không nhớ ư?

Chàng vừa dứt lời, đầu tiên Phiên Dương điều tẩu Đồ Long giật mình hỏi vặn:

- Người là tiểu tử họ Yển đấy sao?

Tuý Như Lai Trừng Nhất lập tức ra hiệu bằng mắt cho đồng bọn, sau đó bật cười ha hả:

- Không ngờ hôm nay lại gặp Yển thí chủ đấy nhé!

Lão chấp tay làm lễ, nói tiếp:

- Các thí chủ có lẽ định đến Tiêu Diêu đảo phó hội chẳng!

Câu hỏi khiến Yển Lăng Vân không hiểu đầu đuôi ra sao, chàng hơi cuối đầu như trả lễ, lạnh nhạt nói:

- Điều ấy, quả thực tiểu sinh chưa biết.

Với chàng, hiện giờ có việc cần làm và cũng chẳng có ý muốn biết thị phi trong võ lâm, không ngờ Tuý Như Lai Trừng Nhất trợn cặp lông mày:

- Hừ! Gần đây Yển thí chủ danh chấn giang hồ, chẳng lẽ Tiêu Diêu tam hữu không gọi thiệp mời thí chủ?

Lão tự gật gù tiếp:

- Đây là đại sự trong võ lâm, Yển thí chủ thiếu niên anh hùng, không nên không biết, cũng không thể không phó hội.

Yển Lăng Vân hiểu kỳ mỉm cười:

- Xin đại hoà thượng vui lòng nói rõ cho tiểu sinh nghe.

Thì ra chuyện xảy ra năm trước đây giang hồ ồn ào truyền miệng nhau là bao nhiêu bảo vật ở Đại Hoang chân nhân truyền lại đều lọt vào tay Tiêu Dao tam hữu, quần hùng vội vàng đua nhau tìm đến, trong đó có cả Miêu Lãnh Khuyết. Chỉ vì Tiêu Diêu đảo nằm xa ngoài tận biển đông, phòng bị lại rất cẩn mật, nên đa số kẻ tìm đến đều đại bại quay về, đồng thời chủ nhân đảo Tiêu Diêu thấy sự việc đã lộ tiết lộ bèn mở đại hội, gọi thiệp mời các môn phái Trung Nguyên kể cả hắc đạo bạch đạo hẹn ngày rằm tháng ba chính thức khai hội.

Tất nhiên những người được mời cũng không thể không đến phó hội. Huống gì đa số đều có quan tâm khi nghe đến bí lục trân quý của Đại Hoang chân nhân. Lữ sơn tứ tuyệt là một trong số ấy. Bất quá chúng cũng lấy lòng tiểu nhân mà đo lường quân tử, Tuý Như Lai Trừng Nhất định ninh Yến Lăng Vân cũng đang trên đường phó hội. Chính vì vậy mà chúng chẳng có chút hảo cảm với chàng.

Thượng Quan Vân vốn lão luyện giang hồ, vừa nghe lão hoà thượng nói xong, không đợi chủ nhân trả lời liền cười nhạt:

- Nếu chúng ta thích sẽ tự đến cần gì các người khuyến dụ?

Rồi lão giận dữ quát nhỏ:

- Vừa rồi các người cường bức hạ nhục môn nhân đệ tử bản môn, hôm nay ta không chịu lép vế đâu.

Nhất là con gái Tâm Dương Long Nữ Thượng Quan Bình tuổi trẻ nông nổi tức thì xen vào điểm vào mặt Phiên Dương điều tấu quát:

- Lão quỷ mặt đỏ kia, nghe nói người tự xưng giỏi chiến thủy ở Phiên Dương giang hồ, hôm nay gặp nhau đây, cô nương muốn xem thử người có bao nhiêu bản lĩnh.

Bích Hoa cung chủ tự biết lần đầu tiên xuất sơn mà môn hạ đã bị người ta hạ nhục, nếu không lấy lại danh dự, mai kia lời đồn tới giang hồ ắt sẽ bẽ mặt đến cả sư môn, do đó nàng lạnh mặt như băng cao giọng nói:

- Bình nhi nói phải lắm, nếu được hãy đoạt cần câu của lão ngư phủ ấy cho ta.

Lời nói ấy của nàng chẳng khác gì mệnh lệnh, Thượng Quan Bình

càng thêm tự tin bước lên một bước định xuất thủ. Bọn Lữ sơn tứ tuyệt này đã nhận ra Yến Lăng Vân cảm thấy không hay ho gì nên chẳng có tên nào muốn giao đấu, chỉ cần rút lui êm đẹp là mãn nguyện. Nào ngờ đối phương cứ đòi giao đấu, nhất là nơi này chính là địa bàn của chúng, lẽ nào chúng chịu mất mặt? Riêng Yến Lăng Vân thủy chung vẫn chẳng nói năng gì, rõ ràng chàng cũng chẳng muốn dây vào bọn tứ tuyệt này làm gì. Nhờ vậy Phiên Dương điều tẩu Đồ Long mới nổi máu anh hùng ngửa mặt cười dài một lúc, sau đó mới lừ mắt nhìn Thượng Quan Bình:

- Nha đầu nếu so sánh thủy công với lão phu chỉ sợ người không thọ được bao lâu thôi! Chỉ cần xuống nước xem người có đón nổi một chiêu “Đảo quái kim giao” hay không?

Lão chưa hề biết gì về các môn nhân Cửu Cung sơn, và ở đây trừ Yến Lăng Vân ra lão chẳng còn sợ ai nên chẳng ngại gì mà nói thẳng tên chiêu tuyệt độc của lão. Thượng Quan Bình cười nhạt:

- Hay lắm! Cô nương chẳng cần ở đâu, dù là trên đất dưới nước, dùng binh khí hay dùng quyền cước cũng dư sức đối phó với người.

Nàng xoay kiếm vẽ thành một vòng sán rồi hoành ngang ngực chờ đợi, Phiên Dương điều tẩu Đồ Long cũng vội ngoặt tay ra sau lưng định rút binh khí là chiếc cần câu ra. Ngờ đâu cần câu vẫn dặt sau lưng bỗng biến đâu mất tự lúc nào. Hoặc là có kẻ nào đánh cắp của lão? Hốt nhiên từ đầu thuyền lại xuất hiện thêm một lão đầu vừa lùn vừa nhỏ bé tay cầm cần câu cười ha hả:

- Ra mắt chư vị, lão hủ đi câu cá về đây.

Lão nhắc cần câu trên tay nhìn Yến Lăng Vân:

- Lão câu được ít cá với cái cần này xin tặng cho Yến tướng công như một lễ vật ra mắt.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 33

Hiệp Nữ Lộ Kỳ Côn

Ma Nương Thất Sắc

Phiên Dương Điều Tẩu xoay người lại nhận ra đó là người nào, mặt biến sắc lửa giận bốc lên gầm to:

- Thì ra lão ăn cắp này dám lấy cần câu của Đồ Long ta, có lẽ muốn thử võ công chăng?

Vân Hải chân nhân Hồ Vũ cười âm hiểm:

- Hừ, họ Thiên kia, hãy đưa trả cần câu ấy đây, kéo từ nay suốt dải Lư Sơn Phiên Dương này không còn mặt lão nữa đấy!

Chắc lão đầu nhỏ bé này là Thiên Tổ Võ, người đã đánh cắp Thái Âm Thần Kiếm của Yến Lăng Vân. Rõ ràng Lư Sơn Tứ Tuyệt có biết lão này trước nhưng chưa biết thân thế nguồn gốc của lão. Thiên Tổ Võ đưa đôi mắt ti hí liếc nhìn bốn lão Lư Sơn Tứ Tuyệt cười rúc rích:

- Ta xem cái bọn Lư Sơn Tứ Tuyệt các người chỉ giỏi hù dọa chứ có bản lĩnh gì, đến võ khí giữ còn không nổi làm sao giữ mạng? Trước đây Tổ Võ ta vì nghiêm lệnh của chủ nhân không quấy nhiễu người khác nên đành chịu nhục chứ đâu phải sợ gì ai.

Không tin, chút nữa chúng ta tỷ thí xem ai thắng ai?

Thượng Quan Bình lúc ấy hoành kiếm quá lâu nóng nảy nói:

- Tổ bá bá cần gì phải nói nhiều với bọn chúng, mau hỏi lão câu cá kia còn dám giao đấu thủy công với Bình nhi chăng?

Đến đây Lư Sơn Tứ Tuyệt mới hiểu ra lão Tổ Võ này là người nhà của Yến Lăng Vân và còn là trong bọn môn hạ của chàng nữa, Tuý Như Lai Nhất Trùng nghiêm mặt nhìn chàng:

- Vừa rồi bọn lão hủ nhất thời gấp lên đường nên định đi nhờ thuyền xuống hướng đông, phạm tới oai danh các hạ, đó chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, xin các hạ miễn thứ. Lão tăng thực sự chẳng phải sợ gì nhưng chư vị là khách, chúng ta lại không oán không thù, cũng nên nể mặt nhau một chút

tốt hơn.

Lão tăng này miệng lưỡi cũng khá lanh lợi thấy tình hình bất ổn vội kiếm cách rút lui. Nhưng Thượng Quan Bình không đợi chủ nhân, cười lạnh xen vào:

- Định cướp thuyền của người ta, hành hung môn hạ người ta sao gọi là chút hiếu lễ nho nhỏ được? Hừ! Hôm nay nếu chúng ta không dạy cho các người một bài học, tương lai chúng ta nào còn mặt mũi đâu đi qua cái thành Cửu Giang này nữa?

Yến Lăng Vân vội can thiệp:

- Nếu chúng ta giao đấu ở đây e rằng sẽ xao động đến quan phủ. Hoặc là chúng ta hẹn gặp nhau ở Tiểu Cô Sơn gần đây phân cao thấp, các vị nghĩ sao?

Chàng đưa mắt ra hiệu cho Thiên Tổ Võ trả lại cần câu cho Phiên Dương Điều Tẩu Đồ Long rồi giục mọi người lên đường cho sớm, vì bây giờ trên bờ đã có không ít kẻ hiếu sự bu lại định coi trận đấu sắp xảy ra. Bây giờ Bách Hoa Cung chủ ra lệnh cho Thượng Quan Bình điều khiển mấy môn hạ cho căng buồm xuất phát. Lâu thuyền thuận gió chạy như bay trên mặt nước chỉ trong khoảnh khắc đã tới Tiểu Cô Sơn. Lư Sơn Tứ Tuyệt không nói một lời phi thân lên bờ trước, tiếp theo là các người của Cửu Cung Sơn cũng neo thuyền lên bờ. Yến Lăng Vân trở lại chốn cũ vô hạn xúc cảm lòng thêm phần bồi hồi nhớ buồn bã. Trước mắt chàng là Tiểu Cô Sơn vẫn trùng trùng dựng trước mặt nước y như cũ, người cùng đến đây với chàng năm ngoái trừ Thiên Đô Lăng Vân Yến ra chẳng còn ai nữa cả. Cửu Hoa Lâm Anh đã tự vận dưới dòng nước. Đông Hải Cát Phi Quỳnh giờ đây cũng đã thành người thiên cổ, do đó bước lên bờ núi, nhất thời chàng bần thần quên cả Bách Hoa Cung chủ vẫn đi bên cạnh chàng, ngẩn ngơ nhìn dòng nước buột miệng ngâm bài từ tức cảnh:

Đông thệ thủy

Vô phục hướng tây lưu?

Kinh tiết cô phương thiên kiến tật

Chiêu hồn hà xứ mộng du du

Mạch mạch sử nhân sầu...

(Ào ào nước chảy về đông
Có bao giờ nước lại vòng qua tây?
Đã qua những tháng những ngày
Gọi hồn ai ở chân mây không về
Khiến buồn cứ mãi lê thê...)

Đương nhiên Lạc Hồng Châu là một thiếu nữ thông minh hiểu rõ rằng chàng muốn ghé nơi đây giao đấu với bọn Lữ Sơn Tứ Tuyệt chỉ là cái cớ để thăm lại chốn cũ, mục đích chính là để ghé lại đây thương tiếc Hồng Lăng Nữ lần cuối cùng. Nàng âm thầm đứng yên lặng bên cạnh chàng. Một lúc sau nàng mới ôn nhu cất tiếng:

- Ca ca có lòng ấy Cát tỷ tỷ linh thiêng ở trên trời nhất định sẽ rõ xin đừng buồn rầu nữa, chúng ta lên núi chứ?

Chàng chợt tỉnh nắm lấy tay nàng thở dài:

- Muội muội nói phải lắm.

Hai người dựa vai nhau song song bước lên núi. Trong tâm tưởng họ vẫn đinh ninh hiện giờ cha còn Cửu Cung Kiếm chắc đã đang tỷ thí với Lữ Sơn Tứ Tuyệt. Nào ngờ khi lên tới lưng chừng núi vẫn thấy ba cha con họ đứng nhàn nhả ở đó. Trong góc bên phải trên khoảng đất trống có một thiếu nữ xinh đẹp không biết đến từ bao giờ đang chửi mắng bọn Lữ Sơn Tứ Tuyệt. Vị cô nương ấy vừa nhìn thấy Yến Lăng Vân và Lạc Hồng Châu liền vui mừng từ xa cất tiếng gọi:

- Yến ca ca, tiểu đệ... không! Tiểu muội Lâm Anh ở đây. Tiểu muội tìm ca ca lâu lắm rồi!

Thật là một việc lạ. Rõ ràng Cửu Hoa Lâm Anh đã nhảy xuống sông chết từ năm ngoái sao lại còn xuất hiện ở đây? Yến Lăng Vân kinh ngạc đến độ quên cả trả lời. Có lẽ đối phương cũng biết chàng kinh ngạc nên bật cười khanh khách:

- Yến ca ca ơi, tiểu muội được gia sư cứu thoát, đâu có chết đâu! Ca ca đừng ngần ra nhìn như thế!

Quét mắt lại nhìn Lữ Sơn Tứ Tuyệt, nàng quát:

- Năm ngoái các người tới đây hoành hành ngược ngạo, hôm nay lại xúc phạm đến cô nương, cô nương khó lòng tha cho các người được nữa!

Bấy giờ Yến Lăng Vân mới tỉnh ngộ, bèn kể lại giản lược chuyện đã qua cho Bách Hoa Cung chủ nghe, rồi chàng nắm tay nàng bước gần tới, cao giọng gọi:

- Lâm hiền muội hãy tạm nghỉ ngơi, bọn ác tà này hãy để ngu huynh giải quyết.

Thân chàng hơi động đã lướt tới trước mặt mọi người. Lâm Anh không chịu rút lui như lời chàng, nàng mỉm cười:

- Ai trong chúng ta xuất thủ cũng vậy thôi, tiểu muội muốn biết chúng thật sự có bao nhiêu bản lĩnh mà dám xưng là Tứ Tuyệt.

Lư Sơn Tứ Tuyệt hôm nay quả là gặp ngày rắc rối, nhưng chúng rất tin ở bản lĩnh, trong các đối phương, trừ Yến Lăng Vân là người chúng kỵ nhất ra, căn bản chúng không coi môn hạ Cửu Cung Sơn vào Cửu Hoa Lâm Anh vào đâu. Trong bọn Tứ Tuyệt ấy có lão bà tóc trắng phau là Bạch Phát Ma Nương Giải Ngũ Cô tức giận đỏ ngầu mắt hoành ngang thiết trượng tới Lâm Anh, quát mắng:

- Nha đầu không biết trời cao đất dày là gì dám lớn lối trước mặt lão thân, để ta thử xem ngươi có tài cái gì cái đã!

Lão trầm thanh tiếp:

- Bốn người bản môn mỗi người đều có một tài năng kinh người nên mới được gọi là Tứ Tuyệt. Ta không ngại gì không báo cho người biết. Trùng Nhất đại sư sở trường Cách Sơn Đả Ngưu Thần Quyền, Vân Hải đạo trưởng có đại pháp Thiên Tỵ Nhập Mộc, Đồ Trang chủ kỳ tài Nhất Vĩ Độ Giang, còn lão thân tuy ở vị trí cuối cùng nhưng sức cũng đủ khai sơn, chẳng lẽ lại sợ người sao?

Lão lại giơ cao thiết trượng lên đập xuống tảng đá nằm bên cạnh đường, lập tức ánh lửa bắn ra tung tóe, cát đá tung bay, tảng đá bị chặt làm đôi. Kinh lực ấy quả nhiên kinh người đúng là như câu nói của lão "sức đủ khai sơn" thật chứ không phải lộng ngôn. Lão ma nương đảo mắt nhìn Lâm Anh hiu hiu tự đắc:

- Nha đầu, ngươi làm được thế chẳng?

Theo Yến Lăng Vân gặp nàng năm trước ở bãi Anh Vũ Hán Dương, công lực nàng quả không thể bằng lão ma nương, nào ngờ nàng vẫn thung

dung nhìn Bạch Phát Ma Nương, bĩu môi:

- Một chút bản lĩnh ấy đâu đáng gọi là "tuyệt"! Hôm nay cô nương sẽ cho các người đại khai nhãn giới đây!

Nàng hơi chuyển thế, tay không có bất cứ một binh khí nào, ngọc chưởng đưa lên chém xuống một tảng đá khác. Theo lý đó là một hành động tuyệt không có khả năng vì tay không làm sao so được với thiết trượng? Nhưng sự thực lại khác hẳn. Hai cánh tay nàng vừa chém xuống, ống tay phát qua, tảng đá như miếng đậu hủ liền tách làm hai.

Tình hình như thế khiến Lư Sơn Tứ Tuyệt ngây mặt há mồm, ngay đến Yến Lăng Vân cũng hết sức kinh ngạc không thể tưởng tượng chỉ xa cách mới có hơn nửa năm, công lực của nàng đã tiến bộ dường ấy. Hai người con gái họ Thượng Quan lập tức cất tiếng hoan hô.

Cửu Hoa Lâm Anh vẫn bình thản hơi liếc Yến Lăng Vân nở một nụ cười rồi không thêm nhìn đối thủ Giải Ngũ Cô, nàng quét mắt về phía Tuý Như Lai Trường Nhất:

- Lão trọc đầu thấy thế nào?

Trường Nhất chầm chậm đáp:

- A di đà phật! Tuyệt học Trảm Long Thủ Nam Hải Môn của nữ thí chủ khiến bản tăng bội phục. Bản tăng xin bày tỏ chút vụng về, xin được cô nương chỉ giáo!

Hôm nay lão ăn nói như vậy đã là quá khiêm nhường. Lão đưa mắt nhìn quanh thấy cách lão hai trượng có một cây liễu khá to, đột nhiên chưởng lão phát ra mau như gió đánh lên không trung. Thực là khó tin, cây liễu như bị một kinh lực vô hình đập tới bật gốc đổ xuống đất. Hiển nhiên thần công Cách Sơn Đả Ngưu của lão đã tới mười thành công lực. Nhưng Lâm Anh không đợi lão mở miệng liền cười nhạt một tiếng:

- Xem cô nương ta đây!

Tay áo nàng phát đến một cái, lập tức một trận gió nóng như lửa cuốn tới kéo dựng cây liễu vừa bị đổ đứng dậy, uy lực ấy quả là kinh người.

Đến đây sắc mặt Lư Sơn Tứ Tuyệt ai nấy đều trắng bạch. Chúng tình ngộ hôm nay gặp các nam nữ này bất luận lớn nhỏ đều là người có thân thủ bản lĩnh đáng sợ. Qua hai lần tỷ thí, cao thấp coi như đã rõ. Nhân vậy

không đờn đối phương gọi đích danh khiêu chiến, Vân Hải lão đạo cười khô khốc:

- Nữ thí chủ đây thân tuyệt học, đúng là võ lâm hiếm có, bọn bản đạo xin chịu nhận hạ phong, tất cả mọi xúc phạm trước đây xin nữ thí chủ rộng lượng bỏ qua cho.

Câu ấy chẳng khác nào đại diện cho bốn người cúi đầu nhận thua! Theo quy củ thường lệ của giang hồ như vậy là đã quá rõ nhưng Cửu Hoa Lâm Anh dường như chưa hết cơn giận liền cười lạnh đáp:

- Hừ! Đâu có dễ dàng thế, hôm nay ta quyết không để cho lão quái vật các người quay về!

Lư Sơn Tứ Tuyệt xưa nay vốn là người tự phụ, nhìn như vậy là đã quá chịu lép đâu thể nhịn hơn được nữa? Câu nói đáp của Lâm Anh chẳng khác nào gáo nước lạnh khiến chúng tỉnh lại. Đang lúc bốn lão già định nổi giận, bỗng trong cái miếu gần đây phát ra một tiếng gọi rất lớn:

- Đồ nhi hãy tạm tha cho chúng, mau gọi chúng và tên Yến ca ca vào đây cho sư phụ hỏi.

Ngữ thanh tuy không to lắm nhưng tất cả đều bị chấn động, tai kêu lên ong ong liên hồi. Rõ ràng người nói ấy phải là người có nội công cực cao. Lư Sơn Tứ Tuyệt càng thêm nhụt chí không dám cử động. Lâm Anh lập tức cao giọng đáp:

- Anh nhi xin tuân lệnh.

Rồi quét mắt nhìn bốn tên:

- Gia sư đã có lệnh gọi, mau theo ta vào đó.

Nàng hơi nghiêng người nhìn Yến Lăng Vân cười khanh khách:

- Ca ca đừng ngạc nhiên, chúng ta hãy vào trong miếu đi. Tiểu muội thú thật, tiểu muội và gia sư đến đây là cố ý gặp ca ca đó!

Hốt nhiên nàng nhớ chàng còn có đồng bạn liền quay vẫy Bách Hoa Cung chủ:

- Tỷ tỷ hãy mau đến đây, gia sư mời cả tỷ tỷ nữa đấy!

Rồi giả như ngạc nhiên:

-Ồ! Hôm nay người đi chung với Yến ca ca sao không phải vị cô nương cùng đi năm ngoái nhỉ?

Bấy giờ Bách Hoa Cung chủ cũng đã lại gần, không đợi chàng trả lời, nàng buột miệng đáp:

- Cát tử tử chẳng may gặp bất hạnh, tiểu muội Lạc Hồng Châu từng nghe Vân ca ca nhắc đến tên của Lâm nữ hiệp tự ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay được gặp thật là vạn hạnh!

Lâm Anh có hơi lúng túng ngượng ngùng vội nói vài câu khách sáo rồi dẫn mọi người vào trong ngôi miếu. Trong ấy có một vị đạo cô trung niên khoan chân trên một tấm bồ đoàn ngay trước thần án. Không đợi Lâm Anh giới thiệu, Yến Lăng Vân và Bách Hoa Cung chủ làm lễ ra mắt. Trung niên đạo cô nhìn kỹ hai người mỉm cười gật đầu, nhìn thấy Lư Sơn Tứ Tuyệt sau đó đạo cô trầm nét mặt, từ từ nói:

- Lão thân là Lý Xích Hà ở Nam Hải khi xưa được gọi là Phiêu Diêu Tiên Cô.

Hai mắt đạo cô trừng lên quét nhìn bốn lão quát to:

- Cấm điều của bản môn trong giang hồ ai cũng biết, các người sao dám xâm phạm vô lễ với ái đồ của lão thân?

Lư Sơn Tứ Tuyệt nghe ba tiếng Lý Xích Hà ai nấy đều biến sắc hoảng sợ, mồ hôi toát ra ướt trán. Nguyên Phiêu Diêu Tiên Cô này đứng hàng thứ ba trong Nam Hải Bát Quái, chẳng những công lực cao không lường mà còn nổi tiếng là một nữ sát tinh xưa kia được giang hồ gọi là Nữ La Sát hoặc Nữ Đồ Tể, đủ biết sự hung tàn đến bậc nào.

Ngoài ra lão còn có thuật Trú Nhan nên sắc mặt như người mới trung niên, thật ra tuổi của lão năm nay ít nhất cũng đã trên tám mươi. Lư Sơn Tứ Tuyệt đều là những lão giang hồ đã lâu nên đều có nghe tên Lý Xích Hà này, huống gì khẩu khí của lão ma nghe rất nghiêm khắc. Bọn chúng đều tự biết, dù có tận lực liều chết cũng không thể là đối thủ của lão ma này. Tuý Như Lai Trường Nhất vội chắp tay cung thân làm lễ khúm núm đáp:

- Tiểu tăng có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, kính mong lão nhân gia rộng lượng khoan dung cho.

Ba lão còn lại cũng vội lập tức cúi đầu chịu tội. Nhất thời bao nhiêu uy thế của chúng tiêu tan, cả bốn như đàn dê nhìn thấy cọp, thái độ vừa đáng thương vừa nực cười.

Yến Lăng Vân cảm thấy bất nhẫn nghĩ bụng:

"Cứ nghe Lư Sơn Tứ Tuyệt tính tình kiêu ngạo hoành hành xuôi ngược nhưng cũng chưa hoàn toàn giống bọn hắc đạo cũng chưa đến nỗi quá ác độc, sao lại ép chúng đến thế?"

Chàng liền mỉm cười xen lời:

- Lý lão tiên bối bớt giận, bốn người bọn chúng tuy có vô lý nhưng nay đã biết tội lỗi, kính xin tha cho chúng một lần.

Lâm Anh cũng thưa với sư phụ:

- Yến ca ca con đã có lời xin. Ân sư, chúng ta hãy tha cho chúng.

Phiêu Diêu Tiên Cô âu yếm nhìn ái đồ và Yến Lăng Vân một cái gật đầu, sau đó mới quay sang Lư Sơn Tứ Tuyệt lạnh lùng buông lời:

- Hôm nay nể lời Yến thiếu hiệp, lão thân phá lệ một phen, chỉ có một điều kiện này, các người có chấp nhận không?

Đương nhiên vì tình hình đến thế, Lư Sơn Tứ Tuyệt chỉ mong được thoát thân, điều kiện gì mà không được? Lão hoà thượng Trừng Nhất lập tức cao giọng cung kính:

- Xin lão tiên bối chỉ dạy, bọn tiểu tăng xin cố hết sức.

Phiêu Diêu Tiên Cô hơi trầm ngâm:

- Thực ra điều kiện của ta cũng chẳng có gì khó khăn, chỉ cần từ nay các người canh gác thác nước dưới ngọn Ngũ Lão Phong cho ta thật cẩn mật, trong vòng chu vi nửa dặm hễ ai không có tín phù của bản môn, các người không được cho vào.

Trừng Nhất nghiêm giọng:

- Tiểu tăng xin tuân lệnh.

Phiêu Diêu Tiên Cô gật đầu rút ra một miếng gỗ mỏng như tờ giấy đưa ra nói:

- Từ nay dưới ngọn Ngũ Lão Phong ấy đều do bản môn cai quản, đây là tín phù, các người đi đi!

Bất giác Yến Lăng Vân nghĩ thầm:

"Thác nước dưới ngọn Ngũ Lão Phong chính là nơi mà Độc Hành Tẩu bảo rằng là Thiên Toàn Tiên Phủ của Đại Hoang chân nhân, cũng là nơi ta cần tìm hiểu bí mật ba tiếng Tiêu Diêu Du. Nếu bị bọn Nam Hải phong tỏa,

tương lai chẳng là phiền phức lắm ư?"

Lập tức chàng kêu lớn:

- Bốn vị hãy chậm.

Đồng thời nghiêm mặt nhìn Phiêu Diêu Tiên Cô.

- Ngọn Ngũ Lão Phong là nơi thắng tích du khách qua lại rất nhiều, lão tiên bối sao lại tự ý phong cấm? Và chẳng sắp tới văn bối cần phải đến nơi ấy, hôm nay xin nói rõ trước, nếu quý phái phong cấm, xin để văn bối được ngoại lệ.

Chàng ngang nhiên phản đối thẳng thắn chẳng khác nào cho đối phương đã làm bậy. Cứ theo tính tình của Phiêu Diêu Tiên Cô trước đây là đã phạm vào đại cấm kỵ quyết không thể tha. Nhưng nay lão ma tỏ ra rất thay đổi nhiều tính cách, nghe câu ấy sắc diện vẫn không có gì oán hận. Lão vừa vẫy tay cho Tứ Tuyệt đi ra vừa mỉm cười đáp:

- Chẳng lẽ tiểu tử này chưa chịu bái sư làm môn hạ ta sao mà sợ không có tin phù?

Chàng đáp liền:

- Phú tính văn bối ngu độn không đáng được rũ thương, anh tài trong thiên hạ còn nhiều, quý phái lo gì không có môn đồ?

Trong một năm nay chàng bốn tẩu giang hồ cũng nghe được ít nhiều, đối với Nam Hải Bát Quái chưa hề có chút hảo cảm nào, quyết liệt cự tuyệt. Nhân đó Phiêu Diêu Tiên Cô biến sắc phảng phất như cổ nuốt giận:

- Chúc Linh Cô là bạn xưa cũ của ngươi, Anh nhi từng vì ngươi mà nhảy xuống sông tự tận. Nay hai người ấy đều là người bản môn, chẳng lẽ ngươi còn gì không bằng lòng nữa sao?

Cửu Hoa Lâm Anh cũng ai oán tiếp lời:

- Yến ca ca ơi, bản môn tuyệt học nhiều vô kể, tiểu muội chỉ mới được ân sư truyền thụ có nửa năm, bản lĩnh có khác hẳn trước như ca ca vừa nhìn thấy đó, cơ hội ngàn vàng không có hai lần đâu!

Nàng lại thở dài:

- Linh Cô tỷ suốt ngày than khóc vì nhớ ca ca. Yến ca ca, ngàn vạn lần ca ca chớ nên phụ tình ấy chứ?

Cả hai sư đồ đều nài nỉ đem tình lý ra ép buộc chàng, nhưng chàng

vẫn quyết liệt:

- Hiền muội đừng làm khó ta, ta lập thân chẳng có gì hối tiếc. Linh Cô tỷ là gái đã có chồng, về tình về lý, Yến Lăng Vân ta đâu dám làm chuyện quá phận mình?

Hơi dừng một chút chàng lắc đầu tiếp:

- Mỗi người một chí, không thể cưỡng cầu. Có thể mai kia nếu thấy quý phái quả là có tài có đức, ngu huynh sẽ tự tìm đến xin được thu nhận cũng chưa biết chừng, còn hiện giờ xin tha cho tội không tuân lệnh.

Chàng cương quyết cự tuyệt khiến Phiêu Diêu Tiên Cô giận đến tái mặt quát nhỏ:

- Thảo nào tiểu tử ngươi chẳng coi thân thích ra gì, không coi bản môn ta vào đâu. Được! Ta sẽ thử xem tiểu tử ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!

Lão lập tức đứng dậy, chưởng theo lời đánh ra, năm đầu ngón tay bắn tới năm kinh khí sắc đỏ như điện chớp chụp xuống đầu Yến Lăng Vân. Cự ly hai bên rất gần và lão ma lại xuất thủ đột ngột, bất luận về uy lực hay về chiêu thức đều hiểm có trong võ lâm rất khó chống đỡ.

May mà Yến Lăng Vân gần đây đã mấy lần vào sinh ra tử, kinh nghiệm đã tăng nhiều. Nhân đó chàng không kinh loạn, tức thì lật tay đẩy Lục Dương Chân Khí ra.

Thoạt đầu Phiêu Diêu Tiên Cô chỉ ý định dùng Tam Dương Ly Hoả Thần Công của bản môn uy hiếp chàng và cũng có ý biểu diễn tuyệt học mà thôi. Lão ma tuyệt không ngờ đối phương chỉ là một tiểu tử chưa hề có sư thừa mà dám chống cự lại và công lực lại rất thần kỳ, hoả hầu thâm hậu không hề thua kém lão chút nào. Lão then quá hoá giận hữu chưởng tăng thêm cường lực nghĩ bụng:

"Chẳng trách tiểu tử này kiêu ngạo quá, quả y có công lực phi phàm thật!"

Lão vừa xuất thêm tả thủ lại phát ra năm luồng kinh lực vừa quát to:

- Hãy tiếp thêm cái này của lão thân thử xem?

Theo ý lão đến đây chắc chắn đối phương khó chống đỡ nổi, tất sẽ cúi đầu xin tha mạng. Nào ngờ, Yến Lăng Vân cũng vung tay trái, đột ngột Tam Âm kinh khí tuôn ra như sóng đồ lấy kinh lực của lão. Nhất thời song

chưởng hai người đều lay động, bốn mắt nhìn thẳng nhau. Cả một gian miếu đều bị hơi lạnh toát ra thấu xương, hai người đều cầm cự tương đồng, lúc bên này lui thì bên kia tiến, bên kia tiến thì bên này lùi.

Phiêu Diêu Tiên Cô kinh dị hết sức vì công lực của đối phương, đồng thời Bách Hoa Cung chủ phần nộ rút phăng Thái Âm Thần Kiếm, ánh biếc chiếu ra nhắm thẳng Nữ Đồ Tế Lý Xích Hà quát lớn:

- Lão tiên bối lấy lớn ép nhỏ, nếu không thu tay, đừng trách vãn bối ngông cuồng!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 34

Chí Đồng Đạo Bất Hợp

Phiêu Diêu tiên cô là người biết lợi hại tiến thoái, vừa thấy Bách Hoa cung chủ có thể có thần kiếm tất phải có công lực khác thường, lão xám mặt lại thu hai cánh tay hỏi ngược lại Lạc Hồng Châu:

- Nha đầu là môn hạ người nào, mau mau nói ra?

Đồng thời Cửu Hoa Lâm Anh cũng oán hận nhìn Yến Lăng Vân:

- Có lẽ Yến ca ca đã bị con hồ ly tinh kia mê hoặc nên không còn nhận ai là người thân nữa chẳng?

Có lẽ Lâm Anh từ đầu đã ngầm có ý ganh ghét, bây giờ bất giác mới nói ra lời. Điều đó cũng chẳng có gì lạ nhất là đối với nữ nhân. Đường nhiên Bách Hoa cung chủ cũng chẳng chịu kém, nàng hoành ngang Thái Âm thần kiếm cười nhạt:

- Hừ! Nhìn đón biết đạo đức của Nam Hải môn các người cô nương chẳng muốn dọa nạt ai, việc gì phải báo tên môn phái làm chi?

Nàng nhẹ chuyển gót sen đứng sát vào Yến Lăng Vân, nhìn thẳng Lâm Anh nói:

- Xin Lâm nữ hiệp hãy tự trọng. Nếu như ngươi là bạn tri kỷ của Yến ca ca thật tất nên thể lượng cho khổ tâm của ca ca. Ta không ngại báo cho người biết, nay ca ca có nhiều mối huyết hải thâm cừ. Một người vợ là Thiên Thai Chung tỷ tỷ đã bị giết hại cả nhà, một vị hôn thê là Cát tỷ tỷ bị lão quỷ bà Cổ Hoàn giết chết. Lại còn hai nghĩa huynh là Độc Hành Tẩu Kỷ Linh và Quỷ Ảnh lang quân Công Tôn Minh đều liên tục bị thảm tử, mối hận lớn chưa rửa làm sao ca ca còn đủ tâm trí đi gặp Chúc tỷ tỷ nữa?

Nàng dừng lại quay nhìn Phiêu Diêu tiên cô:

- Còn nói tới thâm nhận đồ đệ và bá sư đều phải có sự đồng ý của cả hai, cũng vì ca ca bầm chất hơn người nên trong vòng năm nay bị các môn phái tranh đoạt ức hiếp. Theo thiên kiến của Lạc Hồng Châu ta, Yến ca ca nhờ được mấy kỳ duyên nên tự biết tất cả sở trường của các môn phái.

Khắp thế gian hiện nay e rằng khó có ai đáng làm sư phụ của ca ca. Trước đây ở Cửu Cung Sơn, ca ca đã tay không ác đấu Lạc Hồn nhai ngũ quỷ, cuối cùng chém chết Quỷ Cốc Tử Ma Giang và Âm phong tẩu Từ Hoàn, đó đủ là chứng minh.

Nói tới đó nàng cảm thấy tự hào vì chàng nên hỏi ngược Lâm Anh:

- Lâm nữ hiệp, người là người biết rộng hiểu nhiều, người có biết có lão tiền bối nào dám như Yến ca ca đơn thân độc mã đấu với Lạc Hồn nhai ngũ quỷ hợp lực thành Ngũ hành trận chăng?

Những lời của nàng chẳng những hợp tình hợp lý cắt đứt mọi vấn vít giữa chàng và hai nữ nhân họ Lâm, họ Chúc mà còn cứng cỏi đủ cả chứng minh khiến Lâm Anh á khẩu ngẩn người. Trong ngữ khí của nàng còn ngầm ý châm biếm Nam Hải phái chớ nên hy vọng thu được chàng làm đồ đệ.

Phiêu Diêu tiên cô tuy chưa tin hẳn chuyện chàng một mình đánh bại Lạc Hồn nhai ngũ quỷ nhưng sức nghĩ tới vừa mới giao thủ với chàng, công lực chàng tuyệt cao, không phải chỉ là hư ngôn. Lão ma đưa mắt thăm dò Yến Lăng Vân và Lạc Hồng Châu một hồi rồi mới nghiêng nhìn nữ đệ tử quát:

- Anh nhi hãy tìm hiểu xem con nha đầu này thuộc chiêu số phái nào rồi chúng ta sẽ tính sau!

Cửu Hoa Lâm Anh “vâng” một tiếng bước lên mấy bước, Lâm Anh mắng liền:

- Hồ ly tinh! Cô nương xem người biến hoá ra sao. Mau tiếp chiêu!

Hình như Lâm cô nương vì oán giận Yến Lăng Vân nên trút giận lên đầu Lạc Hồng Châu, vì vậy Lạc Hồng Châu cũng bưng bưng lửa giận, lập tức giao Thái Âm thần kiếm cho Yến Lăng Vân, trầm giọng quát lại:

- Lạc Hồng Châu vì tình nghĩa giữa Lâm nữ hiệp và Yến ca ca không nỡ nói lời ác độc, chứ có phải sợ người đâu? Được lắm, chúng ta hãy thử bản lĩnh nhau xem sao!

Lâm Anh mặt đầy sát khí, lập tức phát xuất quái chiêu, năm ngón tay mau như gió cuốn lúc co lúc duỗi nửa như chụp nửa như điểm, hoành thân tới. Chương thế rất lợi hại lại thêm kỳ dị, mau đến độ không nhìn thấy rõ,

quả nhiên nửa năm nay đã sở đắc được rất lớn. Lập tức Lạc Hồng Châu thi triển “Lục hợp tiềm tung bộ” lay động đôi vai, thân biến thành một đạo ảnh đỏ, mặc dù Lâm Anh xuất thủ vừa quái vừa độc nhưng thân pháp Lạc Hồng Châu nhẹ nhàng tuyệt mỹ cực tự nhiên hoá giải chiêu thế rồi thi triển “Du long hí phụng” khinh linh như gió cuốn. Gặp chiêu hoàn chiêu rất nhẹ nhàng kết thành một khí mạch không hề chịu thua kém, rất kỳ diệu và ổn định.

Lâm Anh cười gằn một tiếng, eo lưng hơi nghiêng tới, hai tay lật về thuận thế thi triển sở học, một chiêu tiếp một chiêu, một thức trả một thức mau như cuồng phong bão táp tấn công liên tiếp cuốn vào nhau không phân biệt ai và ai.

Hai cô nương đều là nữ nhân tuyệt đẹp, một người như hoa phù dung trên nước tương đương tiên nữ, một người diện sắc như hoa thược dược chẳng kém Hằng Nga trong trăng. Chỉ phân biệt được một áo đỏ một áo trắng đều thơm nức hương nồng.

Nhất thời hai bên đánh nhau khó phân khó giải, mỗi người đều sở trường riêng. Chợt lại thấy cả hai uyển chuyển đảo lộn như hai con bướm chập chờn hoặc lúc lại như hai con chim loan chim phụng cùng múa. Bấy giờ Nam Hải nữ quái Lý Xích Hà chú mục nhìn trận đấu mặt lạnh như băng. Thoạt đầu lão cứ tưởng ái đồ chỉ cần đánh vài ba chiêu là sẽ nhìn ra được tông phái của đối phương. Nhưng không ngờ quan sát đã lâu lại càng thất vọng.

Chiêu pháp của Lạc Hồng Châu có lúc chẳng thành chương pháp gì cả, lúc thì giống “Thất cầm chương” của Võ Đang, lúc lại giống “La Hán quyền” của Thiếu Lâm, một chiêu của môn phái này tiếp theo một chiêu của môn phái kia liên miên bất tận, tất cả chiêu thế của các môn phái như hợp nhất lại, làm sao nhận ra được là môn phái nào?

Chẳng những như thế, nhất là khi đối phương bùng tay diệu dụng vô cùng uy thế cực lớn không nhận ra bất cứ dấu vết gì, quả là quái dị cực điểm. Tình hình như thế khiến lão Phiêu Diêu tiên cô tự nhận mình võ học đại hành gia phải ngẩn ngơ như lạc vào trong đám mây mù, hết sức lúng túng ngượng ngùng.

Có lẽ hai cô nương đã đánh tới hiệp thứ bảy, tám chục gì đó. Đột nhiên Bách Hoa cung chủ quát to:

- Đủ rồi! Có lẽ lệnh sư đã nhận ra ta thuộc môn phái nào rồi. Chúng ta chẳng cần phí thêm khí lực vô ích!

Theo đó thân hình vọt ra khỏi vòng đấu. Vì nàng tự biết nếu đấu thêm nữa tất khó tránh được phải phân cao thấp, thương tổn hoà khí một cách vô ích, ai thắng cũng chẳng có lợi gì, chi bằng đến đó chấm dứt để ai cũng còn giữ được thể diện. Đương nhiên hành động ấy của Bách Hoa cung chủ cũng cùng với thiết tưởng của Yến Lăng Vân.

Nào ngờ Cửu Hoa Lâm Anh càn đấu càng nổi giận, từ đó kỵ sinh ra oán hận, nàng ta gầm lên:

- Hôm nay nếu tiện tỳ người không chết ắt Lâm Anh ta chết!

Đồng thời thừa cơ Lạc Hồng Châu không kịp đề phòng nàng hạ độc thủ sử xuất Nam Hải tuyệt học “Tam dương chỉ” mau như điện chớp điếm mau tới. Khoảng cách hai người lúc ấy rất gần. Nhất là Lạc Hồng Châu tưởng đối phương cũng có ý như mình, không kịp tránh né. “Nhũ căn huyết” nàng đau nhói, toàn thân chấn động kêu lên một tiếng “ối” lão đảo sắp ngã.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt. Lâm Anh vẫn chưa hết giận tiến tới định đẩy đối phương vào tử địa. May thay Yến Lăng Vân ở gần bên đã chớp nhoáng đẩy ra một luồng kinh lực chặn đứng Cửu Hoa Lâm Anh lại đồng thời hoành thân vào giữa hai nàng bảo vệ cho Bách Hoa cung chủ, chàng giận dữ quát Lâm Anh:

- Lâm hiền muội, sao lại độc ác quá thế, người ta đã nhường còn ra tay đánh lén là sao?

Chàng nói câu ấy hoàn toàn vì lẽ công bằng, nào ngờ Lâm cô nương kia bật lên khóc oà nước mắt hỏi lại:

- Yến ca ca, hiện nay có lẽ ca ca chỉ nghĩ tới người mới mà quên hết bạn cũ rồi sao?

Nàng chùi hai hàng lệ, đột nhiên rút trường kiếm oán hận nói:

- Ca ca là người độc ác vô tình vô nghĩa! Lâm Anh ta sống còn ý vị gì nữa đây?

Dứt lời liền hoành ngược kiếm lại đâm thẳng vào cổ mình. Thật ra cũng khó trách, sau khi thoát chết nàng quyết đi tìm tình lang, làm sao chịu nổi tình cảnh chàng đã có người yêu mới? Yến Lăng Vân thất kinh gọi lớn:

- Hiền muội còn có phụ mẫu lễ nào lại đại đột thế?

Lập tức chàng xuất chiêu “Phân quang tróc ảnh” đoạt lấy trường kiếm nghiêm mặt nói:

- Hiền muội chớ hiểu lầm! Trước đây ngu huynh may được giao tiếp với hiền muội thân như tay chân, tuy nay nam nữ khác biệt, tình ấy nghĩa ấy ngu huynh đâu dám quên bao giờ?

Bất quá chàng ngoài miệng nói như vậy nhưng trong bụng than thầm: “Sao bọn nữ nhi lại rắc rối khó hiểu làm vậy?”

Có lẽ Cửu Hoa Lâm Anh đã định thần, mặt nàng vẫn đầm đìa nước mắt oán hận trách:

- Hừ! Đâu dám quên? Điều ấy tiểu muội e rằng chỉ là lời nói suông! Nếu thực sự ca ca không phải là người quên tình bạc nghĩa, ca ca có dám theo tiểu muội đến Nam Hải không?

Chàng chưa biết trả lời sao Lâm Anh đã nhảy tới như muốn ôm lấy chàng. Bấy giờ trong tay Yến Lăng Vân đang cầm thanh Thái Âm thần kiếm, sau lưng chàng lại vướng Bách Hoa cung chủ đang ngồi dưỡng thương không còn chỗ để tránh lui. Nói thì chậm, nhưng sự thực rất mau, Phiêu Diêu tiên cô lập tức ra tay, nữ quái vọt tới gần Lạc Hồng Châu, rõ ràng là có ý đồ gì đó. Yến Lăng Vân hoảng hốt, trong một nháy mắt chàng phát chân khí hộ thân trong người đẩy Lâm Anh ra đồng thời trầm giọng quát:

- Lý tiền bối có ý định gì?

Ngoài cửa miếu cha con họ Thượng Quan cũng đã phi thân vào cùng quát lên một lượt:

- Người nào dám động đến chủ nhân chúng ta?

Mấy sự việc ấy nói thì dài dòng kỳ thực liên tiếp diễn ra chỉ trong nháy mắt. Phiêu Diêu tiên cô đã hồi thân lui về chỗ cũ lạnh lùng đáp:

- Tên tiểu tử vong tình bạc nghĩa này sao dám hạ nhục đồ nhi ta, không coi lão thân ra gì ư?

Bấy giờ Cửu Hoa Lâm Anh bị chân khí tiềm lực chàng đẩy lùi đến sát bên thần án bất giác nàng bi phần gục đầu khóc nức nở. Cục diện lúng túng ngượng ngùng ấy khiến Yến Lăng Vân chỉ biết đứng cau mày khổ sở không biết nên giải quyết ra sao cho phải? Lâu lắm chàng mới tìm được câu nói với Lâm Anh:

- Hiền muội chớ nên bi khổ, đợi ngu huynh sau giải quyết mấy việc riêng xong dù Nam Hải có là long đàm hổ huyết rất cũng sẽ đến một phen với hiền muội.

Bấy giờ Bách Hoa cung chủ đang ngồi dưỡng thương điều khí dưới đất bỗng mở mắt từ từ đứng lên chen lời:

- Nếu Lâm nữ hiệp không tin, chúng ta ngại gì mà không kết bạn đồng hành người sẽ biết rõ Yến ca ca không phải là kẻ vong ân bạc nghĩa.

Nàng đón lấy Thái Âm thần kiếm trong tay Yến Lăng Vân, hàng mày liễu dương lên nhìn Nam Hải nữ quái, nghiêm mặt:

- Văn bối xin nói rõ, Yến ca ca của văn bối chưa thể bái ai làm sư phụ trước khi Hoàng Sơn luận kiếm hội lần thứ hai sắp tới. Văn bối từ lâu đã nghe Lý tiền bối cả thân tuyệt thân, hôm nay văn bối cả gan xin được lãnh giáo vài chiêu thử xem truyền ngôn giang hồ đúng được mấy phần?

Mấy lời gần như khiêu chiến ấy khiến Phiêu Diêu tiên cô kinh ngạc, nữ quái Nam Hải không thể ngờ một nữ nhân trẻ tuổi như Lạc Hồng Châu vừa trúng độc môn “Tam dương chỉ” lại có thể hồi phục chớp nhoáng và lại dám khiêu chiến trực diện với mình. Chính lúc nữ quái đang trầm tư bất định bỗng nhiên ngoài cửa miếu có tiếng cười ha ha:

- Người nào gan lớn dám khiêu chiến cùng Lý lão bà tử, lão phu xin được lãnh giáo trước.

Tiếng gió chuyển động theo âm thanh phi thân vào một già một trẻ. Lão già mặt đỏ như lửa sắc diện hung bạo lưng gù hẳn xuống, râu ria mọc loạn dưới cằm, mặc một áo bào nửa trắng nửa tạc. Người trẻ tuổi chỉ độ trên dưới hai mươi đầu đội khăn võ sinh, thân hình mặc một áo bào vẽ hoa, lưng đeo một thanh võ khí như cái móc câu hình dạng rất quái lạ.

Lão nhân gù kia nhìn Nam Hải nữ quái cứ lắc đầu hoài:

- Lão đà tử xin báo mệnh, lần tới Bình Giang này, lão chỉ lấy được

một quyển sách kinh cũ. Chuyện của chúng ta coi như đã uống công rồi!

Liền đó mắt lão nhìn thấy Thái Âm thần kiếm trong tay Lạc Hồng Châu, lão buột miệng kêu lên:

- Thần kiếm tuyệt diệu, thần kiếm tuyệt diệu!

Đưa mắt thêm thường nhìn Bách Hoa cung chủ, lão hỏi:

- Vừa rồi phải chăng nữ tiểu tử này khiêu chiến với Lý lão bà tử chăng?

Không cần hỏi cũng biết bọn người này đã có hẹn ước với nhau ở đây. Trong lúc ấy gã thiếu niên trẻ tuổi rất quan hoài đến Cửu Hoa Lâm Anh, gã vội vàng chạy đến bên nàng tha thiết hỏi:

- Có lẽ hiền muội bị lệnh sư trách móc gì chăng?

Chắc trong thâm tâm lão nghĩ rằng, ở đây có mặt Phiêu Diêu tiên cô, không thể có ai dám động tới Lâm Anh ngoài chính sư phụ nàng. Lâm Anh sắc diện vẫn sầm khổ dường như không nghe không nhìn gì đến gã thiếu niên. Gã đột nhiên quay về phía Yến Lăng Vân, nhìn thấy trong tay chàng có trường kiếm, gã hậm hực hỏi:

- Có phải tiểu tử người xúc phạm tới Lâm hiền muội ta hay không, nói mau?

Bấy giờ Yến Lăng Vân nghe câu lão gù nói vừa có tới Bình Giang, lấy được một quyển kinh cũ, liên hệ với chuyện nữ quái Nam Hải đòi phong toả Ngũ Lão Phong tất có quan hệ, chàng bức bối hỏi gã thiếu niên:

- Các hạ là ai việc gì xen vào chuyện này?

Gã cười gian xảo:

- Hừm! Người tưởng người có tài có gì cơ? Ta không ngại gì nói cho người biết đại gia ta chính là Lôi Châu Tả Lân được người gọi là Thất bộ truy hồn đó!

Yến Lăng Vân cười nhạt:

- Có lẽ người muốn động thủ cùng tiểu sinh lắm, phải không? Tốt nhất người nên hỏi đồng bạn trước, nếu lỡ người thua người sẽ chịu sao?

Bấy giờ lão già gù lưng đang truyền âm nhập mật bàn luận với Phiêu Diêu tiên cô, nghe câu khiêu khích ấy của chàng, lão lập tức chuyển thân cười ha hả tiếp lời:

- Tiểu tử kia, hay lắm, ngươi và tiểu đồ ta hãy đánh cuộc đi, lão phu ta rất hoan nghênh!

Yến Lăng Vân đáp không cần suy nghĩ:

- Quý sư đồ cử việc cùng tấn công tiểu sinh, nếu tiểu sinh thua xin mặc theo lời xử trí, trái lại quyển Nam Hoa kinh trong túi tôn giá tất phải đưa cho tiểu sinh trả về nguyên chủ, và trong Mịch La Sơn trang tổn thất một nhân mạng nào cũng do các người chịu trách nhiệm.

Lão lưng gù bước lên một bước nhìn thẳng chàng:

- Tiểu tử, sao ngươi biết lão phu có quyển Nam Hoa kinh?

Chàng cao giọng:

- Nếu muốn người đừng biết tốt nhất trừ phi mình đừng làm. Hà huống tiểu sinh có tương giao với Mạc phụ chân nhân lục lão sao lại không biết chứ?

Lão già gù hơi trầm ngâm lại nhìn Phiêu Diêu tiên cô không có vẻ gì phản đối, lão liền gật đầu cười:

- Được! Vậy hay lắm, nếu tiểu tử ngươi thua chỉ cần theo chúng ta về Nam Hải là được!

Sau đó tất cả tuân tự ra khỏi miếu đến bãi đất trống vừa rồi xảy ra trận đấu với Lư sơn tứ tuyệt để thí cho rộng rãi. Cửu Hoa Lâm Anh cũng cúi đầu bước theo sau lưng sư phụ. Thất bột truy hồn Tả Lân hùng hùng hổ hổ đi trước, gã tiến ra giữa trường đấu rút binh khí đứng chờ đợi. Yến Lăng Vân cầm thanh trường kiếm của Lâm Anh từ từ bước tới, chàng ung dung nói với lão nhân gù:

- Vừa rồi tiểu sinh đã có nói tự xin lấy một chống hai, xin mời tôn giá xuất thủ.

Phiêu Diêu tiên cô khích tướng:

- Lão quý gù, ngươi chớ tự tin thái quá, tiểu tử ấy chẳng phải tay vừa đâu, coi chừng làm mất uy danh sư đồ các người đấy.

Lão nhân gù quả nhiên trúng kế:

- Cũng được! Hôm nay Hàn Sơn ta cùng lắm là kẻ bị dè bủ lấy lớn hiếp nhỏ là cùng chứ gì!

Lão bước luôn vào đấu trường, ba người đứng thành hình tam giác.

Thất bộ truy hồn Tả Lân ra tay trước, gã quát to:

- Tiểu tử mau chịu chết!

Cái móc câu kỳ dị của gã biến thành một luồng sáng phóng thẳng tới, lão gù Hàn Sơn lập tức ứng thủ đánh ra một chưởng. Nhất thời cương khí toả ra sức nặng như núi, đao quang như tuyết phóng đến, khí lạnh toát ra. Hai đồ đệ và sư phụ hợp lực thực công lực không phải tầm thường.

Yến Lăng Vân không dám chậm trễ, trường kiếm tay phải dao động thành chiêu “Thiên toàn địa chuyển” bắn ra muôn ánh hào quang, chân chàng bước theo “Lục hợp tiềm tung bộ”, thi triển Quỷ Ảnh thân pháp, lập tức chỗ nào cũng có nhân ảnh của chàng. Có lẽ chàng cố ý thi triển biểu diễn tuyệt học trước mắt Nam Hải nữ quái nên chân khí đề khởi toàn thân kinh khí toả ra bốn bề, vừa xuất thủ đã đánh bật binh khí dị dạng của Thất bộ truy hồn Tả Lân văng ra, chút xíu nữa là đã bật khỏi tay, gã liền vội vàng biến chiêu.

Tả chưởng của chàng được lục dương chân khí đề lên sung mãn đánh ra một luồng khí nóng cuốn lấy người lão gù Hàn Sơn. Uy thế cực lớn hiểm có trong vô lâm. Lão nhân Hàn Sơn vội vàng thi triển hết mười thành công lực phối hợp với đồ đệ cố tranh thượng phong.

Bụi cát trong đấu trường bay lên mù mịt giữa vùng kiếm quang chưởng ảnh giao kết lại một khối. Mọi người chung quanh không ai thốt lên một lời hồi hộp theo dõi trận đấu. Nhất là Cửu Hoa Lâm Anh trong lòng mười phần mâu thuẫn, vừa lo sợ cho Yến Lăng Vân bị thụ thương bởi sư đồ Lôị Châu, lại vừa mong lão già gù thắng để Yến Lăng Vân phải theo nàng đến Nam Hải, vì quá lo sợ đủ mọi chuyện nên mắt nàng mở to không dám chớp, mặt hết sức kích động.

Yến Lăng Vân càng đánh càng hăng, uy phong lẫm liệt, thân như rồng cuốn, kiếm quang như ánh cầu vồng, chỉ thấy thân ảnh chàng lấp lánh như chim hạc giữa bầy gà thi triển tuyệt thế khinh công, lúc trái lúc phải không sao nhận rõ.

Trong khoảnh khắc đã hơn mười hiệp. Thất bộ truy hồn Tả Lân và sư phụ đã thi triển hết năng lực liều mạng cố đánh nhưng không ngờ chiêu số đối phương huyền diệu vượt khỏi tưởng tượng, không có chỗ nào sơ hở để

tấn công, bất cứ chiêu nào của chúng cũng bị khắc chế, thân hình bộ pháp càng kỳ dị hơn vừa nhìn thấy ở trước mặt bỗng đã vọt ra sau chẳng khác gì quỷ ma, hoàn toàn không thể tiếp cận. Bỗng nhiên nghe tiếng Yến Lăng Vân bật cười:

- Tiểu sinh xin chịu đắc tội!

Thân hình chàng đột ngột vọt lên cao, trường kiếm móc ngược lên hất tung móc câu kỳ dị của Tả Lâm văng ra xa hơn trượng. Kế đó chàng đánh hoành một chưởng lên không cuốn thành một kinh lực di sơn đảo hải nóng như lửa bức bách lão nhân lưng gù thối lui không kịp.

Hai động tác móc kiếm và xuất chưởng của chàng như cùng một lúc mau lẹ đến đột không ai nhìn rõ. Thẳng bại như thế là đã phân. Hai thầy trò Lôi Châu ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau ngẩn ngốc cả người. Đến độ nữ quái Nam Hải Lý Xích Hà cũng phải ngấm ngầm kinh hoảng. Yến Lăng Vân vẫn thung dung như cũ, thần thái thản nhiên đi bộ lại gần Lâm Anh trả trường kiếm lại cho nàng:

- Hiền muội thấy bản lãnh của ngu huynh có tiến bộ chút nào không? Dù thế nào ngu huynh vẫn là ngu huynh, dù sông cạn đá mòn vẫn không biến đổi, xin hiền muội đừng trách ngu huynh hôm nay không thể theo về Nam Hải được!

Sau đó chàng chuyển thân nhìn hai thầy trò Lôi Châu:

- Nhị vị đến Mịch La Sơn có làm tổn hại đến ai không?

Lão nhân Hàn Sơn đáp:

- Lão hủ đâu dám động tới ai, xin thiếu hiệp cứ an tâm. Lão hủ hôm nay tuy thua nhưng lòng rất phục, duy chỉ chưa biết hai luồng kinh khí vừa nóng vừa lạnh của thiếu hiệp là kỳ công gì mà có uy lực lớn đến như thế?

Chàng mỉm cười:

- Tiểu sinh vốn luyện được tam âm lục dương thần công hoặc còn có tên lưỡng nghi chân khí cũng là nó.

Hàn Sơn vừa nghe thần sắc kinh dị liền, một lúc lão mới buột miệng như tự nói:

- A! Phải chăng đó là Nam Bắc nhị tuyệt độc môn huyền công như lời văn truyền ngôn chẳng? Lão hủ bội phục, bội phục!

Lão đưa tay vào túi định rút quyển Nam Hoa kinh ra trao cho chàng như lời ước hẹn. Bỗng thần sắc lão biến đổi ngấn người ra. Rõ ràng vật lấy từ Mịch La Sơn trang đã không cánh mà bay, bây giờ nếu có nói thật chắc gì đối phương đã tin? Đột nhiên lão nghi ngờ chính đồ đệ đã lấy cắp, lão nhìn Thất bộ truy hồn quát:

- Lân nhi! Quyển sách của ta đâu rồi?

Tả Lân biến sắc vội vàng khúm núm thưa:

-Ồ! Chứ không phải ở trong túi sư phụ sao? Chẳng lẽ mất rồi à?

Ngay lúc ấy người đứng sau lưng Bách Hoa cung chủ là Thiên Tổ Vô cười khanh khách:

- Lão gù lưng! Ta đã lấy trước nó cho chủ nhân ta đây mà!

Lão rút liền một ống đồng nhỏ, hai mắt nhìn Thất bộ truy hồn Tả Lân cười hi hi:

- Cả cái vật này của tiểu tử ngông nghênh cũng bị lão ta mượn tạm đây. Trả cho đó!

Lão ăn cắp này quả là thủ đoạn lạnh lợi đáng sợ!

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 35

Một Chương Cướp Con Tin

Sư Đồ Cùng Tranh Đoạt

Không hiểu sao chỉ trong một thời gian ngắn, lão già thấp lùn họ Thiên này lại đánh cắp được vật quý của hai thầy trò ấy? Quả là hành vi cổ quái!

Bấy giờ mặt trời đã sắp lặn về non tây, ráng chiều chiếu xuống dòng sông đỏ rực tạo thành muôn ngàn đoá hoa sóng, lão gù Hàn Sơn chán nản nói với Phiêu Du tiên cô:

- Lý lão bà tử, thời gian đã muộn lắm rồi, chúng ta còn việc chính không nên ở đây lâu hơn nữa!

Lão ôm quyền thi lễ Yến Lăng Vân:

- Non xanh còn đó, xin tạm biệt thiếu hiệp.

Nam Hải nữ quái Lý Xích Hà lợi dụng cơ hội ấy ra lệnh cho đồ đệ:

- Anh nhi, quả nhiên tới lúc chúng ta phải đi rồi!

Bà ta liếc nhìn Yến Lăng Vân một cái xoay thân đi xuống núi. Chỉ có Cửu Hoa Lâm Anh quyến luyến không rời, nàng ngấp ngừng đến bên Yến Lăng Vân:

- Yến Lăng Vân ca ca ơi, đừng quên tiểu muội nhé!

Chàng vội vàng đáp:

- Ngu huynh tiếc vì còn đại thù phải báo, nếu may chưa chết sẽ có phen tới Nam Hải thăm muội và Linh cô tử.

Bách hoa cung chủ quên hết hận thù đưa nàng tới đầu nhai dặn dò:

- Lâm nữ hiệp yên tâm, Yến ca ca tuyệt không phải kẻ quên tình phụ nghĩa, tiểu muội xin đứng ra làm chứng.

Lâm Anh nhìn nàng sắc lăm vội vàng quay đuổi theo sư phụ. Lạc Hồng Châu nhìn theo bóng hai sư đồ thở dài, Yến Lăng Vân quan thiết hỏi nàng:

- Châu muội thương thế ra sao, đã phục hồi thật chưa?

Nàng gật đầu cười đáp:

- Lâm muội muội của ca ca chỉ vì lệnh sư phụ chứ đâu nỡ hạ độc thủ, thiếp đã uống mấy viên linh dược khỏi hẳn rồi.

Yến Lăng Vân nắm lấy tay nàng:

- Lòng rộng lượng của muội muội thật đáng quý, ngu huynh lấy làm mãn ý.

Lạc Hồng Châu cười khanh khách:

- Khỏi cần ca ca khen nịnh nữa, chúng ta nên về thuyền thôi.

Yến Lăng Vân gật đầu nắm tay bạn cất bước xuống phía dưới chân núi. Ngờ đâu chính lúc ấy bỗng có tiếng gọi lớn sau lưng:

- Xin Yến tướng công dừng bước, lão phu Chu Lượng đến đây!

Chàng xoay thân lại nhìn, thì ra đó là lão nhân chàng đã gặp một lần ở Tương Dương, Thất đỉnh Thần Ưng Chu Lượng từ trên núi chạy xuống. Chàng vội nghinh đón:

- Chu lão anh hùng sao lại đến đây, vinh hạnh vinh hạnh.

Thất đỉnh Thần ưng hớn hờ vội cung tay:

- Lão hủ mới tới từ hôm qua, chỉ vì Nam Hải nữ ma đầu kia năm xưa có lần đã gặp nên không tiện xuất hiện, may hiền đệ vừa biểu lộ thần uy đuổi chúng chạy mất thực là khoái.

Yến Lăng Vân giới thiệu lão với Bách Hoa cung chủ và mời lão lên thuyền hàn huyên, nhưng Chu lão lắc đầu:

- Lão hủ phải ở đây đợi bằng hữu không thể phân thân, xin được tâm lãnh hảo ý của hiền đệ.

Sắc mặt lão lộ vẻ lo lắng tựa hồ có chuyện gì quan trọng lắm. Yến Lăng Vân động tâm vì điều ấy vội hỏi:

- Xem thần sắc lão anh hùng hình như đang có việc gì khó khăn, nếu như cần tiểu đệ trợ lực xin cứ nói rõ, chúng ta mới gặp một lần nhưng đã là thân, biểu đâu cũng là việc nghĩa mà tiểu đệ cần làm?

Có lẽ Chu lão đợi chàng cũng chỉ vì là có ý như thế nhưng chưa tiện nói ra. Nghe chàng gợi ý lão liền thở dài:

- Hiền đệ nhãn lực như thần, lão hủ xin thú thật xin hiền đệ giúp ta một tay.

Lão chỉ vào cái miếu:

- Nói ra dài lắm, đây có cái miếu của Lữ Ẩn xưa kia hiệu xưng Trích Tinh Thủ và lão hủ có sơ giao cũng phải không là kẻ tầm thường, nếu thuyền nhị vị có thể đợi, xin mời vào đó lão hủ sẽ nói cho nghe.

Trong miếu cũng vừa đi ra một lão hán mặc áo xanh râu dài tới ngực, hình dung như một nông dân, lão tiếp lời mắng Chu Lượng:

- Lão quái này, miệng người sao độc thế? Giới thiệu ta sao giới thiệu không đủ làm sao ta còn ở cái Tiểu cô sơn này được nữa?

Lập tức lão tiến lên cung tay thi lễ:

- Nhị vị tuyệt học cái thế, vừa rồi đã đuổi quần ma khỏi bản sơn, tiểu lão cung kính bất tận, nhân danh là chủ nhân ở đây, xin mời chu vị vào miếu.

Yến Lăng Vân kinh ngạc không ngờ nơi đây có cao nhân ẩn tích, chàng vội đáp lễ, Bách Hoa cung chủ vội quay sang dặn môn hạ neo thuyền chờ đợi rồi cùng chàng theo hai lão họ Chu họ Lữ vào miếu. Bấy giờ trời đã vào đêm, trước tượng thần đèn nến đã thắp sáng rực.

Chủ nhân Trích Tinh Thủ Lữ Ẩn đãi khách rất chu đáo, trong gian mật thất sau điện đã dọn sẵn bữa tiệc nhỏ mời hai người khách nhập tiệc và nghe Chu Lượng kể lại đầu đuôi sự việc. Thì ra Chu lão tính tình nghĩa hiệp, mười năm trước đã từng gặp chuyện bất bình đánh một tên đại đạo độc cước một chương. Tên ấy họ Tiêu tên Minh Viễn biệt hiệu Tam Thủ Diêm La ở cách đây không xa. Chuyện ấy vốn là một chuyện chẳng có gì quan trọng. Nào ngờ Tam Thủ Diêm La lấy làm sỉ nhục, lập ý đi tìm minh sư học được tuyệt kỹ rồi sẽ rửa cái nhục chương ấy. Truyền thuyết cuối cùng hãn bối sư ở Chung Nam sơn là một vị quái nhân có tên tuổi khi xưa là Thiên Tàn Tẩu Hồng Đồng.

Sau khi thành tài hãn xuất sơn, trong vòng một tháng đến tìm Thất đỉnh Thần ưng trả thù. Ngờ đâu, lúc ấy Thất đỉnh Thần ưng đi thăm bạn bè chưa về, Túc Minh Viễn không chịu về tay không, trong cơn giận hãn bắt theo đứa cháu mới bảy tuổi của Chu lão rồi bắn lời nhảm Chu lão trong vòng một tháng phải đến Đại Cung hồ giải quyết thù hận. Ngày mai là ngày cuối cùng trong kỳ hạn ấy. Thượng Quan Bình tất nhiên không tự tin không dám hẹn như vậy, mười năm nay Tam Thủ Diêm La mai danh ẩn tích khổ

luyện, hôm nay rõ ràng không thể khinh địch.

Khi Chu lão về nhà hết sức lo sợ, nhất là đối phương đã nắm được con tin, cũng không thể không y hèn. Tuy Thất đỉnh Thần ưng cũng có cầu viện vài người bằng hữu nữa nhưng người thấy nghĩa ra tay trên đời này rất ít, ai nấy đều chối từ. Huống gì đối phương lại là môn nhân đệ tử của Thiên Tàn lão quái, nếu không là kẻ có tuyệt học siêu phàm không ai dám dây vào chuyện này.

Tình thế bức bách, một mặt Chu lão đành sai gia nhân mời đến đây một vị còn có chút tình đồng môn là Một vũ tiên Vu Thông, một mặt đơn thân độc mã đến đây chờ đợi. Nào ngờ gặp ở đây một bạn cũ ẩn cư đã lâu là Trích Tinh Thủ Lư Ẩn. Lư Ẩn vì ở gần Đại Cung hồ nên cũng biết tường tận tình hình ở đó. Theo lời đồn, chúng nhân Đại Cung hồ gần đây chiêu nạp rất bọn thủy khấu sông Trường Giang có ý muốn xưng hùng giang hồ, kể cả sư phụ Thiên Tàn lão quái và đồng môn ở Chung Nam sơn là Thiết Thoái Hồ Luân cũng có mặt ở đó. Dù có Trích Tinh Thủ hùng tâm tương trợ đi nữa cũng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, nhất định không phải là địch thủ của chúng. Nhất là mới đây thấy bọn Phiêu Diêu tiên cô hiện thân ở Tiểu cô sơn, lão càng nghi bọn này đáp ứng lời mời của thiên Tàn sư đồ đến trợ lực, lão càng thêm lo sợ.

Cho nên trong tình hình ấy Thất đỉnh Thần ưng Chu Lượng vừa thấy Yến Lăng Vân vui mừng khôn xiết, nhất là Trích Tinh Thủ Lư Ẩn vừa rồi có ẩn thân nhìn thấy Yến Lăng Vân biểu diễn thần uy đuổi chạy thầy trò lão nhân gù Hàn Sơn. Đợi Chu Lượng vừa kể hết, Lư Ẩn liền cười ha hả:

- Lão họ chu ời! Có lẽ tổ tiên người ăn ở có đức lắm nên lâm nguy mới gặp được Yến thiếu hiệp và vị nữ kỳ nhân đây chăng? Kế hoạch của ta hôm nay là chúng ta không cần hành động lén lút, cứ đợi vài ngày nữa công khai đến hỏi tội bọn chúng.

Yến Lăng Vân cũng đồng ý với lời ấy. Tất cả đều quyết định ngày mốt sẽ tìm đến Đại Cung Hồ. Nói đến Đại Cung Hồ vị trí nằm ở phía bắc sông Trường Giang địa điểm cuối đất Sở đầu đất Ngô đối diện với Tiểu cô sơn. Tuy không nhiều cảnh đẹp bằng Phiêu Dương hồ ở Động Đình nhưng cũng khá nổi tiếng. Nhất là hồ khá rộng khói sóng bốc suốt đêm ngày rất đẹp.

Lưng nó dựa vào Đại Biệt sơn quay mặt ra sông Trường Giang, hình thế kỳ thú do đó bọn cường nhân đại đạo hay ra vào nơi đây chiếm làm chỗ để cướp bóc quấy phá.

Trên bờ Lục chân gần đây có xây dựng một toà trang viện đặt tên là “Tiêu gia trại” rất hùng vĩ, sự đề phòng giới bị ở đây rất nghiêm ngặt, bên ngoài trang viện lúc nào cũng có bọn đại hán đeo đao rất hung dữ.

Bấy giờ đã gần ngọ, bỗng nhiên có một mũi tên tiễn bắn lên bầu trời. Tiếp đó từ bờ bên kia có một chiếc thuyền nhẹ phá sóng chạy tới như bay. Xem tình hình chắc có kẻ giang hồ nào đó tìm đến bãi sơn. Trong khoảnh khắc đã nhìn thấy rõ trên thuyền đứng sẵn ba người, đầu tiên là một lão đầu trọc râu dài tới ngực rất to lớn. Đằng sau là hai người, một đại hán trung niên mặt vàng và một thư sinh áo xanh thần thái phong lưu rất mực.

Trong trang viện liền đi ra một lão hán miệng to mày rậm hai mắt sâu hoắm. Vừa thấy lão nhân trên thuyền bước lên bờ đã liền ôm quyền cười ha hả:

- Tiêu đương gia phong độ vẫn như xưa, lão hủ Chu Lượng theo hẹn đến đây có hơi chậm trễ kính xin tha thứ.

Đồng thời chủ nhân cũng cung tay đáp lớn:

- Biệt ly vậy mà đã mười năm, Tiêu Minh Viễn ta lúc nào cũng nhớ lão, hôm nay được gặp thật là vạn hạnh.

Hai oan gia gặp nhau mà chẳng khác gì bằng hữu gặp lại. Lập tức các người bên Chu lão được chủ nhân mời, họ ngang nhiên vào trang. Trong đại sảnh tối mờ mờ nhưng trần thiết cũng rất đường hoàng. Ngồi chính giữa là một lão nhân đầu nhỏ xú ánh mắt sáng ngời, râu tóc như mọc liền với nhau. Hai bên thị lập rất nhiều già trẻ đều có tướng mạo hùng hổ khí thế uy mãnh, phảng phất giống như hình tượng bọn Lương Sơn Bạc trong Thủy Hử.

Bất quá Thất đỉnh THần ưng Chu Lượng đã tính toán trước nên mặt không đổi sắc thần thái ung dung nganh nhiên ôm quyền chào một cái rồi ngồi xuống. Chủ nhân Tam Thủ Diêm La rất lấy làm bất mãn hẳn trầm giọng nói luôn:

- Họ Chu kia, chúng ta cứ nói thẳng, mỗi thù một chương khi xưa,

hôm nay phải tính là sao?

Không đợi câu đáp, hăn gian xảo tiếp:

- Chúng ta vốn không cùng một tâm chí, đối với các người ta chẳng cần phải lấy lễ tiếp đãi, chỉ vì mười năm nay Tiêu mỗ cứ nhớ mãi chương ngày xưa có ý giữa mặt chúng nhân tử thí lại một phen xem thực sự ai là người không có bản lãnh.

Tên gian tặc này cố ý khích động cho thấy hăn rất căm hận. Chu Lượng cố ý thất kinh:

-Ồ! Có lẽ Tiêu đương gia gần đây đã luyện được tuyệt kỹ gì chẳng?

Lão nhìn quanh giả vờ tỉnh ra, gật đầu:

- Thảo nào trước đây chỉ là một người thất cước bây giờ đã nghiêm nhiên trở thành một đại trại chủ rồi! Chu mỗ đã dám tới đây tất nhiên dám nghe lời đương gia tất cả, cùng lắm xin được lãnh giáo vào chiêu mới học của đương gia là cùng chớ gì?

Hiển nhiên Chu lão cũng không chịu kém, cố ý chọc giận đối phương. Tiêu Minh Viễn biến sắc, vừa vất cái áo choàng ra khỏi vai vừa cười hăng hắc:

- Sát nhân thường mạng. Hôm nay Tiêu mỗ muốn rửa sạch nợ năm xưa!

Chu lão cười nhạt:

- Ta xin hỏi trước, hôm nay nếu người thua lại là các hạ, ta lại phải đợi mười năm nữa hay không?

Câu ấy chẳng khác nào nói:

“Xưa kia chương ta đã lưu tình bây giờ ta không thể tha thứ được nữa”. Câu ấy dĩ nhiên đối phương tức uất lên lập tức phi thân tới dựng chương ngang ngực gầm to:

Lão tặc Chu Lượng! Đến đây mau ném mùi thiết chương của Tiêu Thái gia ta!

Chu Lượng cũng đứng dậy bước ra trường đấu. Bằng hữu lão là đại hán mặt vàng vôi vượt qua lão đến trước mặt Tiêu Minh Viễn cười nhạt:

- Hừ! Với loại tặc đồ này đâu xứng đáng đánh với Chu sư ca ta, có bao nhiêu bản lãnh hãy sử dụng hết đi, bản nhân tiếp chiêu cho cũng được!

Tam Thủ Diêm La từ khi báỉ sư ở Chung Nam, mười năm ẩn tích bây giờ xuất đạo lần thứ hai, tự phụ thân giá cực cao, khinh thường không thèm động thủ với kẻ vô danh. Lần này hẳn cố ý tìm trả thù Chu lão rửa hận cái chưởng mười năm trước, hẳn không có ý muốn động thủ với ai khác nhưng vì ngôn ngữ đại hán này nghe rất chói tai khiến hẳn chịu không nổi, mắt hẳn hung quang quát to:

- Tiểu bối muốn chết, lão phu sẽ cho người mở mắt!

Đồng thời hẳn hô hai tiếng “tiếp chiêu” tức thì đập trung cung thi triển “Vân long ngũ nhạc” mau như gió cuốn đập xuống đầu đối phương. Bất luận về chiêu thức hay hoả hầu đều cực cao thực không tầm thường. Theo hẳn dự liệu, một chưởng ấy tối thiểu cũng nặng đến trăm cân địch nhân quyết không chịu nổi.

Nào ngờ chưa kịp chuyển niệm chợt thấy trước mắt bóng áo xanh lướt qua đối phương thuận tay vươn lên đã bắt trúng mạch môn yếu huyết hẳn, hẳn mềm nhũn toàn thân không thể động đậy được gì nữa đau đớn muốn xé ruột gan. Tên trung niên hán ấy cười nhạt hỏi gặng:

- Thế mà gọi là khổ luyện công phu mười năm ư? Đừng để ta ra tay nữa, mau đưa con tin giao lại đây, ta sẽ tha mạng người một phen.

Bọn quần tặc đầu tiên chẳng coi các người Chu lão vào đâu nên ấy nấy vẫn ngồi yên không động. Có lẽ chúng cho rằng chỉ cần Tam Thủ Diêm La liệu lý cũng xong đỡ phải mang tiếng lấy nhiều hiếp ít. Đến bây giờ tình hình xảy ra như thế, bọn chúng ai nấy đều thất sắc hỗn loạn. Lão quái vật ngồi trên cao bất giác đứng dậy phi thân rơi xuống sảnh. Giọng nói lão cất lên the thé như giọng khỉ:

- Tiểu bối không được động tới đồ đệ ta, lão phu Chung Nam Thiên Tàn Tẩu đây!

Không ngờ đại hán mặt vàng như không thèm để ý hơi cười nho nhỏ hỏi lại:

- Lão quái người mười năm trời chỉ dạy được cái bị thịt này thôi sao? Được lão nghe đồ đệ làm chuyện phi nghĩa, món nợ này lão nhân lãnh cũng xong!

Lão Thiên Tàn Tẩu này thành danh đã sáu mươi năm, xưa kia độc bá

vùng Quan Tây uy chấn bạch đạo hắc đạo, người giang hồ nhắc đến tên lão ai nấy đều sợ xanh mặt đâu ai dám trước mặt ngang nhiên đến thế?

Nhất là bây giờ đồ đệ của lão đã lọt vào tay người, ném chuột sợ vỡ đồ, lão quái nổi giận đến độ râu tóc lay động dựng ngược đầu biến thành y như một con chuột cống xù lông.

Một lúc lão mới lừ mắt trầm giọng:

- Tiểu bối ngươi dám đòi trả nợ với lão phu, sao chưa thả đồ đệ ta ra?

Quái thủ thư sinh.

Đại hán mặt vàng hơi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Chúng ta hãy trao đổi con tin rồi hãy nói chuyện khác. Mau đem đứa bé bị các người bắt cóc ra đây.

Lời đề nghị ấy, theo lão quái là rất có lý vì lão nghĩ:

“Chỉ cần các người thả người của ta, ta đâu sợ các người thoát thân khỏi nơi đây được?”

Lão đưa mắt ra hiệu cho đồ chúng, lập tức đứa cháu của Chu lão được đưa ra, đại hán mặt vàng y lời thả tay buông Tam Thủ Diêm La. Lão biệt hiệu là “Diêm La” ấy nhìn sư phụ khúm núm:

- Đồ đệ bất hạnh, nay chỉ còn trông cậy vào sư phụ.

Đương nhiên bây giờ lão quái không còn gì tránh né nữa, lão đưa cặp mắt nhanh như điện giảo hoạt nói với đại hán mặt vàng:

- Tiểu tử giỏi lắm, ngươi hãy xem lợi hại của lão phu đây.

Vừa nói chân lão vừa bước tới. Hai cánh tay lão rất kỳ dị, một tay rất ngắn nhưng một tay lại dài quá khổ, cánh tay ngắn của lão hơi lay động, đột nhiên cánh tay dài vung lên, năm ngón tay xẹt ra năm ngọn lửa lạnh buốt, thân lão theo chưởng nhanh như chớp tiến tới cực kỳ lợi hại.

Nhất thời Chu Lượng đứng ngoài hơn trượng mà cũng cảm thấy khí lạnh thấu xương phải vội vàng lùi lại mấy bước nữa. Lão quái ấy giận đến cực điểm nên xuất thủ chiêu đầu đã sử độc môn “Huyền Băng Chưởng” rập tâm đả địch nhân vào tử địa, quả là danh bất hư truyền.

Nào ngờ đại hán mặt vàng vẫn đứng an nhiên như cũ, dường như chẳng để ý gì tới, đợi khi chưởng thế bức đến gần, mới thấy thân hình y nhẹ nhàng chuyển động lướt ngoặt ra sau lưng lão quái, cất tiếng cười lớn:

- Té ra dọa nạt nhau ghê gớm mà cũng chỉ có thể thôi ư?

May Thiên Tàn Tẩu đã từng trải quá nhiều cuộc đấu kinh nghiệm rất phong phú, tuy lão có sợ thâm nhưng tinh thần vẫn không loạn, lập tức lão biến thế, hai cánh tay một ngắn một dài cùng múa lên cuốn theo một luồng kình phong lăm liết. Tình hình xảy ra thật cổ quái, lão chỉ nghe tiếng địch nhân nói chứ không thấy bóng địch nhân ở đâu.

Đại hán mặt vàng dường như chẳng e sợ gì chưởng phong lạnh như băng của lão quái, thân ảnh y như ma quỷ, thân hình y chẳng khác nào một tờ giấy mỏng dán sát vào lưng lão quái và như vậy luôn luôn xoay chuyển sau lưng lão như bóng theo hình. Vừa xoay theo lão, y vừa nói lớn với bọn quần tặc:

- Tên lão tặc già này có lẽ phát chứng điên rồi chẳng? Mau cứu lão!

Thiếu niên thư sinh đứng bên ngoài liền vỗ tay cười ngặt nghẽo:

- Có tên đồ đệ kia tất có lão sư phụ nọ, thực là nực cười chết đi được!

Đương nhiên bọn quần tặc lúc bấy giờ thấy lão tổ sư bị địch nhân đùa giỡn như thế ai nấy sợ xám mặt, nhất là Tam Thủ Diêm La chưa kịp hoàn hồn lại nhìn thấy tình cảnh thảm thương hí lộng như thế hấn cứ ngẩng mặt há mồm ra nhìn. Hai đối thủ cứ quay như chonh chóng như thế là lão quái chẳng làm sao được, địch thủ vẫn bám sát sau lưng lão không cách nào gỡ ra.

Nếu như nói thắng bại như vậy là đủ định luận. Đang lúc lão lúng túng đột nhiên trong sảnh vọng ra tiếng gọi thánh thót:

- Người nào đến đây ngông cuồng, cô nương ta đến đây.

Một bóng nữ nhân uyển chuyển bay vọt ra, đồng thời đại hán mặt vàng hốt nhiên tung thân ra khỏi hện trường, tay y đưa lên chúi mạnh chất thuốc “dung dịch” để lộ ra bản mặt tuần tú, lớn giọng nói với vị cô nương mới đến:

- Lâm hiền muội, sao lại ở trong sào huyệt tặc đảng này làm gì?

Đương nhiên cô nương ấy là ai, không nói cũng biết vì sao đại hán mặt vàng ấy chính là Yến Lăng Vân đã gọi là “Lâm hiền muội” tất phải là Cửu Hoa Lâm Anh rồi. Tình hình xoay chuyển ấy khiến thầy trò Thiên Tàn lão quái mờ mờ mịt mịt như rơi vào mây mù, nhất là Tam Thủ Diêm La

lâm tướng Yến Lăng Vân là môn hạ đệ tử của Nam hải phái, hẳn vội ôm quyền thi lễ:

- Thì ra thiếu hiệp cũng là cao đồ của Nam Hải tiên cô đến đây hí lộng chơi phải không?

Yến Lăng Vân không thèm để mắt tới hắn, chàng chỉ chú ý đến Lâm Anh đợi nàng trả lời. Có lẽ Cửu Hoa Lâm Anh cũng bị bất ngờ vì lâu lắm mặt nàng cứ ửng đỏ ấp úng đáp:

- Tiểu muội chỉ theo gia sư...đến đây..

Nói đến đây nàng liếc mắt nhìn chàng rất bí mật rồi chẳng chịu nói tiếp gì cả. Rõ ràng hai thầy trò nàng đến đây ắt phải có mưu đồ gì đó. Giữa lúc ấy trong bọn tặc nhân có Trường Giang thất hùng nhô ra thiếu niên giả trang làm đại hán mặt vàng ấy chính là “quái thư sinh” mà chúng đã gặp ở Vi Sơn Hồ, thừa cơ chàng bận đối đáp với Lâm Anh, chúng đứng dậy lên ra ngoài lẫn mất. Bấy giờ Tam Thủ Diêm La cũng chợt tỉnh ngộ ra đây là tên “quái thư sinh” nổi tiếng mà hắn nghe đồn đãi mấy tháng nay, hắn giật mình thất sắc. Duy có Thiên Tàn lão quái cố định thần tay chỉ Yến Lăng Vân, miệng lạnh lùng hỏi Lâm Anh:

- Tiểu tử này và quý phái có quan hệ như thế nào, cô nương hãy nói thật cho ta biết?

Câu hỏi ấy đối với Lâm Anh quả có khó trả lời nên nàng cứ ngập ngừng lúng túng một lúc lâu mà chẳng nói sao. Chính vì vậy lão quái càng thêm nghi, bất giác phần nộ to tiếng:

- Chẳng lẽ lệnh sư không tuân thủ tín ước cố ý ngầm sai tiểu tử này đến đây thị uy với sư đồ lão sư sao?

Lão bật cười hăng hắc:

- Nếu quả có ý chiếm đoạt một mình lệnh sư đừng hòng. Không có lão phu, không ai chiếm báu vật ấy được đâu!

Nghe khẩu khí này, hiển nhiên giữa bọn chúng đang hợp lực mưu đồ đoạt vật gì trên quý nên có ý nghi ngờ lẫn nhau. Nhân vì thế Yến Lăng Vân hơi động tâm, chàng tìm cách giải vây cho Cửu Hoa Lâm Anh, mắt nhìn thẳng Thiên Tàn Tẩu chàng quát:

- Lão quái vật không nên đa nghi, tiểu sinh chỉ là nghĩa huynh của

Lâm nữ hiệp, chẳng có liên quan gì đến Nam Hải phái cả. Bất quá tiểu sinh bất ngờ đến đây kể cũng có duyên, nơi đây có báu vật gì biết đâu tiểu sinh cũng được chia phần?

Chàng chỉ có ý thăm dò vậy thôi, thế mà không ngờ vừa lúc ấy lão gù lưng Hàn Sơn cũng xuất hiện phi thân từ trong hậu sanh hướng về Thiên Tàn Tẩu gọi lớn:

- Báu vật đã xuất hiện rồi, lão phế nhân sao không hạ thủ mau mau đi?

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 36

Vô Phúc Tranh Bảo Vật Bị Thiêu Thân

May Mắn Gặp Kỳ Công, Tăng Chân Khí

Trên kia đang nói về tiểu hiệp Yến Lăng Vân và Bách Hoa cung chủ giả trang theo Thất đỉnh Thần ưng Chu Lượng vào Đại Cung Hồ bắt giữ Tam Thủ Diêm La và sư phụ Thiên Tàn lão quái đoạt con tin, uy chấn quần tặc.

Nhất là lão gù Hàn Sơn từ hậu sảnh phi thân ra báo tin bảo vật đã xuất hiện thúc giục Thiên Tàn lão quái mau hạ thủ. Hốt nhiên lão nhìn lại nhận ra Yến Lăng Vân bất giác lão ngăn người. Lão lại tưởng chàng được chủ nhân mời đến, lão đâm ra lúng túng hết sức cứ giương hai mắt nhìn thầy trò Thiên Tàn Tẩu chẳng biết nói gì thêm. Chính lúc ấy Thiên Tàn lão quái cũng đang nửa ngờ nửa hăm hực, lập tức cười nhạt:

- Xưa nay lão phu không thích làm việc không công cho người, ai có việc nấy cứ việc mà làm!

Câu nói ấy lão đã đổ cho Yến Lăng Vân là đồng đảng của Nam Hải phái nên lão có ý báo trước, bảo vật kia ai mạnh là có quyền thụ hưởng. Lão gù Hàn Sơn lại ngờ chủ nhân họ Tiêu đã mời đến đây một cao thủ để dễ bề bội tín chiếm đoạt bảo vật một mình nên lão nổi giận ngay tức thì:

- Hay lắm! Để rồi coi ai đoạt được!

Sau câu giận dỗi ấy lão xoay thân vào lại hậu sảnh. Cửu Hoa Lâm Anh liếc nhìn chàng một cái rồi theo lão vào luôn.

Bách Hoa cung chủ là người tuyệt đỉnh thông minh, chớp mắt đã hiểu liền sai Chu lão hầy mang đứa cháu rời khỏi nơi đây rồi mới nắm tay chàng vào hậu sảnh theo sau hai môn đệ Nam Hải phái. Ngờ đâu hai người vừa phi thân đến hậu trại đã nghe tiếng hô hoán hỗn loạn. Đưa mắt nhìn tới một vùng bụi mù có một con vật dài bốn năm thước nửa giống như rùa mà không phải rùa, nửa giống con trút mà không phải con trút rất kỳ quái từ dưới cái hồ giữa sân bò lên đuổi theo Phiêu Diêu tiên cô Lý Xích Hà. Con quái vật ấy có sáu cái chân ngắn, đuôi dài như một cái roi lớn, hai con mắt

trộn trùng chiếu ra ánh đỏ rất dễ sợ. Nhất là toàn thân nó màu đỏ tía, nó đi qua nơi nào cỏ cây nơi ấy lập tức bốc cháy. Mặc cho Lý Xích Hà phát xuất liên tiếp độc môn “Tam dương chỉ” chẳng có chút công hiệu nào chặn đứng được nó. Trái lại còn như đổ dầu vào lửa làm nó tăng thêm phần hung dữ.

Yến Lăng Vân vừa nhìn thấy con quái vật liền kinh hoảng buột miệng:

- Con quái vật quỷ ma gì vậy?

Bách Hoa cung chủ chỉ thản nhiên mỉm cười:

- Không! Đó là con “hoả hận” (cá đuôi lửa) ngàn năm mới có một lần, chúng ta may lắm mới gặp đó.

Thấy chàng vẫn ngơ ngác nàng ghé sát tai chàng tiếp:

- Con vật này luôn luôn có hai con đực cái theo bên nhau, tất nhiên sẽ còn một con nữa sắp lên đây, Yến ca ca hãy dùng Tam âm thần công chặn đường rút của nó, muội muội sẽ dùng Thái âm thần kiếm chế phục nó đoạt bảo vật chơi.

Quả nhiên nàng nói không sai. Thoáng chốc đã thấy từ dưới hồ thò lên một cái đầu loạng choạng bò lên thẳng đến Phiêu Diêu tiên cô khiến bà ta tới tấp lui không kịp. Yến Lăng Vân theo lời Lạc Hồng Châu, thân hình chàng lay động phi thân tới gần bờ hồ chặn đường quay về của hai con vật, chàng vận công lên chuẩn bị.

Nguyên lai khi mới có mảnh đất này bốn bề đều là sông nước nhưng nhiều năm khô hạn cây cối khó sống nổi. Cư dân sống chung quanh tương truyền ở giữa lòng hồ có con “hoả long” (rồng lửa) nên xuân thu nhị kỳ đều phải làm lễ tế. Tam Thủ Diêm La Tiêu Minh Viễn là người đẻ ra và lớn lên ở đây nên hiểu rất rõ điều ấy, và vì vậy Thiên Tàn Tẩu cũng hiểu rõ luôn nên nhân lúc đệ tử xuất sơn, lão theo về đây do thám thử.

Cuối cùng lão phát hiện ra nơi này là đây sinh sống của con “Thiên niên hoả hận” mà người võ lâm rất thèm khát, cứ theo truyền thuyết thì con vật này sinh ra nhờ thụ hưởng khí thuần dương, vậy nó cứng hơn sắt đá lại kỵ nước lửa, cái đuôi có thể biến thành binh khí đập tan bất cứ vật gì cứng nhất. Quý nhất là viên đan trong bụng nó, người thường uống được viên đan ấy có thể trẻ mãi không già, dù cho bệnh tật lâu năm cũng được cải tử hoàn sinh. Còn như người luyện võ công mà uống được nó thì công hiệu

càng lớn, ít nhất cũng bằng trăm năm khổ luyện, tức thì đạt cảnh giới “Tam hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên”.

Thiên Tàn lão quái tự tin mình đã luyện được “Huyền băng chương” có khả năng chế ngự cương khí, vừa nhìn thấy con quái vật đã mừng thầm vì phúc duyên trời cho, lão vội sai đồ đệ thiết lập gấp trang trại ở đây vây kín lấy cái hồ “hoả long” vào trong vườn nhà, rồi suốt ngày tìm cách đoạt cho được con quái vật “hoả hận” kia.

Bọn chúng đình ninh bảo vật đã nằm trong túi chúng, nào ngờ đã mấy tháng qua chúng không tài nào chế phục được hai con quái vật ấy, trái lại con quái vật ấy còn giết của lão mấy tên môn hạ, lão quái Thiên Tàn đành lòng mời đến mấy bằng hữu quen biết trước đây để hợp lực khống chế quái vật, trong ấy có lão gù Hàn Sơn. Thoạt đầu lão chỉ mời Hàn Sơn, không ngờ Hàn Sơn lại dẫn cả thầy trò Phiêu Diêu tiên cô Lý Xích Hà. Chuyện lỡ tiết lộ, tuy trong bụng lão chẳng thư thái chút nào vì khó mà điều hành theo ý mình nhưng cũng chẳng biết làm sao.

Bây giờ lão thấy Nam Hải nữ quái lâm vào thế khó cầm cự với hai con quái vật, lão chỉ khoanh tay đứng nhìn. Ngoài kia thể của lý Xích Hà đã là thể cỡi lưng cọp, vì tham bảo vật bà ta không thể bỏ qua, vả chẳng trước mắt chúng nhân, bà ta càng cố cưỡng giữ thể diện không lên tiếng gọi Thiên Tàn Tẩu cứu viện. Đồng thời hai con quái vật kia cũng bị khí “Tam dương ly hoá” trong người Phiêu Diêu tiên cô hấp dẫn cũng quyến tiến bước, càng lúc càng gần, trong vòng chu vi vài trượng không khí nóng như lửa.

Có lẽ Nam Hải nữ quái lập ý ra chiêu tối hậu, bà ta đột nhiên hú lên một tiếng song chương đảo lộn đánh tới đây ra hai luồng kinh khí đỏ au quét tới đối phương. Cứ vào lúc bình thường, khó có người chịu nổi song chương này của bà. Nhưng không ngờ chương trúng thân con quái vật “Thiên niên hoả hận” ấy như trúng vật không có tri giác. Trái lại chương ấy chỉ làm khích động thêm sự giận dữ của chúng, hai con quái vật ngẩng cao đầu, dường như chúng kêu hay rên gì đó một tiếng, phun ra một luồng khí đỏ. Đầu Phiêu Diêu tiên cô vội nghiêng qua tránh nhưng luồng khí ấy đã bén vào áo, toàn thân bốc lửa bị trọng thương tức thì. May mà công lực bà

khá thâm hậu, cổ hít một hơi chân khí vội vàng vọt thân xa ra mấy trượng mới hôn mê bất tỉnh lăn xuống đất. Những đình đài thủy tạ gần đó cũng bị lửa bén vào lập tức cháy bùng lên.

Thiên Tàn lão quái nếu không xuất thủ ắt không thể giữ được sơn trại làm mối cho lửa, lão vội đề tụ chân khí, tung thân tới, hai cánh tay múa điên cuồng phát xuất độc môn Huyền băng chương lực. Nhất thời khí lạnh tuôn ra quạt tới hai con quái vật.

Hai con quái vật ấy thấy trước mặt bị ngăn cản liền chuyển thân cất hai cái đuôi lên cao quét tới như hai con rồng đan vào nhau. Xui xẻo thay, vô tình hai cái đuôi ghê gớm ấy cùng đập trúng Thiên Tàn Tẩu và Tam Thủ Diêm La khiến cả hai đau mờ cả mắt văng ra xa mấy trượng xương cốt gãy nát chết liền tức thì. Quang cảnh kinh dị đến nỗi quần tặc run lẩy bẩy chen nhau bỏ chạy. Ngay đến thầy trò Hàn Sơn và Cửu Hoa Lâm An cũng vội vội vàng vàng ôm đỡ Phiêu Diêu tiên cô đang trọng thương lên chạy trốn mất.

Chỉ còn lại tiểu hiệp Yến Lăng Vân và Bách Hoa cung chủ vẫn đứng im bất động tại đó, một người đã ngậm vận Tam âm chân khí hoành thân ngăn chặn đường về hồ của quái vật, một người rút Thái âm thần kiếm sắp chém tới. Khi nhìn thấy hai con quái vật quay đầu định rút lui, Yến Lăng Vân quát lên một tiếng lớn đẩy mạnh ra luồng chân khí cực hùng hồn cực lạnh lẽo đánh vào đầu chúng. Bách Hoa cung chủ cũng lập tức xuất chiêu đâm thẳng thần kiếm vào bụng dưới chúng. Vì nàng là hậu duệ của một kỳ nhân nên đã nghe qua nhiều chuyện lạ trên đời, sẵn biết hai con quái vật này có chỗ yếu nhược nhất là ở dưới bụng ngoài ra bất kỳ chỗ nào khác đao kiếm không thể đâm thấu được.

Ngờ đâu hai con quái vật bị hai nhát kiếm phục xuống nhưng đầu vẫn ngẩng cao phun ra luồng khí độc nóng rực. Yến Lăng Vân vội đề vận Tam âm chân khí đề kháng không thềm chạy. Bản ý chàng một là sợ hai con quái vật này nhảy xuống nước tất khó mà bắt được nữa, hai là muốn tự khảo nghiệm Tam âm thần công của mình xem đã đạt đến trình độ nào, nếu không thể địch nổi mới tìm cách khác. Vì nghĩ như vậy chàng cứ theo tâm pháp của Thiên Đô tiên khách mật truyền đẩy chân khí lên hành công

chống cự. Đột nhiên chàng động linh cơ nhớ tới chương “Chuyển hoá” trong “Vạn tượng quy nguyên thực lực” chàng vận dụng liền. Vừa thi triển Vạn tượng quy nguyên chàng liền thấy áp lực giảm hẳn, toàn thân mười phần thư sướng. Chàng liền phấn chấn ngồi khoanh chân xuống đất bắt đầu điều khí thổ nạp. Cử động ấy đối với chàng hình thành một cách tự nhiên, nhưng đối với Bách Hoa cung chủ, nàng cảm thấy kinh dị. Thì ra lúc ấy luồng khí do hai con quái vật “hoả hận” phun ra không bay tứ tán nữa mà lại ngưng tụ thành một đường như con kênh ngư hút nước, bay thẳng vào miệng Yến Lăng Vân. Sắc mặt chàng như phát ra hào quang, Lạc Hồng Châu chợt hiểu ra nguyên nhân, mừng khôn xiết vội vàng chống kiếm đứng cạnh bên bảo vệ cho chàng.

Cứ như thế qua một thời gian khá lâu, đột nhiên hai con “Thiên niên hoả hận” ấy cùng kêu lên một tiếng, cả hai đều phun ra một viên trong veo như thủy tinh chiếu ra ánh sáng đỏ, tức thì trong vòng mười trượng nóng như lửa uy thế chịu không nổi.

Có lẽ đó là viên “nội đan” cuối cùng của chúng, Yến Lăng Vân đang điều khí thổ nạp ung dung nuốt luôn hai viên ấy.

Chính ngay lúc ấy, bỗng nhiên Bách Hoa cung chủ nhìn thấy dưới lòng hồ có tiếng nước động vọt lên hai bóng lớn như sơn tinh hải quái bay thẳng đến hai con “hoả hận”. Nàng kinh dị chưa kịp kêu lên, đã thấy Yến Lăng Vân nhảy vọt lên song chưởng phân ra tách xuống phát ra hai kinh lực di sơn đảo hải đẩy hai người bóng lớn kia đạt ra xa hơn trượng, chàng cất tiếng cười lớn:

- Người nào cả gan dám chiếm tiện nghi trước mặt Yến mỗ?

Hai mắt quét tới, chàng nhận ra đó là hai tên xưa kia là thủ hạ của Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh là Đông Hải song long, huynh đệ họ Ma, Ma Thiên Hồng và Ma Thiên Bá. Cả hai tên ấy cũng đã nhận ra chàng, vội vàng quỳ xuống cung kính:

- Thì ra là chủ nhân tướng công ở đây, tiểu nhân xin bái kiến.

Bọn chúng đều ngớ ngẩn tưởng chàng là chồng của Cát Phi Quỳnh cho nên mở miệng đã vội xưng hô như thế, nhưng rồi khi nhìn thấy Bách Hoa cung chủ, chúng lại đồng thanh hỏi:

- Chủ nhân của chúng tiểu nhân đâu sao tướng công không dẫn theo?

Yến Lăng Vân buồn bã cung tay:

- Nhị vị hãy đứng dậy, hãy nói cho ta biết trước, các người làm gì ở đây?

Bách Hoa cung chủ nguyên không biết liên hệ giữa chàng và ma nhị huynh đệ bất giác nhìn lom lom chúng như có ý thăm dò. Đồng thời chính lúc Ma Thiên Hồng đang đứng dậy trả lời. Đột nhiên trong cái hồ “hoà long” lại phi vọt lên hai bóng nhân ảnh thừa cơ hạ thân xuống xác hai con quái vật đã kiệt chân khí nằm phủ phục dưới đất. Ma Thiên Hồng giơ tay chỉ tới mặt lộ vẻ sợ hãi, ú ớ:

- Ô! Tiểu nhân bị... bị chúng hiệp bức đến đây trộm bảo vật đó...

Hai người mới đến hình dạng như loài khỉ, thân mặc áo choàng mỏng, tay đều có cầm đoản kiếm sáng lấp lánh, sắc diện chúng rất kỳ dị không thể nhận ra là già hay trẻ. Lạc Hồng châu không đợi Ma Thiên Hồng nói hết câu, nàng quát to:

- Bảo vật đã có chủ, cuồng đồ nơi nào dám đến đây cưỡng đoạt, biết điều hãy rút mau.

Yến Lăng Vân bình tĩnh hơn, chàng ôn tồn hỏi:

- Nhị vị hãy cho biết tên tuổi để tránh tiểu sinh khỏi thất lễ.

Hai tên kỳ dị đến sau khi nghe câu hỏi của chàng từ từ rút ra một lá cờ vẽ hoa bắn lên bầu trời sau đó một trong hai chậm rãi cao giọng đáp:

- Hừ! Khẩu khí lớn lối thật, tiếc rằng nơi này đâu có phải là Nam Hải.

Hắn xoay thân về phía Đông Hải song long Ma gia huynh đệ, giận dữ quát:

- Hai đứa bay là lũ ăn hại vô dụng, chắc không muốn sống nữa mới dám phản bội chúng ta?

Xem tình hình dường như hai tên này đã có dự mưu cướp bảo vật nên chúng dò thám biết cả chuyện Nam Hải phái sai người đến đây. Thần sắc chúng rất ngạo mạn không coi ai ra gì, Bách Hoa cung chủ không nhẫn nại được nữa, nàng rung động Thái âm thần kiếm loé lên một đạo lục quang:

- Cái gì là Nam Hải không Nam Hải, cuồng đồ xem kiếm đây!

Chiêu nàng xuất là “Hoành tảo tiên quân” rút lên tiếng gió lạnh đậm

thăng tới. Theo lẽ với công lực tinh thâm của nàng chẳng những chiêu thức huyền diệu, lại có thần kiếm trong tay, uy lực càng thêm dũng mãnh. Hai tên nọ ứng biến cực mau, hai thanh đoản kiếm cùng cất lên ánh bạc lấp lánh hoá giải chiêu thức của Lạc Hồng Châu. Tuy chúng phải đối kiếm với nàng nhưng vẫn đứng cạnh hai con quái vật không hề di chuyển đủ biết công lực chúng không phải tầm thường. Yến Lăng Vân thấy thế bèn bảo Bách Hoa cung chủ:

- Muội muội hãy chậm, để đó cho ta!

Niệm chàng vừa nổi lên công lực tự nhiên vận hành song chưởng đẩy chân lực ra thành hai kinh khí bắn thẳng tới đầu hai con “hoả hện”. Thực quả ghê người, kinh khí nóng như lửa của chàng đập vào đầu hai quái vật chém ngang như bị đao kiếm chém, hai con quái vật văng ra xa hơn trượng bụng ngửa lên trời đuôi đập tán loạn.

Hai tên quái vật kịp thời tung thân lên song đoản kiếm bảo vệ lấy thân lười thân ra xa năm sáu trượng mới tránh được chưởng phong kinh lực ấy. Nhất thời Ma gia huynh đệ buột miệng tán thưởng:

- Công lực chủ nhân tướng công tuyệt diệu!

Ma Thiên Hồng như được phấn chấn lây, lập tức ưỡn ngực quát vào mặt hai tên dị nhân đang còn đứng ngẩn người:

- Cầu tiểu tử! Các người còn dám ngang ngược nữa thôi? Mau đưa thuốc giải ra cho Ma đại gia ta đây!

Hiển nhiên anh em họ đã bị đối phương uy hiếp buộc uống loại thuốc gì rồi. Yến Lăng Vân ung dung mỉm cười:

- Nhị vị còn muốn nói gì nữa không?

Vừa lúc ấy các gia nhân Cửu Cung Sơn cũng đã tới tiếp viện nhờ có Thất đỉnh Thần ưng phát xuất tín hiệu nên kéo cả tới. Chàng quay sang Bách Hoa cung chủ:

- Châu muội muội hãy thu hết bảo vật, còn hai tiểu tử này hãy để ngu huynh xử trí.

Hai tay chàng vẫn không có vũ khí, thần thái an nhiên không coi đối phương vào đâu. Hai dị nhân ấy đưa mắt ra hiệu cho nhau, một tên cười gằn:

- Lão quái cầu các người đâu rồi? Bảo vật là của chung không ai được dành làm của riêng.

Theo khẩu khí, chúng vẫn tưởng chàng và Lạc Hồng châu là môn hạ của Đông Hải phái. Yến Lăng Vân lắc đầu phủ nhận:

- Tiểu sinh không phải là người của Nam Hải phái đối với bọn quần tặc ở trại này cũng không liên can, tôn giá chó nhận nhầm!

Không đợi chúng trả lời chàng bật tiếng cười gằn:

- Của riêng hay của chung là chuyện của tại hạ, đừng phí công tham dự vô ích! Tốt nhất là nhị vị trao thuốc giải cho Ma gia huynh đệ, nếu không e sẽ gặp bất tiện đấy!

Hai tên dị nhân kinh ngạc cùng cất tiếng hỏi.

- Tiểu tử là ai hãy nói cho ta biết môn phái.

Vừa nói chúng vừa kéo mặt nạ xuống kiêu ngạo tiếp:

- Chúng ta là Trung điều nhị hữu chẳng lẽ lại sợ tiểu bối người sao?

Hai tên ấy lộ ra bộ mặt thật là hai tên đầu nhỏ không râu. Tuy thân thể nhỏ bé nhưng tuổi tác ít nhất cũng trên ba mươi. Chúng vừa tự báo tên hiệu, đương nhiên cũng phải là nhân vật giang hồ chỉ vì Yến Lăng Vân xuất đạo chưa lâu đối với bọn hắc đạo kiến thức có hạn nên hoàn toàn không biết, chàng thản nhiên đáp:

- Báo tánh danh là chuyện đương nhiên chứ có hay ho gì. Tiểu sinh đi không đổi tên, người không đổi họ, Hoài Nam Yến Lăng Vân chính là tiểu sinh đây, sợ gì mà không cho các người biết?

Đồng thời Bách Hoa cung chủ lợi dụng tình hình dùng Thái âm thần kiếm chặt đứt đuôi hai con quái vật sát tới bụng, nơi đốt xương sống cuối cùng của chúng lộ ra hơn mười viên ngọc sáng bóng lớn nhỏ. Không biết Trung điều nhị hữu nhìn thấy bảo vật hay vì bị chàng xuất lời khinh miệt, mặt chúng đỏ gay quát lên một tiếng lay động đoàn kiếm mỗi tên tự vẽ kiếm thành một luồng cầu vòng chém tới Yến Lăng Vân và Lạc Hồng Châu. Chiêu thức đã lợi hại, xuất thủ lại ác độc khí lạnh bức người, mãnh liệt khó tránh. Yến Lăng Vân vì vậy không dám khinh địch vội bươ81c vào thế “Lục hợp tiềm tung bộ” di hình hoán vị. Chàng vừa lướt thân tránh chiêu thế, thuận thế chưởng phan ra hai khí âm dương tay tả dẫn dụ tới, tay

phải choáng cự lại sử dụng cách chang vừa tương trì với hai con “hoả hận” tham ngộ thêm một chiêu tuyệt học.

Hành động ấy của chàng chẳng qua là bản năng tránh chiêu và trả chiêu chứ chàng không có hy vọng đắc thủ. Nào ngờ sự thực xảy ra rất lạ lùng. Thanh đoản kiếm của đối phương đột nhiên bật thoát khỏi tay hắc như có linh tính bay vọt vào tay Yến Lăng Vân và thân hình nhỏ bé của hắc tự nhiên như con diều đứt dây bay vọt văng ra xa hơn trượng, vừa khéo rơi xuống sát bên Đông Hải song long liền bị Ma Thiên Bá chụp trúng mạch môn cười ha hả:

- Tiểu tử! Hôm nay ngươi đã bị Ma nhị gia bắt giữ, còn dám nói gì nữa chứ?

Hiện tượng ấy khiến Yến Lăng Vân kinh ngạc hết sức, chàng nghĩ thầm:

“Quái lạ thật! Tự nhiên sao ta lại có biết công phu giống như công phu Phật môn tuyệt học “Hư không tiếp dẫn thần công” thế này?”.

Lập tức chàng giác ngộ hiểu ra rằng vừa rồi dùng chân khí đấu với hai con “hoả hận” vô ý đã được phần ích lợi. Chàng đưa mắt nhìn một tên còn lạ đang bị Cửu Cung kiếm Thượng Quan Vân khống chế, chàng bật kêu to:

- Xin Thượng Quan hương chủ dừng tay, tên cường đồ ấy, hãy để tiểu sinh xử liệu!

Trao kiếm qua tay phải chàng tung thân lên cao, từ trên không xuất chiêu “Bạch hồng quán nhật” uyển chuyển như một dải lụa chụp xuống đầu đối phương. Người chàng chưa đến mà đã có một luồng tiềm lực vừa nặng nghìn cân vừa lạnh thấu xương đập thẳng xuống. Địch thủ liền hoa kiếm lên thành chiêu “Tuyết hoa cái đỉnh” chống cự lại nhưng lập tức lại thấy cổ tay đau như xé, hai mắt tối sầm ngã ngay xuống đất, vì sao bị thất thủ mau đến như vậy hắc cũng không kịp biết.

Ma Thiên Hồng vừa hoan hô vừa xông đến bắt giữ. Nhất thời thần uy ấy của chàng khiến Bách Hoa cung chủ hưng phấn cực độ, nàng phi thân đến bên chàng kêu lên:

- Hôm nay ca ca được phúc duyên, công lực tăng trưởng vô hạn, xin chúc mừng ca ca.

Lão giang hồ Thiên Tổ Võ cũng vừa phi thân đến vội vàng cung thân báo:

- Khái bầm tướng công, cứ theo tiểu nhân được biết, hai tên tặc nhân kia là Am sơn Bạch cốt giáo hương chủ, năm xưa là môn hạ của Hoàng Hà tam quý, tên gọi là Thích Long, Thích Hồ hoành hành suốt dải bắc Hoàng hà, không gì ác không dám làm nên người ta gọi là Trung điều nhị ác, hãy giết chúng đi!

Lão chỉ vào thanh đoản kiếm do chàng mới đoạt được đang cầm trong tay nói tiếp:

- Ô! Thanh đoản kiếm này có lẽ là một trong ba thanh trong “Âm sơn tam bảo” mà võ lâm truyền tụng...

Thượng Quan Vân đứng bên cạnh vội xen lời:

- Vừa rồi chúng phát tín hiệu bắn cờ hoa lên trời, một lát chắc sẽ có cao thủ viện binh đến đây, tướng công hãy mau xử trí, không nên để chậm.

Yến Lăng Vân gật đầu, sau đó một mặt nhờ cha con Thượng Quan Vân đem xác hai con quái vật chôn kỹ rồi đề phòng địch nhân sắp tới, một mặt thuật sơ cho Lạc Hồng Châu biết về lai lịch Ma gia huynh đệ. Ở bên cạnh Đông Hải song long Ma gia đã tìm được thuốc giải trong thân hai tên họ Thích, anh em chúng trả thù cừu nhân bằng cách quăng chúng xuống hồ nước hoả long rồi cả hai tiến đến bên Yến Lăng Vân như có ý bảo vệ cho chàng, mắt chúng cứ trừng trừng nhìn Bách Hoa cung chủ. Phảng phất trong lòng chúng Yến Lăng Vân là của riêng chủ nhân chúng, bất cứ nữ nhân nào cũng không được xâm phạm. Lạc Hồng Châu thấy thái độ chúng rất buồn cười, nàng không đợi chàng giới thiệu liền dịu dàng hỏi:

- Nhị vị hãy cho chúng ta biết, Trung điều nhị ác còn đồng đảng nào nữa không, hiện thời ở đâu?

Ma Thiên Hồng nghe câu hỏi ấy nhưng hần không đáp thẳng Bách Hoa cung chủ mà lại quay qua cung thân trước mặt Yến Lăng Vân:

- Tiểu nhân quên mất thật đáng chết, quên cả kể tình hình bọn tặc nhân cho chủ nhân tướng công định liệu.

Tiếp đó hần ấp úng kể lại các chuyện hần đã trải qua. Thì ra Đông Hải song long là anh em sinh đôi của một nhà làm nghề ngư phủ, có thiên tính

dị bẩm từ nhỏ đã sức mạnh hơn người và rất thông thạo thủy tính bơi lội dưới nước. Từ thuở bé cha mẹ chúng lần lượt qua đời, chúng được một lão hải tặc đem về nuôi dạy truyền cho võ công, hoành hành miền Đông Hải. Bất quá tuy chúng cũng là một hắc đạo nhưng tâm địa rất thuần phác, tính tình hồn hậu.

Do đó hai năm trước bị Hồng Lăng Nữ nhiếp phục, đem giang hồ đạo nghĩa ra khuyến dụ liên vâng lời nàng một mực. Cũng vì đó khi ở Vi Sơn hồ, phụng lệnh Cát Phi Quỳnh chúng lên đường tìm kiếm hành tung Yến Lăng Vân, hai anh em bốn ba khắp nơi truy tầm người yêu của chủ nhân. Mấy tháng trước chúng vô tình nghe người khác đề cập đến chuyện chàng bị vây khốn trong núi Võ Đang, chúng vội vàng đi lên hướng bắc tìm hỏi. Ở Thương thành chúng gặp Trung điều nhị ác, bọn này đang có âm mưu đến Đại Cung hồ tranh đoạt bảo vật, thấy chúng là hai kẻ rất giỏi thủy công liền âm mưu ngầm hạ độc “Bách cốt truy hồn tán” buộc phải theo đến nơi đây. Chính vì việc không may ấy chúng tìm được Yến Lăng Vân. Câu chuyện vừa kể hết bỗng nhiên ngoài bức tường vây có nhiều tiếng binh khí chạm nhau, Yến Lăng Vân vội phi thân lên đầu tường nhìn ra.

Chỉ thấy sau sơn trại là một vùng nước mênh mông, bên bờ hồ là một lão bà hắc y đang giao đấu với một vị cô nương, sau lưng bà ấy lại có một thiếu nữ áo trắng chống kiếm đứng nhìn. Chàng mười phần hưng phấn vội cất tiếng gọi:

- Bạch hiền muội, ngu huynh ở đây!

Chàng thi triển thuật nhiếp không cất mình lên cao như một cụm mây rơi xuống bên cạnh Ngọc Quan Âm. Lập tức chàng cung song quyền vái chào vị lão bà hắc y:

- Có lẽ gia nhân là Tuyết Sơn Tư Đồ tiền bối, xin hãy ngừng tay động thủ với các người này, “Thiên niên hoá hận” là do tiểu tử đoạt rồi, đâu phải các người này?

Thì ra vị cô nương đối thủ với lão bà Tư Đồ Bạch chính là nữ tặc Kim Vân Nương, con gái của Kim Tứ Hải. Bạch Phụng Tiên vừa chột nhìn thấy Yến Lăng Vân vội gọi sư phụ:

- Ân sư, đây là Yến ca ca của đồ nhi đó.

Địa sát bà Tư Đồ Bạch nhìn thẳng vào mặt chàng, lão hơi gật đầu tránh đường cho nữ tặc Kim Vân Nương đi qua. Đồng thời Bạch Phụng Tiên nghiêng người qua nhìn chàng mặt đỏ hây hây vì hoan hỉ:

- Tạ ơn trời đất cho tiểu muội cuối cùng cũng đã gặp được Yến ca ca.

Yến Lăng Vân đáp nhỏ:

- Ngu huynh lúc nào cũng nhớ tới hiền muội, khi trước nghe tin hiền muội được cứu thoát khỏi tay bọn Phan Tinh Sơn ngu huynh lấy làm mừng, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây...

Chàng thở dài:

- Chỉ tiếc Công Tôn đại ca thảm tử chưa tìm ra kẻ thù lại đến Cát tử tử bị lão ma bà Lạc Hồn nhai sát thương mất rồi, ngu huynh hết sức đau đớn canh cánh bên lòng...

Những việc ấy hình như Bạch Phụng Tiên chưa biết, nên vừa nghe tin Cát Phi Quỳnh thọ tử, nàng bật khóc:

- Yến ca ca hãy cho tiểu muội biết Công Tôn tiền bối và Cát tử tử vì sao lại bị chết thảm?

- Nói ra rất dài, ngu huynh còn có đồng bạn trong kia, chúng ta hãy vào sơn trại đó sẽ nói.

Ba người lần lượt vượt tường vào vườn sau của sơn trại họ Tiêu. Bách Hoa cung chủ vội đón vào, sau khi tự báo tính danh lấy lễ văn bồi ra mắt Địa sát bà rồi thân thiết nắm tay Bạch Phụng Tiên hàn huyên, trái lại Bạch cô nương thấy chàng có đồng bạn là một nữ lang mỹ lệ như tiên bất giác kinh ngạc đến ngẩn ngơ. Nàng nổi ý nghi ngờ nữ lang này là yêu nữ nào đó, nhưng khi nhìn kỹ, người ta mười phần đoán trang không có chút gì dung mạo bất chính trong lòng lấy làm hết sức lúng túng. Tất nhiên Lạc Hồng Châu là người băng tuyết thông minh, nàng dư biết tâm trạng ấy, để đánh tan gờ vực nàng sai gia nhân môn hạ bày một tiệc nhỏ chiêu đãi hay thấy trò Bạch Phụng Tiên và kể rõ trước sau mọi chuyện. Tiệc tan mặt trời cũng sắp ngả về tây, tất cả rời Tiêu gia trại đi trên hai chiếc thuyền hứng khởi nhắm hướng bờ sông phía đông tiếng tới.

Thuyền đầu tiên có thầy trò Địa Sát bà và Yến Lăng Vân, Lạc Hồng Châu do hai nữ môn hạ Thượng Quan cầm chèo. Tất cả người còn lại ngồi

trên thuyền thứ hai theo sau. Ráng chiều ánh lên ở phương tây chiếu sắc đỏ ửng xuống mặt nước tạo thành muôn ngàn vảy sóng cảnh sắc đẹp vô biên. Hốt nhiên Yến Lăng Vân nhớ đến Cửu Hoa Lâm Anh, chàng thở dài với Bách Hoa cung chủ:

- Không biết sư đồ Nam Hải bây giờ đã đi tới đâu nhỉ?

Lạc Hồng Châu mỉm cười đang định trả lời, bỗng nhiên thân thuyền rung động lật qua. Rất may Yến Lăng Vân cực mau lẹ, lập tức hai tay chàng ôm lấy Lạc Hồng Châu và Bạch Phụng Tiên nhảy vọt lên theo thể “Nhất hạc xung thiên” bay lên cao hơn bảy tám trượng thoát khỏi hiểm cảnh.

Địa Sát bà vốn từng trải chiến trận ửng biển thần tốc, tung thân rời khỏi thuyền đập sóng lướt tới. Đồng thời Thượng Quan nhị nữ và Đông Hải song long ở thuyền sau đều là những kẻ giỏi thủy công phát hiện ra có người ám toán lập tức phi thân nhào xuống nước.

Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt. Yến Lăng Vân hơi chuyển thân trên không liền rơi xuống mặt nước đứng yên trên lớp sóng như đứng trên mặt đất.

Chỉ có Bạch Phụng Tiên là sợ thất sắc vì nàng không quen thủy tính. Nhưng lúc ấy dù có sợ nàng cũng hết sức sung sướng vì được nằm trong tay người nàng yêu, thân thể cảm thấy lâng lâng như tiên, nàng ngờ rằng người yêu của nàng là người trong cõi tiên Phật, nếu không người trong võ lâm chỉ cần thân phát “nhất vĩ độ giang” đã là tuyệt thế thần công đâu có ai có được kỳ công như chàng?

Địa Sát bà Tư Đồ cũng ngây người nhìn chàng, tự nghĩ thiếu niên kia hay tay ôm hai nữ nhân nghiêm nhiên đứng trên mặt nước là bản lĩnh cao cường khó thể lường. Nhưng chính Yến Lăng Vân không lấy gì làm lạ vì năm kia chàng đã học qua “Lăng ba độ thủy” do Thiên Sơn Thần Khất truyền dạy có khả năng đi trên mặt nước chẳng khác gì đi trên đất.

Gần bên chàng nước bắn lên tung tóe chứng tỏ dưới nước đang có trận ác đấu. Chàng lập tức đề khí tung thân mình lên chiếc thuyền sau vừa chạy tới, đặt hai thiếu nữ xuống, chàng quan sát lòng sông tìm cách xuất thủ. Địa Sát bà cũng đã tung thân đứng lên đáy chiếc thuyền lật úp chuẩn bị tham

chiến. Chưa biết địch nhân đánh lén kia là ai?

Theo lẽ bọn thủy tặc ở Trường giang này quyết không đủ đảm lượng tấn công bọn chàng. Dư đảng Kim gia trại lại càng không dám. Xem ra đối phương tất phải biết rõ tình hình có ý định bắt người đoạt lại bảo vật. Trong chớp mắt, Yến Lăng Vân động linh cơ, chàng cầm một sợi dây thừng cột buồm quăng xuống nước. Đột nhiên lúc ấy hai người vọt lên khỏi mặt nước đuổi theo nhau. Người đuổi sau là Ma Thiên Hồng linh động như một con giao long. Lướt thân trên mặt sóng. Người chạy trước bị Thiên Tổ võ nhận ra liền lão hô to:

- Ma lão đệ, tiểu tử ấy đồ đệ Nam Hải tên là Thất bộ truy hồn Tả Lân, hãy cẩn thận, y giỏi ám khí lắm đó.

Nếu đó là Tả Lân thì hẳn nhiên lão gù Hàn Sơn tất cũng phải có mặt. Có lẽ ác đồ họ Tả ở dưới nước không địch nổi Ma Thiên Hồng nên vọt lên nước dụ địch chuẩn bị dùng ám khí thủ thắng. Ngờ đâu chính lúc y động thủ, sợi dây thừng của Yến Lăng Vân quăng tới, sợi dây như con rắn thần, Tả Lân biến thành con cá chép bị câu quăng lên thuyền bị Thượng Quan Vân bắt giữ.

Ma Thiên Hồng bật lên tiếng hoan hô trầm thân xuống nước tiếp tục tìm kẻ địch khác. Yến Lăng Vân chiêu đầu đã đắc thủ cảm thấy rất hưng phấn, nhận ra năm ngoái học được mấy tuyệt học của Thiên Sơn Thần Khất quả đều có chỗ ứng dụng.

Bạch Phụng Tiên đứng bên cạnh thấy chàng công lực thần kỳ đến thế, nàng chưa kịp cất lời khen bỗng lại thấy mặt nước tung sóng lên vọt cao ba người. Lần này là thượng Quan nhị nữ đang bị nữ quái Lý Xích Hà đuổi theo. Không ngờ nữ quái này thương thế trầm trọng mà thuyền giảm mau đến thế, trong khoảnh khắc đã thân đến đây ám toán độc thủ. Có lẽ chúng dự liệu bên Yến Lăng Vân không có ai giỏi thủy công cho nên ẩn thân dưới nước chuẩn bị bắt người đoạt bảo vật, nhất cử lưỡng đắc.

Xét về mưu kế, chính cũng có chỗ hay nhưng chỉ tiếc chúng đánh giá thấp công lực của họ, Bấy giờ Yến Lăng Vân đã nổi giận lập tức quát to:

- Thượng Quan cô nương chớ sợ, có ta đến đây.

Thân hình chàng cất cao phi thân xuống mặt nước, người chưa đến,

sợi dây trong tay đã biến thành một đạo sáng vàng rít lên không điểm tới Lý Xích Hà. Chân lực chàng truyền qua sợi dây biến nó thành cứng như sắt nguội e rằng có thể đâm thủng cả vàng đá. Hình như Nam Hải nữ quái không có ý muốn đấu sức công khai với chàng. Bà ta cười lạnh một tiếng thân lặn hẳn xuống nước. Yến Lăng Vân vì lo cho an nguy của Đông Hải song long không tiện truy kích theo Nam Hải nữ quái đành quay về thuyền.

Lúc ấy thuyền đang giữa dòng song còn cách bờ khá xa không nỡ bỏ rơi Đông Hải song long dù trời đã sắp vào đêm rồi, tình hình càng lúc càng có phần bất lợi. Bấy giờ Địa Sát bà Tư Đồ Bạch vẫn đứng trên chiếc thuyền lật úp nói vọng sang:

- Yến thiếu hiệp, chúng ta không có nhiều người giỏi thủy công lại thêm phần địch kính ta lộ, không nên ở đây lâu!

Yến Lăng Vân gật đầu:

- Lão tiên bối nói phải lắm!

Bách Hoa cung chủ vội gọi lớn:

- Lão nhân mau mau qua đây, chúng ta hãy rời khỏi đây rồi hãy tính sau.

Đột nhiên Thượng Quan Bích vọt lên mặt nước gọi thân phụ:

- Gia gia mau cùng Tổ bá bá chèo thuyền vào bờ mau, Nam Hải nữ quái rất lợi hại, hiện giờ Ma gia huynh đệ còn cố cầm cự, tỷ tỷ đang đánh bất phân thắng bại với lão gù, nếu chậm hơn nữa bọn con không thể giữ vững nổi.

Vội vàng nói xong câu ấy nàng lặn mau xuống nước đủ thấy tình hình khá nghiêm trọng. Bấy giờ Tuyết Sơn Địa Sát bà đã phi thân lên thuyền, Thượng quan Vân và Thiên Tổ Vô tận lực chèo cho thuyền chạy như bay. Duy chỉ có Yến Lăng Vân dặn vội Bách Hoa cung chủ:

- Châu muội hãy sẵn sóc Phụng muội đi trước, ngu huynh tạm ở lại giúp họ một tay.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 37

Đáy Hồ Ám Toán Vô Hiệu

Tà áo chàng tung bay rơi xuống xác chiếc thuyền lật úp từ lúc này. Lạc Hồng Châu vội kêu lớn:

- Yển ca ca cẩn thận, đừng để thiếp chờ lâu nhé.

Chiếc thuyền bắn đi như mũi tên rời khỏi nơi ấy, chỉ trong hơn một khắc đã đến bờ bên kia. Nhìn về phía bờ rừng nàng đã nhìn thấy Thất Đình Thần Ủng Chu Lượng và Trích Tinh Thủ Lư Ẩn không biết từ bao giờ đang đấu cùng Cửu Hoa Lâm Anh tới lúc quyết liệt.

Bách Hoa Cung Chủ khẽ động hai vai thân biến thành đoá mây nhẹ vọt tới hơn mười trượng rơi xuống hiện trường gọi to:

- Nhị vị anh hùng Chu, Lư, xin hãy dừng tay, chúng ta đều là bạn cả mà.

Đồng thời Ngọc Quan Âm cũng theo sát tới vội gọi Lâm Anh:

- Lâm muội muội chớ hiếu lắm, Bạch Phụng Tiên đến đây.

Thì ra hai cô nương này đều là gia tử muội quen biết nhau từ lâu. Chu Lư nhị lão vội nhảy ra khỏi vòng chiến. Lâm anh nhìn thấy Ngọc Quan Âm cũng vội thu chiêu, nàng không hề nhìn Bách Hoa Cung Chủ, nhảy lại gần Bạch Phụng Tiên ai oán nói:

- Bạch tỷ tỷ có biết đâu, tiểu muội suốt đời không thể quay về nhà được nữa rồi.

Nàng ôm lấy Bạch Phụng Tiên khóc ngất. Bạch Phụng Tiên đã nghe Yển Lăng Vân kể qua tình huống của Lâm Anh nên ôm lấy nàng an ủi:

- Gần đây tỷ tỷ cũng giống như muội muội thôi, nhiều lần trải qua bất trắc, cảnh huống và tâm sự của muội muội hôm nay Yển ca ca và Lạc tỷ tỷ có kể hết cho ta nghe. Đừng buồn nữa, chúng ta sẽ từ từ tìm cách giải quyết.

Hốt nhiên Cửu Hoa Lâm Anh mở lớn mắt kinh ngạc hỏi Ngọc Quan Âm:

- Phụng tử tử có biết Yến ca ca nữa sao?

Bạch Phụng Tiên thở dài:

- Nào chỉ có biết thôi ư? Kim Lăng đã lôi đài kén chồng e rằng trong giang hồ hỏi ai là không biết?

Nàng lắc đầu tiếp:

- Nói ra còn dài, tóm lại có thể bảo rằng Yến ca ca không phải là kẻ bạc tình đâu, từ nay hiền muội cứ nhớ như thế là được.

Nàng kéo Lâm Anh tới cạnh bờ hồ song song ngồi xuống thuật lại cặn kẽ mọi việc đã qua. Thất Đình Thần Ứng Chu lão vội báo với Bách Hoa Cung Chủ, họ định đến tiếp ứng Yến tướng công nhưng đến bờ hồ này liền bị Lâm Anh chặn lại ác đấu đã hơn một giờ. Có phần chắc Lâm Anh đã tuân lệnh sư phụ chờ ở đây. Theo ý sư phụ, nếu quả mưu kế thành công, chẳng những sư đồ họ tranh được một tài năng tuyệt thế võ lâm, chí ít cũng có thể thắng tình địch với bớt nỗi hận.

Nghe qua câu chuyện Bạch Phụng Tiên suốt một năm bôn ba vào sinh ra tử và chuyện thất tình của Lăng Vân Yến, Lâm Anh mới hiểu ra chẳng phải chỉ có một mình mình không được chàng lưu ý. Nhưng dù thế nào nàng cũng không có cảm tình với Bách Hoa Cung Chủ, lòng nàng lúc này vô cùng mâu thuẫn, vừa không thể nghe lời khuyên của Bạch Phụng Tiên rời bỏ Nam Hải phái, vừa muốn theo Yến Lăng Vân lên núi Thiên Đô nên trong lòng muôn phần khổ não. Lâu lắm, nàng mới quyết định nói nhỏ với Bạch Phụng Tiên:

- Phán sư là bất nghĩa, Yến ca ca chắc không để tiểu muội làm như thế huống gì còn có Chúc tử tử ở Nam Hải đợi tiểu muội, chỉ cầu mong cho chàng đến Thiên Đô bình an là tiểu muội mãn nguyện rồi.

Bạch Phụng Tiên sực nhớ dù Nam Hải nữ quái có hành vi bất chính nhưng đối với Lâm Anh cũng có ân cứu mạng lại có nghĩa sư đồ, thực không nên khuyên nàng rời bỏ sư phụ. Đang lúc hai cô nương đang tâm sự, dưới ánh trăng có một chiếc thuyền nhỏ chạy như bay đến, đầu tiên là giọng ồm ồm của Đông Hải song long cười ha hả:

- Phiền Thượng Quan hương chủ chờ đợi quá lâu, hôm nay họ Ma chúng ta gặp đúng đối thủ đánh một trận thật thống khoái, không ngờ nhị vị

cô nương toàn là những kẻ có bản lĩnh hơn người.

Yến Lăng Vân mau lẹ phi thân lên bờ nói với Bách Hoa Cung Chủ:

- Nam Hải nữ quái đã bị ngu huynh đuổi chạy, chúng ta sẽ xử tên tiểu tử họ Ta sao đây? Còn cô nương Lâm Anh không biết đi đâu mất, đường như lão quỷ bà có ý gì khác với môn đệ rồi chăng?

Sự quan tâm của chàng tới đâu nghe lời cũng đã hiểu khiến Lâm Anh ẩn thân trong bụi rậm có phần được an ủi, nàng cảm thấy không nên ở lại nơi này lâu, liền ghé vào tai Bạch Phụng Tiên thổn thức nói:

- Lòng của tiểu muội đã nói hết với Phụng tử, sau này kẻ nam người bắc nếu chẳng may không có ngày gặp lại nhau xin hãy nhớ tới tiểu muội!

Không đợi câu đáp, nàng động thân đi xa liền. Ngọc Quan Âm hết sức thương cảm, lâu lắm nàng mới đến chỗ mọi người nói chuyện Lâm Anh đã bỏ đi. Liền đó Yến Lăng Vân giải khai huyết đạo cho Tả Lâm, răn đe rồi thả y luôn, sau đó chàng từ biệt Địa Sát bà và Thất Đỉnh Thần Ứng, suất lĩnh chúng nhân nhằm hướng Hoàng Sơn tiến phát.

Thời tiết chính đang vào cuối xuân. Cảnh sắc ở Hoàng Sơn cực kỳ mỹ lệ kỳ tuyệt. Thiên nhiên ở đây rất lạ lùng, trong những dãy núi chập chùng lại có cả biển nhỏ vì có tới năm cái hồ lớn ở các mặt đông tây nam bắc và trung ương nằm trên thung lũng các rặng núi cao, cũng có ba đào sóng vỗ.

Còn nói về tuyết, không kể mùa xuân, dù là mùa hạ nếu trèo lên được tới đỉnh Thiên Đô Phong vào nửa đêm, nếu quên mang theo áo ngự hàn tất phải chết vì tuyết lạnh. Vì cảnh sắc núi mùa xuân tuyệt đẹp nên mấy ngày nay du khách đến chơi núi cũng đông. Có người từ Tiên Hải tới thẳng Văn Thù viện, có kẻ lại từ Bắc Hải đến Thủy Tín Phong, xem cách ăn mặc của các du khách, đại đa số là người trong giới giang hồ chứ không phải là du khách bình thường. Do đó có lời đồn đãi sắp tới ngày khai mạc cuộc luận kiếm lần thứ hai ở núi Hoàng Sơn rồi.

Bấy giờ, mặt trời mọc lên chưa lâu, mây mù vẫn còn dày đặc khiến núi non ẩn ước mờ mờ không khí rất trong trẻo. Nơi đầu cái cầu tên là Độ Tiên Kiều thông qua đỉnh Thiên Đô Phong đến Văn Thù Viện giữa hai sườn núi hiểm trở có một hoà thượng mập ngời tĩnh tọa, lão hoà thượng mập ấy mặt

to mảy lớn đầy vẻ sát khí, bên cạnh đầu gối lão đặt ngang một chiếc phương trượng lấp loá sáng như một chiếc xẻng mà nhà phật gọi là phương tiện sản, thỉnh thoảng lão lại mở mắt nhìn xuống phía chân núi.

Nếu bảo rằng lão định lên núi thì Văn Thù Viện rất gần đây, sao lão không đến bái Phật? Còn nếu bảo lão chỉ muốn ở đây ngoạn cảnh sắc sao lão lại cứ nhắm mắt hoài không chịu nhìn gì cả? Thêm nữa trời vẫn còn rất sớm, nếu không bảo rằng lão đợi du khách đi qua bố thí thì cũng chẳng có gì hợp lý vì không đúng lúc.

Hành động của lão hoà thượng này đúng là có phần cổ quái. Một lát sau, dưới núi hốt nhiên có người liên tục xuất hiện. Đi đầu là một cậu bé tiểu đồng mới độ mười một mười hai tuổi, mắt sáng môi hồng mặt đẹp như dồi phấn, sau lưng theo hai người đều là thiếu nữ áo xanh võ phục lưng đeo trường kiếm còn rất trẻ tuổi và rất đẹp. Họ nhảy lên núi nhẹ nhàng như đi trên đất bằng, không cần nói cũng biết họ đều là con cái nhà võ lâm thế gia. Họ vừa đi vừa cười cười nói nói rất ư khoái lạc, nhưng chưa đến gần đầu cầu lão hoà thượng mập kia đang ngồi bỗng mở to mắt quát lên giọng ồm ồm vang động:

- A di đà phật! Bọn trẻ con này đi đâu?

Chú tiểu đồng đi đầu nghe tiếng nói liền dừng chân đảo lộn hai con mắt sáng thăm dò đối phương. Một lúc sau mới trề môi đáp:

- Hừ! Lão biết làm gì?

Rõ ràng họ chẳng ai biết ai. Cái cầu này chẳng lấy gì làm rộng, phương trượng của lão hoà thượng lại hoành ngang thành một hàng rào chặn đường qua lại, còn hai bên là vực sâu thăm thẳm không còn con đường nào khác, không thể nào có cánh bay qua.

Bấy giờ lão hoà thượng mập nghe tiểu đồng không đáp chính vào câu hỏi của mình, hai mắt lão trợn lên long lanh nhìn thẳng như cố tìm hiểu mấy thiếu niên này là con cái nhà ai. Lâu lắm, lão mới cau mày hỏi:

- Chắc ba đứa nhỏ đều là môn hạ Thiên Đô?

Câu ấy cũng chỉ là câu suy đoán vậy thôi, nào ngờ tiểu đồng kia lại rất ngỗ nghịch, nó xì mũi một cái đáp liền:

- Phải thì sao? Không phải thì sao?

Mắt nó trừng lên quát to:

- Mau vất cái gậy này qua cho thiếu gia đi qua.

Người nó còn nhỏ mà khẩu khí đã lớn lối. Lão hoà thượng mập bị chọc giận liền bật cười khanh khách:

- Nếu chúng bay không báo cho biết tính danh môn phái thì đừng hòng đi qua cái Độ Tiên Kiêu này.

Tiểu đồng ngang ngược không chịu kém:

- Chỉ sợ khó được vậy lắm.

Tiếp liền cười hích hích:

- Chúng ta đánh cuộc chơi không?

Có lẽ lão hoà thượng ở đây để truy tìm thân thế các người qua lại nên cũng bị hấp dẫn hứng thú, lão đáp:

- Cũng được. Người nói ra đề mục đi. Nếu thua các người phải nói thật môn phái, không được chối né.

Lão dường như đã nắm chắc phần thắng, nhưng tên tiểu đồng vẫn lắc đầu cười:

- Hừ, người chối tí nữa sợ không phải là thiếu gia đâu.

Nó ưỡn cao ngực như người lớn cao giọng:

- Muốn thi văn? Hay muốn thi võ? Nếu lão thua thì sao?

Đồng thời thiếu nữ đứng sau cũng xen vào:

- Hay là nếu lão thua sẽ phải cho chúng ta cái phương trượng kia chịu không?

Đề nghị ấy khiến lão hoà thượng dở khóc dở cười, lão đứng bật dậy mắt trừng nhìn tiểu đồng:

- Được, cứ như vậy. Bất luận muốn cuộc thế nào ta đây cũng xin thù tiếp, tiểu quỷ người nói mau đi.

Tiểu đồng đảo mắt chỉ vào đỉnh núi bên cạnh:

- Chúng ta thi khinh công chơi nhé. Ai phi thân lên được đỉnh núi kia kể là thắng.

Lão hoà thượng cứ tưởng chúng đề ra mục gì khó lắm nào ngờ chỉ có dễ như vậy, lão bật cười ha hả:

- Hay lắm, hay lắm, lão tặng ta nhường các người trước đó.

Tiểu đồng không buồn đáp, hình như nó đang ngẫm vận khí hành công. Chỉ một lát sau, nó hơi lay động lưng đột nhiên bay vọt lên như một mũi tên bắn lên trên trời rất khéo rơi đúng vào chỗ nó vừa chỉ lúc nãy. Đương nhiên công phu ấy nếu là ở một võ lâm cao thủ cũng chẳng lấy gì kỳ lạ nhưng đứa bé này chỉ mới mười một mười hai tuổi, đạt được thành tựu như thế đâu phải dễ dàng? Tiểu đồng lại phiên thân rơi xuống nhìn đối thủ, mỉm cười:

- Lão làm được chẳng?

Lão tăng không thèm đáp chỉ gạt đầu vài cái từ từ bỏ phương trượng xuống thung dung bước tới ngẩng mặt nhìn lên đỉnh núi, tay áo phất mạnh, thân hình cất lên cao hơn năm trượng, khinh công tạo chỉ mười phần tinh trạm.

Nào ngờ chính lúc lão định xử xuất “Diêu tử phiên thân” hạ xuống đỉnh núi bỗng bên dưới nghe một tiếng cười thích thú:

- Lão trọc đầu nhìn đây, phải chúng thiếu gia đã qua cầu rồi không?

Lão nhìn thấy cả ba thiếu niên lợi dụng cơ hội đã vọt qua bờ bên kia, nhất là tên tiểu đồng nhanh như điện chớp luôn chiếc phương trượng của lão. Điều đó khiến lão nổi giận xung thiên hạ thân liền xuống phi thân đuổi theo vừa chạy đuổi vừa quát:

- Hôm nay lão tăng ta mà không bắt được tiểu quỷ từ nay ta không thèm nhận là Tiểu Diện Phật nữa.

Thì ra lão tăng này là người của Kim gia trại tên là Tiểu Diện Phật Pháp Không. Mặc dù vậy tiểu đồng kia cũng chẳng có vẻ gì là sợ, nó cầm ngang cây phương trượng chạy tới eo núi đứng lại chờ đợi, nó lại còn cười hì hì trêu chọc:

- Đừng nổi giận như thế. Thua còn chưa tính định chối nữa ư?

Khi lão đến khá gần, nó mới chuyển thân phi vọt lên một ngọn nhai hiểm trở vừa cười vừa mắng:

- Lão trọc đầu, tên lão là Tiểu Diện Phật hay là cái gì? Mau nói cho rõ, thiếu gia không thèm giết kẻ vô danh đâu.

Bấy giờ Tiểu Diện Phật Pháp Không đã nổi giận xung thiên, không thèm nói một câu cứ đuổi theo một mạch. Một lão hắc đạo thành danh đã

lâu hôm nay bị đứa bé lấy cả binh khí, sự nhục nhã ấy lão sao chịu nổi?

Nào ngờ lão chỉ đuổi theo được có vài dặm, khí núi cộng với mây mù toả lên mờ mịt chẳng còn nhìn thấy bóng dáng chú bé tinh nghịch kia đâu nữa. Lão ngơ ngẩn đưa mắt nhìn ra, đột nhiên phát hiện cách lão không xa đứng sững một trung niên râu lửa thừa mặc một áo ngắn, sau lưng có hai con vượn lớn kì dị. Trung niên áo ngắn ấy bực bội quát:

- Lão trọc, dám vi phạm tới Thiên Đô Phong của ta, thật là cả gan.

Tiểu Diện Phật Pháp Không giật mình sợ thẳm:

“Ta thật hồ đồ, lọt vào âm mưu của thằng tiểu quỷ kia rồi. Thật chí nguy!”

Nhất là lão đã nhận ra trung niên ấy chính là một trong Hoàng Sơn Tứ Kiệt, có tên là Thương Hải Khách Bành Xuân, bụng càng than khổ thẳm. Nhưng nếu nhận thua thì lại quá nhục, lão bèn cố định tâm ngang nhiên cười lạnh một tiếng:

- Hừ! Thiên Đô Phong là nơi thập phương du khách tìm đến, tại sao Phật gia ta không đến được?

Lão đảo mắt quát:

- Ta với người nguyên không hề xâm phạm tới nhau, nếu biết điều mau đưa ra ba tên oắt con vừa mới lừa ta ra đây nhận tội với Phật gia ta tất mọi chuyện đều xong, nếu không...

- Nếu không thì sao? Bành tam gia ta không tin kẻ tà ác như lão, với bản lãnh của cẩu tặc người đâu xứng đáng nói chuyện với ta?

Hai người, một vừa mới bị tiểu đồng chọc giận rồi biến mất, quyết ngờ là Thiên Đô môn nhân, một lại có ý nghi ngờ đối phương chỉ mượn cớ tới đây gây sự nên rất bực bội. Nhất là Thương Hải Khách Bành Xuân tính tình nóng nảy, coi kẻ ác như cừu hận, mấy ngày nay y lấy làm gai mắt vì thấy bọn hắc đạo tụ tập trên Văn Thù Viện, chỉ vì phải giữ mệnh lệnh của chưởng môn chưa dám can dự vào. Bây giờ có người lại dám tìm đến tận Thiên Đô Phong, y làm sao nhịn được nữa?

Thương Hải Khách chỉ tay vào Tiểu Diện Phật Pháp Không nhìn nghiêng về phía hai con vượn phía sau, ra lệnh:

- Đại Hắc Nhị Hắc, mau đuổi tên trọc kia xuống núi cho ta.

Hai con thú ấy như hiểu lời chủ nhân, nghe lời lập tức nhảy tới, bốn con mắt đỏ gay, cánh tay dài vươn ra mấy chục móng tay cong sắc như những thiết câu chụp tới, gió bốc lên tanh tưởi, mau như điện thực là hung hãn.

Tiểu Diện Phật Pháp Không thấy thế cũng quát lên một tiếng lập tức nghiêng lưng tránh qua, song chưởng đẩy tới, người và thú tiếp qua một thế cuốn lấy nhau. Nói về công lực, lão tăng không phải tầm thường, người lão như con hổ điên, gân cốt cứng cỏi, lúc chưởng lúc quyền vùn vụt tiến đánh rất mãnh liệt. Lúc mới xuất thủ lão khinh thường không coi hai con vật vào đâu, nhưng qua vài chục chiêu hăn vẫn bị hai con vật tấn công hai bên tả hữu bức bách nhiều lúc luống cuống mới phát giác đối thủ chẳng những có thiên tính dị bẩm, tung hoành linh lợi mà còn biết cả chiêu thức lúc né lúc đỡ lúc công lúc thủ phiêu hốt như gió cuốn chẳng kém gì con người. Lão chỉ cầm cự được hơn ba mươi hồi, cuối cùng lão đánh một chiêu vụng về thất thủ bị một con vươn chụp trúng đầu. Chúng bu lại xé rách hai tai lão đau đến hai mắt đổ hào quang máu đầm đìa, đột nhiên thân hình lão chấn động, lập tức bị xô lăn xuống núi như một trái cầu thịt. Thương Hải Khách bật cười ha hả:

- Hôm nay ta tạm tha cho lão trọc sống, hãy báo với đồng đảng, nếu còn động tới bản sơn nên lấy lão làm gương.

Thương Hải Khách Bành Xuân lấy làm đặc ý vừa trừng trị được Tiểu Diện Phật, ngẫu nhiên y đưa mắt nhìn tới đám mây núi trôi nổi hình như ẩn hiện có mấy bóng nhân ảnh nho nhỏ đang phi thân lên cấm địa Thiên Đô Phong, tuy y chưa biết là bạn hay thù nhưng bốn phận trấn thủ ở đây, không nhìn rõ là ai nếu là địch nhân, còn mặt nào nhìn chưởng môn? Y vẫy con vươn đến, vội vàng quát to:

- Người nào đi đó? Mau dừng bước lại.

Phảng phất đối phương đã nghe lời dừng thân. Thì ra đó là một nam hai nữ, tất cả đều còn rất trẻ, trong ấy ngoài một người y nhận biết là cháu gái của chủ nhân Thuỷ Tín Phong họ Lãnh, còn hai người kia đều lạ mặt. Y trầm sắc quát:

- Bản môn cấm địa, đâu để các người vào được? Thương hại các

người trẻ người non dạ tạm tha lần đầu, mau quay về đi.

Tuy y đã đuổi nhưng tiểu nam đồng đi đầu chẳng có sắc gì sợ, nó rất lễ phép cung thân:

- Văn bối là nghĩa đệ của Yến Lăng Vân tên gọi Gia Cát Ngọc phụng lệnh gia mẫu theo hai vị tỷ tỷ đây có việc cần đến Phi Vân Động gặp Lăng Vân Yến tỷ tỷ, xin đại thúc gia ân.

Hai mắt nó long lanh sáng vẻ mặt rất thành khẩn nói tiếp:

- Văn bối chính đang chưa biết đi đường nào, đại thúc có lẽ là người được gọi là Thương Hải Khách Bành Xuân tam thúc, xin hãy dẫn đường cho chúng văn bối được chẳng?

Nét mặt nó vốn đẹp để hoạt bát, ngôn ngữ lại rất thân thiết ôn hoà, chẳng những không chịu quay về lại còn yêu cầu đối phương dẫn đường, nhất thời Bành Xuân hơi lúng túng vì hài tử Gia Cát Ngọc này nhìn rất đáng mến, vả chẳng hiện nay toàn bộ người của Thiên Đô Phong đang tìm mưu kế tranh thủ Yến Lăng Vân, lẽ nào cự tuyệt nghĩa đệ của chàng? Huống gì Bành Xuân đã tuổi trung niên mà chưa có con, rất yêu thích các đứa bé linh tuệ, lập tức y đổi mặt vui vẻ mừng yêu:

- Tiểu quý này nếu đã có việc cần sao không công khai mà lại lén lén lút lút để dẫn cả bọn tặc nhân lên Thiên Đô Phong?

Chú bé tiểu đồng thấy Thương Hải Khách thay đổi nét mặt không còn giận dữ như trước liền tiến thêm mấy bước hoan hỉ:

- Bành tam thúc ơi, phải chú nói tới lão hoà thượng mập ấy không?

Nó đỏ mặt chu mỏ:

- Hừ! Lão trọc chẳng biết thẹn là gì, đã thua người ta còn cố chối.

Nó liền kể chuyện đánh cuộc vừa rồi, cuối cùng nó đưa cặp mắt ngây thơ hỏi:

- Tam thúc hãy xét xem, lão trọc ấy dám đuổi tới đây không?

Lúc ấy Bành Xuân đã phấn khởi lắm, y nắm lấy cánh tay bé nhỏ của tiểu đồng cười ha hả:

- Không dám, không dám đâu, tiểu hài tử có lý lắm.

Tiểu đồng lợi dụng cơ hội đứng sát vào y cười khanh khách:

- Tiếc rằng thanh phương trượng sản kia nặng quá không dễ mang đến

đây, nếu không cháu sẽ tặng cho đại thúc có phải hay lắm không?

Tiếp đó nó giới thiệu với đại thúc Bành Xuân hai tỷ tỷ là Ngọc La Sát Gia Cát Thanh Hà và Lãnh Bích Mai. Hai thiếu nữ chỉnh đốn áo làm lễ ra mắt. Như thế mặc cho Thiên Đô phái có sơn quy không đón tiếp người ngoài, Thiên Đô khách cũng quên cả chấp hành. Y nhìn hai thiếu nữ một cái sau đó quay sang Gia Cát Ngọc thở dài:

- Chú bé ơi, tuy ta cũng có thể tạm thời cho các người vào cấm địa bản môn một lần nhưng chỉ sợ diệt nữ họ Yến khó mà tiếp các người đó thôi.

Tiểu đồng Gia Cát Ngọc vội hỏi:

- Chẳng lẽ Lăng tỷ tỷ lại rời Hoàng Sơn rồi sao?

Bành Xuân lắc đầu:

- Chú bé, ta nói thật, nàng bây giờ nhất tâm thờ Phật đoạn tuyệt với trần thế, chẳng những không gặp bất cứ ai mà đến cha mẹ cũng rất ít gặp. Thiết tưởng các người làm sao gặp được nàng?

Nguyên vì nữ hiệp Lăng Vân Yến từ lúc ở Cửu Cung Sơn ôm xác Hồng Lăng Nữ đêm ngày về đến Hoàng Sơn liền dựng mộ nàng ngay cạnh chỗ ở của mình là Lang Hoàn Tiểu Trúc trên ngọn Thiên Đô Phong là nơi phong cảnh tuyệt thú. Sau khi nàng bẩm báo với phụ mẫu xin cho nàng đến Chiết Đông trả thù cho Chung Tuệ Phân và Cát Phi Quỳnh đồng thời tiếp ứng ma nữ Khuyết Hàn Hương. Với nàng, nhân thất bại vì tình thương tấm lòng đã nguội lạnh chuẩn bị sau khi trả thù xong liền qui y Phật pháp, nhưng phụ mẫu lại từ chối và chỉ thị cho nàng trước khi đại hội luận kiếm lần thứ hai diễn ra ở Hoàng Sơn, nàng chỉ tuân lệnh không được sinh sự với quần ma để tránh bức mây động rừng ảnh hưởng đến đại cục võ lâm. Và chẳng phụ mẫu nàng đều biết tính tình rộng lượng của nàng, chỉ vì nhất thời bị oan uổng chứ việc hôn nhân chưa đến nỗi tuyệt vọng.

Rồi đó hạ lệnh cấm nàng xuất sơn, Lăng Vân Yến không thể sao hơn bèn nhờ Vô Tình Kiếm Ưu Đàm Thần Ni đến cứu trợ Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương rồi đóng cửa tạ khách không gặp bất cứ ai nữa, suốt ngày nhang khói bên mộ Cát Phi Quỳnh hoặc tụng kinh lễ Phật.

Phụ thân nàng là Thanh Bình Kiếm Khách Lăng Uyên, mẫu thân nàng Từ Tâm Tiên Tử Mạnh Vô Song đều đã quá ngũ tuần chỉ có nàng là con gái

duy nhất từ bé nuông chiều đã quen không nỡ trách móc nàng, cứ để nàng tùy ý.

Cũng vì đó Lăng gia nhị lão mới quan tâm tới hành tung Yến Lăng Vân hy vọng sẽ sắp đặt để thoả tâm nguyện con gái, mấy hôm nay thấy bọn hắc đạo kéo nhau tới Hoàng Sơn nên càng đề phòng nghiêm ngặt cấm kẻ lạ mặt lên ngọn Thiên Đô. Câu chuyện ấy, dĩ nhiên Thương Hải Khách không tiện nói ra. Cũng vì vậy tiểu đồng Gia Cát Ngọc không tin ngay, vội nói:

- Đại thúc đừng từ chối, văn bối nhất cử ra sao cũng phải vào tìm Lăng tỷ tỷ mới được.

Nó bí mật nháy mắt với Thương Hải Khách:

- Đại thúc đừng quên văn bối là nghĩa đệ của Yến ca ca đấy nhé!

Nghe câu ấy Bành Xuân động tâm hoang mang tự nghĩ: “Bé con này nói không sai, chắc rằng chúng đem tin tức gì của tên họ Yến ấy chẳng?”. Y gật đầu mỉm cười:

- Thôi được! Để các người vào một chút cũng được.

Liền đó chuyển thân nhìn hai con vượn khế nói gì đó, có lẽ là dẫn chúng ở đây canh gác, sau đó nắm lấy tay tiểu thần đồng sai hai thiếu nữ theo sau đi sâu vào trong núi. Họ băng rừng vượt suối xuyên qua những đám mây trôi nổi. Khoảnh khắc sau đến một sơn cốc thấp là đến nơi. Chỉ thấy tùng xanh bách biếc, quái thạch như rừng. Chính giữa là một vùng cỏ xanh như tơ gió thổi hây hây đưa hương ngào ngạt, quả nhiên là chốn thần tiên.

Nhưng Thương Hải Khách Bành Xuân không chịu dẫn vào sâu, y mỉm cười chỉ một cửa động nháy mắt ra hiệu cho tiểu đồng rồi biến mất trong đám cây rậm rạp. Đồng thời Gia Cát Thanh Hà cũng phát hiện cạnh động có một ngôi mộ mới mọc đầy kỳ hoa dị thảo, nàng đã biết đó là mộ ai rồi nên liền chạy vội đến. Quả nhiên nhìn thấy tấm bia viết mấy chữ lớn: “Đông Hải nữ hiệp Cát Phi Quỳnh chi mộ”, bên cạnh khắc thêm một dòng nhỏ: “Nghĩa muội Lăng Vân Yến kính lập”, Ngọc La Sát vừa thấy mấy chữ ấy đã quên hết mọi sự, nước mắt liền trào ra cất tiếng khóc thất thanh.

Gia Cát Ngọc cũng đến bên, nó bồi hồi bi thương, đến kẻ chưa biết Cát Phi Quỳnh là Lãnh Bích Mai cũng thốn thức quỳ bên. Thực không ngờ

mới một năm trước Hồng Lăng Nữ còn đa tình là thế mà nay đã nằm dưới ba thước đất lạnh lẽo hồn mang ly hận.

Phải chăng câu “hồng nhan bạc mệnh” là đúng chẳng? Lâu lắm, hốt nhiên Gia Cát Ngọc ngừng khóc đang quỳ bật dậy lớn tiếng nói:

- Linh hồn Cát tử tử nếu hiểu thấu, hôm nay tiểu đệ xin phát thệ, không bắt lão quỷ bà báo thù cho tử tử, tiểu đệ thề chẳng làm người.

Gia Cát Thanh Hà thở dài nhè nhẹ:

- Tiếc rằng bản lĩnh chúng ta còn kém chưa thể là địch thủ của yêu bà họ Cổ, nếu không đây chẳng là cơ hội để ta báo thù cho Cát tử tử.

Hiển nhiên hai chị em họ Gia Cát thấy tiếng khóc không đủ để Lăng Vân Yến xuất hiện nên cố ý nói thật to để khiêu khích Lăng Vân Yến phải xuất hiện, quả nhiên Gia Cát Ngọc không thẹn danh tiểu thần đồng.

Chính lúc câu nói của Gia Cát Thanh Hà vừa dứt, liền nghe trong đám hoa cỏ rậm rạp có tiếng quát thánh thót:

- Người nào dám cả gan đến Lang Hoàn tiểu trúc của ta, sao chưa rút mau?

Một luồng gió cuốn qua, sau ngói mộ hiện ra một thiếu nữ diễm lệ nhưng dung nhan tiêu tụy không son phấn, quần áo đạm bạc. Lãnh Bích Mai nhận ra ngay là Lăng Vân Yến, lập tức đứng dậy nổi lời:

- Lăng tử tử đừng nổi giận, là tiểu muội đây mà.

Cô nương họ Lãnh ấy vốn không phải là kẻ hạ lưu, hôm nay đến đây chẳng qua cũng là phụng lệnh gia sư. Không ngờ Lăng Vân Yến làm vẻ không quen biết, lạnh lùng đáp:

- Ai là Lăng tử tử của ngươi? Đến đây làm gì, nói mau?

Lãnh Bích Mai giận đến đỏ mặt tự nghĩ: “ngươi tưởng ta sợ ngươi ư?”, nàng đang định phát tác bỗng nhiên tiểu thần đồng Gia Cát Ngọc chùi nước mắt chen lời đáp:

- Chúng tôi đều là bằng hữu của Cát tử tử lúc sinh tiền, chẳng lẽ lặn lội ngàn dặm tìm đến đây tế lễ tử tử cũng không được sao?

Nó tuy nhỏ nhưng lời nói đạt tình đạt lý mười phần sắc sảo, nhất thời Lăng Vân Yến cứng lời một lúc không biết đáp ra sao. Cuối cùng Gia Cát Ngọc chu miệng lạnh nhạt nói:

- Nghe nói Lăng nữ hiệp không phải là bạn tốt của Cát tử tử lúc sinh tiền, nếu tử tử ghét người khác đến đây tế lễ khó coi, chúng tôi xin được đem phần mộ này đi nơi khác có được không?

Câu ấy khiến Lăng Vân Yến biến sắc mặt, nàng nổi giận chỉ mặt Gia Cát Ngọc:

- Tiểu quỷ nhiều lời, ai nói Lăng Vân Yến ta không phải bạn tốt của Cát Phi Quỳnh?

Gia Cát Ngọc không chịu thua, nó ưỡn ngực cười hăng hắc:

- Nghe nói bản lãnh Lăng nữ hiệp cực cao, Yến đại ca ta hiện thời thương thế chưa khỏi hẳn, gia như thật là bạn tốt của Cát tử tử tại sao kẻ thù đến gần bản sơn Văn Thù Viện, gần trong gang tấc mà tử tử không ra khỏi động?

Gia Cát Thanh Hà đứng bên cạnh xen vào cố ý khiêu khích:

- Xin Lăng nữ hiệp đừng trách, xá đệ ta miệng mồm vụng về, kỳ thực địch nhân thanh thế rất lớn, chẳng những có cả Kim gia trại lẫn Lạc Hồn Nhai gửi lục lâm thiệp đi khắp nơi, tất cả bọn hắc đạo đều tụ tập về đây mà còn cả bọn Âm Sơn Bạch Cốt Giáo, nhị vị lão quái Hồng Mao Bích Nhân và bọn đồng đảng mai cũng sắp tới. Người chết đã chết rồi, người sống phải biết giữ thân cũng là thường tình thôi.

Nghe khẩu khí ba thiếu niên này rõ ràng đến đây là theo kế hoạch của Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền vì thấy tam quỷ động chủ mời đến Hoàng Sơn đủ mặt hắc đạo với mưu đồ khiêu chiến Yến Lăng Vân, tiêu diệt Huyền Âm phái chính thống, lão sợ thế cô đơn thân nên định khiêu khích nữ hiệp Lăng Vân Yến xuất hiện, đồng thời liên kết Thiên Đô Phái để tăng thêm thanh thế.

Lăng Vân Yến mới nghe qua cũng có hơi bị kích động, nhưng chỉ chốc lát nàng lại bình tĩnh lại, liếc nhìn hai chị em Gia Cát, lạnh lùng nói:

- Các người đóng kịch cũng khá hay đấy, chỉ tiếc ta đâu dễ kích động.

Nói xong liền xoay người về phía rừng gọi lớn:

- Tam sư thúc lão nhân gia! Đùa giỡn đến đây là đủ rồi.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 38

Nhị Nữ Tranh Phong

Song Hùng Tỷ Võ

Không hiểu sao Thương Hải Khách Bành Xuân vẫn bất động chưa chịu xuất hiện. Tiểu Thần Đồng Gia Cát Ngọc khiêu khích thêm:

- Chúng ta đóng kịch sợ chưa bằng tỷ tỷ đóng kịch đâu!

Nó đưa mắt liếc ngôi mộ, cười nhạt:

- Hừ! Ngày xưa có người xem Cát tỷ tỷ như cái đinh trong mắt, bây giờ tỷ tỷ chết rồi lại nhận là bạn tốt, mèo khóc chuột giả từ bi, thực không then là cao thủ.

Nhân quả giữa hai người Cát Phi Quỳnh và Lăng Vân Yến, đối với người không biết nội tình có thể nghĩ như vậy. Nhất thời nữ hiệp Lăng Vân Yến nghe câu ấy chẳng khác mũi tên xuyên qua tim nàng biến sắc, nhưng Gia Cát Thanh Hà đã mắng em:

- Ngọc đệ không được vô lễ!

Nàng chính sắc nhìn Lăng Vân Yến cao giọng:

- Nói thật với Lăng nữ hiệp, chúng tiểu muội đến đây phụng lệnh Lạc Cung chủ, thay Cung chủ đánh cuộc với nữ hiệp đó.

- Đánh cuộc gì nói mau?

Lăng Vân Yến mặt lạnh như băng hỏi liền. Gia Cát Thanh Hà mỉm cười:

- Cung chủ bảo lấy lão bà quý ra làm đối tượng, trước khi Yến đại ca đến Hoàng Sơn, ai bắt sống được lão bà quý Cổ Hoàn, người ấy coi như tất thắng.

Tiểu Thần Đồng đứng cạnh xen lời nói với chị:

- Tỷ tỷ khỏi cần nói rõ, người đóng cửa không xuất động, vì sao tỷ tỷ có biết?

Lăng Vân Yến không thèm để ý đến Gia Cát Ngọc, vội vàng đáp:

- Các người khỏi cần đóng kịch, hãy nói với tiểu nha đầu họ Lạc, Lăng

Vân Yến ta chấp nhận cuộc đố ấy. Tặc nhân quả thật đã đến bản sơn rồi cơ?

Có lẽ gần đây nàng không để ý đến bên ngoài nên chưa biết thật. Gia Cát Ngọc cướp lời chị đáp:

- Ai nói dối tử tử làm gì? Vừa rồi mới có người của Kim Gia Trại tên là Tiểu Diện Phật Pháp Không theo chúng ta đến Thiên Đô Phong, không tin tử tử cứ hỏi Hải Khách bá bá ắt biết.

Lăng Vân Yến nghe nó nói có bằng có cứ, nét mặt hiện lên sát khí gập đầu:

- Như vậy rất tốt, các người về đi.

Chị em họ Gia Cát và Lãnh Bích Mai mừng thầm đã đạt mục đích, lập tức tạm biệt Lăng Vân Yến ra về. Còn lại một mình Lăng Vân Yến vẫn đứng ở chỗ cũ bồi hồi đến độ xuất thần vì hiện nay lòng nàng đang trải qua một trận chuyển biến lớn. Một là vì cừu nhân đã đến đây nếu nàng không rửa hận làm sao còn dám nhìn bạn cũ ở cõi linh thiêng? Hai là từ khi thất tình về đây, tuy muôn việc đã lãng quên nhưng lòng vẫn chưa cam, nhất là nàng vẫn bất mãn Bách Hoa Cung chủ, lúc nào cũng tâm niệm được khiêu chiến công khai với tình địch. Nhất thời nàng không có chủ ý phải làm gì. Nàng nên hành động một mình? Hay là nàng phải bấm báo với phụ mẫu?

Do dự hồi lâu, giữa lúc định hạ quyết tâm, hốt thấy Thương Hải Khách Bành Xuân đột ngột xuất hiện cười hỏi:

- Nghe nói Yến thiếu hiệp sắp đến Hoàng Sơn, điệt nữ có cần ngu thúc giúp đỡ gì chăng?

Hiển nhiên y có ý dùng lời thăm dò. Mặt Lăng Vân Yến hơi ửng đỏ u oán đáp:

- Y đến hay không có liên quan gì đến Yến nhi? Sư thúc đừng quan tâm tới.

Ngoài miệng nói thế nhưng nàng lại hỏi:

- Sư thúc, vừa rồi phải chăng tặc nhân định vào cấm địa bản môn?

Bành Xuân gập đầu:

- Không sai, đó cũng là đồng đảng của Lạc Hồn Nhai.

Nàng buột miệng:

- Điệt nữ có ý muốn tra xét xem động tĩnh của chúng, xin sư thúc báo

giùm nếu gia phụ mẫu có hỏi tới.

- Mấy hôm nay bọn cao thủ hắc đạo không biết có âm mưu gì mà kéo đến Hoàng Sơn khá đông, bản môn ta chẳng sợ gì nhưng thời cơ chưa đến, thế nên hiền đệ nữ chớ khinh suất mạo hiểm ảnh hưởng đến đại cục.

Tiếp đó y trầm ngâm:

- Theo y ngu thúc, tốt nhất tiếp cứ đợi Yến thiếu hiệp đến sẽ thương nghị cách ứng phó.

Tự nhiên đó là suy nghĩ cẩn thận của người đứng tuổi, nhưng Lăng Vân Yến đã quyết định, nào chịu nghe lời ấy? Nàng ậm ừ rồi chỉnh đốn áo quần quay về động.

Thương Hải Khách cũng dự biết tính tình nàng quật cường nếu không chính phụ thân can ngăn quyết không được. Y lường lự lắc đầu bỏ đi.

Tam Quỷ Lạc Hồn Nhai sau khi thất bại lớn ở Cửu Cung Sơn đau đớn vì mất Tam Quỷ và Tứ Quỷ mới phát hiện Cửu Cung Sơn chính là do hậu duệ của Huyền Âm phái chính thống cai quản và sư huynh Hàn Mai Xử Sĩ vẫn còn sống trên đời đang kết hợp với quái thư sinh Yến Lăng Vân chuẩn bị tảo thanh Quát Thương Sơn thanh lý môn hộ.

Bọn chúng lo sợ bèn cầu viện tới Bạch Cốt Giáo gọi lục lâm thiệp mời tất cả cao thủ hắc đạo hy vọng tận diệt hết ai liên quan đến Huyền Âm phái chính thống, đến cả Thiên Đô phái cũng không ngoại lệ, mưu đồ chúng là độc bá võ lâm. Mấy ngày nay bọn quần ma tam sơn ngũ nhạc đã tề tựu đến Hoàng Sơn theo lời mời trên thiệp của Lạc Hồn Nhai Tam Quỷ. Trừ Lạc Hồn Nhai và Kim Gia Trại ra còn có Thái Hồ Lường Sơn Bát đại Trại chủ Xích Phát Linh Quan Hàn Mãnh và con gái Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương.

Xuyên Nam Thất Sát Bang chủ Bích Nhân Nhân Ma Lịch Đông Dương, Miêu Lãnh phản đồ Tang Môn Thần Lam Xuân. Mao Sơn Càn Nguyên Quán chủ Tam Sát chân nhân Hoàng Thông, Phạn Tĩnh Sơn Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ và bốn đại hộ pháp tôn giả: Phục Hồ, Hàng Long, Phong Lôi, Phi Vân. Phiêu Dương Bát đại Trại chủ Thuỷ Long Thần Đặng Kiên. Bạch Cốt Giáo Hắc Kỳ Đàn chủ Hoạt Cương Thi Từ Nguyên.

Tuy bọn tặc đảng này hơn phân nửa đều đại bại dưới tay Yến Lăng

Vân, xem ra chúng vẫn chưa sợ, vì lần này thanh thế của chúng rất lớn, nhân số đông đâu ai dám khinh thị? Huống gì còn đông ma đầu lợi hại như Hồng Mao Bích Nhân lão quái v.v...cũng sắp đến. Đồng thời Văn Thù Viện ở Hoàng Sơn vô hình trung đã biến thành sào huyệt của chúng, nam nữ hỗn tạp cực cao hứng ồn ào.

Tựu trung được chào đón hoan nghênh nhất là Kim Vân Nương của Kim Gia Bảo và Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương, hai ma nữ này ngay ngày đầu tiên đã được lão quỷ bà Cổ Hoàn chính thức thu làm đồ đệ. Thêm vào hai ma nữ đều là nữ nhân trời phú cho sắc đẹp mê hồn, dâm đãng đã thành tích cách, lại rất mưu mô tâm kế, nhân được dịp này càng ban phát tình cảm đối lấy các độc môn tuyệt kỹ của quần ma nên sự thân đặc khá nhiều, bản lãnh tiến bộ rất mau.

Hai ma nữ ấy càng thân thiết vì đồng khí tương cầu, họ thường dẫn nhau lên Liên Hoa Phong tìm thắng cảnh, chẳng cần lo gì đến trận đại quyết chiến sắp tới.

Hôm đó hai ma nữ đột nhiên hứng khởi song song vượt qua Bách Bộ Vân Thê, Liên Hoa Câu và Diêm Vương Bích là các nơi hiểm yếu vượt qua trùng trùng thạch động leo lên tận trên đỉnh núi cao.

Hốt nhiên vừa lên tới đỉnh đã nhìn thấy không xa, trên một tảng đá cao chót vót không biết từ bao giờ có một thiếu niên áo vàng đứng khoanh tay thưởng ngoạn cảnh đẹp đưa mắt nhìn biển mây trời mang mang.

Thiếu niên ấy tuổi chưa quá hai mươi, hai lông mày như nhát kiếm chém nằm ngang, mắt sáng như sao đêm, mặt đẹp như dãi phấn, môi đỏ tự thoa son, tinh thần như nước mùa thu, sắc đẹp như hoa mùa xuân, quả là mỹ nam tử. Có thể nói ngay trần gian ít có, chính đẹp như tiên đồng. Còn thêm anh khí bột bột, lưng đeo trường kiếm, trông thần thái vừa phong lưu siêu thoát và uy nghiêm mê hồn, hình như trời đất tạo thành chàng thành tiêu chuẩn cho một nam nhân hoàn mỹ nhất.

Hai ma nữ không hẹn mà cùng rùng mình vì vẻ đẹp của thiếu niên, ngờ ngẩn đến quên cả cất bước, cứ đứng ngây ra đưa mắt nhìn dán vào người ta không chớp.

Đối phương hình như không chú ý đến gì khác, vẫn chẳng nhìn thấy

ai. Một lát, Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương mới hơi định thần quay lại Kim Vân Nương cười nói:

- Vân tỷ tỷ à, chị thấy trên Liên Hoa Phong có con chim nhạn đẹp chưa?

Kim Vân Nương như nằm mộng mới tỉnh, một tay vừa vén tóc mây vừa hội ý nhoèn miệng cười đáp:

- Không ta chỉ thấy một con chim phụng đẹp thôi chứ chim nhạn làm gì bay được tới đỉnh Hoàng Sơn?

Hiển nhiên hai nàng cố ý đối đáp để trêu chọc đối phương phải chú ý đến mình, ngờ đâu chàng mỹ thiếu niên kia vẫn như chẳng nghe thấy, cứ đứng yên ở chỗ cũ không hề quay lại. Chuyện đời rất dễ hiểu, hễ trái cây càng khó hái bao nhiêu càng xui người ta thêm khát, bấy giờ hai nàng đang ở trong tâm trạng ấy. Thoạt đầu hai nàng còn cố gượng kèm lòng hy vọng đối phương để mắt tới mình rồi sẽ buông lời ong bướm.

Nhưng đến nay thấy người ta có thái độ thờ ơ, nếu không chủ động tấn công chẳng còn cách nào khác.

Nhất là Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương xưa nay chưa hề gặp qua một nam nhân nào vừa ý như thế chỉ sợ bị bỏ mất cơ hội, nàng nháy mắt ra hiệu cho Kim Vân Nương rồi bật cười khanh khách:

- Tỷ tỷ nói vậy e không đúng, tiểu muội thường nghe người ta nói, chim phụng chỉ đậu trên cây ngô đồng chứ đâu chịu đậu trên thạch nam, chúng ta thử lại gần xem thử?

Thuận tay nàng nhặt hai viên đá dưới chân, ngậm vận kinh lực sử dụng thủ pháp một âm một dương bắn lên trên không, lập tức hai viên đá tự đập vào nhau vỡ nát, những mảnh vụn li ti lả tả xuống đầu chàng thiếu niên. Kim Vân Nương cố ý rú lên một tiếng kinh hoảng:

- Như vậy không được, lỡ công tử người ta bị thương thì sao?

Đồng thời thân hình nàng tung lên lướt thẳng tới, hai ống tay áo quét một vòng trên không phát ra một luồng kinh khí thu hết những mảnh đá vỡ rơi xuống dưới chân núi. Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cũng uyển chuyển như một con bướm lượn, phi thân đến gần mỹ thiếu niên khiêm thân thánh thót nói:

- Tiểu muội nhất thời lờ tay, cúi xin công tử tha tội là may?

Thực ra hai nàng chỉ đóng một màn kịch nhỏ, mục đích không ngoài cố ý biểu diễn bản lĩnh, mượn cớ để đến gần người ta mà thôi. Chỉ thấy mỹ thiếu niên kia, thần sắc vẫn an tường chẳng để ý một chút gì, đôi mắt đẹp hững hờ nhìn hai cô nương:

- Đâu có gì đâu?

Liền đó lạnh nhạt gật đầu tiếp:

- Nhị vị cô nương té ra đều là người biết võ công, chắc là thuộc bản sơn Thiên Đô phái?

Nghe khẩu khí, hiển nhiên chàng mới tới đây. Cửu Vĩ Hồ lập tức lắc đầu cười duyên dáng:

- Không! Tiểu muội Hàn Hương nhà ở Thái Hồ, là đệ tử Quát Thương Sơn.

Mắt nàng liếc đối phương sắc lẹm, hỏi lại:

- Công tử là môn hạ cao nhân nào, đại danh là gì, có thể cho tiểu muội biết được không?

Dâm nữ này tự cho Lạc Hồn Nhai có tên tuổi rất lớn, định tâm nói ra tất đối phương phải càng trọng vọng. Nào ngờ mỹ thiếu niên vừa nghe chẳng có gì làm lạ chỉ ư một tiếng nhỏ, nhìn qua Kim Vân Nương, hỏi:

- Còn cô nương, chắc là môn hạ Huyền Âm phái?

Kim Vân Nương cố ý e ấp khêu gợi nhẹ giọng đáp:

- Nhân lực thiếu hiệp không sai, tiểu muội Kim Vân Nương, còn chàng?

Mỹ thiếu niên khẽ gật đầu mỉm cười:

- Tiểu sinh Vân Mộng, người gọi là Võ Lăng Công Tử.

Chàng ta không nói tên môn phái chỉ nói ra danh hiệu của mình, làm như bốn tiếng Võ Lăng Công Tử trên giang hồ ai cũng biết, nhưng hai cô nương Kim, Hàn không chú ý đến điều ấy, lập tức đồng thanh cười hoan hỷ:

- Thì ra là Vân công tử, chúng tiểu muội xin thất kính.

Cửu Vĩ Hồ cười rất uyển chuyển xoay quay Kim Vân Nương:

- Chúng ta gặp đây là duyên nợ, đang giữa lúc gió mát cảnh đẹp thế

này, nếu được Vân công tử không chê, chúng ta tìm một chỗ nào thanh vắng tâm sự thì hay lắm nhỉ?

Nàng tuy xoay nói với bạn nhưng hai con mắt mê hồn vẫn liếc nhìn Võ Lăng Công Tử như đợi chàng trả lời. Điều ấy chẳng khác nào tống tình ngay đối phương. Nếu chẳng may nơi đây có một mình nàng và chàng, chắc nàng đã nhảy sỗ vào lòng người ta rồi. Kim Vân Nương cũng cười ngón ngoèn tiếp lời:

- Chỉ sợ chị em chúng ta là thân bồ liễu không đáng cho Vân công tử ghé mắt chẳng?

Hai nàng một xướng một hoạ liếc mắt đưa tình, ưỡn ngực khoe mông cổ ý khêu gợi. Nhìn hai nữ dâm tặc khêu khích người tựa hồ như chỉ muốn nuốt chửng lấy người ta mới thoả chí. Không ngờ mỹ thiếu niên thủy chung trầm ngâm không nói chỉ đưa đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hai cô nương. Lâu lắm, chàng mới mở lời:

- Chúng ta bèo nước gặp nhau, nam nữ cách biệt, tuy được ân nhị vị cô nương ghé mắt nhưng tiểu sinh chỉ sợ có điều bất tiện chẳng?

Câu ấy của chàng khác nào nửa ửng nửa từ chối, Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cười khanh khách:

- Vân công tử cứ làm như một vị thần học đạo mạo vậy?

Rồi bước tới gần thêm bước nữa, nàng ta hạ giọng:

- Chúng tiểu muội đều chỉ là nhi nữ giang hồ, không có cái nhìn như người thế tục, đâu có gì là bất tiện?

Kim Vân Nương liếc mắt đa tình dịu dàng đến gần, cười nheo:

- Công tử thanh nhã việc gì phải sợ lời đàm tiếu?

Mỹ thiếu niên bị ép quá đành gật đầu:

- Nói như thế chắc hôm nay tiểu sinh đã có hạnh phúc như Lưu Thần Nguyễn Triệu ngày xưa rồi chẳng?

Nhị vị cô nương song song che miệng cười:

- Chỉ tiếc tỷ muội chúng em đều là dân dã quê mùa chứ không được như Thiên Thai tiên nữ thôi.

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương vội đưa cánh tay trắng muốt chỉ về hướng bên cạnh:

-Ồ! Nơi kia có Liên Hoa Động, chúng ta tới đó đi!

Có lẽ yêu nữ này lửa dục đang cao nên hết còn nhẫn nại được nữa, nhưng Vô Lăng Công Tử như không nghe tiếng nàng, chàng ta tự lẩm bẩm:

- Hai người đều đẹp, ta biết chọn ai bây giờ?

Cửu Vĩ Hồ nghe câu ấy cười khanh khách:

- Chàng thư sinh ời, hai tử muội em như một người, hôm nay gặp thiên duyên để chàng một mũi tên bắn hai con chim nhận, cần gì phải chọn lựa?

Thừa cơ nàng dựa sát vào đối phương liếc tình hạ giọng mềm mại:

- Qua bên kia nhé?

Không ngờ mỹ thiếu niên lắc đầu:

- Không được.

Đồng thời đôi mắt long lên, chàng tiếp:

- Tệ sư môn nghiêm cấm sắc dục. Hôm nay đồng thời với nhị vị cô nương, thực tiểu sinh lấy làm khó xử quá.

Kim Vân Nương cũng vội ngả eo như con rắn dựa gần vào chàng thánh thót kêu:

-Ồ! Té ra như thế ư?

Liền dùng hai môi son lay động hỏi luôn:

- Hai tử muội em, cuối cùng công tử chọn người nào?

Tự nhiên đối với yêu nữ này, nàng tự tin nàng chính là người được chọn. Mỹ thiếu niên nghe câu hỏi ấy do dự hồi lâu, đưa mắt nhìn nhị nữ khó khăn lắm mới nói:

- Nhị vị cô nương ai cũng khả ái như nhau nhưng không biết ai thực lòng yêu tiểu sinh, làm sao tiểu sinh quyết định được?

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương sợ mất chàng lập tức tiếp lời:

- Tiểu muội tuyệt không giả tình giả ý, lòng này thực chân thật.

Kim Vân Nương cũng vội nói:

- Nếu Kim Vân Nương em không thực lòng với chàng, tương lai sẽ bị chết thảm.

Hàn Hương cố làm ra vẻ u oán than:

- Tiểu muội như không hết lòng với công tử, sao lại chẳng hiềm thân bồ liễu đến đây với công tử?

Kim Vân Nương không chịu kém, lập tức ôn nhu hết sức tiếp:

- Nếu công tử không tin em, công tử chờ ngại cứ rút kiếm chặt tiểu muội ra để xem trái tim tiểu muội đây.

Hai nữ yêu dân tộc nhất thời không ai nhường nhịn ai, cố tranh giành lấy mỹ thiếu niên về mình, bao nhiêu lời chẳng những đều dám nói, mà còn như say như ngây hai mắt đắm đuối dựa vào lòng người ta. Cử chỉ khêu gợi lăng ló ấy chỉ e lâu xanh kỷ viện cũng đến thế là cùng.

Nào ngờ chính vào lúc ấy, hốt nhiên nghe không xa có tiếng người quát:

- Ban ngày ban mặt, các người làm gì thế?

Cùng với tiếng nói hiện ra một đại hán lưng đeo trường kiếm mặt như hổ mắt như chim ưng. Nhị nữ nhận ra liền đó là tên phản đồ Miêu Lãnh Tang Môn Thần Lam Xuân.

Chỉ vì lúc này nhị nữ đang mê mẩn bởi mỹ thiếu niên nên không ai có ý muốn nhìn tới y. Lam Xuân thấy thế buông ra một tiếng cười lạnh:

- Thì ra nhị vị cô nương gặp điều gì vui ở đây chẳng?

Không đợi ai đáp y đập bộ tiến tới gần chỉ vào mặt Võ Lăng Công Tử quát:

- Tiểu tử người thật có diễm phúc đó, mau báo cho Lam đại gia ta biết là môn hạ của ai.

Có lẽ tên ác đồ này sẵn lòng ghen ghét, không dám động tới hai nàng nên cố ý đổ lỗi lên đầu tình địch. Đâu ngờ mỹ thiếu niên cũng rất cổ quái, tuy rõ ràng thấy có người chửi mắng trước mắt nhưng thần sắc không biến đổi, chẳng thềm để ý tư hào, mắt ngó nghiêng hai nàng mỉm cười, chẳng khác nào nói "hai em ai thực tâm với ta, bây giờ có thể chứng tỏ được rồi đấy". Vì đó Kim Vân Nương quay đầu ngó Tang Môn Thần trầm giọng quát:

- Họ Lam, chuyện của cô nương, người chờ xen vào được chẳng?

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cũng không chịu kém, tức thì ngó Lam Xuân quát nhỏ:

- Người ta là môn hạ của ai việc gì tới người? Biết điều hãy đi chỗ khác, đừng để cô nương mất hứng.

Hai nàng mắng chửi y hết lời chẳng nghĩ gì đến tình hắc đạo, bất giác khiến Tang Môn Thần Lam Xuân tức giận ngửa mặt lên trời cười ha hả như điên, nhất thời tiếng dội lại bốn bên vách núi cứ vang lên bất tuyệt. Không cần nói cũng biết, hành động của y là cố ý ngầm thi triển Miêu Lãnh độc môn tuyệt học Nhiếp Hồn Ma Âm.

Theo lẽ thường ngày, tiếng cười ấy phát ra, nếu hai nàng có được tâm pháp bí truyền thì có thể vô hại, còn người khác thực rất ít người có sức chịu đựng nổi. Nhưng hôm nay tiếng cười ấy chẳng hề linh nghiệm. Chỉ thấy đối phương mỹ thiếu niên chẳng những thần thái vẫn an tường như không hề nghe tiếng cười mà nét mặt còn lộ vẻ khinh miệt, đưa mắt quét qua nhị nữ từ

từ nói:

- Nhị vị cô nương đã là cao đồ của Quát Thương Sơn, tất nhiên mỗi người đều có tuyệt học phải không?

Tiếp đó nghiêng mắt hơi nhìn Tang Môn Thần Lam Xuân một cái, hơi ra vẻ trầm ngâm:

- Tên cuồng đồ kia vô lễ, không biết nhị vị có chịu lộ chút thân thủ cho tiểu sinh được mở mắt chẳng?

Theo lẽ lần này Lam Xuân đến Hoàng Sơn là vì muốn trợ thủ cho Lạc Hồn Nhai.

Thân là khách mời, hai nữ dâm tặc này dù có hôn mê sắc dục đến đâu cũng không dám đắc tội với y. Nhưng việc đời thường ra ngoài dự liệu của con người, nhất là Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương tự thị sau lưng có sư phụ bảo vệ, không ai dám khinh nhờn, nhất tâm muốn đoạt được lòng mỹ thiếu niên, nàng ta chẳng hề do dự ứng thanh đáp liền:

- Hãy xem tiểu muội xuất thủ đây.

Lưng eo nàng bật lên tung thân ra ngoài chỉ mặt Tang Môn Thần quát nhỏ:

- Họ Lam kia, người quý quýệt quá lắm, chẳng lẽ cô nương lại sợ người sao?

Đồng thời Kim Vân Nương cũng đột ngột phi thân lên trước, cao giọng nói:

- Hương muội hãy khoan, hãy để cho ngu tử trị hân.

Tức khắc nàng chỉ mặt Lam Xuân:

- Cuồng đồ người ngày thường hay chọc ghẹo cô nương, cô nương đã bỏ qua. Hôm nay muốn biết bản lãnh cô nương sao mà dám vô lễ?

Hai cô nương nhất tề phát uy lực, sự thực chỉ là để tranh đoạt một thiếu niên mỹ mạo, không cần nghĩ gì đến hiệu quả. Hơn nữa từ khi Tang Môn Thần Lam Xuân phản bội sư môn chạy trốn khắp nơi, may có cơ hội đầu nhập Lạc Hồn Nhai trong bụng đang nuôi kế hiểm, bây giờ đã thành cừu hận với nhị nữ.

Duy tình hình như thế, y bật cười hăng hắc:

- Nam tử không đấu cùng nữ tử, Lam mỗ xin tạ lỗi.

Câu nói ấy của y bất quá chỉ là tìm cách hạ đài, nào ngờ vừa dứt lời, chàng mỹ thiếu niên Vô Lăng Công Tử kia liền lướt thân tới chặn đường về của y buông lời:

- Ta xin lãnh giáo được không?

Nhị nữ cũng có ý muốn biết tài nghệ mỹ thiếu niên cao thấp ra sao, lập tức đồng thanh:

- Họ Lam kia, có tài hãy phân cao hạ với Vân công tử thử xem?

Tính tình Lam Xuân xưa nay ngang ngược nào chịu nổi những lời khiêu khích ấy, y quét nhãn nhìn nhị nữ, lạnh lùng đáp:

- Xưa nay Lam mỗ hễ động thủ là không để ai sống sót, các vị không đau khổ chứ?

Chuyển qua nhìn mỹ thiếu niên, cười gian xảo:

- Tiểu tử người bao nhiêu bản lãnh, Lam đại gia hễ động thủ là không lưu tình đó nhé?

Mỹ thiếu niên ấy cười lạnh đáp:

- Hừ, chớ vội lớn lối, Vân mỗ đâu phải là đứa trẻ lên ba mà bị người dọa nạt?

Lập tức chàng lập chương ngay ngực quát to:

- Không cần nói nữa. Lên mau, hãy dùng bản lãnh chứng minh.

Lam Xuân tức thì lướt thân đến buông ra mấy tiếng:

- Tiểu tử tiếp chiêu đây.

Tay y vươn ra năm ngón tay quắt tới như điện chụp vào đối phương. Tự nhiên tên ác đồ này đã được chân truyền của Miêu Lãnh uy lực rất cao, nhưng chiêu đầu của y có lẽ là hư chiêu, vì nửa đường đột ngột biến thức thành muôn ngàn chỉ ảnh mang theo một luồng gió lạnh vây kín lấy đối phương trong chường phong. Giữa lúc tin chắc chiêu đầu ắt đắc thủ, đột nhiên y nghe một tiếng cười lạnh, bóng vàng thoáng lướt qua, bóng địch nhân biến mất, đồng thời hai tiếng cười khúc khích của hai nữ nhân cất lên tán thưởng thân pháp. Đột nhiên y lại thấy sau gáy có tiếng gió bất giác ngấm giật mình kinh hoảng. Từ đó y vội bỏ ý định, vội vàng nhảy ra xa vài thước hoành thân hoá giải, nhìn cho rõ thiếu niên áo vàng, đề vận lên mười thành công lực tấn công điên cuồng.

Nhất thời hai người đều thi triển sở trường, bốn cánh tay tung hoành khiến cát bay đá chạy, cây cối nghiêng ngả. Trong chớp mắt đã giao đấu hơn hai mươi hiệp.

Hình như nội công hoả hầu của mỹ thiếu niên có phần hơi kém, nên xem ra chàng đã cố sức quá độ. Qua một chút nữa, chàng thiếu niên đánh một chiêu có hơi vụng, đột nhiên bật kêu "ối chà" hai tiếng nhắm hướng nhị vị cô nương chạy tới.

Tang Môn Thần Lam Xuân, tất không buông tha, y như bóng theo hình bám sát theo, quyết hạ sát thủ. Xem tình hình, chàng mỹ thiếu niên kia khó mà bảo toàn tính mạng.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 39

Thư Sinh Lộ Chân Tướng

Mạc Mẫu Xuất Cuồng Ngôn

May mà hai cô nương kia sẵn đề phòng chuẩn bị. Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương đã rút sẵn Đoạt Mệnh Kim Châm do Mạc Mẫu Cổ Hoàn sở truyền và Kim Vân Nương cũng nắm sẵn trong tay mấy mũi Bích Lân Thoa ám khí do Bạch Cốt Giáo Hắc Kỳ Đàn chủ Hoạt Cường Thi Từ Nguyên tặng.

Tức thì song song xuất thủ bắn ra, ám khí bay tán loạn cùng với mấy tiếng quát. Chỉ trong chớp mắt, Tang Môn Thần Lam Xuân không thể ngờ sự thể đến thế, trúng liền mấy mũi Đoạt Mệnh Kim Châm và Bích Lân Thoa, thân thể nóng ran như rơi vào lửa, ngã liền xuống đất. Vị mỹ thiếu niên áo vàng kia hoàn toàn thoát, chàng nhìn hai nữ nhân liên tiếp lắc đầu:

- Sao nhị vị cô nương xuất thủ độc vậy? Bất quá tiểu sinh chỉ cần mượn cơ hội thử xem nhị vị có yêu tiểu sinh thật hay không, chứ đâu có ý buộc nhị vị đả thương bằng hữu?

Nhị nữ tỉnh ngộ nhưng vẫn đồng thanh cố nói:

- Xem chàng còn nghi ngờ chúng tiểu muội là thực hay giả?

Kim Vân Nương liếc mắt nhìn Lam Xuân đang đau đớn dưới đất rồi quay lại cười nói:

- Chàng đừng lo, tên cuồng đồ ấy bất chính, đến nay gia phụ vẫn còn nghi, y có chết cũng không đáng tiếc.

Không ngờ tên phản đồ Miêu Lãnh hôm nay lại bị quả báo nặng như thế. Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cũng chẳng có chút gì hối hận:

- Sống làm gì nữa? Ai bảo hắn mò lên đây làm gì?

Nàng ta nắm lấy tay mỹ thiếu niên quan thiết nói:

- Công tử thật không bị thương ở đâu chứ? Thực tiểu muội sợ cho công tử quá.

Kim Vân Nương cười quyến rũ:

- Bản lãnh công tử cao lắm, chút nữa làm tiểu muội lo chết rồi.

Hai người tranh nhau lo lắng cho mỹ thiếu niên, đều tỏ ra ân cần. Võ Lăng Công Tử luôn miệng đáp:

- Đa tạ nhị vị cô nương, đáng lẽ tiểu sinh không nên đánh với y làm gì.

Hàn Hương vén tóc loà xoà trước trán ngẩng mặt thê thiết hỏi:

- Vân công tử ơi, tấm lòng thành thật của tiểu muội, công tử đã tin chưa?

Võ Lăng Công Tử lập tức gật đầu:

- Rất tin, rất tin, cô nương quả có thành tâm yêu ta.

Kim Vân Nương hấp tấp vặn hỏi:

- Thế còn tiểu muội thì sao?

Nàng ta sợ mình thua kém Hàn Hương nên quyết hỏi cho bằng được ý của mỹ thiếu niên. Nào ngờ ngay lúc ấy Hàn Hương chen vào đáp:

- Rõ ràng công tử đã hứa với tiểu muội, việc gì Vân tỷ phải vặn hỏi mãi thế?

Bọn họ tuy cũng là đồng môn, nhưng đến lúc tranh hơn thua không cần nhớ đến tình nghĩa gì nữa, ai cũng đòi phần thắng về mình. May mà cả hai dâm nữ, nếu chỉ có một, chắc chắn chẳng ai sợ gì mà không ăn tươi nuốt sống chàng thiếu niên đẹp đẽ kia.

Tự nhiên Kim Vân Nương không chịu kém, lập tức cười lạnh lẽo:

- Hiền muội không phải là Vân công tử, làm sao biết được tâm ý của chàng?

- Cái đó gọi là lấy tâm truyền tâm Vân tỷ ạ!

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương không chịu thua tiếng một chút nào đáp liền rồi ngó nghiêng thiếu niên áo vàng đưa tình hỏi tiếp:

- Công tử bảo có đúng thế không?

Kim Vân Nương cướp lời hỏi chàng:

- Công tử, xin công tử hãy nói cho công bình đấy nhé.

Tình hình giằng co ấy khiến mỹ thiếu niên khó quyết định, một lúc chàng mới mỉm cười than:

- Nhị vị cô nương đều tình thâm ái trọng, tiếc rằng tiểu sinh chẳng biết chọn ai bây giờ?

Chàng vẫn không chịu phân hơn kém, coi hai nàng như bằng nhau.

Đột nhiên chàng hỏi một câu:

- Như quả sở liệu của ta không sai, bản lãnh của nhị vị chắc cùng do Cổ lão tiên bối ở Lạc Hồn Nhai truyền thụ cho?

Nhị nữ đồng thanh đáp:

- Công tử đoán không sai?

Chàng tiếp:

- Tiểu sinh có ý muốn hỏi ý kiến lệnh sư, không biết ý nhị vị cô nương ra sao?

Chàng vừa hỏi câu ấy, đầu tiên Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương thở phào, nàng đáp liền:

- Thế thì hay lắm.

Vì theo nàng nhận định nàng rất được Mạc Mẫu yêu quý, tất bà sẽ chiều nàng nên tán thành ý kiến đó liền. Còn Kim Vân Nương cũng tự tin Kim Gia Trại và Lạc Hồn Nhai có nguồn gốc thân thiết, hy vọng của nàng tám phần nắm chắc, nên cũng gật đầu đồng ý:

- Chủ ý công tử công bình, tiểu muội xin đồng ý.

Nàng chỉ luôn xuống chân núi:

- Như thế, gia sư và các tôn trưởng bản môn hiện nay đang ở cả trong Văn Thù Viện, kính mời công tử xuống đó được chăng?

Hàn Hương cũng cười lả lơi:

- Chúng ta đi thôi.

Nhưng thiếu niên áo vàng vẫn không cất bước, trái lại còn lắc đầu nói:

- Tiểu sinh không thích gặp các tục nhân, tốt nhất xin lệnh sư quá bước lên đây, không biết có được không?

Chàng đưa mắt âu yếm nhìn Kim Vân Nương:

- Xin phiền Kim cô nương một phen hãy xuống kính thỉnh lệnh sư lên đây nhé?

Thiếu niên này thực lạ, tựa hồ đã nhìn trúng tâm sự hai dams nữ đang cầu đạt được dục vọng. Lời nhờ cậy của chàng rất hợp với tâm ý Kim Vân Nương, giúp nàng có thì giờ cầu xin phụ huynh xin giùm sư phụ hãy nghiêng về nàng nên nàng vui vẻ đáp:

- Tiểu muội tuân lệnh.

Lập tức khinh thân như con chim nhạn xuống dưới chân núi. Riêng Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương lại tưởng mỹ thiếu niên ưu ái nàng hơn, cố ý để một mình nàng ở lại để dễ bề tâm sự, nàng lẳng lơ nhìn chàng cố ý vấp chân ngã luôn vào lòng mỹ thiếu niên, cười khanh khách:

- Tiểu muội ba sinh hữu hạnh được ân công tử yêu dấu, hôm nay tìm thực cao hứng.

Theo ý nàng chỉ cần nàng ngã vào lòng là đối phương sẽ ôm liền lấy và nàng cứ chiếm tiện nghi trước Kim Vân Nương cái đã. Nào ngờ đang lúc thần trí mê mết vì tình, đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động, bên tai có tiếng quát nhỏ:

- Tặc nha đầu, ngươi nhận ra ta là ai đây?

Hàn Hương như người tỉnh giấc mộng, tỉnh ngộ người này chính là địch nhân.

Nhất là thiếu niên áo vàng bấy giờ mặt lạnh như băng, rút từ người Hàn Hương ra một nắm Đoạt Mệnh Kim Châm rồi cười nhạt:

- Ta giết yêu nữ chỉ cần tay, cứ để ngươi nếm chút mùi đau đớn ở Hoàng Sơn này cho biết.

Tức thì xuất thủ kéo mạnh một cái đẩy Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương rơi luôn xuống đáy vực dưới núi không cần biết nàng sống hay chết. Đồng thời lúc ấy ngoài xa bảy tám trượng sau một khối đá lớn thò ra một cái đầu nhỏ và hai con mắt long lanh sáng cười khanh khách:

- Lẳng tử tử, còn tên ác đồ Miêu Lãnh nằm dưới đất kia, tiểu đệ còn có chỗ cần tới, tử tử tặng cho tiểu đệ nhé?

Có lẽ mỹ thiếu niên ấy chính là nữ hiệp Lăng Vân Yến cải trang. Nàng trầm giọng có phần hơi kinh ngạc:

- Tiểu quỷ đầu! Ngươi đến làm gì?

Quay lại nhìn Tang Môn Thần một cái, nàng nói tiếp:

- Ngươi cần tên tặc ấy thì cứ lấy đi.

Chớp mắt sau tảng đá ấy vọt ra một thân hình nhỏ bé, chính là Gia Cát Ngọc.

Tên Tiểu Thần Đồng này hình như đã chuẩn bị sẵn từ đầu, trong tay có cầm một sợi dây dài vừa vội vàng cột chặt hai chân Lam Xuân vừa nhả

mặt nói với Lăng Vân Yến:

- Đây cũng là kẻ thù của Yến đại ca đó, tiểu đệ sẽ lập công đầu mới được!

Nó huýt sáo miệng một hồi dài rồi đưa mắt cười:

- Lăng tỷ tỷ, tiểu đệ biết phép tiên mang cầu tặc này đi, tỷ tỷ có tin không?

Tên trẻ con ngỗ nghịch này thực người nhỏ gan lớn, đang ở gần sào huyệt bọn ác tặc mà vẫn đùa giỡn chẳng sợ chút gì. Trái lại Lăng Vân Yến chỉ sợ lão quỷ bà đến sớm nên vội thúc giục:

- Đi mau, đi mau đi, cầm miệng bớt đi!

Tên tiểu đồng vẫn cười hi hi:

- Tiểu đệ xin tặng tỷ tỷ một câu bí quyết nhé?

Lăng Vân Yến gượng cười:

- Bí quyết gì, nói mau?

Gia Cát Ngọc vội vàng hạ giọng:

- Tiểu đệ xin dạy tỷ tỷ mười chữ tâm pháp: Đảm đại tâm tể, đa dụng mưu, thiếu trình dũng. (Gan lớn nhưng cẩn thận, nên dùng mưu hạn chế dùng sức.)

Nó bật cười khanh khách:

- Chúc tỷ tỷ thành công, tiểu đệ đi đây.

Không đợi nàng đáp, thân hình nhỏ bé của nó lay động nhật vội thanh Bách Độc Ngô Công Kiếm của Lam Xuân, phi thân liền xuống dưới chân núi. Sợi dây dài đột nhiên tự động rít lên một tiếng, kéo bật xác gần chết của Lam Xuân theo. Có phần chắc là tên tiểu quỷ đầu này có đồng bạn ẩn thân sau tảng đá lớn kia trợ giúp. Nhất thời Lăng Vân Yến cũng phải khen thầm thân pháp của nó và chột nghi tình địch Bách Hoa Cung chủ cũng có mặt đâu đó ở Liên Hoa Phong này.

Bấy giờ mặt trời sắp lên đến giữa đỉnh đầu, nửa eo núi lên mây cuộn nhờ gió đưa chìm nổi chẳng khác nào lớp sóng ba đào cực kỳ đẹp mắt. Lăng Vân Yến xưa nay là người hành sự quang minh lỗi lạc không thích sử dụng mưu kế trá nguy, nhưng riêng hôm nay vì nàng cô thân độc mã nên đành cố nhịn nhục hai yêu nữ dâm đảng, dùng trí để thắng.

Kỳ thực đối với bọn tặc nhân này thủ đoạn hay nhất là dùng mưu trá trị mưu trá, nếu không tất không thể chống lại chúng. Giữa lúc ấy đột nhiên nàng nghe có chuỗi cười vọng đến. Đưa mắt nhìn đã thấy Kim Vân Nương hớn hở cầm một liễn cơm phi thân lên đỉnh núi. Theo sau nàng còn có ba bóng người nam nữ khác, đi đầu là một lão bà dung mạo cực kỳ xấu xí tay cầm thiết trượng, hiển nhiên tất là lão quỷ bà Cổ Hoàn.

Đi giữa là một lão nhân mặt đỏ râu vàng thân thể cao lớn, rõ ràng là Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải và sau cùng là một đại hán, nàng nhận ra liền là tiểu tặc Kim Quang Lượng. Không ngờ Kim Vân Nương lại dẫn cả cha và anh đến đây.

Vì vậy Lăng Vân Yến buộc phải vừa ngấm ngấm cảnh giác, vừa nghênh đón Kim nữ cười chào:

- Thật làm phiền cô nương quá.

Hình như Kim Vân Nương không nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ đâu nên hỏi liền:

- Hương muối đâu rồi?

Lăng Vân Yến cố làm vẻ kinh ngạc:

- Ô! Nàng vừa mới xuống núi đó mà?

May mà Kim Vân Nương chỉ nghĩ tới chuyện mình, tự nghĩ như vậy càng tốt nên không hỏi tiếp nữa, lập tức đem liễn cơm bày lên mặt đá lớn có đủ cả cơm, rượu thịt rau rất ư là ngon mắt. Nàng ta hớn hở quay lại bên tình lang vô hạn thân thiết, hỏi nhỏ:

- Trời đã gần Ngọ, có lẽ công tử cũng đã đói rồi chăng?

Lăng Vân Yến vui vẻ đáp nhỏ:

- Đa tạ cô nương thật chu đáo.

Bấy giờ lão quỷ bà và Kim gia phụ tử cũng đã tới gần. Mấy con mắt sáng quắc nhìn nàng thăm dò. Nhất là tiểu tặc Kim Quang Lượng cứ nghiêm mặt trầm tư hình như cố nhớ lại, chắc rằng trước đây ở Kim Lăng hắn đã từng thất thủ dưới tay nàng nên in sâu vào óc vì thấy gương mặt quá quen.

Trái lại Bát Thủ Thiên Vương Kim Tứ Hải nhìn thiếu niên mà con gái giới thiệu là ý trung nhân, anh tuấn rất mực, nhất thời lão lấy làm满眼 ý,

đạp bộ vượt qua Mạc Mẫu, cười ha hả:

- Vân nhi quả nhiên có nhãn lực nhận ra anh hùng, sao chưa giới thiệu cho cha đi?

Kim Vân Nương vui mừng khôn xiết, lập tức hôn hờ dẫn thiếu niên đến trước mặt cha và sư phụ. Lăng Vân Yến chỉ còn biết nhất nhất thi lễ. Nhưng lão quý bà Cổ Hoàn hai mắt cứ chú mục vào nàng lạnh lùng nói:

- Người thuộc môn phái của ai? Mau báo cho lão thân nghe thử?

Trước mắt Lăng Vân Yến là kẻ thù, khí huyết trong người nàng sôi réo cổ dẫn lửa giận, lập tức ngang nhiên đáp:

- Gia sư là người ngoài thế tục, từ lâu không dự vào chuyện giang hồ, xin tha cho tiểu sinh không tiện phụng cáo.

Lão tặc Kim Tứ Hải đứng bên cạnh xen lời:

- Tiểu nữ đã được ơn thiếu hiệp thương đến, tất cả chúng ta đã là người nhà, xin cứ báo cho biết là hơn.

Lăng Vân Yến vẫn lạnh nhạt lắc đầu:

- Đó là điều cấm kỵ của bản môn, tiểu sinh thực khó tuân lệnh.

Hốt nhiên lão quý bà ồm ồm cất tiếng:

- Không nói cũng được! Lão thân sẽ có cách tự biết.

Quái nhân của lão đảo lộn nhìn chàng chòng chọc Lăng Vân Yến:

- Lão thân vì đồ nhi chọn chồng, đầu tiên là phải có võ học. Kim lão Sơn chủ cũng là anh hùng thành danh, trong nhà không thể thu nạp kẻ dung tục, người cứ biểu diễn vài chiêu cho ta xem?

Hiển nhiên lão quý chỉ mượn lời để từ bản lãnh tra ra môn phái mà thôi. Lăng Vân Yến lạnh lùng đáp:

- Nếu lão tiên bối có hứng thú, Vân mỗ xin phụng bồi.

Khẩu khí ấy chẳng khác nào khiêu chiến với lão quý bà, thực là ra khỏi sở liệu của đối phương. Lão tặc Kim Tứ Hải bật cười ha hả:

- Kẻ thiếu niên nên có hào khí ấy, hay lắm, hay lắm.

Mạc Mẫu Cổ Hoàn trầm mặt:

- Được! Lão thân sẽ thân xuất khảo nghiệm thử xem.

Chỉ có Kim Vân Nương là sợ mỹ thiếu niên bị thụ thương, vội vàng e lệ nói với sư phụ:

- Lão nhân gia nên hạ thủ lưu tình Vân nhi nhé!

Lão quý bà không thèm đáp, lập tức cầm thiết trượng động mạnh xuống đất, đất cát bay mù lên, thiết trượng đã cắm sâu xuống đất mấy tấc dựng đứng lên. Sau đó lão mới múa song thủ quát lớn:

- Lão thân sẽ bằng hai nhục chưởng, bất luận tiểu tử người muốn dùng binh khí quyền cước gì, chỉ cần mười chiêu không thua, là coi như hợp cách.

Lão tự kiêu công lực tinh thâm, nên khẩu khí cực cuồng ngạo. Lăng Vân Yến cũng đã ngẫm vận thần công đề khởi chân khí, ngang nhiên không sợ lướt thân tới lạnh nhạt đáp:

- Vân mỗ cũng xin tay không phụng bồi.

Nàng quát thêm hai tiếng "đắc tội" chưởng liền xuất thủ Ngũ Đinh Khai Sơn đầu tiên đánh ra đủ mười hai thành công lực.

Ngọc chưởng nàng vừa đánh tới lập tức có một luồng cuồng phong nặng như núi cuốn tới đối phương thực lợi hại. Thân tùy chưởng lướt tới mau tới, tả thủ cong chỉ lại như móc câu triển xuất cách không đả huyết tuyệt học, chớp nhoáng điểm luôn. Chẳng nghi ngờ gì, Lăng Vân Yến rập tâm một chiêu đầu quyết đắc thủ.

Lão quý bà Cổ Hoàn, tuy không ngờ đối phương kinh lực mạnh đến thế, nhất thời không dám khinh địch, vội vàng khoan chưởng hoá giải thân hình tránh liền. Đồng thời tiểu tặc Kim Quang Lượng đứng ngoài bàng quan, đột nhiên từ ngữ âm hình mạo Lăng Vân Yến đã nhận ra là ai, hần lập tức kêu lớn:

- Đó là con nha đầu họ Lăng, môn hạ Thiên Đô phái. Cổ sư bá hãy lưu tâm.

Bất quá dù như thế lão quý bà cũng đã bị uy lực một chưởng đánh trúng chấn động phải lùi bảy tám bước, phẩy phủ lộn lạo, hai mắt nổ đom đóm lắc lư muốn ngã.

Lăng Vân Yến một chiêu đắc thủ, tinh thần càng phấn chấn, lập tức quay lại Kim Quang Lượng quát to:

- Thiên Đô môn hạ có làm sao, tiểu tặc người liệu mất mạng đó.

Hai tiếng ngân nga kêu lên, trường kiếm nàng đã thoát ra khỏi vỏ, một

luồng sáng bạc thừa thế chụp xuống đầu kẻ thù. Cha con họ Kim phi thân đến chưởng và kiếm xuất ra cùng lúc song song cố cứu lão quý bà.

Kim Vân Nương sức tinh ra mỹ thiếu niên chỉ là gái giả nam trang lập tức giận dữ đến xanh mặt, tay bắn liền ba mũi Bích Lân Thoa thành hình tam giác bay tới. Loại ám khí bá đạo này vừa rồi đã đốn ngã Tang Môn Thần Lam Xuân, bay vùn vụt trước mặt, Lăng Vân Yến vội thu kiếm hộ thân chiêu biến Tiềm Long Thăng Thiên quét một vòng lạng thân qua một bên.

Như vậy là một mình nàng phải chống cự lại ba, cuộc hỗn đấu thành một khối không thể phân thân bắt giữ quý lão bà. Luận về bản lĩnh, ba người họ Kim chẳng ai đáng là đối thủ của nàng, chỉ vì bây giờ chúng quần thảo, lại thêm có ám khí cực độc nên tạm thời mới cầm cự nổi.

Bấy giờ lão quý bà Cổ Hoàn đã phải ngồi bệt xuống đất sắc mặt trắng bạch tự ngầm điều tức hành công, hiển nhiên thương thế cũng có phần nặng. Lăng Vân Yến thấy thế tự biết cơ hội hy hữu khó gặp, đột ngột nàng xuất một thể Thiên Đô tuyệt học, trường kiếm hàn khí bắn ra như sao xẹt, thế như thần long mãnh hổ đánh bật binh khí của cha con họ Kim, phi thân liền lại chỗ Mạc Mẫu đang ngồi.

Nào ngờ nàng đã mau, lại có người mau hơn. Chỉ thấy sau lưng một tảng đá gần đó hốt nhiên bay ra một bóng vàng, chớp mắt chớp lấy lão quý bà bay vọt lên không như một con chim ưng nhắm hướng chân núi phi thân xuống mất dạng vào đám mây núi mù toả. Lại nghe có tiếng cười khúc khích:

- Lăng tử tử, đa tạ tử tử nhé!

Tình hình như thế, nhất thời khiến cha con họ Kim đảm khí đều tan. Nghe khẩu âm hình như là Tiểu Thần Đồng Gia Cát Ngọc? Bất giác Lăng Vân Yến thu thế, chuyển nhìn uy hiếp lão tặc Bát Thủ Thiên Vương, quát to:

- Cổ Hoàn yêu bà là kẻ thù của cô nương đã bị bắt để rửa hận. Hôm nay ta tạm tha cho các người, ai có can đảm, hãy mời lên Thiên Đô Phong tìm ta!

Lời vừa dứt thân cũng đã vọt lên xa hơn mười trượng, hướng chân núi

phi xuống.

Vì nàng nghi kẻ thừa cơ bắt cóc lão quỷ bà chính là Bách Hoa Cung chủ nên nàng có hơi thăm giận, lập ý đuổi theo rửa nhục một phen.

Địa thế ở đây nàng quen thuộc như lòng bàn tay, nhấp nhô chuyển thân vài lần liền xuyên qua biển mây đến một con đường núi bí mật, vội vàng nàng cởi bỏ khăn bịt đầu cởi bỏ hoàng bào, khôi phục bản lai chân diện nhằm hướng bắc phi hành. Không ngờ vừa đến dưới chân ngọn núi, trong đám mây mờ nhạt có tiếng người gọi:

- Đa tạ hiền muội đã bắt giữ cừu nhân giùm ngu huynh.

Nhân ảnh chuyển động, nghiễm nhiên hiện ra trước mắt nàng là người nàng vừa hận vừa yêu suốt đời không bao giờ quên là Yến Lăng Vân. Nàng chột nhận ra dù xa cách chưa lâu, đối phương càng anh tuấn hơn người, thần thái ung dung thư sướng hơn hẳn trước đây, rõ ràng thương thế đã hồi phục từ lâu, nàng không khỏi thăm được an ủi.

Nhưng bụng vẫn u oán buồn bã lập tức dừng chân trầm sắc đáp:

- Ta chỉ vì Cát tử tử nên phải tận tâm ý, ai cần người đa tạ?

Tiếp đó lại oán hận hậm hực nói tiếp:

- Hừ! Sao người không đi mà đa tạ con nha đầu hạ Lạc ấy?

Cố ý ra vẻ không thèm nhìn, nàng chuyển thân định đi. Nhưng Yến Lăng Vân đã mau hơn động thân chặn đường ôm quyền vái dài:

- Trước đây toàn là do lỗi ngu huynh oan ức cho hiền muội, xin hiền muội tha thứ phần nào là may. Từ nay về sau, ngu huynh quyết không tái phạm.

Tự nhiên những lời ấy của chàng rất dễ nghe, nhưng nàng vốn đã có lời hứa thề không thèm để ý đến chàng nữa, cộng với tâm cao khí ngạo, mấy tháng nay ẩn thân đau khổ đâu vì vài câu nói mà bỏ qua hết được? Tuy như thế nhưng những lời ấy vẫn làm nàng động tâm, nước mắt tự động trào ra, chân nàng mềm nhũn, thê lương đáp:

- Phải chăng là do Lăng Vân Yến ta có mắt không trông, tự khinh tự tiện, còn gì mà tha thứ với không tha thứ nữa?

Nàng ngược mắt đau khổ nhìn chàng:

- Người đã có nha đầu họ Lạc, còn đến Hoàng Sơn làm chi?

Nhất thời câu ấy khiến Yến Lăng Vân ngẩn người không biết đáp làm sao, Lăng Vân Yến lau nước mắt, phần nộ tiếp:

- Người hãy tìm người yêu người mang đi khỏi đây đi. Thứ lỗi cho ta không có giờ phụng bồi.

Đến đó mặt Yến Lăng Vân mới đỏ gay, vội cất cao giọng:

- Xin hiền muội chớ nghi ngờ, nói về tình, ít nhất chúng ta cũng biết nhau trước nàng chứ?

Chàng cúi đầu tự than:

- Chỉ vì Quỳnh tử tử và Thiên Thai Tuệ muội kế tục thảm tử, nên ngu huynh bao nhiêu tình ý đều như tro nguội đó thôi.

Lăng Vân Yến u oán:

- Lăng Vân Yến ta đã sớm quy y cửa Phật, từ nay không muốn làm người làm mình nữa.

Tuy nàng nói như vậy nhưng thần sắc đã hoà hoãn dần, chẳng cần nói cũng biết nàng vừa bị câu nói "nói về tình, ít nhất chúng ta cũng biết nhau trước" làm lay động.

Một lúc, nàng mới nghe Yến Lăng Vân nói tiếp:

- Hiền muội hà tất phải làm vậy, nghe nói bá phụ mẫu chỉ có mình hiền muội thôi mà?

Lăng Vân Yến liếc chàng hơi bĩu môi:

- Người cũng là một truyền nhân của tổ phụ đó chứ?

- Ngu huynh sở dĩ không có ý xuất thế, chính chỉ vì vậy. Huống gì còn các hiền muội tình sâu như biển, ngu huynh nào dám phụ?

Sau câu ấy cả hai cùng im lặng bên nhau, kỳ thực trong lòng nàng đã có phần được an ủi ngọt ngào vô hạn. Nhất thời hai người im lặng nhìn nhau tâm tình lại thấy hài hoà. Nào ngờ trong lúc ấy hốt nhiên nghe bên cạnh có tiếng cười khúc khích:

- Lăng tử tử, cung hỷ tử tử trong cuộc đồ đã thắng lợi.

Trong đám mây mù vọt ra Tiểu Thần Đồng Gia Cát Ngọc. Lăng Vân Yến giả vờ giận dữ:

- Đều là do tiểu quỷ đầu người hý lộng. Hại ta một mình xuất sơn chịu khổ nhục, tí nữa người sẽ biết tay ta!

Gia Cát Ngọc ngó Yến Lăng Vân:

- Yến đại ca, làm sao đây? Đại ca hãy xin lỗi giùm tiểu đệ đi!

Nó ưỡn ngực lên như một người lớn mỉm cười:

- Lăng tỷ tỷ còn biết gì lý lẽ nữa không, chẳng lẽ mười chữ tâm pháp của đệ, tỷ tỷ chẳng nhớ một chữ nào?

Nàng đành cười hỏi:

- Lão quý bà đâu rồi?

Yến Lăng Vân lập tức xen lời đáp:

- Lệnh sư thúc Bành đại hiệp đã sai hai con vợ nhai linh mang lão bà về phủ thượng rồi.

Bấy giờ Lăng Vân Yến mới chợt hiểu ra lần đi thám thính của nàng đều có người bí mật tiếp ứng. Gia Cát Ngọc vẫn cười hi hí:

- Còn con yêu nữ họ Hàn kia, tiểu đệ cũng thay tỷ tỷ bắt giữ rồi. Hôm qua khi tỷ tỷ xuất sơn, Bạch tỷ tỷ cũng đã lên tới Lăng phủ bái kiến bá phụ mẫu bẩm báo tất cả rồi đó.

Bất giác Lăng Vân Yến lấy làm kinh ngạc:

- Ai là Bạch tỷ tỷ, người nói?

- Không phải là Kim Lăng Bạch Phụng Tiên tỷ tỷ sao?

Tiểu Thần Đồng không do dự chút nào đáp liền, đồng thời lại nói tiếp:

- Bạch tỷ tỷ còn vì Yến đại ca mang theo rất nhiều trân bảo, nào là Hàn Ly Thủy, Hoả Hận Châu... đều mang lên tặng tỷ tỷ đó.

Yến Lăng Vân giải thích thêm:

- Bạch muội và ngu huynh tình cờ gặp nhau ở Đại Cung hồ nên cùng tới đây, còn có Cửu Hoa Lâm Anh, chút nữa nàng sẽ kể rõ mọi việc với hiền muội.

Quay lại Tiểu Thần Đồng Gia Cát Ngọc đã biến mất từ lúc nào. Câu nói ấy của Yến Lăng Vân khiến lòng nàng rộn rã vui. Tuy ngoài mặt vẫn như cũ nhưng trong lòng vô cùng phấn hứng và khích động. Nàng buột miệng:

- Phải chăng người chuẩn bị đến tề xá đó ư?

Câu hỏi thần thờ của nàng có khác gì nói "nếu quả người thực lòng, sao người không đến để cầu hôn?"

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 40
Tranh Đón Chú Rể
Ác Đấu Thây Ma

Yến Lăng Vân vội đáp:

- Phụng muội đã đến trước rồi, ngu huynh sẽ đến bái kiến Tiên Khách lão tiền bối và bá phụ mẫu liền đây.

Nói khác đi chính là đáp "nàng yên tâm, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi". Bất giác hai người cùng nhau mỉm cười. Chỉ một chút mà bao nhiêu hiểu lầm trước đây qua một nụ cười đã tan biến thành mây khói không để lại dấu vết nào.

Yến Lăng Vân lấy hết can đảm, thay đổi thái độ vẫn tị hiềm trước đây bước đến cầm lấy bàn tay ngọc mềm mại, cười nhẹ:

- Người cũ đã qua, hiền muội từ nay đừng trách móc gì ngu huynh nữa nhé!

Lăng Vân Yến cười e lệ:

- Chàng... chàng thật là quý tinh của em đó!

Nhưng rồi lại hơi buồn bã:

- Nếu như không có di bút của Cát tỷ tỷ, chỉ sợ chàng vẫn không cho tiểu muội là người tốt chứ gì?

Nàng liền dựa vai vào chàng dịu dàng hỏi:

- Còn nha đầu họ Lạc thì sao?

Hiển nhiên đối với Bách Hoa Cung chủ, nàng vẫn chưa an lòng. Yến Lăng Vân đáp hàm hồ:

- Chút nữa hiền muội sẽ tự biết, chúng ta mau rời khỏi chốn này đi thôi.

Lăng Vân Yến không tiện hỏi thêm lập tức song song nắm tay nhau kề vai triển khai thân hình như hai con chim liền cánh phi thân về phía trước.

Chẳng bao lâu đã đến Thiên Đô Phong. Bước lên ngọn núi đã thấy Thiên Đô môn hạ đứng thành hai dãy dài nghênh đón, trong ấy đầu tiên là

Bát đại đệ tử được gọi là Thiên Đô Bát Kiếm. Lăng Vân Yến vừa vui vừa then giới thiệu chàng với từng người.

Yến Lăng Vân phân biệt hành lễ rồi theo người yêu vào trong. Phi Vân động đặc biệt rộng lớn sáng sủa tinh khiết chia ra làm ba toà tiền, trung, hậu. Gian tiền động trần thiết mười phần nhả điện là nơi ở của các đệ tử. Trung động là nơi thanh tu của Hoàng Sơn Tứ Kiệt. Hậu điện là nơi toạ quan luyện tập của Thiên Đô Tiên Khách, hình thể rất hiểm tuấn, khí tượng lại hùng hồn, cực trang nghiêm u tĩnh.

Vừa vào động đã thấy một vị thư sinh trung niên phong thái nhân dật và một vị mỹ phụ nghi thái đường hoàng mỉm cười chờ đón. Có lẽ họ chính là vợ chồng chủ nhân ở đây Thanh Bình Kiếm Khách Lăng Uyên và Từ Tâm Tiên Tử Mạnh Vô Song.

Lăng Vân Yến vừa thấy cha mẹ liền nhảy vào lòng mẹ run giọng nói:

- Cuối cùng chàng đã hồi tâm chuyển ý đến đây đó mẹ!

Không hiểu vì đâu hốt nhiên nàng cảm thấy thốn thức lệ tuôn ra ướt mắt, thân mẫu nàng ôm lấy nàng nhẹ giọng:

- Con gái si ngốc làm gì mà khóc, chẳng lẽ bây giờ trời đã chiều người, còn có gì buồn bã nữa ư?

Lăng Vân Yến bật cười lắc đầu:

- Ai nói vậy, hài nhi vì chợt nhớ đến Cát tỷ tỷ đấy chứ?

Rồi nàng chỉ vào cha mẹ nói với Yến Lăng Vân:

- Vân ca ca, đây là song thân của tiểu muội đấy.

Kỳ thực Yến Lăng Vân cũng đã biết trước, chàng tiến lên một bước bái lạy:

- Tiểu đệ Yến Lăng Vân khấu kiến bá phụ mẫu.

Phu phụ Thanh Bình Kiếm Khách hình như hoan hỷ vô hạn vội vàng đáp lễ đỡ chàng dậy:

- Hiền đệ là giống rồng trong cõi người, ngu phu phụ từ lâu đã hâm mộ, xin đừng đa lễ, mời ngồi, mời ngồi.

Từ Tâm Tiên Tử nhìn chàng, gật đầu liên tục, tươi cười:

- Tiểu nữ từ bé đã được nuông chiều, tất cả sau này xin hiền đệ rộng lượng cho.

Yến Lăng Vân vội cung thân:

- Lăng muội văn võ song toàn, tiểu diệt rất lấy làm kính phục, trước đây có hơi phạm lỗi với nàng, xin nhờ ơn hải hàm, đâu dám không trân trọng!

Họ đều nói những lời tự khiêm khiến nhất thời Thanh Bình Kiếm Khách bật cười ha hả:

- Hiền diệt bội phục tiểu nữ, tiểu nữ bội phục hiền diệt, có hiểu lầm qua mài dũa mới rõ chân tình, tất cả đều là người nhà, khỏi cần phải khách sáo nữa! Hiền diệt căn cốt phúc duyên đời này hiếm có, gia phụ đã biết trước điều ấy nên được tặng Hàn Ly chí bảo và Thiên Niên Hoả Hận châu thật là quý báu vô cùng, ta sẽ sai đem thịt Hoả Hận chia cho các môn đồ đệ tử được vui chung.

Ông xoay qua con gái:

- Yến hiền diệt là kẻ kiệt xuất võ lâm, từ đây một vai gánh vác đạo nghĩa, vì giang hồ trừ bạo an dân toàn dựa vào hiền diệt đó, hài nhi hãy mở lòng quảng đại nghe lời phụ tế mới phải.

Câu nói của ông, cơ hồ trong còn có ý nghĩa kín đáo gì nữa. Vì vậy Lăng Vân Yến động tâm vội hỏi mẹ:

- Mẹ, nghe nói Bạch muội muội ở Kim Lăng cũng đã đến đây, muội muội đâu rồi?

Từ Tâm Tiên Tử cười nhẹ:

- Khoan vội, gần đây vận số mẹ hanh thông liên tiếp có thêm hai người nghĩa nữ, hãy cho tỷ muội các con gặp nhau cái đã.

Lăng Vân Yến vừa nghe giật mình nghĩ:

"Là ai vậy chứ?"

Chính lúc nàng đang hoang mang, từ trong phòng có tiếng vòng vàng kêu leng keng và đi ra hai thiếu nữ một áo trắng và một áo đỏ đẹp diễm tuyệt. Vừa nhìn nàng đã nhận ra cô nương áo trắng là Bạch Phụng Tiên và cô nương áo đỏ lại là Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu. Hai cô nương ấy vội chạy đến gần nàng thân thiết gọi nàng là Vân tỷ tỷ.

Đương nhiên vốn là người băng tuyết thông minh, Lăng Vân Yến liền hiểu rõ vì lý do nào hai cô nương ấy lại có mặt ở đây. Lăng phu nhân hoan

hỷ giục nàng:

- Hải nhi, con hãy chào mừng Châu tử tử và Bạch muội muội đi.

Bách Hoa Cung chủ bước tới chỉnh đốn y trang hành lễ, tiếp lời thánh thót:

- Nghĩa mẫu, Châu nhi chỉ đáng là muội muội chứ đâu phải là tử tử.

Thì ra hôm qua hai cô nương đã lên Hoàng Sơn đến Lăng phủ gặp phu phụ họ Lăng kể hết tâm sự giữa hai nàng và Yến Lăng Vân. Vì hai nàng đều điểm lệ thuần khiết nên được Từ Tâm Tiên Tử Mạnh Vô Song rất tán đồng yêu mến đáp ứng cho cả ba nàng cùng cử hành hôn lễ với Yến Lăng Vân trong ngày hôm nay.

Chính đang lúc cả nhà đang vui vầy hàn huyên tâm sự, kẻ thủ hạ vào báo tin trước núi địch nhân đang kéo tới. Lập tức Yến Lăng Vân đứng dậy:

- Bọn tặc đồ đáng chết này, xin cho tiểu diệt ra đánh đuổi chúng.

Thanh Bình Kiếm Khách lắc đầu:

- Đây là việc của bản môn, hiền diệt ở đây là khách, việc gì phải phiền tới hiền diệt?

Ông liền ra lệnh cho Thiên Đô Bát Kiếm đi nghênh địch, vì ông cho rằng ngoài núi đã có Thiết Bút Thư Sinh Nguyên Húc và Thương Hải Khách Bành Xuân đủ để chặn địch. Nhưng không ngờ chưa hết bữa cơm, lần thứ hai môn đệ vào cấp báo địch nhân toàn là những tên công lực rất cao, tình hình đối địch của các môn hạ bản môn đã mười phần nguy ngập.

Đến đó, Thanh Bình Kiếm Khách mới kinh hoảng vội vàng dặn dò ái thê đi gọi ba con gái giữ vững Phi Vân động là nơi trọng địa, rồi chính bản thân ông nghênh chiến. Yến Lăng Vân cũng được Từ Tâm Tiên Tử trao lại thanh Nam Minh Ly Hoả kiếm do Ưu Đàm Thần Ni gửi lại, theo Thanh Bình Kiếm Khách đi luôn.

Bấy giờ Thanh Bình Kiếm Khách Lăng Uyên cực kỳ phấn nộ, vừa xuất động đã triển khai thân hình như một ánh sao, tung thân bảy tám trượng phi hành vùn vụt tới trước. Hình như ông có ý thử thách xem công lực cước bộ của con rể tương lai đang đi phía sau nên thi triển hết sức bình sinh mau như cỡi gió nhưng vẫn thấy chàng nhàn nhã thung dung theo sát sau lưng không hề chậm hơn ông nửa bước. Điều ấy khiến Thanh Bình

Kiểm Khách chợt hiểu lời đồn về công lực khác thường của chàng quả không ngoa, trong thoáng chốc hai người đã đến chân núi.

Chỉ thấy trong một khu rừng trận đấu ác liệt đang đến hồi thảm liệt, tiếng binh khí, tiếng la hét hỗn loạn kết thành một khối, Yến Lăng Vân nhận ra đối phương chính là Nhị Quỷ Lạc Hồn Nhai là Huyền Âm Đế Quân Lãnh Thanh Thu và Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên đang đấu cùng Thiết Bút Thư Sinh Nguyên Húc và Thương Hải Khách Bành Xuân chưa phân thắng bại.

Riêng một nơi còn có một quái nhân hình dạng cổ quái như một xác chết, đầy thân toát ra hắc khí đang đấu với Thiên Đô Bát Kiếm rất ác liệt, thân thủ của lão dũng mãnh như cọp giữa bầy cáo. Hai con vượn linh cũng ác chiến một toán tặc nhân rất quyết liệt.

Quả nhiên bên địch ai nấy công lực đều cao cường, bên phía Thiên Đô có phần sắp sửa lâm nguy. Yến Lăng Vân gầm lên một tiếng chấn động như sấm sét:

- Tặc nhân chó ngông cuồng, có thiếu gia Yến Lăng Vân ta đến đây!

Thân ảnh chàng theo tiếng gầm ấy lướt tới lên không vẽ một vòng chiếc cầu vồng xanh rơi vào đấu trường. Uy thế của chàng hiện nay rất lớn, Lạc Hồn Nhai Nhị Quỷ vừa nghe ba tiếng "Yến Lăng Vân" lập tức kinh hoảng vọt ra khỏi vòng đấu cầm hờn quát:

- Tiểu tử họ Yến sao người quên lời hẹn ước, cấu kết với bọn Thiên Đô phái ám toán người của bản môn?

Thiết Bút Thư Sinh và Thương Hải Khách cũng thu thế lui về một bên. Yến Lăng Vân đứng sừng sững giữa đấu trường quét mắt nhìn Nhị Quỷ lạnh lùng hỏi lại:

- Lão tặc vô sỉ, chẳng lẽ các người tụ tập bọn ma đầu ở đây lại là tuân thủ hẹn ước năm trước với Thiên Đô Tiên Khách lão nhân ư?

Chàng liếc mắt qua phía Thiên Đô Bát Kiếm đang ác đấu với lão quái nhân, chàng đạp cước vào Lục Hợp Tiềm Tung Bộ biến thức Thiên Lý Như Môn Hộ thân hình lay động tiến vào giữa trận đấu quát lớn:

- Cấu tặc nào đây, có giỏi hãy tiếp thiếu gia vài chiêu thử coi!

Động tác của chàng mau đến nỗi không ai nhìn rõ thân thủ, chẳng

những khoảng cách xa đến những bảy tám trượng mà còn cách cả mấy hàng cây, thế mà thân pháp chàng mau lẹ như cuốn đất đã vọt tới, nhất là lúc ấy Thiên Đô Bát Kiếm đã hình thành một loại kiếm trận, thường nhân không thể xâm nhập mà chàng lướt thân vào chỗ không người khiến hai bên đang đấu phải ngừng tay ngăn người vì kinh dị. Khoảng khắc, lão nhân hình dung như xác chết mới đảo mắt cười khục khặc:

- Thái gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ chính là môn hạ Bạch Cốt Giáo, Hắc Kỳ Đàn chủ Từ Nguyên ta đây, tiểu tử ngươi là kẻ nào?

Đương nhiên lão vừa rồi chỉ lo ác đấu, căn bản không nghe chàng xưng tên nên mới hỏi vậy. Yển Lăng Vân lạnh nhạt đáp:

- Cầu tặc mù hay sao mà không biết Yển mỗ, đã dám đến Hoàng Sơn làm loạn?

Hoạt Cường Thi Từ Nguyên có vẻ như chưa tin hẳn, đôi mắt quái dị nhìn thẳng vào chàng, hỏi lớn:

- Người gọi quái thư sinh Yển Lăng Vân, phải chăng là tiểu tử ngươi?

Kỳ thực điều đó là chuyện đồn đãi sai lạc trong giang hồ, với những người không biết chuyện, ít nhất quái thư sinh cũng phải có hình dung cổ quái chứ đâu thể tuần tú như chàng hiện nay, đó chính là điều khiến Từ Nguyên nghi ngờ không phải là chàng.

Yển Lăng Vân gật đầu đáp luôn:

- Đúng thì sao?

Hai con mắt sâu hoắm của Hoạt Cường Thi bắn ra hai ánh hung quang, lão cất tiếng cười ha ha:

- Từ mỗ cứ tưởng tiểu tử ngươi phải có ba đầu sáu tay, thì ra cũng chỉ có thể thôi sao?

Lão ưỡn người chỉ tay quát:

- Bản Đàn chủ xuống nam lần này mục đích là bắt ngươi, hay lắm, mau thúc thủ chịu trói, may ra bản Đàn chủ tha chết cho!

Bấy giờ Thiên Đô Bát Kiếm đã đứng ngoài quan sát trận chiến sắp xảy ra cùng với Lạc Hồn Nhai Nhị Quý đứng sau lưng Hoạt Cường Thi, vội vàng lão Lãnh Thanh Thu cảnh giác:

- Tiểu tử ấy bản lãnh đáng kể đó, Từ Đàn chủ hãy cẩn thận, không nên

khinh địch.

Từ Nguyên rất tự tin đáp:

- Nhị vị yên tâm, tại hạ biết rồi!

Yến Lăng Vân bữu môi:

- Các người tiến cả ba lên, hay muốn đợi đến đúng ngày ước hẹn cuối tháng này?

Hào khí chàng ngùn ngụt tới mây chẳng coi đối phương vào đâu, lão quỷ Lãnh Thanh Thu vội vàng cướp lời:

- Hiện giờ là chuyện của Từ Đàn chủ và tiểu tử người, huynh đệ của lão phu không cần phải nhúng tay vào.

Lão cất tiếng cười bí hiểm:

- Nếu như các người giao trả Cổ sư muội cho ta, Từ Đàn chủ cũng chẳng cần động thủ nữa, tạm thời bãi bỏ can qua đợi đến kỳ hẹn sẽ bàn luận được không?

Xem tình hình dường như bọn chúng muốn bảo vệ cho Bạch Cốt Giáo để nhằm mục đích thi hành sát thủ sau này. Bất giác Yến Lăng Vân cười lớn:

- Nói như vậy là thiếu gia ta sợ Bạch Cốt Giáo các người sao?

Mắt chàng bắn thần quang, uy mãnh quát:

- Lão quỷ bà Cổ Hoàn đã ám toán vị hôn thê của Yến mỗ, thiếu gia ta sẽ lấy máu bà ta tế nàng, đừng hòng cứu bà ta sống nữa!

Chàng vừa dứt lời lập tức Tam Quái đối phương đều biến sắc. Hoạt Cương Thi không nói một lời, lật tay đẩy ra một luồng khí lạnh xam xám chụp xuống đầu Yến Lăng Vân. Luồng khí quái ấy quả là không tầm thường, vừa xuất thủ đã đem theo kinh lực ngàn cân, thế như di sơn đảo hải, trong vòng mười trượng chu vi, ai nấy đều cảm thấy lạnh thấu xương, râu tóc đều dựng đứng.

Nhất thời toàn bộ Thiên Đô nhân đều cả kinh, nhưng Yến Lăng Vân vẫn ngang nhiên như không hề hay biết, chàng vẫn cười nhạt:

- Hừ! Cái ấy là bản lãnh người đấy ư? Sao không sử dụng hết sát thủ ra cho ta xem?

Chân chàng như mọc rễ xuống đất, tựa hồ kinh lực và độc khí của đối

phương đến gần mình chàng đều bị tiêu diệt chẳng còn chút tác động nào. Hoạt Cương Thi bất giác sợ thẳm, lão cười xảo quyệt:

- Tiểu tử giỏi lắm, quả nhiên cũng chịu đựng khá đấy, hãy tiếp thêm Đàn chủ mấy chiêu nữa?

Đồng thời người cất lên theo tiếng, song chương múa tít quay cuồng, mười ngón tay bắn ra mười luồng khói mù mịt đánh thẳng tới rất hiểm độc. Lần này so với lần trước nguy hiểm hơn rất nhiều, nhất là hình dạng kinh dị của lão khi nổi giận quá độ càng dễ sợ. Thiết Bút Thư Sinh đứng ngoài vội kêu to:

- Đó là Bạch Cốt Cương Thi Công, Yển thiếu hiệp hãy lưu tâm?

Kể ra kỳ công bàng môn tả đạo này thực quả cực độc, theo lời truyền thì nó được tập trung âm khí của các xác chết người và vật hợp thành chất độc, ngày đêm hấp thụ khí độc ấy đến khi chân khí bản thân hoá thành nhất thể với nó. Có thể cương hay nhu tùy ý, địch thủ lập tức lạnh đến chết, không có thần dược nào chữa trị được.

Ngờ đâu chính hôm nay lão ma gặp khắc tinh, là vì Yển Lăng Vân đã uống được nội đan của con Hoả Hận ngàn năm, trăm thứ độc không thể xâm phạm, hơn nữa Lục Dương Chân Khí của chàng có khả năng hoá giải khí lạnh không thể hại đến thân chàng được.

Chỉ thấy Yển Lăng Vân thần sắc vẫn ung dung, ống tay áo khẽ đưa lên phất nhẹ, lập tức trước mắt chàng nổi lên một bức tường vô hình nóng như lửa cuốn tới trước. Một tiếng nổ kinh thiên động địa cát bay đá chạy, Hoạt Cương Thi Từ Nguyên bị sức phản chấn phải gấp lui lại bảy tám bước mới định được thân hình, mặt lão hiện lên nét kinh dị. Chỉ cần vậy là cao thấp đã phân biệt, nhất là Lạc Hồn Nhai Nhị Quỷ vội cảnh giác đồng bạn nên bỏ chạy. Không ngờ tên ác đồ ấy chưa chịu, đột nhiên lão hét lên một tiếng giận dữ, song chương quay cuồng bắn ra tám chín mũi Bích Lân Thoa rít lên như tiếng răn hú nhằm thẳng Yển Lăng Vân.

Đương nhiên lão là chủ nhân của loại ám khí này, công lực lão lại cực cao, thủ pháp chuẩn xác so với thủ pháp của Kim Vân Nương trước đây thực không giống nhau chút nào.

Nhưng Yển Lăng Vân vừa thấy liền bật cười nhạt, tức thì thân bắn lên

không, hai tay thi triển Phân Quang Tróc Ảnh quét liên tục mấy đường thu gọn tất cả chín mũi ám khí vào lòng bàn tay. Thân pháp ấy thực là kinh người. Toàn bộ người Thiên Đô phái cất tiếng hoan hô vang động. Quần tặc và Nhị Quỷ hoảng loạn xoay thân kéo nhau đào tẩu. Duy có Hoạt Cường Thi kinh hoàng đến độ ngây người không kịp động thân, lập tức bị Yến Lăng Vân đang lơ lửng trên không bắn trả lại đúng chín mũi độc ám khí. Lão rú lên một tiếng thê thảm chết liền tức khắc.

Trận ác đấu đã qua, Thanh Bình Kiếm Khách Lăng Uyên bước ra khỏi cánh rừng cười ha hả:

- Yến hiền diệt thần công tuyệt kỹ thực khó mà đủ lời ca ngợi.

Nguyên ông vẫn ẩn thân trong cánh rừng, chưa hề lộ diện đối đầu với địch nhân, để quan sát con rết tương lai cự địch. Thiết Bút Thư Sinh vừa nhìn thấy Chương môn liền gọi lớn:

- Sư huynh, bọn tặc nhân đã rút rồi, chúng ta nên bố trí lại phòng thủ, kéo mai đây tới ngày hẹn khó đối đầu với chúng đó?

Lăng Uyên vẫn cười:

- Hiền đệ lo gì việc ấy, đã có Yến thiếu hiệp ở đây, bọn tặc nhân dù mạnh cách mấy cũng chẳng làm gì được ta!

Tất cả hân hoan kéo nhau trở về.

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 41
Quần Hùng Thúc Thủ
Xử Sĩ Kinh Tâm

Phiên Đô phái ở Hoàng Sơn hiển nhiên đã bị kẻ địch kéo đến uy hiếp và chiếm cứ Văn Thù Viện làm nơi sào huyệt, cách đó không xa là Thuỷ Tín Phong là nơi ở của nhà Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh lão ông, hai đỉnh núi này nếu liên kết nương tựa lẫn nhau thì sẽ thành thế kẹp Văn Thù Viện vào giữa và đối với cả hai đều là có lợi vì kẻ thù của Thiên Đô Phong cũng chẳng khác kẻ thù của Thuỷ Tín Phong.

Ngày hôm ấy đang khoảng vào giữa giờ thìn và giờ tỵ. Mặt trời đang ở giữa trời toả ánh nắng xuống biển mây lưng chừng núi lúc ẩn lúc hiện không ngừng biến ảo, đẹp như một kỳ quan. Dưới chân Thuỷ Tín Phong xuất hiện một nam một nữ.

Nam có đôi mắt xanh biếc và hàm râu vàng hoe, nửa tăng nửa tục, lưng đeo một ống sáo hình dung có phần hủ lậu. Nữ lại không còn trẻ nữa nhưng chưa già mặc một áo bào màu đỏ, thể thái phong lưu và cũng còn vẻ đẹp yêu mỹ. Hai người họ đi chậm chậm và bộ dạng rất ư thân thiết.

Thoáng chốc họ đã đến một nơi tên Tiếp Dẫn Tunnel chính là cửa để lên Thuỷ Tín Phong. Hốt nhiên nữ nhân ngửa đầu nhìn lên ngọn núi hai mày cong tít lại:

- Quả nhiên trên ấy có phần rắc rối đấy. Tám phần mười là đã sắp đặt bày bố thành trận đồ Bát Quái?

Bà ta nghiêng đầu qua ngó nam nhân:

- Hay là chúng ta đến Văn Thù Viện trước hội họp tất cả bàn luận cách nào khác, lỡ ra hồng việc giữa chừng thì thật là hổ thẹn?

Nghe khẩu khí rõ ràng đây cũng là bọn đồng đảng do Lạc Hồn Nhai gọi đến.

Nam nhân lắc đầu:

- Chúng ta đến đây vì việc gì há chịu dưới trướng nghe lệnh người

khác sao?

Y cười thần bí:

- Kệ chúng dù có thiên la địa võng đâu làm gì được ta?

Y đưa vòng tay ra sau rút ống sáo ngắn, lắc lư thân hình vọt tới Tiếp Dẫn Tunnel.

Bấy giờ người canh giữ trên đỉnh núi là một trong năm lực sĩ của Bát Quái Giáo tên Tiểu Ôn Hầu Tề Khang. Có lẽ gã cũng chưa biết rõ là thù hay bạn nên cất tiếng hỏi lớn:

- Kẻ nào hãy báo danh tánh, tiểu nhân sẽ tiếp dẫn!

Quái nhân râu vàng nghe câu hỏi ấy ngẩng mặt lên nhìn rồi giơ cao ống sáo ngắn lên nói:

- Tiểu tử, đây là tiêu ký đặc biệt của chúng ta, chẳng lẽ ngươi không nhận biết hay sao?

Kể đó không đợi tiếp lời, thân y đã như luồng sét phi cao lên đỉnh núi bật cười ha hả:

- Lão phu đến đây.

Theo lý câu đáp và hành động của y ngang ngược như vậy đâu thể làm cho ai vừa ý, nhưng Tiểu Ôn Hầu Tề Khang vừa nhìn thấy cái ống sáo ngắn và lời quát kỳ dị ấy liền ngậy người ra bất động. Nhất là nữ nhân phía sau lại ghé vào tai gã nói mấy câu thầm thì gì đó, gã họ Tề ngẩn người càng ngẩn người, rồi như nghe lệnh chủ nhân vội đi trước dẫn đường. Đương nhiên dù có Bát Quái Trận ảo diệu của Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền cũng chẳng còn chút trở ngại gì vì Tề Khang vốn thông thuộc đường lối dẫn đường cho một nam một nữ ấy đột nhập Thủy Tín Phong.

Chẳng những thế bốn lực sĩ khác đang canh tuần đỉnh núi khi gặp nam nhân quái dị râu vàng ấy, y chỉ nói một câu tất cả đều riu riu nghe lời như bị một ma lực kèm chế.

Họ tiến thẳng vào cấm địa sư môn. Đúng lúc hôm nay Lãnh lão ông chính đang cùng các vị Hương chủ trọng yếu của Bát Quái Giáo và Cửu Cung Sơn Thượng Quan Vân, Thiên Tổ Võ và Đông Hải Song Long huynh đệ họ Ma ở tại rừng mai thương lượng bàn tính về kế sách đối phó với quần ma. Trước tiên Gia Cát Huyền phát hiện ra lão hán râu vàng, tức thì giật

mình cả kinh vội vàng ra hiệu cho chúng nhân chuẩn bị rồi quát hỏi năm lực sĩ vì sao dẫn sói vào nhà.

Hàn Mai Xử Sĩ vội vàng đứng bật dậy trầm giọng quát:

- Bích Nhân lão quỷ, người đến đây làm gì?

Thì ra lão hán râu vàng ấy là Phó Giáo chủ Bạch Cốt Giáo ở Âm Sơn tên là Bích Nhân Ma Sư Lịch Vĩnh, còn phụ nhân áo đỏ chính là Hồng Kỳ Đàn chủ của giáo ấy tên là Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh. Hai đại ma đầu này đột nhiên xuất hiện vào đây như chỗ không người, hỏi ai mà không kinh hoảng?

Bích Nhân lão quái nhân thần thái vẫn an nhàn gật đầu cười hiểm:

- Lão Lãnh chớ sợ, hôm nay Lịch mỗ đến đây chỉ vì nhìn thấy ngọn Thuỷ Tín Phong này cảnh sắc đẹp đẽ rất đáng nên tạm ở ít ngày, chẳng làm khó dễ gì các người đâu.

Hàn Thanh Thanh cười khanh khách tiếp lời:

- Còn nếu các người biết điều hơn nữa, các người cứ cút hết xuống núi may ra sẽ sống thêm được ít ngày tàn.

Khẩu khí cả hai đều lớn lối bức hiếp đối phương. Nhất thời bọn Lãnh lão đưa mắt nhìn nhau vẻ mặt đã có sắc giận nhưng chưa tìm ra chủ ý. Vì họ đều nhìn thấy năm đại hán lực sĩ của họ thị lập sau lưng kẻ địch, đối với người nhà như chưa hề quen biết rất lạ lùng như bị ma lực gì đó làm cho lú lẫn. Từ lâu Lãnh lão đã nghe Bích Nhân lão quái thiện nghệ về bàng môn tà pháp, người thường khó chống lại nên có ý sợ hãi sẵn.

Duy có Đông Hải Song Long huynh đệ họ Ma chẳng biết lợi hại là gì, lập tức trợn trừng bốn con mắt quát lên một tiếng như sấm:

- Lão tiểu tử dám đến bản sơn phóng tử, bộ không muốn sống nữa sao?

Cả hai tung thân đến như hai con thú giơ hai cánh tay to lớn lên quạt tới đối phương. Tuy anh em họ Ma chỉ có công lực hạng trung nhưng vì cùng hợp lực nên uy thế rất lớn đủ để làm kinh người. Bích Nhân lão quái không hoảng loạn chút nào, lão vừa nghiêng mắt nhìn nói:

- Chúng bay xem ra cũng đáng làm hai Hương chủ cho bản giáo đấy!

Vừa cất cao ống sáo lay động trước mặt hai huynh đệ, quát nhỏ:

- Mau theo pháp chỉ, theo hộ giá cho ta!

Thực là lạ lùng, y chỉ mới xuất lời, lập tức Đông Hải Song Long như bị hớp hồn vội vàng theo lời thu tay lại, bước đến chia đứng hai bên tả hữu đưa mắt trừng trừng nhìn Lãnh lão như hoàn toàn xa lạ. Chuyện đã đến đây quả chưa bao giờ xảy ra. Lão quái đặc ý nhìn Hàn Mai Xử Sĩ cười âm hiểm:

- Lãnh lão người có muốn làm Hương chủ cho bản giáo không?

Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh đứng cạnh bên liếc mắt đưa tình cho khắp đồ chúng Bát Quái Giáo, cất giọng:

- Bắt đầu từ bây giờ, ngọn Thuỷ Tín Phong này là nơi ở của bản giáo ở phương nam, nếu các người chịu quy thuận, chúng ta sẽ vui lòng tha chết cho.

Âm thanh của phụ nhân như tiếng chim hoàng oanh thánh thót, cộng thêm ánh mắt long lanh như có một ma lực khiến chúng nhân ai nấy đều dao động như có một sức hút khó cưỡng lại, có vài người đã gần muốn làm theo lời đối phương bước ra ngoài hàng.

Hiển nhiên yêu phụ này đang thi triển yêu pháp gì đó. Vì vậy Hàn Mai Xử Sĩ hoảng sợ lập tức nạp khí vào Đan Điền, ngó thẳng vào chúng nhân đang đờ mắt, quát lên một tiếng như sấm:

- Đó là ma pháp, tất cả cẩn thận!

Mắt lão bắn ra tia lửa nhìn thẳng lão quái phản nộ:

- Các người chuyên bày tà pháp chứ có hay gì. Nếu có bản lãnh hãy thi thố chân tài thực học cho ta coi!

Đồng thời Võ Hán Hương chủ Nữ Xung của Bát Quái Giáo vừa tỉnh lại sau tiếng gầm của Lãnh lão tự lấy làm hổ thẹn vì bị địch nhân mê hoặc, lập tức nổi giận hướng về Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh quát to:

- Yêu phụ giỏi lắm, dám đến bản sơn mê hoặc chúng nhân?

Lập tức hăn phiên tay đánh ra một chưởng. Tự nhiên hăn là một trong hạng cao thủ ở đây, nội công vào loại tinh thâm, chưởng ấy lại đánh trong lúc giận dữ nên dũng mãnh khôn lường. Nhưng Hàn Thanh Thanh đâu phải tay tầm thường? Chỉ thấy bà ta vẫn an nhiên đứng như cũ không thềm tránh né, cánh tay áo hơi phất lên một cái đã hoàn toàn hoá giải được chưởng thế

của Nữ Xung, bà còn liếc mắt nhìn Lãnh lão, nhạt nhẽo hỏi:

- Đây có phải là tà pháp hay không?

Bích Nhân lão quái cũng nhìn Hàn Mai Xử Sĩ cười ha hả:

- Lão già người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chẳng lẽ nói về chân tài thực học, Lịch mỗ há có sợ ai đâu? Người cứ xuất thủ đi, mỗ gia sẽ thành toàn tâm nguyện cho người!

Khẩu khí của y quả là chẳng coi bất cứ ai có mặt ở đây vào đâu. Cửu Cung Kiếm Thượng Quan Vân là người trước tiên bước ra tiếp lời quát:

- Hay lắm, Thượng Quan Vân ta xin lãnh giáo chân tài thực học của lão quỷ đây.

Ngân nga một tiếng, trường kiếm đã thoát ra khỏi vỏ, lão vừa bấm ấn quyết vừa điểm vào mặt lão quỷ mắt xanh:

- Họ Lịch kia, rút binh khí ra mau!

Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh lướt thân lên cướp lời lão quái cười nhạt:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, người có bao nhiêu bản lĩnh hãy thi thố hết ra!

Âm thanh của nữ nhân chói tai, vẫn chỉ có hai tay không ngạo mạn. Thượng Quan Vân lửa giận xung thiên, lập tức động thủ biến chiêu Chỉ Hoả Thiên Thiên trường kiếm xẹt tới một luồng hàn quang chiêu thức huyền diệu, hoả hầu thâm hậu như một con rắn quật thân tấn công vào chỗ yếu huyệt đối phương. Mặc dù vậy đối phương vẫn thung dung nhàn nhã, tả thủ chỉ hơi cất lên ống tay áo rộng toát ra một hào quang đỏ rực nghênh tiếp chiêu, lập tức kiếm của Thượng Quan Vân bị đẩy xẹt ra. Thừa cơ lưng eo của bà ta uốn bật tới, thân như chớp nhoáng đã tiến tới sát cánh Thượng Quan Vân, chỉ phong cong lại điểm vào trọng huyệt, chẳng những mau lẹ không thể tả mà còn trầm ổn tuyệt luân, âm độc tối cực.

Nhất thời Thượng Quan Vân vội biến kiếm ra chiêu Đảo Chuyển Âm Dương hoá công thành thủ, di hình hoán vị, tránh qua một bên. Yêu phụ kia quả danh bất hư truyền, thủ pháp mười phần vi diệu. Hai ống tay áo bà bay lượn lúc cương lúc nhu rít lên từng chập, kinh phong toả rộng, quái chiêu trùng điệp thi triển khôn lường, hai cánh tay lúc co lúc duỗi hốt nhiên đánh

trảo, hốt nhiên đập chưởng, hốt nhiên điểm chỉ khiến đối phương không biết lối nào đề phòng.

Tuy chỉ hai tay không nhưng sự lợi hại còn hơn binh khí. Đánh qua hơn bảy tám hiệp, Thượng Quan Vân bị dồn ép bức bách đến nỗi không triển khai được trường kiếm nữa, mồ hôi bắt đầu rịn ra đầm trán. Tình hình như thế khiến các cao thủ của Bát Quái Giáo đều kinh tâm động phách.

Đột nhiên lại nghe Hàn Thanh Thanh buông ra chuỗi cười khanh khách, ống tay áo đỏ như máu lật qua lật lại, hai người hợp lại rồi phân ra, trường kiếm Thượng Quan Vân đã bị văng ra xa hơn trượng, mặt lão xám xanh đứng ngậy người giữa đấu trường.

May mà yêu phụ không có ý sát hại nên chưa bị thương thế gì. Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền thấy tình trạng ấy vội rút kiếm chặn ngang mặt Thượng Quan Vân, quát to:

- Yêu phụ hãy khoan ngông cuồng, có Gia Cát Huyền ta đây.

Hàn Thanh Thanh gườm gườm nhìn lão:

- Xem lão người cũng có chút ít đạo khí, sao không hiểu thời vụ mau mau quy thuận bản giáo cho rồi?

Gia Cát Huyền nổi giận:

- Yêu phụ câm miệng! Người cho Gia Cát Huyền ta là loại người nào?

Hàn Thanh Thanh lạnh như băng:

- Vội gì? Chúng ta hãy đánh cuộc, như người đánh không thắng bản toà đây thì sao?

Gia Cát Huyền gầm lên:

- Thì chết là cùng chứ gì? Yêu phụ người còn muốn gì nữa?

- Con sâu cái kiến con tham sống hà tất người phải đòi chết làm gì? Nếu người thua hãy theo ta, ta cho giữ chức Đàn chủ chịu không?

Đứng bên cạnh, Bích Nhân lão quái bật cười ha hả:

- Bản giáo rất là khoan đại, điều ấy đủ để chứng minh chưa?

Hai con mắt quái dị của lão quét một loạt chúng nhân, cao giọng:

- Nếu như các người đồng ý quy thuận bản giáo, tất cả đều được trọng dụng, các người đồng ý chưa?

Gia Cát Huyền không thèm đáp xuất liền chiêu Hỗn Độn Sơ Khai,

kiểm phân làm hai thức âm dương, hàn khí toả ra lạnh giá. Lập tức chân lão đập tới phương vị ngũ hành, chuyển chiêu liên tiếp biến thành lớp màn kiểm trùng trùng bao vây đối phương vào giữa. Đây chính là kiếm pháp tuyệt học Bát Quái Kiếm của lão phối hợp giữa kỳ môn độn giáp và chiêu thức, cực kỳ siêu phàm.

Thân hình Hàn Thanh Thanh mềm như cây liễu phất phơ trước gió nường thế phản thế, hai ống tay áo đảo lộn tiếp chiêu không chịu yếu thế chút nào. Lập tức cuộc đấu đã trở nên dữ dội, đầy hiện trường toàn là kiếm khí chường ảnh. Dường như cả hai đều sẵn kế mưu chuẩn bị thi triển sở trường thủ thắng. Trận đấu diễn ra ác liệt kéo dài đến lúc mặt trời đã gần đứng ngọ mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên Hàn Thanh Thanh đưa tay vào túi rút ra một vũ khí hình thù rất kỳ dị, như một tấm lưới vì nó tua tua vươn ra nhiều móng nhọn dài hơn trượng, phía trên móc cong lại như lưỡi câu, vũ khí kỳ dị ấy rít gió vì vu cực kỳ lợi hại. Nó sở trường tấn công tầm xa, nên vừa xuất thủ đã buộc Gia Cát Huyền phải lìa bỏ vị trí kỳ môn tránh đông né tây chiêu thức khó khăn lắm mới thi triển được.

Vũ khí kỳ dị trong tay Hàn Thanh Thanh múa lên kín trời đan thành một màn lưới rộng ba bốn trượng chu vi toàn là bóng móng vuốt hốt thẳng hốt giáng dày đặc đến một giọt nước không thể lọt. Nên biết vũ khí này của Hàn Thanh Thanh không phải vật bình thường, nó còn được tẩm luyện bằng loại mê dược tên là Dung Cốt Ngũ Vân Qua, hễ trúng người lập tức mê man. Vì đó qua chưa qua mấy hiệp, Thần Cơ Diệu Toán liền lâm vào thế hạ phong khó mà cầm cự dài lâu được nữa. Đột nhiên thoáng mắt thấy cái móng đánh vụt tới gần, chưa kịp hoành kiếm đỡ, kiếm đã bị móng quặp vào kéo rời khỏi tay. Lão Gia Cát xạm mặt luống cuống lão đảo lùi lại, Hàn Thanh Thanh thu hồi vũ khí đắc ý hỏi:

- Lão Gia Cát kia, còn muốn nói gì nữa không?

Bà ta quét mắt nhìn khắp lượt chúng đồ Bát Quái Giáo:

- Đó là chân tài thực học của bản toà, các người ai muốn đối thủ nữa?

Nói cho công bằng hai nam nữ ma đầu này công lực quả có cao hơn người nên nhất thời chúng nhân chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau không ai

biết đáp ra sao. Lâu lắm Hàn Mai Xử Sĩ mới trờng mắt hướng về phía Bích Nhân lão quái:

- Hôm nay Lãnh mỗ xin nhận thua, món nợ này xin hẹn ngày gần đây sẽ trả.

Lão lập tức xoay thân gọi chúng nhân:

- Chúng ta đi thôi.

Có lẽ lão muốn bảo toàn thực lực tạm thời nhẫn nhục rút lui khỏi Thuỷ Tín Phong, nhưng Bích Nhân lão quái bật cười hăng hắc:

- Lão phu đã đổi ý, các người phải ở lại cho lão phu sử dụng, chưa có lệnh của ta, không ai được rời khỏi đây.

Câu nói ấy của y thực khinh người quá thái, lập tức chúng nhân Bát Quái Giáo ai nấy đều biến sắc, phần lớn muốn quay lại liều mạng. Hàn Mai Xử Sĩ thúc giục Gia Cát Huyền:

- Hiền tể hãy dẫn bọn chúng đi trước, ta sẽ đoạn hậu.

Quay lại lão lạnh lẽo ngó Bích Nhân lão quái:

- Hừ! Người tưởng có thể giữ được lão phu ư?

Lão tự tin chính lão mới là người thông thuộc địa thế ở đây, nếu đánh tuy có thể không thắng nhưng nếu rút lui chắc không đến nỗi khó. Lão hăm hăm chuyển thân đi theo chúng nhân. Chưa thấy nam nữ ma đầu có cử động gì, nhưng chúng nhân ra khỏi khu rừng mai chưa xa đột nhiên nghe một chuỗi thanh âm u oán cất lên như khóc như than bên tai, bất giác không tự chủ được phải dừng chân lại. Rồi không hiểu sao tinh thần mọi người trở nên hoảng hốt quên mất chủ ý, chẳng những không tiến lên phía trước nữa mà còn xoay người thối lui.

May mà Lãnh lão đã có hơn mười năm luyện võ, nội công đã đạt tới mức lô hoả thuần phong, định lực rất kiên cường buộc phải cất tiếng ngăn cản chúng nhân lại, nhưng lúc ấy đã chậm, chẳng những chúng nhân không nghe thấy gì mà đến Gia Cát Huyền cũng chạy về phía địch nhân, không thêm tơ hào gì đến Lãnh lão nữa.

Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh bật cười khanh khách:

- Lãnh lão ơi, các người nghe cái khúc nhạc Khuyết Tiên Khúc ấy thấy thế nào?

Đồng thời tiếng sáo cất lên cao vút nghe như tiếng trùy đập vào tai khiến mọi người đại chấn động tâm thần. Chỉ có Hàn Mai Xử Sĩ cố gượng kèm hãm giữ vững tinh thần chạy vụt sang núi Thiên Đô Phong cầu cứu. Bích Nhân lão quái không thềm đuổi theo, lão bỏ ống sáo my xuống ngừng khúc nhạc, ngó Toả Hồn Nương Tử cười ha hả:

- Nếu biết bọn tiểu bối này chỉ đến như thế, cần gì ta phải làm phiền tới Giáo chủ cất thân tới miền nam này?

Hàn Thanh Thanh hớn hờ phụ hoạ:

- Phó Giáo chủ thần thông quảng đại, lần này phải chăng chúng ta có thể thống nhất giang hồ?

Sau đó hai ma đầu phân chia bọn đồ chúng Bát Quái Giáo ra mỗi tên tự canh giữ những nơi trọng yếu. Chỉ một lát sau bọn đồng đảng của chúng lục tục kéo đến, biến ngọn Thuỷ Tín Phong thành sào huyệt của Bạch Cốt Giáo. Tin tức truyền đến Văn Thù Viện, Lạc Hồn Nhai Nhị Quỷ mừng rỡ điên cuồng, thanh uy của bọn tà ma phần chấn.

Ngờ đâu sự nghiệp lâu năm gầy dựng của Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh lão ông chỉ trong một buổi đã ra hậu quả thâm thế này.

Và chính vì vậy vị trí của Thiên Đô Phong đã thay đổi, bây giờ chính nó lại bị quần ma ở Văn Thù Viện và Thuỷ Tín Phong bao vây, lâm vào địa hình bất lợi.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 42

Lão Quái Thất Thủ

Kỳ Nhân Công Thành

Thời gian qua mau, chớp mắt đã nửa tháng. Chính vào lúc bọn yêu ma Bạch Cốt Giáo đang hào hứng vì chiếm cứ được Thủy Tín Phong. Hốt nhiên một hôm có một thiếu niên thư sinh tuấn nhã lưng đeo trường kiếm tìm đến chân núi, sau lưng chàng còn có hai thiếu nữ băng cơ ngọc cốt phong hoa diễm tuyệt.

Đó là ba người Yến Lăng Vân, Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu và nữ hiệp Lăng Vân Yến. Có lẽ họ được tin do Lãnh lão phi báo tức tức tìm đến nơi đây. Nhất là tiểu hiệp Yến Lăng Vân đã thụ lãnh chân truyền của Miêu Lãnh Khuyết, vùn vụt thi triển thân pháp lên tới đỉnh ngọn Thủy Tín Phong như vào chốn không người. Toàn bộ chúng nhân Bát Quái Giáo được chàng giải ma pháp, khôi phục bản lĩnh cũ. Bọn đồng đảng Bạch Cốt Giáo kinh hoàng vội vàng bấm báo về lão quái.

Bích Nhân Ma Sư Lịch Vĩnh và Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh vội tụ tập thủ hạ xuất động nghênh tiếp. Chúng nghe nói Trung Điều Nhị Ác và Hoạt Cường Thi Từ Nguyên đều tử thương dưới tay thiếu niên họ Yến ấy, phần nộ cùng cực, nhưng khi nhìn thấy Yến Lăng Vân và hai thiếu nữ đẹp như tiên, bất giác Bích Nhân lão ma và Hàn Thanh Thanh đều vui hiện ra mặt. Đó là duyên cớ gì? Thì ra hai ma đầu này lập tâm bắt hết ba thiếu niên nam nữ như tiên đồng ngọc nữ ấy. Vì kể về háo sắc dâm đảng, Bích Nhân lão ma và Hàn Thanh Thanh đều có lửa dục như nhau. Nhất là Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh vừa nhìn thấy chàng liền ngón ngón yếu điệu vuốt áo vén tóc nhìn chăm chăm vào mặt Yến Lăng Vân buông lời trêu ghẹo:

- Yến tướng công anh tuấn hơn người thật là danh bất hư truyền.

Bà rắp tâm thi triển yêu thuật tà mỵ mê hoặc chàng đạt mục đích, đâu biết y thị đã gặp đối thủ, ma nữ giật nảy mình lạnh toát người. Yến Lăng

Vân cười nhạt:

- Cầu yêu phụ! Tà thuật của người mà dám múa may trước mặt thiếu gia sao?

Chàng xoay sang Bích Nhân lão quái, quát to:

- Họ Lịch kia, hôm nay thiếu gia vẫn có thể tha chết cho người. Mau kéo hết quần ma xuống Thủy Tín Phong, đến ngày ước hẹn hãy đến Thiên Đô Phong chịu chết!

Bách Hoa Cung chủ cũng đảo mắt quát tiếp:

- Nếu cự tuyệt, hãy coi cái gương của Hoạt Cường Thi Từ Nguyên đó thì biết!

Bích Nhân lão quái cười khàn khàn:

- Tiểu bối khấu khí thật lớn, lão phu chính đang muốn gặp các người đây!

Mắt y bắn ra tia lạnh nhìn Yến Lăng Vân, quát hỏi:

- Phải tiểu tử người đã thương đồ chúng của bản giáo không?

Yến Lăng Vân ngang nhiên đáp:

- Phải thì ra sao?

- Thì hôm nay lão phu chỉ xác người ra làm trăm đoạn!

Yến Lăng Vân vẫn thản nhiên:

- Vậy thì thiếu gia sẽ cho người nếm chút mùi lợi hại!

Lập tức Bích Nhân lão quái rút ống sao ngắn vung vẩy trước mặt, đồng thời quát như ra lệnh:

- Tiểu tử chưa chịu quỳ xuống chịu tội, còn chờ đến bao giờ?

Cứ theo bình thường, hành vi ấy của y không ai dám cãi lệnh vì bị ma lực của y khống chế, trước đây toàn bộ chúng nhân Bát Quái Giáo và cả Đông Hải Song Long cũng đủ chứng minh. Không ngờ bây giờ lại chẳng có gì linh nghiệm, ống sáo ma lực cứ chuyển động qua lại mà mọi người vẫn đứng y nguyên như cũ, đến cả hai thiếu nữ cũng chẳng có dấu hiệu gì bị ảnh hưởng. Thần thái Yến Lăng Vân an tường lạnh lẽo hỏi lại:

- Hừ, còn bao nhiêu ma pháp hãy sử dụng hết đi?

Chàng ngậm vận Miêu Lãnh tuyệt học, mục quang như điện quét qua giáo đồ Bạch Cốt Giáo, cười lớn:

- Chủ nhân các người tội ác cực lớn, đáng phải xả thân, các người nếu còn ham sống hãy mau cải tà quy chánh, gấp rút hạ sơn tự tìm sinh lộ mà thoát thân.

Thực là kỳ quái, chàng vừa dứt lời tức thì hơn mười tên đồ đảng đối phương nghe như tiếng truyền, tất cả xoay lưng đi liền. Nhất thời Bích Nhãn lão quái kinh dị vội vàng chỉ ống sáo ma quái vào đồ chúng cao giọng quát:

- Các người tỉnh lại, đó chỉ là ảo ảnh.

Quả nhiên bọn đồ chúng đang mê muội nghe câu ấy dừng bước ngay lập tức, ai nấy thần sắc đều hãi hùng. Bích Nhãn lão quái cười gằn:

- Thì ra tiểu tử người cũng biết pháp thuật nữa à? Hay lắm!

Yến Lăng Vân cười nhạt:

- Ta thấy các người nên cải tà quy chánh hết đi! Thiếu gia chỉ lấy gậy ông đập lưng ông chứ có gì là lạ?

Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh nôn nóng bước tới thánh thót:

- Yến tướng công đã giỏi ma pháp, ta xin được lãnh giáo một phen với tướng công.

Nữ hiệp Lăng Vân Yến thấy cử chỉ lăng lơ của nữ nhân, nàng bực bội cướp lời chàng:

- Hừ, Vân ca ca của ta không thêm động thủ với người, có cô nương đây thành toàn người được rồi!

Nàng lướt thân rút trường kiếm vẽ thành một luồng sáng lạnh, chỉ vào mắt đối phương:

- Ta chờ người rút vũ khí đó.

Hàn Thanh Thanh giận dữ nhíu cặp lông mày lạnh nhạt hỏi:

- Con bé này là ai?

Nàng ngang nhiên đáp:

- Bản cô nương là Lăng Vân Yến ở Thiên Đô Phong.

Thanh Thanh gật đầu:

- Bản toà hãy thử bản lĩnh của Thiên Đô phái xem tới đâu cái đã!

Hình như miệng nói vậy nhưng không dám quá khinh thường, nữ yêu rút liền Dung Cốt Ngũ Vân Trảo kỳ dị trong túi ra chờ xuất thủ. Trường

kiếm của Lăng Vân Yến múa tới liền thành chiêu Xuân Vân Xuất Tụ như một dải lụa cuốn lại. Toả Hồn Nương Tử lập tức vặn eo di hình hoán vị, một mặt phất ống tay áo trái bắn ra một kinh lực hoá giải chiêu số, một mặt tay phải vung lên xuất chiêu Ngư Ông Triệt Vồng những móng sắt của vũ khí kỳ dị cuốn lại thành một màn ngũ sắc từ trên không chụp xuống. Lăng Vân Yến hoàn toàn bình tĩnh, đột nhiên biến chiêu Toàn Chuyển Càn Khôn trường kiếm điểm tới nhắm vào móc câu đối phương.

Mấy tiếng đình đang nổi lên, Dung Cốt Ngũ Vân Trảo bị đánh vệt văng tít lên không, thừa thế kiếm nàng trầm xuống rất lẹ làng như con chim én nàng lướt tới gần yêu nữ đâm thẳng vào yếu huyệt. Một chiêu nàng biến thành mấy thức, vừa công vừa thủ, vừa mau lẹ vừa huyền diệu uy lực vô cùng vô tận.

Toả Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh cũng không chịu kém, nữ yêu cuộn thân tới chớp nhoáng chụp lại vũ khí chưa kịp rơi xuống đất, những móng nhọn của nó lập tức vòng trở lại, kinh lực rít gió. Trận đấu hai bên càng lúc càng dữ dội. Một người thân hình như tiên nữ, kiếm tựa rồng bay, kỳ chiêu triển khai liên tiếp biến ảo khôn lường.

Một người nửa già nửa trẻ ma mỵ tuyệt luân, thân hình chớp nhoáng, thủ pháp nguy dị.

Hai người bay lượn như hai con bướm quẩn vào nhau cực kỳ uyển chuyển. Luận về công lực, Toả Hồn Nương Tử quả không hổ thẹn là Đàn chủ Bạch Cốt Giáo, thập phần cao minh, nhất là trong tay có vũ khí hình dạng kỳ dị, người thường khó mà hình dung nổi. Chỉ hận là hôm nay đối thủ Lăng Vân Yến của yêu nữ là một người công lực đã lên gần đến chỗ xuất thần nhập hoá, tuyệt học không có chỗ nào sơ hở nên nữ yêu chưa thể nào thủ thắng.

Đột nhiên nữ yêu nghiêng người bật lên cao, Dung Cốt Ngũ Vân Trảo trong tay biến chiêu Thiên La Địa Vồng văng ngũ sắc xẹt lên không trung như cuồng phong bạo vũ đánh chụp xuống đầu đối thủ.

Nữ yêu xuất chiêu tuyệt kỹ này chẳng những trong chu vi mấy trượng không còn chỗ trống để né tránh mà móc câu còn mang theo thế nặng nghìn cân chớp nhoáng chụp xuống liên tiếp, dữ dội không thể tưởng tượng.

Bọn chúng đồ Bạch Cốt Giao đứng chung quanh xem cuộc đấu ấy, ai nấy đều mừng rỡ vì nhất định yêu nữ phải đắc thủ. Nhưng không ngờ nữ hiệp Lăng Vân Yến không hề hoảng loạn, đợi cho mấy móc câu đến thật gần, nàng kéo mạnh trường kiếm về hộ thân rồi thi triển chiêu Lăng Lý Đăng Giao tay trái lật qua một luồng sáng chớp mắt loé lên chạm vào vũ khí kỳ dị của đối phương chấn động một tiếng soẹt dài, những móc câu bay ra tán loạn. Hàn Thanh Thanh thất kinh, đối phương Lăng Vân Yến không tha thứ, chuyển thế Bình Sa Lạc Nhạn kiếm chém luôn vào đầu vai yêu nữ. Yêu nữ Hàn Thanh Thanh đang phân tâm bắn loạn vì vũ khí nổi tiếng của mình bị phá huỷ, yêu nữ biến chiêu có hơi chậm nên kiếm nữ hiệp Lăng Vân Yến sắp chém tới, chắc chắn nếu may không chết ắt cũng bị trọng thương.

May thay lúc ấy Bích Nhân lão quái hoành ngang ống sáo rít lên mấy tiếng thê thiết và kinh khí lạnh người điểm tới lưng Lăng Vân Yến, đồng thời lão quát:

- Con nha đầu lớn gan thật! Mau mau thu tay trả lại Hàn Ly Thuỷ cho bản giáo!

Thì ra nàng phá huỷ vũ khí kỳ dị của Hàn Thanh Thanh là nhờ mũi Hàn Ly Thuỷ giấu trong ống tay áo trái của nàng.

Bị câu quát đầy ma lực của Bích Nhân lão quái, Lăng Vân Yến không tự chủ, dừng tay như lời rồi đưa tay định đưa Hàn Ly Thuỷ cho y. Hiển nhiên nàng đã bị ma pháp chế phục. Cùng lúc ấy Yến Lăng Vân ra tay, chàng thấy vẻ mặt Lăng Vân Yến hơi ngơ ngẩn biết liền đó là do ảnh hưởng ma thuật của Bích Nhân lão ma, chàng bèn quát lên như sấm một tiếng. Bách Hoa Cung chủ cũng lập tức rút Thái Âm Thần Kiếm quát ngán lên mấy tiếng ngân nga thánh thót:

- Lão tặc vô sỉ dám đánh lén ư?

Những chuyện ấy xảy ra liên tiếp, kể ra dài dòng nhưng chỉ xảy trong một nháy mắt. Bích Nhân lão quái nhìn Yến Lăng Vân cười nhạt:

- Tiểu tử giỏi lắm, có bản lĩnh dám nghe một khúc nhạc tiên của lão phu chăng?

Yến Lăng Vân bật cười:

- Chẳng lẽ thiếu gia lại sợ người sao? Mươi khúc cũng chẳng sao huống gì một khúc?

Mắt lão quái chạm vào ánh mắt chàng, thần trí lão dao động, tự lấy làm sợ thầm nhưng vẫn trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi là môn hạ của ai?

Hiển nhiên lão có ý sợ thật rồi. Yển Lăng Vân hỏi lại:

- Ngươi hãy nói thử xem ta là môn hạ của ai?

Bích Nhân lão quái:

- Phải là truyền nhân của lão Miêu Lãnh Khuyết không?

Chàng lắc đầu:

- Không phải.

Lão kinh ngạc:

- Chẳng lẽ lại là môn hạ Thiên Đô phái?

Chàng vẫn lắc đầu:

- Cũng không phải.

Rồi chàng bật cười:

- Nếu lão quý muốn tra cho ra môn phái, ta sợ rằng tìm khắp chân trời góc bể cũng khó mà ra được!

Lão hơi ngập ngừng:

- Cái ấy... cái ấy chút nữa thế nào lão phu cũng tra ra minh bạch.

Lão choàng ống sáo gắn lên miệng thổi ra mấy tiếng u u rất quái dị. Tiếng sáo như gõ vào tim người nghe không ai có thể tự chủ được. Nói về tà pháp, tiếng sáo này quả là lợi hại khó lường vì "địch" (ống sáo) là một trong ba báu vật của Bạch Cốt Giáo và là pháp khí do La Sát Quỷ khi xưa truyền lại.

Nhất là bấy giờ Bích Nhân lão quý đang thổi khúc nhạc tên là Toả Hồn Khúc có khả năng xúi kẻ liệt sĩ thành gian nhân, khiến người trinh nữ thành dâm phụ, loài cầm thú nghe tiếng sáo này cũng phải động tình chứ không chỉ con người vì nó có ma lực rất ghê gớm. Đầu tiên là bọn đồ chúng của Bát Quái Giáo bị tiếng sáo khiêu khích khí huyết lộn lạo ý dâm dục xông lên đến Đan Điền, tay chân múa máy như điên cuồng.

Cuối cùng hai thiếu nữ cũng bị ảnh hưởng bởi khúc dâm nhạc, long

lanh hai mắt đầy tình ý di bộ lại gần Yến Lăng Vân. Thoạt đầu chàng còn chưa để ý, đến lúc thấy hai ý trung nhân có cử chỉ lạ lùng mới đề vận chân khí phát ra tiếng cười dài chấn tỉnh thần trí mọi người. Nhưng cách giải cứu này của chàng khó mà kéo dài mãi được trong lúc tiếng sáo véo von ma lực của đối phương vẫn cất lên liên tục. Vì vậy chúng lúc mê lúc tỉnh tự cảm thấy khổ không chịu nổi. Hồi lâu, Bách Hoa Cung chủ động linh cơ, thừa lúc chàng đang cười dài, nàng quát to vào mặt Bích Nhân lão quái:

- Thời gian đã muộn lắm rồi, cô nương không nhàn hạ nghe người mãi đâu!

Vừa quát thần kiếm vừa vung lên, ánh biếc bắn ra tứ tán, nàng lướt thân đến gần đối phương. Chiêu thế cấp bách đến nỗi Bích Nhân lão quái không còn cách nào khác là phải dừng Toả Hồn Khúc lại múa ống sáo tới đỡ. Rồi đó hai bên lại bắt đầu cuộc đấu.

Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu sẵn biết địch thủ rất cao cường nên vừa ra chiêu liền thi triển tuyệt học, chiêu thức như sóng cuốn tới liên tiếp chiêu này tiếp chiêu nọ vô cùng tận.

Thêm nữa nàng có Thái Âm Thần Kiếm rất dũng mãnh nên uy lực càng tăng.

Bích Nhân lão quái cũng triển khai thân hình, ống sáo ngán bay lượn huyền hoá thành muôn vạn ống sáo, tiếng gió gầm gừ trầm trọng như thế núi, chiêu nào cũng chỉ tấn công vào điểm yếu hại cực lợi hại âm độc.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã đánh hơn trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Cũng vì đó mà Bích Nhân lão quái ngấm ngầm kinh dị vì chúng lần xuống miền nam này rất tự phụ vào bản lãnh trong mắt không người, mục đích là trợ thủ giúp cho bọn Lạc Hồn Nhai chư quỷ chống cự lại phe chính thống.

Thực sự bọn chúng chẳng coi Hàn Mai Xử Sĩ và quần hùng Bát Quái Giáo vào đâu, mục đích chỉ là tiêu diệt một người Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử mà thôi và có tiêu diệt được Quy Nguyên Tử chúng mới có thể thực hiện giấc mộng độc bá võ lâm.

Nào ngờ đâu mới chỉ gặp ba thiếu niên nam nữ này đã khó đối địch, cho đến ma pháp môn chúng tưởng chỉ mình chúng am tường cũng bị triệt

phá, tự nhiên Thiên Đô Tiên Khách phải cao cường hơn nhiều.

Bấy giờ trời đã về chiều, ánh sáng sót lại của một ngày chiếu nghiêng vào sườn núi như dát vàng làm phản chiếu muôn vạn vẩy sáng, mùi hương thơm thoang thoảng của rừng mai chung quanh bốc lên đưa mùi hương xa bay ngào ngạt. Nhưng chính vì vậy càng khiến Bích Nhân lão quái thêm phần nôn nóng, càng phát động tận cùng uy lực của ống sáo như mưa bắc, tấn công điên cuồng. Ý của lão quái là tốc chiến tốc thắng, nhưng ống sáo càng nôn nóng lại càng khó đắc thủ. Nhất là Bách Hoa Cung chủ, tuy về nội công hoả hầu có hơi kém đối phương nhưng nhờ độc môn gia truyền Lục Hợp Tiềm Tung Bộ huyền diệu khác thường nên dù cho đối phương có tấn công như núi lở sông bồi, thân pháp nàng vẫn chẳng có dấu hiệu gì thua kém. Huống hồ có phần Bích Nhân lão quái còn sợ hãi uy thế của Thái Âm Thần Kiếm, nên không dám tấn công khinh suất.

Trong chớp mắt hai người đã giao đấu hơn trăm hiệp. Đang lúc Bích Nhân lão quái nảy ra ý nghĩ phải hạ sát thủ mới xong, bỗng bên cạnh đỉnh núi có tiếng cười ha hả của Thiên Sơn Thần Khất Cơ Hồ:

- Xin Lạc cô nương hãy tạm dừng tay.

Thân hình lão lay động lướt vào trong giữa trận đấu. Bách Hoa Cung chủ vội tấn công một chiêu mãnh liệt rồi bật chân ra khỏi vòng đấu. Bích Nhân lão quái cũng vội thu thế nhìn lão khất cái hỏi:

- Chẳng lẽ tên lão già này đến đây tìm cái chết ư?

Thiên Sơn Thần Khất lắc đầu đáp:

- Lão khiêu hoá ta rất thủ tín, chưa tới ngày ước hẹn ta chưa chịu xuất thủ đâu.

Lão bật lên cười lớn:

- Bích Nhân lão quái, chẳng qua người chỉ cậy vào cái ống sáo của Quỷ Mẫu năm xưa để mê hoặc chúng nhân, nếu luận về chân tài thực học thì... Ha ha ... cỡ như người ở Trung Nguyên chúng ta vô khối không thể đếm hết được!

Bích Nhân lão quái nổi giận xung thiên:

- Lão già dối họ Cơ, người dám khinh thị lão phu, muốn thi thố tài năng chẳng?

Thiên Sơn Thần Khất đưa mắt mơ màng chỉ vào Yến Lăng Vân:

- Người không tin à? Đây chỉ là một tiểu tử chẳng có sư môn gì ráo tự học võ công, chúng ta dự định lần luận kiếm sắp tới ở Hoàng Sơn bất cứ ai có khả năng tiếp y trong vòng một trăm chiêu mà không bại là đủ tư cách tham dự đại hội, người dám chịu thử thách ấy không?

Câu thách thức ấy càng khiến Bích Nhân lão quái giận thêm, lập tức y cười hăng hắc:

- Hừ! Lão phu làm gì mà không dám?

Nhưng y vẫn còn ngờ vực đảo mắt hỏi gặng:

- Nhưng lão phu ta chắc lão ăn mày đói chỉ nói bậy?

- Ta bao giờ thèm nói bậy với người?

Bích Nhân lão quái nhìn Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử này võ công tinh thuần, sao bảo là tự học không sư môn?

Lão khất cái bật cười lớn:

- Lão quý người chỉ là có ngồi đấy giẽng nhìn trời, một chuyện lớn như vậy trên giang hồ mà người chẳng biết một tí gì. Báo cho người biết trước đây Miêu Lãnh, Nam Hải và Tứ Hải Sâu đều muốn tranh cướp tiểu tử này làm truyền môn nhân nên đã từng truyền cho y võ công, nhưng y nhất định chưa qua cuộc luận kiếm Hoàng Sơn chưa chịu nhận ai làm sư phụ.

Mặt lão hành khất rất nghiêm túc và lời nào cũng có chứng cứ xác thực không thể không tin được. Bởi thế Bích Nhân lão quái liền nảy ra ý mới, lão đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân, quả là chàng có tư chất tuyệt thế, y từ từ hỏi:

- Thế nhờ ra bọn Miêu Lãnh lão và mấy lão kia đến khi Hoàng Sơn luận kiếm thất bại hết thì sao?

Thiên Sơn Thần Khất bật cười ha hả:

- Tên tiểu tử này đã lập chí chỉ báỉ đệ nhất nhân trong thiên hạ làm sư phụ, người biết ai là người có chân tài thực học không?

Bấy giờ Bích Nhân lão quái hình như có thay đổi chủ ý, y cất ống sáo vào lưng vẫy Yến Lăng Vân lại:

- Hãy đến đây, lão phu sẽ khảo nghiệm xem bản lãnh người tới đâu?

Chàng thuận miệng đáp luôn:

- Thiếu gia xuất thủ vô tình, người không muốn sống để giúp bọn Lạc Hồn Nhai nữa ư?

Rồi rất thung dung, chàng bước tới ngang nhiên đứng thẳng chờ đợi y. Bích Nhân lão quái cười khục khặc:

- Tiểu tử ngông cuồng thật.

Thân y như gió cuốn lướt tới, Yến Lăng Vân ngửa mặt quát:

- Trời không còn sớm, mau xuất chiêu đi!

Lão quái cười ha ha:

- Lão phu há lại đi chiếm tiện nghi của hậu bối như ngươi? Người xuất thủ trước đi!

Tức thì chàng tràn thân tới đánh liền một quyền theo thế Hắc Hồ Thâu Tâm cuốn gió tới, Bích Nhân lão quái kịp thời di hình hoán vị xuất chưởng Hoành Giang Triệt Đấu ngăn cản. Thân hình chàng hơi nghiêng qua, biến chiêu Đấu Chuyển Tinh Di quạt quyền qua bên hông đối phương, nhất thời quyền bỗng biến thành chưởng rồi chưởng biến thành quyền, tinh lực sung mãn nặng tựa ngàn cân mười phần uy mãnh. Bích Nhân lão quái cẩn thận vừa đánh vừa quan sát chiêu thế của chàng, không dám có chút sơ suất nào.

Nhưng quan sát đã hơn mười chiêu, y thấy chàng xuất thủ hầu hết là những chiêu thức phổ thông đánh đông một quyền, tây một chưởng, y mới phát hiện ra chàng quả có dị bẩm trời cho, kinh lực cực mạnh như vô tận nhưng võ học tạo chỉ chưa lấy gì làm cao, y mới có ý khinh thường. Bỗng phát giác ra thân hình đối phương biến ảo lạ lùng, hai mắt y hoa lên, tức thì phát hiện cây sáo báu vật bên lưng đã bị cướp mất.

Y sực tỉnh lập tức thân như bão táp râu tóc dựng đứng, mười ngón chỉ tay quặp tới bắn ra mười luồng hắc khí đồng thời gầm lên một tiếng tấn công điên cuồng. Bấy giờ lửa giận đã làm y mờ mắt, bao nhiêu độc chiêu y thi triển tận cùng. Không ngờ bấy giờ Yến Lăng Vân cũng đã thi triển Lục Hợp Tiềm Tung Bộ triển khai Quỷ Ảnh Thân Pháp biến thành hàng ngàn thân ảnh quay cuồng đảo lộn, y có muốn đắc thủ cũng khó, thậm chí chỉ muốn đụng vào gấu áo của chàng xem ra cũng không thể được.

Thiên Sơn Thần Khất đứng ngoài lắc đầu trên chọc:

- Lão Bích Nhân quái này thật là cứng đầu, rõ ràng đã thua sao không

nhận quách đi cho rồi?

Nữ hiệp Lăng Vân Yến để thêm vào:

- Có lẽ lão quỷ ấy vì tham muốn cái ngọn Thuỷ Tín Phong này nên muốn chôn xác ở đây chăng?

Trong thoáng chốc lại trao đổi hơn mười chiêu nữa. Đột nhiên Yến Lăng Vân cười lớn một tiếng, từ thủ chuyển sang công đứng vào lúc lão quái đang xuất chiêu Lưu Tinh Truy Nguyệt khí lạnh toát ra thấu xương đánh ập tới.

Chàng xoay thân song chưởng phiên lên thành chiêu Thôi Song Nghênh Nguyệt cuốn thành hai luồng gió một xanh một đỏ toát ra chân khí Tam Âm Lục Dương nghênh tiếp thể đánh của đối phương. Hai kinh lực chạm vào nhau phát ra một tiếng bình dừ dội, cát bay đá chạy cây cối rung rinh.

Bích Nhân lão quái bị kinh lực phản chấn lão đảo lúi lại liên tiếp ba bốn bước mới ổn định được thân hình. Còn Yến Lăng Vân bất quá chỉ hơi dao động, một chút sắc mặt không hề thay đổi, thần uy vẫn lẫm liệt quát to:

- Người còn bao nhiêu bản lĩnh hãy thi triển hết thiếu gia coi thử nào?

Lời thường có nói "cờ đã sai một nước là thua cả ván". Bây giờ Bích Nhân lão quái đã mất ổng sáo quý báu và chứng thực đối phương nội công hoả hầu đã đạt tới cảnh giới thần hoá, y có hơi rung chuyển cổ cốt cao giọng:

- Tiểu tử người chỉ dùng nguy kế có gì đáng sợ?

Hiển nhiên câu này y ám chỉ chàng đã đoạt ổng sáo của y. Vì vậy Yến Lăng Vân cười nhạo y:

- Hừ! Đồ không biết thẹn, thiếu gia thêm lấy của người cái gì?

Thiên Sơn Thần Khất bật cười ha hả chen vào:

- Bích Nhân lão quái, ta khuyên các người hãy rút xéo về Âm Sơn cho xong, Hoàng Sơn đây là nơi rồng nằm hổ phục, e rằng các người khó bảo toàn được tính mạng đấy!

Yến Lăng Vân quát to:

- Hôm nay thiếu gia ta không thèm giết các người đâu, sao không chạy mau đi cho rảnh mắt thiếu gia?

Sự thực Bích Nhân lão quái nhìn thấy bóng đêm đã xuống, nơi đây lại là địa điểm xa lạ, nếu đánh tiếp rất khó cầm cự, y rất lấy làm thối chí. Y cố gượng cười:

- Thôi được, ta để các người sống thêm vài ngày cũng chẳng sao.

Lão quay về phía đồ chúng vẫy tay ra hiệu rút lui xuống núi.

Bóng đêm đã thật sự xoá nhoà những ngọn núi đêm thẳng lên trời ở xa xa, cảnh ban đêm tịch mịch ấy bỗng bị phá vỡ bởi những tiếng gọi âm đội hồi chuyển từ những vách núi ném qua ném lại đến với Yến Lăng Vân nghe rất dễ sợ:

- Bạch nữ hiệp đâu rồi?

- Bạch tỷ tỷ ơi... ơi...

- Bạch cô nương ơi...

Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên đi đâu mà để cho những tiếng gọi ấy liên tiếp vang dội vẫn không có lời đáp? Thì ra nàng lo lắng vì chàng nên khi chàng tìm đến ngọn Thuỷ Tín Phong, nàng ẩn thân ngầm theo sau lưng chàng, bất ngờ bây giờ đã thất tung. Cả ba Lạc Hồng Châu, Lăng Vân Yến và Yến Lăng Vân đều kinh hoảng vội phi thân về phía phát ra tiếng gọi khẩn cấp. Bát Quái Giáo chúng nhân vội vàng không kém chạy theo chàng.

Bấy giờ ánh trăng đã lên mờ tỏ, muốn tìm ra người thất lạc trong cảnh núi rừng thâm u thế này không phải là chuyện dễ. Đương nhiên Ngọc Quan Âm hiện nay bản lãnh đã hơn hẳn trước đây, quyết không thể nào rơi vào nanh vuốt của dã thú được, còn nếu bảo nàng lỡ chân rơi xuống vực sâu hang thẳm thì lại càng vô lý.

Nhưng sự mất tích đột ngột của nàng quả là khó hiểu. Họ lòng kiếm suốt gần đến canh hai vẫn hoàn toàn không có một dấu vết. Địa thế của dãy Hoàng Sơn này trùng trùng điệp điệp, từ ngọn Thuỷ Tín Phong nằm ở phía bắc, nếu đi về phía tây nam vượt qua Thanh Lương Đài, Sư Tử Lâm và Liên Hoa Phong là sắp tới Văn Thù Viện là nơi địch nhân đã chiếm đoạt làm sào huyệt.

Tuy Yến Lăng Vân không tin hẳn bọn Lạc Hồn Nhai có liều lĩnh dám bắt cóc Bạch Phụng Tiên nhưng chàng cũng không dám quả quyết là chuyện này không có chút dính líu đến chúng. Trong lúc không tự chủ vì

hoảng hốt, chàng phi hành về phía ấy.

Quả nhiên dưới bóng trăng mờ và sương lam chướng khí mịt mù, chàng nhìn thấy bóng người chập chờn phi hành trước mặt, lúc ẩn lúc hiện. Chàng càng thêm nghi đuổi theo mau hơn, quyết thử xem người ấy là ai. Bên cạnh chàng còn có đồng bạn, chứ bóng đen trước mặt chỉ có một mình. Đường như người ấy công lực cực cao nên cước bộ chỉ lướt qua đầu cây ngọn cỏ và y dường như cũng có ý dẫn dụ chàng đuổi theo mãi.

Chàng và Hàn Mai Xử Sĩ đã gia tăng cước bộ mau nhất nên thoáng chốc không ngờ đã đi hơn trăm dặm vẫn chưa bắt kịp bóng đen.

Cho đến khi trời đã hơn có ánh sáng, Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh lão mới buông tiếng than:

- Ôi! Chúng ta đã đến Tây Hải Môn rồi đây ư?

Tiếp đó chàng nghe có tiếng gọi ở đâu đó, âm thanh là của nữ nhân:

- Ngu tử ở đây, Vân đệ mau đến.

Chàng bàng hoàng nhìn ra ngoài mười trượng, dưới gốc cây tùng cổ thụ đã đứng sẵn từ bao giờ một thiếu phụ xinh đẹp. Chàng nhận ra liền đó là người bạn thân yêu của chàng từ khi tóc còn để chỏm ở quê nhà là và năm trước đây đã được Nam Hải lão quái cướp mang đi, chính là Chúc Linh Cô.

Bây giờ nhìn nàng không còn yếu đuối như năm xưa nữa, nàng mặc một áo bào đỏ như máu, lưng đeo trường kiếm và dường như nàng còn đẹp hơn cả năm xưa nữa, Gặp Chúc Linh Cô ở đây cũng là một việc bất ngờ và khá vui mừng đối với chàng, chàng vội chạy tới vồn vã:

- Linh Cô tỷ sao lại đến đây thế này?

Rõ ràng chàng có hơi kinh ngạc vì chưa hiểu tại sao các lão quái Nam Hải lại thả cô nương thiếu phụ này ra? Chúc Linh Cô cười diễm lệ:

- Bộ tỷ tỷ không có hai chân sao?

Yến Lăng Vân phản vấn:

- Phải chăng tỷ tỷ đến đây với tất cả chúng nhân Nam Hải? Có cả Lâm Anh hiền muội nữa chứ?

Chúc Linh Cô gật đầu hỏi ngược lại:

- Vân đệ vẫn còn nhớ đến nàng nữa sao?

Chàng đáp không chút do dự:

- Trước đây Lâm muội cải trang giao tình với tiểu đệ rất thân thiết, tiểu đệ sao lại quên được?

Chúc Linh Cô hơi cười:

- Thế thì hay lắm đấy. Nghe nói nàng đã từng nhảy xuống sông định tự tận vì Vân đệ, tình nghĩa đến thế Vân đệ đối lại làm sao?

- Tiểu đệ vẫn xem Lâm muội như tay chân, quá khứ đã như thế, tự nhiên tương lai vẫn thủy chung như thế.

Chúc Linh Cô lắc đầu:

- E rằng ý của Anh muội lại khác với Vân đệ.

Chàng ngạc nhiên:

- Tỷ tỷ biết ý Anh muội ra sao không?

Chúc Linh Cô bật cười:

- Trai tài gái sắc, ý của nàng thế nào Vân đệ chắc phải hiểu hơn tỷ tỷ chứ, nàng suốt ngày đêm chỉ nhớ tới Vân đệ thôi đó! Và đó cũng là ý của tỷ tỷ khi đến đây.

Chàng đáp tức thì:

- Nhưng tiểu đệ có ruộng rẫy gì Anh muội đâu?

Chúc Linh Cô bật cười:

- Không ruộng rẫy ư? Thế người nào hứa hôn một lúc với ba người con gái đẹp mà chẳng đoái hoài gì tới Anh muội của ta một lời? Hôm nay Anh muội buộc phải dẫn Bạch cô nương tới đây để làm cho minh bạch việc này.

Thì ra nguyên nhân sự mất tích của Bạch Phụng Tiên là do bọn người này là thủ phạm không sai. Chàng vội hỏi:

- Thế họ đâu rồi?

Chúc Linh Cô nở nụ cười thần bí:

- Cũng ở vùng núi này thôi.

Nàng nhìn qua Lãnh lão:

- Ai đó vậy?

- Đó là Lãnh lão tiên bối ở Thủy Tín Phong, tiểu đệ dẫn đến bái kiến tỷ tỷ nhé?

Nàng lắc đầu:

- Khởi cần. Bạch nữ hiệp không sao đâu, Vân đệ cứ bảo lão quay về đi, còn đệ ở đây chờ gặp Bạch nữ hiệp.

Dường như nàng không có ý quen thêm người lạ. Vì vậy Yến Lăng Vân đành theo lời nàng dặn Lãnh lão quay trở về để chàng ở lại thu xếp việc của Bạch Phụng Tiên.

Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh lão không chút nghi ngờ để chàng ở lại một mình quay lại đường cũ.

Bấy giờ mặt trời đã lên cao và Chúc Linh Cô coi bộ cũng lảng lơi không kém ánh nắng ấm đang nhảy múa trên những sườn núi xanh biếc kia. Nàng ôn nhu nói:

- Vân đệ biết không, năm ngoái tỷ tỷ tưởng là hoạ mà lại hoá ra phúc được Nam Hải ân sư thu làm đồ đệ, bây giờ mới có chút bản lĩnh đủ để khỏi sợ ai khác khinh thường.

Ánh mắt nàng long lên:

- Kẻ thù của chúng ta đã bị tỷ tỷ bắt giữ, Vân đệ bảo phải xử trị ra sao?

Không cần nói rõ Yến Lăng Vân cũng hiểu kẻ thù mà nàng đề cập tới là tên thuỷ khấu ở Hồng Trạch hồ, đồng thời cũng là một đại đệ tử Lạc Hồn Nhai, Hồn Giang Long Ngô Bá. Chàng vội nôn nóng hỏi:

- Hắn đang ở đâu?

Nàng gật đầu:

- Cũng ở đây.

Dứt lời liền đi bộ dẫn chàng đi về phía bên tả. Cách đó bảy tám trượng có một tảng đá vĩ đại đứng sừng sững và sau tảng đá ấy là một đại hán to lớn bị trói thúc hai tay, quả nhiên chính là Ngô Bá. Người này trước đây tuy chàng có thù hằn thấu xương, từng có lúc muốn lóc thịt hắn cho hả giận, nhưng bây giờ không hiểu vì sao chàng nhìn thấy trên gương mặt hắn chẳng có một chút gì sắc diện của sự oán thù, trái lại hắn còn có vẻ anh hùng khí khái. Đột nhiên chàng cảm thấy không nỡ xuống tay.

Riêng Chúc Linh Cô mặt vẫn lạnh như tiền quát hỏi:

- Tặc tử Ngô Bá, người có nhận ra đây là ai không?

Chẳng đợi cho hần đáp, Chúc Linh Cô rút soẹt trường kiếm điểm tới:

- Hôm nay chính là ngày báo ứng của người đấy.

Nhưng có điều lạ là nàng tuy mắng chửi như vậy nhưng mũi kiếm của nàng mấy lần định đâm vào cổ Ngô Bá lại ngập ngừng dừng lại, không biết tại vì nàng chưa quen giết người hay là vì nàng còn có lý do riêng nào khác? Trù trừ do dự một lúc như vậy, bỗng nàng xoay người đưa kiếm vào tận tay Yến Lăng Vân nghiêng răng nói:

- Vân đệ hãy lấy tính mạng tên tặc đồ ấy để chúng ta bớt nỗi hận bấy lâu.

Xem tình hình có lẽ nàng tự thấy khó mà hạ thủ? Và vì vậy mới nhường lại cho Yến Lăng Vân rửa hận? Chàng lập tức nhận kiếm, không nhìn Chúc Linh Cô, bước lại gần Ngô Bá, tay chàng hoa lên, khí lạnh bắn ra tứ tán, chém vụt qua người Hồn Giang Long.

Chúc Linh Cô nhất thời run rẩy toàn thân phải nhấc ống tay áo lên che mặt. Hiển nhiên là vì chính nàng cũng cảm thấy bất nhẫn. Nếu luận về tình thế bấy giờ, không còn ngờ gì, Ngô Bá sắp phải lãnh lấy cái chết. Nào ngờ chính lúc ấy bỗng có tiếng quát lớn của Ngô Bá:

- Chỉ có thể giết Ngô Bá mà chứ không thể hạ nhục ta.

Chúc Linh Cô hạ ống tay áo xuống nhìn thấy chẳng những Hồn Giang Long chưa chết mà bao nhiêu dây trói hần đều đứt đoạn, huyết đạo hần cũng được khai giải và mặt hần có vẻ gì đau khổ nghi hoặc nhìn Yến Lăng Vân. Điều ấy khiến Chúc Linh Cô hết sức kinh ngạc, liền cất cao giọng hỏi:

- Sao Vân đệ chưa giết tên tặc đồ ấy đi?

Chàng lắc đầu đáp:

- Gần đây tiểu đệ có hai điều răn không giết người.

- Cái gì là hai điều răn không giết người?

- Điều thứ nhất là không bao giờ giết kẻ không có sức kháng cự, điều thứ hai là không giết bất cứ ai nếu mình còn có khả năng đưa hần về nẻo chính.

Chàng dịu dàng trao trả trường kiếm lại cho Chúc Linh Cô, mỉm cười:

- Huống gì Ngô Trại chủ đây năm xưa tuy là cường đồ nhưng nghe nói đối xử với tỷ tỷ rất là nồng hậu chân tình, ít ra nhị vị cũng còn chút tình phu

thê, tiểu đệ nữ nào tạo thêm tiếng ác cho tỷ tỷ?

Chàng nói những điều đó là thực do quyết tâm của chàng trong thời gian gần đây, nhưng Chúc Linh Cô chưa chịu tin hẳn, tuy nàng vẫn thừa nhận chàng nói về cách đối xử của Ngô Bá đối với nàng là đúng. Tâm trạng nàng cực mâu thuẫn, nửa muốn giết chồng nửa sợ tiếng ác như chàng nói. Cuối cùng sau một lúc giằng co, Chúc Linh Cô hậm hực hỏi:

- Vân đệ nhất định không chịu giết hẳn ư?

Trường kiếm trong tay nàng đột nhiên vung ra thành chiêu Bạch Xà Thổ Tín đâm tới Hồn Giang Long Ngô Bá. Hiện tại Ngô Bá đã được cõi trời, hẳn có quyền có đủ khả năng chống cự nhưng kỳ quái thay, hẳn không thèm tránh né gì cả, vẫn đưa thân đón kiếm chỉ bị thảm thở dài:

- Xưa kia vì chút tình si mà ngu huynh đã lỡ làm nhiều, hôm nay chỉ cần hiền muội không hận thù gì ngu huynh nữa, dù chết cũng chẳng có gì tiếc.

Không ngờ một tên thủy khấu như hẳn mà chẳng khác gì một kẻ đa tình yếu đuối.

Chúc Linh Cô như đã quyết tâm, không mảy may xúc động, mũi kiếm vẫn đâm thẳng vào yếu huyệt đối phương, chỉ trong chút xíu nữa có lẽ Hồn Giang Long sẽ đổ máu. Yến Lăng Vân quát to:

- Dừng tay!

Thân ảnh chàng theo tiếng nói chuyển động, chớp nhoáng đoạt kiếm trong tay Chúc Linh Cô, chàng quay lại Ngô Bá nghiêm mặt:

- Các hạ nam tử đường đường, bản chất có lẽ cũng chẳng phải là ác nhân, từ nay đã biết hối lỗi hướng về nẻo chính chưa?

Hồn Giang Long khẳng khái đáp:

- Thiếu hiệp lấy đức báo oán ban cho lời vàng, lẽ nào Ngô mỗ lại chẳng hiểu? Sự thực từ khi kết hôn cùng lệnh tỷ, tại hạ đây nhất nhất làm theo ý nàng dù không có thiếu hiệp hôm nay, tại hạ cũng nguyện quay về con đường lương thiện.

Hắn buồn bã quay lại Chúc Linh Cô:

- Ngu huynh dám một mình tới Nam Hải hiểm nguy chỉ vì có ý muốn chết cùng hiền muội, tuy không may bị bắt và bị lăng nhục đủ điều nhưng

chưa hề một lời oán hận hiền muội, lòng ngu huynh có lẽ chỉ có trời mới hiểu.

Trong giây phút này có lẽ hẳn là người thành thực nhất, khiến Chúc Linh Cô chỉ còn biết cúi đầu thu kiểm. Lâu lắm, nàng u oán nhìn Yến Lăng Vân:

- Chuyện của ta, Vân đệ đã giải quyết. Còn chuyện của đệ, đệ có nghe theo ý ta chút nào chẳng?

- Xin tử tử cứ nói.

- Ta muốn Vân đệ hãy chấp nhận hôn sự với Anh muội và cùng gia nhập bản môn với ta.

Thì ra yêu cầu ấy của nàng có lẽ cũng nằm trong nhiệm vụ mà nàng được Nam Hải phái giao phó. Yến Lăng Vân cương quyết đáp:

- Hai việc ấy, tiểu đệ khó mà tuân lệnh.

- Chẳng lẽ Anh muội không xứng đáng với Vân đệ chẳng? Và gia nhập bản môn là một việc nhục? Nếu Vân đệ còn muốn gặp Bạch cô nương, chỉ còn cách gia nhập bản môn mà thôi.

Nghe xong câu ấy xong chàng sức nhớ ra mọi chuyện hôm nay chỉ là quỷ kế của Nam Hải phái bắt cóc Bạch Phụng Tiên để ép buộc chàng, lập tức chàng nổi giận:

- Đệ xin báo cho tử tử biết trước, Bạch cô nương là vị hôn thê của đệ, nếu ai dám động tới một sợi tóc của nàng thì hãy coi cái gương chết người của bọn Lạc Hồn Nhai đủ biết.

Vừa dứt câu ấy đột nhiên chung quanh thấp thoáng bóng người di động tới đứng đúng vào các phương vị bát quái.

Khoảnh khắc chàng nhận ra liền ở hướng quẻ Khảm là Phiêu Diêu Tiên Cô Lý Xích Hà. Không cần đoán chàng cũng biết hôm nay bọn Nam Hải Bát Quái đã đến đông đủ. Yến Lăng Vân đã trải qua nhiều kinh nghiệm đối địch nên chàng vẫn thản nhiên ngạo mạn hỏi:

- Chư vị đến Hoàng Sơn đây xin hỏi có ý gì?

Một lão nhân mặc áo vàng mắt chim ưng cất tiếng cao như tiếng chuông ngân đáp liền:

- Chúng ta đến để tiếp dẫn tiểu tử người nhập môn đó!

Lão tự giới thiệu ngay sau đó:

- Lão phu là Lê Mẫu Tấu Thạch Thiên Dân chính là bản phái Chương môn đây!

Yến Lăng Vân cười nhạt:

- Hừ, chứ vị biết ta đồng ý hay chưa?

Lê Mẫu Tấu cười quái dị:

- Điều quy của bản môn, thuận thì sống, nghịch tất chết, hiện nay tiểu tử ngươi đâu có quyền tự chủ mà đồng ý hay không đồng ý? Tiểu tử ngươi nếu biết lợi hại hãy khôn ngoan quy thuận, bản môn võ công đệ nhất thiên hạ lại có bạn hiền và ái thê của ngươi. Huống gì lão phu đến đây có hảo ý giúp ngươi thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng đang xảy ra ở Hoàng Sơn đây, tiểu tử còn muốn gì nữa?

Chàng châm biếm:

- Hảo ý ấy nếu có thật cũng tiếc rằng về thủ đoạn là quá ti tiện.

Lê Mẫu Tấu nổi giận:

- Thủ đoạn nào là ti tiện?

Chàng không thèm đáp câu ấy lập tức giận dữ hỏi lại:

- Kim Lăng Bạch cô nương các ngươi bắt giữ ở đâu?

Nhất Giang
Thư kiếm giang hồ
Chương 43
Thi Triển Thần Công
Chấn Động Quần Ma

Phiêu Diêu Tiên Cô Lý Xích Hà đã chuyển thân qua cung quẻ Khôn cười lạnh lẽo đáp lời:

- Chỉ cần người quy phục bản môn sẽ gặp nàng ngay. Còn chuyện Anh nhi, lão thân ta cũng sẽ vui lòng làm lễ thành hôn cho nó với người được chăng?

Yến Lăng Vân cười gằn:

- Yến mỗ là nam nhi đội trời đạp đất, há chịu để người hiếp bức sao?

Chàng vẫn chứng tỏ khí độ hiên ngang, hào khí ngất trời, không hề có chút gì sợ thế đông của địch thủ. Tự biết không thể lay động được bọn này, chàng lập tức phiên thủ rút thanh cổ kiếm bên hông đồng thời quát to:

- Các người có giỏi hãy thử tiếp Yến mỗ trăm hiệp!

Ánh tía của cổ kiếm bắn ra khí lạnh khiến bọn Nam Hải Bát Quái giật mình buột miệng:

-Ồ, đó là Nam Minh Ly Hoả thần kiếm đó ư?

Lê Mẫu Tấu Thạch Thiên Dân càng biến sắc hơn cả, lão run giọng quát:

- Yến tiểu tử, người lấy đâu thanh thần kiếm trấn sơn của bản môn này?

Thì ra thanh bảo kiếm này nguyên là vật trấn sơn của Nam Hải phái? Không ngờ chàng chưa kịp đáp, bỗng nghe từ xa có tiếng người tiếp liền sau câu hỏi ấy:

- Thần vật bảo kiếm trong thiên hạ ai có đức là được, ai bảo là của riêng các người, không biết xấu hổ sao?

Cùng với âm thanh ấy, ngoài vòng Bát Quái Trận liên tục xuất hiện thêm ba lão nhân nữa, rõ ràng là Thiết Tiêu Ông Tư Hải Đào, Vô Tình Kiếm Ưu Đàm thần ni và Miêu Lãnh Khuyết lão ma. Nhất là Miêu Lãnh

Khuyết quét mắt dữ dội nhìn tám lão quái cười nhạt:

- Các người kéo cả đến đây dùng Ly Hoả Trận ép buộc một hài tử, không còn biết thẹn là gì ư?

Yến Lăng Vân vừa nhìn thấy Thiết Tiêu Ông, lập tức lại càng nổi giận quát to:

- Lão họ Tư kia, người là tên gian ác, bảy người nhà họ Chung ở Thiên Thai, đều do người giết sạch phải không? Hôm nay người đến đây chắc là để trả món nợ cho Yến mẫu?

Trong ý nghĩ của chàng, cái chết của Chung Tuệ Phân chắc chắn phải có liên quan đến thầy trò Tư Hải Đào này. Nhưng lão ấy lại thở dài:

- Tiểu tử, lão phu quả có không lo cho họ chu đáo, lão phu lấy làm thẹn...

Yến Lăng Vân quát ngắt lời:

- Hung thủ là người hay là tên ác đồ đồ người?

Lão lắc đầu:

- Lão phu đã tra xét tường tận, thủ phạm không phải ai khác mà chính là hai tiểu tử của họ Tề ở Tiêu Diêu Đảo. Hai liệt đồ của lão phu tuy cũng có chút liên hệ nhưng chủ mưu vẫn là bọn Tiêu Diêu Đảo đã giết chết họ Chung.

Miêu Lãnh Khuyết chen vào tiếp lời:

- Tiểu tử khỏi phải đa nghi, chuyện ấy đúng như Tư Hải Sầu Tư lão đã nói, tiểu nữ ta đã tra xét kỹ càng đồng thời bắt được một tên cừu nhân. Chuyện còn dài, chút nữa tiểu tử sẽ hiểu.

Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương vừa được gia phụ nhắc tới tên liền xuất hiện, nàng phi thân tới cùng với Lạc Hồng Châu và Lăng Vân Yến. Không hiểu sao ba cô nương lại có vẻ thân thiết với nhau khác thường. Lăng Vân Yến là người nói câu đầu tiên:

- Yến ca ca, lão tổ Thiên Đô Tiên Khách đã xuất quan, ra lệnh cuối tháng này sẽ khai mở đại hội luận kiếm giải quyết ân oán giang hồ. Hôm nay chúng ta sẽ đi tìm Bạch tử tử hơn là tranh chấp ở đây.

Khuyết Hàn Hương cũng hết sức cảm động vì gặp lại chuyện, nàng tha thiết:

- Yển ca ca bình an chẳng? Tiểu muội đã tra xét tường tận thủ phạm thăm sát nhà họ Chung lão ở Thiên Thai là anh em Tề Văn, Tề Võ ở Tiêu Diêu Đảo, vị Tư lão tiền bối này chẳng có liên quan gì đến thảm họa ấy, xin ca ca minh xét.

Yển Lăng Vân cảm động nhìn nàng, tuy là con gái của một đại ma đầu nhưng lòng nàng hết sức trong trắng chân thành. Thạch Thiên Dân bữu môi nhìn ba nữ nhân vây lấy chàng quát to:

- Chuyện phòng the hãy để đêm nay hãy tâm sự, tiểu tử họ Yển, hãy tiếp chương lão phu đây!

Đơn chương lão lập tức đánh liền bắn ra kinh lực di sơn đảo hải. Bảy đồng đảng còn lại cũng lập tức xuất thủ theo. Nhất thời chân khí cả bọn kết lại thành một trọng lực như núi đè áp xuống chấn động như sấm sét biến thành như một biển lửa cuốn tới trung tâm. Ba thiếu nữ hoàn toàn không giao động, kịp thời huy động Thái Âm Thần Kiếm và Hàn Ly Song Thủy kết thành một tấm lưới sáng màu xanh lục chống đỡ. Bảo vật thần khí của các nữ nhân tương phản, một lạnh một nóng mỗi khi chạm vào nhau rít lên những tiếng lạnh lạnh bốc lên một làn khói nhẹ.

Trận đấu giữa ba cô nương và Bát Quái lão nhân cầm cự bất phân thắng bại, hơn một khắc bỗng Yển Lăng Vân hú một tiếng dài, quát to:

- Hãy xem Yển mỗ phá tan cái trận quỷ quái của các người đây!

Trường kiếm của chàng cùng với tiếng quát xẹt đến như một con rồng màu tía tấn công lão Chương môn Thạch Thiên Dân. Uy thế kinh người ấy khiến lão giật mình vội vàng di hình hoán vị bắn ra mấy chục mũi ám khí Lôi Hoả Châm chặn thế tấn công của chàng.

Yển Lăng Vân hoành thân vọt lên cao hơn ba trượng, tay áo chàng quét soàn soạt những thế kỳ dị của chiêu Trích Tinh Đoạn Nguyệt thu gọn đám Lôi Hoả Châm vào tay.

Thân pháp ấy của chàng khiến ba lão nhân đứng ngoài quan chiến kinh ngạc khôn xiết, chỉ mới xa cách không lâu bản lãnh của chàng đã tiến bộ khác hẳn.

Nhất là Miêu Lãnh Khuyết nhìn vị giai tử tương lai của mình một cách trìu mến, lão vuốt râu bật cười:

- Thạch lão quỷ, ngươi không dám tiếp tiểu tử ấy vài chiêu sao?

Lê Mẫu Tấu Thạch Thiên Dân bị khích tướng cả giận:

- Chẳng lẽ lão phu lại sợ tiểu tử sao?

Lập tức lão rút liền thanh Lưỡng Thiên Xích nửa côn nửa xích sau lưng ra, phản thân ngược lại. Chỉ trong nháy mắt lão quật vũ khí tới cùng lúc Yến Lăng Vân hạ thân xuống, mấy mũi Lôi Hoả Châm trong tay chàng lập tức bắn ngược về phía Phiêu Diêu Tiên Cô, đồng thời Lục Dương Chân Khí chàng phát ra, thần kiếm chuyển thể Thương Long Nhập Hải tiến sát về phía Thạch Thiên Dân. Ngay lúc lão vừa xoay thân nghênh tiếp chính diện. Hai vũ khí chạm nhau ngân lên một tiếng như rống than hổ khóc, không hiểu vì sao thân thể Thạch Thiên Dân nghiêng đảo bay ra ngoài hơn trượng. Bên phía kia Phiêu Diêu Tiên Cô cũng bị ám khí bức bách phải cấp tốc chuyển vị trí nhảy sang một bên. Vì vậy Ly Hoả Trận đã mất trọng tâm không thể vận chuyển được nữa, uy lực giảm hẳn xuống. Ba cô nương thừa cơ cùng quát một tiếng, ánh biếc của Thái Âm Thần Kiếm đảo lộn cùng với ánh chớp lòe của Hàn Ly Song Thuỷ chuyển động như con rồng xanh quét tới.

Nhị Quái lúc ấy đã lờ đã không thể hợp lực kháng cự, chỉ còn lại sáu lão quái khác cũng chỉ là hư tượng thanh thế la ó vang trời chứ không dám tấn công nữa. Nhờ đó Yến Lăng Vân và ba thiếu nữ đột phá vòng vây lướt thân ra ngoài. Lê Mẫu Tấu trong tay chỉ còn thanh Lưỡng Thiên Xích gãy đôi ngậy người ra vì giận và kinh dị. Miêu Lãnh Khuyết cười ha hả:

- Thạch lão quỷ, tốt nhất là các ngươi hãy quay trở về Nam Hải chui đầu giấu mặt cả đời, đất Trung Nguyên này đến tiểu tử trẻ tuổi thế kia còn không làm gì được, các ngươi chưa lấy làm thẹn chết ư?

Thiên Thủ Quan Âm không đến gần cha mà vẫn đứng sát gần cạnh Yến Lăng Vân, giọng nàng nhỏ nhẹ lập lại:

- Huyết hận nhà họ Chung núi Thiên Thai, tiểu muội đã tra ra là do hai Đào Hoa công tử Tề Văn, Tề Võ và tên Phấn Diện Lang Quân Nghiêm Lý Vân, tất cả ba tên giặc ấy hạ độc thủ, trừ tên họ Nghiêm đã bị bắt, còn hai hung đồ kia cũng đã đến Hoàng Sơn đúng như Tư bá bá đã nói. Bá bá cũng vì việc ấy mà suýt lâm nguy ở ngoài Tiêu Diêu Đảo, ca ca chó nên nghi

ngờ lão.

Yến Lăng Vân gật đầu:

- Đa tạ Hương muội lao khổ vì ngu huynh, ân ấy xin nhớ ghi. Nhưng xin hỏi Hương muội có biết gì về tung tích của Bạch cô nương?

Khuyết Hàn Hương hơi ửng hồng hai má:

- Vì ca ca, tiểu muội có chết cũng không từ nan, còn Bạch tỷ tỷ vốn là bằng hữu chí thiết của tiểu muội, lẽ nào tiểu muội không dốc hết lòng?

Trong khi hai người đối đáp, toàn bộ Nam Hải chúng nhân đã lặng lẽ rút lui.

Nhất Giang

Thư kiếm giang hồ

Chương 44 (Chương Kết)

Núi Tiêu Diêu Đoạt Báu Vật

Cốc Như Ý Rửa Hận Thù

Sau dãy núi Hoàng Sơn có một ngọn núi ít ai lai vãng tới tên là Tiêu Diêu. Phía bắc nó là ngọn Thượng Thăng Long cao nhất trong các ngọn núi chung quanh, phía nam nó lại được che chở bởi ngọn Bạch Nga Phong.

Ngày hôm đó, ước vào khoảng giữa giờ thìn, giờ ty, hốt nhiên trong đám mây núi dày đặc phi thân ra một đôi nam nữ thanh niên. Nam mặt đẹp như tiên đồng nho nhã phong lưu, lưng đeo trường kiếm. Nữ cũng đẹp như hoa như ngọc yếu điệu dịu dàng ôm một cây đàn tỳ bà phiêu cốt như tiên nữ giáng trần. Đó là tiểu hiệp Yến Lăng Vân và Thiên Thủ Quan Âm. Trước đây chỉ là hai người lạnh nhạt với nhau nhưng hiện nay Yến Lăng Vân đã thay đổi quan niệm về nàng và coi nàng chẳng khác nào ba cô nương vị hôn thê của chàng.

Tay Yến Lăng Vân nắm lấy tay Khuyết Hàn Hương hơi dừng chân lại nhìn lên ngọn núi cao tự nói:

- Kia là ngọn Tiêu Diêu Phong đó ư? Chẳng lẽ chúng giam giữ Phụng muội ở trên ấy?

Lúc ấy Khuyết Hàn Hương đang bị vẻ đẹp hùng tráng của một thác nước đổ hùng vĩ hấp dẫn, nàng thuận miệng đáp:

- Chúng ta đi tìm kiếm khắp nơi, chỉ còn nơi này, cũng có thể đứng lắm chứ!

Nàng đưa tay vào áo rút ra một mảnh ngọc bội nhỏ bằng lòng bàn tay, mặt ánh lên nét vui mừng:

- Ủa! Đây chẳng phải là chỗ Đại Hoang chân nhân cất giữ bảo vật đó sao?

Yến Lăng Vân ghé mắt nhìn vào mảnh ngọc ấy, chàng buột miệng:

-Ồ! Mảnh ngọc của Hương muội sao ngu huynh nhìn thấy quen quá?

Khuyết Hàn Hương ngạc nhiên:

- Mảnh ngọc này có vẽ bản đồ, năm ngoái tiểu muội lấy được ở trong Tàng Long Cốc, làm sao Vân ca ca thấy được?

Chàng càng ngạc nhiên:

- Ủa! Nó là bản đồ chỉ dẫn chỗ giấu vật báu ư?

Chàng bật à lên một tiếng cũng rút ra một mảnh ngọc khác đưa cho Khuyết Hàn Hương:

- Hương muội nhìn đây, miếng ngọc này của ngu huynh có giống hay chẳng?

Khuyết Hàn Hương vội nhận lấy miếng ngọc, so với đồ bản trên miếng ngọc của nàng, chúng khớp với nhau thành một bản đồ hoàn chỉnh, nàng bật cười hoan hỷ:

- Thì ra phải là hai miếng ngọc ghép lại mới được, chúng ta có phúc duyên lớn lắm đấy. Ủa... mà miếng ngọc này từ đâu Vân ca ca có?

Chàng hơi đỏ mặt đáp:

- Đó là do Phụng muội gửi lại.

Nguyên đó là miếng ngọc của Giang Nam Bạch sau khi chết để lại cho vợ là Trác Như Lan và Trác Như Lan đã tặng lại cho cháu gái, sau đó Bạch Phụng Tiên tặng lại cho Yến Lăng Vân khi gặp chàng dưới động cốc núi Võ Đang. Hai miếng ngọc ghép lại thành tấm đồ hình rất khéo và cảnh tượng vẽ trên ấy lại rất giống ngọn Ngũ Lão Phong trên núi Lư Sơn, đối chiếu với thác nước gần ngọn Tiêu Diêu Phong này chẳng khác mấy may. Hiên nhiên bây giờ họ mới hiểu ra chỗ Đại Hoang chân nhân giấu báu vật không phải là ở dưới thác nước Ngũ Lão Phong mà chính ở dưới thác nước Tiêu Diêu Phong, chỉ vì cảnh vật hai nơi chẳng khác gì nhau nên để lầm cho biết bao người tìm đến Ngũ Lão Phong chịu biết bao bi thảm!

Khuyết Hàn Hương trao cả hai miếng ngọc cho chàng:

- Vân ca ca hãy cất nó đi, ngày khác chúng ta sẽ tìm báu vật, còn bây giờ chúng ta tìm Bạch tỷ tỷ cần kíp hơn.

Vị cô nương này chẳng có chút lòng tham, thực là đáng phục. Yến Lăng Vân cũng hưng phấn đáp:

- Hương muội nói phải lắm.

Không ngờ đi tiếp một đoạn đường núi nữa, hốt nhiên họ nghe có

tiếng người nói sau tảng đá gần bên đường:

- Ô! Nơi này có phải là nơi chúng ta đánh mất bảo vật không nhỉ?

Tiếp đó có tiếng đáp:

- Đại ca nói không sai, thảo nào mà tiểu đệ thấy quen quá! Bất luận phải hay không phải, chúng ta cũng phải tra xét một phen cho biết.

Khuyết Hàn Hương vừa nghe tiếng đã nhận ra liền đó là giọng nói của lão đại trong Tiêu Diêu Tam Hữu là La Phù Tẩu Tề Hoàn và lão tam Phong Trần Khách Tiên Thanh. Nàng vội kéo tay chàng lánh thân vào một chỗ kín đáo đưa mắt nhìn ra. May mà mây núi trôi mù mịt lúc tan lúc hợp không dễ bị người phát giác.

Chỉ khoảnh khắc, quả nhiên nhìn thấy một lão nhân râu trắng thân thể cao lớn và một người tuổi cũng đến gần sáu mươi mặt đen đi tóit. Chúng đều mặc áo bào xanh, ngoại diện thông dong thoát tục. Thoạt đầu chúng nhảy qua thác nước đứng quan sát hồi lâu. Đột nhiên lão Phong Trần Khách Tiên Thanh nhặt một viên đá lớn bằng nắm tay ném xuống dòng nước đang đổ xuống.

Không cần nói cũng hiểu lão cố ý thăm dò xem trong thác nước có động cốc gì hay không? Lão ném hơn mười viên đá, nội công lão rất cao, viên đá nào cũng đập trúng đáy, nước dội lên đám bọt trắng xoá. La Phù Tẩu bắt chước đồng bạn cũng ném đá thăm dò động tĩnh.

Đột nhiên tới một lần, khi ném đá xuống chẳng có một tiếng va chạm nào dội lên, viên đá như bị lọt xuống đáy bể. Phong Trần Khách bật ra tiếng reo mừng rỡ:

- Cuối cùng chúng ta cũng đã gặp phúc duyên, nơi vừa rồi hoặc có gì khác lạ chẳng?

Ngờ đâu chính đang lúc chúng tìm cách thăm dò xem sao, bỗng ngay chỗ vừa ném viên đá lúc nãy nước rẽ qua, một vị đạo cô mặt mày giận dữ phi thân ra, thân vọt lên cao hơn mười trượng rơi ngay xuống bờ thác. Yển Lăng Vân vừa nhìn đã thấy đã nhận ra ngay là Nam Hải nữ quái Lý Xích Hà, chàng lại càng phấn khích thêm. Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương ghé sát vào tai chàng nói nhỏ:

- Có phần chắc Bạch tỷ tỷ bị giam giữ ở đây, thảo nào chúng ta tìm

khắp nơi không gặp.

Chợt thấy Phiêu Diêu Tiên Cô mặt lạnh như băng chỉ vào mặt Tiêu Diêu Nhị Hữu quát:

- Đồ hai con chuột hôi thối, không có mắt hay sao dám ngông cuồng tại động phủ của lão thân ta?

Hình như bà ta chẳng hề biết hai người này và cũng chẳng coi tuổi tác bản lãnh chúng vào đâu, vừa nói câu đầu đã như chửi vào mặt. Phong Trần Khách Tiền Thanh lập tức nhặt nhẹo hỏi:

- Động phủ các người ở Nam Hải dời đến Hoàng Sơn bao giờ vậy? Sao chúng ta mới tạm rời khỏi đây, các người đã vội chiếm cứ rồi cả gan nhận là của mình?

Xem tình hình, dường như trong động có gì bí mật nên bọn chúng mới tranh nhau chiếm đoạt? Chỉ có như thế bọn Nam Hải phái này mới tới đây tranh đoạt cùng Tiêu Diêu Tam Hữu. Hai bên đã bắt đầu động thủ, hữu chưởng của Phiêu Diêu Tiên Cô đập thẳng tới hai lão nọ nhưng tất nhiên không dễ thủ thắng. Chúng cuốn vào nhau thành một trận đấu ác liệt. Nhân cơ hội ấy, Khuyết Hàn Hương nói vào tai Yến Lăng Vân:

- Không cần nhìn chúng nữa, chúng ta thừa dịp này sao không vào động cứu Bạch tử tử?

Chàng gật đầu. Ngờ đâu chính lúc hai đang định xuất hiện, hốt nhiên nhìn thấy một bóng ánh đỏ bay vút lên không, rồi như một mũi tên nhào thân vào cửa động nằm khuất sau màn nước. Đồng thời bên cạnh núi nổi lên nhiều tiếng hô hoán. Bên trái phi thân bọn Nam Hải Bát Quái, còn bên phải xuất hiện Bạch Cốt Phó Giáo chủ Bích Nhân Ma Sư Lịch Vĩnh và Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ ở núi Phan Tinh, cộng thêm một toán người lạ mặt nữa.

Không thể ngờ bọn ma đầu này lại xuất hiện nơi đây. Và lại xảy ra một chuyện hết sức cổ quái, cái bóng đỏ vừa mới phi thân vào động vừa rồi lại bật bay vọt ra tức thì, khi rơi xuống đất mới thấy rõ đó là Hàn Thanh Thanh đã bị vỡ toác Thiên Linh Cái, chỉ còn là một tử thi đầm máu.

Chính vì cái chết đột ngột ấy, Tiêu Diêu Nhị Hữu và Phiêu Diêu Tiên Cô phải tạm dừng cuộc đấu. Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ quét mắt nhìn

bọn Nam Hải Bát Quái cất tiếng cười ha ha:

- Bảo vật của Đại Hoang chân nhân không có ai là chủ, người nào lấy được là phúc phận của người ấy, không ai được chiếm một mình, chư vị ý kiến ra sao?

Thì ra lão quái này đã nghe giang hồ đồn đại Tiêu Diêu Tam Hữu đã đoạt được báu vật Đại Hoang chân nhân nên đến đây hòng tranh cướp. Giữa lúc quần ma đang phân vân, từ bên núi lại xuất hiện một toán người nữa, đó là bọn Lạc Hồn Nhai, đi đầu là Nhị Quỷ Lãnh Thanh Thu và Bùi Nguyên. Nhất thời quần ma coi như đã tụ tập gần đủ mặt ở nơi này. Huyền Âm Đế Quân Lãnh Thanh Thu vừa bước tới vừa cười ha hả:

- Gần trăm năm nay các đại môn phái võ lâm không ai không nghĩ ra trăm phương nghìn kế để đoạt cho được báu vật của Đại Hoang chân nhân, vì đó không ít người chết thảm. Hôm nay chúng ta đã phát hiện báu vật cất tại nơi này, đúng lẽ ra phải chia đều cho tất cả ai có mặt hôm nay mới là công bình. Nhưng chư vị nên nhớ cuộc luận kiếm đại hội đã gần kề, chúng ta không trừ khử được Thiên Đô lão tức là hậu hoạn vẫn còn, lão phu đề nghị chúng ta hãy tạm thời để yên báu vật tại đây, chờ chúng ta tiêu diệt Thiên Đô phái rồi sẽ trở lại chiếm đoạt cũng đâu muộn gì?

Lê Mẫu Tấu Thạch Thiên Dân ngang nhiên phản đối:

- Chuyện tiêu diệt Thiên Đô phái là chuyện của hắc đạo Trung Nguyên. Nam Hải phái ta không thuộc võ lâm Trung Nguyên, chúng ta đến đây chỉ có mục đích chiếm đoạt báu vật Đại Hoang chân nhân, mọi chuyện khác chỉ là thứ yếu, tùy chư vị giải quyết với nhau.

Rõ ràng ý của lão hôm nay phải tranh cho được báu vật Đại Hoang chân nhân, điều ấy làm sao quần ma yên tâm cho được? Chính đang lúc căng thẳng ấy, trên đỉnh núi bỗng có tiếng động mạnh rồi bất ngờ muôn ngàn tảng đá lớn nhỏ từ trên ấy đổ xuống ầm ầm như bị một trận động đất bất ngờ, trong tiếng vô số hòn đá như trời sập xuống là mấy tiếng cười gằn vọng xuống. Quần ma hoảng hốt tranh nhau né tránh, cục diện coi như tự động tan vỡ. Nhìn xuống cửa động sau màn nước chảy, chợt thấy Cửu Hoa Lâm Anh nghiêm nhiên chống kiếm đứng ở đấy.

Trên đỉnh núi xuất hiện hai bóng thiếu niên mà vừa nhìn thấy Khuyết

Hàn Hương lập tức kể vào tai Yến Lăng Vân nói:

- Tình hình này quần ma chưa đoạt được bảo vật ngay lúc này đâu và Phụng tử tử cũng chưa đến nỗi nguy hiểm. Trên đỉnh núi kia là hai tên giặc họ Tề đó, chúng ta hãy bắt hai kẻ thù này đã rồi hãy tính sau.

Vừa nghe nàng nói hai thiếu niên ấy là kẻ thù họ Tề, lập tức máu nóng chàng sôi lên, chàng gật đầu kéo tay Khuyết Hàn Hương phi thân lên đỉnh núi liền.

Bấy giờ bụi cát mịt mù, quần ma chú tâm vào bảo toàn tính mạng, không ai phát hiện ra chàng và nàng vọt thân chớp nhoáng lên ngọn núi. Trên ấy đứng sau một tảng đá lớn là Náo Hải Ngân Long Tề Văn và Phi Thiên Ngọc Hồ Tề Võ chăm chú nhìn xuống dưới có phần xuất thần. Bên cạnh chúng lại có cả hai tên phản đồ của Phong Lôi Đảo là anh em Truy Hồn Quỷ Môn Cao và Đoạt Mệnh Quỷ Môn Kỳ.

Tang Môn Nhị Quỷ nhìn thấy Yến Lăng Vân đã đến gần chỉ còn cách hơn mười trượng, huynh đệ biến sắc quay lại gọi Đào Hoa Công Tử:

- Nhị vị Tề lão đệ, mau chuẩn bị nghinh địch!

Hai thiếu niên kia quay thân lại đưa mắt nhìn chàng và nàng, ngang nhiên không có ý sợ. Chúng thung dung bước tới một bãi đất khá trống trải rồi nhìn Thiên Thủ Quan Âm buông lời chọc ghẹo:

- Con nha đầu này đến đúng lúc lắm, bọn công tử ta chính đang không có gì đỡ buồn đây!

Náo Hải Ngân Long Tề Văn chăm chú nhìn Yến Lăng Vân thăm dò, hẩn hỏi:

- Kẻ kia có phải là quái thư sinh mà giang hồ đồn đãi chăng?

Yến Lăng Vân lướt thân đến gần buông tiếng đáp:

- Cứ coi là phải có sao?

Náo Hải Ngân Long gật đầu:

- Hay lắm! Tề mỗ đến đây lần này là muốn lãnh giáo với người đó!

Hẩn liếc mắt nhìn Khuyết Hàn Hương đứng dựa vào chàng châm biếm:

- Yến huynh kể ra cũng hạnh phúc đấy chứ?

Hẩn rất ung dung như chẳng lưu ý gì đến chàng. Khuyết Hàn Hương

giận dữ quát to:

- Hừ! Bọn cẩu tặc các người đã chết tới nơi còn dám khua môi múa mép?

Yến Lăng Vân cũng quát tiếp:

- Ta hỏi các người, nhà họ Chung có tất cả bảy người, phải chăng là đều do các người hạ độc thủ?

Tề Văn vẫn không hề biến sắc, hần đáp chầm chậm:

- Đó chỉ là vì trả thù cho bản môn, chuyện nhỏ ấy Yến huynh hỏi đến làm gì?

Hần đáp cực kỳ tự nhiên và chẳng thêm phủ nhận chút nào. Nhất thời thái độ hần khiến Yến Lăng Vân xung thiên trợn tròn hai mắt quát to:

- Các người đến giờ đền mạng rồi đó!

Náo Hải Ngân Long Tề Văn cười nhạt:

- Chỉ sợ khó lắm đấy Yến huynh!

Chàng không thêm nói nhiều với hần, lập tức dựng chưởng ngang ngực, trầm giọng:

- Các người hãy tiến cả lên!

Tề Văn vẫn chầm chọc:

- Như thế chỉ sợ các hạ thua mất thôi!

Hần đưa mắt liếc sư đệ:

- Người ta đã xuất khẩu lớn lối tất phải có tuyệt học, chúng ta hãy cung kính không bằng tuân lệnh. Sư đệ, lên!

Thực sự tên tiểu tặc này không phải không nghe nói về sự lợi hại của Yến Lăng Vân, hần cố ý hoa hòe như thế mục đích là để khích cho chàng nổi giận để hần dễ bề thi hành nguy kế. Vừa dứt lời, không đợi cho chàng chuẩn bị, hai ống tay hần phất tới một đám ánh chớp lập lòe bay ra chớp nhoáng rít lên vi vút lại có ẩn mùi hương kỳ dị chụp xuống đầu Yến Lăng Vân và Khuyết Hàn Hương.

Phi Thiên Ngọc Hồ Tề Vô cũng bắn ra một trái cầu đen, nó nổ tung giữa trời phát ra muôn ngàn đốm sáng bay tới như mưa đồng thời ập tới. Đó là độc môn ám khí của chúng nổi tiếng là độc địa xưa nay đã từng làm điên đảo không ít anh hùng thành danh.

Ám khí của chúng vì chi chít dày đặc nên có thể nói là bách phát bách trúng. Cây vào ám khí này nên vừa rồi hai tên gian tặc không coi chàng vào đâu. Đang lúc Tề Văn tin chắc hẳn đã xuất thủ dù cho thần tiên cũng khó tránh thoát được, đột nhiên hần thấy Yến Lăng Vân vung tay đảo tới trước, lập tức hai luồng khí nóng như lửa, nặng như núi Thái Sơn cuốn tới đẩy ám khí bật trở lại, hần chưa kịp chuyển niệm đã có cảm giác rơi thân xuống biển lửa, hần rú lên một tiếng thảm khốc, máu huyết văng ra tứ tung. Phi Thiên Ngọc Hồ Tề Võ thấy nguy cực mau vội vã tung thân định chạy xuống núi. Bấy

giờ Yến Lăng Vân hai mắt đỏ ngầu, lập tức nhiếp không cất thân vọt lên như một con thần điêu, ngân nga hai tiếng trường kiếm loé lên một tia lửa xẹt tới như một ánh cầu vồng chém ngang lưng Đào Hoa nhị công tử, xác hần ngã liền xuống đất.

Tang Môn Nhị Quỷ kinh hồn khiếp đảm vội thừa cơ tẩu thoát. Nào ngờ mới chạy được hơn mười trượng đột nhiên sư phụ chúng là Thiết Tiêu Ông từ trong một rừng đá bước ra chặn quát:

- Hai tên nghiệt đồ này định chạy đi đâu?

Nhất thời Tang Môn Nhị Quỷ sợ đến độ thần bất phụ thể vội vàng run lấy bảy quỳ hần xuống van xin:

- Xin ân sư tha mạng.

Bấy giờ Yến Lăng Vân đã giết chết hai cừu nhân, bao nhiêu oán hận đã vơi gần hết, chàng đứng quay về hướng đông là hướng núi Thiên Thai cầu xin hương hồn nhà họ Chung về chứng giám. Thiết Tiêu Ông hú lên một tiếng mặt lạnh như có sát khí, chỉ vào mặt hai môn đệ chửi mắng:

- Đồ súc sinh, tâm nguyện suốt đời của ta bị chúng bay phá hỏng cả. Đừng hòng ta tha mạng, hãy coi tấm gương của hai tiểu tặc họ Tề đấy.

Trong cơn thịnh nộ, lão chẳng nghĩ gì đến tình sư đồ nữa. Bị đẩy đến bước đường cùng, Truy Hồn Quỷ Môn Cao liền hoành thân, cao giọng kháng cự:

- Người không phải là thánh hiền, ai mà không có lỗi? Ngày xưa ân sư cũng chẳng phải là người nhân nghĩa gì, sao không thể tha thứ lỗi lầm một lần cho chúng đồ nhi?

Quả là trước kia Thiết Tiêu Ông cũng chẳng phải là người tốt lành gì, bất quá lão cũng chỉ cải tà quy chánh gần đây thôi. Vì vậy nghe đồ đệ nói câu ấy, lão cũng giật mình tự nghĩ:

"Không sai, ta không phải chính nhân quân tử, há dám dạy đồ đệ làm chính nhân quân tử? Tội ác xưa ta làm đâu phải ít, trách sao được chúng nó?"

Đồng thời bên tai lão có tiếng nói Yến Lăng Vân:

- Nhị vị họ Môn đây đã có ý hối cải, lão tiên bối cũng nên tha cho họ một phen!

Huống gì nhị vị ấy tuy có làm ác nhưng nhất thời chỉ do lòng đố kỵ bị người lợi dụng đó thôi.

Thiết Tiêu Ông thở dài thườn thượt:

- Đa tạ thiếu hiệp, chỉ sợ ác tính của chúng không thay đổi được. Xưa kia lão hủ kể ra tội nghiệt cũng nhiều, bây giờ nhớ lại thực lấy làm thẹn với sư môn.

Khuyết Hàn Hương đứng cạnh lập tức tiếp lời:

- Tư bá bá, lời thường có nói "phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật" (bỏ con đao giết người là lập tức thành phật) gia phụ trước kia cũng là như thế, chỉ cần biết hối cải sửa đổi là thành người tốt liền, hiện thời bá bá có sửa đổi cũng đâu lấy gì làm muộn?

Thiết Tiêu Ông nhìn nàng cười đau khổ:

- Đúng là không muộn, cô nương biết lão phu đã sửa đổi lâu rồi, chứ đâu phải hôm nay?

Lão nhìn qua chàng, khẽ gật đầu:

- Tiểu tử, ngươi anh hùng can đảm khiến lão phu ân hận vì việc cũ của mình, tất cả đều nhờ tiểu tử ngươi cả.

Chàng vội khiêm tốn:

- Lão tiên bối vốn là người trí tuệ tự nhiên sẽ có ngày hiểu ra trắng đen phải trái, tiểu sinh nào dám nhận lời khen tặng ấy!

Thiết Tiêu Ông trừng mắt nhìn Nhị Quỷ:

- Sao chưa chịu đứng dậy tạ ân Yến thiếu hiệp, từ nay cố mà sửa đổi tâm tình lại!

Sự chuyển biến ấy ra ngoài dự liệu của anh em họ Môn. Chúng nhìn Yến Lăng Vân chẳng những công lực tuyệt thế mà lại còn khoan hậu đại lượng, bất giác chúng đâm ra kính phục, vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ thiếu hiệp đại độ khoan dung, từ nay ngu huynh đệ quyết không dám phụ lòng hoài vọng của thiếu hiệp.

Thiết Tiêu Ông buồn bã nhìn chàng:

- Lão hủ cũng quyết từ bỏ danh lợi, từ nay quay về ẩn thân nơi Phong Lô Đảo cho đến hết đời. Lần luận kiếm này không thể tham gia, xin nhờ thiếu hiệp chuyển lời tạ tội cho Thiên Đô Lăng lão giùm lão hủ nhé?

Khuyết Hàn Hương vội xen lời:

- Tư bá bá, ở nơi đây đã phát hiện báu vật Đại Hoang chân nhân, chẳng lẽ bá bá không ở lại xem đã sao?

Thiết Tiêu Ông đáp chẳng do dự:

- Vật ngoài thân đó xem làm gì? Hoặc đó là dịp may của chư vị chăng?

Lão lập tức gọi hai đồ đệ động thân một cái đã vượt ra xa hơn mười trượng, chớp mắt đã biến mất dưới núi. Mặt trời đã qua khỏi đỉnh đầu, họ vội chôn cất sơ sài hai xác của anh em họ Tề rồi cùng đi xuống núi chuẩn bị cứu Ngọc Quan Âm. Nào ngờ chỉ qua một thời gian ngắn, chỗ cũ kế thác nước đã vắng tanh chẳng còn một ai. Yến Lăng Vân ngờ rằng bọn quần ma đã kéo vào động truy tìm báu vật. Cả hai tiến vào cửa động nơi lúc này có Cửu Hoa Lâm Anh đứng chống kiếm. Thực là quái lạ, bên trong động vẫn trống không, chẳng những không hề có dấu vết Bạch Phụng Tiên mà hình như bọn đồ chúng Nam Hải phái cũng rút đi đâu hết.

Yến Lăng Vân và Khuyết Hàn Hương lấy làm khó hiểu, tiếp tục đi sâu vào động đá. Vì trước đây đã chứng kiến cái chết đột ngột của Hàn Thanh Thanh nên họ hết sức cẩn thận. Yến Lăng Vân là người đầu tiên phát hiện cửa động thứ hai có chạm trổ đầu hai con thú bằng đá rất lớn. Mới bước tới một bước hốt nhiên hình thú bên hữu như con độc long vọt tới rít lên một tiếng bay ra phía ngoài, sức bay mau ghê gớm. May mà chàng vốn đã cẩn thận từ trước, khinh công chàng lại xuất thần nhập hoá nên vội thi triển tuyệt học tránh được nguy hiểm.

Có lẽ Hàn Thanh Thanh đã chết vì cơ quan mai phục này. Yển Lăng Vân vốn rất cao cường về thuật nhận định cơ quan, chàng liền búng mấy thủ pháp Lãnh Diệm Xuyên Tâm Chỉ điểm liên tiếp cách không lên cửa, lập tức những tiếng động ồn ào nổi lên, cửa động liền mở. Khuyết Hàn Hương bước sát theo chàng.

Gian động đá bên trong xây như hình tổ ong, lại hơi giống hình cánh hoa mai, tổng cộng có năm ngõ đi khác nhau. Yển Lăng Vân nhận ra liền gian phòng này bố trí chẳng khác nào Mê Cung của Bách Hoa Cung chủ, vì vậy chàng thung dung bước vào, tay nắm tay người yêu bước theo phương hướng bố trí trăng sao trên bầu trời vào sâu hơn nữa. Chàng còn phát hiện nhiều dấu chân lằng loạng ở con đường này rõ ràng có thể bọn quần ma bên trong. Nhưng nghiêng tai nghe khung cảnh vẫn tĩnh mịch, hoàn toàn không có nửa tiếng người.

Hiện tượng ấy chẳng biết là tốt hay xấu. Đi thêm một lúc nữa bỗng trước mắt sáng hẳn lên. Trước mắt là gian phòng chu vi rộng hơn mấy trượng sáng lấp lánh và cực kỳ sạch sẽ tinh khiết. Ngay giữa trung ương có một cái đỉnh bằng ngọc xanh, xem dấu vết như từng có người tranh đấu ở đây chưa lâu. Khuyết Hàn Hương nhặt lên một tấm lụa đặt cạnh đỉnh ngọc, nàng đọc sơ qua vui mừng nói:

- Vân ca mau xem này, bí mật ba chữ "Tiêu Diêu Du" là ở đây!

Yển Lăng Vân vội đón lấy, mấy dòng chữ đỏ sương kính viết:

"Tuổi già ta thâm thái được thảo dược mười phương luyện thành hai đỉnh linh đan. Chẳng biết đặt tên là gì nên ta chọn trong hai chương Tiêu Diêu Du và Dưỡng Sinh Chủ của Nam Hoa Kinh đặt cho chúng để dễ nhớ. Đỉnh thuốc trước là loại tối độc trong thiên hạ, uống vào ắt chết dứt bỏ mọi tham sân si đạt tới giải thoát. Còn đỉnh thứ hai lại là lương dược chí bảo, chẳng những có thể cải lão hoàn đồng muôn năm trường thọ mà còn thay đổi được xương cốt thành bậc siêu phàm. Một độc một bổ tất cả có hai mươi bốn viên, trừ năm viên cất tại động núi Lư Sơn, tất cả đều ở đây. Người tìm được nó là hoạ hay là phúc đều do duyên trời.

Đại Hoàng lưu ngôn."

Không cần nói cũng biết quần ma vừa trải qua cuộc tranh đoạt ở nơi

đây. Yến Lăng Vân gật đầu:

- Thảo nào Kỳ ca ca và Giang Nam Bạch trước khi chết mới tỉnh ngộ đã uống nhầm thứ thuốc tối độc trong thiên hạ bật nói ra ba tiếng "Tiêu Diêu Du".

Chàng lại thở dài:

- Không ngờ họ đều cao niên kỹ hiểu rõ việc đời, nếu không là phúc ắt là hoạ, sao nữ cam đem thân ra thí nghiệm?

Khuyết Hàn Hương nhoẻn cười:

- Chính vì họ cao tuổi nên mới ước ao được cải lão hoàn đồng, siêu phàm như thánh nhân vậy chứ?

Đưa mắt âu yếm nhìn chàng, nàng hỏi tiếp:

- Giả như Vân ca lấy được đan dược ấy, Vân ca tính làm sao?

Yến Lăng Vân cũng cười đáp:

- Ngụ huynh chẳng lấy làm hứng thú gì. Còn Hương muội thì sao?

Nàng đáp liền:

- Không dám. Không dám.

Rồi lại tiếp:

- Hôm nay bọn quần ma tìm vào đây tổng cộng đến mười bảy tên, có lẽ mỗi tên uống một viên linh đan dược vẫn còn dư, như chiếu theo số lượng và so với năm người đã chết trước đây khi tìm đến Lư Sơn, rõ ràng họ đều uống lầm độc đan Tiêu Diêu Du nhưng ít ra cũng có mười người uống được thần dược Dưỡng Sinh Chủ, như vậy công lực phải đại tiến bộ, đáng là mối lo cho đại hội luận kiếm tới đây lắm đó!

Nhân vì cuộc đại hội sắp tới đây tuy tên gọi là "luận kiếm", kỳ thực là một cuộc đại quyết đấu giữa hai phe chính và tà, nếu thực sự có bọn ma đầu nào uống được thần đan của Đại Hoang chân nhân tất nguy cho võ lâm chính đạo sự việc cực kỳ quan trọng, thảo nào bọn lão quái nào đắc thủ liên hưng phấn kéo đi hết. Yến Lăng Vân lo lắng:

- Hương muội nói đúng lắm. Theo ý ngụ huynh về số phận Bạch hiền muội đã có Lâm hiền muội và Linh tử tử chắc chẳng hề gì, chúng ta mau về Thiên Đô Phong bẩm báo việc này cho Tiên Khách lão nhân gia để người tính toán xem ra sao?

Khuyết Hàn Hương cất tờ lụa viết chữ vào người song song nắm tay chàng theo đường cũ ra khỏi động về lại Thiên Đô Phong.

Ngày giờ thấm thoát đã tới ngày đại hội luận kiếm. Nơi khoảng trống giữa cốc Thiên Hải được chọn làm nơi khai mạc đại hội, tất cả các đại môn phái chính đạo như Võ Đang, Thiếu Lâm, Nga My, Lao Sơn, Hành Sơn... đều có mặt, đương nhiên là không kể mọi môn phái hắc đạo đều tụ tập ở Văn Thù Viện cách đó không xa.

Vào giữa giờ thìn và giờ ty, Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử dắt tay tiểu hiệp Yến Lăng Vân và cháu gái nữ hiệp Lăng Vân Yến phiêu hốt như tiên đến Thiên Hải. Giờ này toàn thể quần hùng chính phái đã đủ mặt, chỉ kỳ quái là quần ma chưa ai đến dự đại hội. Hoặc là chúng có quỷ kế đợi chút nữa sẽ đột ngột xuất binh đánh úp?

Vì vậy quần hùng ai nấy đều ngấm ngấm chuẩn bị, nghị luận phân vân.

Đến giờ ngọ mới thấy về hướng Văn Thù Viện có một đại hán phi thân đến, đó là đại đệ tử Lạc Hồn Nhai Hồn Giang Long Ngô Mạnh. Thần sắc hẩn nghiêm cần, vừa đến đã làm lễ ra mắt Thiên Đô Tiên Khách rồi cất cao giọng:

- Ngô Mạnh phụng lệnh đại diện cho Quát Thương Sơn tham gia lần luận kiếm này, xin ra mắt lão tiền bối.

Điều này ra khỏi sở liệu của quần hùng, có người hoảng nghi đây là mưu kế gì đó của Lạc Hồn Nhai. Thiên Đô Tiên Khách mỉm cười hoàn lễ chẳng có vẻ gì ngạc nhiên. Chốc lát sau, phương nam xuất hiện ba vị nữ lang cước bộ như hành vân lưu thủy đến giữa đại hội. Chợt có tiếng gọi:

- Phụng nhi, con thoát hiểm rồi ư?

Hiển nhiên đó là tiếng gọi mừng rỡ của nhà họ Bạch. Quả nhiên nữ lang đến đầu tiên là Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên. Nàng đưa mắt âu yếm nhìn Yến Lăng Vân rồi thi lễ với phụ thân vào sư phụ trước. Hai nữ lang đi sau chính là Cửu Hoa Lâm Anh và Chúc Linh Cô. Hai nàng đưa mắt tìm kiếm Yến Lăng Vân rồi Lâm Anh bước tới cung kính với chàng:

- Kính mời Yến ca ra đây nói chuyện.

Chàng an nhiên đáp:

- Hiền muội có gì chỉ giáo?

Lâm Anh quét mắt nhìn toàn bộ quần hùng, nét mặt nàng nghiêm cẩn, giọng nói lớn:

- Tiểu muội phụng lệnh gia sư, hôm nay trước mặt quần hùng thiên hạ, kính mời Yến đại ca tiếp nhận chức Chưởng môn Nam Hải phái!

Câu nói ấy khiến quần hùng kinh ngạc. Yến Lăng Vân giật mình:

- Chẳng lẽ lệnh sư đã...

Chúc Linh Cô thê thăm ngắt lời:

- Bản môn chư lão, đêm qua đã lâm nạn siêu hoá hết rồi.

Lâm Anh nghiêm mặt:

- Tuy trước đây gia sư cũng có chỗ quá khích, nhưng tất cả đều phát xuất từ tấm lòng yêu quý kẻ tài năng. Khi lâm chung người tha thiết di thác bản môn muốn giữ sự nghiệp dài lâu phải mời được Yến thiếu hiệp giữ chức Chưởng môn.

Hai tay nàng nâng cao tín phù của Nam Hải phái và bộ bí kíp mật truyền Ly Hoả Chân Kinh lên trước mặt chàng tiếp tục nói:

- Đây là tín vật của Chưởng môn, xin thiếu hiệp tiếp nhận, hôm nay cuộc luận kiếm này, đại ca sẽ là đại biểu cho Nam Hải phái.

Nhất thời quần hùng như bị rơi vào đám mây mù hy hữu đến độ ai nấy ngây người. Đến độ Bách Hoa Cung chủ và Khuyết Hàn Hương đều chú mục nhìn chàng không chớp mắt. Nhất là Yến Lăng Vân càng lúng túng rất lâu chẳng biết phải xử sự ra sao. Bất ngờ ngay lúc đó, Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thuỷ bước ra lớn giọng nói:

- Việc này của nhị vị nữ hiệp, lão hán không dám đồng ý một cách hồ đồ, điều giao phó ấy của lệnh sư có chỗ không hợp lý. Bản lãnh tài nghệ của Yến tướng công là có nguồn gốc ở tổ sư Tri Phi Tử, còn có Thái Âm Thần Kiếm làm chứng, vốn đã danh chánh ngôn thuận làm Chưởng môn Huyền Âm phái, làm sao biên nhiệm cả Chưởng môn khác được nữa, xin chư vị quần hào xét xử công bình cho.

Vị lão này chỉ sợ Yến Lăng Vân nể tình nữ nhân chấp nhận nên không quản bước ngăn cản. Lâm Anh liếc nhìn lão, trong âm thanh đã có phần phật ý.

- Hừ! Đây là việc của bản môn, ai cần lão ậm ừ đồng ý hay không?
Yến ca ca sao chưa trả lời.

Yến Lăng Vân lúng túng một lúc nữa mới khẳng khái ngẩng mặt đáp:

- Tiểu sinh chỉ là một thư sinh lạc bước vào giang hồ, xin tha lỗi cho
tội không dám nhận di chúc của lệnh sư!

Sắc mặt Lâm Anh biến đổi, u oán nói:

- Phải chăng Yến ca ca đã khuất thân với Huyền Âm phái?

Chàng lắc đầu:

- Không! Xin hiền muội chớ đa nghi.

Bấy giờ Lăng Vân Yến thấy người yêu lâm vào thế khốn quẫn vì bị
thúc ép, nàng tung thân ra giữa, tiếp lời mỉm cười:

- Đây là việc tốt lắm, sao Vân ca ca lại cứ cố chấp?

Nàng thi lễ trước với Chúc Linh Cô, rồi bước lại gần Lâm Anh:

- Anh muội, chúng ta đã có thệ ước, muốn còn có ý giữ lời nữa không?

Lâm Anh đáp không do dự:

- Dù cho sông cạn đá mòn, tiểu muội không dám thay đổi.

Lăng Vân Yến hớn hờ:

- Nếu như thế việc gì hiền muội vội vàng quá thế? Ngu tử sẵn có an
bài, hiền muội cứ tạm đại diện môn phái tham dự đại hội luận kiếm, còn
việc khác sau này chúng ta sẽ quyết định, được chăng?

Thủ đoạn của nàng quả có cao minh, chỉ mấy câu nói đã khiến Lâm
Anh gạt đầu, trừng mắt nhìn Yến Lăng Vân một cái, rồi cùng Chúc Linh Cô
lùi về một bên. Lăng Vân Yến bước đến bên chàng cười bảo:

- Anh muội cũng chỉ có ý tốt, xin chớ giận nàng.

Thiên Đô Tiên Khách quét mắt nhìn quần hùng, cao giọng:

- Lão hủ then mình là địa vị chủ nhân, nay các đại môn phái đã gần
đầy đủ, cuộc luận kiếm coi như bắt đầu, chư vị chớ ngại thi triển sở trường
để định đoạt ai là Minh chủ võ lâm.

Quần hùng lập tức xao động, ai nấy chuẩn bị xuất trường. Không ngờ
lúc ấy đại biểu Quát Thương Sơn là Hồn Giang Long Ngô Mạnh múa tay
hồ lớn:

- Tiểu nhân có đề nghị, địa vị Minh chủ võ lâm chẳng cần tranh đoạt

làm gì nữa.

Hoài Nam Yến thiếu hiệp trong một năm nay đã mấy lần đánh bại cao thủ bản môn, đánh bại cả Nam Hải Bát Lão, chẳng những đáng gọi là vô địch mà tấm lòng còn khoan dung lỗi lạc, nghĩa khí thấu mây, đủ làm Minh chủ chẳng có gì phải thẹn.

Không ai ngờ một người trước đây chỉ là tên thảo khấu hung hãn, bây giờ lại thay đổi tính tình, đầu tiên ủng hộ kẻ địch. Kế đó Tuyết Sơn Nhị Lão, Kim Lăng Nhị Bạch, Lãnh lão toàn gia lên tiếng phụ hoạ. Vợ chồng Miêu Lãnh Khuyết, Thiên Đô Tứ Kiệt, Vô Tình Kiếm Ưu Đàm, Thiên Sơn Thần Khất Cơ Hồ đều mỉm cười không nói gì.

Duy có tiểu hiệp Yến Lăng Vân bất giác đỏ gấc cả mặt vội vàng lấp bắp nói:

- Không được... không được đâu...

Mắt chàng hoảng hốt nhìn quần hùng:

- Tại hạ trẻ người non dạ, chẳng có sư môn sư phụ gì, lại chẳng phải là người của các đại môn phái. Nếu như nói về tư cách giang hồ tối đa bất quá chỉ là một tên mới vào cửa võ lâm, há đâu dám đảm đương trọng trách, huống gì còn chư vị lão tiền bối ở đây thì sao?

Đồng thời Chương môn Hành Sơn là Vô Vi Cư Sĩ Cốc Linh Quang đột nhiên bật tiếng cười ha hả:

- Lão hủ cũng không tán thành.

Lão liếc Hồn Giang Long Ngô Mãnh hỏi lại:

- Các hạ tôn xưng họ Yến là nghĩa khí thấu mây có gì bằng có? Chẳng lẽ hai năm trước y dùng cái trò ba chữ "Tiêu Diêu Du" ám toán Võ Đang Ngọc Vân đạo trưởng và Động Đình Tiên đại hiệp lại là công trạng võ lâm đấy sao?

Hồn Giang Long cười nhạt:

- Tôn giá nói phải lắm, Ngô mỗ chính cũng đang muốn nói rõ việc này trước quần hùng đây.

Hắn quay sang quần hùng hỏi ngược lại:

- Chư vị có biết tại sao hôm nay các vị tôn trưởng bản môn và quần hào do bản môn mời lại Văn Thù Viện như Bạch Cốt Giáo Chánh Phó Giáo

chủ, Phan Tĩnh Sơn Tuyệt Thánh Tổ Sư và Kim Gia Trại lão Sơn chủ không đến tham dự đại hội không?

Nghe câu hỏi ấy toàn bộ chúng nhân liền ngưng thần im nghe, không ai trả lời.

Rồi đó Hồn Giang Long âm đàm nói tiếp:

- Tiểu nhân chẳng ngại gì xin nói rõ, bọn họ đều đoạt được linh đan Tiêu Diêu Du của Đại Hoang chân nhân mong được siêu phàm nhân thánh cải lão hoàn đồng và toàn bộ đã chết hết cả rồi! Nếu tiểu nhân đoán không sai, Nam Hải Bát Lão và Tiêu Diêu Tam Hữu cũng cùng chung số phận bị sự trừng trị tội "tham vọng" của Đại Hoang chân nhân chết cả.

Cửu Hoa Lâm Anh thản nhiên tiếp lời:

- Ngô đại ca nói không sai, họ tranh đoạt linh đan là điều chính mắt ta nhìn thấy.

Hồn Giang Long liếc qua Vô Vi Cư Sĩ, tiếp:

- Nghe nói dưới đỉnh Ngũ Lão Phong có Thiên Toàn Tiên Phủ, tất cả các lão tiền bối kể cả Võ Đang Chương môn cũng vì đó mà chết, chẳng có liên quan gì đến Yến thiếu hiệp.

Hắn nói ra toàn là sự thực khiến Cốc Linh Quang á khẩu. Nhất là Võ Đang nhị lão tiêu tan hết sự ngờ vực, sức nhớ đến các hành động của mình trước đây đều là ngờ oan cho người, do đó Phi Vân Tử lập tức nói lớn:

- Bàn đạo tán thành ý kiến Ngô Trại chủ, công nhận Yến thiếu hiệp đáng làm Minh chủ võ lâm.

Thiên Đô Tiên Khách cũng mỉm cười lớn tiếng:

- Từ xưa anh hùng đều là thiếu niên, lão hủ cũng đồng cảm với điều ấy. Huống gì Yến thiếu hiệp đây tuy không phải là người của môn phái nào nhưng kỳ thực đã tập hợp được kỳ công của Nam Bắc Nhị Tuyệt, lại được nội đan của Thiên Niên Hoả Hận trợ lực, bẩm phú đã siêu quần bạt thế, thêm được võ công ở cổ động thạch thất Quát Thương Sơn, đọc hết kinh điển muôn nhà, đạt tâm pháp bản môn, được chân truyền Miêu Lãnh, Huyền Âm, sở trường hết võ công các phái là đệ nhất nhân trong các người trẻ tuổi. Từ nay sẽ gánh vác đạo nghĩa, không là Yến thiếu hiệp, hỏi còn là

ai?

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: NMQ, Phoenix, Xitrum_thongthai, Trình Linh Tố, Thuý Dung, Hải Sơn 77

Nguồn: NMQ - VNTQ

Diệp Thanh

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 9 năm 2007